EPICTETEÆ

PHILOSOPHIÆ

MONVMENTA.

TOM. II. P. II.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

EPICTETI
DISSERTATIONVM
AB ARRIANO DIGESTARVM
LIBRI IV.
EIVSDEM ENCHIRIDION,
ET
EX DEPERDITIS SERMONIBVS
FRAGMENTA.

Post IO. VPTONI aliorumque curas,
denuo ad Codicum Msstorum fidem recensuit, Latina Versione, Adnotationibus, Indicibus illustravit

IOHANNES SCHWEIGHÆVSER,
Argentoratensis,
Instituti Literarii Reip. Gallofrancorum Socius.

TOMVS SECVNDVS.
PARS SECVNDA.
NOTÆ IN EPICTETI DISSERTATIONES.
LIB. II. CAP. XV—XXVI. LIB. III. ET IV.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCXCIX.

CAPVT XV.

TIT. Πρὸς τοὺς σκληρῶς τισιν ἂν ἔκριναν ἐμμένοντας. Ante Vptonum σκληρῶς τινων ἂν edebatur. Hinc WOLFIVS: „Ἐμμένω τούτοις usitatum. Quare fortasse legendum τισιν ἄν." — „Hanc conjecturam (inquit VPTON) firmat noster codex; in textum itaque τισιν, pro τινῶν, recepimus. [& consentiunt pbc.] Tamen Mer. Casaub. ad Anton. lib. I. s. 16. Wolfii conjecturam non admittendam censet: *nam obstat* (inquit) τὸ ἂν *quod sequitur: ego potius pro* ἐμμένοντας *scripserim* ἔχοντας: *nam mox quoque*, [vs. 5.] ἔχοντος αὐτοῦ τῆς ἀποχῆς. Hæc ille. Salmasius autem legit, οἷς τισιν οὖν, vel ᾧ τινι, pro τινων ἄν." — τισιν ἂν ἔκριναν, quod ferri non posse putavit Mer. Casaubonus, ex pervulgato græci sermonis idiotismo positum intellige pro τισιν τούτων ἃ ἔκριναν, *nonnullis ex his quæ secum decreverunt*. Cæterum vide Not. ad vs. 5.

Vers. 3. Φρενιτικοῦ. Ex Ven. hoc revocavit Vpton, recte; & consentiunt nostri libri. Φρενητικοῦ ed. Bas. & seqq. quod minus legitimum.

Ibid. ἐνδεικνύῃς vulgo scribunt omnes. Sed ἐνδεικνύῃ in Pass. videtur legendum. Nam ad ἐνδεικνύῃς non potest intelligi σεαυτὸν, quia adjicitur ἔχων in nomina-

minativo casu. — Hæc scripseram, cum id ipsum ἐνδεικνύῃ in nostro pb. inveni, quod proinde in contextu reponendum duxi. ἐπιδεικνύῃς pa. cum olim editis. Prorsus corrupte ἐνδεικνὸς pc.

Vers. 3 *&* *seq.* Olim orationem sic distinxerunt: ἀλλ' ἀτονία ἕτερον τρόπον. τοιοῦτόν τι &c. Quo refertur Wolfii versio: *sed enervatio, licet alio modo. Tale quiddam* &c. Vna ed. Cantab. post ἀτονία interpunxit, & ἕτερον τρόπον ad sequentia traxit. VPTONVS in contextu comma quidem posuit post ἀτονία, sed punctum post τρόπον. Et deinde litera majuscula Τοιοῦτόν τι &c. servata Wolfii versione. In Notis vero monuit: „Potius distingue, ἀλλ' ἀτονία. ἕτερον τρόπον τοιοῦτόν τι, κ. τ. λ. *sed enervatio. Alio quodam modo tale quiddam* &c." — Eâdem fere distinguendi ratione usus est noster codex pc. quam cum ed. Cant. adoptavi, nec tamen (verum ut fatear) satis certus consilii. Schegkius alteram rationem, plerisque editoribus probatam, sic interpretatus erat, *robur enim illud non est, sed quodammodo virium imbecillitas.* — Loco denuo excusso, citra hæsitationem jungenda ista existimo, ἀτονία ἕτερον τρόπον, *toni defectum diverso modo,* nempe *in partem contrariam.* (Sic ἄλλον τρόπον habes IV. 4, 19.) Scilicet, cum τόνος sit justa nervorum intentio, qua ad functiones suas peragendas aptum sit corpus hominis, duobus modis dici potest ἀτονία existere: uno modo, quo proprie & plerumque usurpatur illud vocabulum, cum remissi nimis laxatique sunt nervi; altero modo, cum nimia intentione torpent rigentque & prorsus immobiles sunt.

Vers. 4. ἐμός τις ἑταῖρος. Caret τις pb.

Ibid. ἀποκαρτερεῖν. „Vertit Cicero, *a vita per inediam discedere;* in Tusc. Disp. lib. I. c. 34. *Ejus autem, quem dixi, Hegesiæ liber est* Ἀποκαρτερῶν, *in quo a vita quidam per inediam discedens revocatur ab amicis.* Vbi vide doctissimum editorem; & Suid. in Ἀπεκαρτέρησεν." VPTON.

Vers. 5. ἤδη τρίτην ἡμέραν ἔχοντος αὐτοῦ τῆς ἀποχῆς. „Fortassis ἐχομένου, *cum insisteret inediæ.*" WOLFIVS. Genitivus τῆς ἀποχῆς non a verbo ἔχοντος pendet, ut putave-

putaverat Mer. Casaubonus, (vide Not. ad titulum hujus cap.) sed ab ἡμέραν. Est enim naturalis verborum series intelligenda hæc: ἔχοντος αὐτοῦ ἤδη τρίτην ἡμέραν τῆς ἀποχῆς.

Ibid. Κέκρικα, Φησίν, „Tale quiddam propter obstinationem animi fecisse Corellium quoque, scribit Plinius in Epistolis. Sic Plinius: [lib. I. ep. 12.] *Dixerat sane medico admoventi cibum*, κέκρικα. Idem scribit de Silio Italico, lib. III. Epist. [7.]" SCHEGKIVS.

Vers. 6. μετάθου. „*Muta sententiam.* Anton. VIII. 16. Vide ibi Gatak." VPTON. μετάθου scripsi, penacute, ut grammatica ratio postulare videbatur. Vulgo μεταθοῦ edd. sed μετάθου codd. pbc. Cf. II. 2, 21. not.

Vers. 7. Τοῖς κριθεῖσιν ἐμμένειν δεῖ. „Seneca de Benef. lib. IV. c. 38. *Hæc vero superbæ stultitiæ perseverantia est: Quod semel dixi, qualecunque est, fixum ratumque sit.*" VPTON.

Vers. 8. [Τί ποιεῖς ἄνθρωπε; οὐ πᾶσιν.] Videntur temere hæc verba repetita per incogitantiam librarii, ad superiora initio vs. præc. aberrantis. Agnoscunt ea tamen cum editis codices nostri pab. neque suo e codice dubium movit Epictetus: quare servavi, uncis tamen inclusa. In pc. vero desunt hæc cum pluribus aliis quæ præcedunt, inde ab illis ἀλλὰ τοῖς ὀρθῶς &c. vs. præc.

Ibid. τὴν ἀρχὴν ποιῆσαι. τὴν ἀρχὴν στῆσαι pc. quod vide ne verum sit.

Ibid. τὸν θεμέλιον. Nil opus est, ut cum Salmasio τὸ θεμέλιον scribendum censeamus. Vtrumque Græci usurparunt, ὁ θεμέλιος & τὸ θεμέλιον. Confer tamen Adnot. proxime sequentem, sub finem.

Vers. 9. ἂν δὲ σαπρὸν ὑποστήσῃς &c. Omnes vulgo sic edebant: ἂν δὲ σαπρὸν ὑποστήσῃ, καὶ καταπίπτον, οὐκ οἰκοδόμημά τι ὄν· ὅσῳ δ' ἂν πλείονα καὶ ἰσχυρότερα ἐπιθῇς, τοσούτῳ θᾶττον κατενεχθήσεται. Ad quæ VPTONVS notavit: „Vertit Schegkius: *Quodsi putridum illud sit aut ruinosum, ab ædificatione abstinendum.* [Quasi esset, οὐκ οἰκοδομητέον.] *Nam quo plura & ponderosiora imposueris, tanto cujus subvertetur ædificium.* Wolfius vero: *Quodsi fundamentum putre ac ruinosum jeceris, quo plura & firmiora imposueris, eo citius ædificium corruet.* Legit SALMASIVS, pro οἰκοδόμημά τι ὄν, ἐποικοδομήσεις μάτην. Noster autem codex,

dex, οἰκοδόμημά τι ὄν. γρ. οἰκοδομημάτιον. & delet δ'. Quid igitur si hoc modo, nostrum codicem secuti, legamus? ἂν δὲ σαπρὸν ὑποστήσῃ καὶ καταπῖπτον· οὐχὶ οἰκοδομημάτιον, ὅσῳ ἂν πλείονα καὶ ἰσχυρότερα ἐπιθῇς, τοσούτῳ θᾶττον κατενεχθήσεται; *Quod si putridum & ruinosum sit fundamentum; nonne ædificatiuncula, quo plura & ponderosiora imposueris, eo citius corruet?*" — Hæc Vptonus: cui obsecutus sum, nisi quod οὐκ ante οἰκοδομ. tenui, quamquam magis utique οὐχὶ placebat. Cæterum si σαπρὸν & καταπῖπτον ad θεμέλιον refertur, ut recte statuerunt interpretes, dicendum proprie fuerat καταπίπτοντα, quia paulo ante τὸν θεμέλιον in masc. gen. dixit. Sed ferendum nunc neutrum genus putavi, cum quoniam perinde & ὁ θεμέλιος & τὸ θεμέλιον græce dicitur, tum quia & intelligi potest σαπρόν τι καὶ καταπῖπτον. — Codices nostri in οἰκοδόμημά τι ὄν a vulgatis non discedunt. Sed δὲ particulam, post ὅσῳ, recte ignorat pc. cum Vptoni codice. Cæterum alia etiamnum menda hunc locum occupaverat. ὑποστήσῃ in tertia pers. act. ferri non poterat, medio vero verbo non erat hic locus: itaque ὑποστήσῃς correxi, præeunte codice nostro pc.

Vers. 10. ἐξάγῃς ἡμῖν ἄνθρωπον. „ἡμῖν noster codex: alii ἡμῶν." VPTON. In ἡμῖν consentit pc. Cum eodem vero pc. & cum pa. ἐξάγῃς scripsi, in subjunctivo, *educeres!* pro ἐξάγεις; quod dabant edd. omnes cum pb. quod & ipsum quidem ferri poterat, sed commodius alterum. Vide loca ad l. 23, 7. citata.

Ibid. καὶ τῆς μεγάλης καὶ τῆς μικρᾶς. „Vide ad II. 5, 26." VPTON.

Vers. 12. Εἰ δ' ἐπῆλθέ σοι πῶς ποτ'. „Scribe πως encliticα; id est, εἴ πως ἐπ. σ. ποτ'. *Si forte olim* &c." VPTON. — Vtique enclitice accipiendum πῶς, sed accentu notatur ob sequentem encliticam ποτε. Rectius vero fortasse πώς ποτ' scribitur, cum acuto accentu, ut habet pb.

Vers. 13. τῶν τε νῦν τινας οὐκ ἔστι μεταθεῖναι. οὐκ ἔτι μεταθεῖναι Ven. Bas. & Salmant. οὐκ ἔστι legere jussit Wolfius; & sic editum est in Gen. Col. & seqq. consentientibus nostris codd. pab. Paulo ante, perperam μετεπίσθη editt. vett. pro μετεπείσθη.

Ibid. Μωρὸν οὔτε πεῖσαι οὔτε ῥῆξαί ἐστι. „*Stultus nec a sententia deduci, nec rumpi potest.* Rumpi certe &

& occidi poteſt. Fortaſſe igitur, a ῥύω, ῥύσαι vel ῥύσασθαι legendum, ſicut lingua nobis vernacula dicimus: *Narren kann man weder rathen, noch helfen; vel, wem nicht zu rathen, dem iſt auch nicht zu helfen.*" WOLFIVS. — „Cod. Salmant. * ῥῆξαι, & in marg. * ῥίψαι. Sed nihil mutandum. Nam ῥῆξαι idem eſt ac *rumpere* apud Latinos. Virgilius, *Rumpantur ut ilia Codro.* Horatius: *Miſerque* rumperis *& latras.* Sic Il. 20, 31. ἀπάγξασθαι ἂν αὐτὸν ἐποίησα ῥηγνύμενον, ἢ μεταθέσθαι. Angl. *You'll never make a fool break his heart, or change his opinion.* Neque abſimile dictum apud Diogenem Laërt. lib. VI. ſ. 7. ubi Antiſthenes παρεκελεύετο τε κακῶς ἀκούοντας καρτερεῖν μᾶλλον ἢ εἰ λίθοις τις βάλλοιτο. Nullo ſenſu hæc dicta ſunt: ſed ſi pro ἢ εἰ λίθοις ſcribas ἢ εἰ ἠλίθιος, tum hæc erit ſententia: *eos hortabatur qui maledictis inceſſerentur, tolerare magis quam ſi quis ſtultus convitiis peteretur.* Vocem βαλεῖν, per ſe poſitam, *calumniandi* ſignificationem habere docebunt lexicographi. Stulti convitia negligunt; negligere multo magis decet ſapientes." VPTON. Emendatio ab Vptono propoſita an multum promoveat ad explicandum Laërtii locum, & ſitne omnino opus emendatione, alii viderint. Cogitaveram equidem, reſpici ibi fortaſſe Aeſopum, lapidibus ſeſe peti patientem. Sententia dicti Epictetei hæc eſt: *Stultum nec perſuaſione, nec vi, a ſententia ſua poſſe abduci.* De vi, alia metaphora, nec vero diſſimili, utitur Hebræus vates, Proverb. 27, 14. *Stultum etiamſi in pilo pinſas piſtillo inter graneam, non recedet ab eo ſtultitia.* In ῥῆξαι conſentiunt h. l. libri noſtri.

Verſ. 14. Φίλον ἔχειν σοφὸν μωρόν. Editi omnes nude φίλον ἔχειν μωρόν. Obſecutus autem ſum VPTONO, in Notis monenti: „Noſter codex & Ms. Par. φίλον ἔχειν σοφὸν μωρόν. Optime. σοφὸς μωρός, *a wiſe fool.*" — Habent autem illam ſcripturam duo Pariſini, pab.

Ibid. δυσμεταχειριστότερον οὐδέν ἐστι. Vulgo omnes δυσμεταχείριστον. Sed: — „Aut δυσμεταχειριστότερον legendum; aut δυσμεταχείριστον γὰρ οὕτως οὐδέν ἐστι. Poteſt τὸ οὐδέν ἐστι etiam ad ſtulti perſonam referri, ut is dicat, *Nihil eſſe quod alii moneant.*" WOLFIVS. „Vel forſan diſtinguendum: Μή μοι γένοιτο φίλον ἔχειν σοφὸν μωρόν, δυσμεταχείριστον. Οὐδέν ἐστι· κέκρικα. *Abſit ut mihi amicus contingat ſapiens ſtultus, qui non tra-*

 ctari

ctari potest. Nihil agis: decrevi. Vt verba ſtulti ſint, Οὐδὲν &c." VPTON. Id ipſum tertio loco propoſitum a Wolfio: ſed in ea ratione equidem vocabulum μεταχείριστον in neutro genere & in nominativo caſu acciperem, *intractabilis res eſt* ſc. ſtultus ſapiens. Nec tamen vel hæc ratio, vel altera a Wolfio propoſita, ſatis placuit; & unice vera viſa eſt prior emendatio, ab eodem egregio interprete tentata; quam adoptare non dubitavi. Nihil frequentius, quam ejusmodi aberrationes librariorum in fine vocabulorum, præſertim longiorum.

Ibid. τοσούτῳ πλείονος ἐλλεβόρου δέονται. „Sic Horat. Serm. lib. II. 3. verſ. 82. & alibi." VPTON. Perperam τοσούτου ſcripſit pb.

Verſ. 15. Οὐ θέλεις τὰ τοῦ νοσοῦντος ποιεῖν. Olim πιεῖν. Sed: — „Ποιεῖν, *facere*, legendum: non πιεῖν, *bibere*. Loquitur enim non de *potione hellebori*, ſed de *officio ægrotantis*." WOLFIVS. „Noſter codex & Ms. Par. dant ποιεῖν. Edit. Salmant. * πιεῖν, & in marg. * ποιεῖν." VPTON. ποιεῖν ante Vptonum jam in contextu poſitum erat ab editore Cant. & Lond. anon. & conſentiunt Pariſini tres.

Verſ. 17. μὴ μεταθέσθαι. μὴ μετατίθεσθαι. pb.

Ibid. Οὗτοι οἱ μανικοὶ τόνοι. Articulum οἱ ignorat pb. quod rectius videtur, quemadmodum & ὑγιεινοὶ absque artic. ponitur: niſi per trajectionem οὗτοι οἱ μανικοὶ τόνοι dixit, pro οὗτοι οἱ τόνοι μανικοί.

Verſ. 19. Ἀργύριον οὐ λαμβάνω. Videtur Epictetus tota hac diſputatione reſpexiſſe aliquem neſcio quarum artium profeſſorem, qui pretium a diſcipulis accipere ſe nolle profeſſus erat, atque adeo, indirecte ſaltem, vitio verterat noſtro Philoſopho, quod honorarium aliquod ab auditoribus ſuis acciperet.

Ibid. Ἴσθι ὅτι. Deeſt ὅτι pab. nec magnopere deſiderabatur.

Ibid. ᾧ τόνῳ νῦν χρῇ. Olim χρή. Sed legendum eſſe χρῇ, a verbo χράομαι, monuerat Wolf. cui obſecuti ſunt editores Gen. Col. & ſeqq. Et ſic pb. ſed mendoſum χρὴ tenuere pac.

Verſ. 20. ὅπου μὲν κλίνει, ἄδηλον ἔχει. Vptonus cum Wolfio: *quo quidem inclinet, incertum eſt*. Proprie *ipſe incertum habet*, i. e. *nullam certam rationem habet*. Cæterum κλίνει ſcripſi cum pc. quod deſiderabat uſus. Vulgo κλίνῃ edd. cum pab.

Ibid. γίνεται τὸ κακόν. γίνεται καὶ τὸ κακὸν pab.

CAPVT

CAPUT XVI.

Verf. 1. Ποῦ τὸ ἀγαθόν; Ἐν προαιρέσει. „Vide II. 10, 25." VPTON.

Verf. 2. μέμνηταί τις ἡμῶν ἔξω τούτων τῶν λόγων. „ἔξω, fcil. τῆς σχολῆς ἢ διατριβῆς. *Num extra fcholam & disputationem?* Senfus eft, hæc fola perpetuo in memoria habenda in omnibus vitæ actionibus." WOLFIVS. Recte. τῷ ἔξω opponitur ἐν τῇ σχολῇ, vf. 20. Vide tamen, ne grammaticus ordo verborum talis fit intelligendus, μέμνηταί τις ἡμῶν τούτων ἔξω τῶν λόγων; *meminit-ne aliquis harum rerum extra disputationes?* Quæ quidem ratio probabilis admodum videbitur, fi contuleris II. 10, 29. fq.

Ibid. ἐφ' ἑαυτοῦ fcripfi cum pa. ἐφ' αὐτοῦ edd. cum pb. In pc. hæc verba cum nonnullis præcedd. temere omiffa.

Ibid. ἀποκρίνεσθαι τοῖς πράγμασιν. „*Refpondere ipfis rebus:* hoc eft, discernere res, & judicare de rebus." WOLFIVS. — „Confer lib. III. c. 8. & III. 3, 14. ἀποκρίνου ὡς πρὸς ἐρώτημα, κ. τ. λ." VPTON.

Ibid. Τί, δέ; ἄρτιοί εἰσιν. Sic fcribere juffit Vpt. in Notis, & fic fcripfit pc. Τί δ' ἄρτιοί εἰσιν edd. vett. cum pab. Τί δ'; ἄρτιοί εἰσιν ed. Lond. & Vpt. in textu.

Verf. 4. ὁ αὐτὸς διαμένεις. Sic recte Vpton. Cum διαμέλεις dediffent ed. Ven. & Baf. perfpecte monuit WOLFIVS: „Lego διαμένεις. Nam διαμέλλεις non placet." Tum VPTON: „Habet nofter codex διαμένεις. Salmant. διαμέλλεις." — In διαμένεις confentiunt noftri codd. pabc. Idque ipfum in contextu jam pofuerat editor Genev. Temere vero & perperam διαμένῃς Col. Cant. & Lond. anon.

Ibid. γένῃ fcripfi cum pc. Cæteri γίνῃ, & fic edd.

Verf. 5. ὅμως ἔτι ἀγωνιᾷ. „Supra, cap. 13." VPTON.

Ibid. ὅτι ἀνείληφε τὰ γεγραμμένα. „*Se ea, quæ fcripferit, mandaffe memoriæ.* Sic h. l. τῷ ἀνειληφέναι utitur, ut fubintelligatur εἰς τὴν μνήμην." WOLFIVS. Simili ratione ἀναλαμβάνειν τέχνην, eft *addifcere artem*, I. 20, 13. cf. III. 21, vf. 1, 3, & 16. adde Tit. cap. 19. libri II. ibique notata.

Ibid. οὐκ ἀρνεῖται τῷ μελετῆσαι, *non satis est ei, declamare.* Vptonus cum Wolfio, *non contentus est exercitatione.* at iidem versu seq. τὸ δύνασθαι μελετᾶν recte *facultatem declamandi* interpretati sunt. Ego vero eadem notione hic quoque idem verbum μελετᾶν (quod quidem & ante, & post, alia notione usurpatur) accipiendum putavi. Sic rursus III. 9, 8. Quod autem etiam mox *vs.* 7. ἐμελέτησε ταύτην τὴν μελέτην *in ea se declamatione exercuit* verterunt iidem interpretes, non probavi, praetulique *ei exercitationi operam dedit.*

Vers. 7. τί ἐστιν ἔπαινος; τί ἐστι ψόγος; Tria priora verba, omissa olim, adjecit Vptonus e suo codice. Addenda ea esse, jam monuerat Wolfius, conjecturam faciens ex eo quod sequebatur, τίς ἑκατέρου φύσις. In nostris codd. nihil hic erat praesidii.

Vers. 8. τοῖς πολλοῖς ὁ αὐτός ἐστιν; „τοῖς πολλοῖς, *cum multitudine;* praepositione σὺν, quod Graecis familiare, subaudita." VPTON. Pervulgata lex Graecae grammaticae est, nomina adjectiva & adverbia, similitudinem vel aequalitatem significantia, dativum casum adsciscere.

Vers. 9. Ὡς ὁ κιθαρῳδός. „Vide supra, II. 13, 2." VPTON.

Ibid. στατὸν ἔχει καλόν. Ante Vptonum omnes, τὰ τὸν ἔχειν καλόν. Hinc: „Pro τὰ τὸν quid sit legendum, non occurrit. ῥάβδον aut χιτῶνα non placet. κόσμον ἔχει καλὸν, *ornatum pulcrum habet*, explendae lacunae caussa verti, donec aliquid melius occurrerit." WOLFIVS. — „στατὸν ἔχει καλόν. Ita clare exhibet noster codex: cum alii omnes, quos vidi, τὰ τὸν ἔχειν καλὸν, corrupte. [At in στατὸν ἔχει consentiunt nostri Parisini tres.] στατοὶ erant *citharoedorum tunicae, uno ac perpetuo rigore a summo ad imum descendentes, ut stare viderentur in corpore;* uti optime explicat Salmasius in Tertull. lib. de Pallio, p. 105. ubi hunc etiam Arriani locum emendat. Vtitur Plutarchus in Alcib. ut idem vir doctus observabat: στατοὺς καὶ ξυστίδα καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον. Vbi στατοὺς verte *rectas tunicas:* sic enim Latini. *Tunica recta*, ut scribit Festus, *ita contexta erat, ut veluti rigens staret: vel quae a stantibus ab imo in altum texebatur. Hac tyrones & novae nuptae induebantur. Hanc parentes liberis suis conficiendam curabant, ominis caussa.* Plin. lib.

lib. VIII. c. 48. *Prima Tanaquil texuit* rectam tunicam, *qua simul cum toga pura tyrones induuntur, novæque nuptæ.* Phrynichus: Στατὸς, ὁ τῶν αὐλητῶν χιτὼν οὐ λέγεται. ὡς Φαβωρῖνος, ἀλλ' ὀρθοστάδιος χιτών. Id est: Στατὸς, *Recta tunica* tibicinum non dicitur, ut Phavorinus, sed ὀρθοστάδιος χιτών. Hesychius; Ὀρθοστάδιοι χιτῶνες, οἱ στατοὶ, ὑπόκομμα μὴ ἔχοντες· οἱ δὲ συρόμενοι, συρτοί. *Rectæ tunicæ*, dictæ ὀρθοστάδιοι χιτ. vel οἱ στατοὶ, *sunt quæ incisionem nullam habent, uno ac perpetuo rigore ad imum a summo descendentes: συρτοὶ, sunt tunicæ laxæ ac fluentes.* Sic emendandus & interpretandus est Hesychius, ut vidit Scaliger ad Phrynichum, & postea Salmasius." VPTON. Sic etiam ad Arrianum nostrum idem SALMASIVS adnotaverat: „στατὸν ἔχει καλὸν, καὶ ὅμως &c. στατὸς χιτὼν, est ὀρθοστάδιος.

Ibid. ὄχλος δὲ τί ἐστιν οὐκ οἶδεν. „Cic. Tusc. Disp. V. 36. *Vir sapiens — — non, quid verissimum sit, sed, quid velit vulgus, exquiret?* Vide Xenoph. Memor. lib. III. c. 7." VPTON.

Vers. 10. αὐτὸ τὸ ἀγωνιᾷν. Caret τὸ pc. male.

Ibid. ἔστιν αὐτὸ παῦσαι. „αὐτὸ παῦσαι. Fortasse πότερον αὐτὸ παῦσαι." WOLFIVS. „Noster codex, ἔστιν αὐτὸ παῦσαι. Sed abest ἔστιν ab aliis libris." VPTON. Desiderabatur id verbum in omnibus edd. ante Vpt. Sed habet illud noster cod. pb. cum cod. Vpt.

Ibid. φυσηθεὶς ἐξῆλθεν. „Vide III. 2, 10." VPTON.

Ibid. ἐκεῖνο caret pa.

Vers. 11. Τίνα θαυμάζομεν; Τὰ ἐκτός. Περὶ τίνα σπουδάζομεν; Περὶ τὰ ἐκτός. Olim, τίνα θαυμάζομεν περὶ τὰ ἐκτός. omissis mediis. Hinc WOLFIVS: „Videtur legendum: τίνα θαυμάζομεν; *Quænam miramur?* τὰ ἐκτός. *Res externas.* ut τὸ περὶ redundet. Nisi forte aliquid desit." — Ex nostro optimo codice veram lectionem revocavi, atque excudendam curavi." VPTON. Pro τίνα θαυμαζ. habet τί θαυμ. pc. Cæterum nihil differunt libri nostri ab olim editis, nisi quod παρὰ pro περὶ habet pb.

Vers. 12. Τί οὖν ἐνδέχεται, ὅταν τὰ ἐπιφερόμενα, κακὰ ἡγώμεθα; &c. Olim sic distinguebant: Τί οὖν, ἐνδέχεται ὅταν τὰ ἐπιφερόμενα κακὰ ἡγώμεθα, οὐ δυνάμεθα &c. Vbi WOLFIVS: „Videtur legendum, Τί οὖν ἐνδέχεται; [Sic distinguunt nostri pabc.] *Quid ergo fit?*

 Non

Non possumus esse metus expertes. Si vero οὐ δυνάμεθα abesset, legerem, Τί οὖν; ἐνδέχεται, ὅταν τὰ ἐπιφερόμενα κακὰ ἡγώμεθα, μὴ φοβεῖσθαι; μὴ ἀγωνιᾷν; Nam conduplicata interrogatio acriorem facit orationem." — Veterem distinguendæ orationis rationem tenuere edd. Gen. & Col. nec non Cant. & Lond. anon. nisi quod hi post Τί οὖν punctum interrogandi posuerunt. Commodiorem rationem tacite iniit Vptonus, quam eamdem nos tenuimus; eamdem vero etiam ante Vptonum diserte commendaverat Salmasius.

Vers. 13. Κύριε, ὁ Θεός. „Nota loquendi formulam, Christianis haud ignotam. Vide supra, II. 7, 12." VPTON.

Ibid. πῶς μὴ ἀγωνιῶ. „Noster codex in marg. ἴσως, ὅπως. Et recte: Κύριε ὁ Θεός, ὅπως μὴ ἀγωνιῶ; *Domine Deus, fieri potest ut ego non angar?* vel, *erit ut ego non sim in angore?* Sic eleganter Græci utuntur; quos imitati sunt Latini. Horat. lib. I. Epist. 12.

— — Non est ut *copia major*
ab Iove donari possit tibi. — —

Non est ut, οὐκ ἔσθ' ὅπως." IDEM, *in Not.* & *in Addendis.* — Mihi satis placuit vulgata scriptura, quam tuentur loca huic parallela, I. 15, 5. & IV. 10, 10.

Ibid. εὔχου νῦν καθήμενος. „Sic Virgilius: *Meliora Deos sed & omina poscens.* Ironice autem Epictetus: aliter interrogative legendum." VPTON. — Vtrique ironice, nam interrogative accipi imperativus εὔχου non potest: εὔχῃ oporteret. Quod autem καθήμενος dicit, ignaviam & socordiam notat hominis, qui a Deo sibi præstitum id cupit, quod suo labore ipse efficere poterat debebatque.

Vers. 14. ἔτι ζητεῖς. Perperam ἐπιζητεῖς pb.

Vers. 15. δότε μοι ἕνα ᾧ μέλει &c. „Eandem loquendi formulam vide mox vs. 17. ἕνα μοι δότε, ἵνα ἴδω τοῦτον, & cap. 17. 29. δότε μοι ἕνα νέον." VPTON. Similiter Seneca, Epist. 37. *Neminem mihi dabis, qui* &c.

Ibid. πῶς τι ποιήσει. Sic recte pc. & pb. a prima manu. ποιήσῃ edd. cum pa. & pb. a sec. manu.

Ibid. Τίς, περιπατῶν, τῆς ἐνεργείας τῆς αὐτοῦ. „Hæc omnia, quæ desunt in reliquis libris, ex nostro codice supplevi." VPTON. Nihil hic juvaturi erant nostri codd. De re confer II. 21, 19.

Ibid.

Ibid. περὶ οὗ βουλεύεται. Perperam βούλεται pa.

Verſ. 16. οὐχ εὑρίσκει οὐδὲ τί εἴπῃ. Ante Vptonum οὐδέτι (ſic) edebatur. Vbi: „Lego οὐδὲ τί εἴπῃ." WOLFIVS. „Legit Salmaſius, οὐδὲν ὅ τι εἴπῃ. Forſan οὐδ' ὅ τι εἴπῃ." VPTON. In contextu Vptoni ſic erat ſcriptum οὐδέ τι, & ſic in pabc. Ego Wolfii rationem ſecutus ſum.

Verſ. 17. Τίς ἡμῶν τούτου ἕνεκα. „Noſter codex ὑμῶν, atque ita in verſu [lin.] ſequente." VPTON. Sed mox omnes τετρίμμεθα, & μελετῶμεν &c. in prima perſona: & amat ita loqui Epictetus, ubi ſocordiam aut aliud vitium auditoribus ſuis exprobrat, partem velut culpæ in ſe ſuſcipiens. Noſtri codd. ἡμῶν dant, ut editi.

Ibid. Τίς ἡμῶν [οὐκ] ἐνεκοιμήθη ὑπὲρ ἐνεργείας. Particulam οὐκ, quam agnoſcunt vulgo omnes, uncis incluſi cum Vptono, ut ſuſpectam. — „Οὐκ redundare videtur. *Quis noſtrûm ob actionem indormiit?* ſcilicet, *in æde oraculi.* Fuerunt enim loca, ubi oracula per ſomnia reddebantur: ut in antro Trophonii, in æde Aeſculapii, & fortaſſis alibi." WOLFIVS. „Hunc ad morem in templis dormiendi ad captanda ſomnia alludit Virgilius, Aen. VII. 86.

> — — — — *Huc dona ſacerdos*
> *contulit, & cæſarum ovium ſub nocte ſilenti*
> *pellibus incubuit ſtratis, ſomnosque petivit.*"

VPTON. — Sic etiam SALMASIVS ad h. l. adnotaverat: ἐγκοιμᾶσθαι dicuntur, qui *per ſomnia Deos conſulunt.*" — Ne quid tamen diſſimulem, vereor ne longius petita ſit iſta interpretatio, &, ſervata particula negante, ſic fuerint vertenda iſta verba: *Quis eſt noſtrûm, qui actionum ſuarum cauſſa non dormierit ſecurus?* Sic, in verſione quidem, ipſe etiam Wolfius: *Quis noſtrûm actioni ſuæ non indormiit?* Pro οὐκ ἐνεκοιμήθη, habet οὐκ ἐνεθυμήθη pb.

Ibid. Τίς; ἕνα μοι δότε. „*Quis? unum mihi date.* Dubium eſt, an poſt τίς membrum aliud deſit. Nam & ſic ſententia bene ſe habet." WOLFIVS. Pro δότε, δὸς hic habet pa. ſed δότε in marg. cf. ſupra vſ. 15.

Verſ. 18. περὶ μὲν τὰς ὕλας τετρίμμεθα, *in materiis quidem exercitati ſumus.* Mors, verbi cauſſa, & exſilium (verſ. 19.) ſunt materiæ. In his exercitati ſumus; nempe μέχρι λόγων, ut ſciamus, quid de illis ſtatuen-

ſtatuendum, quid faciendum: ſed ut recte de iis ipſi ſentiamus, ut recte agamus, ad hoc non ſumus exercitati, id numquam curæ nobis fuit.

Ibid. ἀσχήμονες. Perperam εὐσχήμονες Ven. & Baſ. quod in ἀσχήμονες mutandum monuit Wolfius; idque receptum in edd. Gen. Col. & ſqq. & erat etiam in ora ed. Salmant. Eamdem vero lectionem dedit codex Vptoni, & conſentiunt noſtri tres. In vocab. ἀταλαίπωροι, quod mox ſequitur, quod ſæpe aliàs mutilarunt librarii, hoc loco conſentiunt libri ad unum omnes.

Ibid. ὅλοι ἀτυχήματα. „*Toti fruſtrationes:* hoc eſt, votorum perpetuo ſumus impotes." WOLFIVS. Vptonus vertit: *calamitates quanti quanti ſumus.* Nos: *quanti quanti ſumus, ſcelera.* Vide I. 3, 7. & ibi Not.

Verſ. 19. ἀλλὰ τὸν Φόβον. „Supra, II. 1, 13. dixerat, οὐ γὰρ θάνατος Φοβερὸν, ἀλλὰ τὸ Φοβεῖσθαι θάνατον. Vide etiam I. 27, 10. & III. 26, 38." VPTON.

Verſ. 20. κατάγλωσσοι. κατάσχολοι pc. in contextu; ſed in ora γρ'. κατάγλωσσοι.

Ibid. ναυαγοὺς acute ſcripſi cum pac. ut volebat uſus. Perperam ναυάγους edd. cum pb.

Verſ. 21. ὑπὸ τῆς ἀμελετησίας προσεπισωρεύομεν ἀεί τινα. Vulgo omnes ἐπὶ τῆς ἀμ. quod ferri nullo modo poſſe putavi, & in ὑπὸ mutavi. Non ita confidens WOLFIVS: „Malim (inquit) ὑπὸ, *præ incogitantia, quia iſta meditati non ſumus.*" — Haud raro inter ſe permutatas iſtas duas præpoſitiones videre licet librariorum errore, quem paſſim ad Polybium notavimus.

Verſ. 22. ὅταν πλέω. Sic ſcripſi ex trium noſtrorum codicum conſenſu. ὅτε edd.

Ibid. ἢ τὸ πέλαγος περιβλεψάμενος. Conjunxi hæc, ut ratio ſuadebat, monebatque Vptonus in Notis, cum omnes vulgo καταχύψας εἰς τὸν βυθὸν ἢ τὸ πέλαγος junxiſſent, & interjecto commate a περιβλεψάμενος ſeparaſſent. Totum locum in eisdem Notis ſic convertit idem VPTON: „*Exempli gratia ego, cum navigo, deorſum adſpiciens in profundum, aut pelagus circumſpiciens, ac terram nusquam proſpiciens, extra me ſum,* &c."

Ibid. καὶ Φαντάζόμενος — — οὐκ ἐπέρχεταί μοι. Poteſt eſſe ἀνακόλουθον. Verum conſtructio poſtulat Φανταζομένῳ, vel ἐξίσταμαι. Φανταζόμενος — — καὶ

— — καὶ οὐκ ἐπέρχεταί." WOLFIVS. — „Nota ἀνακόλουθον. Vide ad I. 7, 20." VPTON. — Præter rem ab Vptono Wolfioque ἀνακολουθίαν sermonis statui I. 7, 20. monuimus in Adnot. ad illum locum. Adde quæ ad II. 2, 23. dicta sunt. At hoc loco, ubi inter φαντάζομενος & οὐχ ἐπέρχεταί μοι complusicula quædam verba intercedunt, nil magnopere inusitati habet istiusmodi negligentia ἀκριβείας, in subito præsertim & familiari sermone. Nescio vero, quid voluerit debueritve. codex noster pc. quod ναυαγήσεως, pro ναυαγήσω, scripsit; nisi prorsus temere id factum. Nam si debuisse eum statuas ναυαγήσω, ὡς οὐκ ἐπέρχεταί μοι, desiderabitur verbum finitum in phrasi præcedente.

Ibid. τὸ πέλαγος τοῦτο. Caret τοῦτο pc. qua voce ægre ego caream.

Ibid. Τί οὖν με ταράσσει; „Confer Enchir. c. 5." VPTON. τίς οὖν pa. minus commode; & ultima etiam litera ς puncto inferne notatur ut suspecta.

Vers. 23. ὅταν σεισμὸς γένηται. *ingruente terræ motu.* „Quales Nicopoli frequentes erant: vide supra, II. 6, 20." VPTON.

Ibid. φαντάζομαι ὅτι — — μέλλει. Verbum φαντ. in fine ponit pa. ὅτι — — μέλλει φαντάζομαι.

Ibid. ἀρκεῖ μοι μικρὸν λίθ. Pronomen μοί, cum abesset vulgo, extrusum a sequenti syllaba μι in μικρόν, adjeci ex pc. quamquam utique haud valde desiderabatur. Mox, pro βάλῃ, habet βάλλῃ idem pc. rectius fortasse, quia præcedit præsens ἀρκεῖ.

Vers. 24. ἀπαλλαττόμενον τῶν συνήθων καὶ ἑταίρων καὶ τόπων καὶ συναναστροφῆς. Vocab. συνήθων adjective accipiendum putavi, & ad tria substantiva, quæ sequuntur, ex communi referendum. Vulgo substantive acceperunt. Conf. vs. 27. Nil variant libri; nisi quod comma, quod olim cum pa. ponebant post ἑταίρων, deest in pbc.

Vers. 26. ἀξιῶ. ἀξιοῦμεν pc. non male.

Vers. 27. Ἃ δεῖ τὸν ἄνθρωπον ὅλην τὴν ἡμέραν. ὅλων Ven. & Salmant. ὅλον Bas. Gen. Col. ὅλην legendum monuit Wolf. & habet hoc Salmant. in ora, & in textum receperunt Cant. Lond. anon. & Vpt. suffragante codice Vptoni. Sic vero & nostri pabc.

Ibid. μηθ' ἑταίρῳ. μεθ' ἑταίρῳ Cant. operarum errore, in Vptonianum contextum propagato. Sed corrigere Vptonus jussit in Notis. Perperam μηθετέρῳ pc.

Ibid.

Ibid. τῷ σώματι τῷ αὐτοῦ. αὑτοῦ pb.

Verſ. 28. Τίς δ' ὁ νόμος. Sic ſcripſi cum noſtris pabc. Vulgo Τί δ' ὁ νόμος; quod & ipſum quidem ferri poterat, intelligendo verbo κελεύει, aut alio ſimili.

Ibid. τὰ ἴδια τηρεῖν, *&c.* „Vide IV. 3, 10.“ VPTON.

Ibid. διδομένοις μὲν χρῆσθαι. „Conf. I. 1, 27. Mox, pro μὴ διδόμενα, habet noſter codex μὴ διδομένοις.“ IDEM. Sic & pb. in contextu, μὴ διδομένοις, male. Superne vero ab alia manu notatur διδομένων, quod ferri utcumque poſſet. At in μὴ διδόμενα conſentiunt pac. cum edd.

Ibid. ἀποδιδόναι εὐλύτως καὶ αὐτόθεν, χάριν εἰδότα *&c.* Sic conjungenda iſta putavi; *reddere promte & e veſtigio*, vel *expedite & ſponte*. Conf. Not. ad Epiſt. ad L. Gell. vſ. 3. Poſt ἀποδιδόναι punctum interpoſuerant Ven. Baſ. Gen. Col. εὐλύτως καὶ αὐτόθεν cum ſequentibus verbis jungentes. Sed ἀποδιδόναι εὐλύτως, καὶ αὐτόθεν χάριν εἰδότα Cant. Lond. anon. & Vpt. Sic & vertit Vptonus cum Wolfio: *reſtituere expedite, & ſtatim habere gratiam.* Noſter cod. pa. omnia iſta continuo tenore absque diſtinctione ſcripſit. Pbc. vero ſic, ἀποδιδόναι εὐλύτως καὶ αὐτόθεν, χάριν εἰδότα *&c.* prorſus ut nos fecimus. Quod præcedit, ἀφαιρουμένου τινος, activa notione acceperunt Wolf. & Vptonus, *cum quis eripit;* ego paſſive, *ſi quid eripitur*, (nempe homini, vel nobis,) *reddere illud* (ſcil. Deo qui dederat;) &c.

Ibid. χάριν εἰδότα οὗ ἐχρήσατο χρόνου. Vptonus cum Wolfio, *habere gratiam pro eo tempore quo utenda dedit.* At *utenda dedit* Græce eſt ἔχρησε: ἐχρήσατο vero *commodato acceperat, uſus erat;* quemadmodum & modo præceſſit διδομένοις χρῆσθαι.

Ibid. εἰ θέλεις μὴ κλάειν τὴν τίτθην καὶ μάμμην. Ante Vptonum edd omnes μὴ καλεῖν, conſentientibus msstis. Hinc WOLFIVS: „Lege μὲ, *Viſne me accerſere nutricem?*“ Sed SHAFTESBVRIENSIS, referente Vptono: „Lege μὴ κλαίειν, ut infra in hoc cap. [vſ. 39.] κλαίειν μάμμας, & ſupra [vſ. 25.] ὅταν κλαύσῃ. Sic etiam vetus Interpres, [Schegkius,] qui vertit *implorare.*“ — Shaftesburienſi obſecutus Vptonus, κλαίειν in contextum recepit; quod & ego tenui, niſi quod vocalem jota ſubſcripſi. Nempe cum κλάειν olim ſcriptum fuiſſet, pro κλᾴειν, quod idem valet ac κλαίειν, temere illud

illud in καλεῖν mutarunt librarii. Mox verf. fq. rurfus κλάοντος, pro κλαίοντος (i. e. κλαίοντος) dabant veteres libri; & κλάοντα, pro κλαίοντα, vf. 36. & κλάειν vf. 39. & paffim κατακλάειν, pro κατακλάειν. Conf. I. 9, 19. not. & III. 24, 5. n. Adde I. 28, 24. I. 29, 35 & 65. II. 6, 16. &c. Ad ifta autem verba, εἰ θέλεις μὴ κλάειν, intelligi puto αὐτὸν, *nifi velis eum plorare*, *nifi velis ut ploret homo*, vel *ut ploremus*. vide ad vf. feq.

Verf. 29. Τί γὰρ διαφέρει, τίνος ἥττων ἐστὶ, καὶ ἐκ τίνος κρέμαται. „τίνος ἥττων εἶ, & ἐκ τίνος κρέμασαι, pro ἐστὶ & κρέμαται, legendum puto." WOLFIVS. At, quod in verbis proxime fequentibus fecunda utitur perfona, non idcirco neceffe erat, ut hic pariter fecunda perfona uteretur. Tertia paulo ante ufus erat, ἐχρήσατο; & ad μὴ κλάειν, ut modo monui, αὐτὸν intelligendum, eft, in tertia pariter perfona.

Ibid. Τί κρεῖττον εἶ τοῦ διὰ κοράσιον κλάοντος, εἰ διὰ γυμνασίδιον, καὶ στωΐδια — — πενθεῖς. κλάοντος ex vett. editt. revocavi, in quibus quidem jota defideratur fubfcriptum; & cum his faciunt fcripti libri. Sua auctoritate editor Cantabr. κλαίοντος fcripfit, quod tenuere Lond. anon. & Vpton. cf. Not. ad vf. præc. Pro εἰ διὰ γυμνασ. vulgo omnes dant ἢ διὰ γυμνασίδιον, quod in contextu tenens Vptonus, interrogandi fignum poft γυμνασίδιον pofuit, & fic etiam vertit, *aut ob gymnafium?* nullo interrogationis figno poft πενθεῖς pofito. Perfpecte vero WOLFIVS: „Lege εἰ διὰ (inquit) per εἰ diphthongum: nam unius literæ permutatio totam fententiam pervertit & obfcurat. Quia de infante & nutrice locutus eft, κοράσιον verti *pupam*: etfi ad *Achillem* quoque, *Brifeidis raptum deplorantem*, referri poteft, quo philofophum graviorem & conftantiorem effe vult. Eum enim deridet, qui *confuetum gymnafium & adolefcentulos auditores* [*condifcipulos* equidem putabam, & collufores. vide ad vf. feq.] *gravate relinquit.*" — Tum vero VPTONVS: „Ante γυμνασίδιον deeft διὰ in noftro codice: &, στωΐδα, cod. Ven. Salmant. & Ms. Parif. habent στωΐδια. Sed potius lego: Τί κρεῖττον εἶ τοῦ διὰ κοράσιον κλαίοντος, εἰ διὰ γυμνασίδιον καὶ στωΐδια καὶ νεανισκάρια καὶ τοιαύτην διατριβὴν πενθεῖς; *Ecqua re melior es eo qui ob puellulam plorat, fi ob gymnafium & porticus & adolefcentulos & ejusmodi congreffus luges?*" — στωΐδια Bafileenfis etiam

iam editio habet cum Ven. neque aliter Parisini codices omnes. στοίδα temere Gen. Col. Cant. Lond. anon. & Vpt. διὰ ante γυμνασ. recte habet pc. cum edd. Sed carent pab. cum Vptoni codice. In mendosum ἢ, pro εἰ, cum vulgatis consentit noster pa. & pb. in contextu, sed in hoc superne scriptum εἰ, a recentiori quidem manu. At veri vestigia in ipso contextu servavit pc. εἶ scribens, hoc uno peccans quod accentum imposuit.

Verf. 30. Ἄλλος ἐλθών. „Subaudi λέγει post ἐλθών, *alius adveniens dicit*; aut πενθεῖ, nam praecedit πενθεῖς. Noster codex in margine, pro ἐλθών, ἴσως πενθῶν: &, pro πίνειν μέλλει, πίνει exhibet." VPTON. Putabam, ἐλθών referri ad auditorem recens advenientem; cum vf. praec. de eo dixisset, qui scholae valedicit. Incommodat tamen, quod *Marcia aqua*, quam mox nominat, Romae erat, non Nicopoli. πίνειν μέλλει perperam dabant ed. Ven. & Baf. Recte πίνειν μέλλει edd. posteriores cum pac. πίνει vero absque μέλλει pb. cum Vptoni codice. Ad ἄλλος ἐλθών, in ora pc. notatur a prima manu, ἴσως ἐλάπει (λέπει voluit) πενθεῖ.

Ibid. τὸ τῆς Δίρκης ὕδωρ. „*Dirce*, fluvius [Boeotiae] in Ismenum delabens: καθαρῷ καὶ ἡδεῖ ῥέουσα ὕδατι, verba sunt Aeliani lib. XII. c. 57. Euripid. Herc. Fur. vf. 573. Δίρκης τε νᾶμα λευκόν. & verf. 784. καλλιρέεθρος. & in Phoeniff. vf. 648. καλλιπόταμος νοτίς." VPTON.

Ibid. Τὸ γὰρ Μάρκιον. „*Marcia aqua*, olim Aufeia dicta, ab Anco Marcio Romam ducta. Plin. lib. XXXI. c. 3. [f. 24.]" WOLFIVS. De eadem *Marcia aqua* confer, si lubet, scriptores ab Harduino ad Plinium laudatos.

Ibid. ἔσται σοὶ σύνηθες. Caret σοι pa.

Verf. 31. ἂν μὲν καὶ τούτῳ προσπαθῇς. Vulgo omnes ἂν μὲν τοιούτῳ προσπαθῇς. Quo referuntur quae ad h. l. notarunt Interpretes: „προσπάθῃς lege: nisi forte προσπαθέω pro προσπάσχω usurparit." WOLFIVS. — „Pro τοιούτῳ lege τούτῳ: atque ita Wolfius in versione." VPTON. Mihi ex καὶ τούτῳ detortum τοιούτῳ visum erat, quod vel invitis libris recepi. De verbo προσπάσχειν & προσπαθεῖν Indicem vide.

Ibid. κλαίε. In hanc scripturam nunc consentiunt omnes. cf. ad vf. 28.

Ibid.

Ibid. Θερμὰς τε τὰς Νέρωνος, Μάρκιόν θ' ὕδωρ. „Versus Euripideo similis, & ad ipsius imitationem compositus, idque ex tempore. Sed peccat in leges metricas; nam loco quarto spondæum posuit." VPTON. Pro Μάρκιόν θ', quod recte cum pb. habet edit. Bas. & sequentes, est Μάρκιός θ' in ed. Ven. & in codd. pac.

Ibid. πράγματα τὰ τυγχάνοντ' ἐμπέσῃ. Abest vulgo artic. τὰ, quem inferendum omnino putavi, absorptum a terminatione vocis præcedentis. Ad vulgatam lectionem notavit WOLFIVS: Vsitatius dici videretur, πράγματ' ἐμπεσόντα τυγχάνῃ." — VPTONVS: „Forsan pro τυγχάνοντ' legendum τύχοντ' ἐμπ." — Vtique vero τὰ τυχόντα malim; nam vix alibi usquam τὰ τυγχάνοντα eadem notione ac τὰ τυχόντα usurpatum invenies. Sed utut sit, articulus adjici debuit; nisi Wolfii potior videatur emendatio. Scripti libri a vulgatis hic nil discedunt.

Ibid. 32. καὶ τὴν ἀκρόπολιν. Caret καὶ pc. male.

Ibid. κρεῖττόν τι ἔχεις ἢ μεῖζον ἰδεῖν &c. „Vide III. 13, 15. III. 22, 22. Vide etiam Menandri versus supra laudatos ad II. 14, 23." VPTON.

Ibid. τῆς θαλάσσης. καὶ τῆς θαλάσσης pb. Sed conjunctiva particula facile caremus.

Vers. 33. Εἰ δὲ δὴ παρακολουθεῖς τῷ διοικοῦντι τὰ Ὅλα. Editio Ven. εἰ δὲ δεῖ παρακολουθεῖς. Quo refertur WOLFII nota: „δὴ conjunctio reponenda." Editio Bas. Salmant. & sequentes omnes usque ad Vptonum: εἰ δὲ δεῖ παρακολουθεῖν. Quam lectionem defendit SHAFTESBVRIENSIS, vertitque, *Quod si potes*, vel, *quodsi tibi pro officio est, sequi gubernatorem in administratione Vniversi*, vel, *mentem gubernatoris assequi in administratione.* Vptoni codex & ms. Paris. confirmarunt Wolfii emendationem, quam in contextum Vptonus recepit. Plane εἰ δὲ δὴ παρακολουθεῖς dant pac. & εἰ δὲ παρακολουθεῖς pb. omissa δὴ particula.

Ibid. κἀκεῖνον ἐν σαυτῷ περιφέρεις. „Pro ἐν ταυτῷ [quod est in ed. Ven.] legendum fortassis ἐν σαυτῷ, *in te ipso.* Alludit opinor ad illud, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μικρόκοσμος." WOLFIVS. — „ἐν σαυτῷ. Ita noster codex, & omnes libri quos consului, excepto uno cod. Ven. qui corrupte legit ἐν ταυτῷ. De sensu antem loci, confer II. 8, 12. I. 14, 14." VPTON. In σαυτῷ consentiunt pabc. & sic ed. Bas. & seqq. Perperam vero idem

Vptonus in verbo περιφέρεις periodum claudit, adposito puncto: in quo temere secutus est editorem Cantab. & Lond. anon. quibus ipsis Wolfius præiverat, in hoc convertendo loco parum feliciter versatus: *Quod si rem vere intelligas*, (sic ille) *etiam universitatis gubernatorem circumfers in temet ipso*. Vptonus: *Quod si gubernatorem in administratione Vniversi ratione assequaris, eum etiam in temet ipso circumfers*. Tum, veluti novo sumto initio: *Adhuc desideras lapillos &c.* Recte veteres editiones, nudum comma post περιφέρεις ponentes, verba ista, ἔτι ποθεῖς & quæ sequuntur, superioribus respondentia faciunt.

Ibid. ἔτι ποθεῖς λιθάρια καὶ πέτραν κομψήν; „Ad locum quendam poëtæ nescio cujus, vel forsan sophistæ, videtur alludere Epictetus. Forsan Menandri; nam paulo supra ad Menandri versus respexit." VPTON. Mihi hæc verba respicere visa sunt ad ea, quæ vers. 32. relata sunt: πότε οὖν Ἀθήνας πάλιν ἔψομαι, καὶ τὴν ἀκρόπολιν. Et λιθάρια intelligo *marmora*, quibus templa & ædificia publica nitebant Athenis, πέτραν κομψὴν vero *arcem Atheniensem* intelligo.

Ibid. τὰ παιδία. τὰ παιδάρια pa. in context. sed παιδία in ora.

Vers. 34. ἐξὸν τὰ ὅπλα ἐπιγράφειν. ἐξὸν non tam *quum posses* vertendum h. l. videtur, quam *quum deberes*; sicut παρὸν apud Polyb. IV. 27, 4. ubi vide quæ notavimus. Pro ἐπιγράφειν, perperam ἐπιφέρειν habet pc. in contextu; sed in ora, γρ. ἐπιγράφειν.

Ibid. Εἰσαγωγὰς ἔπραξά τινας. „Πράττειν εἰσαγωγάς, pro συγγράφειν vel συντιθέναι positum existimo. Etsi autem Arriani nostri ea fuit eloquentia, ut ὁ νεώτερος Ξενοφῶν appellaretur; tamen Epicteti, quam sua, dictione uti se maluisse profitetur. Epictetus autem rerum quam verborum studiosior, se ab Rhetore ut indisertum fuisse contemtum, non dissimulat." WOLFIVS. — „ἔπραξα, *legi*, non *feci*. Sic πράττεσθαι Græci usurpant. Vide infra, [II. 17, 27.] ὅτι συλλογισμοὺς ἔπραξας μεταπίπτοντας." SALMASIVS. — „Sed tamen ita dicimus vernacula lingua, *I made some Kind of Introductions*. Pro ποῦ γάρ μοι, legit Meibomius ποῦ γάρ σοι, recte ut videtur. Nunc videamus locum integrum: Τί σαυτὸν φιλόσοφον ἐπέγραφες, ἐξὸν τὰ ὅπλα ἐπιγράφειν, Ὅτι εἰσαγωγὰς ἔπραξά τινας, καὶ Χρυσίππεια

πεια

τεια ἀνέγνων, Φιλοσόφου δ' οὐδὲ θύραν παρῆλθον; Ποῦ γάρ σοι, κ. τ. λ. Sic de Græco Anglice reddidi: *Why hast thou given thyself the title of a Philosopher, when thou should'st speak of things as they really are: I have (thou may 'st say) made some Kinds of introductions, and read over Chrysippus, nor have I even past by the door of a Philosopher? For whence should'st thou attain a matter of such importance, as Socrates attain'd*, &c." VPTON.

Eadem phrasi, εἰσαγωγὴν πράττειν, jam supra usus est philosophus noster, I. 29, 23. Erat vocabulum Dialecticis maxime proprium, Εἰσαγωγαὶ, quo designabant *breves commentariolos quibus artis suæ elementa tradebant*, quas hodieque *Introductiones*, & *doctrinæ Compendia*, & *Elementa* adpellamus. A. Gellius XVI. 8. *Quum in disciplinas Dialecticas induci atque imbui vellemus, necessum fuit adire atque cognoscere quas vocant Dialectici* εἰσαγωγάς. &c. Quo e genere *Porphyrii Isagoge in quinque Voces* ad nostram etiam ætatem pervenit. Verbum πράττειν generali quadam neque ea inusitata notione accipio, pro *tractare, pertractare, operam dare*.

Ibid. Φιλοσόφου δ' οὐδὲ θύραν παρῆλθον. Vptonus cum Wolfio, *philosophi autem ne januam quidem præteriisse*. Et conferre Vptonus jubet IV. 1, 177. ubi ait: θεράπευσον, ἀντὶ γέροντος πλουσίου, Φιλόσοφον· περὶ θύρας ὄφθητι τὰς τούτου. Nempe *colere & frequentare philosophum*, est περὶ θύρας Φιλοσόφου ὀφθῆναι, vel ἐπὶ τὰς Φιλοσόφου θύρας φοιτᾷν, ut ait Aelianus Var. Hist. XII. 21. citatus ab Vptono in Ind. ad voc. θύρα. Hic homo, quem nunc Epictetus dicit, dialecticas quidem tractaverat subtilitates, sed Philosophiæ vere nominatæ studium quod adtinet, tantum abfuerat ut *Philosophi fores frequentaret*, ut ne ex aliquo quidem intervallo accedere, aut vel *præterire præter Philosophi fores* dignaretur. In eamdem sententiam planis verbis II. 17, 27. ait, μέχρι νῦν οὐδ' ἧψω τοῦ πράγματος.

Vers. 35. Ποῦ γάρ μοι μέτεστι τούτου τοῦ πράγματος. Ποῦ γάρ σοι, quod conjectaverat Meibomius, placuit (ut modo vidimus) Vptono. Sed duobus modis defendi μοι potest: uno, ut temperandæ nonnihil exprobrationis caussa in prima persona loquatur Epictetus, veluti ipse cum altero participaret culpam, quod sæpe

aliâs eum facere observavimus; altero modo, qui magis convenire huic loco videtur, ut hæc hominis illius nomine, cum quo disputat Epictetus, dicta ab Epicteto intelligantur, jungenda cum iis quæ proxime præcesserunt. τοῦ μοι habet pc. absque γὰρ. In μοι nil variant libri.

Ibid. οὗ Διογένει μετῆν. Nihil muto: sed vide an ἢ οὗ Διογ. scripserit Arrianus, ut particula ἢ absorpta sit a vocali ι, in quam desinit vox præcedens.

Vers. 36. κλάοντα scripsi, cum κλάοντα absque subscripto jota dedissent veteres editiones. Sua rursus auctoritate κλαίοντα scripsit Cantabrigiensis editor, quod tenuere Lond. anon. & Vpton. Vide supra ad vs. 28. Et κλαίοντα habet hic quidem etiam pa. sed κλάοντα pbc.

Ibid. τὴν δεῖνα. Corrupte τὴν γεῖνα sola ed. Ven.

Ibid. οὐδ' ἐν Ἀθήναις ἔσεσθαι. „Vide Dion. Chrysost. Orat. VI. in initio." VPTON.

Vers. 37. ἐξελθεῖν τοῦ συμποσίου, καὶ μηκέτι παίζειν. „Vide supra, I. 25, 18. II. 15, 6. Vita Symposium. confer Enchir. c. 15." VPTON. Pro ὅταν θέλῃ ἐξελθεῖν, inverso verborum ordine scribit pc. ἐξελθεῖν ὅταν θέλῃ.

Ibid. μηκέτι παίζειν. μὴ παίζειν pb. minus commode.

Ibid. μένων. Perperam μέλλων pa. in context. sed punctis inferne notatum, ut suspectum; & in ora, μένων.

Ibid. οὐχὶ δ', ὡς παιδιᾷ, παραμένει μέχρις ἂν ψυχαγωγῆται. „Vertit Schegkius: *nec tantisper maneat, dum ludicris illis delectatur.* Wolfius: *Non autem tanquam ludo interest, quoad eo delectatur?* At monente *Gatakero* ad M. Anton. lib. V. f. 29. legendum ὡς παιδία, *ut pueri;* qui ludum, quamdiu volupe est, protelant; ubi tædio cœperit, incidunt." VPTON. — Eam conjecturam, ὡς παιδία, invitis libris omnibus in contextum adoptavit Hic Editor; quam ego, cum non modo non necessaria, sed ne satis quidem commoda videretur, removendam, restituendamque consentientem librorum scripturam putavi. De re, & de ipso etiam vocab. confer I. 25, 7 sqq.

Vers. 38. Ταχύ γ' ἂν ὁ τοιοῦτος ὑπομείναι &c. Pro olim vulgato οὗτος, nostro e cod. pc. ὁ τοιοῦτος adopta-

adoptavi; intellexique *hominem talem*, qualis ſuperius deſcriptus eſt, qui, quamquam philoſophi nomen ſibi ſumit, tamen ita pueriliter ſentit. *Talis ſane homo* (æquo fortique animo, quemadmodum a philoſopho merito exſpectes) *tulerit ſcilicet, ſi ad perpetuum exſilium, aut ſi capitis fuerit condemnatus!* Vulgo quum ταχύ γ' ἂν οὗτος legerent omnes, quemadmodum vſ. præc. ἔτι οὗτος ἀνιᾶται, de eodem viro hæc nunc acceperunt, de quo proxime ante dictum eſt. Quæ verba Wolfius ita vertit: *Is ſcilicet exilium perpetuum ſuſtinebit, aut condemnationem ad necem;* non ſatis video qua ſententia, ſi ad eumdem virum hæc referuntur, de quo proximis verbis agitur. Wolfium ſecutus eſt Vptonus, niſi quod εἰς ἅπαντα, *prorſus*, interpretatus eſt, quod Græce εἰς ἅπαν vel εἰσάπαν ſonat, non εἰς ἅπαντα; ad quam formulam (ut recte Wolfius in Notis etiam monuit) intelligitur nomen χρόνον, & opponitur *perpetuum exſilium* peregrinationi ſtudiorum cauſſa ſusceptæ. Olim, priusquam ſcripturam ὁ τοιοῦτος cognoviſſem, cum & ipſe οὗτος tenerem, & ad eum, de quo proxime ante dictum, referrem, formulam ταχύ γε ut ſerio & poſitive (ut aiunt) dictam acceperam, & totam ſententiam latine ſic reddideram: *Facile ſane hic patiatur, ſi vel ſempiterno exſilio mulctetur, vel capitis etiam condemnetur:* quam in partem a Germanico etiam Interprete acceptum uno locum video. Sed nec ſatis commode hæc ſententia cum proxime præcedentibus cohærere videtur, & (quod præcipue tenendum) formula ταχύ γε non aliter fere uſurpari ſolet, quam qua ratione & ſupra expoſitum eſt, & in verſione noſtra expreſſum. Conf. III. 22, 59. & ibi not. Pro ὑπομένειν, perperam ὑπομεῖναι cum circumflexo ſcripſit ed. Baſ. cum pac. Recte ceteræ edd. cum pb. acutum habent accentum.

Ibid. In Φυγεῖν nil variant libri. Videri poterat Φυγὴν ſcribendum, ob ſequens participium κατακριθείς. Sed ferenda in hac præſertim ſcriptione ἀνακολουθία iſta viſa eſt. Poterit vero etiam infinitivus Φυγεῖν ab ipſo verbo κατακριθεὶς pendere.

Verſ. 39. ἅπτεσθαι τροφῆς στερεωτέρας. Sic auctor Epiſt. ad Hebræos, cap. 5, 14. τελείων δέ ἐστιν ἡ στερεὰ τροφή. Pro στερεωτέρας h. l. στερεᾶς habet pb.

Ibid. *κλάειν μάμμας καὶ τίτθας.* *κλαίειν* h. l. dabat ed. Ven. ut reliquæ; ſed *κλάειν* pabc. Conf. ad vſ. 28.

Ibid. *γραῶν ἀποκλαύματα.* „Accipio ἃ ἀποκλαίονται αἱ γραῦς, *quibus ploratibus anicularum aures complentur.*" WOLFIVS. — „Duobus modis textus refici poteſt: vel delendo *γραῶν ἀποκλαύσματα*, tanquam gloſſema: *Non vis jam ablactari, ut pueri, & cibum capeſſere ſolidiorem, neque plorare mammas & nutriculas? At illis discedens moleſtiam creabo.* Vel ponendo interrogationis notam poſt *τίτθας*; tum incipit reſpondens ille: — *Γραῶν ἀποκλαύματα! ἀλλ' ἐκείνας κ. τ. λ.* quaſi dixiſſet, *Hei mihi! Anicularum ejulatus! at illis &c.*" VPTON. — Poſterior ratio, ab Vptono propoſita, frigidior; prior, violentior. In verſione idem interpres, cum Wolfio, *aniles nomenclaturas* poſuerat; tamquam eſſet *ἀποκλήματα*. Nil mutant libri.

Verſ. 40. *ὅπερ καὶ σὲ, τὸ δόγμα.* „Conf. Enchir. cap. 5. [c. 10. e recenſ. Wolf.]" VPTON. Deſunt verba *τὸ δόγμα* in pb.

Ibid. Τὸ *σὸν ἔξελε.* „Hæc lectio eſt noſtri codicis: [& pb.] in aliis *τὸ σὸν* abeſt." VPTON.

Ibid. *αὐταὶ ἐξελοῦσιν*, *ipſæ abjicient.* *αὐταὶ* e conject. correxi. Vulgo omnes *αὗται*, edd. & mssti; quod cum per ſe minus gratum erat in hac connexione, tum incommode jungebatur cum *ἐκείνων*. Perperam *ἔξελθε* & *ἐξελθοῦσιν* pc.

Ibid. *δι' αὐτάς.* *δι' αὐτὰς* ed. Vpt. cum pb.

Verſ. 41. *τὸ λεγόμενον τοῦτο, Ἀπονοήθητι ἤδη ὑπὲρ εὐροίας.* „Ἀπόνοιαν hic intelligo, non *deſperationem* ignavam, ſed *audaciam inſignem* in rebus arduis expetendis." WOLFIVS. — „Eodem modo hoc verbo utitur M. Anton. lib. II. ſ. 2. ὧδε ἀπονοήθητι. Addit tamen Epictetus *τὸ λεγόμενον τοῦτο.* vide II. 15, 13. "Ἄνθρωπε, (τὸ λεγόμενον τοῦτο) ἀπονοήθητι ἤδη ὑπὲρ εὐροίας. *Homo, jam tandem audax efferaris (ut ajunt) pro rerum curſu proſpero,* &c." VPTON. Rurſus IDEM *in Indice:* „Eſt in promptu emendatio, *ἐπινοήθητι.* Sed addit Epictetus, *τὸ λεγόμενον.* Anglice: *Man, be thou (if I may ſay ſo) a very Deſperado for the ſake of Philoſophy.*" — Apud M. Antonin. l. c. veram puto Gatakeri conjecturam; quæ, ut bene vidit Vptonus, aliena

na eſt ab hoc loco. Proverbialiter dici, *ἀπονοήθητι ὑπὲρ τούτου*, indicat adjecta formula *τὸ λεγόμενον τοῦτο*. Sententia haud obſcura; *abjecta omni alia ſpe & cogitatione, in hoc unum incumbe; in hoc omnes nervos intende; pro hoc veluti deſperatus pugna.* Nam, ut Xenophon ait, (Hiſt. Græc. lib. VII. p. 504. ed. Baſ.) proverbiale dictum & ipſe (ut videtur) reſpiciens, *ἔξεστι λέγειν ὡς τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη*. Eademque ratione *τόλμημα γενναῖον, ἄξιον* dicitur *ἀπονενοημένου νεανίσκου*, apud Lucian. in Lucio, cap. 23. T. II. p. 591 ſq.

Ibid. *ἀνάτεινόν ποτε.* Corrupte *ἀνατείνου, ά ποτε* pc.

Verſ. 42. *πρὸς τὸν Θεόν.* *πρὸς τὸν οὐρανὸν* pc. Sic omnes II. 17, 29. *εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέπειν.*

Ibid. *σός εἰμι. tuus ſum.* Omnes vulgo *ἴσος εἰμί, æqualis ſum;* ſcil. *σοί, tibi.* Quo refertur hæc Adnotatio: „Sic loquuntur Stoici. Seneca Epiſt. 31. *Dedit tibi illa, quæ ſi non deſerueris, par Deo ſurges.* Et paſſim. M. Antonin. VIII. 2. *Τὸ παρὸν ἔργον ζώου νοεροῦ καὶ κοινωνικοῦ καὶ ἰσονόμου Θεῷ.* Vide ſupra, I. 12, 27. Cicero de Leg. I. 8. *Virtus eadem in homine ac Deo eſt.* Seneca Epiſt. 71. p. 511, *Idem eſſe dicebat Socrates veritatem & virtutem: quomodo illa non creſcit, ſic nec virtus quidem. Habet numeros ſuos: plena eſt.*" UPTON. Sane, *hominem Deo parem* ſive *ſimilem*, nonnumquam dixere Stoici, & ipſe etiam Epictetus noſter, I. 12, 26 ſq. nempe ob mentis & rationis cum Deo communionem. At de ea re nunc non agitur, & quilibet attentior lector intelliget, non eſſe hujus loci illam ſententiam. Alibi quidem, hominem adloquens ad optima quæque tendentem, audaciori etiam formula utitur, *σὺ θεὸς εἶ, te deus es;* II. 17, 33. ſi modo ibi vera iſta ſcriptura eſt. At, induci ab Epicteto probum hominem, ipſum de ſe hoc prædicantem, *Deo ſe parem* ſive *ſimilem eſſe;* atque hoc tum maxime prædicantem, cum Dei voluntati ſuam voluntatem penitus ſubmiſſam ſubjectamque profitetur; id vero nullo modo probabile eſt. Quare ego quidem non modo ſagaciſſimam, ſed & neceſſariam & unice veram judicavi SALMASII emendationem, *σός εἰμι, tuus ſum*, ſcribere jubentis. conf. III. 24, 88. Pari errore IV. 6, r. in noſtro cod. pc. *σὺν ἴσον* pro *σὺν σὸν* ſcribitur. Sed hoc loco alia etiam accedebat librariis creandi occaſio.

Quemadmodum a terminatione vocis præcedentis ſæpe abſorptam initio ſequentis vocis ſimilem literam ſyllabamve videmus; ſic viciſſim ſubinde initio vocis ſequentis temere repetitur litera vel ſyllaba eadem, aut ſimilis ei, in quam deſiit vox præcedens. Præcedebat vocula σοι. Itaque ex σοι σὸς, σοι ἴσος fecit librarius is, e cujus exemplo error iſte in noſtros codices eſt propagatus. Vulgatum tenent noſtri pab. Temere prorſus ἴσον εἰμὶ ſcripſit pc.

Ibid. ὅπου θέλεις ἄγε. „Vide Enchir. cap. 52." VPTON.

Ibid. ἣν θέλεις ἐσθῆτα περίθες. „*Veſte me qua velis induito.* Id eſt, ſeu me Stoicum ſeu Cynicum eſſe velis: nam Stoica dogmata & Cynicis tunica tantum diſtabant, ut ait Juvenalis. Stoici tunicam ſub pallio gerebant: Cynici erant ἀχίτωνες, non tunicam gerebant, ſed pallium duplicabant. Laërtius in vita Diog. τρίβωνα διπλώσας πρῶτος. De quo Horatius lib. I. epiſt. 17.

Contra, quem duplici panno patientia velat."

VPTON. — Immo vero ex eis quæ continuo adjicit, intelligi par eſt, *veſtem* nunc dici variam hominis *conditionem* ſervilem, herilem, conditionem privatam, aut magiſtratum majorem minoremve. cf. I. 24, 12. I. 29, 44 ſqq. Scripſi autem ἣν θέλεις cum pbc. Et ſic recte jam expreſſerat ed. Lond. anon. Corrupte ἣν θέλῃς pa. & ed. Ven. Baſ. Gen. Col. Inde ἣν θέλῃς ed. Cant. & Vpt.

Ibid. ἄρχειν με θέλεις, &c. Conf. III. 24, 86 ſqq. IV. 1, 89 ſq.

Verſ. 43. ἐν βοὸς κοιλίᾳ καθήμενος. „*In ventre bovis ſedens.* Nec hæc formula mihi unquam antehac lecta eſt. Fortaſſis ad Scytharum proverbium, τὸ ἐπὶ βύρσης καθέζεσθαι facete alluſit. Sed haud ſcio an vaſculum aliquod cunarum ſimile, an vero pulvinus coriaceus, an aliquid aliud intelligatur." WOLFIVS. „Hunc locum depravatum cenſeo, & pro ἐν κοιλίᾳ legendum ἐν γωνίᾳ, pro βοὸς, μόνος. Hoc modo: μόνος ἐν γωνίᾳ καθήμενος, *ſolus in angulo ſedens.* Eadem locutionis formula ſæpius utitur: I. 29, 36. καθήμενον ἐν γωνίᾳ. I. 29, 55. ἐν γωνίᾳ καθεζόμενοι. II. 13, 26. εἰς τὴν γωνίαν ἀπελθὼν κάθησο. & alibi." VPTON. Tum IDEM rurſus *in Indice:* „Sed forſan nimis audax mea ibi eſt emen-

emendatio. Nam narrat Lucianus in Toxari, [c. 47 sq. T. II. p. 553 sq.] Scythas olim (sic mos erat) sedisse supplicantes in tergore bovis mactati. Non dicit itaque Epictetus *ἐπὶ βύρσης*, sed, ridiculi gratia, *ἐν βοὸς κοιλίᾳ*. Sed lector suo semper utatur judicio." — Neutra ratio satis placet: nec tamen melius aliquid certiusve occurrit: nisi ex eo fortasse, quod apud Aegyptios non, numquam factum legimus, ut mortui hominis corpus *εἰς ξυλίνην βοῦν κοίλην* depositum conderetur, (Diodor. Sic. I. 85. Steph. Byz. in Βούσιρις. Herodot. II. 129. sqq.) suspicari liceat, in proverbium quodammodo cessisse hanc locutionem, *ἐν βοὸς κοιλίᾳ καθῆσθαι*, pro *in obscuro angulo* (velut in sarcophago vel sepulcro) *sese abscondere*. Sed viderint hoc quidem doctiores. Nisi forte nimis etiam docte tractatus hic locus ab interpretibus est, ut in longinquo quaesierimus quod in proximo situm erat. Sane *ἐν βοὸς κοιλίᾳ καθήμενος*, in qua phrasi nil variant libri, est, *bovis* vel *vaccae ventri adsidens, eique veluti sese insinuans. μάμμη* vero fortasse familiari Graecorum sermone non solum *matercula* dicebatur, sed & (ut Latinorum *mamma*) *ubera matris*, & *lac maternum quo nutriuntur parvuli;* unde *μαμμᾶν αἰτῆσαι* apud Aristoph. Nub. 1383. (al. 1386.) de infante dicitur, qui *cibum petit*, & Suidas in Μαμμίαν docet, puerulos *μαμμᾶν, τὸ Φαγεῖν* dicere. Quo & pertinet quod supra vs. 39. *οὐ θέλεις ἤδη ἀπογαλακτισθῆναι* Epictetus dixit. Itaque vide, ne nunc hoc plane dicat: *tu veluti vitulus ventri bovis adside, & mammam tuam exspecta*, (vel *excipe*) *dum ea te satiet:* nempe tantum abes, ut ad Deum ea ratione, qua dictum est, animum tuum erigas, eumque ducem, quocumque te vocaverit, sequi paratus sis.

Ibid. *μέχρι σε* scripsi cum pab. *μέχρις σε* edd. cum pc.

Vers. 44. *Ὁ Ἡρακλῆς εἰ τοῖς ἐν οἴκῳ παρεκάθητο.* Vulgo omnes *ἐν οἴκοι.* Hinc WOLFIUS: „Lego, *Ἡρακλῆς δ' εἰ τοῖς μὲν οἴκοι.*" — Ac sane suspectum, & inusitatum, quoad quidem sciam, *ἐν οἴκοι*, pro *οἴκοι* vel *ἐν οἴκῳ*. Itaque *ἐν οἴκῳ* scripsi cum pb. In vulgatum quidem *ἐν οἴκοι* consentiunt pac. Adjecta vero particula *δὲ* nil est opus, quam & libri ignorant omnes.

Ibid. *οὐχὶ Ἡρακλῆς.* Sic edd. cum pa. commode, *οὐχ Ἡρακλῆς* pbc.

Ibid. συνήθεις ἔσχε καὶ φίλους. Cum abesset olim particula καὶ, adjiciendam monuit Wolfius: & adjecit Vptonus, suffragante ipsius codice, cum quo facit noster pb.

Ibid. οὐδὲν φίλτερον. Poterat οὐδένα dicere; sed in οὐδὲν consentiunt pab. cum edd. Perperam οὐδὲ φίλτ. pc.

Vers. 45. οὐδὲ Θησεύς. οὐδὲ ὁ Θησεὺς pc. sicut supra ὁ Ἡρακλῆς.

Ibid. ἵνα τὰ τῆς Ἀττικῆς. ἵνα τῆς Ἀττικῆς pb. in contextu, superne vero τὴν Ἀττικὴν, eadem manu.

Ibid. Προκρούστου καὶ Σκίρωνος. „*Procrustes* & *Sciron*, latrones famosissimi, qui Atticam infestarunt, & a Theseo demum occisi. Vide Plutarch. in vita Thesei; Hygin. Fab. XXXVIII. Ovid. [Heroid.] Ep. II. 69.

Cum fuerit lectus Sciron, torvusque Procrustes.

Vide quoque Metamorph. lib. VII. 438 sqq." VPTON.

Ibid. λύπην, φόβον *&c.* „Majuscula scribendæ hæ voces litera, nam προσωποποιοῦνται. Sic etiam apud Horat. scribendum *Curas laqueata circum tecta volantes.* &, *Post equitem sedet atra Cura.*" VPTON. Et sic ille edidit, Λύπην, Φόβον, Ἐπιθυμίαν &c.

Vers. 46. καθωσιωμένον. Sic correxi. Vulgo καθοσιωμένον edd. & mssti, neglecto augmento, quod tamen desiderabat usus. In pb. tamen vera scriptura inter lineas adnotatur.

Vers. 47. οἰμώζων καὶ στένων ἀκολουθήσεις τῷ ἰσχυροτέρῳ. Sic Enchir. c. 52. [c. 77. Wolf.]

— — — — ἢν δὲ μὴ θέλω,
κακὸς γενόμενος οὐδὲν ἧττον ἕψομαι.

Seneca Quæst. Nat. l. II. c. 59. *Quisquis autem queritur, & plorat, & gemit, imperata facere vi cogitur, & invitus rapitur ad jussa nihilo minus. Quæ autem dementia est, potius trahi, quam sequi?* M. Anton. X. 28. Μόνῳ τῷ λογικῷ ζώῳ δέδοται τὸ ἑκουσίως ἕπεσθαι τοῖς γινομένοις. τὸ δὲ ἕπεσθαι ψιλὸν, πᾶσιν ἀναγκαῖον." VPTON.

Ibid. μηδέποτ' εὑρεῖν δυνάμενος. „*Nunquam invenire queas.* Videtur Wolfius legisse εὑρεῖν. nec immerito. COMES SHAFTESBVRIENSIS. Hoc quidem loco, utrum teneas, perinde fere est. Infra, III. 14, 8. perperam codices εὑρεῖν dederant pro εὑροεῖν. Quodsi hic

hio εὑρεῖν offerret aliquis vetus liber, lubens acciperem. Sed nostri quidem pab. vulgatum tenent; in pc. vero mendose εὑρεῖν (sic) scribitur, non εὑρεῖν.

CAPVT XVII.

TIT. τοῖς ἐπὶ μέρους. „Perperam in nonnullis editis deest τοῖς." VPTON. — Nempe in Gen. Col. Cant. & Lond. anon. Sed agnoscunt ea mssti omnes. τὰ ἐπὶ μέρους, *res particulares, singulæ, singulares.*

Verf. 1. Τί πρῶτον — — Ἀποβαλεῖν οἴησιν. „Confer supra cap. II. initio, & vide III. 14, 8." VPTON. Conf. Not. ad II. 11, 6.

Verf. 3. Μαθεῖν θέλοντες ἃ οὐκ οἰόμεθα εἰδέναι. Ante Vptonum ignorabant edd. duo priora verba. Itaque ad ἃ οὐκ οἰομ. ait WOLFIVS: „Malim ὧν, ut repetatur ἕνεκα, vel δι' ἅ." — „Editio Salmant. * ἅ, & in marg. * δοκεῖ λείπειν δι'. At optime noster codex restituit, inserendo Μαθεῖν θέλοντες." VPTON. — Opportuna sane loco male adfecto medicina, quam non præbituri erant nostri libri.

Ibid. μαθεῖν θέλομεν, ὡς κομψὰ καὶ δριμέα, οἱ δ' ἵν' ἀπ' αὐτῶν περιποιήσωνται. „οἱ δ' ἵν' ἀπ' αὐτῶν περιπ. De philosophis intelligi potest. *Vulgus*, inquit, *argutias amat*, *philosophi quæstum.* Sed nihil vetat, quo minus etiam ad auditores referatur, qui eundem quæstum sibi proponant, ut faciunt Theologi, & aliarum artium professores." WOLFIVS. „Noster codex pro οἱ δ' [sic perperam Vptonus & alii vulgo omnes scripserunt h. l. pro οἱ δ'] habet οὐδ'. [Sic & noster pc.] Quæ lectio si amplectenda, περιποιεῖν, *lucrum facere*, in sensu philosophico adhiberi existimo, ut Horatianum illud.

Condo & compono quæ mox depromere possim:

Et sic legendum: ἃ γὰρ λαλοῦσιν οἱ Φιλόσοφοι, μαθεῖν θέλομεν, ὡς κομψὰ καὶ δριμέα· οὐδ' ἵν' ἀπ' αὐτῶν περιποιήσωμεν. *Quæ enim loquuntur Philosophi, discere volumus, utpote elegantia & acuta: non ut in rem nostram vertamus.* Verumenimvero recepta lectio recte se habet, sed male hic interpretes. Nam οἱ δὲ pro τινὲς, *quidam*, *nonnulli*, usurpatur: & sic Lucianus in Timone p. 63. Οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. *Nonnulli etiam tibi ipsi manus injecerunt in Olympiacis.* Vbi græcus Scholiastes: Ὁμοία ἡ σύνταξις ταύτῃ ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγρα-

συγγραφῇ, τῇ· οἱ δὲ ἐδίσταξαν. ἀντὶ γὰρ τοῦ τινὲς, τὸ οἱ δὲ κεῖται. Locus Matthaei eſt cap. 28. verſ. 17. Sic itaque nulla mutatione lege & interpretare: ἃ γὰρ λαλοῦσιν οἱ φιλόσοφοι, μαθεῖν θέλομεν, ὡς κομψὰ καὶ δριμέα· οἱ δ' ἵν' ἀπ' αὐτῶν περιποιήσωνται. *Quae dicunt philoſophi, ea diſcere volumus, ut elegantia & acuta; nonnulli, ut quaeſtum inde faciant.*" VPTON. — Vtique οἱ δὲ ſubinde, ubi non praeceſſit οἱ μὲν, ſic uſurpatur, ut valeat τινὲς, *nonnulli:* quam in partem varia ex variis ſcriptoribus exempla citarunt docti viri ad Matth. 28, 17. Neque vero idcirco male Wolfius fecit, quod in verſione ſic poſuit: alii, *ut elegantia & acuta; alii, ut quaeſtum inde faciamus.* Nam ante οἱ δὲ, niſi expreſſum eſt, certe intelligitur οἱ μὲν. Et hoc quidem loco haud abſurde fortaſſe etiam aliquis ſuſpicatus fuerit, οἱ μὲν ὡς κομψὰ ſcripſiſſe Arrianum, duas autem priores voces a ſimili terminatione praecedentis verbi θέλομεν fuiſſe interceptas. Conf. Not. ad l. 18, 8.

Verſ. 5. τὸ δ' ἐξαπατᾶν. Vel invitis libris ſic corrigendum putavi. Mendoſe vulgo ἐξαπατοῦν. At in verum ἐξαπατᾶν conſentiunt codices noſtri omnes.

Ibid. ὅπερ καὶ Θεοπ. „Sic noſter codex: alii ὅπου." VPTON. ὅπερ recte noſter etiam pc.

Ibid. Θεόπομπον τὸν ῥήτορα. *Theopompus orator.* „Hic erat ille *Theopompus*, qui ſcripſit, ut ait Athenaeus lib. XI. p. 508. κατὰ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς. De eo etiam Diogenes Laërtius in Antiſthenis vita, lib. VI. ſ. 14. τοῦτον μόνον ἐκ πάντων Σωκρατικῶν Θεόπομπος ἐπαινεῖ. *Hunc (Antiſthenem) ſolum ex omnibus Socraticis Theopompus laudat.*" VPTON. — Videtur *Theopompum* hunc, quem *oratorem* Epictetus adpellat, a celebri Hiſtoriarum ſcriptore, Theopompo Chio, diverſum ſtatuere Vptonus noſter, ſine cauſſa. Sane eum, qui κατὰ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς ſcripſit, id eſt, ut ibi interpres habet, *de Inſtitutis & exercitationibus Platonis*, diſerte *Theopompum Chium* adpellat Athenaeus, nec ulla nota a Theopompo hiſtorico diſtinguit. Et quem Theopompum Laërtius ait laudaſſe Antiſthenem, is recte Menagio, ad eum locum, non alius ab hoc eodem Chio viſus erat. Et convenit quod eodem loco, quo ſupra, Athenaeus refert, Platoni exprobraſſe Theopompum, Antiſtheni eum ſubripuiſſe nonnulla dialogorum ſuorum argumenta. Recte vero ῥήτορα vel *oratorem* hunc adpellat Epictetus, qui praeclariſſimus inter Iſocratis oratoris diſci-

difcipulos eft habitus, & non modo oratorio ftylo libros Hiftoriarum fcripfit, quibus etiam Ἱστορικοὺς λόγους titulum fecit, verum etiam ipfe eloquentiæ primas fibi vindicavit, & ἐπιδεικτικοὺς λόγους, diverfos ab Hiftoriarum libris, vicies mille verfibus confcripfiffe fe ait, denique diferte gloriatus eft, διότι οὐδείς ἐστι τόπος κοινὸς τῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ πόλις ἀξιόχρεως, εἰς οὓς αὐτὸς οὐκ ἐπιδημῶν, καὶ τὰς τῶν λόγων ἐπιδείξεις ποιούμενος, οὐχὶ μέγα κλέος καὶ ὑπόμνημα τῆς ἐν λόγοις αὐτοῦ κατέλιπεν ἀρετῆς. tefte Photio in Bibl. cod. CLXXVI. p. 203 fq. edit. Hœfch.

Ibid. ὅπου καὶ Πλάτωνι ἐγκαλεῖ. Ferri hoc poteft: *ubi* vel *quum Platonem etiam reprehendit.* Et confentiunt cum vulgatis noftri pab. At pc. ὥς που καὶ Πλάτων (fic) ἐγκαλεῖν. Quo vera, ni prorfus fallor, lectio continetur hæc: ὥς που καὶ Πλάτωνι ἐγκαλεῖν, *id quod & Theopompum decepit, ut Platonem etiam reprehenderet.*

Ibid. ἐπὶ τῷ βούλεσθαι ἕκαστα ὁρίζεσθαι. Poteft verbum ὁρίζεσθαι in medio genere pofitum intelligi, quod activam habeat notionem. Sic Vpt. cum Wolf. *quod definire omnia voluerit.* Ego commodius duxi paffive accipere, *definiri.* Corrupte ὀρέγεσθαι, pro ὁρίζεσθαι, fcribitur in pb.

Verf. 6. κενῶς φθεγξόμεθα τὰς φωνάς. Perperam τοῖς φωνοῖς ed. Ven. & Baf. Hinc: „Lego ταῖς φωναῖς, vel τὰς φωνάς." WOLFIVS. „Nofter codex, uti ed. Salmant. τὰς φωνάς." VPTON. Sic ante Vpt. jam & ediderant Gen. Col. Cant. & Lond. anon. Et fic vf. 8. omnes, κενῶς τὰς φωνὰς ταύτας ἀπηχοῦμεν. Neque aliter hoc loco pabc. Cur vero ἐφθεγξόμεθα fcriptum voluerit Salmaf. pro φθεγξόμεθα, cauffam nullam video. De re, quæ hic agitur, conf. II. 14, 14 fqq.

Verf. 8. Initio hujus verfus cum undecim verba, Ἐπεὶ τοιαῦτα — — Τίς γὰρ ἡμῶν οὐκ, operarum errore prætermiffa effent in ed. Genevenfi, idem error in pofteriores editiones Col. Cant. & Lond. eft propagatus. Itaque quum abrupte ibi ἔλεγεν ὑγιεινόν τι &c. legeretur, ἐλέγομεν corrigendum cenfuerat Salmafius. Verba temere omiffa, quæ cum ed. Ven. & Baf. fcripti libri omnes agnofcunt, fuo loco reftituit Vptonus.

Ibid. Ἱπποκράτη. Ἱπποκράτην pc. quod perinde eft.

Ibid. κενῶς. καινῶς pa.

Verf.

Verſ. 9. Ἔχομεν γάρ τινα καὶ ὑγιεινοῦ πρόληψιν. *Habemus etiam aliquam ejus quod ſalubre eſt anticipationem.* Haud ſatis apte notionem ejus *quod corpori humano ſalubre* eſt cum anticipata *Boni & Mali moralis* notione (vſ. 10.) conferri, facile intelligent ii, qui in variam notionum noſtrarum originem rationemque paulo diligentius inquiſiverunt.

Ibid. ὁ μὲν λέγει, ἀνάτεινον. „Τὸ ἀνατείνειν Lexica, inter cætera, *ſubducere* interpretantur: ſed ſine exemplo. Sed, ſive ἀνάτεινον, ſive ἀσίτησον legendum, de ſententia ſatis conſtat. Vtitur hoc verbo etiam in lib. IV. ſenſu eodem." WOLFIVS. „Pro ἀνάτεινον, mallem ἀσίτησον, cui opponitur δὸς τροφήν, Sic ſupra, II. 14, 21. At Schegkius, & ipſe medicus, vertit: *Quo fit, ut quidam putent differendum, alius vero præbendum cibum opinetur.*" VPTON. Haud dubie idem valet ἀνάτεινον, atque ἀσίτησον. Et eodem modo idem verbum, atque hoc loco, rurſus habes III. 22, 73. (non libro IV. ut ait Wolf.) Sed eadem notione alibi hoc verbum vix ac ne vix quidem inveneris. Fuerit-ne medicis olim ita uſurpatum, neſcio: in Foeſii quidem Oeconomia Hippocratis, ubi diligenter collectæ ſunt voces formulæque medicis uſitatæ, fruſtra quæſivi. Perſpecte vero Schegkius *differre* interpretatus videtur: ac fortaſſe pari ratione apud Polybium verbum προσανατείνειν accipiendum, XI. 22, 3. εἰωθὼς τῇ μὲν ὥρᾳ προσανατείνειν, nempe τὰς ἐξαγωγὰς, *cum ſolitus eſſet, horam* vel *tempus diei quod adtinet, magis etiam differre eductionem exercitus,* i. e. *cum ſolitus eſſet ſerius etiam* (quam Pœni) *ſuas educere copias.* Ea ratione apud Epictetum noſtrum, ad verbum ἀνάτεινον ſubintelligendum fuerit τὸ φάγειν, vel τὸ σῖτον λαμβάνειν.

Ibid. οὐ δύναται καλῶς ἐφαρμόσαι. Commodius videri poterat δύνανται in plurali; ſed & ſingularis ferri poteſt, in quem conſentiunt libri.

Verſ. 10. Ἀγαθὸν καὶ κακόν. In ed. Ven. hæc ſic juncta erant cum præcedentibus, ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν βίον ἀγαθὸν καὶ κακόν. Quam ſcripturam editionis Ven. in Notis adferens WOLFIVS, recte monuit: „Poſt βίον punctum ponendum. ἀγαθὸν & κακὸν nova eſt periodus." — At quo minus ei obtemperarent ſequentes editores, impedivit Baſileenſis editor, qui Venetæ editionis ſcripturam in hanc mutaverat, ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν βίον

βίον ἀγαθῶν καὶ κακῶν. quam tenuere poſteriores usque ad Vptonum, qui, præeunte ipſius codice, (cum quo & noſtri omnes conſentiunt) rationem a Wolfio commendatam ſecutus eſt.

Verſ. 12. ἀμφοτέρους ὑμᾶς. „Cod. Salmant. ἡμᾶς." VPTON. ἡμᾶς etiam pb. & pa. a prima ſcriptura; ſed in hoc correctum ὑμᾶς.

Verſ. 13. εἰ πάντες οἱ τὰ ὀνόματα λαλοῦντες ἱκανῶς ἴσμεν ἕκαστα τούτων. Omnes vulgo μὴ κενῶς ἴσμεν. Quod quin mendoſum ſit, dubitari non poteſt. Nam & per ſe κενῶς ἴσμεν, *temere ſcimus*, abſurde dictum videri debet. κενῶς οἰόμεθα dici poteſt, & κενῶς λέγομεν, & ſimilia; ſic verſ. 6. κενῶς φθεγγόμεθα τὰς φωνάς, rurſusque vſ. 8. κενῶς τὰς φωνὰς ἀπηχοῦμεν. Sed κενῶς ἴσμεν pugnat ipſum ſecum. Quod intelligens puto Wolfius, ἴσμεν non *ſcimus*, ſed *proferimus*, vertit: *ſi ſingula temere non proferimus*. Quam verſionem Vptonus quoque tenuit. Pari modo Schegkius: *quod ſi non inaniter iſta effutimus*. Nec vero idcirco ſuſpicio oboriri debet, in verbo ἴσμεν mendam ineſſe; nam ne per ſe quidem commoda eſt illa ſententia, quam expreſſerunt hi interpretes: nec enim probabile eſt, hoc dicere voluiſſe Epictetum, *omnia atque ſingula nomina, quibus utimur*, (ἕκαστα τούτων) *temere a nobis proferri, aut falſo a nobis adhiberi:* ſed haud dubie hoc dicit: *Si omnes, qui in ſermonibus noſtris utimur illis nominibus*, (Bonum, malum; Vtile, inutile, & ſimilia;) *ſatis recte* (vel ſaltem *probabiliter*) *ſciremus & percepta haberemus ſingula quæ iſtis nominibus deſignantur;* (cf. vſ. 10.) *niſi cura quadam ac diligentia opus eſſet ad evolvendas illas notiones anticipatas, quas animo veluti complicatas habemus; cur disſentimus alter ab altero in adplicandis illis nominibus notionibusque ad res ſingulares de quibus agitur? cur inter nos pugnamus?* Atque id Græce non eſt εἰ μὴ κενῶς ἴσμεν, ſed εἰ ἱκανῶς ἴσμεν &c. Librarii illius animo, e cujus exemplo propagatus hic eſt, obverſabatur adhuc illud κενῶς, quo noſter ſupra verſ. 6 & 8. uſus erat. Ad εἰ πάντες notavit VPTONVS: „Sic noſter codex: alii οἱ πάντες." — Nempe mendoſe οἱ dabant Ven. & Baſ. cum pa. ſed εἰ perſpecte in verſionibus ſuis & Schegkius & Wolf. expreſſerunt; idque in contextum receperunt Gen. Col. & ſeqq. & ſic cum Vptoni cod. habet noſter

nofter pb. Pc. vero γὰρ πάντες fcribit, & οἱ pariter ac εἰ ignorat.

Verf. 14. Καὶ τί μοι νῦν τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην παραφέρειν; „τί μοι videtur ἐλλειπτικόν. Quid vero, fi καὶ τί δεῖ νῦν τὴν &c. *Quorfum attinet?*" WOLFIVS. „Τί μοι, *quid ad me*, fcil. *attinet?* Locutio eft ἐλλειπτικὴ, ab optimis ufurpata fcriptoribus, quae fuppleri debet verbo διαφέρει, προσήκει, vel μέλει. De fenfu loci confer Il. 11, 13. Il. 24, 15. Ill. 23, 34." VPTON.

Ibid. τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην παραφέρειν. Poffis προφέρειν fufpicari: fed probum eft παραφέρειν, *allegare*. Vide ad Enchir. XXXIII. 8. (c. 47. recenf. Wolf.)

Ibid. εἰ ἐφαρμόζεις. Caret εἰ pc.

Verf. 15. τὸν δεύτερον τόπον. „Vide lib. III. c. 2. ubi plura de tribus in Philofophia locis." VPTON.

Verf. 16. χαρίζομαι. χαρίσομαι pç. fed ς fuperne inter lineas.

Verf. 18. ἀπόδειξις γὰρ αὕτη μεγίστη. „Deeft vox μεγίστη in noftro cod. & mf. Parif." VPTON. — Deeft in pab. Sed habet pc.

Ibid. Θέλω τι, καὶ οὐ γίνεται. „Confer I. 27, 10." IDEM.

Verf. 19. Μεγαλοφυῶς, κατά γε τοῦτο. In eam fententiam Medaea apud Eurip. vf. 807. ipfa ait:

Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω.

Ibid. τὸ, ἃ θέλει. τὰ ἃ θέλει pa. male.

Verf. 20. Εἶτα οὕτω τιμωρήσομαι. „Verba funt Medaeae, fecum in animo revolventis quae ab Junone paffa eft. Mox, pro ἀποκτείνω, forfan ἀποκτενῶ. Refpexit autem Epictetus Medaeam Euripidis. Sic enim Medaea, verf. 793. & 815." VPTON. — Sententiam Poëtae expreffit Epictetus; verba non preffe fecutus eft. ἀποκτενῶ ante Vpt. jam commendaverat Meibom. In ἀποκτείνω vero nil variant libri.

Verf. 21. οὐδὲ τὰ πράγματα μετατιθέντα καὶ μεθαρμοζόμενον. „Res non mutantur; nos rebus fubjungere oportet.

Et mihi res, non me rebus fubjungere conor.

Horat. Ep. 1. lib. I. vf. 19." VPTON.

Verf. 22. οὐδὲν ὧν θέλεις οὐ γίνεται. „οὐδὲν ὧν οὐ θέλεις γίνεται." MEIBOMIVS. Nil mutant libri. Conf. Not. ad vf. 28.

Ibid.

Ibid. σοι συνοικεῖν. Omisit σοι pc. ex occasione literarum σιν, a quibus incipit verbum sequens.

Ibid. μὴ θέλε μένειν. Perperam μέλειν Ven. Bas. & Salmant. μέλλειν ora ed. Salmant. μένειν legere jussit Wolf. & sic ediderunt Genev. Col. & seqq. Et eodem modo habet cod. Vpt.

Ibid. ἢ ἃ ὁ Θεὸς θέλει. θέλε ed. Vpt. errore ex ed. Cantab. propagato, quem corrigere Vptonus jussit in Notis.

Ibid. τίς σε ἀναγκάσει. σε ignorabant cæteri; suo e cod. adjecit Vpton, cum quo facit pb. Pro ἀναγκάσει, perperam una ed. Bas. ἀναγκάσοι habet.

Ibid. Ante verba οὐ μᾶλλον, intelligendum, ac fortasse etiam adjiciendum, οὐδείς.

Verf. 23. Ὅταν τοιοῦτον ἔχῃς ἡγεμόνα. „Vide IV. 7, 20." VPTON. Perperam ἔχεις pa. Et mox συνθέλεις pabc. pro συνθέλῃς.

Verf. 24. πενίᾳ καὶ πλούτῳ. Ante hæc verba temere in pb. inter lineas adjicitur negans particula οὐ. Et deinde ibidem pro ἀλλ' ὑγιείᾳ; δυστυχήσεις. quod (sic) in contextu est, in ora notatur, ἂν ὑγιείᾳ, δυστυχήσεις.

Ibid. ἀποτεύξῃ, περιπτώσεις. Vulgo omnes ἀποτεύξει, περιπτώσει. Hinc: „Lege verbaliter, ἀποτεύξῃ, περιπέσῃ, *frustraberis*, *incides*." WOLFIVS. — „Vel ἀποτεύξεις, περιπτώσεις." VPTON. — Ego ἀποτεύξῃ, περιπτώσεις, corrigere non dubitavi. Et parum quidem præsidii huic correctioni est in libris nostris; at in pa. tamen pro ἀποτεύξει, quod ibi ut in aliis hodie legitur, prius ἀποτεύξῃ fuerat scriptum. Salmasius ita constituendum hunc locum censuerat: ἀποτεύξει, περιπτώσει· ἀλλ' ὑγείᾳ; δυστυχήσεις ἀρχαῖς, τιμαῖς. si modo recte hæc de ejusdem viri docti exemplo descripta sunt.

Verf. 25. Ἀλλὰ τῷ Διῒ χάρισαι αὐτάς, τοῖς ἄλλοις Θεοῖς. „καὶ τοῖς ἄλλοις." COMES SHAFTESBVR. — „Sed sine copula legi posit: nam sic sæpe ἀσυνδέτως construuntur sententiæ." VPTON. Pro αὐτάς, omnes vulgo αὐτὰ dabant. Sed omnino αὐτὰς fuit corrigendum, nempe τὴν ὄρεξιν καὶ τὴν ἔκκλισιν, (vs. 24.) quo & refertur verbum τετάχθωσαν, quod mox sequitur.

Ibid. ἐκείνοις παράδος, scil. αὐτάς, nempe τὴν ὄρεξίν σου καὶ τὴν ἔκκλισιν. „Seneca Epist. 37. *Hic est magnus animus, qui se Deo tradidit; at contra ille pusillus & degener, qui obluctatur, & de ordine mundi male existimat, & emendare mavult Deos, quam se.*"

VPTON. — Non leguntur hæc verba in Epift. 37. fed alibi quærenda. Interim ex Epift. 37. ifta notemus: *Si vis tibi omnia fubjicere, te fubjice rationi.*

Ibid. μετ' ἐκείνων τετάχθωσαν, fcil. ἡ ὄρεξίς σου καὶ ἡ ἔκκλισις. E re militari translata locutio: τετάχθαι μετά τινος, *cum aliquo in acie ftare, partes alicujus fequi.* Atque etiam extra bellum, πόλις τεταγμένη μετ' Αἰτωλῶν, *civitas focia Aetolorum*, apud Polybium.

Verf. 26. ἀταλαίπωρε. Edd. omnes ταλαίπωρε, *ô mifer.* Sed: „Nofter optimus codex & ms. Reg. ἀταλαίπωρε. [Sic pab.] Recte omnino." VPTON. Rurfusque IDEM in Indice, ad voc. ἀταλαίπωρος: „Sic quoque lege II. 17, 26. ἀταλαίπωρε, cum noftro codice, id eft, *Tu qui adeo delicatulus es, ut hasce res ad amuffim non examinaveris.*" — In Græco contextu obfecutus fum viro docto, & noftris codicibus; in verfione, *ignave!* pofui. Nempe *ignavum* hunc dicit, *qui nervos non habet, qui* (ut mox verf. 27 fqq. ait) *opus homini propofitum nondum ne adgreffus quidem eft; qui non dat operam, ut collum exferat, ut in libertatem fe vindicet, & in vitæ palæftra tamquam fortis athleta pugnet.* Conf. ad II. 20, 20.

Ibid. καὶ ἐλεεῖς. „Vide ad I. 18, 3." VPTON.

Ibid. κατακλᾴεις. Sic, cum fubfcripto jota, edebatur jam inde ab ed. Cantab. Superiores κατακλάειν cum msstis.

Ibid. καὶ τί ἔτι λέγεις πεπαιδεῦσθαι. Cum omnes vulgo καὶ τί ἐπιλέγεις darent, WOLFIVS monuit: „Legendum ἔτι λέγεις." Et MEIBOMIVS, minus quidem fidenter: „Quid fi ἔτι λέγεις." Ego vero haud dubie amplectendum hoc putavi. Sic amat Nofter frequentare particulam ἔτι. I. 5, 5. τοῦτο ἔτι καὶ δύναμιν καλοῦμεν. Supra, hoc cap. vf. 23. τί φοβῇ ἔτι; & vf. 25. ποῦ ἔτι δυσροήσεις. Sic III. 24, 46. ποῦ ἔτι κολακείας τόπος; τί ἔτι ποθεῖς; & fæpe aliâs. At hoc loco ipfum illud ἔτι λέγεις offerebat etiam nofter cod. pc.

Verf. 27. συλλογισμοὺς ἔπραξας μεταπίπτοντας. Poteft hoc ferri ut junctim dicat συλλογισμοὺς μεταπίπτοντας, quemadmodum II. 21, 17. συλλογισμοὺς ἀναλύειν μεταπίπτοντας. (Conf. Adnot. ad I. 7, 1.) Nifi & ibi & hic interpofito commate, aut interferta καὶ conjunctione, vox μεταπίπτοντας a συλλογισμοὺς feparanda atque diftin-

distinguenda. Sic sane aliâs distinguit. II. 13, 21. *ἐμμελέτας συλλογισμοὺς καὶ μεταπίπτοντας.* II. 23, 41. *ὁ δ' ὑπὸ συλλογισμῶν (ἁλισκόμενος,) ὁ δ' ὑπὸ μεταπιπτόντων.* III. 21, 10. *πῶς οἱ συλλογισμοὶ ἀναλυθήσονται, πῶς οἱ μεταπίπτοντες.* Sic & III. 24, 70. IV. 12, 12. At hoc quidem loco nil variant libri, nec ullus distinctionem ullam interserit. *ἔπραξας* est *tractasti, in iis versatus es, operam eis dedisti;* sicut II. 16, 34.

Ibid. *πάντα ταῦτα.* *ταῦτα πάντα* pb.

Ibid. *συναισθανόμενος.* *συναισθόμενος* pc.

Vers. 28. *ἔνθεν ἀρξάμενος.* *ὅθεν* pc. male.

Ibid. *προσοικοδομεῖν τὰ ἑξῆς.* „Conf. II. 15, 8.“ VPTON.

Ibid. *πῶς μηθὲν ἔσται, σοῦ μὴ θέλοντος· θέλοντος, μηθὲν οὐκ ἔσται.* Corrupte vulgo edd. omnes: *πῶς μηδὲν ἔσται σοῦ θέλοντος μηδέν; οὐκ ἔστι.* (Et sic noster pc.) Quæ sic convertit Vptonns cum Wolfio: *quo pacto nihil sit futurum, si tu nolis. Fieri nequit.* Quem ad locum miror nihil a Wolfio esse adnotatum. Sed: „Pro *σοῦ θέλοντος*, legendum fortasse *σοῦ μὴ θέλοντος*, ut supra in hoc capite. Et postea (quasi sibi respondens discipulus) *μηδέν· οὐκ ἔστι*, vel *μηδὲν ἔστι.*“ COM. SHAFTESBVRIENSIS. — „In margine nostri codicis duæ sunt lectiones: *Μηθέν ἐστι σοῦ μὴ — — Ἄλλως· Μηθὲν ἔσται σοῦ μὴ θελ.* Ms. Paris. *Μηθὲν ἔσται σοῦ μὴ θέλοντος· μηδὲν οὐκ ἔστι.* [Sic nostri pab.] Propter earundem vocum repetitionem sæpe in hisce Dissertationibus describendis erraverunt librarii. Lego itaque, partim nostro codice adjutus: *Μηδὲν ἔσται σοῦ μὴ θέλοντος, θέλοντος σοῦ ἔσται.*“ VPTON. — Ego plenius, & propius ad veteris scripturæ vestigia in libris reliqua, posterius comma sic restituendum putavi: *θέλοντος,* (scil. *σοῦ,*) *μηθὲν οὐκ ἔσται.* Sic vers. 22. *μὴ θέλε τὸν ἄνδρα, καὶ οὐδὲν ὧν θέλεις οὐ γίνεται.* conf. & vers. 7. Quod si pro *μηθὲν οὐκ ἔσται, μηθὲν οὐκ ἔστι* scripseris, eadem sententia nullo magno incommodo manebit, & pressius etiam librorum vestigiis insistes. De fonte erroris conf. Not. ad I. 18, 8. *Μηθὲν*, pro vulgato *μηδὲν*, lubens ex Vptoni cod. & mss. Paris. adoptavi. Sæpe temere istam formam mutarunt librarii.

Verſ. 29. Δότε μοι ἕνα νέον. „Eandem locutionis formulam vide ſupra, II. 16, 15 & 17.“ VPTON.

Ibid. τούτου τοῦ πράγματος ἀθλητήν. „Eodem modo M. Anton. III. 4. ἀθλητὴν ἄθλου τοῦ μεγίστου. ubi vide Gatakerum.“ VPTON.

Ibid. ἀπαραποδίστως καὶ ἀλύπως διαγαγεῖν. „Sic ex noſtro codice repoſui. Cæteri dant ἀπαραποδίστῳ καὶ ἀλύπῳ. Nota autem primum in Philoſophia locum: mox vſ. 31. ἐγὼ θέλω μὲν καὶ ἀπαθὴς εἶναι &c. ſecundum locum: & vſ. 33. ἤθελον δ᾽ ἀσφαλῶς ἔχειν, &c. locum tertium. Vide lib. III. c. 2.“ VPTON. Haudquaquam vero ſpernenda aliarum editionum lectio ἀπαραποδίστῳ καὶ ἀλύπῳ, quam eamdem tenent codd. pabc. Nam pari modo adjectivum, pro adverbio, habes III. 13, 11. ἀπαθεῖς καὶ ἐλεύθεροι διάξετε. & ibid. vſ. 21. ὡς σοφοὶ διάγειν ἐθέλομεν. Quibus ex locis ſimul intelligitur, nil opus eſſe ut cum Meibomio διεξαγαγεῖν ſcribamus, pro διαγαγεῖν. Vtrumque enim iſta notione, *vivere, vitam transigere*, recte dicitur, διεξάγειν & διάγειν.

Verſ. 30. Δειξάτω τις ἡμῶν τὸν τοιοῦτον. Olim αὐτὸν τοιοῦτον vulgatum erat, & ſic pa. Sed: „Malim ἑαυτὸν vel αὐτόν.“ WOLFIVS. Cui parens Vptonus, αὐτὸν τοιοῦτον edidit, quemadmodum in pc. ſcribitur. In Notis vero idem VPTONVS ait: „Noſter codex τὸν τοιοῦτον.“ — Quæ mihi veriſſima ſcriptura viſa eſt, in quam & noſter conſentit pb. Similiter nunc ait δειξάτω τις ἡμῶν τὸν τοιοῦτον, ut paulo ante dixerat δότε μοι ἕνα. Neque tamen præfracte αὐτὸν aut (quod perinde eſt) αὐτὸν ſpernam, *oſtendat aliquis ſe talem.*

Ibid. σά ἐστι ταῦτα τὰ κτήματα. *tuæ ſunt hæ poſſeſſiones.* Si vera eſt ſcriptura, erunt τὰ κτήματα, quæ dicit, τὸ ἀπαραπόδιστον εἶναι, καὶ ἄλυπον, καὶ ἐλεύθερον, ex verſ. 29. vel, quoniam de primo illo loco agit, qui eſt περὶ ὀρέξεως καὶ ἐκκλίσεως, erunt τὰ κτήματα, quæ huic juveni promittit, τὸ ἐν ὀρέξει μὴ ἀποτυγχάνειν, ἐν ἐκκλίσει μὴ περιπίπτειν. Verba ταῦτα τὰ deſunt pc. male.

Verſ. 31. ὅταν τοῦτον ἐκπονήσῃ — — τὸν τόπον. Vulgo omnes ὅταν τοιοῦτον *&c.* Recte vero VPTONVS monuit: „Potius τοῦτον — — τὸν τόπον.“ — Cui morem gerere non dubitavi; quamquam in τοιοῦτον conſentiunt mssti libri cum edd. In pb. vero, inverſo nonni-

nonnihil verborum ordine, sic scriptum, ὅταν ἐκπονήσῃ τοιοῦτον καὶ καταθλήσῃ τὸν τόπον.

Vers. 32. πρὸς πατρίδα. Olim πρὸς τὴν πατρίδα. Articulum vero delevit Vpton. jubente ipsius codice. Recte, quoniam & cetera nomina articulo carent. Cum Vpt. facit noster pb.

Vers. 33. ἐκμεμελέτηκα. μεμελέτηκα pc.

Ibid. ἤθελον δ' ἀσφαλῶς ἔχειν καὶ ἀσείστως. In Ven. ed. sic expressum erat, ἀσφαλῶς ἔχειν καὶ ἀσίτος. Pro quo editor Basileensis id posuit, a quo illud proxime corruptum erat, ἀσφαλῶς ἔχειν καὶ ἀσίτως, quod tenuere sequentes editores usque ad Vptonum. Sed id quum sine sensu esset, perspecte WOLFIVS monuerat: „Fortassis ἀσείστως, *inconcusse*, vel ἀκινήτως." Et in versione sic posuit: *Velim autem tutus esse, & tranquillus.* Quem non audiens VPTONVS, καὶ ἄσιτος edidit, accentu retracto, & duas has voces a superioribus interposito commate separavit, tali subjecta versione: *velim autem tutus esse, quamvis impastus.* In Notis vero haec ad h. l. monuit: „Cod. Ven. & Salmant. habent ἄσιτος. Cod. Bas. ἀσίτως. Pro ἀσίτως, minima mutatione, legi posset ἀσινῶς, *sine noxa, innoxie.* Hoc modo: *Velim tutus esse atque sine noxa, idque non modo vigilans,* &c. Vel legendum, verbis transpositis: καὶ οὐ μόνον ἐγρηγορὼς καὶ ἄσιτος, ἀλλὰ καὶ καθεύδων καὶ οἰνωμένος. Vbi ὁ ἐγρηγορὼς opponitur τῷ καθεύδοντι; ὁ ἄσιτος, τῷ οἰνωμένῳ." — Haec ille. Et in ἄσιτος quidem cum Vptono consentiunt tres nostri codd. pabc. idque ipsum Salmasius etiam probaverat. At mihi cum ἄσιτος, tum ἀσίτως, manifeste corrupta visa sunt; contra ita sese probavit Wolfiana illa emendatio, ἀσείστως, ut, quin eam adoptarem, nullo modo haesitandum duxerim. ἀσείστως ἔχειν opponitur ei, quod alibi dicit ἐκσείεσθαι τῶν λόγων. vide IV. 9, 10 sq. & I. 26, 10. ibique notata.

Ibid. καὶ οἰνωμένος. „Nam Stoici dicebant, Sapientem οἰνωθήσεσθαι μὲν, οὐ μεθυσθήσεσθαι δέ. Laërt. in vita Zenon. s. 118. Consule Menagium; & vide supra ad I. 18, 23." VPTON. Perperam οἰνωμένως ed. Bas. errore operarum propagato in ed. Gen. & Col.

Ibid. καὶ ἐν μελαγχολίᾳ. „Supra etiam hoc verbo usus videtur pro *aegritudine*, lib. I. c. 18." WOLFIVS. „Vide ad I. 18, 23. Aptissime ad hanc rem Lucretius, lib. III. vs. 55.

Quo magis in dubiis hominem spectare periclis
Convenit, adversisque in rebus noscere qui sit.
Nam veræ voces tum demum pectore ab imo
Eliciuntur, & eripitur persona, manet res."

VPTON.

Ibid. σὺ θεὸς εἶ, ὦ ἄνθρωπε. Post ἄνθρωπε olim interrogandi signum posuerant, quod delevit Vptonus. Monueratque jam WOLFIVS: „Affirmative hoc accipio, ut sit approbatio magni animi." — Vide vero, ne non θεὸς, sed θεῖος, *divinus*, scripserit Arrianus, dixeritque Epictetus. Cæterum conf. not. ad II. 16, 42. Neque vero solicitari magnopere h. l. deberi vocabulum θεὸς, intelligitur ex II. 19, 27.

Vers. 34. τί λέγει Χρύσιππος ἐν τοῖς περὶ τοῦ Ψευδομένου. „Laërtius in vita Chrysippi, lib. VII. 196. περὶ τοῦ Ψευδομένου, πρὸς Ἀριστοκρέοντα. ς'. Item, πρὸς τοὺς διὰ τομῆς διαλύοντας τὸν ψευδόμενον λόγον. Item, περὶ τῆς τοῦ ψευδομένου λύσεως. & istiusmodi. Est autem Ψευδόμενος, *sermo*, [argumentatio,] *cui quicquid respondeas falsum reperietur*. Habuit nomen a *mentiente*; quoniam exempli caussa sumitur is qui mentitur, uti monet Menagius, quem vide ad Diog. Laërt. lib. II. f. 108. Seneca Epist. 46. p. 152. *Quid me detines in eo, quem tu ipse Pseudomenon appellas, de quo tantum librorum compositum est?*" VPTON.

Vers. 35. Οὕτω καὶ ὑμεῖς &c. „*Hoc modo vos etiam facitis. Vis recitem tibi?* &c. Hac prosopopoeia sophisticam vanitatem exprobrat Epictetus." WOLFIVS. — Vptonus, nescio quid spectans, in Græcis minori puncto (loco majoris) post ἐρεῖς posito, verba ista, Οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε, ad ipsum illud verbum ἐρεῖς retulit, & ποιεῖτε imperative accepit, hac subjecta versione, *tremens ad alios dices: Sic & vos facitote.*

Ibid. Θαυμαστῶς, ἄνθρωπε, γράφεις — — εἰς τὸν Ξενοφῶντος χαρακτῆρα, σὺ εἰς τὸν Πλάτωνος, &c. „Haud aliter Horatius, Epist. lib. II. 2. vers. 87.

— — — ut alter
alterius sermone meros audiret honores.

Et paulo post:

Discedo Alcæus puncto illius: ille meo quis?
Quis, nisi Callimachus?"

VPTON.

Vers.

Verf. 36. πάλιν ἐπὶ ταῦτα ἐπανέρχεσθε. Cum ἐπὶ ταῦτα darent omnes, morem WOLFIO geſſi, monenti: „Malim ἐπὶ ταὐτά, & ſic in cæteris etiam.“ — Nempe & mox deinde ταῦτα εὔχεσθε, περὶ ταῦτα σπουδάζετε ſcripſerant Ven. & Baſ. ſed ibi quidem ταὐτά jam pridem recte repoſuerunt editores Gen. Col. & ſeqq. Conf. ad II. 18, 9. In pejorem quidem ſcripturam, ταῦτα, ubique hic conjurarunt codices noſtri.

Ibid. ὁμοίως ὁρμᾶτε, προβάλλεσθε, προτίθεσθε. Vulgo omnes (edd. & mssti h. l.) προστίθεσθε. Sed: „Fortaſſis προτίθεσθε, *proponitis;* niſi pro συγκατατίθεσθε ſit ſcriptum.“ WOLF. — „συγκατατίθεσθε rectius credo. Hic etiam tres iſti loci ponuntur: (ut ſupra:) & eſt ibi tertius locus περὶ τὰς συγκαταθέσεις.“ COMES SHAFTESBVRIENSIS. — „Ἐπιβάλλειν, προτιθέναι, [immo ἐπιβάλλεσθαι, προτίθεσθαι] junctim ſæpius leguntur. Hic itaque προτίθεσθε lego. Vide Indicem in voce προτίθεμαι.“ VPTON. Conf. Not. ad I. 4, 14.

Verf. 37. ἐὰν ἀκούητε. ἀκούετε ed. Vpt. errore ex edit. Cant. propagato, quam correxit Lond. anon. & corrigere in Notis juſſit Vpt. Veteres editiones recte ἀκούητε. Sic & pab. ſed ἀκούσητε pc.

Ibid. εἰς οἵαν περίστασιν ἀπέρχομαι. Vertit Vptonus cum Wolfio, quaſi ἀπέρχῃ ſcriptum eſſet, quod utique commodius videri poterat: ſed in vulgatum conſentiunt libri.

Ibid. ἅψω λύχνους. „Vide ad I. 19, 24.“ VPTON.

Verf. 40. οὐδ' ἐγγὺς ἐσόμεθα τοῦ προκόψαι. Cum τῷ προκόψαι vulgo darent omnes, ferri quidem hoc poſſe intellexeram, ſed τοῦ προκόψαι jam olim malueram. Id ipſum dehinc recepi, cum in pb. ſic ſcriptum inveniſſem. Conf. IV. 11, 36. & III, 26, 6.

Ibid. πάσας τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς συντάξεις τὰς Χρυσίππου. „Vide ad I. 4, 6. & Laërtium, [VII. 189 ſqq.] ubi ſcripta Chryſippi recenſet.“ VPTON. — συναγωγὰς vertunt *collectanea;* ego fere nullus dubito, εἰσαγωγὰς legendum. cf. II. 16, 34. ibique notata. Pro συντάξεις, perperam συνάξεις habet pb. Et in eodem mox omiſſa verba καὶ Ἀρχεδήμου.

Ibid. μετὰ τῶν Ἀντιπάτρου καὶ Ἀρχεδήμου. De *Archedemo* vide II. 4, 11. not. De *Antipatro* vide infra ad II. 19, 2.

CAPVT XVIII.

Verſ. 1. Πᾶσα ἕξις καὶ δύναμις &c. „Vide II. 9, 10. & confer lib. IV. c. 12." VPTON.

Ibid. ὑπὸ τοῦ τρέχειν. „Ms. Pariſ. ἀπό. [nempe ſic pa.] Forſan legendum ἀπὸ τοῦ περιτ. ἡ τροχαστικὴ ἀπὸ τοῦ τρέχειν." IDEM. Ferri ἀπὸ utcumque poſſet, ni praecederet ὑπὸ τῶν καταλλ. ἔργων. Porro cum verbo αὔξεται quidem ſtare fortaſſe praepoſitio ἀπὸ poterat; cum συνέχεται non poſſe videtur. Et in ὑπὸ recte conſentiunt pbc.

Verſ. 2. Ἂν θέλῃς. Olim θέλῃ, ubi θέλῃς legendum monuere Wolfius & Salmaſ. quod repoſuit Vptonus, praeeunte ipſius cod. & ms. Pariſ. ut ait, (immo vero ſic tres pabc.) & ed. Salmant.

Ibid. ἂν γραφικός. „Conf. II. 9, 10." VPTON.

Verſ. 3. κἂν ἀναπέσῃς. Vulgo omnes διαπέσῃς. Itaque WOLFIVS: „Διαπίπτειν, inquit, aliâs eſt *errare, excidere, fruſtrari.* Hic idem valet quod ἐκλύεσθαι, *ceſſare, remolleſcere.*" — Et VPTONVS: „Διαπίπτειν pro *remolleſcere, diffluere*, utitur Plato in Phaedone: τῷ μὲν σώματι, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν. Sed pro διαπέσῃς habet noſter optimus codex ἀναπέσῃς, quam veram eſſe exiſtimo lectionem; nam ἀναπίπτειν eſt *in lecto recumbere*, ut ſatis notum; atque ita loci ſenſus poſtulat." — Recte vir doctus codicis ſui commendavit lectionem, quam adoptare ego non dubitavi. Eidem vero adſtipulatur noſter pc. De iſto uſu verbi ἀναπίπτειν vide quae collegit Wetſtenius ad Matth. XV. 35. quibus locis adjici poterat Polyb. XXXI. 4, 6. ex Athenaeo. Verbum vero διαπίπτειν, loco ab Vptono citato, (Phaed. c. 29. p. 215. ed. Forſt.) nihil habet quod ullo pacto huc referri queat.

Verſ. 4. εἴ τι ποιεῖν ἐθέλεις, ἑκτικὸν, ποίει αὐτό· εἴ τι μὴ ποιεῖν ἐθέλεις, μὴ ποίει αὐτό, ἀλλ' ἔθιζον &c. Cum abeſſent vulgo, ante Vptonum, iſta verba, εἴ τι μὴ ποιεῖν ἐθέλεις, μὴ ποίει αὐτό, defectum locum ex conjectura ſic interpretatus eſt WOLFIVS: *Si quid facere volueris, habitum ejus tibi comparato. Si quid facere nolueris, omittito: teque conſuefac aliud quippiam potius ejus loco agere.* Cui verſioni hanc Notam ſubjecit: „Suſpectus locus; obſcurus certe quidem: in quo vertendo, verbis relictis, qualemcumque ſententiam ſum

fum fecutus." — „At ex noftro codice (ait VPTONVS) totum fententiam ofcitantia librariorum omiffam reftitui, εἴ τι μὴ ποιεῖν ἐθέλεις, μὴ ποίει αὐτό. Verba autem ifta, εἴ τι ποιεῖν ἐθέλεις ἑκτικὸν, [ad quæ nimirum intelligendum pronomen σεαυτῷ] fic in lingua vernacula fonant: *If you would make any thing habitual to you.* ποίει αὐτό, *id age, in hoc incumbe;* uti III. 5, 7. ποίει ἐκεῖνο. Opportunum utique remedium male adfecto loco obtulit Vptoni codex, quo remedio noftri carebant libri. Præterea pravam diftinctionem, quæ vulgo hic obtinebat, perfpecte Vptonus correxit, vocem ἑκτικὸν cum præcedentibus εἴ τι ποιεῖν ἐθέλεις conjungens, cum in editis & in pab. pofito commate poft ἐθέλεις, jungerentur ifta ἑκτικὸν ποίει αὐτό. In cod. pb. ut aliquo modo molliretur incommodum, quod hunc locum olim premebat, pro ἀλλ᾽ ἔθισον, inter lineas μὴ ἔθισον notatum eft. Pro ἐθέλεις, quod præceffit, θέλεις habet pc.

Verf. 5. Οὕτως ἔχει. Perperam ἔχεις pa. ἔχειν pc.

Verf. 6. Ὅταν ἡττηθῇς τινος ἐν συνουσίᾳ. „*Cum alicui fuccubueris in aliquo congreffu.* Quia fubjicit, auctam effe intemperantiam, vel de gula vel de inguine intelligo." WOLFIVS. „Male vertit Wolf. *fi victus a quopiam in congreffu fueris.* συνουσία hic eft *confuetudo venerea.* Sic συνεῖναι, *rem habere cum muliere,* aut, ut Plautus ad verbum, *effe cum muliere.*" VPTON. — Immo vero rectius, fi quid video, Wolfius quam Vptonus. Agitur enim de ejusmodi συνουσίᾳ, in qua quis pariter vel vincere poteft, vel fuccumbere. Sic Socrates pulcro Alcibiadi συνῆν, atque etiam συγκατακείμενος ἦν, (ut ait philofophus nofter, vf. 22.) neque vero fuccubuit, fed fuperior difceffit. conf. vf. 15 fqq. Quare generaliori notione h. l. accipiendum vocabulum, ut vf. 21. Quamquam utique figillatim de venerea confuetudine fubinde ufurpatur, veluti II. 8, 12. qua eadem notione & verbo συνουσιάζειν paffim utitur nofter. Pronomen τινὸς perinde fere eft, ad ἡττηθῇς referas, an ad συνουσίᾳ: prior tamen ratio ad græci fermonis ufum adcommodatior videtur. Sed in latina verfione commodius putavi, *fuccumbere libidini:* τινὸς vero, quo tolleretur ambiguitas, *puerum vel puellam* interpretari placuit. conf. verf. 15 & 22.

Ibid. μίαν ἦτ]αν ταύτην. μίαν ταύτην ἦτ]αν pbc.

Ibid. τέτροφας, ἐπηύξησας. Ni me fallit opinio, per καὶ particulam copulari duo iſta verba debuerunt, librariorum incuria omiſſam: nam aſyndeto nulla hoc quidem loco vel vis vel gratia ineſſe videtur.

Verſ. 8. Οὕτως ἀμέλει καὶ τὰ ἀῤῥωστήματα ὑποΦύεσθαι λέγουσιν οἱ ΦιλόσοΦοι. „Quinam philoſophi? Socrates, inter alios, apud Platonem in Gorgia, pag. 524 ſq. edit. Steph. ubi de animis defunctorum verba fecit." VPTON. — Cicero Tuſc. Diſp. IV. 10. *Aegrotationes, quae appellantur a Stoicis ἀῤῥωστήματα.*

Ibid. λόγος εἰς αἴσθησιν ἄξων τοῦ κακοῦ. WOLFIO obſecutus ſum, qui, quum ἀξιῶν vulgo darent libri, notavit: „Lego ἄξων, *oratio eo perductura ut ſentias malum.*" — Eamdem emendationem Salmaſius commendavit. Vulgatam quidem tenens quidem VPTONVS, monuit tamen & ipſe: „Codex Baſ. [id eſt, Baſileenſis editio] pro ἀξιῶν in marg. ἀπαξιῶν. Et ſic Schegkius, *ſi ratio adhibita ad ſenſum illum cupiditatis, pravitatem ejus reſpuat.* At multo melior Wolfiana lectio videtur." — Sic ſane apud Polybium habes εἰς ἐπίστασιν ἄγειν τινὰ περί τινος, εἰς ἀληθινὰς ἐννοίας ἄγειν τοὺς ἐν]υγχάνον]ας, & ſimilia, quae collegimus in Lexic. Polyb. ad v. ἄγειν. λόγον vero h. l. non *orationem* cum Wolfio, ſed *rationem* cum Vptono interpretatus ſum. Nihil h. l. promovebant veteres Libri.

Verſ. 9. οὐκέτι εἰς ταὐτὰ ἐπάνεισι. εἰς ταῦτα edebatur ante Vptonum. Hinc: „Forte ταὐτά, ut ſupra [II. 17, 36.] ἐπὶ ταὐτὰ ἐπανέρχεσθαι." COM. SHAFTESB. — „Εἰς ταὐτά habet noſter codex." VPTON. — Eamdem ſcripturam ex conject. commendaverat Meibom. In ταῦτα conſentiunt pabc.

Ibid. ὑπὸ τῆς καταλλήλου Φαν]ασίας. „M. Antonin. VII. 2. Τὰ δόγματα πῶς ἄλλως δύναται νεκρωθῆναι, ἐὰν μὴ αἱ κατάλληλαι αὐταῖς Φαν]ασίαι σβεσθῶσιν; *Dogmata quomodo aboleri in te poterunt, niſi cogitationes his congruae extinguantur?*" VPTON.

Ibid. τυλοῦται. Quod κυλοῦται habet ed. Baſ. prorius ejus editionis error eſt. Temere τυΦλοῦται pc. Caeteri in vulgatum recte conſentiunt.

Verſ. 10. ἂν μὴ θεραπευθῇ. „Omnes libri, quos vidi, excepto noſtro codice, habent ἂν μή τι θερ." VPTON. τι cum Vpt. ignorat noſter pc.

Verſ.

Verſ. 13. ἐκλύεται τὴν πρώτην. „Supple ἡμέραν.“ VPTON. Poterat eadem adnotatio ad verſ. præced. pariter referri. Rectius vero fortaſſe τὴν πρώτην ὥραν intelligetur, ut minus definite dictum ſit; *primo tempore, primum.*

Verſ. 14. ἀλλὰ προσέσχον. „Variant codices. Noſter habet προσέσχον. Edit. Ven. προσέχον. Salmant. προσέχων. Baſil. προσέχου.“ VPTON. Cum ed. Baſ. faciunt pro more edd. Gen. Col. Cant. Lond. & majori puncto verba hæc a ſuperioribus ſeparant. Nempe προσέχον in ed. Ven. operarum errore peccatum erat, quod corrigere ex conjectura voluerunt poſteriores editores. Perſpecte vero Vptonus ſui codicis ſcripturam adoptavit, quam eamdem tenent noſtri Pariſini tres. Cohærent hæc cum præcedentibus, & in prima perſona erant efferenda, quemadmodum rurſus illa paullo poſt, Σήμερον — — οὐκ εἶπον αὐτὸς ἐμαυτῷ *&c.* Ac jam olim Wolfius in prima perſona hæc interpretatus eſt; ſed ἐπέσχον expreſſit, *me cohibui*, non προσέσχον, quod rectius Vptonus *mentem diligenter adpuli* vertit.

Ibid. κομψῶς σοί ἐστι. Sic medicus ægroto ait III. 10, 13. ubi vide notata. Præterierat hic locus interpretes Novi Teſt. ad Evang. Joh. 4, 52.

Verſ. 15. Ὄφελόν τις μετὰ ταύτης ἐκοιμήθη. Omnes vulgo τίς cum acuto accentu interrogative expreſſerant. Sic etiam VPTONVS; qui tamen in Notis meliorem iniit rationem, ita ſcribens: „Legit Salmaſius, ὅτι ὄφελον μετὰ ταύτης ἐκοιμήθην! Recte: niſi tertia perſona pro prima uſurpatur, δεικτικῶς, uti apud Horat.

Hunc hominem velles ſi tradere.

Vtinam quis cum ea concubuerit! (κοιμᾶσθαι, *dormire cum aliqua*, pro *rem habere*, uſurpatur in Enchir. c. 40.) *Et, Quam beatus maritus ejus!* Mox ὁ γὰρ τοῦτ' incluſive lego, hoc modo: Ὅτι ὄφελόν τις μετὰ ταύτης ἐκοιμήθη! καὶ, Μακάριος ὁ ἀνὴρ ὁ αὐτῆς! (ὁ γὰρ τοῦτ' εἰπὼν, μακάριος καὶ ὁ μοιχός.) οὐδὲ τὰ ἑξῆς ἀναζωγρ.“ — Rurſus idem VPTONVS in Indice, voc. τίς, hunc eumdem locum reſpiciens: „ὄφελόν τις, *utinam aliquis*, id eſt, *utinam ego.*“ — Recte vero: ac poterat ad firmandum iſtum uſum pronominis τὶς ad alia Noſtri loca provocare, II. 23, 23. IV. 4, 35. IV. 11, 33. quæ virum doctum, iſta ſcribentem, præterierant. Conf. ad I. 14, 11. Similiter Socrates apud Platonem in Phædon:

don. cap. 5 extr. τί γὰρ ἂν τις καὶ ποιοῖ ἄλλο ἐν τῷ μέχρις ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ; pro τί γὰρ ἂν ποιοῖμι ἄλλο.

Ibid. ὁ ἀνὴρ ὁ αὐτῆς. Sic edd. cum pc. Nec aliter Vptoni codex. Sed brevius, ὁ αὐτῆς ἀνὴρ pa. ὁ ἀνὴρ αὐτῆς pb.

Ibid. (ὁ γὰρ τοῦτ᾽ εἰπὼν, μακάριός καὶ ὁ μοιχός.) „Fortassis: εἰ γὰρ ὁ τοῦτ᾽ εἰπὼν μακάριος, καὶ ὁ μοιχός." WOLFIVS. — „Subintelligitur φησί. Sic paulo infra: [vers. 20.] Πλάτων μὲν, ὅτι &c." COMES SHAFTESB. In hanc sententiam Wolfius in versione locum hunc expressit: *Nam qui hoc dicit, mœchum etiam beatum dicit;* quæ latina magis placent, quam græca ab eodem Wolfio proposita. Sed videndum tamen, ne in græcis unum aut alterum exciderit verbum, in hanc fere sententiam: ὁ γὰρ τοῦτ᾽ εἰπὼν, ταχὺ ἂν εἴποι, *mox dixerit,* vel ἐγγύς ἐστι τοῦ εἰπεῖν, *prope abest ut dicat.* Cæterum verba ista, præeunte in superiori Adnotatione Vptono, parentheseos signis inclusi.

Vers. 16. οὐδὲ τὰ ἑξῆς ἀναζωγραφῶ. Conf. infra §. 25.

Vers. 17. κορυφήν. „Noster codex κεφαλήν." VPTON. Sic & pb. & caret μου, quod vulgo sequitur.

Ibid. σοφισμάτων ἔλυσας. ἔλυσα scribere jussit Salmasius: præter rem, si quid video. Se ipsum compellans Epictetus, secunda utitur persona.

Ibid. τοῦ Κυριεύοντος. „Σοφισμάτιον κυριεῦον, ψευδόμενον, ἡσυχάζον, hic nominantur. Apud Diogenem Laërtium [in vita Chrysippi præsertim, & in Euclide Megarico, lib. II. §. 108.] multæ aliæ spinæ Stoicorum recensentur, non explicantur: ut, ὁ θερίζων λόγος, μετάπτωσις ἀξιωμάτων ἐξ ἀλλήλων εἰς ψευδῆ καὶ ἀντίστροφα, συνημμένα πιθανά, συμπεπλεγμένα, συναμματα, συνημμένης τροπικῆς ἀμφιβολίας εἰσαγωγική, [εἰσαγωγή, puto, voluerat scribere;] ἀντιστρέφοντες λόγοι καὶ συνημμένοι, περὶ τῶν μεταπιπτόντων λόγων πρὸς τὴν μεσότητα, ἄποροι διαλεκτικοὶ λόγοι, ὁ ψευδόμενος, ὁ διαλανθάνων, Ἠλέκτρα, ἐγκεκαλυμμένος, σωρείτης, κερατίνης, φαλακρὸς, ὁ Ἀχιλλεὺς λόγος, & id genus alia portenta: in quibus tractandis & edisserendis occupentur ii, qui abundant ocio, quique nugis magis capiuntur, quam rebus seriis. Quod patrum nostrorum ætate vulgo in scholis esse factitatum, minus miror, cum

cum exemplo sectæ (si diis placet) gravissimæ niterentur." WOLFIUS. „Περὶ Κυριεύοντος vide in cap. seq." UPTON. Vide Adnot. ad c. 19, 1.

Vers. 18. ὑπὲρ τὸν Ἡσυχάζοντα. „Cicero Acad. II. 29. *Placet enim Chrysippo, cum gradatim interrogaretur, verbi caussa, tria pauca sint, anne multa? aliquanto prius, quam ad multa perveniat, quiescere; id est, quod ab iis dicitur*, ἡσυχάζειν. Meminit Laërtius in vita Chrysippi, f. 197. περὶ τῶν εἰς τὰς ὑπολήψεις λόγων, καὶ ἡσυχαζόντων, πρὸς Ὀνήτορα, β'. Vbi Menagius: *Anxie quærebat finitorem acervi Chrysippus: quem cum invenire desperaret, excogitavit* τὸν ἡσυχάζοντα λόγον: *qui fiebat, cum interrogatus sustinebat se, priusquam ad finem interrogator perveniret.* Hinc Persius, Sat. VI. 80.

— — — *Depinge, ubi sistam,*
Inventus, Chrysippe, tui finitor acervi."

UPTON.

Ibid. τὸν κυριεύοντα ἐρωτῆσαι. *Dominantem interrogare*, i. e. *adversario proponere*. Est enim verbum hoc familiare græcis Dialecticis ἐρωτᾷν λόγον, *argumentationem* vel *ratiocinationem* *interrogare*, pro, *alteri proponere*. Quo verbo utuntur etiam ubi non interrogativa forma proponitur argumentatio; quoniam eo certe consilio illa proponitur, ut videamus quid ad eam respondeat adversarius. De qua phrasi ἐρωτᾷν λόγον tam docte, quam perspecte, præcepit Henr. Stephanus ad Sext. Empir. Pyrrh. Hypoth. lib. I. sect. 20. p. 207. edit. Fabricii; ubi etiam docet, eâdem in latino etiam sermone usum esse Ciceronem, de Fato cap. 12 seq. sic scribentem: *Nec nos impediet illa ignava ratio quæ dicitur; appellatur enim quidam a philosophis* ἀργὸς λόγος; *cui si pareamus, nihil omnino agamus in vita. Sic enim interrogant: Si fatum tibi est ex hoc morbo convalescere; sive medicum adhibueris, sive non adhibueris, convalesces. — — Recte genus hoc interrogationis ignavum atque iners nominatum est.* Præter loca a Stephano citata, vide eumdem Sextum Pyrrh. II. 146 sq. & 250 sq. Sic Diogenes Laërtius, II. 108. de Eubulide Milesio verba faciens, ait: ὃς καὶ πολλοὺς ἐν διαλεκτικῇ λόγους ἠρώτησε, τόν τε ψευδόμενον, καὶ τὸν διαλανθάνοντα, &c. Simplicius in Commentar. in Enchirid. sub finem Procemii: ἐκ διαιρέσεως ἐρωτᾷ

ἐρωτᾷ τὸν λόγον, instituta divisione concludit argumentum; tripartitam rationem (trilemma) proponit. Rursus idem ad Enchir. c. 38. p. 238. edit. Lugd. *Ῥητέον δὲ περὶ τούτων κοινότερον καὶ καθολικώτερον, ἐκ διαιρέσεως ἐρωτῶντι τὸν λόγον.* Eodem pertinet quod mox apud Nostrum initio cap. seq. legimus: *ὁ κυριεύων λόγος ἀπὸ τοιούτων τινῶν ἀφορμῶν ἠρωτῆσθαι φαίνεται.*

Vers. 19. *μετὰ καθαροῦ σαυτοῦ. μετὰ τοῦ καθαροῦ σαυτοῦ* pc.

Vers. 20. Πλάτων *μὲν, ὅτι &c.* „Fortasse verbum *φησὶ* vel *κελεύει* deest.“ WOLFIUS. — „Sed fortasse nil mutandum, quia subintelligitur *φησὶ*, ut supra in hoc cap. [vs. 15.] *μακάριος καὶ ὁ μοιχός.*“ COM. SHAFTESB. — Similem ellipsin habes Il. 21, 10. in illis verbis, Εἶτα *σὺ πάλιν.* At hoc loco, quoniam particulam *μὲν* non sequitur adversativa, quæ ei respondeat, videndum puto ne e verbo *λέγει* aut nescio quo alio corruptum sit illud *μὲν*, aut ne verbum unum aut alterum in hac regione interciderit. Sed eam quidem dubitationem pertinacius urgere nolim.

Ibid. Ἴθι *ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις.* „Plato de Legib. lib. IX. [ineunte.] p. 854. edit. Steph. *Ὅταν σοι προσπίπτῃ τι τῶν τοιούτων δογμάτων, ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης, ἴθι ἐπὶ τῶν λεγομένων ἀνδρῶν ὑμῖν ἀγαθῶν ξυνουσίας· καὶ τὰ μὲν ἄκουε, τὰ δὲ πειρῶ λέγειν αὐτὸς, ὡς δεῖ τὰ καλὰ καὶ τὰ δίκαια πάντα ἄνδρα τιμᾷν. τὰς δὲ τῶν κακῶν ξυνουσίας φεῦγε ἀμεταστρεπτί. καὶ ἐὰν μέν σοι δρῶντι ταῦτα λωφᾷ τι τὸ νόσημα· εἰ δὲ μὴ, καλλίω θάνατον σκεψάμενος. ἀπαλλάττου τοῦ βίου. Quum in animum tuum hujusmodi cadit cogitatio, confuge ad expiationes, confuge ad deorum averruncatorum liberatorumque sacra supplex, confuge ad bonorum virorum consuetudines: ubi partim audias, partim tu quoque dicas, justa honestaque ab omnibus colenda esse: improborum autem hominum commercia ita diligenter effugias, ut nullum ad eos te recipiendi relinquas locum. Quæ si remedia adhibenti morbus quodammodo quietem præstiterit;* (bene tecum agetur. De hac ellipsi vide ad I. 24, 14.) *sin minus, mortem tibi inhonesta vita meliorem & præstantiorem ratus, hac te vita libera.* Ἀποδιοπόμπησις est *sacrum expiabile*, ab *ἀποδιοπομποῦμαι*, *expio.* Hesychius: Ἀποδιοπομπεῖσθαι· *ἀποστρέφεσθαι, τὸν ἀποτρόπαιον*

τρόπαιον ἐκπέμπεσθαι, (lege εἰσπέμπεσθαι, μακρὰν ἀποκαθαίρεσθαι." VPTON.

Verf. 21. ἀρκοῦν, *cum fatis effet.* ἀρκεῖ edidit VPTONVS, hac adjecta Nota: „Sic noster codex; cæteri omnes ἀρκοῦν. Sed videtur excidisse δέ· 'Αρκεῖ δὲ κἂν: *Plato quidem jubet, — — fufficit autem fi &c.*" — Et ego pariter, fi certus fuissem ex antiquo codice, non e recentioris critici conjectura ductam illam in ora libri Vptoniani fcripturam, lubens ἀρκεῖ accepissem, præfertim fi adjicere δὲ particulam licuisset. Nunc vero veterem lectionem, quæ exquifitior etiam quodammodo videri debebat, revocandam putavi; ἀρκοῦν, participium abfolute pofitum, quemadmodum παρὸν, ἐξὸν, & fimilia. Neque vero diffiteor, fic nunc id, quod mox vf. 22. fequitur, ἄπελθε πρὸς Σωκράτην, nulla adjecta conjunctione, nimis abrupte pofitum videri; quod fatis commode haberet, fi pro ἀρκοῦν, paulo ante, ἀρκεῖ δὲ legeremus. Quidquid fit, turbatum nonnihil in hac regione eft, quod e melioribus codicibus medicinam defiderat. Venerat in mentem ἀρκεῖ οὖν, fed non liquet. In ἀρκοῦν confentiunt pabc. Pro fequenti κἂν vero, perperam οὐκ ἂν habet pe.

Ibid. κἂν — — πρὸς τούτῳ γίνῃ ἀνθεξετάζων. Et hæc oratio paulo obfcurior abruptiorque videri poffit; at nihilo minus, ni fallor, proba atque integra. πρὸς τούτῳ γίνῃ Vptonus, cum Wolfio, *apud illum efto*, vertit. Primum, quafi γίνου fcriptum effet, in imperativo; cum tamen manifefte fubjunctivus γίνῃ a præcedente conjunctione κἂν, id eft καὶ ἐὰν, pendeat. Sed hoc leve eft; illud ad fententiam majoris momenti, quod τούτῳ in mafculino accipiunt, atque fic interpretantur, quafi πρός τινι εἶναι fonaret *apud aliquem effe*, *cum aliquo verfari*, quod graeci fermonis ufus non ferre videtur: eft enim illud μετά τινος vel σύν τινι εἶναι. At πρὸς τούτῳ γίνεσθαι, eft, *in hac re effe occupatum, hoc agere.* Sic οὐ γέγονα πρὸς τούτῳ, II. 19. 6. *in hoc non elaboravi.* Conf. Lexic. Polyb. in voce πρὸς, num. 2. Verbum ἀνθεξετάζων iidem interpretes, *teque cum eo comparato!* verterunt: quafi intelligendum effet ἀνθεξετάζων σεαυτὸν πρὸς αὐτούς. At rectius fortaffe & minoribus ambagibus unum pronomen perfonale αὐτοὺς fuerit intelligendum: *confidera, obferva illos, tecum collatos*, id eft, *fimili loco tecum verfantes;* quorum pofteriorum verborum vis in præpofitione ἀνθ ineft, e qua compofitum eft verbum ἀνθεξετάζων. De re,

te, quae hic agitur, conferre Vptonus jussit Enchirid. cap. 33. sect. 12.

Ibid. τῶν ἀποθανόντων. τῶν ἀποθνησκόντων pb. male.

Vers. 22. ἄπελθε πρὸς Σωκράτην &c. „Vide Platonis Symposium." VPTON.

Ibid. πόστος ἀφ' Ἡρακλέους. *quotus ab Hercule.* „Gymnicorum certaminum auctor perhibetur Hercules. Hic primus victor: post illum autem pugiles ii demum habebantur, qui & lucta & pancratio vicerant. Octo tales in certamine pugiles ἐν τῇ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ inveniuntur. Κάπρος [Κάπρος] Ἠλεῖος καὶ πάλην καὶ παγκράτιον ἐνίκα μετὰ Ἡρακλέα, καὶ ἀναγράφεται δεύτερος ἀφ' Ἡρακλέους. Ῥόδιος — — τρίτος ἀφ' Ἡρακλέους. Πρωτοφάνης Μάγνης, πάλην καὶ παγκράτιον, τέταρτος ἀφ' Ἡρακλέους, &c. &c. Atque hinc explicatur hic locus." VPTON. Vide Ἱστοριῶν συναγωγὴν in Scaligeri Thes. Temp. p. 333. ad Olymp. CXLII. ubi Κάπρος nomen habes illius qui *secundus post Herculem* luctae & pancratii eodem die victor renunciatus est; adde Pausan. lib. VI. c. 15. p. 489 sq. Tum vide ad Olymp. CLVII. p. 334. apud Scalig. ubi ante verba, Τρίτος ἀφ' Ἡρακλέους, intercidit nomen Ἀριστομένης Ῥόδιος, ex Pausan. V. 21. p. 432. supplendum. Vicissim, (quod obiter hic monere liceat,) apud eumdem Pausaniam ibidem post verba πρῶτος μὲν ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος, intercidisse nomen Κάπρος videtur. Quid autem rursus ibidem sibi velint ista verba Ἑλλήνων δὲ πέραν Αἴνου, equidem haud adsequor, nisi forte sic legendum, Ἑλλήνων δὲ τῶν πέραν Αἰγαίου Ῥόδιος Ἀριστομένης, deleta δὲ particula quae post Ῥόδιος perperam, ut videtur, ibi repetitur. *Quartus ab Hercule* luctae pancratiique victor memoratur ad Olympiadem CLXXII. Quintus ad Olymp. CLXXVIII. &c.

Ibid. Χαῖρε, παράδοξε. *„Paradoxi:* sic pugiles salutati, qui uno eodemque die victores in Olympicis certaminibus coronabantur, lucta simul & pancratio. Plutarchus in Compar. Cimonis & Luculli: ὥσπερ δὲ τῶν ἀθλητῶν τοὺς ἡμέρᾳ μιᾷ πάλῃ ἅμα καὶ παγκρατίῳ στεφανουμένους ἔθει τινὶ παραδοξονίκας καλοῦσιν· οὕτω Κίμων &c. Ita hunc Plutarchi locum recte Faber in Agonist. lib. III. c. 21. legendum monuit. Dio Chrysost. Orat. IX. p. 135. τοῦτον δὴ τὸν ἀγῶνα — — καρτερὸν ὄντα καὶ παράδοξον. Vbi Casaubonus: *Cum junm hoc*

hoc certamen vocat παράδοξον, *alludit Diogenes ad athletas Paradoxos, quorum in libris ac lapidibus antiquis fit mentio.* Vide Inscript. apud Gruter. p. CCCXIII. 10." VPTON.

Ibid. τοὺς σκπροὺς τούτους παίκτας. „Quid si πύκτας? quia sequitur πένταθλους." WOLFIVS. (παγκρατιαστὰς, pro πένταθλους, scribere voluerat; & imprudenti hoc excidit.) — „Πύκτας scriberem, si codicum auctoritatem haberem. Vide Fab. Agonist. lib. III. c. 21. & Gatak. ad Anton. III. 4." VPTONVS. — Idem vero Vptonus, in Indice: „πύκτας reponendum; (ait) nisi jocose accipias," — At joco quidem nunc sane non erat locus: sed GATAKERVM ego probavi, loco citato monentem „πύκτας legendum, nisi forsan per ludibrium ita nuncupare placuit." Nempe per ludibrium contemtumque παίκτας pro πύκτας haud absurde dicere Epictetus potuit; nec vero admodum probabile est, satis notum & usu tritum nomen πύκτης (cui etiam propria sedes hic, ubi & παγκρατιασταὶ & μονομάχοι nominantur, videri debebat) in παίκτης fuisse a librariis temere mutatum. Si quis tamen cum Fabro l. c. minime dubitandum duxerit, quin πύκτας pro παίκτας sit legendum, ei equidem litem non movebo. In παίκτας consentiunt pab. πίκτας habet pc. quod ex eodem παίκτας corruptum.

Ibid. νικήσας. νικήσεις edens VPTONVS, haec ad h. l. notavit: „Haec vox abest ab editis omnibus, ex nostro codice suppleta. Sed quid si νικήσας legas? Χαῖρε, παράδοξε, οὐχὶ — — νικήσας. *Salve, paradoxe, qui non vicisti* &c." — Mihi ista conjectura viri docti non probabilis modo, sed certa atque necessaria visa est; quare adoptare eam non dubitavi. Nihil prorsus hic juvabant nostri libri. Mox, pro τοὺς ὁμοίους αὐτοῖς, est τοῖς αὐτοῖς ὁμοίους in pa. mendose: debebat τοὺς αὐτοῖς ὁμοίους.

Vers. 24. Ἀλλ' εἰπέ· Ἔκδεξαί με μικρὸν, Φαντασία. Sic III. 12, 15. ἀνεξέταστον Φαντασίαν μὴ παραδέχεσθαι, ἀλλὰ λέγειν, Ἔκδεξαι, ἄφες ἴδω τίς εἶ. Et Enchir. c. 34. ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα. Vide Shaftesb. Vol. I. p. 320." VPTON.

Vers. 25. μὴ ἐφῇς αὐτῇ προάγειν. „Vide III. 24, 98." VPTON.

Ibid. ἀναζωγραφούσῃ τὰ ἑξῆς. Confer supra, vers. 16.

Ibid. οἴχεταί σ' ἔχουσα, *te secum rapiet.* Quemadmodum ἥκω ἔχων græce dicunt, pro *adfero*, sic οἴχομαι ἔχων est *aufero*, *abripio*.

Ibid. ἄλλην τινὰ ἀντεισάγαγε *&c.* „Confer III. 24, 10." VPTON.

Verf. 29. ὡς τοὺς Διοσκούρους ἐν χειμῶνι οἱ πλέοντες. „Castor & Pollux, Dioscuri, Jove nati ex Leda, navigantibus salutares:

— — *quorum simul alba nautis*
stella refulsit;
defluit saxis agitatus humor,
concidunt venti." [Horat. Od. I. 12.]

VPTON.

Ibid. ποῖος γὰρ μείζων χειμὼν, ἢ ὁ ἐκ Φαντασιῶν ἰσχυρῶν καὶ ἐκκρουστικῶν τοῦ λόγου. „ἰσχυραὶ Φαντασίαι sunt, ut ait A. Gellius lib. XIX. c. 1. *visa quæ vi quadam sua sese inferunt noscitanda hominibus.* Hæc est igitur mens Epicteti: *Ecquæ major tempestas esse possit, quam cum visa vehementer sese inferunt & rationem deturbant?*" VPTON, *in Notis ad voc.* ἐκκρούω. Conf. Adnot. ad II. 13, 19. Perperam & invitis msstis χειμῶν scribunt Ven. & Bas.

Verf. 30. ὅση γαλήνη. „Eadem translatione non uno in loco utitur M. Antoninus. Sic lib. XII. f. 22. Πάντα ἡ ὑπόληψις· καὶ αὐτὴ ἐπὶ σοί. ἆρον οὖν, ὅτε θέλεις, τὴν ὑπόληψιν· καὶ, ὥσπερ κάμψαντι τὴν ἄκραν, γαλήνη, σταθερὰ πάντα, καὶ κόλπος ἀκύμων. *Omnia in opinione sita sunt: & hæc ipsa in te. Tolle igitur, quandocunque volueris, opinionem; &, sicut promontorium prætervecto, tranquillitas* (adest,) *omnia stabilia, & sinus æstu immunis.* Lib. VII. f. 68. τί γὰρ κωλύει ἐν πᾶσι τούτοις τὴν διάνοιαν σώζειν ἑαυτὴν ἐν γαλήνῃ. Lib. VIII. f. 28. Ὁ πόνος ἤτοι τῷ σώματι κακόν· οὐκοῦν ἀποφαινέσθω. ἤτοι τῇ ψυχῇ· ἀλλ' ἔξεστιν αὐτῇ τὴν ἰδίαν αἰθρίαν καὶ γαλήνην διαφυλάσσειν, καὶ μὴ ὑπολαμβάνειν ὅτι κακόν. *Dolor aut est corpori malum; quod si sit, corpus id censeat: aut animæ; at illi licet etiam inter dolores serenitatem suam tranquillitatemque servare, nec opinari malum esse.*" VPTON.

Verf. 32. ἀεὶ δ' ἀμβολιεργὸς. „Hesiod. Ἔργ. καὶ Ἡμ. vf. 413." [411.] VPTON.

CAPVT

CAPVT XIX.

TITVLVM hujus capitis, Πρὸς τοὺς μέχρι λόγου μόνον ἀναλαμβάνοντας &c. parum adcurate Vptonus cum Wolfio fic eft interpretatus: *Ad eos qui verbo tenus duntaxat fe pro Philofophis gerunt.* τὰ τῶν φιλοσόφων ἀναλαμβάνειν non eft *pro philofopho fe gerere*, fed *philofophorum præcepta addifcere.* Vide I. 20, 13. II. 16, 5. III. 21, 1 & 3. &c. Sic Polyb. III. 4, 10. IX. 20, 8. Tum nec fatis commode *μέχρι λόγου verbo tenus* nunc vertebatur: oportebat, *verborum* vel *verbis tenus*, in plurali numero, vel *fermonum, disputationum tenus*; (conf. I. 7, 5.) nempe quod id unum agant ifti homines, ut *verba facere ac differere poffint* de dogmatibus philofophorum, non ut in vitæ ufum ea convertant. Quo pertinet quod A. Gellius fcribit lib. XVII. c. 19. *Favorinum ego audivi dicere, Epictetum Philofophum dixiffe: Plerosque iftos, qui philofophari viderentur, philofophos effe hujuscemodi,* ἄνευ τοῦ πράττειν, μέχρι τοῦ λέγειν: *id fignificat, factis procul, verbis tenus.* conf. III. 24, 16. Præcipue vero *ratiunculas* fpectare videtur illas & infinitas argutias, quibus vulgus Stoicorum gloriam captabant. conf. infra vf. 22. Quo pertinet etiam, quod in Tabula Capitum hujus Libri, non μέχρι λόγου, fed μέχρι λόγων, fcribunt tres noftri codd. pabc. cum vett. edd. quod ipfum etiam h. l. codex pb. tenet. Vnus Vptonus in Capitum Indice μέχρι λόγου edidit, fua auctoritate (ut videtur) hanc fcripturam ex hoc loco ifluc transferens. Cæterum de hujus Capitis Argumento hæc adnotavit idem VPTONVS: „In hoc Capite infectatur iftos Philofophus nofter, qui oftentationis cauffa tam in Logicis, quam in Ethicis, in Philofophiæ hiftoriam curiofius inquirant, neque ulla propria fibi ftatuant dogmata. Vide omnino A. Gell. lib. I. cap. 2. & lib. XVII. c. 19. Obfcura autem funt nonnulla propter disputationes fubtiliores Stoicorum in re logica. Confule Ciceronem de Fato.* [cap. 6 fq.] — Sic ille. Quibus adde, quæ de præcipuo hujus capitis Argumento nos adnotavimus ad vf. 6.

Verf. 1. Ὁ Κυριεύων λόγος &c. „De hoc loco (ait *Vptonus*) per Literas confultus vir amiciffimus IACOBVS HARRIS mihi in hæc verba refponfum dedit: „Si quis „petit hujus nominis (ὁ κυριεύων λόγος) rationem, im„pofitum videtur ob rei fignificatæ dignitatem, nempe

 „a cujus

„a cujus explicatione pendet tota *de Casu & Fato*, *de* „*Libertate & Necessitate* disputatio; qua quid in Ethica, „immo in omni Philosophia gravius?

„In hac controversia tres erant Stoicorum propositiones, quibus hoc peculiare, ut, duabus quibuslibet „earum affirmatis, negaretur exinde tertia. Ex. gr. Pro„positiones sint A, B, C. Positis A & B, negabatur „C: positis A & C, negabatur B: positis B & C, ne„gabatur A. Ita fiebant tria diversarum conclusionum „argumenta, atque adeo tres inter Stoicos *αἱρέσεις*, sive „sectæ, pro diversitate harum conclusionum. His sin„gulis patrocinati sunt, alteri Diodorus, (cognomento „Dialecticus) alteri Cleanthes, & tertiæ Chrysippus. „Inter hos autem omnes convenerat, in singulis argu„mentis conclusionem recte fieri: id solum quærеba„tur, quas duas propositiones e tribus assumerent, un„de argumentum ducerent; quam propositionem relin„querent, ut in conclusione negaretur.

„Propositiones tales erant: 1. *Πᾶν παρεληλυθὸς, ἀλη„θὲς ἀναγκαῖον. Omne præteritum, rem esse necessario* „*veram.* 2. *Δυνατῷ ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖν. Possibili im„possibile non esse consequens.* 3. *Δυνατὸν εἶναι, ὃ οὔτ᾽* „*ἔστιν ἀληθὲς, οὔτ᾽ ἔσται. Esse aliquid possibile, quod* „*neque verum est nunc, neque verum erit.*

„Harum propositionum prima satis aperta; obscurio„res paululum secunda & tertia. [De prima vide tamen, „quæ mox inferius notabimus.]

„Secunda melius tali exemplo liquebit. Dictum hoc, „*Socrates gladio periturus est*, dum Socrates vivebat, „fuisse videtur *in futuro possibile:* postquam autem ve„neno Socrates perierat, tum *in præterito* videtur fa„ctum fuisse *impossibile.* Ita in uno subjecto (nempe, *ἐν* „*τῷ Socratem gladio perire)* misceri videntur duo plane „contraria, *Possibile* & *Impossibile.* Hoc vero per hanc „secundam propositionem fieri non potuit. Ait enim, „*Δυνατῷ ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖν, Possibili Impossibile non* „*esse consequens;* seu, quod eodem redit, *Possibile in*„*Impossibile non convertere.*

„Hac explicata propositione, facilior tertia. Affirmat „enim id quod secunda negat, & est quodammodo illius „reciprocatio. Ait igitur, *Possibile esse aliquid, quod nec* „*verum est nunc, nec verum erit in futuro.* Ex. gr. Af„firmat, dictum hoc *(Mundus aqua peribit)* possibile „esse, quamvis nec nunc aqua pereat, nec olim peri-

„turus

„turus sit: neque enim necesse omnia possibilia re-„vera evenire, sed fieri posse eorum aliqua nunquam „evenire.

„Nunc ad argumenta transeamus, hoc prius de na-„tura rerum præmisso: Rerum aliæ sunt *necessariæ;* „aliæ *contingentes*. Necessariarum aliæ sunt *necessario* „*veræ;* aliæ *necessario falsæ*. Rursus: Rerum aliæ „sunt *præteritæ;* aliæ *præsentes;* aliæ *futuræ*. *Præ-*„*teritæ* videntur plerisque *necessariæ; futuræ* vero, *con-*„*tingentes*.

„His autem ita se habentibus, quicunque tractationem „*de Fato & Libertate* a rerum *præteritarum* contempla-„tione exordiebantur, hi *Necessitati* faventes, (quippe „præteritum omne, ut videtur, necessarium) in uno „subjecto Possibile & Impossibile minime misceri puta-„bant: atque idcirco, positis duabus prioribus proposi-„tionibus, tollebant tertiam; hoc est, negabant *quid-*„*quam possibile esse quod nec verum est nunc, nec ve-*„*rum erit in futuro.* Horum princeps erat *Diodorus* „*Dialecticus*.

„Alii, a rerum *futurarum* contemplatione eandem „tractationem exordientes, *Contingentiæ* (si fas sit ita „loqui) potius, quam *Necessitati*, favebant. Quod enim „Futurum, id etiam videbatur Contingens. Hi ergo „tenebant, esse multa possibilia, quæ nec nunc vera, „neque olim vera futura erant. Quod autem, Possibile „& Impossibile in uno subjecto misceri, durum quiddam „& haud concoquendum videbatur, ut hoc evitarent, ne „res quidem præteritas Contingentia carere voluerunt. „Duabus ergo postremis propositionibus positis, tolle-„bant primam; hoc est, negabant *Omne præteritum* „*rem esse necessario veram*. Horum e numero præcipuus „*Cleanthes*.

„Tertium restat Philosophorum genus, cui, utcun-„que *Contingentiam* rebus *futuris* negare nollet, tamen „*præteritis* quoque concedere subabsurdum videbatur. „Hi ergo, ne sua privarent res præteritas Necessitate, „malebant Possibile & Impossibile in uno subjecto misce-„ri; atque adeo, positis prima & tertia propositione, „tollebant mediam, hoc est, negabant *Possibili Impossi-*„*bile nunquam esse consequens;* vel, quod eodem redit, „affirmabant, *Possibili Impossibile aliquando esse consequens*. „Hujus opinionis propugnator *Chrysippus*.

„Hæ vero sententiæ, quotquot fuerunt, vel potius „fieri potuerunt; περὶ Δυνατῶν καὶ Ἀδυνάτων. . Aut „enim, secundum Diodorum, tam Futura, quam Præ„terita, *necessaria* sunt; aut, secundum Cleanthem, tam „Præterita, quam Futura, *contingentia;* aut, secundum „Chrysippum, Præterita quidem *necessaria*, Futura vero „*contingentia*.

„Atque hæc satis ad Λόγον Κυριεύοντα. Restat, ut „obiter explicemus *Epistolam* CICERONIS, cujus inter„pretatio ab hac doctrina pendet. Epist. 4. lib. IX. ita „scribit Varroni suo: Περὶ Δυνατῶν *me scito* κατὰ Διό„δωρον κρίνειν. *Quapropter, si venturus es, scito ne„cesse esse te venire. Si autem non es,* τῶν ἀδυνάτων *est „te venire. Nunc vide, utra te* κρίσις *magis delectet,* „Χρυσιππεία *ne, an hæc, quam noster Diodotus non „concoquebat. Sed de his etiam rebus. otiosi cum erimus. „Hoc etiam* κατὰ Χρύσιππον δυνατὸν *est.*

„*Si venturus es, scito necesse esse te venire.* Hæc ex „Diodori sententia; quippe qui negabat τὶ δυνατὸν εἶναι, „ὃ οὔτ' ἔστιν ἀληθὲς, οὔτ' ἔσται, quique ob hanc ratio„nem tenebat omnem eventum evenire necessario.

„*Nunc vide, utra te* κρίσις *magis delectet:* nempe „Diodori, qui omnia ad necessitatem referebat; an al„tera Chrysippi, cui, contra Diodorum, placebat, δυνα„τόν τι εἶναι, ὃ οὔτ' ἔστιν ἀληθὲς, οὔτ' ἔσται, quique „idcirco putabat rem fieri non potuisse, quoniam non „erat eventura.

„*Sed de his rebus, otiosi cum erimus: hoc etiam* κα„τὰ Χρύσιππον δυνατὸν *est.* Δυνατὸν est κατὰ Χρύσιπ„πον, nos de his rebus in otio disputare, seu ita for„san eveniat, seu non; quia Chrysippo judice nonnulla „sint in numero τῶν δυνατῶν, quæ nunquam fiunt. At „non ita ex Diodori sententia; cui ἀδύνατον est, & per „omne tempus ἀδύνατον fuit nos disputaturos, si revera „non disputamus: sin vero ullo umquam tempore dispu„taturi sumus, tum pari modo semper ἀναγκαῖον."

Hæc tam acute, quam docte, HARRISIVS. De eodem κυριεύοντι λόγῳ (cujus jam meminerat noster cap. præced. vs. 17 sq.) breviter in Indice hæc monuit VPTONVS: „Dicitur argumentatio Κυριεύων, quia cæteras inter argumentationes dominari videtur. Meminit autem (præter Nostrum) quoque Lucianus in Vitar. Auct. (c. 22. T. I. edit. Hemst. p. 562.] Plutarch. in Sympos.

Sympof. lib. I. quæft. 1. Themiftius in Orat. 2." — Auctorum verba citavit Menagius ad Laert. II. 108. p. 123 fq. Numero vero eorum, qui hujus rationis meminerunt, adjiciendus A. Gellius lib. I. c. 2. ubi quidem in vett. editt. corruptum id nomen. De ipfa quæftione vero, vel quæftionibus, quæ ifta argumentatione tractabatur, quas perfpecte fane Harrifius enodavit, conferendus utique, quem jam fupra Vptonus laudavit, Cicero, de Fato, cap. 6 fqq. & e recentioribus Baylius, in Dict. Hiftor. & Crit. art. *Chryfippe*, nota *S*. Cæterum de origine ac vi nominis aliter, atque Harrifius aliique, GASSENDVS judicavit, de Logicæ Orig. & Variet. cap. 6. Tom. I. opp. p. 52. ita fcribens: „Videri quidem poffet intelligenda *Ratio* quædam *princeps*: verum, ut *Achilles* ratio dicitur, non quod hoc nomine indicetur illius præ cæteris robur, fed quod in ejus deductione fiat Achillis mentio; fic *ratio* videtur dicta *Dominans*, non quod aliarum imperans fit, fed quod Dominationis mentio in ejus deductione fiat. &c."

Ibid. ἀπὸ τοιούτων τινῶν ἀφορμῶν ἠρωτῆσθαι φαίνεται. Conqueritur VPTONVS, non modo propter fubtiliores Stoicorum disputationes obfcura effe nonnulla in hoc capite; fed „Obfcura quoque (ait) propter errata librariorum. Nam ipfo ftatim in initio quid hæc funt? Ὁ κυριεύων λόγος ἀπὸ τοιούτων τινῶν ἀφορμῶν ἠρωτῆσθαι φαίνεται. Lego autem ἐπὶ τῷ ἠρωτῆσθαι, voculis ἐπὶ τῷ a librariis omiffis. Ita effe legendum patet ex II. 18; 18. ἐπὶ τῷ τὸν κυριεύοντα ἐρωτῆσαι." — Sic igitur legi vult prima hujus capitis verba: Ὁ κυριεύων λόγος ἀπὸ τοιούτων τινῶν ἀφορμῶν ἐπὶ τῷ ἐρωτῆσθαι φαίνεται. Quo loco nefcio, ipfam ne emendationem a viro docto propofitam, an rationem qua fulcire illam conatur, magis infeliciter excogitatam dicam. Sane, quod II. 18. 18. legimus *non effe operæ pretium*, μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ τὸν κυριεύοντα ἐρωτῆσαι, mirum eft (ne quid amplius dicam) inde colligere velle, hoc etiam loco verba ἐπὶ τῷ effe inferenda. Cæterum absque his verbis clare & perfpicue procedit oratio, adjectis illis impedita fit & foloeca. Quam fententiam verbis e conjectura fua concinnatis fubjecerit Vptonus, non declaravit ipfe, nec enim interpretationem adjecit, & in verfione textui fubjecta, Wolfium verbo tenus erat fecutus: *Dominantis rationis quæftiones ab hujusmodi occafionibus proficifcuntur.* Satis vero adparet, vocabulum ἀφορμῶν ab eodem Vptono,

no, cum istam emendationem proponeret, pro participio fuisse acceptum verbi *ἀφορμάω*, *proficiscor*. At, ut taceam, numquam ista ratione verbum *ἀφορμᾶν*, sed *ὁρμᾶσθαι*, usurpari; si vel maxime ferendum illud judicaveris, saltem verbum *ἀφορμῶν*, hac notione acceptum, post se *ἐπὶ τὸ* desiderabat, non *ἐπὶ τῷ*; neque cum participio praesentis temporis poni infinitivus *ἠρωτῆσθαι* in praeterito debebat, sed *ἐρωτᾶσθαι* in praesente. Enimvero *ἀφορμῶν* haud dubie nunc nil aliud nisi genitivus pluralis est vocis *ἀφορμή*. Sunt autem *ἀφορμαί*, generatim quidem, *occasiones*, *rationes*, *praesidia*, *adjumenta*, quibus utimur ad aliquid adgrediendum suscipiendumve; apud Dialecticos vero sigillatim sunt *initia*, *principia*, *a quibus progreditur nostra cognitio*, aut *a quibus ad aliquid pronunciandum adferendumve proficiscimur*. Vide III. 2, 10. III. 6, 8. De verbi *ἐρωτᾶν* usu in hac connexione, dictum est ad cap. praec. vs. 18.

Ibid. *κοινῆς γὰρ οὔσης μάχης &c.* „Insere *τῆς* articulum; *τῆς μάχης*." VPTON. Mihi vero articulus h. l. non modo non desiderari, sed ne satis quidem commodus fore visus erat: nec agnoscunt eum nostri libri. Vide tamen infra, ad vs. 4. Particulam *γάρ*, quae ex usu Graeci sermonis suo loco hic stat, & *scilicet*, *nempe* exponi debet, temere omisit pc. Sententiam istorum verborum perspecte Harrisius explicavit, *duas quasque e tribus istis enunciationibus pugnare cum tertia*, *eamque excludere.*

Ibid. *τῷ*, *πᾶν παρεληλυθὸς ἀληθὲς ἀναγκαῖον εἶναι.* Vulgo omnes *τῷ*, *τὸ πᾶν* &c. Sed in hoc VPTONVM probavi, in Notis monentem, delendum *τὸ* articulum ante *πᾶν*. Sane & per se intelligi debebat, alieno loco hic stare istum articulum, & mox vs. 2 & 3. idem pronunciatum, absque articulo ad nomen *πᾶν* adjecto, repetitum videmus. (Iamque his scriptis video ignorare h. l. istud *τὸ* codicem nostrum pb.) Sed quod eamdem enunciationem latine cum Wolfio sic reddidit idem Vptonus, *omne praeteritum necessario verum esse*, vocabulum *ἀληθὲς* a *παρεληλυθὸς* separans, & cum *ἀναγκαῖον* jungens; (in quo consentientem etiam Harrisium habuit, qui in graeco post *παρεληλυθὸς* comma interseruit, & latine verba ista sic enunciavit: *omne praeteritum*, *rem esse necessario veram*;) id quidem minus adcurate factum judicavi: & ex tota argumentationis connexione satis intelligi mihi visum erat, vocabulum *ἀλη-θὲς*

θὲς cum παρεληλυθὸς esse conjungendum. Quemadmodum enim ab una parte tria ista a se invicem distinguuntur, *possibile*, *impossibile*, *necessarium*: sic ab altera parte, *verum præsens*, ὃ ἐστὶν ἀληθὲς; *verum futurum*, ὃ ἔσται ἀληθὲς; & *verum præteritum*, τὸ παρεληλυθὸς ἀληθές. Eamdem enunciationem Cicero his verbis complexus est: *omnia vera in præteritis, necessaria sunt*. de Fato cap. 7.

Ibid. δυνατῷ ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖν. Ante Vptonum ἀδυνάτῳ ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖν edebatur. Quo refertur WOLFII hæc adnotatio: „Etsi me argutias istas non satis intelligere fateor, tamen quid si legatur τῷ δυνατῷ ἀδύνατον, vel, quod perinde est, τῷ ἀδυνάτῳ τὸ δυνατὸν μὴ ἀκολουθεῖν. Nam, *impossibile non esse consequens impossibili*, quid est nisi ταυτολογία inanis? quasi dicas, nihilum nihilo esse consequens, aut, ut poëta,

Ex nihilo nihil, in nihilum nil posse reverti."

Recte vero Vptonus, monente (ut ait) ipsius codice, δυνατῷ ἀδύνατον edidit: atque eodem modo bis pronunciatum hoc vs. 2 sq. repetitur consentientibus libris; quibus ex locis hic quoque δυνατῷ scribendum adnotaverat etiam Salmasius. In vitiosam scripturam, quæ olim vulgata erat, consentiunt quidem h. l. nostri codices pab. sed veri vestigium servavit pc. qui quidem alia parte aberravit, δυνατὸν ἀδύνατον scribens, pro δυνατῷ ἀδύνατον.

Ibid. δυνατὸν εἶναι ὃ οὔτ' ἔστιν ἀληθὲς, οὔτ' ἔσται. Cum omnes vulgo μὴ δυνατὸν εἶναι darent, recte nunc VPTONVS monuit: „Scribendum, quanquam silent codices, καὶ τῷ, δυνατὸν εἶναι: negativa particula μὴ prorsus deleta." — Cui lubens parui. Nam cum duabus prioribus positionibus pugnat hæc tertia, non negative enunciata, sed adfirmative: quod cum per se intelligebatur, tum ex his, quæ proxime subjicit ipse Epictetus, perspicuum erat; cum ait, Diodorum a sumtis duabus prioribus progressum ad negandam hanc tertiam.

Ibid. ὁ Διόδωρος. „*Diodorus*, Dialecticus dictus; cujus mentio sæpe fit apud Laërtium. Involutum & cornutum disserendi genus invenit. Inter Chrysippum & Diodorum erat περὶ Ἀδυνάτων contentio. Vide Ciceron. de Fato cap. 7. & A. Gell. lib. XI. c. 12." VPTON.

Croni cognomen habuit. Laërt. II. 111. & Strab. apud Menag. ad l. c.

Ibid. δυοῖν. Praetuli hanc formam, quam offerebat pc. Vulgo δυεῖν edd. cum ceteris codd. Et sic mox rursus δυεῖν edebatur vſ. 2. ubi pariter δυοῖν ſcripſi, praeeuntibus codd. pbc. Quamquam & δυεῖν ferri fortaſſe poterat: nec enim conſtans eſt lex, quam Grammatici nonnulli ſtatuunt, δυοῖν eſſe omnis generis, δυεῖν ſolius foeminini.

Verſ. 2. τηρήσει. Forſan τηρήσεια. Eodem pertinet, quod τηρήσῃ in ſubjunct. habet pc. eadem notione ut in optativo; *tenuerit, tenebit fortaſſe.*

Ibid. τῶν δυοῖν. Videri poſſit, τῶν τριῶν fuiſſe dicendum. Sed intelligendae ter *binae* ex iſtis propoſitionibus, quae ſimul ſtare poſſunt, ſed excludunt tertiam.

Ibid. ἔστι τέ τι δυνατόν. Caret τι pc.

Ibid. Φέρεσθαι, *ſentire.* Vide ad IV. 1, 125.

Ibid. ἐπιπολὺ συνηγόρησεν. Tenui cum Vptono Wolfii verſionem, *copioſe patrocinatus eſt:* poſſis ἐπιπολὺ pariter *impenſe, fortiter, operoſe* interpretari.

Ibid. Ἀντίπατρος. „*Antipater*, Tarſenſis, Stoicus; de quo Strabo lib. XIV. [p. 674. ed. Caſaub.] Cicero de Offic. III. 12. & Acad. II. 47. *Duo vel principes Dialecticorum, Antipater & Archedemus.* Saepius illius facta eſt mentio apud Laërtium in vita Zenonis." VPTON. Confer Noſtrum II. 17, 40. & alibi.

Verſ. 3. ὅτι δυνατόν τ' ἐστίν. Copulativam particulam τε, quam (neſcio, caſune, an conſilio) omiſerat Vptonus, reſtitui ex ſuperioribus editionibus, cum quibus faciunt noſtri codd. pac. Eamdem quidem ignorat etiam noſter cod. pb. At percommode per τε & καὶ copulantur duo iſta pronunciata, quemadmodum etiam verſu ſuperiori, ubi τε agnoſcunt omnes.

Verſ. 4. κοινὴν εἶναι αὐτῶν μάχην. κοινὴν εἶναι τὴν μάχην αὐτῶν pa. Vide ſupra quae Vptonus adnotavit ad illa verba vſ. 1. κοινῆς γὰρ οὔσης μάχης.

Verſ. 5. οἱ δὲ περὶ Πανθοίδην. VPTONVS *in Indice:* „Πανθοίδης, *Panthoedes*, Stoicus neſcio quis." — Nonnihil de hoc docere poterat Diogenes Laërt. V. 68. ubi *Dialecticum* adpellat, quem audivit Lyco Peripateticus; & VII. 193. ubi nominatur ſcriptum ejus περὶ Ἀμφιβολιῶν,

λιῶν, contra quod fcripfit Chryfippus. Corrigendus vero levis error apud Laërtii interpretem, qui *Panthoedum* vocat hunc philofophum, cujus nomen in recto casu *Panthoedes* fuiffe, non *Panthoedus*, ex hoc loco difcimus. Eumdem errorem repetit Fabricius in Bibl. Græc. lib. III. cap. 33. Tom. II. p. 822. ubi *Panthoedum* in catalogo Philofophorum Megaricorum five Dialecticorum commemorat. Quod nifi hic Epicteti locus ibi præteriiffet doctiffimi viri diligentiam, non folum illum errorem fuerat correcturus, fed fimul intellecturus, non minus in Stoicorum catalogo, quam in Dialecticorum, fuiffe nomen *Panthoedæ* commemorandum; quemadmodum Antipatrum, Archidamum, Diodorum in utroque catalogo commemoravit.

Ibid. οἱ δὲ περὶ Χρύσιππον τὰ ἄλλα. Defunt hæc in pb. male.

Verf. 6. Σὺ οὖν τί; &c. „Auditor: Σὺ οὖν τίς *Tu quid adeo de hisce rebus* dicis, [vel] nofti? Epictetus: Οὐδέν· γέγονα &c. *Nihil equidem: in hoc natus fum, ut* &c. Ita forfan legendum." VPTON. Immo vero nihil opus eft, nt folicitetur vulgata. Poft Σὺ οὖν τί; initio refponfionis vox οὐδὲν percommode, ut mox verf. 8. & fæpe alibi, fubintelligitur. Ad rem quod fpectat; duo vitia hac disputatione reprehendit Epictetus in difcipulis fuis, & in aliis, qui Stoicos philofophos vulgo fe jactabant. Vnum, quod in disferendo de difficilibus & fpinofis quæftionibus gloriam captare confueffent; in quibus fi ex ipfis quæreres quanam ex parte ftet veritas, quamnam partem ipfi tuerentur, ne habebant quidem quid refponderent, hoc uno contenti, ut *hiftorice* (quod nos dicere folemus, conf. vf. 11.) feu, quod eodem redit, veluti *Grammatici*, ut ait nunc Epictetus, id eft, veluti poëtarum interpretes, aliorum dicta fententiasque exponerent, &, quid quisque ex celebrioribus doctoribns auctoribusque de quaque quæftione pronunciarit fcripferitve, enumerarent. In quo quidem, quatenus de quæftionibus agitur, in quibus nihil vel parum momenti ad vitæ ufum ineft, non valde magnum foret malum, fi modo intelligerent ifti homines, fe non alias partes nifi Grammaticorum agere, nec pro philofophis fe gererent, & infanos fibi fpiritus fumerent. Ego fane ipfe, ait, cum tempus aut difciplinæ ratio pofcit, ut de *ratione* illa, quam *Dominantem* vocant, faciam verba, non disfimulo, nec me pudet

det fateri, me de hoc argumento non aliter disserere, nisi ut Grammaticum. Sunt enim alia argumenta graviora, quibus operam otiumque meum impendendum censui, ut non vacaverit mihi in hujusmodi quaestionum discussionem intendere cogitationem meam defigereque. (Conf. quae Socrates ait apud Xenoph. Memorab. I. 1, 12.) Alterum est vitium multo gravius, quod in quaestionibus ad mores hominum & ad vitae usum proxime spectantibus non aliter versantur illi falsi nominis Philosophi, atque in dialecticis hujusmodi argumentis, in quibus nihil nisi disserendi spectatur subtilitas. Vide infra vs. 11 sqq.

Ibid. *τῷ βασανίσαι τὴν ἐμαυτοῦ φαντασίαν.* Conf. III. 26, 13. & infra vs. 14. hoc cap.

Vers. 7. Ἑλλάνικος. „Historicus. Citat ejus Aegyptiaca Athenaeus lib. XI." VPTON. — Idem Τρωϊκὰ scripsit, ad quae hic respicit Epictetus. Mox vs. 14. ejusdem *Aegyptiaca* commemorantur. Conf. Voss. de Hist. Graec. lib. IV. c. 5.

Vers. 8. *Κἀγὼ περὶ τοῦ κυριεύοντος τί ἄλλο ἔχω ἀνωτέρω;* Hanc scribendi rationem, *τί*, cum acuto accentu, interrogandi forma, e veteribus editt. Ven. & Bas. revocavi, (quibuscum faciunt nostri mssti;) cum in Col. Cant. Lond. *τὶ* esset scriptum, & in Vptoniana *κυριεύοντός τι.* Interrogandi autem signum, loco nudi puncti, quod dederant omnes, post *ἀνωτέρω* posui. Quam rationem in latina versione Wolfius, & cum Wolfio Vptonus expressit: *Ego quoque — — quid aliud habeo?* Caeterum satis intelligo, non multum h. l. referre, *τί* cum accentu, an *τι* absque accentu scribas: nam & hoc interrogative poterat accipi, hoc modo, *habeone aliquid?* Post interrogationem autem, initio responsionis intelligendum *οὐδέν*, ut vs. 6. & saepe alias. Vocab. *ἀνωτέρω* *sublimius* interpretati sunt Wolf. & Vpt. Mihi satis visum est *amplius*, vel *ulterius*. cf. II. 11, 12 & 16.

Vers. 9. *Γέγραφε δὲ καὶ Χρύσιππος θαυμαστῶς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Δυνατῶν.* „Hos Chrysippi libros inter alios quamplurimos citat Diog. Laërt. lib. VII. s. 191. *περὶ Δυνατῶν πρὸς Κλεῖτον, δ΄.* *De Possibilibus ad Clitum, quatuor.* Quos respexit Cicero in Epist. supra citata, [Epist. 4. lib. IX.] ut monuit etiam Menagius ad Laërtium." VPTON. — Ceterum quod ibidem ait Menagius,

gius, *honorifice illos Chrysippi libros* h. l. *citari* ab Epicteto; recte monuit Baylius, (loco supra citato, art. Chrysipp. not. *S.*) satis adparere, quantum abfuerit philosophus noster, ut ejus generis argutias & difficiles nugas magnopere admiraretur.

Ibid. Ἀρχέδημος. *Archedemus*, aliis *Archedamus*, aliis *Archidemus*, Tarsensis, Stoicus & Dialecticus; de quo jam dictum ad II. 4, 11. conf. paulo ante ad vs. 2. ubi & de *Antipatro*.

Vers. 10. ποῖον δόγμα πεποίησαι κατὰ τὸν τόπον; „Habent veteres editiones πεποίησαι. Wolfii editiones πεποίηκας. Forsan σαυτοῦ πεποίηται, uti infra legendum, vs. 14. Confer & supra, vs. 6." VPTON. — In πεποίησαι consentiunt editt. Ven. Bas. & Genev. puto & Salmant. quam mihi inspicere non licuit. Wolfii editio græca Dissertationum Epicteti, ut jam aliàs monui, nulla umquam fuit. Sed ad exemplum editionis Basileensis (in qua procuranda nullæ fuerant Wolfii partes) græcum contextum cum Wolfii versione Latina Notisque expresserunt editores Coloniensis, Cantabrigiensis, Londinensis. Has *Wolfii editiones* Vptonus immerito vocat: in quas temere prorsus atque perperam, præeunte Coloniensi, πεποίηκας h. l. irrepsit. Neque vero ullo modo veterem scripturam, recte a se in contextum revocatam, (in quam eamdem consentiunt mssti) solicitare in Notis Vptonus debebat: satis enim notum est, verbum ποιεῖσθαι non solum in medio genere, (quemadmodum supra vs. 6.) verum etiam in passivo, notione activa & reciproca (*facere aliquid sibi*) usurpari. Quare & recte vs. 14. πεποίησαι, pro πεποίηται, in quod ibi consentiebant libri, restituit; quam rationem nunc retractare, & mendosum πεποίηται postliminio revocare non debebat. Et ibi quidem veram lectionem, quæ ex Arriani libris expulsa erat, conservarunt nobis A. Gellii codices, lib. I. c. 2. ubi ista Epicteti verba recitantur.

Ibid. Ἀλλ' ὑμεῖς ἡμῶν Ἑλλήνων *&c.* „Hæ erant μελέται Sophistarum. Vide infra, III. 23, 11 & 35." VPTON.

Vers. 11. Καὶ ἐνταῦθα μὲν οὐδὲν μέγα *&c.* Vide supra ad vers. 6.

Ibid. πάσχομεν αὐτό. „Quid *patimur?* Nempe variis de re Ethica disputationibus futiliter operam damus, nulla

nulla propria vitæ ratione nobis ſtatuta." VPTON. — Vide Adnot. modo citatam.

Verſ. 12. Εἰπέ μοι περὶ ἀγαθῶν *&c.* Ab his inde verbis, usque ad illa, vſ. 20. καὶ τούτους ἐκλελυμένους, recitatur hic locus apud A. Gellium lib. I. c. 2.

Ibid. Ἠλιόθεν μὲ φέρων *&c.* „Verſus Homeri, Odyſſ. *I.* 39. Proverbialis locutio. A malo in pejus transeo: a nugis & ineptiis logicis, in nugas & ineptias ethicas. vide A. Gell. lib. I. cap. 2." VPTON. — Mihi vero nihil ejus rei, quam Vptonus in hujus Homerici verſus citatione vidiſſe ſibi viſus eſt, contigit videre: neque proverbii loco citari ſolitum illum verſum novi. Prolatis hisce poëtæ verbis nihil aliud ſpectaſſe mihi viſus eſt Epictetus, niſi ut falſe atque graphice notaret perniciosam eorum vanitatem, qui graviſſimas quæſtiones ex Morali Philoſophia haud ſecus tractant, ac ſi de obvio quolibet poetæ loco interpretando ageretur, qui nihil quidquam in receſſu habeat, quod quidem ad vitam & ſalutem hominum ſpectaret.

Ibid. πέλασσεν. πέλασσε pc. πέλασε pb.

Verſ. 13. κακίαι. Putabam deſiderari articulum, αἱ κακίαι, quemadmodum paulo ante αἱ ἀρεταὶ dixit. Sed & apud A. Gellium nudum κακίαι absque artic. legitur.

Verſ. 14. Ἑλλάνικος. Vide ad vſ. 7. Apud A. Gellium habes Οὕτως Ἑλλάνικος λέγει. Sed ibi particulam iſtam perſpicuitatis cauſſa adjectam crediderim, non ex Arriani codice transſcriptam.

Ibid. Διογένης ἐν τῇ Ἠθικῇ. „*Diogenes* Babylonius, Antigoni præceptor, & Stoicus Philoſophus. Meminit Cicero, de Offic. lib. III. [c. 12.] & alibi. Laërt. VII. 13. Καὶ Εὔδρομος ἐν τῇ ἠθικῇ στοιχειώσει, καὶ Διογένης ὁ Βαβυλώνιος." VPTON.

Ibid. βεβασάνικας οὖν τι αὐτῶν. Conf. vſ. 6.

Ibid. καὶ δόγμα σεαυτοῦ πεποίησαι. Sic apud Gellium legitur; & recte ſic edidit Vpton, pro eo quod h. l. vulgatum erat, πεποίηται, quod ipſum immerito reſtituere juſſit idem Vptonus in Notis. Vide ſupra, ad vſ. 10. In πεποίησαι conſentiunt noſtri codd. pabc. cum Gellianis libris. Eamdemque lectionem ex edit. Salmant. commendavit Salmaſius.

Verſ. 15. Δείκνυε πῶς εἴωθας ἐν πλοίῳ χειμάζεσθαι. *Oſtende quo pacto adſueveris in navi tempeſtatem*

tem ferre; quo pacto te gerere consueveris, ubi in mari tempestas incidit. Vulgo omnes γυμνάζεσθαι, quod tenens VPTONVS: „Male (inquit) apud A. Gellium pro γυμνάζεσθαι, χειμάζεσθαι. Vide II. 16, 20." — Mihi vero non modo alienum h. l. γυμνάζεσθαι, sed & peraptum verbum & unice verum χειμάζεσθαι visum erat. Non enim de *exercitatione* nunc agitur, sed de *specimine edendo*. Est autem χειμάζεσθαι, *hyemale frigus pati; imbre, tempestate, procella vexari*, sive terra, sive mari. Itaque quoniam de ea *tempestate* nunc sermo est, *quam in mari quis patitur*, ἐν πλοίῳ adjecit. Idem verbum χειμάζεσθαι ad alias *calamitates vitam hominum turbantes* aut ad *curas animum angentes* translatum habes in Epicteti nostri fragmento apud Stobæum Serm. III. p. 44.

Ibid. Λέγε μοι, τοὺς Θεούς σοι, ἃ πρώην ἔλεγες. Cum in editionibus omnibus, (ne Vptoniana quidem excepta) & in codicibus Arriani sic legeretur, Λέγε μοι τοὺς Θεοὺς οἷα πρώην ἔλεγες· opportune in Notis VPTONVS monuit: „Omnino lege (uti & monuit ad oram sui libri Vir Nobilis) Λέγε μοι, τοὺς Θεούς σοι, οἷα. [Virum Nobilem, *Shaftesburium* ab Vptono dici sæpe vidimus.] Atque ita repone apud A. Gellium. De hac jurandi formula vide infra ad III. 1, 35." — Cui in eo, quod præcipuum erat, sum obsecutus. Cæterum, quamquam per se non improbem οἷα, tamen ipsa scripturæ vestigia indicare videbantur, nudum ἃ scribi debuisse, quod & apud Gellium superest. Ex Θεούς σοι ἃ, Θεοὺς οἷα fecere librarii, quibus parum familiaris illa formula erat. Apud Gellium ejusdem formulæ ignoratio aliam hujus loci alterationem aliumque errorem peperit. Semidoctus aliquis librarius pronomen σοί, in σὺ mutatum, verbis τοὺς Θεοὺς præposuit; &, quo formulam jurandi compleret, πρὸς præpositionem adjecit, Λέγε μοι σὺ πρὸς τοὺς Θεοὺς ἃ πρώην &c. immemor nimirum, cum πρὸς in jurandi formula non τοὺς Θεοὺς, sed τῶν Θεῶν fuisse dicendum.

Ibid. μή τι κακία ἐστι. Perperam κακίας ed. Ven. & Baf. cum codd. pac. Errorem correxerunt editores Genev. Colon. & seqq. Et recte κακία dat pb.

Vers. 16. οὐκ ἄρας ξύλον ἐνσείσεις αὐτῷ. Ante Vpt. ἐνσείσοις dabant editiones omnes, excepta Salmanticensi, e qua ἐνσείσεις commendavit Salmasius, quod tacite in

con-

contextu posuit Vptonus; id ipsum vero ἐνασίσεις & A. Gellius dabat, & Parisini codices tres.

Ibid. καὶ σὺ ἐλθὼν παίζεις. Perspecte sic Vptonus edidit, SHAFTESBVRIO obtemperans, qui, cum καὶ σὺ θέλων παίζεις vulgo legeretur, monuerat: „Forte ἐλθὼν, quod & postea inveni in duobus vett. codd. A. Gellii." — Quam lectionem, unice veram, nescio cur apud Gellium non adoptarint recentiores editores. Illud ipsum ἐλθὼν habent etiam nostri codd. pab.

Vers. 18. μετέχον κακίας. Sic est apud Gell. & in nostro cod. pb. & sic edere etiam Vptonus voluerat. cujus operæ in accentu aberrantes, μέτεχον expresserunt. μέτοχον dabant h. l. superiores omnes editiones cum pac. quod per se quidem ferri fortasse poterat, sed non in usu fuisse videtur Stoicorum. Supra vers. 13. τὰ μετέχοντα dixerat τῶν ἀρετῶν, & τὰ μετέχοντα κακίας. Rursus vs. 15. κακίας μετέχον. Eodem modo Laërt. VII. 94. Stobæus Eclog. Ethic. p. 166. Sextus Empir. adv. Ethicos, lib. XI. 28 sq. &c.

Ibid. σὺ οὖν τίνα ταῦτα ἔλεγες; *Tu vero quænam (vel quid) hæc esse dicebas?* Minus recte apud Gellium, & ex importuna critici alicujus mutatione scribitur, σὺ οὖν τίνα πρὸς ταῦτα ἔλεγες;

Vers. 19. ἀγέννεια. ἀγένεια pa.

Ibid. ἠλαζονεύου correxit Vpt. præeunte Salmasio; & sic pab. Perperam ἀλαζονεύου editt. vett. cum pc.

Ibid. τοῖς ἀλλοτρίοις ἐκαλλωπίζου. Corrupte ἐγκαλλωπίζου pc. Lubens accepturus eram ἐνεκαλλωπίζου.

Ibid. τί Στωϊκὸν ἔλεγες σεαυτόν; „Vide II. 9, 19." VPTON.

Vers. 20. ἐν οἷς πράσσετε. Tacite hoc restituit Vptonus, præeuntibus Gellii libris; cum quibus facit noster pb. Olim ἐπράσσετε edebatur.

Vers. 21. ποῦ γὰρ ἵν' ὑμεῖς τὴν ἀρετὴν &c. VPTONVS in Notis sic scribere jubet: ποῦ γὰρ * * * ἵν' ὑμεῖς &c. Nam: „Videntur (ait) quædam deesse. Vide Wolfii versionem." — Nempe sic Wolfius: *Nam unde apparebit? quo facto demonstrabitis, persuasum habere vos, virtutem* &c. At non audeam ego contendere intercidisse aliquid. Videtur esse elliptica quædam loquendi formula: *ubi enim* est, *ut revera vos existimetis,* &c. id est, *ubi enim monstratis, revera existimare vos* &c.

qua

qua parte videam? quomodo credam vel *unde enim intelligam?* nam & interdum idem ac πῶς valet τοῦ, ut I. 29, 11. II. 7, 3. IV. 13, 3 & 14. Reddit autem his verbis rationem, cur, cum *Peripateticos* nominet suos discipulos, ne hoc quidem nomine satis dignos esse dicat, sed *molles* & *enervatos* Peripateticos. Nam licet *Peripateticorum ratio* universa, in morum disciplina, *delicatior molliorque* (ut est apud Ciceron. de Finib. V. 5) visa esset Stoicis, *quam virtutis vis gravitasque postularet;* quoniam non *solam honestatem virtutemque* in *bonis* ponerent, sed alia *animi bona*, alia *corporis*, alia *fortunæ* statuerent, e quorum cumulatione *vitam beatam* effici dicerent; tamen iidem Peripatetici (ut est apud eumdem Cicer. de Fin. V. 31.) *quamvis minimam animi præstantiam omnibus bonis corporis anteire* dicebant, *ut ea ne in conspectu quidem relinquantur:* & *honestum* (ut ait idem de Offic. III. 3.) *ita summum bonum* esse censebant, *ut omnia ex altera parte collocata, vix minimi momenti instar habeant.*

Vers. 22. τὰ γὰρ Ἐπικούρεια αὐτοὶ οὗτοι χεῖρον λέγουσι; τὰ γὰρ Περιπατητικὰ οὐ καὶ αὐτὰ ὁμοίως ἀκριβοῦσι; „Habes χεῖρον ex nostro codice. [Quod vocab. cum ignorarent superiores editiones, non interrogandi signum post λέγουσι & ἀκριβοῦσι posuerant, sed nudum punctum, quod & ipse Vptonus in contextu tenuit.] Fortasse autem negativa particula οὐκ, infra posita, revocanda est in suum locum, & ponenda ante χεῖρον. Vel potius ἐρωτηματικῶς scribendum, hoc modo: τὰ γὰρ Ἐπικούρεια αὐτοὶ οὗτοι χεῖρον λέγουσι; τὰ γὰρ Περιπατητικὰ οὐκ αὐτοὶ (non αὐτὰ) ὁμοίως ἀκριβοῦσι; *Hi ipsi enim Epicuri dogmata pejus recensent? hi ipsi Peripatetica non æque subtiliter tractant?*" VPTON. — Quorum alterum haud dubie recte monitum est a viro docto, interrogandi forma esse ista accipienda? Alterum non necessarium putavi, ut αὐτὰ in αὐτοὶ mutarem; quandoquidem percommode illud ad τὰ Περιπατητικὰ refertur, *Peripatetica etiam ipsa*, id est, *pariter etiam Peripatetica.* Cæterum pro οὐκ αὐτὰ, quod vulgo hic legebatur, οὐ καὶ αὐτὰ scripsi cum codice nostro pc. qui codex etiam vocem χεῖρον agnoscit cum codice Vpt. Perspicuum vero est, hoc dicere philosophum nostrum: Si *Stoicus philosophus* is est, qui Stoicorum rationem subtiliter explicare novit; eodem jure eumdem & *Epicureum* & *Peripateticum* adpellaveris, quoniam harum

pariter ſcholarum rationem non minus ſubtiliter idem homo exponere valet.

Verſ. 23. Δεῖξατ' · ἐπιθυμῶ τινα, νὴ τοὺς θεοὺς *&c.* Sic edd. cum pa. Δείξατε, ἐπιθυμῶ *&c.* pb. Δείξατε νὴ τοὺς θεοὺς ἐπιθυμῶ τινα ἰδεῖν pc.

Verſ. 25. οὐκ ἔχετε τὸν τετυπωμένον δεῖξαι. „τὸν τετυπωμένον, *plene & juſte formatum.* ὁ τυπούμενος, *qui formatur.* Sic Seneca de Vita Beata, c. 24. *cummaxime facio me & formo.*" VPTON. — Conf. vſ. 23. Perperam οὐκ ἔχετε τὸ τετυπ. pa.

Ibid. τὸν ἐπὶ ταῦτα κεκλικότα. Poſtquam κεκληκότα in contextu poſuerat VPTONVS, quod in verſione ſic reddidit, *qui ad iſta vocet;* parum commode id factum, profitetur in Notis: „κεκληκότα (inquit) habes ex noſtro codice & edit. Salmant. [Sic & ſcriptum voluerat Salmaſius.] Sed Baſil. exhibet κεκλικότα, *qui ad iſta propendeat:* quæ lectio huic loco magis commoda videtur." — Revocavi veram lectionem, quam Baſileenſi editioni præiverat Veneta, eamdemque & Wolfius in verſione expreſſerat, & Genevenſis editio & Col. & Cant. & Lond. tenuerant. Sic & recte noſter pa. Sed κεκληκ. pbc.

Verſ. 26. τὸν Δία τὸν Φειδίου. Placuit hoc, quod dedit pc. Cæteri libri τοῦ Φειδίου, ut antea edebatur.

Ibid. τὴν Ἀθηνᾶν, ἐλεφάντινον καὶ χρυσοῦν κατασκευάσαι. Conf. II. 8, 20. & ibi not.

Ibid. ὑμῶν ἀνθρ. ἡμῶν pc. male.

Ibid. μὴ ἀποτυχεῖν τινος *&c.* VPTONVS, quum in horum verborum verſione, Wolfium ſecutus, ſic ſcripſiſſet, *qui nulla re fruſtretur, nullo caſu lædatur,* in Notis deinde monuit, *fruſtrari* ſcribendum, *lædi* &c. „Hæc enim (ait) ad verbum *velit* referuntur: neque de perfecto Stoico loquitur, ſed de eo qui formari incipit."

Verſ. 27. δεῖ περιπλέκειν. δεῖ πλέκειν pb.

Ibid. ἐν τῷ σωματίῳ. Caret h. l. τῷ pb.

Verſ. 28. Τί οὖν αὐτοῖς ἐμπαίζετε, καὶ τοὺς ἄλλους κυβεύετε; E veteribus editionibus αὐτοῖς revocavi, quod in αὑτοῖς pro ſuo more mutavit Vptonus. Idem valet αὐτοῖς ac ὑμῖν αὐτοῖς. Habet tamen h. l. αὑτοῖς pb. In pa. vero uterque notatus eſt ſpiritus. Sed pc. αὐτοῖς

cum

cum vett. editt. Iam quae sequuntur verba, difficultate non carent, & suspecta utique poterant videri. Ad quae VPTONVS: „Quaenam (inquit) in his verbis, καὶ τοὺς ἄλλους κυβεύετε, aut structura, aut sensus? Repono, Τί οὖν αὐτοῖς ἐμπαίζετε καὶ τοῖς ἄλλοις; τί περὶ τὰ μέγιστα κυβεύετε; *Quid igitur vobismet ipsis & aliis imponitis? quid de rebus maximi momenti aleam jacitis?* Multa omiserunt in hisce exscribendis Dissertationibus librarii. Confer autem II. 9, 17. III. 21, 22. Vel legi posset, τί κυβεύετε, vide III. 21, 24." — Nisi τοὺς ἄλλους κυβεύετε, *alios luditis*, idem est ac τί ἐξαπατᾶτε. Vide II. 9, 19. coll. cum vs. 17. In eamdem sententiam apud Suidam κυβεία exponitur πανουργία. In scriptura nihil variant libri.

Ibid. οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων. Ignorabant olim vocem ὑμῖν edd. quam recte adjecit Vptonus, suum puto sequens codicem: habet certe eamdem noster pb.

Vers. 29. ταύτην τὴν ἐπιβολήν. Articulum τὴν, quem ignorabant vulgo omnes, ex conjectura adjiciendum censueram. Eumdem deinde obtulit noster codex pb.

Ibid. ἀναναγκάστους. Mendose ἀναγκάστους editt. Ven. Bas. Gen. Col. Et iidem mox εὐροῦντας, pro εὐροοῦντας. Correxit editor Cantabr. quem secuti sunt Lond. anonymus & Vptonus. Vtrobique veram scripturam tuentur nostri mssti.

Ibid. εἰς τὸν Θεὸν ἀφορῶντας. E superioribus editionibus restitui hoc verbum ἀφορῶντας, pro quo ἐφορῶντας suo e codice edidit Vptonus. ἀφορᾷν εἴς τινα est *respicere aliquem, oculos in aliquem convertere.* ἐφορᾷν est *inspicere, lustrare,* &c. nec cum praepos. εἰς construi solet, nec per se huic loco convenit. Recte ἀφορῶντας pabc.

Vers. 30. οὐκ ἀνύετε τὸ ἔργον. ἀνύεται pb. Sane non male; ac fortasse etiam rectius. Sic & pc. sed in hoc superne adnotata est altera scriptura. cf. ad vs. 33.

Ibid. εἰ καὶ ὑμεῖς ἔχετε τὴν ἐπιβολήν. Sic corrigendum putavi, cum ante Vptonum omnes hoc modo dedissent ἔχετέ τ' ἐπιβολήν, quod Vptonus tacite in ἔχετ' ἐπιβολὴν mutavit. Operarum puto errore in principe editione Veneta pro scripturae compendio, quo articulus τὴν in scripto codice designabatur, τ' est po-

 situm;

ſitum; qui error inde in alias editiones manavit. Hæc ſcripſeram, cum conſentientes tres noſtros codices in eam ſcripturam vidi, quam Vptonus repræſentavit; quare tenendam eamdem duxi. Modo ἔχετε, absque apoſtropho, ſcribere placuit.

Ibid. Verba κἀγὼ πρὸς τῇ ἐπιβ. καὶ παρασκ. οἴαν δεῖ deſunt in pab. ſed habet ea pc. cum editis.

Ibid. Tί τὸ λεῖπόν ἐστιν; Sic recte ed. Venet. quod temere in τί τὸ λοιπόν ἐστιν; mutarunt ſequentes editores. Id ipſum tamen, λοιπόν ἐστι, habent etiam noſtri codd. pac. ac fortaſſe habuit etiam Vptoni codex; quare intactum hoc reliquit ille Editor. Sed in λεῖπον cum ed. Ven. conſentit pb. Sic mox vſ. 31. τί ἡμῖν λείπει; & IV. 6, 14. τί οὖν τὸ λεῖπόν μοι ἐστί; *quid ergo mihi deeſt?* Vide tamen III. 26, 13. & ibi not.

Verſ. 31. καὶ ὕλην παρακειμένην. Vulgati omnes: Ὅταν ἴδω τέκτονα, ὅταν ὕλη πάρεστι παρακειμένη. Monuit vero VPTONVS: „Noſter codex, Ὅταν ἴδω τέκτονα καὶ ὕλην παρακειμένην.“ — Quam lectionem adoptandam duxi, non modo quia per ſe concinnior eſt altera, in qua otioſe & ingrate, ne dicam putide, junguntur πάρεστι παρακειμένη, ſed & quoniam ſoloeca hæc eſt, conjunctionem ὅταν cum indicativo conſtruens. Cum Vpt. facit noſter codex pb.

Ibid. Καὶ ἐνθάδε τοίνυν ὁ τέκτων ἐστὶν, ἡ ὕλη ἐστί. Olim edebatur καὶ ἐνθ. τοιν. ὁ τέκτων ἐστὶ, μὴ ὕλη ἐστί. &c. Quæ Wolfius ſic interpretatus eſt: *Et hic ergo, ſi faber eſt, ſi materia ſuppetit, quid nobis deeſt?* Vnde apud Vptonum SHAFTESBVRIVS: „Interpres (ait) videtur legiſſe εἰ ὕλη. Sed fortaſſe legendum ἡ ὕλη, vel interrogative & affirmative.“ — Et interrogative, adfirmandi vi, græca jam expreſſerat editor Cantabr. & cum hoc Londinenſis anonymus, μὴ ὕλη ἐστί; ſcribentes, cum interrogandi ſigno. VPTONVS vero: „Noſter codex (inquit) in marg. ἔστω ἡ. ἄλλως, ἐστὶ ἡ ὕλη ἐστί.“ — Cujus Notæ præſcriptum ſequens ille, edidit καὶ — — ὁ τέκτων ἐστὶ, ἡ ὕλη ἐστί. Ego, probam ſcripturam ἡ ὕλη pariter adoptans, ad præcedens verbum ἐστὶ literam ν ἐφελκυστικὴν adjeci; quæ olim per librarii alicujus errorem a ſuo verbo ſejuncta, & ad ſequentem literam ἡ tracta, mendoſæ ſcripturæ μὴ ὕλη originem dederat. Eodem modo corrigendum hunc

locum

locum jam olim monuerat Salmasius: & in veram scripturam, ἡ ὕλη, consentiunt nostri mssti libri omnes; & in pa. quidem præcedit ἐστὶ, absque ν, ut Vptonus edidit; in pbc. vero ἐστὶν præcedit.

Ibid. χρῆσις Φαυλ. κρίσις, pro χρῆσις, habet pb. quæ vocabula sæpe confunduntur a librariis.

Vers. 33. Διὰ τί οὖν οὐκ ἀνύετε; εἴπατέ μοι τὴν αἰτίαν. ἢ γὰρ παρ' ἐμὲ οὐκ ἀνύετε, ἢ παρ' ὑμᾶς *&c.* Ante Vptonum, omissis perperam verbis nonnullis, sic legebatur: διατί οὖν οὐκ ἀνύεται, ἢ παρ' ὑμᾶς &c. VPTONVS vero in hunc modum edidit: Διατί οὖν οὐκ ἀνύετε; εἴπατέ μοι τὴν αἰτίαν; ἢ γὰρ παρ' ἐμὲ ἀνύεται, ἢ παρ' ὑμᾶς, &c. Tum in Notis: „Hunc locum, ait, supplevi ex nostro codice: vide ad I. 18, 8. Tamen illud ἀνύεται sententiam turbat: ejice itaque, & supple αἰτία, hoc modo: Διατί οὖν οὐκ ἀνύετε; εἴπατέ μοι τὴν αἰτίαν; ἢ γὰρ παρ' ἐμὲ, ἢ παρ' ὑμᾶς, ἢ παρὰ Φύσιν τοῦ πράγματος. *Cur igitur non profectum facitis? dicite mihi caussam? nam vel ego sum caussa, vel vos, vel rei natura.*" — Ego vero, lubens accipiens id quod Vptoni codex dabat; & Adnotationis illius memor, qua idem vir doctus plura omissionum exempla collegit a librariorum aberratione profectarum; (Not. ad I. 18, 8.) ipsam denique orationis h. l. connexionem consulens; plane intelligere mihi visus sum, verbum illud ἀνύεται, quod, ut importunum, delere Vptonus jubet, ex ἀνύετε esse corruptum, &, quemadmodum paullo ante οὐκ ἀνύετε dixerat Epictetus, sic & h. l. οὐκ ἀνύετε cum negante particula repeti debuisse. Nam quod, deleto verbo ἀνύεται, nomen αἰτία intelligendum Vptonus putavit; id quidem (ut taceam, una manu sic tolli, quod altera acceperamus) sermonis usui repugnat: non enim dicunt Græci, παρ' ἐμὲ αἰτία ἐστὶ τούτου, sed παρ' ἐμὲ τοῦτο γίνεται, quod ipsum idem valet ac ἐγὼ τούτου αἴτιός εἰμι, quemadmodum latine dicimus *per me hoc fit*, pro, *ego in caussa sum cur hoc fiat*, vel *mea hoc fit culpa*. Quodsi quis vero servatum ἀνύεται in passivo cupiat, non repugnabo; modo & huic verbo negans adjiciatur particula, ἢ γὰρ παρ' ἐμὲ οὐκ ἀνύεται, aut *enim mea culpa non perficitur res*, vel, *nihil proficitur*. Sed si h. l. ἀνύεται legas, etiam paullo ante restitui ἀνύεται debebit, quod olim ibi editum erat, διατί οὖν οὐκ ἀνύεται; consentientibus nostris pabc. conf. supra ad vs. 30. Sive autem ἀνύετε legamus, sive

 ἀνύε-

ἀνύεται, intelligendum ad hoc verbum (cum hoc ipso loco, tum paullo ante, ubi ait διατί οὖν οὐκ ἀνύετε;) nomen τὸ ἔργον, quod vs. 30. diserte erat adjectum. Interrogandi signum, quod post εἴπατέ μοι τὴν αἰτίαν, alieno sane loco, Vptonus posuerat, consulto delevi.

Vers. 34. Τί οὖν; θέλετε ἀρξώμεθα &c. Vulgo omnes θέλετε cum superioribus jungebant: Τί οὖν θέλετε; ἀρξώμεθα &c. Et deinde sub finem capitis, ἀρξώμεθα. μόνον πιστεύσατέ μοι. Sed VPTONVM probavi, monentem in Notis: „Hæ aliter distingui possunt, & fortasse melius: τί οὖν; θέλετε ἀρξ. interrogative. Et mox, ἀρξώμεθα μόνον." — Inter ἀρξώμεθα & μόνον distinctionem quidem posuerunt pab. sed conjunxit ista verba pc.

CAPVT XX.

TIT. Πρὸς Ἐπικουρείους. Πρὸς τοὺς Ἐπικ. pb. sed articulum in Indice Capitum omittit idem codex cum aliis.

Vers. 1. Ἐξανάγκης. „Ita omnes libri, pro ἐξ ἀνάγκης, *ex necessitate, necessario.*" VPTON. — Mos hic fuit librariis nostris, duas voces in unam sic contrahere. Sic fere constanter διατοῦτο, ἐξάπαντος & similia, pro διὰ τοῦτο, ἐξ ἅπαντος &c. quæ nos plerumque disjuncta exprimi curavimus. Sic mox vers. 2. δηλονότι dabant omnes, ubi perspicuitatis etiam caussa commodius ac pæne necessarium duxi, δῆλον ὅτι divisis vocibus scribere.

Ibid. τὸ ἐπάναγκες εὑρίσκεσθαι καὶ τῷ ἀντιλέγοντι συγχρήσασθαι αὐτῷ. „Forsan ἐξανάγκης." MEIBOMIVS. — „Nescio, nisi quia ἐξανάγκης præcessit. Mox quoque idem vir doctus pro τῷ ἀντιλέγοντι legit τὸν ἀντιλέγοντα, accusandi casu. Neque hic conjecturam omnino probo: nam refer τῷ ἀντιλέγοντι ad ἐπάναγκες." VPTON. — Constructionem verborum sic intellige, τὸ εὑρίσκεσθαι ἐπάναγκες (εἶναι) καὶ τῷ ἀντιλέγοντι.

Vers. 2. ἀντιλέγοι σοὶ εἶναι. ἀντιλ. τὸ εἶναι pab.

Ibid. δῆλον ὅτι. Vide ad vers. 1.

Ibid. οὗτος ὀφείλει. οὕτως ὀφείλει pa. ὀφείλει οὗτος pb.

Vers. 3. Ἀνδράποδον, οὐδὲ τοῦτο. „Non accipit interrogative Schegkius: *Inertissime; quare etiam tuum* illud

illud (quod in universum negas) verum non erit. At Wolfius interrogative: *Mancipium, ne hoc quidem?*" VPTONVS. — Desunt tria ista verba in pc. Rursus in eodem deest vox οἷον, post ἤ.

Vers. 4. οὐδέν ἐστι γνωστὸν, ἀλλὰ πάντα ἀτέκμαρτα. „Cicero Acad. I. 13. *Itaque Arcesilas negabat esse quidquam quod sciri posset, ne illud quidem ipsum, quod Socrates sibi reliquisset. Sic omnia latere censebat in occulto, neque esse quidquam, quod cerni aut intelligi possit. Quibus de caussis nihil oportere neque profiteri, neque adfirmare quemquam, neque adsensione adprobare.* Et de Pyrrhone Laërtius IX. 90. Ἀνῄρουν δὲ οὗτοι καὶ πᾶσαν ἀπόδειξιν, καὶ κριτήριον, καὶ σημεῖον, καὶ αἴτιον, καὶ κίνησιν, καὶ μάθησιν, καὶ γένεσιν, καὶ τὸ φύσει τι εἶναι ἀγαθὸν ἢ κακόν." VPTON.

Ibid. οὐδὲν δεῖ ἀνθρώπῳ πιστεύειν. „οὐδὲν adverbialiter: vel οὐδενὶ legendum." VPTON. — Quidni vero οὐδὲν accusativus casus esse possit, a verbo πιστεύειν pendens? Quamquam & mox vs. 5. absque accusandi casu dicit οὐδεὶς πιστεύει οὐδενί.

Ibid. ἢ πάλιν ἄλλος. „Sic noster codex & Ms. Paris. [Et] Wolfii versio, *alius*; unde quoque posteriores editiones [Cantab. & Lond.] ἄλλος. At Cod. Ven. Bas. & Col. [item Genev.] ἄλλως." VPTON. — ἄλλος pb. & pa. inter lineas; (& sic corrigere etiam jusserat Salmas.) ἄλλως pc. & pa. in contextu.

Ibid. ἄνθρωπε. ὦ ἄνθρωπε pb.

Vers. 5. Τίνι οὖν τούτων διαφέρουσιν οὗτοι, τίνες ποτέ; οἱ Ἀκαδημαϊκοὺς αὐτοὺς λέγοντες; Ὦ ἄνθρωποι &c. In distinctione istorum verborum, & partim quoque in scriptura, in varias partes iverunt editores. Veneta editio sic habet: τίνι οὖν τούτων διαφέρουσιν, οὗτοι. τίνες ποτέ. οἱ ἀκαδημαϊκοὺς αὐτοὺς λέγοντες ὦ. ἄνθρωποι. Basileensis; τίνι οὖν τούτων διαφέρουσιν οὗτοι, τίνες ποτέ οἱ ἀκαδημαϊκοὺς αὐτοὺς λέγοντες ὦ ἄνθρωποι. Eodem modo Gen. & Col. nisi quod ποτὲ cum gravi accentu scribunt: cumque his consentiunt Cant. & Lond. nisi quod inter λέγοντες & ὦ ἄνθρωποι interrogandi signum interserunt. VPTONVS vero, servato (ut consentaneum erat) post λέγοντες interrogandi signo, praecedentia omnia uno tenore sic connexuit: Τίνι οὖν τούτων διαφέρουσιν οὗτοί τινές ποτε οἱ Ἀκαδημαϊκοὺς αὐτοὺς λέγοντες; pronomen τινὲς enclitice scribens, & pro

indefinito (non pro interrogativo) accipiens: neque vero verba ista τινές ποτε in latina versione expressit; quae, ad eam rationem, qua eamdem dictionem III. 1, 14. III. 1, 31. III. 2, 15. (in Indice, sub voce τίς) interpretatus est, *nescio qui*, erant vertenda. Quam rationem non praecise improbaverim equidem: sed nec dissimulo, non satis mihi liquere istius formulae vim, passim apud Nostrum occurrentis. Et prope absfui ut prorsus suspecta h. l. ista verba, τινές ποτε, vel τίνες ποτὲ, & temere in contextum intrusa putarem; quam suspicionem Vptonus etiam in duobus ex illis locis, quae paullo ante citavi, III. 1, 31. & III. 2, 15. significavit. conf. Adn. ad I. 1, 19. Denique probabilissimum mihi visum est, τίνες ποτέ; per adfectum & cum indignatione quadam dictum esse, in hanc sententiam, *quosnam dicam? quo eos nomine insigniam?* (Sic fere III. 1, 14. βλέπων με τίνες εἶχον σχῆμα ἔχοντα.) Et alibi quidem non parcit nomini; nec enim solum ἀταλαιπώρους vocat Academicos, II. 20, 20. sed & *cinaedis* comparat multorum ex ista secta impudentiam, I. 5, 10. & hoc ipso capite vs. 37. Caeterum quod ποτὲ erat in Veneta editione, id haud dubie recte in ποτὲ a posterioribus editoribus est mutatum. (Et in hoc ipsum ποτὲ pariter atque in τίνες, interrogative scriptum, consentiunt nostri codices pabc.) αὐτοὺς vero, idem valens ac ἑαυτοὺς, rursus e superioribus editionibus restitui, pro αὐτοὺς quod suo more & pro sua auctoritate Vptonus scripsit, cui tamen hoc quidem loco praeiverat Londinensis editor. αὐτοὺς quidem nunc etiam codices pbc. habent, sed in pc. primum αὐτοὺς fuerat, quod unice agnoscit pa.

Ibid. ὅτι οὐδεὶς πιστεύει οὐδενί. „πιστεύει. Ita noster codex, Mſ. Parif. & edit. Salmant. In aliis legitur πιστεύοι, minus recte." VPTON. — πιστεύοι edd. ante Vpt. πιστεύει pabc. cum Vpt. Caeterum, adcuratius si loqui voluisset Epictetus, pro οὐδεὶς συγκατατίθεται dicturus erat οὐδένα δεῖ συγκατατίθεσθαι, & pro οὐδεὶς πιστεύει, οὐδένα δεῖ πιστεύειν.

Vers. 6. Οὕτω καὶ Ἐπίκουρος &c. Οὕτως Ἐπίκουρος pb. „Confer quae Vir Nobilis, quem saepe nomino, scripsit in Tractatu suo cui titulus *Sensus communis*, [*Shaftesbury*, *Characteristicks*] Vol. I. p. 117. & p. 89 sqq. ubi plane hunc Epicteti locum respiciens, Hobbesii nostratis, philosophi haud contemnendi, δόγματα ἀνοι-

ἀκοινώνητα, *sensuque communi* carentia, examinat.“ VPTON. — Simili ratione, qua de Epicuri inconstantia hic disputat Epictetus, significat Cicero, de Offic. I. 2. *bonitate naturae victum* illum Philosophum, *secum ipsum non consensisse;* & de Fin. II. 31. de eodem ait: *Redarguitur ipse a se, vincunturque scripta ejus probitate ipsius ac moribus.*

Vers. 7. τοῖς λογικοῖς πρὸς ἀλλήλους. Quamquam ad λογικοῖς proprie intelligitur ζώοις, tamen quoniam οἱ ἄνθρωποι isto nomine designantur, haud incommode πρὸς ἀλλήλους in masc. gen. dicit.

Vers. 8. πεπαθῶμεν. Corrupte πιστῶμεν pa. πεθῶμεν ed. Gen. operarum errore, qui in ed. Col. Cant. & Lond. propagatus est.

Ibid. Καὶ πολὺ κρεῖσσον καὶ ἀσφαλέστερον. „Supple ἀπαλλάξεις.“ VPTON. καὶ πολὺ, pro καὶ πολὺ emendabat Salmas. praeter necessitatem.

Vers. 9. τί ὑπὲρ ἡμῶν φροντίζεις; „Conf. I. 20, 19. & vide quae ibi annotantur.“ VPTON. περὶ ἡμῶν pc. sed ὑπὲρ inter lineas.

Ibid. τί ἐπανίστασαι; *quid mane surgis?* Idem valet ἐπανίσταμαι ac nudum ἀνίσταμαι. Conf. vs. 15.

Ibid. μή τις ἄλλην οὐσίαν ὑπολάβῃ τοῦ ἀγαθοῦ, „Vide I. 29, 1 sqq. IV. 10, 8.“ VPTON.

Vers. 10. βαλὼν κάθευδε. Nota βαλὼν reciproce positum, per ellipsin pronominis σεαυτὸν; sive interpreteris *conjice te*, nempe *in lectum;* sive *abi*, ut in illis formulis βάλλ' ἐς κόρακας, βάλλ' ἐς μακαρίαν, de quibus Suidam consule atque Hesych. Eodem modo rursus noster IV. 10, 29. Τί οὖν οὐ ῥέγχω βαλών; τὰ ἐμὰ ἀσφαλῶς ἔχει.

Ibid. τὰ τοῦ σκώληκος ποίει, ὧν ἄξιον ἔκρινας σεαυτόν. ὧν suo e cod. recte edidit Vptonus, cum ὧ ἄξιον prius ederetur. Ad quae verba haec monuerat WOLFIVS: „*Facito ea quae sunt vermis. Imitare vermem;* qui scilicet in suo foramine delitescens, alios vermes non curat. ὧ ἄξιον. Fortassis οὗ, scilicet σκώληκος: vel ὧν, scil. τῶν τοῦ σκώληκος.“ — In ὧν consentit noster pc. Sic & emendavit Salmas.

Ibid. ἔσθιε, καὶ πίνε, καὶ συνουσίαζε. „Conf. Arrian. de Exped. Alex. lib. II. [c. 5.] p. 67. edit. Gron. ubi meminit inscriptionis Sardanapali, ἔσθιε καὶ πίνε

 καὶ

καὶ παῖζε. Vbi παῖζε est συνουσίαζε. Atque ita Anacreon, Ode XI. Et Horatius, eodem sensu hæc tria verba usurpat, lib. II. Epist. 2. *Lusisti satis, edisti satis atque bibisti.* ubi *lusisti* nequiori sensu dicitur." VPTON. — Adde Gronov. ad Arrian. l. c.

Ibid. ῥέγχε. Sic pc. & pb. inter lineas. Vulgo ῥέγκε edd. cum pa. & pb. in contextu. Vide ad I. 24, 15. & ad III. 22, 30.

Verf. 11. Τί δέ σοι μέλει. Perperam μέλλει pac. quæ sæpissime confunduntur a librariis & veteribus editoribus.

Ibid. παρέχει ἡμῖν αὐτά. αὐτὰ Vpton. cum Lond. anonymo. Superiores αὐτὰ, quod restitui; & sic pabc.

Verf. 12. ἐπαοιδέν]ες ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν. „Ἐπάδω vel ἐπαείδω, *incanto*: ut ἐπῳδὴ, & ἐπαοιδὸς vel ἐπῳδὸς, *incantamentum*, & *incantator*." WOLFIVS. — „Ἐπαείδω potius est poëticum verbum; quare legerem ἐπαοιδέν]ες, sed non muto sine librorum auctoritate. Magnam autem vim inesse *incantatorum* vocibus credebant antiqui. Vide Erasmi Adagia, *Incantatione quavis efficacius*. Notandum interea est, quod ait ἐπαοιδέν]ες ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν. Eodem modo quærit Cebes in Phædone, p. 78. [c. 24. p. 209. edit. Forst.] *Vnde Socrate mortuo*, inquit, τῶν τοιούτων ἀγαθὸν ἐπῳδὸν ληψόμεθα. Alludit autem ad veterem morem incantationum; de quibus Homer. Ὀδυσσ. τ'. 457. & Virgil. VII. 757. Sophocl. Aj. 41. [583.] Vide Alcest. Eurip. vs. 968. & ibi Barnesium. Sic supra, I. 27, 9. μηνύσατε ἐπαοιδήν. Et Horat. Epist. lib. I. 1. vs. 34.

Sunt verba & voces, quibus hunc lenire dolorem
possis, & magnam morbi depellere partem."

VPTON. — Adde Forst. ad Plat. Phæd. l. c. In ἐπαεισθέν]ες consentiunt nostri codices.

Verf. 13. οὐχὶ δὲ πρὸς ἐκείνους ἀποκρύπτεσθαι; Olim, cum nudum punctum post ἀποκρύπτεσθαι poneretur, WOLFIVS interpretatus erat, *nec celando illos*: & in Nota monuerat: „Forte (post ἀποκρ.) interponendum καὶ." — ut esset καὶ πολὺ μάλιστα. Recte vero Vptonus verba illa οὐχὶ δὲ &c. interrogative accepit; quo facto reliqua recte se habent.

Ibid.

Ibid. ἵνα σοι πάντα τηρῆται. „*Vt omnia tibi conservarentur.* Non ſatis aſſequor quid hæc verba ſibi velint. Vtrum, *ut omnia bona tibi deſerantur;* an vero, *ut dogma tuum cum vita conſentiat.*" WOLFIVS. — „Prior interpretatio haud dubie recta." VPTON.

Verſ. 14. πρὸς τοὺς παραβατικῶς αὐτῆς ἔχοντας; Καὶ τίνες παραβατικώτερον αὐτῆς ἔχουσιν. Pro priori αὐτῆς vulgo omnes, conſentientibus mſstis, αὐτὴν legebant. Vbi: „Videtur legendum παραβατικώτερον αὐτῆς ἔχοντας." WOLFIVS. — „Αὐτῆς legit Wolfius: quia (ut credo) in hac ſignificatione ſæpe conſtruitur ἔχω cum genitivo caſu; & quia ſic infra, παραβατικώτερον αὐτῆς ἔχουσιν. At ibi noſter codex αὐτὴν habet. Eodem modo uterque locus ſcribendus: cumque accuſandi caſu commode αὐτὴν legi poſſet, & ſic exhibet noſter optimus codex, ita edendum curavi." VPTON. — Ego Wolfii probavi rationem, & quoniam deinde in αὐτῆς conſentiunt codices noſtri cum vett. editionibus, priori etiam loco αὐτῆς poſui: non quod genitivum hunc a verbo ἔχειν putarem pendere, ſed a vocabulo παραβατικῶς, vel a tota phraſi παραβατικῶς ἔχοντας. Eſt enim παραβατικῶς ἔχειν τινὸς idem ac ἔχειν ὡς παραβάτην τινός, vel εἶναι παραβάτην (aut παραβατικὸν) τινός. Quod ſi accuſativus placebat, putaveram equidem adjecta opus eſſe πρὸς propoſitione.

Verſ. ὑμῶν τῶν ταῦτα διειληφότων. *qui iſta ſtatuitis.* „Wolf. *qui iſta docetis.* Schegkius, *qui iſta disputatis.* Vtitur Ariſtot. in Ethic. lib. VI. c. 9. δεῖ δὲ διαλαβεῖν καὶ περὶ εὐβουλίας. *De bona conſultatione, diſtinctione adhibita, videndum.*" VPTON. — διαλαμβάνειν, ubi de mentis operatione uſurpatur, aliâs *diſpicere, disquirere* ſignificat; aliâs, præſertim ubi cum nudo accuſativo ponitur, *cogitare, ſecum ſtatuere, in aliqua ſententia eſſe.* ſic h. l. & IV. 7, 12. & ſæpe apud alios. Conf. Lexic. Polyb.

Verſ. 15. τὸ ἐγεῖρον αὐτόν. „αὐτὸν. *Epicurum.*" VPTON.

Ibid. ἡ φύσις, ἕλκουσα ἐπὶ τὸ αὐτῆς βούλημα. „Eleganter admodum & Stoicæ doctrinæ commodiſſima vox ἕλκουσα adhibetur. Naturæ parendum eſt nolentibus volentibus: ſi volentes pareamus, ſi ſequamur; hoc eſt philoſophi, liberi, ſapientis: ſi nolentes trahimur; hoc eſt miſeri, dolentis, ſervi. Conf. Cleanthis verſus in

Enchir.

Enchir. c. 52. Sic I. 2, 4. ὑπ' οὐδενὸς οὕτως εὑρήσομεν τὸ ζῶον ἑλκόμενον ὡς ἐπὶ τὸ εὔλογον. Notes autem hic, Φύσις ἕλκουσα, ibi τὸ εὔλογον. *Nunquam enim aliud Natura, aliud Sapientia suadet.*" VPTON.

Verf. 16. δοκεῖ σοι ταῦτα τὰ ἀκοινώνητα. *tibi placet haec ratio, quae naturalem inter homines communionem esse negat.* — „M. Antonin. lib. III. f. 5. Μήτε ἀκούσιος ἐνέργει, μήτε ἀκοινώνητος. *Neque invitus quicquam agas, neque societatis communis immemor.* Ἀκοινώνητος est, ut monet Gatak. ad lib. II. f. 2. *qui a naturae communis generisque humani communione ac commoditate alienus est.* Quibus contraria passim inculcant Stoici. Pulcherrimus est locus [Antonini] lib. IX. f. 9. ubi ait: Ὅσα κοινοῦ τινος μετέχει, πρὸς τὸ ὁμογενὲς σπεύδει. τὸ γεῶδες πᾶν ῥέπει ἐπὶ γῆν: *id quod facere amant caetera elementa. Proinde, quicquid Naturae intellectualis est in commune particeps, ad sibi cognatum pariter vel multo magis prompte fertur: quo enim praestantius aliis rebus, eo promptius. Hinc apud irrationalia existunt examina, armenta,* &c. *apud Rationalia, respublicae, familiae, amicitiae,* &c. Tum addit: Μόνα γὰρ τὰ νοερὰ νῦν ἐπιλέληστα τῆς πρὸς ἄλληλα σπουδῆς καὶ συννεύσεως· καὶ τὸ σύῤῥουν ὧδε μόνον οὐ βλέπεται. Ἀλλ' ὅμως, καί τοι φεύγοντες, περικαταλαμβάνονται. κρατεῖ γὰρ ἡ φύσις. His contraria docuit olim Epicurus, & apud nostrates Hobbesius: *nullam esse natura societatem; hominem homini esse lupum,* &c. Cicero, Epist. ad Trebatium Jurisconsultum: [lib. VII. Ep. 12.] *Indicavit mihi Pansa meus, Epicureum te esse factum. O castra praeclara! — — Sed quonam modo Jus civile defendes, cum omnia tua caussa facias, non civium? Ubi porro erit illa formula fiduciae, ut inter bonos bene agier oportet? Quis est enim bonus, qui facit nihil, nisi sua caussa? Quod jus statues communi dividunda, cum commune nihil possit esse apud eos qui omnia voluptate sua metiuntur.*" VPTON.

Ibid. καὶ αὐτὸς ἔργῳ κατήγορος γενοῦ τῶν σαυτοῦ δογμάτων. — „Vide Comitis Shaftesburiensis Vol. I. p. 118. & p. 92." VPTON. — Adde Ciceronis loca, supra laudata ad vs. 6. γενοῦ recte scripserunt pabc. Vulgo γένου edd.

Verf. 17. Ὀρέστην μὲν ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον. „Virgil. *Furiis agitatus Orestes.* Vide Euripid. Orest. vs. 211 sqq." VPTON.

Ibid.

Ibid. χαλεπώτεραι Ἐριννύες. Mendofe χαλαιπώτεραι Ven. Baſ. Gen. Col. Tum αἱ Ἐριννύες dabant edd. omnes cum pa. Delevi vero otioſum articulum pbc.

Ibid. ὥσπερ τοὺς Γάλλους ἡ μανία καὶ ὁ οἶνος. „*Tanquam Galli vino aut inſania perciti.* Conſcientia mille teſtes. *Galli*, ſacerdotes Cybeles; qui incitati mente ſibi ipſis amputarunt virilia. Apud Catullum a ſomno expergefactus Atys, ſuam dolentiſſime miſeriam conqueritur, quod ita nimirum ſe mutilaverit. Iſtud percommode h. l. transfert ad Epicurum, qui virum exuit ſtudio voluptatum, quibus conſtat effoeminari homines." SCHEGKIVS. — „Fortaſſis omiſſum μεθυσθέντας vel μεθύοντας. *Vt Gallos* (Cybeles ſacerdotes) *furor, aut ebrios vinum cogit efferre arcana.*" WOLFIVS. — „*Galli* Cybeles, (Phædr. lib. III. fab. 20.) dicti vel a Gallo quodam, qui primum Cybeles ſacerdos fuerit, vel a Gallo Phrygiæ flumine, cujus largiore hauſtu, ut ajunt, lymphatici facti, ſe ipſos caſtravere. De eis Lucam lib. I. 566. Ovid. Faſt. IV. 243. Lucian. in dial. Veneris & Cupid. [in Deorum dialogis, num. 12.] Cæterum dicit ἡ μανία καὶ ὁ οἶνος: quippe, ut Livius lib. 9. dec. 4. [XXXIX. 8.) *additæ voluptates religioni, vini & epularum.* Neque unquam ſejuncta ſunt ſacra Cybeles & Bacchi. Notum quoque proverbium, οἶνος καὶ ἀλήθεια." VPTONVS, *in Indice, voc.* Γάλλος.

Verſ. 18. Πῶς γὰρ δύναται ἄμπελος μὴ ἀμπελικῶς κινεῖσθαι; „Eandem vide alluſionem IV. 1, 121. Mox forſan ἢ ἐλαία, pro ἡ ἐλαία." VPTON.

Ibid. ἢ ἐλαία πάλιν. Probavi Vptoni conjecturam, & in contextum adoptare non dubitavi. Vulgo omnes ἡ ἐλαία edd. & mssti.

Verſ. 19. οὐδ' ἄνθρωπον οἷόν τε παντελῶς ἀπολέσαι τὰς κινήσεις τὰς ἀνθρωπικάς. „Cicero de Amicitia: [c. 23.] *Quin etiam ſi quis ea aſperitate eſt & immanitate naturæ, ut congreſſus & ſocietatem hominum fugiat atque oderit, qualem fuiſſe Athenis Timonem neſcio quem accepimus; tamen is pati non poſſit, ut non acquirat* [anquirat] *aliquem, apud quem evomat virus acerbitatis ſuæ.*" VPTON.

Ibid. οἱ ἀποκοπτόμενοι. „*Ii quibus præciduntur virilia, caſtrati;* ab ἀποκόπτομαι. Sunt apud Julium Firmicum ἀπόκοποι." WOLFIVS.

Verſ.

Verf. 20. καὶ πολίτου. „Lactantius lib. III. 17. de Epicuro: „*Defidiofum vetat literas difcere; — — ignavum* (lege cum mf. *ignarum) prohibet accedere ad rempublicam, pigrum exercere, timidum militare.*" VPTON.

Ibid. οἱ ἀταλαίπωροι Ἀκαδημαϊκοί. „Vide Indicem (in voc. ἀταλαιπ.) & conf. lib. I. cap. 5." VPTON. Nos de vi vocabuli ἀταλαίπωρος, quo paffim utitur Nofter, breviter jam diximus ad I. 29, 55. & ad II. 17, 26. VPTONVS *in Indice* hæc monuit: „Ἀταλαίπωρος, non modo *ærumnarum & laborum expers*, fed *is qui diligenter non examinat, non curiofe inquirit, laboris impatiens, delicatulus.* Thucyd. lib. I. cap. 20. Οὕτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας. *Adeo apud plerosque ipfa veritatis inveftigatio eft laboris impatiens.* Vbi fchol. ἀταλαίπωρος, ἀνεξέταστος. Dionyf. Halic. Antiq. Rom. lib. IV. c. 30. Οὕτως ὀλίγον ἐστὶν ἐν ταῖς ἱστορίαις αὐτοῦ τὸ περὶ τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀληθείας ἀταλαίπωρον. *Adeo parum laboris hic fcriptor in fuis hiftoriis ad exquirendam rerum veritatem impendit.* Hinc optime explicatur illud [apud Epictet. noftrum] II. 20, 20. ἀταλαίπωροι Ἀκαδημαϊκοί. Sic dicit, quippe *qui feveriorum ftudiorum fuerint impatientes, qui diligentius res non perpenderint.*" — Nobis obiter liceat monere, apud Dionyf. l. c. fatis manifeftum effe, non ἀταλαίπωρον, fed ταλαίπωρον effe legendum, quod ipfum & Vaticanus & Lapi codex opportune offerunt. Cæterum vim vocabuli, de quo quærimus, in eamdem fententiam, quæ eft ab Vptono expofita, interpretantur veteres Lexicographi. Hefychius: Ἀταλαιπώρως· ἄνευ κόπου, ἀκοπιάστως. Suidas: Ἀταλαίπωρον, ἄπονον. Ἀταλαιπώρως· ῥαθύμως, ὀλιγώρως. Quod vero hac denominatione *hominum ignavorum, laboris impatientium, mollium, delicatorum, Academicos* nunc infignit Epictetus; potuit quidem utique eo refpicere, quod *feveriorum ftudiorum* (ut Vptonus ait) *fuerint impatientes, nec diligentius res perpenderint.* Quamquam enim videri volebant Academici *fumma cura ftudioque,* ut ait Cicero Acad. II. 3. *verum conquirere;* fatis tamen conftat, nonnifi in fuperficie rerum folitos volitare vagarique, & leviffimis quibusque argumentis atque ratiunculis tantumdem, quantum graviffimis, tribuiffe, quo idquod cupiebant obtinerent, effe nempe in quaque quæftione in utramque partem paria rationum momenta. Ac fane laborem, quem in obfervanda rimandaque natura

natura hominis & rerum nos ambientium ponere philosophus debet, callide defugisse videntur plerique illius sectæ homines, multo facilius commodiusque esse intelligentes, & ad captandam in vulgus ingenii gloriolam expeditius, contra quodque, quod ab aliis defenderetur, argute verba facere, & de quaque quæstione in utramque partem cum vana quadam subtilitatis & eruditionis specie disputare. Sed eadem illa denominatione simul hoc vel in primis spectasse Philosophus noster videtur, quod ad vitæ institutionem & ad officia societatis servanda *nervo atque robore careret* istorum hominum ratio, & *a constantia ac fortitudine*, quæ Sapientem deceret, *longissime abesset*. Confer I. 29, 55. & II. 17, 26. ibique notata. Salmasius vero ταλαίπωροι legendum censuerat.

Vers. 21. Τίς ἡ ἀτυχία; *&c.* Sic, ut fecimus, distinguendam orationem monuit Vptonus in Notis; cum in contextu nudum comma posuisset post ἀτυχία, signum vero interrogandi vel exclamandi post λείπονται, rursusque post ἀπόλλυσιν. Parum interest. Eodem vero modo, quo jussit Vptonus, jam distinxerant editiones Cant. & Lond. Vocabulum ἀτυχία hic non tam *infelicitas*, quam *scelus*, *flagitium* interpretandum putavi; de quo usu istius nominis dixi ad I. 3, 7. & ad Polyb. V. 67, 4. Conf. mox infra, vs. 27.

Ibid. προσφιλοτεχνεῖ. Malueram hic nudum verbum φιλοτεχνεῖ, quoniam præsertim duo sequentia verba πρὸς particulam præfixam habent. Mox vero, pro προσεργάσασθαι, vide ne προσεξεργάσασθαι sit legendum, *insuper elaborare, perficere, absolvere*.

Ibid. εἴ τι καὶ ἔστι γνωριστικόν. Sic scripsi cum nostro pc. pro εἴ τι καὶ ἐκεῖ γνωστικόν, quod erat editum. γνωριστικὸν dant etiam pab. ut pc. sed hi quidem in ἐκεῖ consentiunt cum editis.

Vers. 22. τὸ ὅσιον, ποῖόν τι σοι φαίνεται; Sic recte verba distinxit Vpt. cum pbc. Minus commode olim τὸ ὅσιον ποῖον; τί σοι φαίνεται; cum pa.

Vers. 23. λάβε τἀναντία. λάμβανε τ' ἀναντ. pc. De verbo vide mox ad vs. 25. De re, satis notum est Carneadis exemplum, Romam legati.

Ibid. θεοὶ οὔτ' εἰσὶν, οὐκ εἰσὶν pb. commode.

Ibid. κοινόν τι ἡμῖν ἐστι πρὸς αὐτούς. Perperam ὑμῶν ἐστι ediderat Vptonus, errore operarum ex edit. Colon.

Colon. per Cantab. & Lond. propagato. Monuit vero idem in Notis: „Repone ἡμῖν cum cod. Ven." Atqui sic recte etiam dederant Basil. & Gen. puto & Salmant. Sic & cod. pabc.

Ibid. τό τ' εὐσεβὲς — — καταψευσμά ἐστιν *&c.* „Religio, secundum Hobbesium nostratem, est timor potestatum invisibilium ex fabulis auctoritate comprobatis. Vide autem quid Sisyphus dicit hac de re apud Euripidem p. 492, 3. edit. Barnes." [in Fragm. Euripid.] VPTON.

Vers. 24. τοὺς πολίτας. τοὺς πολλοὺς pc. in context. sed in ora γρ'. πολίτας, quod alii in contextu habent.

Vers. 25. λάβε νῦν. „Λάβε, τουτέστι μάνθανε. uti apud Latinos *accipe*. Horat. Sat. lib. II. 2, 70. & alibi. Polyænus: ἑλὼν αἰχμάλωτον, ἔλαβε παρὰ τούτου. *e captivo didicit.* Philemon, in Clerici edit. p. 356. εἰ μὲν λάβῃ τοῦτ' *&c.* ubi male legit Bentlejus εἰ μὲν λαλῇ. Sic enim in lingua vernacula dicimus, *If he takes the matter thus.*" VPTON.

Ibid. Post πᾶς ἡ δικαιοσύνη οὐδέν ἐστι inferuntur in pab. ista verba Εὖ φιλόσοφε. Aberraverat puto librarius ad versum sequentem, ubi hæc suo loco stant; & ibi quidem pariter eadem ponunt iidem codices, cum edd. & pc.

Vers. 26. ταῦτά σοι πεπονθότας. Cum ταῦτά σοι olim ederetur, ταῦτά σοι scribendum monuit Wolfius; & sic dederunt pab. De verbo πεπονθότας, si quis fortasse suspicetur in πεποιθότας cum Salmasio esse mutandum, vide notata ad I. 2, 3. Pro ἔχωμεν, perperam & invitis nostris msstis, est ἔχομεν in ed. Ven. & Bas.

Ibid. ταῦτα τὰ πείσματα. „*Has persuasiones.* Apud Homerum πείσματα sunt *funes nautici.*" Wolfius.

Ibid. παιδείας. Perperam παιδίας edd. vett.

Ibid. διὰ ταῦτα τὰ δόγματα. Perperam apud Vptonum omissus articulus τὰ, errore operarum ex edit. Cant. per Lond. derivato.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ τὴν πόλιν διὰ ποίους ἄλλους λόγους. „Cicero de Offic. lib. III. c. 11. *Athenienses cum Persarum impetum nullo modo possent sustinere, statuerentque, ut, urbe relicta, conjugibus & liberis Troezene depositis, naves conscenderent, libertatemque Graeciæ classe*

classe defenderent; Cyrsilum quemdam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt. Cornelius Nepos in vita Themistoclis: *Cujus de adventu* (Xerxis) *cum fama in Græciam esset perlata* &c. — — — *arcem sacerdotibus, paucisque majoribus natu, ac sacra procuranda tradunt; reliquum* (forte, *reliqui*) *oppidum relinquunt.* De hac re gesta haud silent scriptores Græci. Vnum locum ex Lysia adducam: extat in pag. 48. elegantis nuperæ editionis: [p. 97 sq. ed. Reisk.] *Δυοῖν δὲ προκειμένοιν, πότερον χρὴ τὴν πατρίδα ἐκλιπεῖν, ἢ μετὰ τῶν βαρβάρων γενομένους καταδουλώσασθαι τοὺς Ἕλληνας, ἡγησάμενοι κρεῖττον εἶναι μετ' ἀρετῆς καὶ πενίας καὶ φυγῆς ἐλευθερίαν, ἢ μετ' ὀνείδους καὶ πλούτου δουλείαν τῆς πατρίδος, ἐξέλιπον ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τὴν πόλιν. Duabus vero propositis conditionibus, utrum scilicet deserenda sit patria, an inita cum barbaris societate Græcos in servitutem redigerent; rati potiorem esse cum virtute, cum inopia & fuga, libertatem, quam cum opprobrio & divitiis conjunctam patriæ servitutem, deseruêre pro Græcia urbem."* VPTON.

Vers. 27. *καὶ ἱερεῖς καθιστᾶσιν αὐτοὺς καὶ προφήτας.* Vulgo omnes *καθιστᾶσιν αὐτοῖς* in dativo casu; nisi quod *αὑτοῖς* cum aspero spiritu, suo more, scripsit Vptonus cum anonymo Londinensi. Monuit autem idem VPTONVS in Notis: „Noster codex *αὐτοὺς*, uti legendum." — Nempe terminatio *ους*, loco *οις* ponenda, ex vet. cod. msto notata erat in ora exempli editionis Venetæ, quod ab Harrisio Vptonus acceperat. Eam terminationem, sicut voluit hic Editor, adoptavi: lenem spiritum intactum reliqui. Atque ita prorsus, *αὐτοὺς*, postmodum in nostro cod. pc. scriptum inveni; pab. vero *αὐτοῖς* habent, ut olim editi. Accusativum res ipsa ac sententia commendabat; quo accedit, quod dativus casus verbum Medium postulabat, *καθίστανται*, non activum. Cæterum quod proxime deinde *καὶ προφήται*, pro *καὶ προφήτας*, expressum est apud eumdem Vptonum, proprius illius editionis error est, quem corrigere jussit Editor in Notis.

Ibid. *τύθωνται.* Perperam *πείθωνται* pc.

Vers. 28. *αὐτὸς ἑαυτόν.* Caret *αὐτὸς* pc. male. *αὐτὸς σεαυτὸν* dat pb. Sed probum est *ἑαυτόν*, eadem sententia.

Ibid. ψυχρά. Perperam χρηστὰ pc. in contextu; sed in marg. γρ'. ψυχρά.

Vers. 29. ὑπ' αὐτοῦ. „Γρ. ὑπὸ τοῦ δεσπότου, noster codex in marg. Sed haec lectio glossema est. ὑπ' αὐτοῦ, *a domino.* Vide ad I. 19, 21." VPTON. At hoc quidem loco nihil plane singularis habet illa locutio. Satis plane refertur pronomen αὐτοῦ ad illud τίνος, quod modo praecessit, εἴ τινος αὐτῶν δοῦλος ἤμην. Perperam noster pb. ὑπὸ τοῦ ἐκδέρεσθαι.

Ibid. ἔβαλον ἂν γάριον. „Wolfius in versione, *caperem garum.* Hoc est, literis transpositis, ἔλαβον. [De re] confer I. 27, 15 sqq." VPTON. — Probabilis utique Wolfii conjectura; sed nil variant libri. Loco ab Vptono citato, I. 27. simili quadam ratione, compendiosius tamen, contra Academicos disputatur.

Ibid. ἀδιάκριτος, ὁμοιοτάτη. Cum abesset vulgo comma inter duas has voces, interseruit eam VPTONVS in Notis, monuitque: „Copula omittitur. Eleganter."

Ibid. νὴ τὴν σὴν τύχην. „Vide ad IV. 1, 14." IDEM.

Vers. 30. πτισσάνην. πτυσάνην pc. male; sic vero idem mox iterum iterumque.

Ibid. ὀξυγάρου. ὀξογάρου pabc. cum ed. Ven. & Bas. Moxque ὀξύγαρον editi quidem libri omnes, sed ibi rursus ὀξόγαρον pabc.

Vers. 31. Τρεῖς ἢ τέσσαρας τῶν συνδούλων εἰ ἔσχον. Olim cum ederetur τρεῖς, τέσσαρας &c. adnotavit VPTONVS: „Ita omnes codices; non τρεῖς ἢ τέσσαρας." — Et ferri quidem commode poterat ista scriptura absque conjunctione; sed cum τρεῖς ἢ τέσσαρας perspicue daret noster pa. (in quo vix quidquam ex librariorum ingenio adjectum reperitur) aspernari illud non debui. Et ἢ hoc loco, & εἰ ante ἔσχον pariter omittunt pbc. male. In pb. vero, recentior manus ante τρεῖς τέσσαρας superne inter lineas particulam εἰ adscripsit.

Ibid. ἀπάγξασθαι ἂν αὐτὸν ἐποίησα ῥηγνύμενον, ἢ μεταθέσθαι. „Theocritus: ἀπάγξασθαί με ποιήσεις. Vide autem ad II. 15, 13. ubi ῥῆξαι eodem sensu, ut hic ῥηγνύμενον: & ad istam proverbialem locutionem, quam ibi explicavimus, alludere videtur." VPTON. — Particula ἢ post ῥηγνυμ. operarum errore omissa est in editt.

editt. Gen. Col. Cant. Lond. Inde Salmasius suspicatus erat, ἢ ῥηγνύμενον μεταθέσθαι scribendum.

Vers. 32. Εὐχάριστοι γ' ἄνθρωποι. Perfecte hoc ex edit. Ven. restituit Vptonus; & consentiunt pab. Et γε ἄνθρ. pc. Temere & perperam Εὐχάριστοι δ' ἄνθρ. Bas. Gen. Col. Cant. Lond.

Ibid. εἰ ἔστι τις Δημήτηρ, ἢ Κόρη, ἢ Πλούτων. „His nominibus, æque ac οἱ πολλοί, usi sunt Stoici; at sensu proprio & philosophico. Spiritum illum, qui intus τὸ ὅλον alit, & magno se corpore miscet, vim suam in mari & undis exerentem, *Neptunum* vocabant; in terris *Cererem*; in infernis *Plutonem*, &c. &c. nunquam non patriis legibus obtemperantes, patrios Deos colentes. Aliter se gerebant Epicurei: *Lucum ligna, virtutem verba.*" VPTON.

Vers. 33. στόμαχον γυμνάσηται. „Vomitus est stomachi exercitatio. Solebant veteres ex præscripto medicorum cibum coctum evomere." VPTON.

Vers. 34. οὐδὲ κατὰ βραχύ. Ante Vptonum omnes οὐδὲ καταβραχεῖς. Hinc WOLFIVS: „Fortasse καταβραχύ. Nam alterum, a καταβρέχω, huc non convenit." — VPTONVS vero: „καταβραχὺ noster codex. Habes autem μήτις pro μήτι ex cod. Salmant." — Ego utrumque, καταβραχὺ, & μήτις, in duas voces separavi. κατὰ βραχὺ pab. cum Vpt. sed iidem perperam μήτι cum vett. editt. In pc. plura verba h. l. omissa.

Ibid. ἢ καὶ παθὼν πάντα ἀπολέσῃ τὰ τῆς εὐγενείας σπέρματα. Ante Vptonum πάντως legebatur, pro πάντα, quod e suo codice ille edidit. Mihi incommode h. l. verbum παθὼν positum videtur: & prope absum ut suspicer, ἢ καὶ πάντως πάντα scripsisse Arrianum. Nihil hic ab olim vulgatis discedunt nostri codices.

Vers. 35. παράσχωμεν. „Legendum παράσχωσι. Nisi personarum fit mutatio, ut sæpe in his Dissertationibus usu fit." VPTON. Nil variant libri.

Vers. 36. Τί οὖν κατὰ σὲ &c. „κατὰ σε, *ut tua fert opinio.* Lucian. in Hermotimo [c. 58. T. I. ed. Amst. p. 798.] ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατὰ σέ." VPTON. — Haud dubie κατὰ σὲ idem h. l. valet ac κατὰ τὴν σὴν γνώμην, *secundum te*, id est, *pro tua sententia, te si audiamus.* Qua significatione

 pro

pro κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, etiam ex Herodoto citari κατ' ἐμὲ ait Stephanus in Thef. T. II. p. 90. b. Convenit fere hæc dictio cum illa fatis familiari κατὰ Πλάτωνα, κατὰ Πίνδαρον, & fimil. quam notavit Hoogeveen ad Vigerum p. 460. Minus autem commode ad iftum Luciani locum Vptonus provocavit, ubi κατὰ σὲ, non eft *pro tua fententia*, fed *tibi conveniens*, *te dignum*.

Ibid. κακὸν ἢ ἀγαθόν; Vulgo, confentientibus pab. & Vptoni (ut videtur) codice, fic edebatur: ἀγαθὸν, ἢ κακὸν, ἢ καλόν; Vbi VPTONVS: „Deeft αἰσχρὸν, inquit; patet ex fententia. Ego noftrum pc. fum fecutus, qui fic habet ut edidi, & nihil amplius."

Ibid. Τί οὖν ἔτι τούτων τις ἀντιλέγει τινί. Particulam οὖν, quæ aberat vulgo, adjeci monente Vptono, cujus codex eam offerebat. Ignorant eam noftri libri; ne id quidem male. Cæterum conferre cum hoc loco Vptonus juffit notata ad I. 5, 7. Nempe ut ibi, fic hic; fracta eft oratio, cum indignatione loquentis. Cæterum ficut ibi in prima perfona loquitur, Οὐδὲν ἔτι τούτῳ διαλέγομαι, fic hoc loco indefinitum τις pro pronomine primæ perfonæ pofitum cenferi poteft: quo de ufu pronominis indefiniti dictum eft ad II. 18, 15. Sunt autem, pro more fere Noftri, trajecta nonnihil verba; quorum naturalis ordo talis intelligendus: Τί οὖν ἔτι τις ἀντιλέγει τινὶ τούτων; Salmafii ad h. l. refertur adnotatio hujusmodi: τί ἔτι τούτων; τίς ἀντιλέγει τίνι, ἢ λόγον δίδωσιν. In qua transfcribenda vereor ne erratum nonnihil fit ab amanuenfi, vel ab operis typographicis: fane, quid ea verborum diftinctione promoveatur, equidem non video.

Verf. 37. μᾶλλον τοὺς κναφέας ἀπολέσαι τις ἂν μεταπείσειν. Vide I. 5, 10. ibique notata. Conf. fupra, ad vf. 5.

Ibid. ἀποτετυφλωμένους. „Sic Arifto Stoicus apud Laërt. VII. 163. Πρὸς δὲ τὸν φάμενον Ἀκαδημαϊκὸν οὐδὲν καταλαμβάνειν· Ἆρ' οὐδὲ τὸν πλησίον σου καθήμενον ὁρᾷς; εἶπεν. Ἀρνησαμένου δέ·

Τίς δέ σ' ἐτύφλωσεν; (ἔφη) τίς ἀφείλετο λαμπάδος αὐγάς;

Academico cuidam, quidquam fe comprehendere neganti: Ergone, inquit, nec hunc juxta te fedentem vides? Negante illo: Quid cæcutis? ait; oculis quis lumen ademit?" VPTON.

Ibid.

Ibid. τῶν περὶ αὐτοὺς κακῶν. Intellige ἕνεκα, *quod adtinet ad mala quæ illis adsunt.*

CAPVT XXI.

TIT. Περὶ Ἀνομολογίας. Quid ſpectarit is qui iſtum Titulum capiti huic præfixit, (ſive ipſe Arrianus is fuit, ſive quis alius) haud ſatis adparet. Ipſum initium capitis primosque verſus ſi ſpectes, videri poterat ἀνομολογία idem hic ſonare atque ὁμολογία, id eſt, *confeſſio.* Quo pacto non modo verbum ἀνομολογέω idem valet ac ſimplex ὁμολογέω; ſed & nomen ἀνομολογίαι eadem ratione apud Heſychium exponitur, αἱ διὰ τῶν λόγων συγκατα θέσεις. Sed, præterquam quod nusquam neque verbum illud, neque nomen, iſto modo apud Noſtrum occurrit, probabilius utique videri debet, verba quæ verſ. 4. leguntur, ἀνομολογία καὶ ταραχὴ ἐν τοῖς περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, occaſionem iſti inſcriptioni dediſſe. conf. II. 14, 22. not. & II. 24, 14. *De Confeſſione* interpretatus erat Schegkius; ubi SALMASIVS adnotavit: „Perperam, *de confeſſione;* melius, *de discordantia* vel *disſidentia.*" — Vptonus, *de Incongruentia* vertit. Pluribus verbis & in utramque partem Wolfius, *De inconſtantia ſermonis & disſimulatione quorundam vitiorum.* Cæterum non in eodem argumento moratur hæc disſertatio, ſed ab eo quod cœperat, progrediente ſermone, ad alia transit.

Verſ. 1. Οὐδεὶς οὖν. Caret οὖν pc.

Ibid. πάντων ἀκούσεις λεγόντων. „Hæc abſunt a noſtro codice: & commode abeſſe poſſunt. Οὐδεὶς οὖν ὁμολογήσει, ὅτι ἄφρων ἐστὶν, ἢ ἀνόητος· ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον, Ὄφελον κ. τ. λ. *Nemo igitur ſtultum* [*ſe*] *eſſe atque vecordem fatebitur; ſed contra omnino* (ſc. fatebitur, dicens) *Vtinam* &c." VPTON. Eadem tria verba deſunt in pb. Pro ἀκούσεις, habet ἀκούεις pc. Pro ὄφελον, eſt ὤφελον in eodem pc.

Verſ. 2. οὐχ εὑρήσεις με μωρόν. „Ejusdem noſtri codicis auctoritate inferui με, quæ vocula in reliquis deſideratur." VPTON. Deeſt noſtris tribus codicibus, nullo incommodo. Paulo ante, τὰ δ' ἄλλα ſcripſi cum pbc. τὰ δ' ἄλλ' edd. cum pa.

Verſ. 3. ἐλεήμονα. „Vide ad I. 18, 3." VPTON.

Verf. 4. ἐν τοῖς περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν. An intercidit aliquod fubftantivum nomen? Sane ne fuccurrit quidem quod commode intelligatur. Exfpectabam, ἐν ταῖς περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν κρίσεσι. Poffis tamen & λόγοις intelligere.

Verf. 6. ὅτι Φαντάζονται. „Forte ὅτε Φαντάζωνται, *cum exiftiment.*" VPTON. Nil mutatu opus. Et, quod fi ὅτε Φαντάζωνται darent libri, id ipfum foret corrigendum: nam aut ὅταν Φαντάζωνται aut ὅτε Φαντάζοντο fcribere juberet grammatica ratio. Nihil hic variant libri.

Verf. 7. Κἂν ἀκρατῇ που παρομολογῇ τις αὐτὸν, ἔρωτα προσέθηκεν &c. Olim fic hæc legebantur diftinguebanturque: καθάπερ ἐν τῷ δειλῷ καὶ ἐλεήμονι, κἂν ἀκρατῇ τι. οὐ παρομολογεῖ τις ἐρωτᾷ προσέθηκεν, ὥστε συγγνωσθῆναι ὡς ἐπ' ἀκουσίῳ. τὸ δὲ ἄδικον, οὐδαμῶς Φαντάζονται. ἀκούσιον ἔνι τι καὶ τῷ ζηλοτύπῳ, ὡς οἷόν τε τοῦ ἀκουσίου. Vbi WOLFIVS: „Corruptus haud dubie locus: quem, ut aliqua fententia poffet elici, ita converti, quafi fcriptum inveniffem: κἂν ἀκρατῇ δὲ παρομολογεῖ τις αὐτὸν, ἔρωτα προσέθηκεν, ὥστε συγγνωσθῆναι ὡς ἐπ' ἀκουσίῳ. τὸ δ' ἄδικον οὐδαμῶς Φαντάζονται ἀκούσιον. ἔνι τι καὶ τῷ ζηλοτύπῳ, ὡς οἴονται, τοῦ ἀκουσίου." — Quæ latine fic vertit doctus interpres: *Quodfi quis intemperantiam fuam fatetur, amorem caufatur: fe venia dignum effe, quod non ultro fecerit. Injuriam vero negant, ut quam nequaquam effe coactam & invitam opinentur. Ineft & in zelotypia quiddam, ut putant, non voluntarium.* Quam verfionem & Vptonus verbotenus tenuit. Emendationibus Græci contextus, a Wolfio propofitis, aliam non minus ingeniofam, ac fumma veri fpecie commendabilem, adjecit SHAFTESBVRIENSIS; monens, pro κἂν ἀκρατῇ τι οὐ, fortaffe κἂν ἀκρατῇ που effe fcribendum; qua de emendatione conferre jubet notata ad I. 19, 25. Ex Wolfii emendationibus ante Vptonum nihil in contextum receptum eft, nifi quod ἔρωτα pro mendofo ἐρωτᾷ pofuerunt Col. Cant. & Lond. Tum VPTONVS, pofito puncto poft ἐλεήμονι, novam fententiam a verbis Κἂν ἀκρατ. incepit; & in fine οἴονται pro οἷόν τε adoptavit, hac adjecta Adnotatione: „Nofter optimus codex emendationem Wolfii confirmat, legentis ὡς οἴονται; pro ὡς οἷόν τε. In cæteris nihil adjuvat. Affentior quoque viro nobili, qui pro τι οὐ legit

git που, quæ particula στοχαστικῶς accipitur. Nunc totum videamus locum: Κἂν ἀκρατῆ που παρομολογεῖ τις αὐτὸν, ἔρωτα προσέθηκεν, κ. τ. λ. Cæterum græcum Epigramma extat haud a sensu hujus sententiæ alienum:

Οὐχ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος· ἀλλ' ἀκολάστοις
ψυχαῖς ἀνθρώπων ἐσθ' ὁ ἔρως πρόφασις."

Hæc VPTONVS. — Ego non modo Shaftesburii acute inventum adoptavi; sed insuper etiam, quod grammatica ratio flagitabat, παρομολογῇ in conjunctivo scripsi, pro παρομολογεῖ, quo in genere sæpe peccarunt nostri librarii. Sed αὐτὸν (quod Vptonus suo more voluit) pro αὑτὸν scribere, non necessarium duxi. De amore quod hic dicit Epictetus, confer cum I. 22, 21. Distichon, Vptono laudatum, habes in Anthol. lib. I. c. 27. ed. Steph. & apud Brunckium nostrum T. II. p. 314. Apud utrumque vero recte ἀκολάστοις scribitur, non ἀκολάστως, ut Vptonus citavit. Sæpe librariorum errore inter se permixta esse verba οἴονται & οἶόν τε, monuit Davisius ad Cic. Tusc. IV. 7. ubi etiam hujus Arriani loci meminit. De οἶόν τε h. l. in οἴονται mutando monuerat etiam Meibomius. Nostri Parisini codices eisdem omnibus vitiis, quibus vulgo contaminata hoc loco oratio erat, laborant: & in pc. præterea, pro κἂν ἀκρατῆ τι, κἂν κρατῇ τι scribitur.

Ibid. διὸ καὶ περὶ τούτου παρομολογοῦσιν. Vulgo διὰ τοῦτο καὶ περὶ τούτου. Morem gessi VPTONO, monenti ad h. l. „Pro διὰ τοῦτο noster codex διὸ, quod magis probo, quippe sequitur περὶ τούτου." — Cum Vptoni cod. facit noster pb.

Vers. 8. ἀναστρεφόμενον. Quod in ora edit. Bas. hic legitur ἀναστρέφομεν, ex conjectura est editoris, & per se parum felici, & cui prorsus non erat hic locus. Vocab. ἀνθρώποις, quod præcedit, deest in pab. non male.

Ibid. συνεχῶς. συνεχὲς pa.

Vers. 9. Μή που καὶ αὐτὸς εἷς εἰμι ἐκείνων. „Horat. Sat. lib. I. 14, 136.

— — *Numquid ego illi*
imprudens olim faciam simile?"

VPTON.

 Ibid.

Ibid. πῶς ἐμαυτῷ χρῶμαι; μή τι καὶ αὐτὸς *&c.* Hujus loci ſententiam non ſatis mihi perceptam eſſe profiteor. Vptonus cum Wolfio Latine ſic reddidit: *quomodo me ipſum tracto? nunquid ut ſapientem? nunquid ut continentem? nunquid & ipſe dico aliquando talia? ſumne ad ingruentem caſum ferendum eruditus? an ſentio quod ſentiendum eſt* &c. quaſi illa verba, εἰς τὸ ἐπιὸν πεπαίδευμαι; per ſe poſita, unam ex illis quæſtionibus continerent, quas ſibi ipſe proponere debet homo. Quod ſi ita eſt, commodius ibi hoc modo diſtinguentur Græca verba, μὴ καὶ αὐτὸς λέγω ποτὲ ταῦτα; ὅτι, Εἰς τὸ ἐπιὸν πεπαίδευμαι; *&c.* (Et interrogandi ſignum ſic poſt ταῦτα ponit noſter cod. pa.) Sed in eamdem ſententiam dicendum fuiſſe videtur, αὐτὸς ἐμαυτῷ λέγω ποτὲ ταῦτα; vel αὐτὸς ἐμαυτὸν ἐρωτῶ.

Verſ. 10. κορύζης μεστός. „Vide Eraſmi Adag. *Emunctæ naris. Muccoſis naribus.*" VPTON. — ἡ κόρυζα, & huic cognatum μύξα, *mucus*, & metaph. *ſtultitia, ſtoliditas cum inani vanitate conjuncta; ſtupida & putida arrogantia;* ſatis nota vocabula, de quibus conſuli poſſunt Gatak. ad Antonin. IX. 29. & Hemſterh. ad Luciani Dial. Select. p. 25 ſqq.

Ibid. καὶ ἄλλοις ἐξηγησόμενος. ἄλλοις ἐξηγήσομαι pa. & caret καί.

Ibid. μόνην τὴν ἱστορίαν μαθησόμενος. Conf. II. 19, 5.

Verſ. 11. ἐν οἴκῳ διαπεπύκτευκας τῷ δουλαρίῳ, *&c.* Vide III. 20, 18.

Ibid. καὶ ἔρχῃ μοι καταστολὰς ποιήσας ὡς σοφός; Quænam ſit vera horum verborum ſententia, fateor me non habere compertum. WOLFIVS: „Καταστολαὶ (ait) & de *ornatu* & de *vultu* poſſunt intelligi. Quare utrumque conjunxi." — Nec tamen is in verſione aliud, niſi hoc poſuit, *me convenis ornatu ſapientis.* Quam verſionem VPTONVS etiam tenens, in Notis deinde ſic ſcripſit: „Hoc autem in loco καταστολὰς ποιήσας, eſt, ſi verbum verbo reddas, *mihi faciens inhibitiones*, i. e. *mecum disputans, & argumentationes meas cohibens, tamquam ipſe eſſes e Philoſophorum grege.*" — Nomen καταστολή, in ſingulari numero, haud raro occurrit; aliâs denotans *morum modeſtiam, compoſitos mores*, ut apud Noſtrum II. 10, 15. aliâs *amictum, cultum, habitum*

tum corporis, ut apud Joseph. de Bello Jud. II. 8. (7.) Jamblich. in Vita Pythag. c. 2. sect. 10. aliosque quos laudarunt Novi Testamenti Interpretes ad 1 Timoth. 2, 9. & præsertim Jo. Christoph. Wolfius in Curis Philol. & Critic. ad eum locum, cum quo conf. quæ notavit Alberti ad Gloſſar. Nov. Test. p. 156. Illius interpretationis, quam Vptonus hic propoſuit, nihil usquam ſimile invenire mihi contigit: ſed favet ei, quod ποιήσας adjicitur in activo; nam, ſi de *exteriore habitu*, *quem quis ſibi ſumit*, phraſin iſtam accipias, videtur ποιησάμενος in medio fuiſſe dicendum. Ceterum καταστολὰς in plurali numero, ut h. l. apud Noſtrum, nusquam alibi nec uſurpatum nec citatum vidi.

Ibid. πῶς ἐξηγησάμην τὴν λέξιν. Fuit quum ſuſpicarer ἐξεργασάμην legendum, quo pacto *dictionem elaborarim*. (conf. III. 9, 14.) Sed non ſolicitandam eſſe vulgatam docet locus huic parallelus III. 21, 7 ſq. τὴν λέξιν autem ſive cum Wolfio Vptonoque vertas *vocabulum aliquod*, ſive magis generatim *dictionem*, utrolibet modo intelligenda videntur *verba auctoris qui in ſchola prælegitur*.

Ibid. πῶς τί ποτ' ἐφλυάρησα τὰ ἐπελθόντα μοι. „Dele τι. πῶς ποτ' ἐφλ." VPTON. Sane difficile dictu fuerit, quænam ſit potiſſimum h. l. vis iſtius pronominis τί, quod tamen citra codicum auctoritatem delere non ſum auſus. Poſſis ſuſpicari, pleonaſtice dictum πῶς τι pro πῶς, quemadmodum perſæpe, μή τι pro μή. Poteris etiam τί ποτε φλυαρεῖν intelligere, *quidvis*, *quidlibet effutire*, ut III. 24, 29. quo poſito, illa verba τὰ ἐπελθόντα μοι per adpoſitionem, ut ajunt Grammatici, vel per aſyndeton, fuerint adjecta. Denique & variis aliis rationibus frequentare Epictetus conſuevit pronomen iſtud cum particula ποτε, ubi vel pronomen vel tota formula redundare videri poterat; quo de uſu nonnihil dixi ad II. 20, 5.

Verſ. 12. ἢ πῶς ὁ ἀδελφός. Deeſt h. l. ἢ in pb. non male.

Verſ. 13. Τί λέγουσιν. Ante Vptonum Τὰ λέγουσι edebatur. Hinc „Forte τί, interrogative." notabat ad oram ſui libri SHAFTESB. Et recta ſic ſcribere juſſit Salmaſius. Quod adoptans VPTONVS, monuit, ſic legi in edit. Salmant. ἃ λέγουσιν legendum cenſuerat Meibom. In τὰ cum olim vulgatis conſentit noſter pa.

Sed in pc. est *τάδε λέγουσι*, i. e. *Hæcce de me dicunt homines.* Cujus scripturæ vestigium superest etiam in pb. ubi *τά* cum acuto accentu scriptum; nempe in vetustiori exemplo interciderat syllaba ΔΕ ob similitudinem syllabæ proxime sequentis ΛΕ. Scriba illius codicis pb. intelligens mendam subesse, vocem istam *τά* puncto inferne notavit, ut mendosam.

Vers. 14. *ἐπανελθεῖν.* „*Redire*, sc. domum: quæ lectio est nostri codicis & Mſ. Parif. Editi *ἀπελθεῖν*." VPTON. In *ἐπανελθεῖν* consentiunt pabc.

Ibid. *πολλοῦ πόνου χρεία.* *πολλοῦ χρόνου χρεία* pb. *Multo tempore opus est.*

Ibid. *ἐν οἴκῳ κακῶς, καὶ ὧδε κακῶς.* *ἐν οἴκῳ*, *domi*, nempe in diversorio vel in domo quam Nicopoli incolit juvenis; *ὧδε*, *hic*, *in schola.* Nusquam Nicopoli eum cultum, eas commoditates, quas desiderat, invenit delicatus juvenis; nec in balneo, nec domi, nec in schola.

Vers. 15. *Τίς γὰρ ἔρχεται εἰς σχολήν*; Intellige, vel supple, *τούτου ἕνεκα*, aut *ὡς ὠφεληθησόμενος.*

Ibid. *ἐκκαθαρθησόμενα.* Hoc ante Vptonum restituit anonymus editor Londinensis; & sic recte jam dederat Ven. consentientibus msstis. Mendose deinde *ἐκκαταρθησ.* edd. Baſ. Gen. Col. Cant.

Vers. 16. *οὐ γὰρ ὡς ἀποθησόμενοι.* „Ita scripsi, jubentibus nostro codice & Mſ. Parif. rejectis aliorum librorum lectionibus, qui, deleta *οὐ* negativa particula, dant *ὡς γὰρ ἀποθησόμενοι.*" VPTON. In principe edit. Ven. omissa (sive operarum culpa, sive manuscripti exempli) particula *οὐ*, sic legebatur, *γὰρ ὡς ἀποθησόμενοι.* Id deinde ab editore Basil. in *ὡς γὰρ ἀποθ.* est mutatum, quod tenuere posteriores. Veram scripturam tuentur Parisini codices tres.

Ibid. *πόθεν; οὐδ' ἐγγύς.* „*πόθεν*; *nequaquam.* Vide Suidam in voce. *οὐδ' ἐγγὺς* glossema videtur. Supra, *ἔρχεσθε*; interrogative." VPTON. Suidas: *Πόθεν*; *ἀρνητικὸν*, *ἴσον τῷ οὐδαμῶς.* Neque vero impedit quidquam, quo minus conjungi potuerint *πόθεν*; & *οὐδ' ἐγγύς.* Quod interrogandi signum post *ἔρχεσθε* vult positum, nescio quid spectaverit vir doctus. Equidem, si illud signatum invenissem, delendum censuissem.

Vers.

Verf. 17. οὐ φλυαρότεροι γίνεσθε; „Vide fupra, II, 19, 10.“ VPTON.

Ibid. συλλογισμοὺς ἀναλύετε μεταπίπτοντας. Sic, absque negatione, fimul vero absque interrogandi figno, habent veteres editiones: quod ferri utcunique poterat. VPTONVS, cum edit. Cant. & Lond. interrogative hæc legens, præclare vidit defiderari fic negativam particulam; quare οὐ συλλογισμ. &c. cum interrogandi figno fcribere juffit: quod & ego utique malim. Sed ignorant hoc loco οὐ libri omnes. Ceterum poft ἀναλύετε comma fortaffe (vel interrogandi fignum) interferendum, ut per afyndeton hæc tamquam diftincta ponantur, συλλογισμοὺς, & μεταπίπτοντας, quemadmodum mox ψευδομένου λήμματα, & ὑποθετικούς. Et fic fere in pac. diftinguuntur h. l. verba: συλλογισμοὺς ἀναλύετε· μεταπίπτοντας· οὐκ ἐφοδεύετε &c. Conf. notata ad II. 17, 27. Fortaffe vero nec male hoc modo diftinguetur oratio: οὐ συλλογισμοὺς ἀναλύετε; μεταπίπτοντας οὐκ ἐφοδεύετε; ψευδομένου λήμματα; ὑποθετικούς; De μεταπίπτοντι conf. ad I. 7, 1. Ad ψευδομένου MEIBOMIVS notaverat: „Quid fi ψευδομένους;“

Ibid. ὑποθετικούς; „Fortaffe καὶ ὑποθετ.“ WOLFIVS. — Nil opus effe videtur. Vide Adnot. proxime præcedentem.

Ibid. Τί οὖν ἔτι ἀγανακτ. Caret οὖν pc.

Verf. 18. ἂν ἀποθάνῃ μοι τὸ παιδίον. Intelligi hinc videtur, non juvenes folum, fed & viros, Epicteti fcholam Nicopoli ex profeffo frequentaffe. Quare & vocabulo ἄνδρες eos compellat vf. 23.

Ibid. ἢ ὁ ἀδελφός. Caret ὁ pb.

Ibid. τί με ταῦτα ὠφελήσει. Sic fcripfi cum pb. τί μεταταῦτα ὠφελήσει editt. vett. cum pac. & divifis vocibus τί μετὰ ταῦτα ed. Lond. & Vpt. Vbi τί με τὰ τοιαῦτα vel τὰ ταῦτα legi voluerat Shaftesburienfis. Sic & Meibomius, τί με τὰ τοιαῦτα.

Verf. 19. Μὴ γὰρ ἐπὶ τοῦτο ἦλθες; „Nofter codex ἦλθον; *ipfe veni?* VPTON. Vulgatum recte tenent noftri codd.

Ibid. τούτου ἕνεκα. ἕνεκα τούτου pb.

Ibid. προέβαλές ποτε σαυτοῦ φαντασίαν τινά. „Forte σαυτῷ.“ COL. SHAFTESBVR. „Recte. Sic nofter codex & mf. Parif.“ VPTON. — Ego vero tenendam

dam

dam vulgatam scripturam putavi, ut intelligeretur *tuum aliquod visum;* quod non *tibi soli, sed comitibus in commune pertractandum proponeres;* quo spectant verba proxime sequentia, καὶ ταύτην κοινῇ ἐφωδεύσατε. Nec tamen dissimulare debeo, in σαυτῷ consentire tres nostros codices msstos. cf. III. 24, 8. Ench. c. 4 & cap. 33, 12.

Ibid. ἐφωδεύσατε; ποῦ ποτε; Vulgo connectebantur hæc ἐφωδεύσατε ποῦ ποτε; Recte vero VPTONVS in Notis monuit, interrogandi signum post ἐφωδεύσατε ponendum. Quod vero deinde sic pergit: „— ποῦ ποτε — Hæret sententia: & quædam deesse credo." — Non adsentior viro docto. Nam ad ποῦ ποτε facile intelligitur τοῦτο ἐποιήσατε; aut aliquid simile.

Vers. 20. τὰ μαλάγματα δ' οὐκ. Caret δ' pc.

Ibid. οἱ ἀλτῆρες. „Vide ad I. 4, 13." VPTON.

Ibid. τισὶν ἄχρηστοι, τισὶ πάλιν χρήσιμοι. Temere & perperam τίσιν & τίσι penacute Bas. Gen. & Col. Recte τισὶν & τισὶ editt. posteriores cum principe Ven.

Vers. 21. κἂν θέλῃς, ἀποδείξω. „Vide cap. 25. hujus Libri." VPTON.

Vers. 22. ὁ δυσεντερικὸς, εἰ χρήσιμον τὸ ὄξος. „Propter acetum enim, oxymel, ut ait Hippocr. in lib. de Victu in Morbis acutis, τῷ ἐντέρῳ ξύσματα ἐμποιέει, quod præsertim adversatur dysenteriæ." SCHEGKIVS. — Articulum τὸ ad vocab. ὄξος, qui aberat ab editis, tacite adjecit Vpton. & habet eumdem noster codex pb. recte.

Ibid. Ἐμοὶ οὖν χρήσιμον; Ἐμοὶ μὲν οὖν pc.

Vers. 23. θεραπεύετε. Sic vett. editt. cum pac. θεραπεῦτε ed. Cant. operarum vitio, quod repetiit Vpton. sed in θεραπεύσατε ex conjectura mutavit anon. Lond. Hoc ipsum vero θεραπεύσατε habet & noster pb. quod congruit cum sequentibus verbis, pariter in aoristo positis. De compellatione, ἄνδρες, conf. not. ad vs. 18.

Ibid. ἀπερίσπαστον αὐτὴν ἐνέγκατε εἰς τὴν σχολὴν· &c. ἀπερίσπαστον αὐτὴν ποιήσατε. pc. & nihil amplius, sed in his verbis finem facit hujus capitis.

Ibid. οἵαν ἰσχὺν ὁ λόγος ἔχει. Wolfius: *quid virium habeat oratio.* Vptonus: *quid virium habeat ratio.*

tio. In Notis vero idem VPTONVS: „ὁ λόγος, (ait) *Logica.*" Quam in eamdem sententiam nos *artem rationis* interpretati sumus. conf. III. 9, 19. & Adn. ad I. 7, 5. Sed rectius fortasse, generaliori quadam notione, *doctrina*, *institutio doctrinæ* intelligetur, ut L. 20, 19. coll. ibid. vs. 14.

CAPVT XXII.

TIT. Περὶ Φιλίας. Præter hanc Dissertationem, in qua præceptum illud Stoicorum exponitur, *nonnisi inter bonos esse Amicitiam posse*, alia olim ejusdem nostri Epicteti eodem titulo disputatio erat vulgata, in qua Musonii Rufi, quo præceptore usus erat Epictetus, sententiæ nonnullæ erant prolatæ. Sic certe intelligendum videtur id, quod apud Stobæum ad oram fragmentorum nonnullorum notatum legitur, Ῥούφου ἐκ τῶν Ἐπικτήτου περὶ Φιλίας. Eclog. Ethic. p. 199. ed. Canteri; & Serm. XIX. p. 167. (al. 165.) & CVI. p. 569. (al. 567.) edit. Gesn. Ea disputatio inserta, puto, fuerat uni e quatuor posterioribus Arriani libris Dissertationum Epictetearum, qui injuria temporum perierunt.

Vers. 1. Περὶ ἅ τις ἐσπούδακε. *Quibus rebus quisque studet; quæ quis cupit.* Minus commode Vptonus: *quibus rebus quisque favet.*

Ibid. περὶ τὰ κακὰ ἐσπουδάκασιν. περὶ τὰ κακά τι ἐσπουδάκασιν pc. Idem tamen paulo ante in μή τι consentit cum cæteris.

Vers. 3. Τοῦ Φρονίμου τοίνυν ἐστὶ μόνου, τὸ Φιλεῖν, „Vide Diog. Laërt. VII. 124. Cic. de Fin. III. 21. de Nat. Deor. I. 44. de Amicit. [cap. 5. & 18.] Xenoph. Ἀπομνημ. lib. II. [c. 6.] ubi Socrates cum Critobulo sermones cædit." VPTON. — Pro μόνου, est μόνον in pc. ne id quidem male.

Vers. 4. ὅμως Φιλῶ. Deest ὅμως pab. sed habet pc. cum edd.

Vers. 5. πῶς καὶ τὸ πρῶτον. Caret καὶ pc.

Ibid. ὡμολόγηκας scripsi cum pabc. pro vulgato ὡμολόγησας.

Ibid. σεαυτόν. σαυτὸν pa.

Ibid. οὐ τροφὰς προσφέρεις τὰς ἐπιτηδείους τῷ σώματι; οὐ σκέπην; οὐκ οἴκησιν; Verbum προσφέρεις, in activa forma, suo e codice Vptonus edidit. Olim προσ-

Φέρῃ

φέρῃ legebatur; quod ipsum erunt qui præferendum alteri censeant, & ego prope absfui ut restituerem tamquam cum sermonis usu unice consentiens: quoniam τροφὰς vel σῖτον προσφέρεσθαι dicunt Græci, non προσφέρειν, *cibum capere*, *cibum sumere*. Quamquam enim intelligebam, adjecto dativo casu τῷ σώματι non minus legitime dici posse προσφέρειν τροφὰς τῷ σώματι, quam nude προσφέρεσθαι τροφάς; tamen hoc loco dativus ille, τῷ σώματι, non tam a verbo προσφέρεις, quam ab adjectivo nomine ἐπιτηδείους pendere videbatur. At, quoniam præter accusativum τροφὰς sequuntur alii, σκέπην & οἴκησιν, ab eodem verbo pendentes, mutavi sententiam, tenendamque Vptoni lectionem statui, ut hæc intelligeretur grammatica verborum constructio, προσφέρεις τῷ σώματι τροφὰς ἐπιτηδείους, σκέπην, οἴκησιν. In προσφέρεις cum Vptoni cod. consentit pb. προσφέρῃ cum edd. habent pac. sed in pa. primum fuerat προσφέρει. Pro οὐ σκέπην; οὐκ οἴκησιν; in pa. est οὐ σκέπην καὶ οἴκησιν;

Vers. 6. Ὅτι, νὴ Δία, πολλάκις *&c.* „Epictetus respondet ad ea quæ a se objecta sunt. Dele itaque interrogationem post ἄφρων εἶναι." VPTON. Nempe in fine hujus versus post illa verba, διὰ ταῦτα ὁμολογεῖς *&c.* rursus interrogandi signum vulgo ponebatur, quod delendum recte monet Vptonus.

Ibid. αἱ πιθανότητες. „Vide ad I. 27, 3." VPTON.

Ibid. ταράσσῃ. ταράττῃ pc. sed mox deinde idem ταράσσῃ cum aliis.

Ibid. μεταβάλλῃ. Perperam & invitis msstis editt. vett. h. l. μεταβάλῃ, sed mox vs. seq. consentiunt in μεταβάλλῃ.

Vers. 7. αὐτὰ τὰ πράγματα. Suspicatus eram, inversis verbis hæc scribenda esse, τὰ αὐτὰ πράγματα, *res easdem*; quemadmodum mox ait ἀνθρώπους δὲ τοὺς αὐτούς. Sed opponit inter se τὰ πράγματα & τοὺς ἀνθρώπους; & αὐτὰ τὰ πράγματα idem valet ac μόνα τὰ πράγματα. Qua de potestate pronominis αὐτὸς confer Lexic. Polyb. h. v. num 1.

Ibid. ἀγαθὰ ὑπολαμβάνεις εἶναι. ὑπολ. ἀγ. εἶναι. pb.

Ibid. ἐχθρῶς. αἰσχρῶς pc. male; & in pa. primum αἰχθρῶς scriptum fuerat.

Vers.

Verf. 8. *ὁ ἐξηπατημένος περί τινος.* „*Deceptus de aliquo; qui falſum de aliquo ſenſit.* Poſſit & *ὑπό τινος* legi.“ WOLFIVS. Tenendum vulgatum eâdem ſententiâ quam idem ipſe Wolfius perſpecte in verſione expreſſit, *is quem ſua de aliquo feſellit opinio.* Caret artic. *ὁ* pb. minus commode. Mox Οὐ, ante *πάνυ*, deeſt pc. male.

Ibid. Ὁ *δὲ μεταπτώτας ἑλόμενος αὐτὸν, εἶναι εὔνους αὐτῷ.* Vulgo omnes Οὐδὲ *μεταπτώτας*, & deinde *εὔνουν αὐτῷ.* Perſpecte vero WOLFIVS jam monuerat: „Fortaſſis *ὁ δὲ μεταπτ.* — — — *εὔνους αὐτῷ*; ſcil. *δοκεῖ.* *Qui ſic amat tanquam oſurus.* Hoc malo, (inquit) quam id quod in mentem venerat, *ὁ δὲ ἀμεταπτώτως*: *An is qui firmam ſibi cum aliquo eſſe benevolentiam voluit?* ſcilicet, *deceptus adhuc diligit?*“ — Deinde VPTONVS: „Pro *οὐδὲ* codex noſter *ὁ δὲ*, uti optime Wolfius: & ſic edendum oporteret.“ — Ego non hoc ſolum, ſed & *εὔνους* pro *εὔνουν* recipere non dubitavi: haud dubie enim reſpondent hæc verba illis paulo ante poſitis, *ποτὲ μὲν οἰκείως ἔχεις, ποτὲ δ' ἐχθρῶς αὐτοῖς.* Ad *ἑλόμενος αὐτὸν*, intellige *Φίλον*, *amicum eum eligens.* In mendoſum *εὔνουν* conſentiunt quidem codices noſtri omnes cum editis; ſed recte *ὁ δὲ μεταπτώτως* dat pb. Inter lineas vero in eodem ſuperne adſcripta ſyllaba *εὐ*, ut ſit *ὁ δὲ εὐμεταπτώτως*, & hoc percommode; ac fortaſſe ſic ſcriptum Arrianus reliquerat. Et ex eadem ſcriptura fortaſſe corruptum eſt id quod pc. habet, *οὐ δ' ἀμεταπτώτως*, nam *α* & diphthongus *εὐ*, compendioſo nexu ſcripta, ſæpius inter ſe permutantur a librariis.

Verf. 9. *ὅπως ἴδῃς.* „Ita noſter codex; alii *ὅταν.*“ VPTON. — *ὅπως* habet noſter pb. cum Vptoni cod. & ſic ex conject. corrigere juſſerat Meibomius. Mendoſum *ὅταν* tenent pac. ſed ad *ἴδῃς* in ora pc. notatur, *ἴσως βούλει* (*βούλῃ*) voluit *ἰδεῖν τί ἐστι.* In pa. vero, pro *ὅταν*, aliud neſcio quid prius fuerat ſcriptum.

Ibid. *τί ἐστι Φιλία.* Malebam *τίς ἐστι Φιλία*, *quænam ſit illa amicitia.* Sed ferendam vulgatam putavi: & in eam quidem conſentiunt libri omnes.

Verf. 10. *Βάλε καὶ σοῦ καὶ τοῦ παιδίου μέσον.* Caret *καὶ* cod. Vpt. & pb. In pc. eſt *βάλε καὶ σοῦ μέσον καὶ τοῦ παιδίου*, ſed deinde plura deſunt, *ἀγρίδιον* & ſeqq. usque *καὶ σὺ τὸ παιδίον.*

Ibid.

Ibid. Εἶτα σὺ πάλιν, Οἷον ἐξέθρεψα τέκνον, πάλαι ἐκφέρει. Sic recte Vptonus. Olim, nulla interpoſita diſtinctione, ſic edebatur, εἶτα σὺ πάλιν οἷον ἐξέθρεψαι τέκνον. Hinc WOLFIVS: „Lego ἐξέθρεψα, & πάλαι ἐκφέρει με, *pridem me effert*; hoc eſt, vel exſpectat mortem, vel odio ſuo me enecat." — Tum VPTONVS: „Noſter codex ἐξέθρεψα. Edit. Baſ. ἐξέθρεψαι. Salmant. ἐξέθρεψας. Pro ἐκφέρει, noſter codex ἐκφέρεις. Neſcio tamen, annon omiſſa ſunt quaedam, haud ſupplenda niſi meliorum ope codicum. Excidit forſan exclamatio filii, paternam longævitatem conquerentis, cui optime reſpondent quæ ſequuntur, Εἶτα σὺ πάλιν. Initium eſt verſus trochaici, Οἷον ἐξέθρεψα τέκνον. Sed quænam ſit hæc fabula, ex qua citatus eſt verſus, me prorſus latet." — Mendoſum ἐξέθρεψαι ex edit. Ven. in Baſileenſem intravit, indeque in Gen. & Col. propagatum. ἐξέθρεψα jam ante Vptonum ex Wolfii conjectura receperunt editores Cant. & Lond. anonymus; nec aliud habent pabc. Pronomen perſonale με ad ἐκφέρει facile intelligitur, nec adjecto opus eſt. Si cui placet ἐκφέρεις, quod Vptoni codex habet, nil repugno: noſtri quidem in ἐκφέρει conſentiunt. Pro τέκνον vero, eſt τέκνων in pab. Quod ſi deinde nihil intercidit, πάλιν illud (in Εἶτα σὺ πάλιν) referetur ad id quod ſupra dixit vſ. 4. *Tu, qui modo dixiſti, ego diligo filium meum, tunc rurſus dices &c.* πάλιν, *rurſus*, pro *contra*, *e contrario*.

Verſ. 11. καὶ αὐτὸ ὁ γέρων φίλει, κἀκεῖνος ὁ νέος. *Et eam tu ſenex ama, & ille juvenis.* φίλει, in imperativo modo, reſtitui ex ed. Ven. & Baſ. quod temere in φιλεῖ mutarunt poſteriores editores; cum quibus quidem facit pc. ſed in φίλει conſentiunt pab. Pro αὐτὸ vero vide ne αὐτὸς ſit legendum, ut inter ſe opponantur αὐτὸς (nempe σὺ) ὁ γέρων, κἀκεῖνος ὁ νέος. Nam accuſativus perſonæ, αὐτὸ, ad κορασίδιον referendus, facile ſubintelligitur, qua ellipſi nihil frequentius. Ad verba κἀκεῖνος ὁ νέος hæc adnotabit VPTONVS: „Et hæc mutila eſſe credo. Pro κἀκεῖνος quid ſi κἀκεῖνο, ſcil. κορασίδιον? Sed in talibus locis conjecturis indulgere, eſt operam perdere." — Ego vero nihil hic mutilum video; ſed brevitatis ſtudium, & conciſum orationis genus, Epicteto familiare. Statim, ad κἀκεῖνος ὁ νέος, adparet intelligendum, φιλείτω αὐτό. Tum vero ad totam phraſin, e ſuperiori diſputatione, intelligi debebit,

debebit, καὶ γνώσῃ τί ἐστιν ἡ φιλία σου, vel καὶ γνώσῃ πῶς σὺ φιλεῖς τὸ παιδίον, aut aliquid simile. Quale quid etiam mox rursus intelligendum videtur post illa verba, ἂν δὲ δοξάριον. Nam, quod deinde subjicitur Admeti dictum, Χαίρεις ὁρῶν φῶς, id quidem nonnisi ad illud referri commode potest quod proxime præcedit, ἂν δὲ κινδυνεῦσαι δέῃ.

Ibid. ἂν δὲ δοξάριον, scil. βάλῃς σοῦ καὶ τοῦ παιδίου μέσον. Tum post hæc verba intellige apodosin, γνώσῃ &c. Vide Adnot. proxime præced.

Ibid. Χαίρεις ὁρῶν φῶς *&c.* „Ex Euripidis Alcest. vs. 691. Deest secundus versus in editis Euripidis libris." VPTON. — Et recte apud Euripidem non comparet alter versus; quem ab Arriano per lusum adjectum putavit Barnesius; mihi visus erat e triviali scholio in contextum intrusus. Sic infra vs. 14. ex glossemate ἐρωτᾷς, pro ἱστορεῖς, vulgo scribebatur. Pro χαίρεις, habet χαίροις pb. male.

Vers. 12. τὸ ἴδιον παιδίον. Sic pc. cum edd. sed ἴδιον deest pab.

Ibid. ὄφελον. ὤφελον pc.

Ibid. ἐλθόντος τοῦ πράγματος. Sic ed. Ven. & Bas. consentientibus omnibus msstis; pro quo, nescio quo casu, quove consilio, παρόντος τοῦ πράγματος dederunt Genev. Colon. & sequentes: quod ipsum παρόντος cum VPTONVS etiam temere tenuisset, monuit idem in Notis: „Omnes codices, Wolfii exceptis, habent ἐλθόντος, non παρόντος." — Quos Wolfii codices Vptonus adpellat, jam sæpe monui, nihil aliud esse, nisi editiones nonnullas, post obitum Wolfii demum in lucem emissas.

Vers. 13. καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρ. Caret h. l. ἐκ pc.

Ibid. συμπεπωκότες. Corrupte vulgo omnes συμπεπτωκότες, quod sic corrigendum monuit VPTONVS, conferre jubens vs. 37. hujus capitis. Cui haud cunctanter obsequendum putavi. Pariter vero jam olim SALMASIVS, aut συμπεπωκότες legendum adnotaverat, aut συμπεφοιτηκότες ex vers. 29. Ac jam Wolfius *compotarant* in latina versione posuerat; Schegkius vero, *simul luserunt.*

Ibid. συγκεκοιμημένοι, πολλάκις ἀλλήλους καταπεφιληκότες; Probavi Vptonum, monentem, forsan ita distinguendam orationem. Vulgo omnes: συγκεκοιμημένοι πολλάκις, ἀλλήλους καταπεφιλ.

„ *Verſ.* 14. Ποῦ πότε στῆσῃ πρὸ πύργων; Ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε; *&c.* „Verſus ſunt ex Euripidis Phœniſſ. 623 ſq. unde emendatos habes. Antehac corrupti erant; nam pro ἱστορεῖς τόδε; habuerunt codices ἐρωτᾷς; τῷ δ'." VPTON. Conf. ſupra ad vſ. 11. In ἐρωτᾷς; & τῷ δ' nil mutant pabc. Recte vero κτενῶν σε pbc. ut jam ediderat Lond. anon. & Vpt. κτενών σε, quod habebant vett. editt. cum pa. Colloquentium nomina ex Euripide adſcripſit Vptonus. Pro ἔρως eſt ἔρος in ſola ed. Ven. invitis noſtris msstis.

Verſ. 15. πᾶν ζῶον οὐδενὶ οὕτως ᾠκείωται, ὡς τῷ ἰδίῳ συμφέροντι. „Vide I. 22, 14. IV. 5, 30. Enchir. c. 31, 3." VPTON. — Conf. Cic. de Fin. III. 5. & Diog. Laërt. VII. 85. ubi pro eo quod vulgo legitur οἰκειούσης αὐτῷ τῆς φύσεως, ſcribendum οἰκειούσης αὑτὸ αὐτῷ, *conciliante natura ipſum ſibi.*

Ibid. ὅ τι ἂν οὖν. Deeſt οὖν pab.

Ibid. μισεῖ, προβάλλεται, καταρᾶται. „Προβάλλεσθαι hic fortaſſis ἀντὶ τοῦ προφασίζεσθαι poſitum, *quaerere excuſationes, cauſſari;* niſi malis pro ἀποστρέφεσθαι intelligere." WOLFIVS. — Poſterior ſignificatio, *averſari, quaſi a nobis projicere,* haud dubie locum hic obtinet; cujus exempla nonnulla, e Plutarcho potiſſimum, collegit Budaeus in Comment. Ling. Graec. p. 455.

Verſ. 17. τὰ ἱδρύματα αὐτῶν καταστρέφομεν. „Τὰ ἱδρύματα τὰ αὐτῶν habent alii libri, excepto noſtro codice. Reſpicit autem morem iſtum apud antiquos, vindictae loco Deorum aras atque templa evertendi: id quod mortuo Germanico factum ſcribit Suetonius vitâ Calig. cap. 5. *Quo defunctus eſt die, lapidata ſunt templa, ſubverſae Deûm arae, Lares a quibusdam familiares in publicum abjecti, partus conjugum expoſiti.* Ad hunc morem alludit Seneca, de Vita Beata c. 26. *Nullam mihi injuriam facitis, ſicut nec diis hi qui aras evertunt."* VPTON. — τὰ αὐτῶν habet pa. cum olim editis. Ignorant articulum pbc. cum Vptoni cod.

Ibid. Ἀλέξανδρος ἐκέλευσεν ἐμπρησθῆναι τὰ Ἀσκληπεῖα *&c.* Mortuo Hephaeſtione id feciſſe ferunt Alexandrum. Vide Arrian. de Expedit. Alex. lib. VII. c. 14. p. 292 ed. Gron. & Curt. X. 4.

Verſ. 18. ἂν μὲν ἐν τῷ αὐτῷ τις θῇ τὸ συμφέρον καὶ τὸ ὅσιον. „Hinc *Socrates ſolitus eſt execrari eos,*

qui

qui primum hæc, natura cohærentia, opinione distraxissent: cui quidem ita sunt Stoici assensi, ut, quidquid honestum esset, id utile esse censerent; nec utile quidquam, quod non honestum. Cic. de Offic. lib. III. [c. 3.]" VPTON. ἐν τῷ αὐτῷ scripsi cum pς. ἐν ταυτῷ edd. quod quidem perinde est. Perperam verò ἐν αὐτῷ pab.

Ibid. σώζεται ταῦτα πάντα. Deest h. l. vox πάντα in pab.

Vers. 19. Ὅπου γὰρ ἂν τὸ Ἐγὼ, καὶ τὸ Ἐμὸν. *Nam ubicunque est Ego & Meum.* „Plato *Meum* & *Tuum* hoc nomine censet profligandum e rebus publicis: ἐν Πολιτείᾳ caussam scriptam reperies." SCHEGKIVS. In pb. scribitur ὅπου γὰρ ἂν ᾖ τὸ Ἐγώ. Sed nullo incommodo deest ᾖ in aliis.

Ibid. ἐκεῖνο εἶναι. „Forte ἐκεῖ εἶναι: & mox ἐκεῖ, pro ἐκεῖνο." VPTON. — Nil mutant libri.

Vers. 20. τοῦτο γάρ μοι συνοίσει. „Pro τοῦτο, vel διὰ τοῦτο vel τότε legendum videtur." VPTON. — Nihil novandum. τοῦτο, nempe τὸ τηρεῖν τὸν πιστὸν *&c.* De hac locutione vero, τηρεῖν τὸν πιστὸν, τὸν αἰδήμονα, *&c.* vide Heyn. ad Enchir. c. 24, 5. ubi simili ratione habes φυλάττων τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. Confer porro Nostrum IV. 4, 10. & I. 28, 23. II. 4, 2. II. 10, 17 sq.

Vers. 21. ἀλλαχοῦ μὲν ἐμαυτὸν θῶ. μὲν caret pb. Temere θεῶ ed. Ven. pro θῶ.

Ibid. ὁ Ἐπικούρου λόγος, ἀποφαίνων ἢ μηδὲν εἶναι τὸ καλὸν, ἢ ἄρα τὸ ἔνδοξον. „Hanc Epicuri sententiam refert Cic. de Fin. lib. II. c. 15. *Si ad honestatem omnia referantur, neque in ea voluptatem dicant inesse, ait eos inani voce sonare; (his enim verbis ipse utitur) neque intelligere, neque videre, sub hac voce Honestatis quæ sit subjicienda sententia: ut enim consuetudo loquitur, id solum dicitur Honestum, quod est populari fama gloriosum; quod, inquit, quamquam quibusdam voluptatibus est sæpe jucundius, tamen expetitur propter voluptatem. — — Honestum quid sit, si id non est in voluptate, negat se intelligere, nisi forte illud, quod multitudinis rumore laudetur.* Quod etiam nostrati Locklo placuisse videtur." VPTON. — Non est hic locus, in originem atque vim notionis, quam de *virtute & honestate* conceptam animo habent homines, subtilius

tilius inquirendi, neque de variis philosophorum super ea quæstione sententiis latius disputandi: vide vero, ne iniquior in popularem suum fuerit Vptonus noster, Lockii super ea quæstione *φιλοσοφούμενα* cum Epicuri levitate conferens. Nam cum Epicurus, aut nihil esse *virtutem* & *honestum* dixerit, aut id quod a multitudine *laudetur;* Lockius contra, tractans eam quam dixi quæstionem, (de Intell. Hum. lib. II. c. 18 sect. 5 seqq.) cum alia præclare & verissime monuit, tum virtutem honestumque (sect. 10 sq.) ubique gentium id dici ait, quod *laude dignum* censeatur: quod mihi quidem tantum abesse ab Epicuri vanitate videtur, ut perapte consentiat cum eo quod apud Ciceronem, loco paulo ante citato, ex intima Stoicorum ratione Epicuro opponitur: *Si id, quod a multitudine laudatur, ipsum per se rectum sit atque laudabile; non ob eam caussam tamen illud dici honestum esse, quia laudetur a multis, sed quia tale sit, ut (vel si ignorarent id homines, vel si obmutuissent) sua tamen esset pulcritudine specieque laudabile.*

Vers. 22. Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι διεφέροντο &c. „Illorum certaminum bellorumque historiæ sunt apud Thucydidem & Xenophontem in Hellenicis.“ SCHEGKIVS. *οἱ Ἀθην. καὶ Λακεδ.* pc.

Ibid. νῦν Ῥωμαῖοι πρὸς Γέτας. „Populus *Getarum* idem ac Daci. Vide Strab. lib. VII. Dion. Cass. lib. LI. De Getis triumphavit Trajanus, ut notum est.“ VPTON. — Bellum cum *Getis*, id est cum *Dacis*, gessit Domitianus Anno Vrbis 839. Dio LXVII. 6. philosophos autem ex urbe ejecit demum anno 848. (Dio ibid. c. 13.) quo tempore Nicopolin migravit Epictetus. Quare intelligendum hic bellum a Trajano adversus eosdem susceptum A. V. 853. & per aliquot annos continuatum.

Vers. 23. οὐκ εἶναι φίλους. μὴ εἶναι pb.

Ibid. ἀλλ' ἐβλήθη εἰς τὸ μέσον μερίδιον. „Si scriptura non fallit, idem dicit quod supra de canibus, (vs. 9.) *βάλε κρέας εἰς μέσον.* Nisi forte legendum *ἐρίδιον*, *parva contentio.*“ WOLFIVS. Si quid mutarem, *κρεάδιον* legerem pro *μερίδιον*; nam paulo ante *κρέας*, (vs. 14.) eadem allusione. Sed non temere folicitanda est recepta lectio.“ VPTONVS. — Μερίδιον est *offa*, *frustulum carnis*, *portio quæ cuique distribuitur in coena.* Sic *μέρος*, Il. 4, 8.

Vers.

Verf. 24. ὅταν ἴδῃς φίλους, ἀδελφούς. Comma interferui inter φίλους & ἀδελφούς, ut erat in veteribus editionibus; quod cum omisisset VPTONVS cum anonymo Londinensi, monuit in Notis, fortasse φίλους καὶ ἀδελφοὺς legendum. φίλους ἀδελφοὺς absque distinct. scribunt pac. sed distinctionem interseruit pb.

Ibid. μὴ αὐτόθεν ἀποφαίνῃ. Vide Not. ad Epist. ad L. Gell. vf. 3.

Ibid. μηδ' ἂν ἀδυνάτως ἔχειν λέγωσιν. Temere λέγουσιν Cant. Lond. & Vpt. sed corrigere ex superioribus editionibus iussit Vpton in Notis; neque aliter dant pabc.

Verf. 25. Οὐκ ἔστι πιστὸν &c. „Inclusive, hoc modo: ἀλλήλων· (οὐκ ἔστι πιστοῦ — — νικώμενον·) ἀλλ' ἐξέτασον &c." VPTON. Articulum τὸ ad ἡγεμονικὸν, qui aberat vulgo, tacite adiecit Vptonus, praeeunte puto codice ipsius; agnoscit eumdem certe & noster pb.

Ibid. ἄλλοθ' ὑπ' ἄλλης. ἐπ' ἄλλης pb. male.

Ibid. νικώμενον. Nil mutant libri; ne κινούμενον suspiceris.

Verf. 26. ταῦθ' ἅ. ταῦτα ἃ pc.

Ibid. εἰ ἐκ τῶν Perperam οἱ ἐκ τῶν.

Ibid. τίθενται. τίθεται pc.

Verf. 28. „Corrupta haud dubie sunt illa, καὶ τὰς ἐρημίας καταλαμβάνειν ἢ τὰς ἀγορὰς, ὡς τὰ ὄρη, *& solitudines aut forum tanquam montem occupare.* Deesse nonnulla existimo, haud facile supplenda nisi auctoritate meliorum codicum. In praesentia, quid si mutato verborum ordine, hoc modo sententia scribatur? καὶ καταλαμβάνειν τὰς ἀγορὰς, ὡς τὰ ὄρη καὶ τὰς ἐρημίας, *& occupare forum, tanquam montem aut solitudines;* id est, in locos cultos, tanquam in vacuum venire." VPTON. — Equidem planam hanc sententiam inesse verbis istis putaveram: *sicut ferae belluae in montium saltibus insidiantur hominibus, sic homines ipsos sui similibus, non modo in desertis locis, sed in ipso etiam foro, insidiari.* Neque quidquam variant codices.

Ibid. μοιχοὺς καὶ φθορεῖς. φθορεῖς καὶ μοιχοὺς pb.

Ibid. οὐδ' ὅσ' ἄλλα. „Ita noster codex: male ed. Ven. & Bas. ὡς ἄλλα." VPTON. — Iam ex coniectura corre-

correctus erat error in edd. Genev. Colon. & sqq. Et ἔσ' ἄλλα perspicue etiam Schegkius in vers. lat. expresserat, *quæcunque tandem sunt alia.* Eadem scriptura inter lineas notata est in pb. antiqua manu. Conf. ad I. 8, 7.

Ibid. τίθεσθαι αὐτοὺς. Sic edebatur ante Vptonum; & sic pac. αὐτοὺς ed. Vpt. cum pb.

Vers. 29. ὅτι ταῖς ἀληθείαις οὗτοι οἱ ἄνθρωποι. „*Illos qui revera sunt homines.* Vide supra, vs. 27. ἀλλὰ μηδ' ἀνθρώπους." VPTON. — Nisi satis fuerit, ταῖς ἀληθείαις ad verbum οἴεσθαι referre.

Ibid. μήτ' εἰ ἀδελφοί. „Vulgo εἰ οἱ ἀδελφοί. Sed articulum οἱ removi auctoritate nostri codicis; quippe sine articulo etiam proferuntur υἱός, πατὴρ, &c." VPTON. Articulum cum olim editis habet pa. sed recte ignorant eumdem pbc.

Ibid. ὅτι φίλοι. Temere ὅτι φίλει ed. Ven. & Bas.

Vers. 30. ὅπου δόσις τοῦ καλοῦ. „Forte δόσις καὶ λῆψις τοῦ καλοῦ." COM. SHAFT. — „Recte, ut opinor. Sic II. 9, 12. αἱ ἀνταλλαγαὶ λήψεις καὶ δόσεις." VPTON. — An διάδοσις? quo vocabulo utitur noster de *communione* vel *communicatione* quæ inter Deum & homines intercedit. I. 12, 6. I. 14, 9. Nihil præsidii in codicibus.

Vers. 31. ἀλλὰ τεθεράπευκέ με τοσούτῳ χρόνῳ. τοσοῦτον χρόνον edebatur & h. l. & versu sequenti; quod & utrobique VPTONVS tenuit, in Notis monuisse contentus: „Noster codex & mss. Paris. τοσούτῳ χρόνῳ, atque ita vers. seq." — Et hoc quidem loco noster codex pc. monstrose sic scribit, τοσούτῳ τόσοῦτον χρόνον, sed τοσούτῳ χρόνῳ pab. ut Vptoni codex; versu vero seq. omnes pabc. in τοσούτῳ χρόνῳ consentiunt. Et vulgatum est Grammaticorum præceptum, ubi de duratione vel tempore continuo agitur, promiscue vel dativum vel accusativum usurpari. Pariterque III. 23, 16. in τοσούτῳ χρόνῳ consentiunt edd. & mssti. Quare & h. l. eamdem scripturam utrobique restitui. Conf. IV. 6, 7. & ibi not.

Ibid. ὡς τὰ κτῆνος. Et mox, πινάκιον. Conf. I. 19, 4.

Ibid. ῥίψει ὡς. „Ita noster codex, & ed. Salmant. At cod. Ven. ῥίψεις ὡς. Bas. ῥίψει σ' ὡς. [& sic Gen. Col.

Col. & feqq.] Tamen voculas σὲ, μὲ, habes geminatas apud optimos fcriptores. Vti apud Menandrum:

Διόπερ ἐγώ σε φημὶ δεῖν, ὅσον χρόνον
εἶ κύριος, χρῆσθαί σε γενναίως, πάτερ."

VPTON. — Conf. eumdem Vpt. ad IV. 4, 35. At pronomen σε, cum Vptoni codice, recte h. l. ignorant etiam noftri tres pabc. Supra, ante ἀποβαλόντα, pariter quidem deeft σ' in pa. male; fed ibi recte σ' ἀποβαλόντα dant pbc.

Verf. 32. καὶ τοσούτῳ χρόνῳ συμβεβιώκαμεν. Vide notata ad vf. præced.

Ibid. Πόσῳ δ' ἡ Ἐριφύλη. Sicut τοσούτῳ χρόνῳ, fic & Πόσῳ, pro olim vulgato πόσον, fcripfi ex trium noftrorum codicum confenfu.

Ibid. μετὰ τοῦ Ἀμφιαρ. Temere κατὰ τοῦ Ἀμφ. ed. Gen. errore operarum propagato in Col. & Cant.

Ibid. καὶ τέκνων μήτηρ καὶ πολλῶν. „καὶ πολλῶν. *idque multorum.*" VPTON.

Ibid. ἀλλ' ὅρμος ἦλθεν εἰς τὸ μέσον. „Nota eft fabula de *monili* aureo, quo capta Eriphyle maritum prodidit. Hinc Horat.

— — *Concidit auguris*
Argivi domus ob lucrum."

VPTON.

Verf. 33. Τί δ' ἐστὶν ὅρμος; Sufpicari aliquis poffit, e margine irrepfiffe hæc verba. Conf. not. ad I. 1, 19. Nec tamen folicitanda putem.

Ibid. τὴν γυναῖκα γαμετήν. Articulum τὴν, qui aberat vulgo, ad γυναῖκα tacite adjecit Vpt. recte quidem, ficut mox omnes τὴν μητέρα dabant. Et habet τὴν γυναῖκα nofter etiam codex pb.

Verf. 34. Καὶ ὑμῶν. καὶ ἡμῶν pc.

Ibid. αὐτός τις εἶναι φίλος. Pro τὶς, exfpectaveram τινὸς, quod etiam Wolfius in verfione expreffit, *amicus alicujus.* Sed vulgatum pertinaciter tenent libri.

Verf. 35. μὴ λοιδορούμενος, μὴ μαχόμενος. μὴ μαχομ. μὴ λοιδορούμενος pb.

Verf. 36. ἔπειτα καὶ ἑτέρῳ, τῷ μὲν ὁμοίῳ, πάντῃ ἁπλῶς. Poftrema verba vulgo in hunc modum diftinguebantur: τῷ μὲν ὁμοίῳ πάντῃ, ἁπλῶς. Quæ poftquam

cum Wolfio in Latina versione sic reddidisset VPTONVS, *deinde cuivis alteri plane idem erit, si sit ipsius similis*; ad eadem verba in Notis ita commentatus est: „Codex Salmant. * ἁπλῶς, & in marg. * ἁπλοῦς. Quæ vera est (ut credo) lectio. Pro παντὶ lego πάντα vel πάντως, *omnino*, & sic distinguo: ἔπειτα καὶ ἑτέρῳ, τῷ μὲν ὁμοίῳ, πάντως ἁπλοῦς. *deinde alii, si modo sui similis est, omnino erit simplex.* Id est, alium sui similem tanquam se ipsum amabit & summa simplicitate tractabit. Vel forsan omittitur Φίλος, ἁπλῶς Φίλος, *simpliciter, candide, sine fuco amicus.*" —. Difficilis utique locus: in quo illud unum certum mihi visum erat, vocem παντὶ a superioribus esse separandam & cum ἁπλῶς jungendam; quare comma, quod post παντὶ vulgo ponebatur, post ὁμοίῳ reposui. In reliquis conjectura est agendum. Sed vocem ἁπλῶς quidem solicitandam non puto: si vitium adest, in παντὶ erit quærendum. Itaque πάντι vel πάντα tentaveram, hac sententia, *erit illi omnia.* Quod cum non satis placeret; cogitavi, si vel adesset vel commode intelligi posset vocabulum Φίλος, vel nulla mutatione fortasse fore opus, vel levissima hac, ut πάντη pro παντὶ scriberemus, ut sententia hæc esset: *deinde alteri, si sit ipsi similis, omnibus prorsus rebus* (i. e. *prorsus omnino, plane sine exceptione*) *amicus erit.* Atqui ipsum illud vocabulum Φίλος, una cum verbo ἔσται, haud incommode hic intelligi posse videtur, si modo versu superiori post ista verba καὶ οὕτως ἔσται πρῶτον μὲν αὐτὸς ἑαυτῷ comma ponamus, ut ibi e versu præced. 34. intelligatur Φίλος, atque ita hæc cohæreant, ἔσται πρῶτον μὲν αὐτὸς ἑαυτῷ Φίλος, ἔπειτα καὶ ἑτέρῳ. Nihil adjuvant scripti libri, ac fere ne variant quidem, nisi quod pro ἑτέρῳ sit ἑταίρῳ in pab. Verba παντὶ ἁπλῶς, ut nos fecimus, conjungit pc. & a præcedentibus interposito commate separat; sed pab. ὁμοίῳ παντὶ jungunt. Wolfianam versionem ob oculos habuisse videtur Meibomius, cum pro ἁπλῶς scribendum forsan ὁ αὐτὸς suspicaretur.

Ibid. τοῦ δ' ἀνομοίου. τῷ δ' ἀνομοίῳ pb. male.

Ibid. Recte in posterioribus editt. junguntur ista verba, πρᾷος πρὸς αὐτόν. Perperam olim πρᾷος, πρὸς αὐτὸν ἥμερος edd. cum msstis; pa. vero πρὸς ἑαυτὸν ἥμερος.

Ibid. τὸ τοῦ Πλάτωνος &c. Vide ad I. 28, 4.

Vers.

Vers. 37. καὶ συμπιεῖσθε, καὶ συσκηνήσετε. Corrupte καὶ συγκηνήσετε ed. Ven. & Bas. Hinc WOLFIVS: „Fortassis συγκυνηγήσετε, *una venabimini.* [Et hoc ipsum in versione posuit.] Aut συγκοιμήσεσθε, *una dormietis.*" — SHAFTESBVRIENSIS, cum ad oram sui libri sua e conjectura συσκηνήσετε scripsisset, adjecit deinde: „Recte: & sic ed. Genev. Sed unde haec lectio? nam ed. Bas. habet συγκηνήσετε, & Wolfius hanc lectionem, quae in textu est, prorsus ignorat." — Nempe felicior hoc loco fuerat Schegkii, quam Wolfii, conjectura. Is cum *simul habitabitis* in versione posuisset; Genevensis editor, Schegkianam versionem ob oculos habens, quam Graeco contextui a latere junxit, unius literae mutatione in Graeco verbum illud posuit, quod eam potestatem habebat. Ex Genevensi id verbum in Coloniensem editionem transiit, unde reliquae acceperunt. In Salmantica συγκινήσεσθε legi, Vptonus docet. συσκηνήσετε recte dant nostri codd. pab. & parum discedit pc. in quo est συνσκηνήσετε.

Ibid. καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν γεγεννημένοι ἔσεσθε· καὶ γὰρ οἱ ὄφεις· φίλοι δ' οὔτ' ἐκεῖνοι, οὔθ' ὑμεῖς, μέχρις ἂν ἔχητε &c. Olim ante Vptonum, misere disjectis orationis membris, sic haec edita erant: καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν γεγενημένοι ἔσεσθε. καὶ μέχρις ἂν ἔχητε τὰ θηριώδη ταῦτα καὶ μιαρὰ δόγματα γὰρ οἱ ὄφεις. φίλοι δ' οὔτ' ἐκεῖνοι, οὔθ' ὑμεῖς. Vbi post μέχρις ἂν asteriscum interseruit Basileensis editor, WOLFIVS vero haec adnotavit: „Non dubium est, mutilatum esse locum hunc. Etsi autem, ut complendus sit, Tiresiae divinandum relinquo; tamen, ut, quod in convertendo sequar, non desit, lego: ἔσεσθε· μέχρι δ' ἂν ἔχητε τὰ θηριώδη ταῦτα καὶ μιαρὰ δόγματα, οὐδὲν τῶν ὄφεων διοίσετε· τὰ δόγματα γὰρ οἱ ὄφεις. φίλοι δ' οὔτ' ἐκεῖνοι, οὔθ' ὑμεῖς." — Quae ille latine sic vertit: *& ex eisdem eritis nati. Sed quoad ferina ista & nefaria decreta tenueritis, nihil a serpentibus differetis. Decreta enim serpentes sunt: sed nec hi inter se amici sunt, neque vos.* Inde Coloniensis editor, &, qui eum secuti sunt, Cantabrigiensis & Londinensis, graeca quidem verba, a Wolfio suppleta, contextui inferre non sunt ausi; attamen post μιαρὰ punctum posuerunt, ut jungerentur ista verba, δόγματα γὰρ οἱ ὄφεις. Iam ante Wolfium vero Schegkius in eamdem ex parte sententiam, sed commodiore brevioreque ratione, locum hunc interpretatus erat: *Proinde quoadusque*

adusque imbuti eritis feris illis opinionibus & detestandis, nihilo meliores eritis serpentibus. In his amicitia nulla; quare nec in vobis. Salmasius ad Græcam scripturam olim vulgatam nil aliud adnotavit, nisi, pro γὰρ οἱ ὄφεις, corrigendum esse γίνεσθε ὡς ὄφεις. Denique VPTONVS, Græcis in Contextu in hunc modum constitutis: καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν γεγεννημένοι ἔσεσθε οἱ ὄφεις· φίλοι δ' οὔτ' ἐκεῖνοι, οὐθ' ὑμεῖς, μέχρις ἂν ἔχητε &c. (subjecta hac versione latina: *& ex iisdem quanquam nati parentibus, serpentes eritis: hi vero neque inter sese sunt amici, neque vos, quoadusque ferina ista & nefaria decreta tenueritis.*) in Notis: „Totum hunc locum, inquit, miris modis corruptum, reformavimus ope nostri codicis. Ita vero mſ. Parif. ἔσεσθε· καὶ γὰρ οἱ ὄφεις· φίλοι δ' οὔτ' ἐκεῖνοι οὐθ' ὑμεῖς. omissis intermediis. Ὄφεις dicti sunt homines malevoli, noxii. Tales apud Theogn. vſ. 601. *anguem in sinu habere* dicuntur:

Ἔῤῥε θεοῖσίν τ' ἐχθρὲ, καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλῳ εἶχες ὄφιν.

ποιμίλῳ, pro ποικίλον, lego: *Abi in malam rem, ó diis inimice, & hominibus infidelis, qui in sinu vario* (id est, versuto, variis fraudibus incocto) *habebas frigidum anguem.* (id est lethalem: sic Virgil. *frigidus anguis, frigida mors.*)" — Sic ille. Ego vero istud, καὶ γὰρ οἱ ὄφεις, quod Parisinus codex dabat, non modo non negligendum, sed eo confidentius etiam accipiendum putavi, quod & ad complendam sententiam necessarium videbatur, & peropportunum ad veram verborum consecutionem (male olim turbatam) simplicissima ratione restituendam. Quam scripturam ex Manuscr. Parif. citavit Vptonus, eamdem duo habent codices pab. Et cum his consentit pc. nisi quod (quemadmodum & Vptoni codex) in fine adjiciat ista verba μέχρις ἂν ἔχητε &c. quæ perperam olim in medio posita erant. Itaque prorsus sic hunc locum exhibet codex pc. uti nos edidimus.

CAPVT XXIII.

Hoc capite, ut sæpe aliàs, illud propositum habet Epictetus, ut moneat suos discipulos, ne, neglecta Animi & Voluntatis cura, poliendæ orationis studio unice incumbant. Quo vero proclives eos reddat ad audienda sua

fua monita, ab hoc ftatim incipit, & fubinde huc redit, ut profiteatur atque doceat, minime per fe fpernendam effe facundiam & poliendæ orationis curam.

Verf. 1. Pro πᾶς ἂν, & πᾶς ἄν τις, dat πῶς ἂν pc. & πῶς ἄν τις, moxque ἀκούσει pro ἀκούσῃ. Male.

Verf. 2. Οὐκ ἄρα τοῦτο ῥητέον, ὡς οὐδεμία δύναμίς ἐστιν ἀπαγγελτική. „Atqui hoc dixit Epicurus. Immo fcripfit ad Pythoclem, Παιδείαν δὲ πᾶσαν, μακάριοι, Φεύγετε. Vide Laërtium X. 6. atque ibi Menagium; & Dionyf. de Structura Orat. [f. de Compof. Verborum] fect. 24 in fin." VPTON. Pro οὐδεμία δυν. dat οὐδὲ δύναμις pa. non incommode.

Ibid. Τοῦτο γὰρ ἅμα μὲν ἀσεβοῦς ἐστιν ἀνθρώπου, ἅμα δὲ δειλοῦ. „*Impii effe* monftrat usque ad vf. 29. deinde *timidi effe*, ad finem capitis." VPTON.

Ibid. αὐτῆς τῆς φωνῆς. Caret αὐτῆς pc.

Verf. 3. πνεῦμα. *fpiritus vitalis*, *fpiritus animalis, fluidum nerveum.* Apud Plutarch. de Plac. Philofoph. IV. 15. eft τὸ ὁρατικὸν πνεῦμα, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ μέχρι τῆς κόρης διήκει. quem interpretantur *vifivum quemdam fpiritum, a principe animæ parte ad pupillam usque permeantem.* Πνεῦμα, ἤ τε ἐν Φυτοῖς καὶ ζώοις, καὶ διὰ πάντων διήκουσα, ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία. Ariftot. de Mundo, cap. 4, 4. p. 40. ed. Batteux. Rurfus Plutarch. ib. IV. 8. ex Stoicorum fententia: Αἰσθητήρια λέγεται πνεύματα νοερὰ, ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ ἐπὶ τὰ ὄργανα τεταγμένα. (five rectius, τεταμένα.) id eft: *Inftrumenta fenfuum* (fcil. interiora & animæ proxima) *dicuntur fpiritus intelligentes, qui a principe animæ parte ad organa* (exteriora) *diriguntur.* Conf. infra, III. 3, 23. & ibi not.

Ibid. ἐνεκέρασεν. ἐκέρασεν αὐτοῖς pab. male. Pro εἰκῇ, perperam εἰκεῖ h. l. eft in editt. vett.

Verf. 4. Εἰκῇ δὲ &c. Vulgo in omnibus edd. fic legebatur: Εἰκῇ δὲ καὶ τὸν μεταξὺ ἀέρα οὕτως εὔεργον (εὐεργὸν *Vpt.*) ἐποίησε καὶ ἔντονον, ὥστε διὰ τοῦ γινομένου πῶς διικνεῖσθαι τὴν ὅρασιν. Vbi WOLFIVS: „Fortaffe (ait) δι' αὐτοῦ μέσου γινομένου πως. Nam five χεομένου, five πηγνυμένου, five τεινομένου legas, minus placet. Eft & vox ἔντονον fufpecta: quo enim firmior, eo magis repellere debebat aciem oculorum. Quid fi ἄτονον, *molem, cedentem.*" — VPTONVS

NVS vero: „Pro διὰ τοῦ γινομένου πῶς, lego διὰ τοῦ ἐντεινομένου Φωτός. Nam visio fit, si Stoicos audiamus, cum lumen, quod inter visum atque id quod visui subjicitur medium interjectum est, in coni formam intenditur. Verba sunt apud Laërt. VII. 157. Ὁρᾷν δὲ, τοῦ μεταξὺ τῆς ὁράσεως καὶ τοῦ ὑποκειμένου Φωτὸς ἐντεινομένου κωνοειδῶς. Vide quoque locum Plutarchi, quem ibi laudant interpretes." — Porro idem VPTONVS, postquam in versione verba ista, οὕτως εὔεργον ἐποίησε καὶ ἔντονον, cum Wolfio sic exposuerat, *tam idoneum & intentum fecit*, rursus in Indice vocabulum εὔεργος interpretatur *facilis, expeditus*; & ibidem, ad voc. ἔντονος, hæc notavit ad h. l. spectantia: „Ἔντονος, *intentus.* Sed accipi forsan potest pro, *ad intentionem habilis, idoneus*, vel *intendendi vim habens*; ἐντατικός. Vel, quid si, εὔεργον ἐποίησε καὶ ἔντονον, idem sit ac εὔεργον ἐποίησε πρὸς ἐντονίαν, *aërem fecit habilem & idoneum ad intentionem.*"

Ego vero, cum vocab. ἔντονον præter rem suspectum Wolfio fuerit, miratus sum, alterum εὔεργον vel εὐεργὸν nemini suspicionem movisse. Mihi quidem prorsus alienum ab hoc loco visum erat, & ex ἐνεργὸν levi mutatione detortum; quod ipsum restituere non dubitavi. (Hisce scriptis, eamdem emendationem a Meibomio commendatam video.) Loquitur de mira illa *efficacia atque intentione* aëris, quam *vim elasticam* Physici vocant. Pro ἔντονον lubens εὔτονον, si darent libri, acciperem; sed nec illud sollicitatum velim. (In ἔντονον nil mutant Libri nostri, & in εὔεργον pariter cum olim vulgatis consentiunt.) Pro eo quod vulgo sequebatur, γινομένου πῶς, primum κινουμένου πως reposueram, id est, *per aërem certa quadam ratione commotum:* & ne nunc quidem dubito, in eam fere sententiam accipiendum esse quodcumque sit verbum quod h. l. scripserat Arrianus. Sed postquam & ex Laërtii loco, cujus partem Vptonus citavit, & ex Plutarch. de Plac. Philos. IV. 15. & ex A. Gellio V. 16. intellexi, in ea re, quæ hic agitur, pro κινεῖσθαι vel πλήττεσθαι, verbum ἐντείνεσθαι & simplex etiam τείνεσθαι *(tendi, intendi)* collocare solitos Stoicos, τεινομένου πως prætuli; quod ipsum verbum & cum vocabulo ἔντονος, quod modo præcessit, commodissime quadrat, & a librariis, usum istum ignorantibus, facillime cum γινομένου permutari potuit. Quod vero πως addit, id est, *per aërem*

aërem certo quodam modo intentum; is modus quinam sit, ibidem docet idem Laërtius, consentiente Plutarcho: scilicet, in visu κωνοειδῶς τείνεσθαι vel ἐντείνεσθαι aërem, in auditu vero eumdem σφαιροειδῶς πλήττεσθαι, haud absurde statuebant Stoici. Nam quod πῶς in φωτὸς mutatum Vptonus voluit, id non modo nulla necessitas cogit, verum etiam connexioni orationis apud Nostrum prorsus repugnat: nunc enim de *aëre* agitur, & deinde demum seorsim *lucis* fit mentio. Et ne apud Laërtium quidem l. c. vocabulum φωτὸς, ut Vptonus putavit, ad verbum ἐντεινομένου refertur: sed ibi pariter totius orationis connexio vers. 157 & seq. docet, verba ista, ad quæ provocavit Vptonus, aut mendosa esse & in hanc sententiam corrigenda, aut, si integra sunt, sic certe intelligenda, ac si legeretur. Ὁρᾷν δὲ, τοῦ ἀέρος, τοῦ μεταξὺ τῆς ὁράσεως καὶ τοῦ ὑποκειμένου φωτὸς, ἐντεινομένου κωνοειδῶς. Et φῶς ibi non est illa *lucis materia*, quam per aërem ætheremque sparsam Physici docent; sed idem valet ac σῶμα φωτεινὸν, & ὁρατὸν, *corpus lucidum & visibile.* Cæterum non dissimulo, ne sic quidem penitus emendatum locum nostrum, in quo versamur, mihi videri; sed insuper διὰ τοῦ in δι' αὐτοῦ videri mutandum, ut sit, ὥστε δι' αὐτοῦ, τεινομένου πως, διικνεῖσθαι τὴν ὅρασιν. Hæc scripseram, cum hoc ipsum δι' αὐτοῦ perspicue scriptum in nostro pa. vidi, adeoque haud cunctanter in contextu nostro reposui.

Ibid. οὐδενὸς τῶν ἄλλων. μηδενὸς pc.

Vers. 5. μήτ' ἀχάριστος ἴσθι, μήτε πάλιν ἀμνήμων τῶν κρεισσόνων. „*Homo, neque beneficii, neque benefactoris sis immemor.* τῶν Κρεισσόνων, *Deorum.* Ita utitur Simplicius in Procemio, Hierocles, atque alii." VPTON. — Sæpius quidem ista notione Simplicius, & passim alii, sequioris præsertim ætatis scriptores, vocabulo Κρείττονες utuntur, pro *Naturis homine superioribus*, pro *Geniis*, atque ipsis etiam *Diis.* Sed nusquam apud Epictetum usurpatum memini; & hic certe notioni isti non est locus. Adjecta particula πάλιν satis ostendit, diversum esse monitum alterum ab eo quod præcessit. Atqui nil differt: *ne sis ingratus: ne sis immemor Deorum.* Immo vero hoc perspicue dicit: *ne sis ingratus*, scilicet, horum beneficiorum caussa: *neque vero idcirco sis immemor eorum quæ sunt præstantiora.* Quid multa? Mox ipse vs. seq. patefacit quid sit τὸ κρεῖτ-

κρεῖττον quod dicit. Pro ἴσθι, perperam ἔστι dabant editt. vett. ante unon. Lond. cum pa. & pb. in context. fed recte ἴσθι pc. & pb. inter lin.

Ibid. ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ ζῆν. Articulum τοῦ, temere omiſſum in ed. Baſ. & ſequentibus, recte ex Ven. revocavit reſtituitque Vptonus. Et agnoſcunt eumdem pabc.

Ibid. ὑπὲρ ἐλαίου. Carent h. l. ὑπὲρ pab.

Verſ. 6. λογιούμενον. Sic pbc. cum editis. λογισόμενον pa.

Verſ. 7. Τί γάρ ἐστι τὸ ἀποφαινόμενον &c. „Vide cap. I. lib. I." VPTON.

Ibid. ὑπὲρ ἑκάστης. περὶ pb.

Ibid. περὶ ἑαυτῆς pa. cum edd. περὶ αὐτῆς pbc. eodem ſenſu.

Ibid. μή τι πυρῶν; μή τι κριθῶν; μή τι ἵππου; μή τι κυνός; „Forte περὶ πυρῶν." COM. SHAFTESBVR. — „Atque ita Schegkius in verſione: *Audiſtine aliquando oculum de ſe ipſo disſerentem aut ſenſum aurium, aut de frumento, aut hordeo, item equo vel cane?*" VPTON. — In verſione contextui ſubjecta Wolfium ſecutus Vptonus, ſic iſta verba reddiderat: *num frumentum? num hordeum? num equum? num canem?* ſcil. *audiſti unquam de ſe ipſo quidquam locutum?* quam ſententiam & ego expreſſi; quamquam fateor, neutram rationem mihi facere ſatis, & de integritate hujus loci valde me addubitare.

Ibid. Ἀλλ' ὡς διάκονοι καὶ δοῦλαι &c. „Vt communis Senſus eſt ſenſus ſenſionum, ut Ariſtoteles inquit; ita intelligentia penes ſe habet judicium omnium ſenſuum." SCHEGKIVS. δοῦλοι pc. minus recte.

Verſ. 8. πόσου ἕκαστον ἄξιόν ἐστι. Sic pa. ut eſt in ed. Gen. Col. & ſeqq. Temere & invitis msstis ποσοῦ ed. Ven. & Baſ. πόσου ἀξ. ἕκαστόν ἐστι pb. πόσου ἄξιόν ἐστι ἕκαστον pc.

Verſ. 9. τίς ἐστιν αὐτή. *quænam ſit ipſa.* Sic correxi. Perperam omnes vulgo αὕτη.

Ibid. καὶ πόσου ἀξία. Sic recte Ven. e qua id repoſuit Vpt. monente etiam Salmaſio: neque aliter pabc. Temere καὶ πόση ἀξία Baſ. & inde poſteriores edd.

Ibid. ὁπότε δεῖ χρῆσθαι αὐτῇ. Præter rem αὐτῷ edidit Vpt. Sic tamen & pb.

Verſ.

Verf. 10. *περίεργοι καὶ πευθῆνες.* πευθῆναι editt. omnes. Vbi: „πευθήνης hic pofitum videtur ἀντὶ τοῦ πευστικοῦ. *curiofi & percontatores.* Lexica πευθὴν habent, unde πευθῆνες.“ WOLFIVS. — „Pro πευθῆναι quærendum annon potius legendum πευθῆνες. Hefychius: πευθῆνες· πιστοί, (lege πευστοί) περίεργοι.“ VPTON. *in Notis.* — Et πευθῆνες h. l. ego fcripfi ex codicum noftrorum confenfu. Apud Hefychium vero, pro πιστοί, πεῦσται legendum putem, vel πύσται, non πευστοί, ut Vptonus.

Ibid. ἡ ἀκουστική; οὐκ ἄλλη ἢ ἡ προαιρετικὴ δύναμις. „Legendum: Οὔ· ἀλλ' ἢ πρ. Cæterum ἀκουστικὴ lectio eft noftri codicis: & fic fupra. [verf. 7. ubi omnes, τῆς ἀκουστικῆς.] Vulgo ἀκουστικοί, *ad audiendum parati;* [nempe fic, ἢ ἀκουστικοί; edd. cum pabc. id eft, *aut ad audiendum parati?*] cui opponitur vox ἀκίνητοι, *ii qui fermone non commoventur, neque audiunt quod dicas.* Sed placet lectio noftri codicis.“ VPTON. — Sicut h. l. confentiunt libri in οὐκ ἄλλη ἢ ἡ πρ. fic vf. 15. τίς ἄλλη λέγει, ἢ ἡ προαιρ. Quare tenendum vulgatum putavi. Ante οὐκ ἄλλη vero, ut perfæpe aliâs, intelligenda particula οὔ. Cæterum quam τὴν προαιρετικὴν δύναμιν & mox infra fæpius τὴν προαίρεσιν dicit, vulgo *voluntatem* vertunt; fed latius patet, quam vulgo latinum hoc vocabulum accipi folet; & *intellectum cum voluntate* comprehendit, omnemque *vim activam mentis,* quam generali nomine *Rationis* interdum defignamus: eftque eadem ἡ χρηστικὴ τῶν φαντασιῶν, ἣ ταῖς λοιπαῖς δυνάμεσιν ὡς διακόνοις χρῆται. cf. vf. 7 fq. & 16 fq. & 28. quamquam rurfus diftinguere nonnihil videtur inter τὴν προαίρεσιν & τὴν δύναμιν τὴν χρηστικὴν τῶν φαντασιῶν vf. 40.

Verf. 11. Εἶτα αὐτή. Placeret h. l. αὕτη, pro αὐτή. Sed refertur ad id quod infra fequitur, αὐτὴ μέλλει ἡμῖν, ubi fuo loco ftat αὐτή, quare & hoc loco ferendum. Et in αὐτὴ nil mutant libri.

Ibid. ταῖς ἄλλαις. Caret ταῖς pc. male.

Ibid. μηδέν τι ἄλλο. Tacite fic correxit Vpt. Sic vero & eft in noftro pb. Vulgo μηδέ τι ἄλλο edd. cum pac.

Ibid. πλὴν αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ ἔργα. Perperam πλὴν αὐτῇ ed. Baf. & inde Gen. & Col. αὐτὰ ex Ven. reftituit editor Cant. Et fic pabc. Vocab. ἔργα vero deeft pc.

Ibid.

Ibid. αὐτὴ μέλλει ἡμῖν. Editi libri omnes dabant καὶ αὐτὴ μέλλει, & superiores quidem post ὑπηρετεῖν interpungebant orationem, Vptonus vero post vocem proxime præcedentem ἀξία. In Notis vero, idem VPTONVS: „ Otiosum, ait, videtur illud καὶ: neque noster codex agnoscit. Dele autem periodum post ἀξία. Incipit sententia ab illis verbis [supra, initio hujus vers.] Εἶτα αὐτὴ ἰδοῦσα.“ — Cui monito obsequendum utique putavi. Et particulam καὶ cum Vptoni codice ignorat pariter noster pb. Paulo ante vero, τάς τ' ἄλλας recte pc. cum editis; sed copula τ' carent pab. parum commode.

Ibid. κράτιστον εἶναι ἢ αὐτήν; Rursus suo more αὐτὴν Vpt. Sic vero & pb. ut sæpe aliâs. Cæteri αὐτὴν ut olim edebatur.

Vers. 12. τὴν τοῦ τινὸς ἰδεῖν γυναῖκα. τοῦ δεῖνος, pro τοῦ τινὸς, maluerat Salmasius; quod non necesse.

Ibid. τίς λέγει;! Omnino sic corrigendum putavi: nam sic constanter loquitur, supra, & infra, τίς λέγει; non τί λέγει; quod hic nunc dabant libri omnes. Deceperat librarium, aliud animo agentem, id quod paulo ante præcessit, τί ποιεῖ. At id quidem aliam rationem habere satis adparet. His scriptis, ipsum τίς λέγει h. l. inveni in nostro pe. Et τί quidem cum edd. & cum pa. habet pb. in contextu, sed superne adjecta litera ς eadem manu.

Vers. 13. ἐρεθισθῆναι ἢ μή, τίς λέγει. Corrupte ἐρεθ. εἰ μή τις λέγει pab. sed in pb. eadem manu superscr. ἢ μή, τίς.

Vers. 14. Φραστική. Φαντασ̣τική pa.

Ibid. οἱ κομμωταί. Accentum in ultima posui, prout & analogia & veterum Lexicographorum aliorumque scriptorum auctoritas suasit. Vulgo hic omnes οἱ κομμῶται, edd. & mssti.

Vers. 15. αὑτῆς καταψηφίσασθαι. αὑτῆς Vpton. suo more, cum nostro pb. De re confer vers. 11. & vs. 20.

Vers. 16. Τί οὖν; Φησίν· &c. Ante Vpt. editores omnes, consentientibus msstis nostris, nulla interposita distinctione hæc scripserant, τί οὖν φησιν, tum post εἰ οὕτω τὸ πρᾶγμα ἔχει; interrogationis signum posuerant; ut sententia esset, *quid ergo dicit* (nempe ἡ προαιρετική,) *si*

si ita se res habet? Monuit vero Salmasius, ita distinguendum, τί οὖν, φησιν, εἰ οὕτω τὸ πρᾶγμα ἔχει, καὶ δύναται *&c.* Cui obsecutus sum cum Vptono; nisi quod interrogandi signum post τί οὖν; pro nudo commate posui. In sequentium vero verborum distinctione aliam novationem invexit Vptonus, quam nullo modo probare potui. Deletis omnibus, quae sequuntur, interrogandi signis, excepto eo quod est vs. 17. post τὸ χρώμενον; verba ista, τί ἐστι τὸ χρώμενον; pro apodosi periodi accepit, cujus protasis ab illis inde verbis εἰ οὕτω τὸ πρᾶγμα ἔχει, usque ad ista ἢ οἱ ὑπηρέται τοῦ βασιλέως, excurrat; totamque pericopen latine sic convertit: *Quid ergo, inquit, si ita se res habet, ac fieri potest ut id quod ministrat praestet ei cui ministrat, ut eques equiti, — — ministri regi; quid est quod illis utatur?* Cui orationi quaenam sententia insit, equidem non video. Constaret utcumque sententia, si pro καὶ δύναται, inserta negante particula, καὶ οὐ δύναται scriberetur; *si ita se res habet, ac fieri si **non** potest, ut* &c. Sed nihil caussae est, cur istam rationem, refragantibus libris omnibus, qui in vulgatam scripturam consentiunt, ineamus. In Notis sicco pede statim transierat hunc locum VPTONVS; dein vero *in Addendis* haec ad eumdem adnotavit: „Totus hic locus male se habet; nam quaedam propter repetitionem, ut mos est, omisisse videntur librarii: deinde, φησὶν est objiciendi formula. Τί οὖν, φησὶν, εἰ οὕτω τὸ πρᾶγμα ἔχει; Εἰ οὕτω τὸ πρᾶγμα ἔχει, δύναται καὶ τὸ διακονοῦν κρεῖσσον *&c.* *Quid ergo, inquit, si ita se res habeat? Si ita se res habet, fieri potest ut id etiam quod ministret, melius sit, &c.* Vel, quid si hoc modo: Τί οὖν φησίν; *Quid ergo ait?* nempe Προαίρεσις. *Si ita se res habet, potest etiam id quod ministrat, melius esse eo cui ministrat, canis venatore, servi rege. Quid est quod utitur?* Plurima in hisce Dissertationibus, propter minutas interrogatiunculas, & quoniam non dilatatur argumentum copia oratorum, ambigua & perplexiora sunt, alias ut omittam caussas. Sed tu, ὦ Lector, Νᾶφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν."

Vers. 17. Τί ἐστι τὸ χρώμενον; „Deesse videtur τοῖς ἄλλοις. Τί ἐστι [τὸ] τοῖς ἄλλοις χρώμενον;" VPTON. — Satis commode subintelligi tale aliquid poterat, τοῖς ἄλλοις vel ταῖς ἄλλαις δυνάμεσιν, ὡς διακόνοις καὶ ὑπηρέταις. conf. vs. 8.

Ibid. ἐὰ κατὰ κρημνοῦ. δὲ καὶ κατὰ κρημνοῦ pc.

Verſ. 18. Εἶτα τούτου τί ἰσχυρότερον ἀνθρώποις ἐστί; Sic olim editi omnes. Vbi: „Lego εἶτα τούτου τί ἰσχυρότερόν ἐστι; omiſſa voce ἄνθρωπος. Videtur enim quidam argutulus eam inſeruiſſe, qui ſtatuerit ſcilicet, τὸν ἄνθρωπον, totum hominem, robuſtiorem eſſe τῆς προαιρέσεως, conſilio & ratione, ut parte ſeu facultate totum.“ WOLFIUS. — „Textus [in edit. Colonienſi, qua uſus eſt Shaſtesb.] & ed. Baſ. & Gen. omnes habent ἀνθρώποις, non ἄνθρωπος. Wolfius aliter in Notis. Vnde?“ COM. SHAFTESBVR. — „His editionibus adde cod. [ed.] Ven. & Salmant. Credo equidem, Wolfium negligentiorem hæc exſcripſiſſe. Vide ſimilem lapſum ad III. 1, 29.“ VPTON. — Niſi fortaſſe in eo exemplo editionis Baſileenſis, quo uſus Wolfius eſt, ita ſcriptum erat, in aliis deinde exemplis (agnito, dum prelum fervebat, errore) correctum; quod interdum uſu venit. Quod τί vulgo cum aucto accentu interrogative efferunt omnes, minus commode factum mihi viſum erat: prætuli τὶ, indefinite, *aliquid*, *quidquam*; quod ipſum, *quidquam*, etiam ſua in verſione poſuit Wolfius. Sic & τὶ ſcripſit pc. In ἀνθρώποις conſentiunt libri omnes: & præpoſitionem quidem ἐν, quam huic vocabulo præpoſui, ignorant pab. cum editis; ſed eam cum offerret pc. non negligendam putavi. Extruſerat eam voculam, ut ſæpe aliâs, litera ν, quæ præcedentem vocem claudit.

Verſ. 19. Καὶ προαίρεσις, καὶ ἀπροαίρετα. Vulgo omnes καὶ π ρ ο α ι ρ ε τ ά. quæ vertunt, *Voluntas*, & *quæ a voluntate pendent*. Vnus SALMASIUS adnotavit: „καὶ ἀπροαίρετα. Ita omnino ſcribendum.“ — Cujus emendationis neceſſitas manifeſta mihi viſa eſt. Iſtis verbis reſpondet id, quod mox in alteram partem dicit, Προαίρεσιν δὲ τί ἐμποδίζειν πέφυκεν; Ἀπροαίρετον οὐδὲν, &c.

Ibid. τῇ ἀκουστικῇ ταὐτά. Minus recte ταῦτα Ven. & Baſ. (Sic tamen & pabc.) Correxerunt poſteriores editores.

Ibid. Φραστικῇ. Temere Φαντιστικῇ pc.

Ibid. προαίρεσιν δὲ τί ἐμποδίζειν &c. προαιρέσει in tertio caſu voluerat Meibom. ut ſupra τῇ ὁρατικῇ. Sed cum utroque caſu recte jungitur illud verbum. Pro τί, eſt τίς in pc.

Verſ.

Verf. 20. τοῖς ἄλλοις ἐπιτεταγμένη. „Sic mf. Parif. [immo duo, pab.] & Wolfius in verfione, *præpofita.* Editi omnes libri, ὑποτεταγμένη.“ VPTON.

Ibid. τὴν σάρκα. „Vide I. 20, 17. I. 23, 1. III. 7, 2 fq.“ IDEM.

Ibid. εἰ αὐτή. Sic recte pb. cum edd. Perperam ἡ αὐτὴ ἡ σὰρξ pac.

Verf. 21. τὸ περὶ Τέλους συγγεγραφὸς. „Hunc Epicuri librum laudat Laërtius, X. 6. & 136. Hunc librum dicit Cicero in Tufc. Disp. III. 18. omnem Epicuri difciplinam continere.“ VPTON.

Ibid. τὰς Φυσικὰς. „Περὶ Φύσεως [libros XXXVII.] fcripfiffe Epicurum teftis eft Laërtius in ejus vita. [X. 27 & 30.] Phyficam cognitionem imprimis coluerunt Epicurei.“ VPTON. — Si rectum eft τὰς Φυσικὰς, intelligendum βίβλους. Sed miror, ni τὰ Φυσικὰ fcripfit Arrianus; quemadmodum etiam Vptonus legendum cenfuit, in Addendis ad Notas: nihil vero mutant Libri.

Ibid. περὶ Κανόνος. „Meminit hujus libri Vellejus apud Cicer. de Nat. Deor. lib. I. c. 16. *Cujus rationis vim atque utilitatem ex illo coelefti Epicuri* ***de Regula et Judicio*** *volumine accepimus.* Et Diog. Laërt. in Vita Epicuri fect. 27. περὶ Κριτηρίου, ἢ Κανών. Et apud Cicer. de Fin. I. 19. *Tum vero fi ftabilem fcientiam rerum tenebimus, fervata illa (quæ quafi delapfa de coelo eft ad cognitionem omnium)* ***Regula,*** *ad quam omnia judicia rerum dirigentur.*“ VPTON.

Ibid. τὸ τὸν πώγωνα καθειχές; *quod te impulit, ut Philofophi fufciperes profeffionem.*

Ibid. ὅτε ἀπέθνησκεν. An ἀπέθνησκες? Vulgatum quidem tenent libri omnes. MEIBOMIVS: „Puto legendum ἀπέθνησκες, & παρέλκειν τὸ ὅτι.“

Ibid. ὅτι τὴν τελευταίαν ἄγοι θ' ἅμα καὶ μακαρίαν ἡμέραν. „Exftat epiftola Epicuri apud Laërt. X. 22. cujus hoc eft initium: Τὴν μακαρίαν ἄγοντες καὶ ἅμα τελευτῶντες ἡμέραν τοῦ βίου, ἐγράφομεν ὑμῖν ταυτί. Cicero lib. II. de Fin. [c. 30.] *Audi, ne longe abeam, moriens quid dicat Epicurus:* — — *Cum ageremus, inquit, vitæ beatum & eumdem fupremum diem, fcribebamus hæc.* Item Seneca, Ep. 29. *Beatiffimum, inquit, & ultimum diem ago.* Confer M. Antonin. IX.

41. ubi plane ſcribendum, ὁ βίος ἤγετο (non ἤρετο) εὖ καὶ καλῶς." VPTON. — Apud Laërtium vide, ne, pro importuno verbo τελευτῶντες, ex ipſo hoc Arriani loco, cum quo & Cicero conſentit & Seneca, τελευταίαν ſit reſcribendum. Apud Noſtrum vero perperam vulgo ἄγονθ' ἅμα, quod in ἄγοιθ' ἅμα mutare juſſit Salmaſius; atque ita (ἄγοιθ' una voce, in verbo medio) expreſſum in Vptoni editione. Ego vero duabus vocibus ἄγοι θ' efferendum putavi. Atque ita ipſe VPTONVS etiam voluiſſe videtur, qui hanc Notam adjecit: „Codex Salmant. * ἄγον, & in marg. * ἄγοι. Recte. Perperam in aliis ἄγον." — In mendoſum ἄγονθ' ἅμα conſentiunt noſtri pabc. cum olim editis.

Verſ. 22. μαίνῃ. Corrupte μένῃ pa.

Verſ. 23. ἀτιμάζει τις. Idem valet ac ἀτιμάζω ἐγώ; *an ſperno ego?* conf. vſ. 26. & 46. & Adnot. ad II. 18. 15. Minus recte vulgo τίς cum acuto accentu ſcribebatur.

Ibid. μηδεμίαν εἶναι χρείαν ἢ προαγωγὴν τῆς φραστικῆς δυνάμεως. Vulgo omnes, manifeſto errore, προαγωγὴν τῆς προαιρετικῆς δυνάμεως. Qua ſcriptura miror non offenſum fuiſſe cordatiſſimum WOLFIVM, qui, *præſtantiam voluntatis*, interpretatus eſt, & in Notis nil aliud ad hunc locum notavit, niſi: „Προαγωγὴν, *excellentiam* verto, ἀντὶ τῆς ἐξοχῆς." — Non præteriit vulgatæ ſcripturæ monſtrum alios viros doctos." „Legendum credo τῆς ἀπαγγελτικῆς δυνάμεως. Senſus poſtulat. Quidni τῆς φραστικῆς? Rectius hoc: vide ſequentia, ſimulque & principium & finem capitis." COM. SHAFTESBVR. — „Placet cum viro nobili vel ἀπαγγελτικῆς δυν. (nam ſic ſupra vſ. 2. ὡς οὐδεμία δύναμίς ἐστιν ἀπαγγελτική) vel potius τῆς φραστικῆς. (Nam ſic mox, τῆς φραστικῆς δυν. & ἀμελεῖν φράσεως. Sic quoque vſ. 27 & 30.) Sed librorum auctoritatem deſideramus." VPTON. Pariter SALMASIVS: „φραστικῆς hic potius legerim." — Quod equidem haud cunctanter, invitis licet libris omnibus, adoptandum putavi. Quod ſi quidem compertum haberem, προαγγελτικῆς eadem notione dici potuiſſe, qua ſupra ἀπαγγελτικὴν δύναμιν dixit; illud præoptaſſem, ut vitioſæ ſcripturæ proximum. Quod ſi omnino τῆς προαιρετικῆς h. l. ſcripſit Arrianus, alia nonnulla verba ante hæc exciderint oportet, v. c. ἄλλης πλὴν τῆς προαιρ.

Ibid.

Ibid. πρὸς τὸν Θεόν. Caret τὸν pb.

Verf. 24. ἀλλ' οὐχ ἡλίκη βοός· ἔστι καὶ κυνός, &c. Orationis membra fic diftinxi, ut diftincta erant in cod. pb. & ex parte in pa. Incommode vulgo hoc modo edebatur: ἀλλ' οὐχ ἡλίκη βοός ἐστι· καὶ κυνός, ἀλλ' οὐχ ἡλίκη οἰκέτου ἐστί· & fic deinde τῶν πολιτῶν ἐστι· καὶ τούτων &c. In pc. paulo aliter hæc exhibentur, fed nihilo melius, in hunc modum: ἀλλ' οὐχ ἡλίκη βοὸς ἐστὶ, καὶ κυνὸς· ἀλλ' οὐχ ἡλίκη ἐστὶν οἰκέτου· καὶ οἰκέτου, ἀλλ' οὐχ ἡλίκη ἐστὶ τῶν πολιτῶν ἐστι· καὶ τούτων, ἀλλ' οὐχ ἡλίκη τῶν ἀρχόντων. In pa. ubi alii καὶ οἰκέτου repetunt, καὶ δούλου fcribitur.

Verf. 25. καὶ τῆς Φραστικῆς. Perperam καὶ τὶς Φραστ. Ven.

Verf. 28. τὸ κἀκείνῃ χρώμενον. Perfpecte fic Vptonus, præeunte etiam Wolfio, qui ita vertit, *quæ illa etiam utatur*, nempe τῇ Φραστικῇ. Mendofe κἀκεῖνοι Ven. (fic) quod temere in κἀκείνοις ceteri mutarunt, cum in κἀκείνῃ fuiffet mutandum. Docere hoc exemplum poteft, ne mendofiffimas quidem veterum editionum vel librorum fcriptorum lectiones negligendas effe editori veterum auctorum. In κἀκείνῃ confentiunt pabc. In pb. quidem prius κἀκείνην fuerat, fed id mox correctum ab eadem manu.

Ibid. πάσαις. ἅπασαις pb.

Ibid. ἀποτευχθέντος δὲ, κακὸς ἄνθρωπος γίνεται. „Vti fupra dicitur, οὐκ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἀγαθὸς γίνεται. Sic hic legendum, οὐ κακὸς ἄνθρωπος, κακὸς γίνεται. Omiferunt librarii propter repetitionem.“ VPTON. — Sed & vulgatum ferri abfque incommodo poteft. Quod vero ad præcedentia verba ἀγαθὸς γίνεται SALMASIVS notavit: „Dele ἀγαθός.“ id eo pertinet, quod in editione Genevenfi, qua ille ufus erat, fic legebatur: τούτου κατορθωθέντος, ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἀγαθὸς γίνεται. Quod fi ita fcripti libri darent, adfentirer utique Salmafio, alterum ἀγαθὸς ante γίνεται delendum. Sed οὐκ ἀγαθὸς ἄνθρωπος confentientibus mstis dabant ed. Ven. & Baf. Particula vero negans (quam & interpretes Schegkius Wolfiusque exprefferunt, & in Græcis reftituit Vptonus) nonnifi errore operarum, five ex conjectura editoris, omiffa eft primum in edit. Gen. & deinde in Col. Cant. Lond. Nihil variant libri noftri; nifi quod δὲ poft ἀποτευχθέντο deeft in pc.

Verf. 29. μεμφόμεϑ' ἀλλήλοις. μεμφόμεϑα pbc. ἀλλήλους quod perinde eſt; (conf. Heyne ad Enchir. c. 31, 1.) ſed h. l. commodior dativus, qui ſimul referri poſſit ad ſequens verbum εὐαρεστοῦμεν.

Ibid. λελῆϑὲς, idem quod ἀμελῆϑὲν, *ſi illius obliviſcimur*, id eſt, *ſi illud negligimus.*

Verf. 30. τὴν δύναμιν τῆς φραστικῆς. Intellige τέχνης. Idem vero hoc valet ac τὴν φραστικὴν δύναμιν. Niſi ſcripſit τὴν δύναμιν τὴν φραστικὴν, aut τῆς φράσεως.

Ibid. ἀλλὰ καὶ δειλοῦ. *ſed & timidi atque ignavi.* conf. vſ. 2.

Verf. 31. εἴπερ τίς ἐστι δύναμις κατὰ τὸν τόπον. „*Si qua ſit ejus loci facultas*, ſcilicet τοῦ φραστικοῦ, *ſi qua ſit eloquentiæ vis.*" WOLFIUS. — Vide I. 7, 7. & ibi not.

Ibid. οὐ δυνηϑῶμεν αὐτῆς καταφρονῆσαι. *ne contemnere eam nequeamus*, ſcil. collatam cum τῇ προαιρέσει. καταφρονεῖν nunc idem dicit atque πάρεργον ποιεῖσϑαι vſ. 34. Conf. vſ. 35.

Verf. 32. οἱ λέγοντες, μηδεμίαν εἶναι παραλλαγὴν κάλλους πρὸς αἶσχος. „Pyrrhonios innuit. Laërtius in vita Pyrrhonis, IX. 60. οὐδὲν γὰρ ἔφασκεν οὐδὲ καλὸν, οὔτε αἰσχρόν. — — μηδὲν εἶναι τῇ ἀληϑείᾳ, νόμῳ δὲ καὶ ἔϑει πάντα τοὺς ἀνϑρώπους πράττειν." UPTON.

Ibid. ἣν ἔτυχε γυναῖκα. Vulgo omnes ἣν εἶχε γυναῖκα. UPTONUM vero probavi, monentem: „Lego, ἣν ἔτυχε." — Si quis tamen tenendum ἣν εἶχε contendat, id eſt, *ſuam uxorem*, non præfracte repugnabo.

Verf. 33. Καὶ ταῦτα. Suſpicatus eram Ναὶ ταῦτα. Sed illud Καὶ ταῦτα refertur ad id quod ſequitur, Ἀλλὰ τὸ μέγα τοῦτο.

Ibid. εὐϑὺς συναρπασϑεὶς. συναρπαγεὶς pc. „Vide ad II. 18, 24." UPTON.

Verf. 34. Ἀλλὰ τὸ μέγα τοῦτο· *&c.* „Vide II. 6, 3." UPTON.

Ibid. τὴν αὐτοῦ δύναμιν. αὐτοῦ pb.

Verf. 36. διοδεύων πανδοκεῖον καλὸν. „εἰς πανδοκ. Sic infra, εἰς τοῦτο ὥδευες." COM. SHAFTESBUR. — At compoſitum verbum διοδεύω præpoſitionem illam non deſiderat.

Ibid.

Ibid. καταμένοι. καταμένει pc.

Vers. 37. Ἐπελάθου σου τῆς προθέσεως. Obsecutus sum VPTONO, qui, cum τῆς προαιρέσεως vulgo legeretur, monuit in Notis: „Potius cum nostro codice, προθέσεως." — Quamquam enim per se ferri istud poterat, (in quod etiam codices nostri consentiunt) tamen hoc nunc commodius, quoniam προαίρεσις per totam hanc disputationem alia notione frequentatur.

Vers. 38. τοὺς οἰκείους ἀπαλλάξειν δέους. Sic edd. omnes, ubi ἀπαλλάσσειν corrigere jussit Salmasius, quo tamén nil opus esse videtur. Si quid mutandum, ἀπαλλάξαι potius scripsisse putem Arrianum: & lubens sic rescribam. Pari modo mox ἄρξαι ait. *Metum* autem, puto, dicit, qui angit parentes, ne juveni procul domo absenti incommodi aliquid accidat. — Inspectis codicibus nostris, ἀπαλλάξαι correxi, cujus scripturæ vestigia in illis continebantur. ἀπαλλάξειν habent quidem etiam pa. & pb. in contextu, sed sic ex conject. correctum videtur ab iis qui in suis exemplaribus prave scriptum ἀπαλλάξει invenerant, quod ipsum ἀπαλλάξει tenuit pc. At hoc quidem ex ἀπαλλάξαι haud dubie fuerat detortum, & in id rursus mutari debebat; quod factum in pb. ubi super ἀπαλλάξειν inter lineas ἀπαλλάξαι notatur.

Ibid. αὐτὸν τὰ τοῦ πολίτου ποιεῖν, γῆμαι, παιδοποιεῖσθαι, *&c.* „Hæc omnia ex Stoicorum sententia, secundum illud Horatii:

Nunc agilis fio, & mersor civilibus undis,
virtutis veræ custos, rigidusque satelles.

Contraria prorsus suadebant Epicurei, ut videre est infra. De hac re Diogen. Laërt. in vita Zenonis, sect. 121. Πολιτεύσεσθαί φασι τὸν σοφὸν, καὶ γαμήσειν, καὶ παιδοποιήσεσθαι. Et Cic. de Fin. III. 20. *Cum autem ad tuendos conservandosque homines hominem natum esse videamus; consentaneum est huic naturæ, ut sapiens velit gerere & administrare rempublicam, atque, ut e natura vivat, uxorem adjungere, & velle ex ea liberos.* Displicet interpretibus, *ut sapiens velit — — velle.* Sed proprie dicitur, *velit gerere;* improprie, *velit velle.* Istiusmodi ἀκυρολογίαι in omnibus occurrunt linguis. Immo vero Ovid. in epist. Cyd. Acont. [Heroid. Epist. XXI. 58.] *perdere velle velis.*" VPTON.

Verf. 39. οὐ γὰρ τοὺς κομψοτέρους ἡμῖν τόπους ἐκλεξόμενος ἐλήλυθας. ἐκλεξάμενος dabant editiones omnes. VPTONVS vero: „Nofter codex, ἐκλεξόμενος. quod melius." — Id adoptandum putavi; & idem habent pbc. Dativus ἡμῖν cum verbo ἐλήλυθας jungendus eft, vel pleonaftice, ut paffim aliâs, pofitus, vel in hanc fententiam intelligendus, *venifti ad nos*, i. e. *in hac vita es a Deo collocatus.*

Ibid. ἀναστραφησόμενος. ἀναστρεφόμενος pc.

Verf. 40. καὶ τὴν αὐτοῦ προαίρεσιν. αὐτοῦ ed. Vpt. & pb.

Verf. 40 *feq.* καὶ δριμύτητος [τῶν θεωρημάτων·] ὑπ' αὐτῶν τινες &c. Cum fic vulgo ederetur, καὶ δριμύτητος τῶν θεωρημάτων. ὑπ' αὐτῶν τινες &c. monuit WOLFIVS. „Lego καὶ δριμύτητος, ὑπ' αὐτῶν τινες. Videtur quidem τὸ αὐτῶν declaraffe, fcil. τῶν θεωρημάτων, idque fcholion irrepfiffe in orationis contextum. Etfi mihi quidem id quoque non probatur. Nam ὑπ' αὐτῶν τούτων intelligo τὴν λέξιν, τὴν ποικιλίαν, τὴν δριμύτητα, & fic ipfe auctor declarat." WOLFIVS. — Tum VPTONVS: „Recte videtur Wolf. e contextu removiffe τῶν θεωρημάτων. Error forte ex eo fuit, quod librarius oculo negligentiori locum percurrens, ut fæpe fit, bis τῶν θεωρημάτων fcripferit. Mox autem nofter codex habet ὑπ' αὐτῶν δὲ, atque ita reponendum." — Equidem, quod de repetitis importune verbis τῶν θεωρημ. monuerunt interpretes, hactenus probavi, ut uncis ea, tamquam fufpecta includerem. Particulam δὲ, quam poft ὑπ' αὐτῶν cum fuo codice infertam Vptonus voluit, confulto prætermifi. Incipit enim ab his verbis apodofis periodi, quæ periodus ab illis Ἐπεὶ διὰ λόγου &c. initium cepit. Et ignorant eam partic. noftri codices. Quodfi quidem initio periodi δὲ locum habuiffet, commode & ex fermonis ufu potuiffet eadem in apodofi repeti. Nunc vero haud abfurdum foret ὑπ' αὐτῶν δή τινες.

Verf. 41. ὁ δ' ὑπὸ συλλογισμῶν. Sic recte Vpt. Olim ὁ δ' ὑπὸ λογισμῶν. Vbi: „Fortaffe συλλογισμῶν. Nifi forte λογισμοὺς vocat τὴν εὕρεσιν." WOLFIVS. — „Nofter codex conjecturam Wolfii confirmat." VPTON. — Noftri quidem codices in olim vulgatam fcripturam confentiunt: at perfæpe apud Noftrum conjunctim ifta nominata videmus, συλλογισμοὺς, & μεταπίπτοντας; & connexio

connexio disputationis non λογισμοὺς, sed συλλογισμοὺς, hic desiderabat. conf. mox vs. 44.

Ibid. μεταπιπτόντων. Vide ad I. 7, 1.

Vers. 42. τὸ προκείμενον ᾖν σοι. „Inserui ᾖν ex nostro codice." VPTON.

Ibid. συναρμόζοντα τῇ τοῦ Διὸς διοικήσει. „Enallage, pro συναρμοζόμενον. Nisi ἔλλειψιν esse malis, ut sit συναρμόζοντα ἑαυτόν." WOLFIVS. — Sicut simplex ἁρμόζειν vel ἁρμόττειν, sic & hoc & alia ejusdem verbi composita, in neutrali sive reciproca notione non minus, quam in activa, frequentantur.

Ibid. ταύτῃ πειθόμενον, ταύτῃ εὐαρεστοῦντα, μηδένα μεμφόμενον, μηδένα αἰτιώμενον. Pro istis omnibus, vulgo non nisi hæc legebantur ταύτῃ πειθόμενον, μηδὲν αἰτιώμενον. Adnotavit vero VPTONVS: „Post πειθόμενον addit noster codex ταύτῃ εὐαρεστοῦντα, μηδένα κεκρόμενος. Postrema vox corrupta, pro qua posset legi κακώμενον." — Vnde ego statim de recipiendis illis, ταύτῃ εὐαρεστοῦντα, nullo modo dubitandum duxi, collato præsertim loco parallelo I. 12, 8. Monstrosum vero illud κεκρομένος vel κεκρομένον (cui Vptoni quidem conjectura nullo modo medetur) ex μεμφόμενον esse corruptum, aut potius nil aliud esse nisi negligentius exaratam & male acceptam ejusdem hujus verbi scripturam, mihi persuasi. In currente & negligentiore scriptura Græca subinde literas κ & ρ ita deformatas videre me memini, ut illam cum μ, hanc cum Φ, facile permutares. Est autem μέμφεσθαι familiarissimum Epicteto in ejusmodi orationis connexione verbum: quo si hic pariter usum esse philosophum nostrum statuamus, fuerit τὸ μεμφόμενον oppositum τῷ εὐαρεστοῦντα, quemadmodum supra vs. 29. inter se opponebantur μεμφόμεθα & εὐαρεστοῦμεν; vicissimque copulabuntur μεμφόμενον & αἰτιώμενον, quemadmodum sæpe, ubi eadem res quæ hic agitur, verbum μέμφεσθαι cum ἐγκαλεῖν, quod idem ac αἰτιᾶσθαι valet, copulatur. v. c. I. 17, 28. III. 24, 69. &c. Conf. Enchir. c. 5. Sicut vero μηδένα μεμφόμενον ait, sic & μηδένα αἰτιώμενον scribendum putavi; quod ipsum loca etiam parallela, modo citata, suaserunt. Postrema litera vocabuli μηδένα absorpta erat a litera initiali verbi sequentis. Quin & eamdem scripturam clare etiam indicabant editi libri omnes ante Vptonum, cum nostro

pa. μηδέν' scribentes, cum apostropho, quem Vptonus demum omisit, & μηδὲν (sic) scripsit, quemadmodum est in pbc.

Ibid. Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ. „Vide Enchir. c. 52." VPTON. — Vulgo ἄγου h. l. edd. omnes. Sed ἀγοῦ in aor. 2. alibi constanter dant ed. Ven. & Bas. consentientibus tribus nostris codicibus; III. 22, 95. IV. 1, 131. IV. 4, 34. Et sic pariter h. l. pc. atque etiam (a secunda quidem nunc manu) pab. quod adeo ubique recipiendum putavi. Cum autem sæpius in his Dissert. citetur hic versus, nusquam activum ἄγε ponitur, in quod in Enchir. cap. 53. consentiunt libri fere omnes; sed ubique Medium, quod dicitur, verbi genus; cujus hæc vis est, *duc me ad te* vel *post te*, *duc me tecum!*

Vers. 43. εἶναι αὐτὰ κομψά; ἀλλ' ὡς δίοδον. Ferri hoc potest: sed fortasse repetendum erat κομψὰ ante ἀλλ', hoc modo: κομψά· ἀλλ' ὡς δίοδον. Hoc in versione latina, cum superioribus interpretibus, diserte expressimus.

Vers. 44. συλλογισμοὺς ἀναλύοντα ὡς Χρύσιππος. „Diogen. Laërt. in vita Chrysippi, lib. VII. 180. Οὕτω δ' ἐπίδοξος ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς ἐγένετο, ὥστε δοκεῖν τοὺς πλείους, ὅτι, εἰ παρὰ θεοῖς ἦν ἡ διαλεκτική, οὐκ ἂν ἦν ἄλλη ἢ ἡ Χρυσίππειος. Scripsit autem Chrysippus περὶ τῆς Ἀναλύσεως τῶν Συλλογισμῶν, *de Syllogismorum resolutione*. Laërt. in vita, sect. 195." VPTON. — ὡς Χρύσιππος primus edidit Cantabrigiensis, inde Lond. anonymus & Vpton. Superiores, ὡς Χρύσιππον, perperam; sic quidem & codd. nostri.

Ibid. Οὐδὲ ἕν. Sic esse in ed. Salmant. docet Vptonus. Nec dissentit Ven. in quo quidem junctis vocibus οὐδέν. Cæteri omnes edd. οὐδὲν, quod & Vptonus tenuit. Sed οὐδὲ ἓν pbc. & οὐδέν pa.

Vers. 45. οὐδενὸς ἄξια, *nullius pretii*, sc. *per se*; *per se nihil dignationis habentia.*

Vers. 46. καταβάλλειν. μεταβάλλειν pc. & mox rursus idem μεταβάλλει.

Ibid. περὶ ταῦτα ἀκαταληπτικῶς ἔχειν. „Sic noster codex. Alii καταληπτικῶς. Quid si ἀκαταλήπτως? [ἀκαταλήπτως voluit.] nisi eodem modo usurpatur." VPTON. — Nostri libri id, quod olim vulgatum erat, περὶ ταῦτα καταληπτικῶς, tenent; quod ipsum, si levissima

vissima mutatione scribas, περὶ ταῦτ' ἀκαταληκτικῶς, non differt ab eo quod suo e codice Vptonus adoptavit. In eamdemque sententiam veteres etiam interpretes, Wolfius Schegkiusque, hunc locum acceperant. Ego vero, pulcre gnarus, ἀκαταλήκτως recte dici, pro ἀκαταπαύστως, *indesinenter*; ἀκαταληκτικῶς illegitimam esse formam (quod & Vptonus suspicatus erat) pæne persuasum habeo. conf. Adnot. ad I. 22, 18. & ad III. 19, 6. Sed, ut dicam quod sentio, ne ἀκαταλήκτως quidem, hoc loco, & in hac constructione, satis placet: denique proxime absum, ut unice probem id quod a Salmasio propositum video, τὸ περὶ ταῦτα καταπληκτικῶς ἔχειν, id est, *hæc potissimum admirari*, *hæc maximi facere*, *his præcipuum studium tribuere*. καταπληκτικῶς ἔχειν περί τι, idem valet, ac καταπλήττεσθαί τι, θαυμάζειν, τεθηπέναι τι.

CAPVT XXIV.

TIT. Πρός τινα τῶν οὐκ ἠξιωμένων ὑπ' αὐτοῦ. Restitui hoc ex edit. Ven. & Bas. cum quibus, ut Vptonus docet, consentit editio Salmantica. Id posteriores editores, atque ipse etiam Vptonus, cum Πρός τινα τὸν οὐκ ἠξιωμένον commutarunt: non incommode quidem, sed præter necessitatem, & invitis scriptis libris omnibus.

Vers. 1. εἰπεῖν τι μοι. εἰπεῖν μοί τι pb.

Vers. 2. εἶναι τέχνη. τέχνην εἶναι pb.

Ibid. οὕτω δέ. Forsan οὕτω δή.

Ibid. ὁ δὲ μὴ ἔχων, ἀπείρως; Male pc. ὁ δὲ μὴ ἔχων ἐμπείρως· οὔ; δοκεῖ.

Vers. 3. ἐμπείρως ἂν λέγοι. λέγῃ pa.

Ibid. τῆς τοῦ λέγειν. Caret τῆς pb.

Vers. 9. τὸ τελείως καὶ ὠφελίμως, nempe λέγειν καὶ ἀκούειν. Ac *de perfectione quidem*, ait, *& de utilitate, si vis, nunc taceamus*. Id est: Non id nunc quæramus, an ego consummatus sim in arte dicendi, & an tu bene præparatum animum habeas, ad verissimum fructum e sermonibus philosophicis percipiendum. Id unum videamus, an ad audiendum satis præparatas aures tu habeas; an intelligere saltem & mente adsequi valeas philosophi disputationem.

Vers.

Verf. 10. πᾶς ἄν τις ὁμολογῆσαί μοι δοκεῖ. Commodius fortaſſe ita ſcribemus, πᾶς ἄν τις ὁμολογήσαι, μοὶ δοκεῖ. ut ὁμολογήσαι ſit tertia perſona optativi. Atque ita ſcriptum in noſtro pc.

Ibid. ποσῆς. Sic ſcripſi pro eo quod vulgo penacute ſcriptum erat πόσης. Parique modo verſ. 12. ποσὸν, pro vulgato πόσον. πόσος eſt *quantus;* ποσὸς, *aliquantus.* Et hoc quidem loco ποσῆς habet etiam pc. ſed in mendoſum πόσον vſ. 12. conſentiunt libri omnes. πολλῆς hic pro πόσης legendum ſuſpicatus erat Meibom.

Ibid. περὶ τὸ ἀκούειν. „Forte περὶ τοῦ ἀκούειν." VPTON. — Immo vero τριβὴν ἔχειν περί τι recte dicitur, non περί τινος. Adeoque etiam τριβῆς περί τι προσδεῖσθαι. Habet tamen περὶ τοῦ ἀκούειν noſter pc.

Verf. 11. Poſſunt interrogative hæc accipi, Περὶ τίνος οὖν λέγω πρὸς σέ; & ſeparari a ſequentibus. *De quanam igitur re dicam tibi? Oſtende tu ipſe!* &c. Mox poſt Περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν; interrogationem indicavi, ut monuit Wolfius. Poſt τίνος; monente eodem, jam ſuperiores editores interrogandi ſignum poſuerant. Ante Wolfium juncta erant iſta, Περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν τινος. & affirmative expreſſa, ut auditoris verba.

Verf. 12. τίς ἡ ἔννοια; *&c.* Male vulgo adfectus locus, ante Vptonum ſic legebatur: τίς ἡ ἔννοια, ἣν ἔχομεν καὶ κατὰ πόσον, περὶ τὰ ὦτα τετρημένα; Vbi hæc notavit WOLFIVS: „Fortaſſe καὶ κατὰ ποσὸν περὶ τὰ ὦτα τετρήμεθα; a τράω, unde Herodotus τέτρηται ὁ οὐρανός. Aut τετρίμμεθα, a τρίβω, *& exercitatas nonnihil aures habemus.*" — VPTONVS, nihil in contextu mutans, niſi quod περὶ τοῦ τὰ ὦτα ſcripſit, in Nota hæc monuit: „Noſter codex περὶ τοῦ τὰ ὦτα τετρ. qua particula inſerta, nullo modo ſit contextus emaculatior. Forſ. ὦτα τετριμμένα, *aures exercitatæ*, a τρίβομαι. Vide ſupra [vſ. 10.] πόσης γέ τινος τριβῆς. Ex quo loco ſupplendus eſt contextus: omittitur enim ἀκούειν, & ἔχομεν inferius poni debet. Hoc modo: τίς ἡ ἔννοια; καὶ κατὰ πόσον περὶ τοῦ ἀκούειν τὰ ὦτα τετριμμένα ἔχομεν; *Scimusne, quæ notio ſit?* (Vide II. 11, 7. II. 17, 7.) *& quatenus in audiendo aures exercitatas habeamus?*" — Ego & interpretum horum monitis utens, & ſcripturæ veſtigiis, quoad fieri potuit, preſſe inhærens, proxime a vero abfuturam mihi perſuaſi eam rationem, quam ad ſanandum hunc locum adhibui: Τίς

ἡ

ἡ ἔννοια ἣν ἔχομεν; ἣ ἔχομεν καὶ κατὰ ποσὸν περὶ τοῦτο τὰ ὦτα τετριμμένα; Vide loca ab Vptono citata; & confer Adnot. ad l. 18, 8. ἔννοια ἣν ἔχομεν, *notio quam habemus animo conceptam & involutam*. Fortasse vero satis etiam fuerat: Τίς ἡ ἔννοια; ἣ ἔχομεν καὶ &c. cf. III. 13, 3. Et sic legi malim; ut vulgatum ἣν a male sedulo homine in locum particulæ ἣ substitutum censeatur. Pro κατὰ πόσον, quod duobus locis habebant omnes, κατὰ ποσὸν utrobique fuit scribendum, ut monui ad vs. 10. In ἣν ἔχομεν nil mutant nostri libri. Sed mox, περὶ τοῦ ὦτα pc. & περὶ τοῦ τὰ ὦτα pab. ut Vptoni codex; ubi fortasse duæ voces τοῦ τὰ ex una τοῦτο sunt corruptæ; nec enim opus est τὰ articulo ad ὦτα adjecto. In olim vulgatum τετρημένα consentit pc. πεποιημένα habet pa. sed τετριμένα pb. proxime ad verum accedens.

Ibid. Φύσις τί ἐστιν. τίς ἐστιν pc.

Vers. 14. ἢ ἀνομολογούμενόν ἐστιν, ἢ ἀσύμφωνον. Wolfius, *quid consentaneum sit, aut dissentaneum:* pariter Schegkius, *aut consentiens aut discrepans:* quam in sententiam etiam orationem vulgo distinguunt, τί τίνι ἀκολουθεῖ, τί τίνι μάχεται; ἢ ἀνομολογούμενόν ἐστιν, ἢ ἀσύμφωνον; ut inter se opposita intelligantur, quemadmodum ἀκολουθεῖ & μάχεται, sic ἀνομολογούμενον & ἀσύμφωνον. Quod quidem commodissimum foret, si modo vocab. ἀνομολογούμενον istam admitteret notionem. At licet verbum ἀνομολογέω (quemadmodum & supra ad titulum cap. 21. notavimus) idem ac ὁμολογέω valet; tamen participium vel nomen adjectivum, τὸ ἀνομολογούμενον, ut Lexicographi docent, constanter de *dissensu* & *discrepantia* accipitur; qua ratione etiam alio loco apud Nostrum eadem vocabula ἀνομολογούμενος & ἀσύμφωνος pro idem fere valentibus usurpantur. II. 14, 22. Itaque ut ea, quam volunt, sententia locum hic obtinere posset, aut ὁμολογ. ἢ ἀσυμφ. aut ἀνομολ. ἢ σύμφωνον fuerat legendum. At, si eam sententiam exprimere voluisset sive Epictetus sive Arrianus, non per particulam ἢ hæc duo cum superioribus juncturus erat, sed ita dicturus: τί τίνι ἀκολουθεῖ, τί μάχεται; τί τίνι ὁμολογ. ἢ ἀσυμφ. Nunc ipsa elocutionis forma indicare videtur, tria ista, τὸ μαχόμενον, τὸ ἀνομολογούμενον, & τὸ ἀσύμφωνον, ad idem genus pertinere. Itaque videndum, an tribus his vocabulis, ex sermone in Stoicorum scholis dialecticis usitato, designentur tres diversi modi

modi quibus *enunciationes* inter se *opposita* intelligi possunt; qua fere ratione Aristotelici *propositionum oppositarum* alias *contrarias* esse, alias *contradictorias*, alias *subcontrarias* dicere consueverant.

Vers. 15. τὴν μάχην τῶν πολλῶν ἀνθρώπων &c. „Vide II. 11, 13. II. 17, 14. III. 23, 34." VPTON.

Ibid. οὐκ εἰδότι; Sic invitis Libris utique scribendum putavi, pro οὐκ εἰδότα; in quod conjurarunt omnes. Manifeste ad tertium casum, σοί, qui est initio periodi, referri debuit hoc participium; neque excusationem admittere mihi visa erat ista ἀνακόλουθία. Paulo ante, pro αὐτὸ τοῦτο τί ἐστι, minus commode αὐτὸ τοῦθ' ὅ ἐστι habet pc. Idem codex vers. superiori perperam bis omittit τί ante τίνι.

Vers. 17. Ἡ ἄμπελος. ἡ ἄμπελος pc.

Ibid. μή τι λέγει. λέγῃ pa. male.

Ibid. ἀλλ' αὐτὴ δι' αὑτῆς. „Repone: Οὔ· ἀλλ' αὐτή." VPTON. — At commode in mente intelligebatur negans particula, nec adjecta opus est in conciso Epicteti sermone. Ipse modus quo pronunciabatur interrogatio, satis indicabat negationem rei. At hoc quidem loco cum praecedens mox in ου desinat, facile absorberi particula οὔ, si modo eam adjecerat Arrianus, librariorum negligentia potuit. Sed omnino illa dictionis formula, ubi ante ἀλλὰ supplenda negans particula οὔ statuitur, alia etiam ratione eaque simpliciori expediri potest; scilicet ut illud membrum orationis, quod ab ἀλλὰ incipit, pariter atque id, quod praecessit, interrogative accipiatur, & ἀλλὰ *annon vero*, *annon potius*, vertatur; quam rationem h. l. iniimus. Conf. not. ad I. 29, 66. & ad II. 8, 26. Pro δι' αὑτῆς, suo more Vptonus δι' αὐτῆς scripserat; & sic pb.

Vers. 18. συνέρπειν. συνερπίζειν pa.

Ibid. πρὸς τὸ συμψελλίζειν. συψελλίζειν pa. πρὸς τὸ h. l. caret pb. percommode.

Vers. 19. ὁ ἀγνοῶν. Caret ὁ pc.

Ibid. μήτε διακρῖναι ταῦτα. „Sic mſ. Parif. [Immo sic pabc.] Alii libri μή τι." VPTON.

Ibid. δοκῶν μέν τις εἶναι. „τις pro τι reposui ex nostro codice." VPTON. — Per se utrumque recte dicitur, δοκῶν τι εἶναι, & τις εἶναι. Sed quod sequitur οὐδείς, id utique τις in masc. hic requirebat: post τι oportebat

οὐδὲν

οὐδὲν, quemadmodum μηδὲν habes in Epist. Pauli ad Galat. 6, 3. & apud Platon. in fine Apol. Socr. ἐὰν δοκῶσί τι εἶναι, μηδὲν ὄντες. In μέν τις consentiunt h. l. pabc.

Vers. 20. παρὰ ταύτην τὴν ἄγνοιαν. „Vide I. 26, 6." VPTON. — Adde II. 22, 22. παρ' αὐτὴν τὴν ἄγνοιαν pb.

Vers. 21. διὰ τί ἀλλήλοις διαφέρονται. Sic recte Vpt. Olim δὴ ἀλλήλοις. Vbi: „Fortasse διὰ τί ἀλλήλοις." WOLF. — „Huic emendationi astipulatur noster codex. Confer autem I. 26, 5 sqq." VPTON. — Eodem modo etiam emendaverat Salmasius. δὴ ἀλλήλοις habet noster pa. cum olim editis. διὰ τί pc. cum Vpt. Vtrumque (& δὴ & διὰ τί) deest in pb. διέφερον in activo scribit pc. διαφέρονται mendose ed. Ven. & Bas. Recte διαφέρονται ceteri edd. & mssti.

Ibid. ἐληλύθεσαν. Sic commode pabc. Perperam ἐληλύθησαν ed. Ven. & Bas. quod in ἐληλύθεισαν mutarunt posteriores editores.

Vers. 22. ἢ πολεμήσων; Πολεμήσων. Τίσι; Cum abesset olim alterum πολεμήσων, repetendum illud participium perspecte viderat Wolfius; & adjecit Vptonus, suffragante ipsius codice, cum quo & facit noster pc.

Vers. 23. Ὦ λαοί τ' ἐπιτετράφαται &c. „Hunc Homeri versum, qui extat Iliad. Β'. vs. 25. ex nostro codice in contextum revocavi. In editis omnibus desideratur libris." VPTON. — Ignorant eumdem nostri codices.

Ibid. κομψοῦ ἀρχιερέως. „Fortassis τοῦ κομψοῦ ἱερέως (Chryses enim ἱερεὺς apud Homerum & ἀρητὴρ dicitur) ὃς ὑμᾶς τοὺς καλοὺς μονομάχους &c. Sententia est, sacrificulum barbarum tractasse ut decuerit Græcos, & sui officii fuisse memorem; Agamemnonem vero & Achillem contra; quos false admodum gladiatores vocat, ut Cicero in Philippicis Antonios." WOLFIVS.

Vers. 24. οὐ κάλλιον, καὶ ξανθόν. „Elegans coma esse potest, etiam non flava. Is igitur, cum quo agit Epictetus, flavam comam non habuit: alioqui μᾶλλον ξανθὸν vel ξανθότερον legerem. Sed quid de illius coma laboramus, quem Epictetus vix responso dignatus est." WOLFIVS. — Flavum in coma colorem præcipue laudatum fuisse Græcis Romanisque, satis notum.

Ibid.

Ibid. καὶ οὐκ ἐκτένιζεν. Carent καὶ pab.

Ibid. ἔπλασσεν. ἔπλασεν pc.

Verf. 25. δύνασαι λίθον ἆραι ἡλίκον ὁ Ἕκτωρ ἢ ὁ Αἴας. „Vide ad Il. 9, 22." VPTON. — λίθον δύνασαι ἆραι pb. Artic. ὁ ante Αἴας deeft pc.

Ibid. κλαίῃ διὰ τὸ κοράσιον. „Iliad. α΄. 349." VPTON.

Verf. 26. πῶς κέχρηται τοῖς δεινοτάτοις τῶν Ἑλλήνων *&c.* „Vide Homer. Iliad. *I.*" VPTON. — τῶν Ἑλλήνων recte ex Ven. reftituit idem editor; neque aliter dant mssti. Temere καὶ Ἑλλήνων Baf. & feqq.

Ibid. πῶς αὐτοὺς ἀστόμους πεποίηκε. Sic primus edidit Vptonus. Ante eum omnes εὐστόμους, quamquam jam pridem WOLFIVS reclamaverat: „Immo potius ἀστόμους. *Obturavit legatis os Achilles;* infecta certe quidem re dimifit eos, ut Homerus Iliados IX. fcribir. Puerile erratum ευ pro α, fupra fæpius a nobis annotatum, turbare neminem debet, aut movere, ut σοφὰ Φάρμακα quærat. Tu, lector, confidera & rationem grammaticam, & hiftoriam, & fententiam auctoris, & Νῆφε, καὶ μέμνησ' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Nifi forte propter librarios aut imperitos, aut negligentes, aut perfidos, plecti mavis." — „Clare exhibet ἀστόμους nofter codex." VPTON. Sic & nofter cod. pc.

Verf. 28. Εἰς τί γὰρ ἀπιδὼν ἐρεθισθῶ. *quam vero rem intuens ego inciter?* Vulgo omnes ἐρεθίσω, edd. & mssti, nulla fententia; quod miror Vptonum etiam tenuiffe. Ego WOLFIVM probavi, monentem: „Lego, ut fententia poftulat, ἐρεθισθῶ." — Eandem emendationem commendaverat Salmafius. Sed quo pacto fequentia verba, ὡς οἱ ἱππικοὶ περὶ τοὺς ἵππους τοὺς εὐφυεῖς, idem Wolfius fic vertere potuerit, *ut ab equitibus equi generofi*, equidem non perfpicio. Eamdem tamen verfionem Vptonus tenuit. Ego ita intellexi: ὡς οἱ ἱππικοὶ ἐρεθίζονται περὶ τοὺς *&c. quemadmodum equites*, vel *equorum & equitationis ftudiofi incitantur intuitu equorum generoforum.*

Ibid. Εἰς οὐδέν. Cùm interrogandi fignum poft οὐδὲν vulgo ponerent omnes, recte Vptonus in Notis monuit delendam interrogationem.

Verf.

Verf. 29. Ὅταν ἀκοῦσαι θέλῃς. „Ὅταν οὖν lege." VPTON. — Mihi vero perapte & percommode ἀσυνδέτως ifta dicta vifa erant.

Ibid. Tria verba, ἄξιον ἢ ἐπιτήδειον, defunt in pab.

CAPVT XXV.

Πῶς ἀναγκαῖα τὰ Λογικά. „Vide lib. I. cap. 17. ὅτι ἀναγκαῖα τὰ λογ. & quæ ibi notantur." VPTON.

Verf. 3. ἀναγκ. ἢ οὐκ ἀναγκ. ἐστίν. In pc. fic fcribitur, πότερον ἀναγκαῖα ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀναγκαῖα. Male καὶ pro ἢ, cæterum fatis placet mutata verborum feries.

CAPVT XXVI.

Verf. 1. Πᾶν ἁμάρτημα μάχην περιέχει. *In omni peccato repugnantia ineſt.* „Supra II. 1, 23. οὐδεὶς ἁμαρτάνων ἐλεύθερός ἐστι." VPTON.

Ibid. κατορθῶσαι. κατορθοῦν pb.

Verf. 2. Τί γὰρ ὁ κλέπτης θέλει; Πρᾶξαι τὸ &c. Sic veteres editiones verba diftinguebant; concinnius, ut mihi videtur, quam Vptonus, qui in hunc modum edidit: Τί γὰρ ὁ κλέπτης θέλει πρᾶξαι; Τὸ &c. Quamquam cum Vptono & codices noftri pab. hactenus quidem faciunt, quod poft θέλει nullam diftinctionem inferunt: cæterum poft πρᾶξαι hi nudum comma ponunt. Denique pc. fic: Τί γὰρ, ὁ κλέπτης θέλει τὸ αὐτῷ συμφέρον· omiffo verbo πρᾶξαι.

Ibid. τὸ αὐτοῦ συμφέρον. Vulgo τὸ αὐτῷ συμφέρον edd. cum pac. & Vptonus quidem fuo more αὑτῷ, cum Lond. anon. Equidem αὐτοῦ prætuli, quod pb. dabat: fic enim & aliâs τὸ ἐμὸν συμφέρον & τὸ ἴδιον συμφέρον dicere Nofter folet. I. 22, 14. I. 19, 15. II. 22, 15. Cæterum ad ifta verba, hæc adnotavit VPTONVS: „Ecce finem humanarum actionum! τὸ συμφέρον. Nunquam tamen utile cum honefto pugnat: itaque *eos exſecrari ſolitus eſt Socrates, qui hæc, natura cohærentia, opinione diſtraxiſſent.* Vide Cic. Off. lib. III. [c. 3. ubi continuo fic pergit: *Cui quidem* (Socrati) *ita ſunt Stoici aſſenſi, ut, quidquid honeſtum eſſet, id utile eſſe cenſerent: nec utile quidquam, quod non honeſtum.*] Sed primum locum in actionibus humanis tenet τὸ συμφέρον, *utile.* Ita Socrates apud Xenoph. Ἀπομν. lib. III. c. 9. f. 4. Πάντας γὰρ οἶμαι προαιρουμένους, ἐκ τῶν ἐνδεχο-

μένων, ἃ οἴονται συμφορώτατα αὐτοῖς εἶναι, ταῦτα πράττειν. *Omnes enim arbitror eligentes, quoad ejus fieri potest, quae existimant quam maxime sibi utilia, ista agere.* Ita legendus iste locus, & interpretandus, quem nunc sic legunt & interpretantur: Πάντας γὰρ οἶμαι προαιρουμένους ἐκ τῶν ἐνδεχομένων ἃ οἷόν τε συμφορώτατα αὐτοῖς εἶναι, ταῦτα πράττειν. *Etenim omnes arbitror eligentes ex iis quae fieri possunt, quam maxime ipsis utilia, illa agere.*" Haec Vptonus. — At *utilitatis* respectum utique ponebant quidem Stoici in illis primis naturae commendationibus atque invitamentis, quibus homo primum ad agendum impellitur, sine quibus nulla existere posset in vita humana actio, & quae evelli ex hominum natura nec possint nec debeant: sed, *finem humanarum actionum*, ut vult hic Interpres, *esse τὸ συμφέρον*, id vero numquam Stoici dixerunt, nisi ea ratione quam supra ad I. 19, 11. exposuimus. Alioquin, *honestum & virtutem per se expetenda esse*, qui contendere potuissent? in quo cardo vertitur Stoicae rationis. Immo vero, ut perspecte apud Ciceronem Stoicus dicit, de Fin. III. 7. *cum omnia officia a principiis naturae proficiscantur, ab iisdem necesse est* (quidem) *proficisci ipsam sapientiam: sed, quemadmodum saepe fit, ut is, qui commendatus sit alicui, pluris eum faciat, cui commendatus sit, quam illum, a quo; sic minime mirum est, primo nos sapientiae commendari ab initiis naturae, post autem ipsam sapientiam nobis cariorem fieri, quam illa sint, a quibus ad hanc venerimus.* conf. ibid. cap. 6. & Nostrum lib. III. c. 3.

Vers. 9. διαβέβληται πρὸς μάχην. cf. Enchir. c. 33, 13. & quae ibi notamus in Var. Lect.

Ibid. μέχρι μὲν ἂν μὴ παρακολουθῇ τούτῳ, ὅτι ἐν μάχῃ ἐστιν. μέχρις ἂν μὴ pc. Particulam ὅτι ex ed. Ven. restitui, (cum qua faciunt codd. pabc.) unde commodissima verissimaque existebat sententia. Importune ὅ, τι dabat ed. Bas. quod tenuere reliquae omnes: quod & Wolfio fraudi fuit & Vptono, qui sic vertebant: *quoad id, de quo pugnatur, non assecutus fuerit.* Vt hic, ὅτι ἐν μάχῃ ἐστὶν, sic mox ait ὅτι ψεῦδός ἐστι.

Ibid. οὐδὲν κωλύεται. „Potius κωλύει, nisi malis οὐδὲν adverbialiter." VPTON. *in Addendis.* — Nihil sane impedire videtur, quominus κωλύεται passive accipiamus, & οὐδὲν adverbialiter.

Ibid.

Ibid. παρακολουθήσαν]α. Sola ed. Baſ. παρακολουθήσασα dabat, ex conjectura puto editoris, qui fœmininum hic deſiderari putavit, ob præcedens ψυχή. At ſic oportebat παρακολουθήσασαν in accuſ. quod lubens equidem acciperem ſi libri darent: ſed maſculinum tenent ſcripti libri omnes. Nunc, quamquam ſit ἀνακολουθία quædam ſermonis, ferendum putavi maſculinum, quod ipſum etiam poſteriores editiones ex principe Ven. reſtituerunt.

Ibid. ἀπὸ τοῦ ψεύδους ἀνανεῦσαι πολλὴ ἀνάγκη. „Vide IV. 1, 2. πολλὴ vero, pro πικρὰ, repoſui ex noſtro codice.“ VPTON. — πικρὰ h. l. dabant ſuperiores edd. omnes; ſic & pac. ſed πολλὴ pb.

Verſ. 4. παραδεῖξαι τὴν μάχην καθ' ἣν ἁμαρτάνει. Vulgo omnes (edd. & mssti) τὴν καθ' ἣν ἁμαρτ. quod & Vptonus tenuit, nil aliud ad h. l. monens, niſi quod WOLFII Notam retulit: „Fortaſſe τὴν μάχην.“ — Ego illud vocabulum, omnino neceſſarium, in contextu reponere non dubitavi. Vide & ſuperiora & mox vſ. 7.

Verſ. 5. αὐτὸς ἀφ' αὐτοῦ ἀποχωρήσει. „At in Epiſt. Arriani ad L. Gellium vſ. 8. eſt αὐτοῦ ἐφ' αὐτῶν. Vide ibi notata.“ VPTON. — At ibi diverſa ratio. ἐφ' ἑαυτοῦ eſt, *ſeorſim ab aliis, ſolus per ſe.* ἀφ' αὐτοῦ eſt, *ſua ſponte, proprio motu.* Poterat αὐτὸς ἀπ' αὐτοῦ dicere; ſed nunc quidem in ἀφ' αὑτοῦ, cum aſpero ſpiritu & aſpirata litera, conſentiunt libri. Vna ed. Gen. ἀφ' αὐτοῦ habet, manifeſto operarum errore in Col. propagato.

Ibid. μέχρι δὲ μὴ δεικνύῃς. δεικνύεις pb. ſic & pc. ſed in hoc ſuperne δεικνύῃς notatur.

Verſ. 6. Διὰ τοῦτο καὶ Σωκράτης &c. „Vide ſupra ad II. 12, 5.“ VPTON.

Ibid. εἰώθα. οἴωθα ſola ed. Baſ. operarum errore.

Ibid. τῷ προσδιαλεγομένῳ. Sic recte ed. Cant. & ſeqq. cum pabc. Perperam προδιαλεγ. editt. vett. quod corrigere etiam juſſerat Salmaſ.

Verſ. 7. ᾔδει. Sic pb. cum edd. ἤδη pac. non male, ſi ſubjecto jota ᾔδη ſcriberetur.

Ibid. ὑπὸ τίνος λογικὴ ψυχὴ &c. Vulgo absque aſteriſco edebatur hic locus, & oratio ſic diſtinguebatur: ὑπὸ τίνος λογικὴ ψυχὴ κινεῖται ζυγῷ, (ed. Baſ. comma non poſt ζυγῷ, ſed ante ponit; Ven. plane caret) ἔπειτα ῥέψει ἂν τε θέλῃ ἄν τε μή, λογικῷ ἡγεμονικῷ. δεῖξον

 μάχην,

μάχην, &c. Ibi WOLFIVS: „Corruptum locum esse puto. Constructio certe dura est & imperfecta. Quid si? *ὥσπερ ἐπὶ ζυγῷ, ἔπειτα ῥέψει ἄν τε θέλῃ ἄν τε μὴ, ἐπὶ τὸ λογικόν τε καὶ ἡγεμονικόν.* Qui meliorem conjecturam invenerit, ea utatur. Nam hæc ne mihi quidem satisfacit." — VPTONVS: „Omissa sunt quædam. Quam multa in hisce libris! *Ἤδει γὰρ ὑπὸ τίνος λογικὴ ψυχὴ κινεῖται. * * * ζυγῷ, ἔπειτα ῥέψει, ἄν τε θέλῃ, ἄν τε μή. Λογικῷ ἡγεμονικῷ δεῖξον μάχην &c.* Sensus facile suppleri potest: verba non item. Τἀγαθὸν facit, ut mens eo vergat, non aliter ac lanx in libra ponderibus impositis deprimitur. *Norat enim* Socrates, *ex qua re rationalis animus moveatur.* Injice pondus *in lancem; deinde verget, velit, nolit. Rationali* ἡγεμονικῷ *ostende pugnam* &c. Vel forsan: *Ἤδει γὰρ, εἰ ὑπό τινος λογικὴ ψυχὴ κινεῖται, ζυγὸς ἔπειτα ῥέψει, ἄν τε θέλῃ, ἄν τε μή. Λογικῷ ἡγεμονικῷ δεῖξον &c. Norat enim, si aliqua ex re moveatur rationalis animus, lanx deinde verget, velit, nolit,* &c." — In Indice, ad voc. ζυγὸς, idem Vpt. Ciceronis verba retulit ex Acad. IV. 12. e quibus hic locus supplendus: *Vt enim necesse est, lancem in libra, ponderibus impositis, deprimi; sic animum perspicuis cedere.* Ego in contextu lacunam indicavi; quo modo eam supplerem, nihil certi habui. Cogitaveram *κινεῖται ὁμοίως ζυγῷ*, sed mera ea hariolatio. Nihil adjuvant libri nostri, neque mutant quidquam. Distinctionem post *ζυγῷ* ponit pb. post *κινεῖται* pc. neutro loco pa. Post *ἡγεμονικῷ* punctum ponunt pab. comma pc.

Ibid. δεῖξον μάχην, καὶ ἀποστήσεται. „Egregius hac de re locus apud Plethonem extat; quem, propter importunitatem disputationum & dissidiorum nostri seculi ascribere visum est. Is igitur: *Cum*, inquit, *nobis constet, in nostra situm esse potestate, ut nostras res arbitratu judicioque nostro administremus, in aliorum vero animos nihil juris habeamus, sed necesse esse ut suas etiam illi sequantur opiniones, nec fieri posse ut aliud agant nisi quod bonum eis & rectum videatur: aut demonstrandum eis est, e re ipsorum etiam fore si in nostram sententiam ierint; aut, quamdiu id facere non potuerimus, nos potius, qui illis aliud persuadere non possumus, culpandi sumus, quam illi. Quamobrem præclarum fuerit, meditatum id habere, ne hominibus irascamur.*" WOLFIVS. — Pro *καὶ ἀποστήσεται*, est *διαποστήσεται* in pc.

Ibid.

Ibid. ἂν δὲ μὴ δεικνύῃς, αὐτὸς σαυτῷ μᾶλλον ἐγκάλει. αὐτὸς αὐτῷ dabant edd. omnes cum pab. ubi in promtu erat, cum Meibomio αὐτὸς σαυτῷ corrigere, quoniam præfertim litera prima σ perfacile ab ultima litera vocis præcedentis potuerat expelli. Sed & ipfum illud αὐτῷ ferri poterat, idem in hac connexione ac σεαυτῷ valens; quin & eadem notione αὑτῷ etiam licuerat fcribere. vide ad I. 6, 35. III. 1, 15. IV. 1, 110. At quoniam nunc codex nofter pc. (in quo vix quidquam ullibi ex ingenio mutatum reperias) diferte αὐτὸς σαυτῷ fcribit, amplectendum hoc putavi. De re hæc adnotavit VPTONVS: „Confer II. 12, 4. III. 24, 23. Sic M. Antonin. V. 28. Κίνησον λογικῇ διαθέσει λογικὴν διάθεσιν. δεῖξον, ὑπόμνησον. εἰ γὰρ ἐπαΐει, θεραπεύσεις, καὶ οὐ χρεία ὀργῆς. Et X. 4. Εἰ μὲν σφάλλεται, διδάσκειν εὐμενῶς, καὶ τὸ παρορώμενον δεικνῦναι. εἰ δὲ ἀδυνατεῖς, σεαυτὸν αἰτιᾶσθαι, ἢ μηδὲ αὐτόν. (non σεαυτόν.) *Si fallitur ifte, fac doceas comiter, & errorem oftendas: fi vero hoc nequeas, te ipfum culpa, vel certe non illum.*" — De Emendatione apud Antonin. propofita non adfentior viro docto: nec enim ἢ μηδὲ αὐτὸν fonat *vel certe non illum;* & omnino emendatione nil opus. ἢ μηδὲ σεαυτὸν ait philofophus, *aut ne te quidem.* Nempe, fi tu fecifti quod tui erat officii, & quod in tua fuerat poteftate, quamvis nihil profeceris, culpare te non debebis. Nempe, ut ait Epictetus nofter in Enchiridio, cap. 5. Ἀπαιδεύτου ἔργον, τὸ ἄλλοις ἐγκαλεῖν ἐφ' οἷς αὐτὸς πράσσει κακῶς· ἠργμένου παιδεύεσθαι, τὸ ἑαυτῷ. πεπαιδευμένου, τὸ μήτ' ἄλλῳ μήθ' ἑαυτῷ.

NOTAE AD
EPICTETI DISSERTATIONES
AB ARRIANO DIGESTAS.

LIB. III. CAP. I.

TIT. Περὶ Καλλωπισμοῦ. Sic h. l. scribunt omnes; sed in Indice Capitum περὶ τοῦ Καλλωπ. scribit pc. „De *ornatu & cultu superfluo* usurpatur καλλωπισμός. Sic apud M. Antonin. I, 16. οὔτε πρὸς καλλωπισμὸν, οὔτε μὴν ὀλιγώρως. Vide quid Zeno dicit πρὸς τὸν καλλωπιζόμενον apud Laërt. VII. 17." VPTON. — In Salmasii & Meibomii Emendationibus in Arriani Epictetum, a Relando editis, notatur h. l. p. 74. „Hoc caput subjungebatur Epicteti Enchiridio in codice Bibliothecæ Havniensis, & collatum est cum msto a Cl. Meibomio." — Inde ductæ sunt diversæ lectiones, quas nota *Hasn.* insignivimus.

Vers. 1. ἠσκημένου. Sic recte ed. Gen. & seqq. cum pab. Temere ἠσκημμένου ed. Ven. & Bas. ἡρμοσμένου pc. quod vulgato non deterius, nec tamen ei præferendum.

Ibid. εἰ οὐ δοκοῦσί σοι. Sic correxi. Vulgo omnes, εἰ οὐ δοκεῖ σοι. Vbi — „Legendum fortassis, εἰ οὖ σοι δοκοῦσι κύνες τ' εἶναι καλοί." WOLFIVS. — „δοκεῖ σοι, pro δοκοῦσι, lapsus proclivis, & vix variat scriptura. εἰ οὐ δοκοῦσι κύνες." VPTON. — Ego pronomine σοι non facile careri posse putavi: sed negans particula οὐ, si abesset, minime desideraretur. Itaque vide, an sic scripserit Arrianus, εἰ σοι δοκοῦσι κύνες *&c.* Nihil adjuvant scripti libri. Ab olim vulgatis nil discedunt pab. In pc. vero desunt hæc verba & seqq. usque δοκοῦσιν ἔφη, oculo librarii ab priori ἔφη ad posterius aberrante.

Ibid. Post καὶ ἵπποι videtur intercidisse ἄλλοι δ' οὔ. vel ἄλλοι δ' αἰσχροί. aut aliquid in eam sententiam, quo referebatur id quod sequitur, οὐκοῦν καὶ ἄνθρωποι, οἱ μὲν καλοὶ, οἱ δὲ αἰσχροί.

Ibid.

Ibid. οὕτω τῶν ἄλλων. οὕτως Hafn. rurfusque idem vſ. 2. οὕτως δ' ὄψει. Et ſic deinde conſtanter οὕτως ante conſonantem, pro οὕτω; quem eumdem morem conſtantiſſime ſervat noſter codex pa.

Ibid. τῶν ἄλλων ζώων ἕκαστον. ἑκάστων putabam legendum: ſed nil variant libri.

Verſ. 3. εἰ οὕτω τύχοι. τύχῃ pa. male.

Ibid. ἀποφήναιτ' ἄν. Perperam ἀπεφήναιτ' ἂν editt. fere omnes ante Vptonum, errore operarum ex ed. Baſ. propagato.

Ibid. κρατιστ' ἔχει. ἔχοι pc.

Ibid. ἢ γὰρ οὔ; Sic recte Vpt. Ante eum edd. omnes ἦ pro ἢ, & ſic pbc. Sed ἢ ſcribere juſſit Salmaſ. & ſic eſt in mſ. Hafn. In pa. temere ἡ ſcribitur absque accentu.

Verſ. 5. τὸ παγκρατιαστὴν οἶμαι ποιοῦν καλὸν, *&c.* „De diverſa luctatorum, pugilum, curſorum inter ſe non modo ſagina, ſed fricatione & exercitatione, vide Pet. Fabr. in Agoniſt. lib. I. c. 31. & lib. III. c. 2." VPTON. Temere παγκρατιάστην penacute h. l. ſcribebatur in ed. Baſ. & ſeqq. Recte Ven. cum mstis acute. Ad h. l. retulit Meibomius Ariſtotelis verba ex Rhetor. I. 5. Ὁ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥιπτεῖν καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόῤῥω, δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ, πυκτικός· ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Quæ tamen verba non ſatis valent ad id, quod ait h. l. Epictetus, declarandum. De Pancratiaſtis conf. ad II. 18, 22. παγκρατιστὴν perperam ſcriptum in pb. Mox prave πάλιν Ven. & pc. pro πάλην.

Ibid. δρομέα δὲ καὶ γελοιότατον. „Ideo γελοιότατον, quia παγκρατιαστὴν oportebat ἀναγκαιοφαγεῖν, & ſe pinguem reddere, ſanguinis & ſucci plenum. Revera autem ridiculus, curſor pinguis." VPTON.

Verſ. 6. Τί οὖν ποιεῖ ἄνθρωπον καλὸν, ἢ ὅπερ τῷ γένει καὶ κύνα καὶ ἵππον; *Quid igitur pulcrum facit hominem, niſi id quod in ſuo genere & canem & equum;* nempe, *pulcrum facit?* Poſt καλὸν delevi interrogandi ſignum, quod ibi poſuerant ed. Baſ. & ſequentes; & ἢ ita accepi, ac ſi præcederet τί ἄλλο. vide ad I. 7, 16. Vptonus cum Wolfio, interrogatione poſt καλὸν poſita, poſteriora verba ſic vertit: *numquid ipſo genere illud,*

quod canem & equum? Quae interpretatio, ni fallor, saltem particulam ἢ per circumflexum, non gravem accentum scriptam desiderabat. Ad eadem verba, haec notavit WOLFIVS: „ἢ ὅπερ τῷ γένει καὶ κύνα καὶ ἵππον; *An id quod genere & canem & equum?* hoc est: homo pulcher est, qui naturae humanae lineamenta & formam conservat, nec ascititio fuco exornatur." — Verba ista, Τί οὖν ποιεῖ ἄνθρωπον — — Τοῦτο, ἔφη. desiderantur in msf. Hafn. Contra, quae praecedunt, Τί ἵππον; usque ἢ ἵππου παροῦσα, desunt in pb. ἢ vero, ante ἵππου παροῦσα, ignorant edd. ante Vpt. cum pa. Recte vero adjecit Vpt. cum pc.

Verf. 7. Μή ποθ'. *Vide ne* &c. id est, *annon? haud dubie.* conf. ad I, 7, 15. Perinde vero est, sive ab adolescente dicta haec intelligas, sive ab Epicteto, nomine adolescentis.

Verf. 8. ὅταν δίχα πάθους τινὰς ἐπαινῇς. „Potius δίχα πάθους τινός. *sine aliquo affectu.*" VPTON. — Equidem in vulgata adquiescendum putavi.

Ibid. Τοὺς ἐγκρατεῖς δ'. Caret δ' pa.

Verf. 9. εἴσῃ ὅτι. Sic pab. cum edd. Sed ἴσθι pc.

Ibid. μέχρι δ' ἄν. μέχρις δ' ἂν pc.

Ibid. Φαίνεσθαί σε. Deest σε pb. non male.

Verf. 10. οὐδ' εἰσελεύσῃ. Sic pb. cum edd. οὐκ εἰσελεύσῃ pac. Exspectaveram οὐκέτι.

Ibid. ἐγὼ δ' οὐκ ὠφελήσω σ' οὐδέν. „Ἐγὼ clare repraesentat noster codex: editio Bas. * ἔργῳ, & in marg. * ἐγώ. Codex Ven. & Salmant. ἔργῳ. Sed supra sic distingue: ὅρα οἷον ποιήσω, εἰ σὺ μὲν ἔρχῃ &c." VPTON. — Nempe in contextu post ποιήσω idem Vpt. cum aliis majorem posuerat distinctionem. Veram scripturam ἐγὼ ex conject. ad oram notaverat editor Bas. & in versione expresserat Wolfius; eamdemque ante Vptonum jam in contextum adoptaverant reliqui omnes editores. In mendosum ἔργῳ cum Ven. consentiunt Hafn. & pb. Sed ἐγὼ dant pac. Recte vero post ὅρα οἷον ποιήσω non punctum, sed nudum comma posuit pb. ut cum his verbis cohaererent illa, εἰ σὺ μὲν ἔρχῃ, quae in aliis libris interferto puncto ab istis distinguebantur. Ista separatio horum verborum a praecedentibus occasionem fortasse dedit scripturae, quam habet pc. εἰ σὺ γὰρ ἔρχῃ,

χη, quæ commoda foret, si sequeretur apodosis, his verbis respondens.

Vers. 11. Πῶς δὲ καὶ ὠμόν ἐστι *&c.* Omnes vulgo Πῶς δὲ καὶ ἐμόν ἐστι *&c.* Vbi WOLFIVS: „Constructio & phrasis insolentior. Quid si legas? πῶς δὲ καὶ πρὸς ἐμοῦ ἐστι τὸ σεαυτὸν περιϊδεῖν ἀνεπανόρθωτον; ut apud Sophoclem in Ajace: οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι." — VPTONVS vero: „*Vnde autem & meum erga te officium est, te incorrectum negligere?* Sed ms. Paris. pro ἐμὸν habet ὠμόν. Sic infra, vs. 24. [in eadem re] οὐ χρήσομαί σε ὠμῶς. Si hæc lectio placeat, pro δὲ καὶ repone δ' οὐχὶ, sic, Πῶς δ' οὐχὶ ὠμόν ἐστι *&c. quo pacto non inhumanum est*, &c." — Ego vero sicut recipiendum haud cunctanter ὠμὸν pro ἐμὸν, sic ferendum πῶς δὲ καὶ putavi. ὠμὸν habent duo Paris. pab. eamdemque scripturam e ms. Hafn. notaverat Meibom.

Ibid. ἐγκαλέσῃς. Recepi hoc ex pa. pro ἐγκαλέσεις, quod vulgatum erat. In ms. Hafn. desiderantur ista verba, ἄν ποτ' & sqq. usque ἐγκαλέσῃς.

Vers. 12. εἰσερχομ. πρὸς αὐτόν. εἰς αὐτὸν pb.

Ibid. καὶ μηδέποτε. καὶ ignorant vett. editt. cum pae. Tacite adjecit Vpt. recte vero; & agnoscit eam particulam noster pb.

Vers. 13. λόγου ἀκουστικός. Corrupte λόγουστικὸς pb. tum superne adscripta syllaba πει, ut sit λόγου πειστικός.

Ibid. ἐφ' ἡλικίας. Suspicabar ὑφ' ἡλικίας, *per ætatem, ob juvenilem ætatem.* Persæpe υ & ε, initio verborum, alii literæ connexæ, in currente scriptura ita inter se similes sunt, ut facile permutentur. At nihil hic mutant libri.

Vers. 14. Πολέμωνα. „Confer IV. 11, 30. Vide Valer. Max. lib. VI. c. 9. Diog. Laërt. in ejus vita. Horat. Sat. II. 3. vs. 253.

— — — Quæro, faciasne quod olim
mutatus Polemo? ponas insignia morbi,
fasciolas, cubital, focalia? potus ut ille
dicitur ex collo furtim carpsisse coronas,
postquam est impransi correptus voce magistri."

VPTON. Πολέμονα per ο breve in penult. scribitur in Hafn. male. Pro τινά ποτ', sic scribit pc. τίνά ποτ', interrogative.

Ibid. τὰ δὲ περιάμματα. Hoc adoptavi. Vulgo omnes τὰ μὲν περιαμμ. Sed VPTON in Notis: „Noſter codex τὰ δὲ, recte." — Fortaſſe tamen defendi vulgatum poterat. In δὲ conſentit pc.

Ibid. τίνος εἴπω σχῆμα. „Ὑποσιώπησις eſt. Intelligit enim κιναίδου ἢ πόρνου, cinædi aut ſcorti habitum." WOLFIVS. Conf. ad II. 10, 5.

Verſ. 15. Ἐγὼ οὐ λέγω. *Ego Epictetus.* Scribe incluſive: (Ἐγὼ — — ἐπιτηδεύουσι.)" VPTON. — Ἐγὼ δ' οὐ λέγω pc.

Ibid. αὐτὸ ἐρεῖς. Exſpectabam αὐτός. Sed in vulgatum conſentiunt libri noſtri omnes.

Ibid. ὅταν εἰς ἑαυτὸν ἔλθῃς. Sic ſcripſi cum pab. & Hafn. εἰς αὐτὸν pc. nec id male. εἰς σαυτὸν edd. At idem valet ἑαυτὸν vel αὑτὸν atque σαυτὸν, quemadmodum I. 6, 35. αὑτῷ & αὑτοῦ pro σεαυτῷ & σεαυτοῦ poſita vidimus. cf. ad II. 26, 7.

Ibid. γνώσῃ. γνώσεις pc.

Ibid. τίνες αὐτὸ ἐπιτηδ. Perperam τίνι αὐτὸ Hafn.

Verſ. 16. ἢν ἐγκαλῇς. ἂν ἐγκ. pc.

Ibid. καὶ οὐ πεισθήσεται. An καὶ γὰρ οὐ πεισθήσεται. Sane non video, quamnam vim h. l. ſubjectam habeat καί particula, per ſe poſita.

Ibid. Τῷ γὰρ Ἀπόλλωνι ἐπείσθη ὁ Λάϊος; „*Laius*, Oedipi pater; cui de futura prole oraculum conſulenti reſponſum eſt, eum filii periturum manu. Euripid. Phœniſſ. vſ. 13. ſqq. Ipſa oraculi verba meminit ibi Scholiaſtes. Ad hanc hiſtoriam Maximus Tyr. in Disſert. [III.] Εἰ, μαντικῆς οὔσης, ἔστι τι ἐφ' ἡμῖν. Et Dion. Chryſoſt. in Orat. X. p. 149. Ὃς ἀφικόμενος εἰς Δελφοὺς, ἐπηρώτα τὸν θεὸν, ὅπως αὐτῷ ἔσοιντο παῖδες. ἔχρησεν οὖν, μὴ γεννᾷν, ἀλλὰ καὶ ἐκτιθέναι γεννήσαντα. Οὕτω δὲ ἀνόητος ἦν ὁ Λάϊος, ὥστε ἀμφότερα παρακοῦσαι τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ ἐγέννησε καὶ ἔθρεψεν. *Ille* (Laius) *veniens Delphos, interrogavit Deum, quomodo liberos gigneret? Qui reſpondit oraculo, ut ne prorſus gigneret, ſed & genitos exponeret. Ita autem ſtultus erat Laius, ut in utroque Deo non obediret, Namque & genuit, & ſustulit.* Verum enim vero in his verbis Dionis magna eſt confuſio. ἔχρησεν οὖν, μὴ γεννᾷν. Hæc ex oraculo. ἀλλὰ καὶ ἐκτιθέναι γεννήσαντα. Vnde hæc? Nam Oedipum Läius expoſuit: neque adeo, ut mox ſequi-

ſequitur, in utroque Deo obtemperans non. fuit. καὶ γὰρ ἐγέννησε καὶ ἔθρεψεν. Genuit quidem; ſed non ἔθρεψεν, at expoſuit. Verba quædam excidiſſe credo. Lego itaque: ἔχρησεν οὖν, μὴ γεννᾷν, ἢ ἀποκτεῖναι, καὶ μὴ ἐκτιθέναι γεννήσαντα. *Reſpondit oraculo igitur, ut ne gigneret, aut ut genitum interficeret, & non exponeret.* In utroque, ut ait, Deo non obtemperavit: nam genuit, & aluit. ἔθρεψεν Oedipum Laius, vel cauſſa erat alendi, quod non ſtatim interfecit, ut in mandatis dabat Deus." VPTON. — Pro ἐπείσθη citatur ἐπείσθετο ex Hafn. Voluerat ἐπείθετο.

Ibid. παρὰ τοῦτο, *eam ob cauſſam.* Temere hoc ſolicitavit Meibomius, πρὸς τοῦτο commendans.

Verſ. 18. Διὰ τί δὲ Ἀπόλλων ἐστί; Aberat hic olim διὰ præpoſitio; & ad Τί δὲ Ἀπολ. notaverat WOLFIVS: „Malim διὰ τί δὲ." — Adjecit voculam Vpton, ſuffragante ipſius codice, cum quo facit noſter pb. Ad ſententiam hæc monuit idem VPTONVS: „Reſpondet quæſtioni per quæſtionem: *Cur vero dixit? Cur vero Apollo eſt?* Hoc eſt idem ac ſi dixiſſet: Ideo dixit Apollo, quia Apollo eſt, quia reddit oracula, &c."

Ibid. Γνῶθι σαυτόν. „Vide ad I. 18, 17." VPTON.

Ibid. μηδενὸς αὐτὸ νοοῦντος. „Si ſcriptura non fallit, ὑπερβολὴ videtur. Pauci enim intelligunt, quidnam id ſibi velit. Pauciores tamen πονοῦσιν, ἢ νοοῦσιν. Nam ii quoque, qui intelligunt mentem in primis excolendam eſſe, ſegnius in eo elaborant." WOLFIVS. — Nempe vertebant: *cum nemo id intelligat;* quod quamquam & ipſum ferri poterat, commodius tamen duxi, *quamvis nemo animum advertat.*

Verſ. 19. Σωκράτης πάντας ἔπειθε τοὺς προσιόντας; „Minime: teſtes ſunt Critias & Alcibiades. Vide Xenoph. Ἀπομνημ. lib. I. c. 2. ſ. 12." VPTON.

Ibid. ἐπειδὴ εἰς ταύτην τὴν τάξιν ὑπὸ τοῦ δαιμονίου *&c.* „Ex Platonis Apol. Vide I. 9, 22 ſqq. & ibi not." IDEM.

Ibid. ὥς φησιν αὐτὸς, κατατετάχθη. Commode ſic verba diſtinxit Vpt. monente Salmaſio. Superiores, ὥς φησιν, αὐτὸς κατατετ. Sed Ven. nusquam comma habet.

Verſ. 20. Ἂν μ' ἀφῆτε. Sic tacite correxit Vpton. Superiores omnes, ἂν ἀφῆτε, absque μ'. Sed adeſt pronomen in mſ. Hafn. & in pabc.

Ibid.

Ibid. ταῦτα πράσσω ἃ νῦν. Caret ταῦτα pb.

Ibid. ἃ καὶ νῦν πυνθάνομαι. Caret h. l. καὶ pb.

Ibid. ὅτι ἐγγυτέρω μου. „μοὶ, Plato in Apol. sect. 11. [c. 17. ed. Forst. p. 91.] ὅσῳ μοι ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει. Sed utroque modo recte: nam supra sect. 8. ἐγγυτάτω αὐτῶν." VPTON.

Vers. 21. Οἷον καὶ λέγεις; „Verba Socratis sunt, curiositatis crimen refutantis. [a se amolientis.] Nota οἷον relativum pro interrogativo ποῖον positum." WOLFIVS.

Ibid. ἀμελεῖς. ἀμελῆς pa.

Ibid. καὶ τοῖς συγγενέσι — — γείτονα. Desiderantur hæc in Hafn.

Vers. 22. Σὺ οὖν τίς εἶ. „Verba adversarii, cur sive Socrates, sive Epictetus, (nam ad utrumque referri potest) munus arguendi & docendi homines sibi vindicet, cum idem alii non faciant." WOLFIVS. — Ad Socratem, non ad Epictetum, hæc referenda. Vide vs. 24.

Ibid. Post τολμᾷ ἀντιστῆναι olim αὐτῷ inserebatur. Vnde WOLFIVS: „Videntur verba inversa, sic corrigenda, ἂν δ' ὁ ταῦρος αὐτῷ προσελθὼν ἀνθίστηται. Nisi τὸ αὐτῷ κατὰ πλεονασμὸν accedat." — „Removimus αὐτῷ e contextu authoritate nostri codicis." VPTON. Etiam noster pb. recte ignorat αὐτῷ, sed idem male λέγοντι paulo ante scripsit, pro λέοντι. De exemplo a *tauro* desumto conf. I. 2, 30. & ibi notata.

Ibid. λέγε αὐτῷ. Perperam & invitis libris omnibus legitur λέγει αὐτῷ in ed. Gen. Col. & Cant. Is error induxit Salmasium, ut pro ἄν σοι δόξῃ, quod sequitur, legendum suspicaretur ἄν οἱ δόξῃ.

Vers. 23. τῷ ἐξαιρέτῳ, Σὺ οὖν τίς εἶ; Sic edd. cum pc. consentiente (ut videtur) Vptoni codice. σὺ οὖν τί εἶ; Hafn. & pab. quo etiam pertinet, quod mox φωνήν ποθεν λαβὸν in neutro genere dabant editi, consentiente eodem Hafn. & pa. quod ipsum λαβὸν Vptonus etiam tenuit, monens licet: „Noster codex λαβών." — Ego, superius illud τίς tenens, λαβὼν hoc loco recepi, quod præter Vptoni codicem dabat noster pc. & pb. & sic etiam primum in pa. fuerat scriptum. Mox infra, in masculinum διαφέροντα consentiunt omnes.

Ibid. οἷον ἐν ἱματίῳ πορφύρα. Conf. I. 2, 17 sq.

Vers.

Verf. 24. Τί οὖν; ἐγὼ τοιοῦτος; πόθεν; „Occupatio: ne videatur arrogans, se negat esse eximium illum: & tamen statim transit ad personam auditoris, ut ea agat quæ sunt eximii viri. Tractat hic Epictetus rhetorem rhetorice.“ WOLFIVS.

Ibid. σὺ γὰρ τοιοῦτος. Pro σὺ perperam οὐ habet pa.

Ibid. οἷος ἀκούειν τἀληθῆ; „Vide supra, lib. II. c. 24.“ VPTON.

Ibid. Ὄφελεν, nempe οὕτως εἶναι. Nisi ὄφελες scripsit, (nempe τοιοῦτος εἶναι.) aut ὄφελον, adverbialiter. ὤφελεν scribitur in mſ. Hafn. & pc. quod fortasse verum. Sed idem codex Hafn. mendose ὤφελος dat infra, vſ. 30. pro ὄφελος.

Ibid. ἐπεὶ πῶς κατεκρίθην. Sic nostri pabc. quos secutus sum, cum ἐπείπερ vulgo esset editum.

Verf. 25. Φύσει ὁμολογουμένως. „Vide Diog. Laërt. VII. 87. Cic. de Fin. II. 11. *Consentire naturæ; quod esse volunt, e virtute, id est honeſtate vivere; quod ita interpretantur, vivere cum intelligentia earum rerum, quæ natura evenirent, eligentem ea quæ essent secundum naturam, rejicientemque contraria.* Horat. I. Epist. 10, 12.

Vivere naturæ si convenienter oportet.“ VPTON.

Verf. 27. Ἄνδρα οὖν καλλώπιζε. Perperam οὐ pro οὖν habet pa.

Ibid. κἂν ἔχῃ τρίχας πολλάς. „Scilicet περὶ τὸ στόμα, *si mulier multos pilos circum os habeat.* Tale monstrum vidi aliquando Lutetiæ, mystace nigro & incano justæ magnitudinis, mento etiam piloso mediocriter. Fertur & in gynæconitide Alberti Bavariæ ducis esse mulier, promissa nigra barba.“ WOLFIVS.

Verf. 29. Οὐδεὶς οὐχὶ θαυμάσει τὴν προγραφήν. *Nemo non miraturus est iſtam inſcriptionem.* Post προγραφὴν edd. omnes cum pb. interrogandi signum ponebant: & vertit ista verba Vptonus cum Wolfio in hunc modum, *Eſtne qui ſcripturam illam non miraturus ſit?* Schegkius: *neminem cenſes miraturum* &c. Sententia eadem; sed interrogationem in Græcis tollendam existimavi.

Ibid. παρακολουθοῦντες. παρακολουθοῦντας pb. male.

Ibid.

Ibid. ὃ ποιοῦσι, ποιοῦσιν. *facturos id quod faciunt.* Nil variant libri; & fatis plana eft fententia. At WOLFIVS in Notis fic citat Græca: ὃ ποιοῦσιν πονοῦσιν. Additque: „Malim ὃ πονοῦσιν, ἐροῦσιν." — Quare apud Vptonum SHAFTESBVRIVS quærit: „Vnde hæc (Wolfii) lectio? Nam aliter textus & editt. Baf. & Gen." — Notatque VPTONVS: „Vide fimilem lapfum Wolfii ad II. 23, 18. Anglice: *They do this, without attending that this is what they are doing.*" — At ex verfione Wolfii intelligitur, operarum errore factum effe quod in Notis ejus bis, pro ποιοῦσιν, πονοῦσιν fcribitur; fed pro pofteriore ποιοῦσιν cenfuiffe eum ἐροῦσιν legendum, quafi ea quæ fequuntur, ἄνθρωπε τί ἔχεις &c. verba effent horum hominum. In quo quidem neminem facile, qui Græca attente legerit, habebit confentientem. Pro eodem ποιοῦσιν Meibomius θαυμάσουσιν vel ποιήσουσιν voluerat. Bafileenfis editor afterifco in ora hunc locum, ut corruptum, notavit: corruperat autem eumdem ipfe, interrogandi fignum interponens poft ὃ ποιοῦσι.

Verf. 30. τίνι ἂν ἐκοσμοῦ. Sic refcripfi ex Ven. & msstis, ut poftulabat grammatica ratio; vulgo ἐκόσμου, fcribebatur, errore ex ed. Baf. derivato.

Verf. 31. οὐκ ἀρέσκει σοι τὸ πραγμάτιον. „*Tantula res te offendit*, fcilicet pili barbæ. Nifi forte pro πραγμάτιον aliud nomen fit legendum." WOLFIVS. — „Edit. Salmant. * πραγμάτιον, & in marg. σωμάτιον. Vide Indicem, in voce. Aliter tamen conftrui poffunt hæc verba: *At minime tibi placet tota res, &c.*" VPTON. — IDEMque in Notis: „Credat aliquis σωμάτιον legendum, fed nihil temere muto." — Permutata inter fe habes vocabula σωμάτιον & πραγμάτιον, I. 29, 16. ubi vide notata. At hoc quidem loco non video quo pacto σωμάτιον defiderare aliquis poffit; neque ullo modo folicitandum puto vulgatum. Neque vero in forma diminutiva vocis πραγμάτιον vim aliquam fingularem nunc cum Wolfio quæfiverim. Ita familiariter ufum videmus Epictetum diminutivis nominibus, ut confidenter pronunciare poffimus, πραγμάτιον nihil aliud hic valere nifi πρᾶγμα, *res.* Vocabulum ὅλον cum πραγμάτιον junxerat Vptonus, monente Salmafio; quæ ego rurfus feparanda putavi, ut erant in fuperioribus editionibus, confentientibus msstis.

Ibid.

Ibid. ὅλον δι' ὅλων αὐτὸ ποίησον. „*Totum per tota ipsum facito.* Suspecta lectio. Fortassis ἀποποίησαι, *repudia.*" WOLFIUS. — Hanc conjecturam, quamquam in contextum recipere non sum ausus, in versione expressi. In eamdem sententiam ipse Wolfius vertit, *prorsus id in omnibus repudiato.* Vptonus vero: *penitus unum idemque facito.* Quod si vera est vulgata scriptura, illud αὐτὸ ποίησον idem valebit ac id quod aliâs dicit ποίει ἃ ποιεῖς. Commode vero δι' ὅλων *prorsus, penitus*, interpretantur. Proprie, *per omnia*, i. e. *in omnibus, omni ex parte.*

Ibid. ἆρον — — τί ποτ' ἐκεῖνο; — — τὸ αἴτιον τῶν τριχῶν. *Tolle illud*, — — *quonam nomine adpellabo?* — — *quod est caussa istorum pilorum.* Intelligitur, dicere eum velle: *tolle omnia prorsus virilitatis signa.* Græca verba quum continuo tenore, absque distinctione, vulgo scripta legerentur; VPTONVS illa, τί ποτ' ἐκεῖνο delenda censuit: „Verba ista ex margine, ait, desumta sunt, a nugatore aliquo adnotata. Vide III. 2, 15. τίνα ποτ' ἐκεῖνον; ubi dele ista nugatoria." — Cui & ego adsensus essem, nisi aliâs passim apud Nostrum eadem aut similis occurreret locutio; quam quidem ego h. l. eadem fere ratione accipiendam putavi, qua Wolfius interpretatur eam, quam habes III. 2, 15. ubi vide notata. cf. ad II. 20, 5.

Vers. 32. τοῖς κιναίδοις. Perperam & invitis msstis ταῖς κιναίδοις dabant ed. Ven. & Bas.

Vers. 33. ἐπὶ τοῦτο. Sic nostri codd. cum editis. ἐπὶ τούτῳ Hafn. quod perinde est.

Vers. 34. πολίτην Κορινθίων. Intelligitur, *Corinthium* fuisse juvenem, ad quem hæc disserit Epictetus. Quod paulo ante, pro τοιοῦτόν σε, τοιοῦτόν σοι habet Hafn. mendosum esse adparet.

Vers. 35. Ἄγε, καὶ γαμήσας. Vocem Ἄγε restituit Vptonus, cum temere & invitis libris omnibus omissa fuisset in ed. Gen. & seqq.

Ibid. ἐπὶ τί; In pa. est ἐπὶ τίνι; Vide ad vs. 33.

Ibid. καὶ παιδία ποιήσας. Sic percommode dedit pc. Cæteri ποιήσεις cum edd.

Ibid. εἰς τὸ πολιτ. εἰ τὸ πολιτ. ed. Bas. operarum errore, derivato in ed. Gen.

Ibid.

Ibid. ἀνατρέφεσθαι; ἀναστρεφ. pbc. Post verbum vero ἀνατρέφεσθαι olim in edd. nudum comma ponebatur, ut verba sequentia usque νεανίσκε ad superiora referrentur; quæ verba ego a superioribus separavi, præeuntibus libris nostris; in quibus quidem post id verbum interposito puncto distinguitur oratio; ego vero commodius duxi, interrogandi signum ponere, quamquam & per exclamationem ironicam dicta intelligi hæc possunt, quemadmodum præcedentia verba, Καλὸς πολίτης *&c.*

Vers. 36. Νή· τοὺς Θεούς σοι, νεανίσκε. ἀλλ᾽ ἅπαξ *&c.* In ed. Ven. Bas. Gen. Col. Cant. sic hæc scribebantur & cum superioribus connectebantur, φύεσθαι καὶ ἀνατρέφεσθαι, νὴ τοὺς Θεούς, σοι νεανίσκε. ἀλλ᾽ ἅπαξ *&c.* Vbi WOLFIVS: Fortassis ὁμοίως σοι." Idque etiam in versione expressit, *tui similes*. Levi adhibita mutatione anonymus Londinensis sic edidit, φύεσθαι καὶ ἀνατρέφεσθαι, νὴ τοὺς Θεούς, σοί, νεανίσκε. VPTONVS vero, deleta particula νή, sic verba distinxit, φύεσθαι καὶ ἀνατρέφεσθαι, τοὺς Θεούς σοι, νεανίσκε. Ἀλλ᾽ ἅπαξ *&c.* hac adjecta Nota: „Recte noster codex, τοὺς Θεούς σοι. subaudi ἐπόμνυμι. Sic Anacreon Ode 31.

Ἄφες με, τοὺς Θεούς σοι,
πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί.

Eandem loquendi formulam vide apud M. Antonin. VII. 17. Εὐδαιμονία ἐστὶ δαίμων ἀγαθός, ἢ ἀγαθόν τι. Τί οὖν ὧδε ποιεῖς, ὦ Φαντασία; ἀπέρχου, τοὺς Θεούς σοι, ὡς ἦλθες. *Felicitas est bonus genius, sive aliquid bonum. Quid igitur facis hic, ô Phantasia? Facesse hinc, per Deos, uti accessisti.* Vbi consule Gatakerum; reposui autem τι, quod omiserunt librarii propter sequens τί οὖν. Cæterum hæc jurandi formula, per ellipsin, sæpius occurrit in hisce libris, & sæpius vitiose. Sic II. 19, 15. Λέγε μοι τοὺς Θεούς οἶδα, pro, Λέγε, τοὺς Θεούς σοι, οἶδα. III. 7, 19. τὸ Θεόν σοι, pro τὸν Θεόν σοι. III. 20, 4. τὸν Θεόν σου, pro, τὸν Θεόν σοι. ibidem vs. 8. τοὺς Θεοὺς ὑμῶν, pro, τοὺς Θεοὺς ὑμῖν, i. e. *vobis per Deos* juro. Vide & III. 22, 77 & 107. III. 23, 35. IV. 1, 47. His adde III. 23, 11. τὴν ἐμὴν σοι σωτηρίαν, *ita salvus sim*." — Hæc Vptonus; quæ, quod ad phrasin illam spectat, τοὺς Θεούς σοι, (quæ locutio respicit particulam νή,) rectissime se habent. Et jam SALMASIVS quoque ad h. l. notaverat, τοὺς Θεούς σοι,

σοι, ut apud Anacreontem, esse legendum. Ac recte mssti etiam nostri pronomen σοι cum τοὺς Θεοὺς conjungunt, & νὴ ignorant. Sed pro νὴ, quod erat editum, communi consensu μὴ dant iidem nostri codices omnes & Hafn. & interposito puncto (ut jam ad vs. præc. dixi) hæc verba a superioribus separant: quibus in rebus omnibus haud cunctanter obsequi librorum præscripto debui. In pc. repetuntur etiam priora verba, sic: μὴ τοὺς Θεοὺς, μὴ τοὺς Θεούς σοι. Percommode vero in pab. post μὴ, interserto commate vel minori puncto, sicut & nos fecimus, leviter distinguitur oratio.

Ibid. πόθεν γὰρ ἐκείνῳ; Vulgo πόθεν γὰρ ἐκεῖνος; quod ferri fortasse possit, intellecto verbo δύναται, quod etiam adjectum habes III. 18, 3. Sed ἐκείνῳ prætuli, quod dederunt pab. & Hafn. Sic enim solet noster dativum casum jungere isti particulæ. πόθεν σοι; I. 19, 2. III. 21, 10. πόθεν αὐτοῖς; III. 24, 16. Intellige γένηται; ἐπέλθῃ; aut simile aliquod verbum.

Vers. 37. οὔ· ἀλλὰ *&c.* Sic Ven. Reliquæ omnes editt. post οὔ interrogandi signum ponebant; quod tollendum monuit Vptonus in Notis. Eodem modo infra, vs. 45. Recte Wolfius interrogationem neutro loco expressit.

Ibid. τὸν ἄνθρωπον οὐ ποιήσει λέγειν. Primus hæc ita connexuit, &, præposito ante τὸν ἄνθρωπον commate, a superioribus separavit anonymus Lond. Sic vero distinguendum monuit etiam Meib. & sic distinguunt codices nostri pbc. Olim, cum post τὸν ἄνθρ. poneretur comma, τῷ ἀνθρώπῳ legendum conjectaverat Salmasius.

Ibid. τοῖς δ' ἐκείνως σημαίνει, περὶ δὲ τῶν μεγίστων *&c.* Olim post σημαίνει interpungebant orationem; Vptonus vero cum Lond. & cum Wolfio interrogandi signum ibidem posuit, & nudum punctum infra post διὰ καλλ. ἀγγ. σημαίνει. tum Περὶ δὲ litera majuscula scripsit Vpt. quasi nova prorsus sententia hic inciperetur. Ego ista verba περὶ δὲ *&c.* ad superiora necessario referenda putavi. Perperam vero h. l. δὲ post περὶ omisit pc.

Vers. 38. Ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν &c. „Ex Homeri Odyss. ά. 37. Vulgo ἐπεί οἱ προείπομεν." VPTON.

Vers. 39. Ὁ Ἑρμῆς καταβὰς ἔμελλεν αὐτῷ λέγειν ταῦτα; „Dubito an εἰρώνεια sit ἐρωτηματική. Quasi dicat: Recta ratio est Mercurius; qui a vitiis dehortetur."

WOLFIVS. — „Interrogative Wolfius: optime! nam de more Socratis & de δαιμονίου loquitur." COM. SHAFTESBVR. — Interrogandi signum posui, pro nudo commate vel puncto, quod habebant alii. Sententia ita videtur accipienda: *Putasne, ipsum Mercurium præsentem revera descensurum fuisse de coelo, ut ei hoc diceret? Eadem ratione puta, Deos nunc tibi hæc monita dare, misso ministro suo Mercurio.* Conf. I. 25, 3 sqq.

Ibid. καὶ σοὶ νῦν λέγουσιν οἱ Θεοὶ ταῦτα. Placuit hic verborum ordo, quem præivit pc. Cæteri cum edd. sic, καὶ σοὶ ταῦτα λέγουσιν νῦν οἱ Θεοί.

Ibid. διάκτορον. „Tribuitur & hoc epitheton Mercurio, sed ita versus non constat." WOLFIVS.

Ibid. μὴ ἐκστρέφειν τὰ καλῶς ἔχοντα. Ante Vpt. ἐκτρέφειν mendose edebatur. Vbi: „Fortassis ἐκτρίβειν, ἀτίλλειν vel ἐκτρέπειν." WOLFIVS. „Codex Salmant. * ἐκτρέφειν, & in marg. * ἐκτρέπειν. At ms. Meibom. ἐκστρέφειν." VPTON. — ἐκτρέπειν probaverat Salmas. sed recte ἐκστρέφειν prætulit Vpt. & sic cum ms. Meibomii (i. e. cum Hafniensi) habet etiam noster pb.

Ibid. τὸν καλὸν ἄνθρωπον ὡς καλὸν ἄνθρωπον, *&c.* An intercidit h. l. verbum? Sane, quod præcessit, ἀφεῖναι, non satis commode huc referri posse videtur. cf. vs. 44.

Vers. 40. ἀλλὰ προαίρεσις. „Vide IV. 5, 11." VPT.

Ibid. τότ' ἔσῃ καλός. „Sic noster codex; alii ποτ', perperam." VPTON. — Nempe olim sic edebatur: ταύτην ἂν σχῇς καλήν ποτ' ἔσῃ καλός. Et sic est in codd. pab. Quæ tenens anonymus editor Londinensis, comma posuit post καλήν ποτ'. MEIBOMIVS: „Forsan τότ'. Sed msf. καλὴν, ποτ' ἔσῃ." — At ipsa illa distinctio msti Hafniensis indicabat, τότ' debuisse scribi; nisi utrumque junctum malueris καλήν ποτε, τότ' ἔσῃ καλός. quod ego tamen non urgeam. Percommode vero etiam noster cod. pc. scribit τότε δ' ἔσῃ καλός.

Vers. 41. πάντα θέλειν ἀκοῦσαι, ἢ τοῦτο. „Fortasse μᾶλλον ἢ τοῦτο." WOLFIVS. Sic & Meibom. At nihil frequentius ellipsi istius adverbii in hujusmodi dictione.

Vers. 42. πειρῶ οὖν καλὸς εἶναι. „Socrates Alcibiadem sic alloquitur apud Platon. Alcib. I. p. 131. edit. Steph." VPTON. καλὸς recte ed. Bas. & seqq. cum mss. Perperam καλῶς ed. Ven.

Ibid.

Ibid. κόσμει σου τὴν προαίρεσιν. „Plato in Alcib. p. 132." VPTON.

Verſ. 43. Ἄλλῳ τούτων ἐμέλησεν. Scilicet, *Deo*. cf. vſ. 26. & III. 13, 13 ſq.

Verſ. 44. τοῦτον καθαίρε. „Sic noſter codex. Vulgo τοῦτο καθαρόν." VPTON. — In τοῦτον conſentit mſ. Hafn. & noſtri tres pabc. In καθαίρε vero pc. Quod ſi cui κάθαρον in aoriſto magis placet, nihil equidem repugno. Quod πέΦυας pro πέΦυκας dabant editt. nonnullæ, error operarum erat ex ed. Baſ. propagatus. Recte πέΦυκας Ven. cum msstis, quod ante Vpt. jam reſtituit anon. Lond.

Ibid. καθάριον εἶναι. „Fortaſſis addendum δεῖ." WOLFIVS. — Nempe ſic & vertit hic interpres: *Vir mundus ſit, ut vir; &c.* Sed commodius Vptonus: *virum, ut vir ſit mundus*, &c. ſcilicet, *ſi vir es, purgato virum, ut vir ſit mundus;* & ſic porro.

Verſ. 45. Οὔ· ἀλλὰ καὶ τοῦ λέοντος ἐκτίλλωμεν &c. *Non: ſed leonis etiam evellamus criſtam.* Ironice dictum, & mimice. Scilicet: At tu *non* ita; at tibi id non placet: *ſed* ſimiliter agis ac ſi quis dicat, *Leonis etiam jubam evellamus* &c. In ſcriptura nonnihil variant libri. καί, poſt ἀλλά, ignorant pab. & Hafn. quod commodius fortaſſe nonnullis videbitur. ἐκτίλλωμεν primus edidit anon. Lond. & ſic Vpt. cum Hafn. & pa. Mendoſe ἐκτίλωμεν editt. vett. Sed ἐκτίλλομεν in indic. dant pbc. De οὔ· conf. ſupra ad vſ. 37.

Ibid. δεῖ γὰρ καὶ τοῦτον καθάριον εἶναι. τοῦτον reſtitui ex Ven. & Baſ. Et ſic recte Gen. & Lond. anon. cum msstis. Temere τοῦτο Col. Cant. & Vpt.

Ibid. Poſt εἶναι videri poteſt intercidiſſe particula Ναί· *immo, recte;* quam & Wolfius in verſione commode expreſſit. Sed in Græca oratione fortaſſe ſatis fuerit, ex uſu Epicteti noſtri iſtam particulam in hac connexione ſubiutelligere.

Ibid. τὸν κυνηγετικόν. Perperam τὸ κυνηγ. Hafn. Articulum prorſus omittit pc.

CAPVT II.

„In hoc capite agit Epictetus *de tribus in Philoſophia locis.* Ideoque monendus es, candide Lector, ſi vis aliquo cum fructu haſce Diſſertationes legere, ut diligentius ad ea, de quibus nunc diſſerit Philoſophus, animum

mum advertas. Namque ad hos tres locos subinde alludit. Quid singulas memorem paginas? Vide, ut alias [ut alia loca] omittam, I. 4, 11 sq. I. 17, 22 sqq. II. 8, 29. II. 17, 15 sq. II. 17, 29 sqq. III. 12, 13 sq. III. 26, 14. IV. 10, 13.

Τόποι τρεῖς·
- α΄. περὶ τὰς Ὀρέξεις, καὶ τὰς Ἐκκλίσεις. ἤγουν, περὶ τὰ Πάθη. [sive περὶ τὸ Ἀγαθὸν καὶ τὸ Συμφέρον. conf. I. 18, 2. & ibi notata.]
- β΄. περὶ τὰς Ὁρμὰς καὶ Ἀφορμάς. ἤγουν, περὶ τὸ Καθῆκον.
- γ΄. περὶ τὴν Ἀνεξαπατησίαν καὶ Ἀνεικαιότητα. ἤγουν, περὶ τὰς Συγκαταθέσεις.

περὶ οὓς τόπους ἀσκηθῆναι δεῖ·
- α΄. ἵνα μήτ' ὀρεγόμενος ἀποτυγχάνῃς, μήτ' ἐκκλίνων περιπίπτῃς· ἤγουν, ἐν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει ἵν' Ἀναπότευκτος ᾖς καὶ Ἀπερίπτωτος.
- β΄. ἐν ὁρμαῖς καὶ ἀφορμαῖς ἵν' Ἀναμάρτητος ᾖς· ἤγουν, ἵνα τάξει, ἵν' εὐλογίστως, ἵνα μὴ ἀμελῶς.
- γ΄. ἵνα συγκατάθεσιν ἔχῃς Ἀπρόπτωτον· ἤγουν, ἵνα Ἀκώλυτος ᾖς καὶ ἀνεμπόδιστος· ἤγουν, ἵνα μηδ' ἐν ὕπνοις λάθῃ τις ἀνεξέταστος παρελθοῦσα Φαντασία, μηδ' ἐν οἰνώσει, μηδ' ἐν μελαγχολίᾳ.

„Ὀρέξεις & ἐκκλίσεις primum locum tenent. Namque *Affectus* sunt, quibus ad actionem impellimur, aut ab actione abhorremus: nempe *Appetitiones* & *Aversationes*. Docet tyrones Epictetus, *hos animi affectus esse circumscribendos*, *edomandos*, immo etiam *in præsentia removendos*. Hinc præcepta: *Nil admirari*, &, ἆραι τὴν ὄρεξιν. Vide I. 4, 1. & III. 12, 8. ὀρέξει μὴ χρῆσθαι, uti omnino legendum. Vide & III. 13, 20. IV. 4, 18 & 33. M. Anton. IX. 7. σβέσαι ὄρεξιν, *appetitionem extingue*. Idem XI. 37. Ὀρέξεως μὲν παντάπασιν ἀπέχεσθαι· ἐκκλίσει δὲ πρὸς μηδὲν τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν χρῆσθαι. *Appetitu quidem abstinendum prorsus*; *aversationem vero in nulla re adhibendam quæ nostri juris non sit.*

„Cum autem habueris σύμμετρον καὶ καθισταμένην ὄρεξιν, [IV. 1, 84.] cumque habueris τὴν ἔκκλισιν ἐφ' αὐτῷ κειμένην, tum denique Ὁρμῇ καὶ Ἀφορμῇ utendum est. Ὁρμὴ vertit Cicero de Nat. Deor. II. 22. & de Fin. III.

III. 7. *motus*, *conatus*, *appetitio.* Seneca Epist. 89. *impetus.* Seneca [l. c.] respicere videtur ad tres in Philosophia locos: eum itaque audiamus. *Philosophiae Moralis pars prima est, Inspectio suum cuique tribuens, & aestimans quanto quidque dignum sit. Maxime utilis: quid est enim tam necessarium, quam pretia rebus imponere? Secunda, de Impetu. Tertia, de Actionibus. Primum enim est, ut, quanti sit quidque, judices: secundum, ut impetum ad illa capias ordinatum temperatumque: tertium, ut inter impetum tuum actionemque conveniat, ut in omnibus istis tibi ipsi consentias. Tunc enim vita sibi concors est, ubi actio non destituit impetum, impetus ex dignitate rei concipitur, perinde remissus acriorve, prout illa digna est peti.* Non aeque distincte agit de his locis Seneca, ac Epictetus noster semper sui similis & consonans. Primum locum itaque tenet ὄρεξις, *appetitio*: hanc sequitur ὁρμή, *impetus.* Ex. gr. Est ut mihi sit ὄρεξις, *appetitio voluptatis*; sed non necessario eam voluptatem consequi velim; is namque motus, seu impetus, est ὁρμή. Contra, est ut mihi sit ἔκκλισις, *aversatio doloris*: tamen non sequitur, me ab ea aversatione recessurum; [voluit, puto, dicere: tamen non sequitur, me ab eo quod aversor recessurum;] ea enim est ἀφορμή. Hinc patet, τὰ καθήκοντα, *officia*, loco secundo collocari: neque enim in simplicibus (si ita loquar) animi affectionibus officia tam clare se exhibent, quam in iis particularibus actionibus, quae istas affectiones sequuntur.

„Tertius est locus, de *Adsensione & Approbatione*, quam Graeci συγκατάθεσιν vocant: *ne cui falso adsentiamur, neve unquam captiosa probabilitate fallamur; eaque, quae de bonis & malis diceremus, ut tenere tuerique possimus;* ut verbis utar Ciceronis [de Fin. III, 21.] ἵνα ἀκώλυτος ᾖς καὶ ἀνεμπόδιστος. Ne quod etiam obrepat visum alienum a sapiente bonoque; non, si ille a morbo aliquo vel furore laboret: immo, ut ipsa somnia sint Διὸς ἐνύπνια. Vide supra, ad I. 18, 23. Hic est ille perfectus & ultimus status." VPTON.

Alia ratione tres in Philosophia locos statuit idem noster Philosophus in Enchirid. cap. 51. In TITVLO nostri capitis, pro προκόψαντα, lubens ego προκόψοντα legam cum Meibomio. Sed in istud hoc quidem loco consentiunt codices omnes: in Indice vero Capitum

tum προκέψονται habet unus codex pc. cæteri vulgatum tenent.

Verf. 1 *fq.* ὁ περὶ τὰς ὀρέξεις καὶ τὰς ἐκκλίσεις — ὁ περὶ τὰς ὁρμὰς καὶ ἀφορμάς. „De his vocabulis ea vide, quæ in 1. cap. Epicteti annotavimus." WOLFIUS. — Confer utique Interpretes Enchiridii ad cap. 1, 1. & ad cap. 2. & cap. 48, 2. Adde Adnot. ad I. 18, 1 fq.

Verf. 3. ὁ ζηλοτύπους ποιῶν. καὶ ζῆλοτ. pb.

Ibid. ἀκοῦσαι λόγων. Vulgo λόγον editi omnes, cum pbc. quod ferri non posse putavi: nam quod vertunt, *rationem audire*, percommodum hoc quidem, fed fic græce oportebat λόγου in genit. quod malim utique; quod quoniam ignorant libri, λόγων recepi ex pa. quod & in pc. primum fuerat fcriptum. Et habet quidem hoc vim paulo diverfam; nam λόγων ἀκουστικὸς eft *doctrinæ cupidus*, III. 23, 14. Itaque interpretatus fum *doctrinæ præcepta audire*.

Verf. 4. Δεύτερός ἐστι. Recte fic edd. Gen. Col. & feqq. cum pac. δεύτερόν ἐστι ed. Ven. & Baf. cum pb.

Ibid. οὐ δεῖ γάρ με εἶναι ἀπαθῆ ὡς ἀνδριάντα. „Cicero de Fin. III. 10. *Perturbationes autem nulla naturæ vi commoventur, omniaque ea funt opiniones ac judicia levitatis: itaque his femper vacabit fapiens.* Diog. Laërt. in Vita Zenon. fect. 117. Φασὶ καὶ ἀπαθῆ εἶναι τὸν σοφὸν, διὰ τὸ ἀνέμπτωτον εἶναι. εἶναι δὲ καὶ ἄλλον ἀπαθῆ, τὸν φαῦλον, ἐν ἴσῳ λεγόμενον τῷ σκληρῷ καὶ ἀτρέπτῳ. *Ajunt autem & perturbationibus vacuum effe fapientem, quoniam labi non poffit. Effe autem & alium perturbationibus vacuum, malum videlicet; ac fi dicas durum & immobilem.* Ad rem M. Anton. lib. I. fect. 9. ἅμα μὲν ἀπαθέστατον εἶναι, ἅμα δὲ φιλοστοργότατον." VPTON.

Ibid. τὰς σχέσεις τηροῦντα &c. „Vide II. 14, 8. IV. 8, 20." IDEM.

Verf. 5. μηδ' ἐν ὕπνοις — — μηδ' ἐν οἰνώσει, μηδὲ μελαγχολῶντος. „Confer I. 18, 23. II. 17, 33." VPTON.

Verf. 6. Τοῦτο ὑπὲρ ἡμᾶς, φησὶν, ἐστίν. Si genuina eft hæc fcriptura, φησὶν nunc ad Epictetum referetur, & fententia erit: *Hoc eft fupra noftrum captum: hoc nondum ad nos pertinet. Nondum eum fecimus profectum*

fectum in superioribus locis, ut vacet nobis, huic dare operam. conf. vs. 16 sq.

Ibid. μεταπίπτοντας, ἠρωτῆσθαι περαίνοντας, *&c.* Olim verba sic distinguebant editi cum msstis, μεταπίπτοντας ἠρωτῆσθαι, περαίνοντας, *&c.* Vbi WOLFIVS: „Repetendum ἀπὸ κοινοῦ, καταγίνονται περὶ τὸ ἠρωτῆσθαι μεταπίπτοντας, *&c.* Puto τὸν περαίνοντα fuisse argutiarum quoddam genus." — VPTONVS vero, ἠρωτῆσθαι περαίνοντας conjungens, monet: „ἐκ τοῦ ἠρωτῆσθαι περαίνοντας scribendum: nam *syllogismi* sunt *qui interrogando concludunt.* vide supra I. 7, 1. & III. 21, 10. Et ἀπὸ κοινοῦ repete καταγίνονται περὶ μεταπίπτοντας." — Ex III. 21, 10. intelligitur, posse etiam τῷ ἠρωτῆσθαι περαίνοντας legi. In re incerta vero neutram conjecturam in contextum recipere ausus sum; quum praesertim & I. 7, 1. codex noster pa. atque etiam pb. a prima manu nude ἠρωτῆσθαι habeant absque τῷ vel ἐκ τοῦ. Quod si ἐρωτῆσαι darent libri, pro ἠρωτῆσθαι, majorem aliquam speciem haberet eorum ratio, qui hoc verbum a περαίνοντας separarunt. conf. Adn. ad II. 18, 18. Sed in ἠρωτῆσθαι consentiunt libri: (mendose quidem ἠρωτᾶσθαι habet pc.) Et loca paulo ante citata dubitare nos non sinunt, recte verbum hoc cum περαίνοντας conjunctum esse ab Vptono. Vide de *captioso* illo *interrogandi genere*, itemque de μεταπίπτουσι, notata ad I. 7, 1. Wolfius μεταπίπτοντας h. l. *inversiones* interpretatus est.

Ibid. ὑποθετικούς. Olim ὑπερθετικούς legebatur; quam scripturam tenens Gassendus, (de Logicae origine & varietate, Tom. I. operum, p. 52.) *superpositum* vel *superlativum* interpretatus est, soritae affinem suspicans. Sed mendosam esse scripturam jam pridem WOLFIVS viderat, notaveratque; „Pro ὑπερθετικούς, quod Grammaticorum est, lego ὑποθετικούς." — Idque ipsum non modo hic interpres, sed jam & Schegkius in versione expresserat. In Graecis Vptonus demum correxit mendum, monuitque: „Ex nostro codice reposui ὑποθετικούς." — Consentit noster pb. Sed ὑπερθετ. pac.

Vers. 7. Δεῖ γάρ, Φησί. Hoc verbum Φησί nunc ad adversarium refertur: de qua formula elliptica vide notata ad I. 4, 9. In ora ed. Basil. notatur Φασί, scil. ex editoris conjectura, quae & Meibomio placuerat, & eo majorem h. l. speciem habebat, quod ad οἱ νῦν Φιλόσοφοι referendum illud verbum videri poterat. Nec tamen solicitanda vulgata; praesertim cum mox eum, qui haec

hæc regerens inducitur, adloquatur Epictetus, σοὶ οὖν τοῦτο λείπει. Vide tamen, ne perinde ac vſ. præc. ad Epictetum referri hoc verbum Φησὶ poſſit, hac ſententia, ut rationem reddat, cur ſupra dixerit, τοῦτο ὑπὲρ ἡμᾶς ἐστιν. *Nam oportet quidem, inquit, etiam in his materiis verſantem curare ne decipiatur: at quem? nempe eum, qui jam ſit vir probus honeſtusque.*

Verſ. 9. μή τις τι. Carent τι pab.

Verſ. 10. τίς ἄριστός ἐστι τῶν Φιλοσόφων. τίς ἄριστος τῶν Φιλοσόφων ἐστὶ, pa.

Ibid. ὠχρίακας, εὐθὺς κέκραγας. Sic diſtinguere placuit. Alii, ὠχρίακας εὐθὺς, κέκραγας. Sed aut cum primo verbo ἐξέστηκας fuerat jungendum illud adverbium, aut cum poſtremo κέκραγας.

Verſ. 11. ἐκτείνας τὸν μέσον δάκτυλον. „Medio digito porrecto ſummum contemtum ſignificabant veteres. Martial. lib. II. epig. 28.

— — *Digitum porrigito medium.*

Juvenal. Sat. X. 52.

— — *Cum Fortunæ ipſe minaci*
mandaret laqueum, mediumque oſtenderet unguem.

Laërtius in vita Diogenis lib. VI. ſect. 34. Ξένων δέ ποτε θεάσασθαι θελόντων Δημοσθένην, τὸν μέσον δάκτυλον ἐκτείνας· Οὗτος ἡμῶν, ἔφη, ἐστὶν ὁ Ἀθηναίων δημαγωγός. Suetonius in Aug. c. 45. *Pyladem urbe atque Italia ſubmovit, quod ſpectatorem, a quo exſibilabatur, demonſtraſſet digito conſpicuumque feciſſet.* Dio Chryſ. p. 405. Εἴ τις αὐτῶν παραγένοιτο εἰς πόλιν, ἐν ᾗ πάντες ὅ τι ἂν δεικνύωσι, τῷ μέσῳ δακτύλῳ δεικνύουσι. Medium digitum *impudicum* vocat Martialis lib. VI. 70.

Oſtendit digitum, ſed impudicum.

Perſius vocat *infamem* Sat. II. 33. *Infami digito.*" VPTON.

Verſ. 12. ἢ ὡς ξύλον. Deeſt h. l. ὡς in pab.

Verſ. 13. ἔξω δὲ βλέπεις. „Hoc in Enchir. c. 24. vocat ἔξω στραφῆναι. Perſius Sat. I. 7.

— — *Nec te quæſiveris extra.*" VPTON.

Verſ. 14. Τί ἔτι ἀγωνιᾷς, μὴ οὐ δείξῃς ἡμῖν; Sic ſcripſi cum pab. pro eo quod vulgatum erat cum pc. Τί ἔτι ἀγωνιᾷς; μὴ οὐ δείξεις ἡμῖν;

Verſ.

Verf. 15. Τοιοῦτος γάρ σε μένει θάνατος, οἷον καὶ τὸν — — τίνα ποτ' ἐκεῖνον; — — τὸν Κρῖνιν. Videtur utique οἷος fcribendum, quod ad θάνατος referatur: atque id ipfum factum video a Menagio ad Laërt. VII. 62. Sane οἷον neque ut adjectivum neutrius generis, pro οἷόν τι pofitum, neque ut adverbium, commode hic ftare poffe videtur. Ad illa verba, τὸν τίνα ποτ' ἐκεῖνον; quum absque diftinctione continuo tenore cum cæteris vulgo fcriberentur, hæc monuit WOLFIVS: „Videntur verba effe hæfitantis, qui nomen viri non ftatim in promptu habuerit. *Crinidem* hunc recentiorem aliquem fuiffe, & pavore exanimatum deceffiffe, hinc conjicere fortaffe poffis." — VPTONVS, in contextu nil mutans, in Notis fic fcribit: „Οἷον καὶ τὸν [τίνα ποτ' ἐκεῖνον;] Κρῖνιν. Dele ifta quæ uncis inclufi. vide fupra ad III. 1, 31. Refpicit ad hiftoriam fuo tempore fatis notam. *Crinis*, Stoicus philofophus. Meminit Diogenes Laërt. in vita Zenonis, fect. 62. & 71. ὡς ὁ Κρῖνις φησὶν ἐν τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ. & fect. 76." — Et ego prope abfui, ut pro fufpectis haberem ifta verba τὸν τίνα ποτ' ἐκεῖνον, & abjicienda judicarem. At putavi eadem fere ratione intelligi poffe, & locum fuum tueri, qua illa τίνες ποτέ; II. 20, 5. Philofophus, & quidem Stoicus, vulgo habebatur Crinis ille: at Epictetus, *quem eum dicam?* ait, *quo eum nomine infigniam?* nempe qui tantum abfuit a philofophi conftantia, ut terrore exanimatus ceciderit. Quafi dicat: *philofophum ne eum, an mancipium, adpellem?* Fortaffe etiam fatis fuerit, Wolfii tenere interpretationem; ut fint ifta verba, τίνα ποτ' ἐκεῖνον; hæfitantis, cui nomen non ftatim occurrebat: fore ratione fimillimam loquendi formulam fupra III. 1, 31. accipiendam vidimus. Et poteras utroque loco fignis parenthefeos includere illa verba. Quemadmodum vero utroque loco fubintelligitur verbum λέγω, εἴπω, aut aliud fimile: fic completam adjecto verbo dictionem habes apud Lucianum in Hermotimo c. 50. T. I. p. 791. τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρί, ἥ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο; οὐ γὰρ οἶδα. Et apud ipfum Epictetum noftrum III. 1, 14. βλέπων με τίνος εἴπω σχῆμα ἔχοντα. ubi confer quæ proxime fequuntur vf. 15. Noftri quidem codices h. l. non τίνα interrogative fcribunt, fed fic, τὸν τινά ποτ'.

Verf. 17. πῶς περὶ τὰς μεταπτώσεις *&c.* Referuntur hæc ad id quod vf. 6. dixerat.

Verf. 18. *προσήκει. πρέπει* pc.

Ibid. *βυθιζομένου δὲ τοῦ πλοίου, σύ μοι παρελθὼν ἐπαίρεις τοὺς σιφάρους.* His vulgo olim hæc fubjiciebantur verba: *εἶδος αὐλοῦ· ὅς ἐστι Φάρος, ἔστι δὲ εἶδος ἀμεσφορέως.* Quæ una cum fuperioribus verbis fic convertit SCHEGKIVS: *Quum autem navis mergi incipit, accedens tum ad me effers fpharos, quod fignificat fpeciem quandam tibiæ, atque etiam pharon: fpecies hæc eft amphoræ.* Notavit autem idem ad oram: „Non fatis intelligo quid hic fibi velit epilogus." — WOLFII verfio totius loci hæc eft: *Sed mergendo jam navigio, tu mihi tibias inflas.* Ejusdem Adnotatio hujusmodi: „Locus haud dubie corruptus. Quid *σφάρος* fit, [fic ille fcribit, quamquam in *τοὺς σιφάρους* confentiebant ed. Ven. & Baf. quibus ille ufus eft: unus Schegkius in verfione *fpharos* fcripferat.] in Lexicis non reperio. In qua voce fi non eft error, Arrianum fcripfiffe reor *ἐπαίρεις τοὺς σφάρους, fiftulas attollis* feu *inflas:* hoc eft, nugas agis in tragœdia, & feriis rebus neglectis, ludos & jocos tractas. Comparat enim, ut opinor, cafus humanos navi fubmergendæ, argutias dialecticas fiftulis. Verba, quæ fequuntur: *εἶδος αὐλοῦ — — ἀμεσφορέως*, & corrupta funt, & a grammatico aliquo, ut opinor, declarandi ergo margini addita, in contextum irrepferant. Pro *ὅς ἐστι Φάρος*, fortaffe legendum *ὡσεὶ Φάρος*, quod longæ fuerint illæ tibiæ inftar turris. Pro *ἀμεσφορέως*, nec *ἀμφορέως* placet, [quod fcil. Schegkius in verfione expresferat,] nec aliud in mentem venit. Quare appendicem hanc omifi."

Vim vocabuli ὁ *σίφαρος*, quod nempe *veli nautici* genus aliquod fignificet, primus vidit adnotavitque SCALIGER, ad Manil. V. 27. fic fcribens: „*Sipara:* rectiffima lectio. Lucanus: [Pharfal. V. 429.] *Imaque pandens* Sipara *velorum, perituras accipit undas.* Feftus Avienus: *Volitantia raptim* Sipara *convertunt.* Epictetus: Βυθιζομένου δὲ τοῦ πλοίου, σύ μοι παρελθὼν ἐπαίρεις τοὺς σιφάρους." — CASAVBONVS, ad Suetonii Aug. cap. 98. poftquam de *Supparo* Senecam citavit, Epift. 77. hæc fubjicit: „*Supparum* eft veli lintei genus, quod non ad ufum, fed *ad indicium gaudii* rebus fecundis attollebant nautæ. Inde manavit proverbium, de eo qui in adverfa fortuna ea potius curat, quæ ad gloriam faciant, quam quæ ad falutem: Βυθιζομένου τοῦ πλοίου ἐπαίρει τοὺς σιφάρους. Arrianus Differtationum

Epicteti

Epicteti lib. III. cap. 2. Τοῖς σὺ παθοῦσι &c. id est, *Rebus secundis convenit ignem accendere, prandere, si ita contingat, cantare, saltare: at, quando pessum it navis, tu mihi suppara attolleres?* Ita exponi locus ille debet ac scribi. Quæ deinceps attexuntur in Græco codice ad finem ejus capitis, omnia sunt subdititia atque etiam corrupta. Lege præterea apud Hesychium, in voce Ἐπίδρομον, hoc modo: καὶ τὸ ἱστίον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμαμένον, ὁ καλοῦσι σίφαρον, καὶ ἔλαττον." — Corrupta verba, quæ post σιφάρους ex glossa in contextum irrepserant, sic legenda esse monuit SALMASIUS: „εἶδος αὐλοῦ ὁ σίφαρος· ἔστι δὲ καὶ εἶδος ἀμφορέως" :

De *Siparo, Suppara*, vel *Sipharo* plura qui cupit, adeat auctores in Fabri Thes. ad voc. *Siparum* laudatos. Summis malis adpendebatur hoc velum, vento utique secundo; at non solum ad gaudii indicium, ut Casaubonus ait; verum etiam ad usum, ut vel ex eodem Senecæ loco, ad quem is provocavit, intelligitur, & ex illis Lucani verbis, quæ rectius, quam a Scaligero supra citata sunt, in recentioribus editionibus sic leguntur:

— — — *summaque pandens*
Suppara velorum, perituras colligit auras.

UPTONI ad h. l. hujusmodi est Adnotatio: „Noster codex eodem modo habet ac excudendum curavimus. [Id est, si recte capio: non agnoscit glossam in fine capitis olim adjectam: nam in ceteris nil differunt libri.] Vide Vossium de Etym. ling. Lat. in v. *Supparum*. Quod autem attinet ad lectiones ex ora codicum in contextum temere a librariis receptas, sæpe in his Notis de istiusmodi corruptionibus monui: prima vero facie se produnt; & satis est monere. Ecce autem, Lector, locos nonnullos ex politissimis Scriptoribus, quos ante oculos hic sisto. Luciani Asin. in initio. Ἀπήειν ποτὲ εἰς Θετταλίαν — — καί πως ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες εἰς Ὕπατα, (πόλιν τῆς Θετταλίας) ἐκεῖθεν ὄντες. Idem de morte Peregr. p. 580. ubi versus Homeri ad Theagenem translatus: Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή. (τὸν Θεαγένην.) *per Nestorem Theagenem innuens.* Cicero Tusc. Disp. II. 38. [I. 38.] *Endymion vero, si fabulas audire volumus, ut nescio quando in Latmo obdormivit*, (qui est mons Cariæ,) *nondum, opinor, est experrectus.* Maximus Tyr. in Dissert. An quicquam ad virtutem Artes liberales conferant: Τοῦτό μοι ἄγει καί, lege, τοῦτό

μοι

μοι ὁ 'Ασκραῖος ('Ησίοδος) αἰνίτ]εται. Plato, in Critone sect. 9. Οὕτω σοι διαφερόν]ως τῶν ἄλλων 'Αθηναίων ἤρεσκεν ἡ πόλις τε καὶ ἡμεῖς, (οἱ νόμοι δηλονότι) τίνι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων. Idem in Phædone, sect. 49. Οὕτω γὰρ ἐκέλευσεν ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἅμα ἐφαπτόμενος αὐτοῦ, (οὗτος ὁ δοὺς τὸ φάρμακον) διαλιπὼν χρόνον, ἐπεσκόπει τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη. Josephus Antiq. Judaic. lib. XVIII. p. 798. edit. Hudf. Γίνεται δὲ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον 'Ιησοῦς — — καὶ πολλοὺς μὲν 'Ιουδαίους, πολλοὺς δὲ καὶ τοῦ 'Ελληνικοῦ ἐπηγάγετο· (ὁ Χριστὸς οὗτος ἦν.) καὶ αὐτὸν &c. Sed hæc obiter." — Quæcumque in his locis circumscripta sunt uncis, ea ex marginali glossa in contextum illata esse Vptonus judicaverat. Apud Epictetum nostrum hoc loco, in quo versamur, verba ista εἶδος αὐλοῦ &c. quæ vulgo contextui olim adscita erant, cum Vptoni codice pariter ignorant nostri tres pabc. In uno pb. ad vocem σιφάσους refertur breve scholion in ora positum, εἶδος αὐλοῦ.

CAPVT III.

TIT. καὶ πρὸς τί μάλιστα. Sic h. l. omnes scripti & edd. Sed in Indice Capitum, pro τί, scribit τίνα pb.

Vers. 1. "Υλη τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, τὸ ἴδιον ἡγεμονικόν. Vptonus cum Wolfio vertit: *Materia pulchri & boni est*, &c. parum feliciter. Multo rectius Schegkius: *Materia honesti & boni viri*. Est autem ὕλη *materia* vel *objectum*, ut in scholis aiunt, *circa quod aliquis versatur*, *in quo occupatur*. Alibi, τὰ ἐκτὸς, ait, esse ὕλας τῇ προαιρέσει. I. 29. 1.

Ibid. ἀλείπτου. Corrupte ἀπαλείπτου Ven. Correxit editor Bas. post quem ἀλείπτου tenuere omnes. At in ἀπαλείπτου cum Ven. consentiunt nostri codd. pabc, videndumque ne ferri hoc potuerit debueritque, (quamquam ignorant id vocabulum lexicographi) aut sitne ex ἰατραλείπτου truncatum decurtatumque, quod mihi admodum sit probabile. Vide Plin. Ep. 4. & 22. lib. X.

Vers. 3. τὸ μήτ' ἀγαθὸν, μήτε κακὸν. μήτε κακὸν, μήτ' ἀγαθὸν pbc.

Ibid. προέσθαι αὐτὸν δεῖ. δεῖ προέσθαι αὐτὸν pc.

Vers. 4. Φαν]ασίαν ἐναργῆ. Sic ed. Vpt. Olim ἐνεργῆ, ubi: „Fortassis ἐναργῆ, *evidentem*, pro efficaci & actuosa."

actuosa." WOLFIUS. — „Confirmat Wolfii conjecturam noster codex, quare in contextum recepi. Editio quoque Salmant. * ἐνεργῆ, & in margine ἐναργῆ. Et Schegkius, *evidens visum.*" VPTON. — Nil frequentius confusione duorum istorum vocabulorum; de qua diximus ad Polyb. I. 1, 2. & XVI. 23, 5. In ἐναργῆ consentit h. l. pb.

Ibid. ἔνθεν ἐξήρτηται πᾶσα κίνησις καὶ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ. Conf. I. 19, 11.

Verf. 5. Οὕτω γὰρ πέφυκα· τοῦτό μοι τὸ νόμισμα δέδωκεν ὁ Θεός. *Ita enim natura comparatus sum: hanc mihi monetam dedit Deus.* Id est: Hoc ita a Deo sancitum est, (νενόμισται) & naturæ meæ insitum, ut, quacumque in re impressam perspicue viderim *Boni* notam, eam rem non modo non possim recusare; (quemadmodum numum, Cæsaris imagine signatum, recusare & reprobare nemini civi licet;) sed ut necessario ad eam rem adpetendam trahar, (vs. 2.) eamque omissis aliis omnibus mihi vindicatam velim. Hoc differt Dei lex monetaria ab hominum lege: Quæ moneta Cæsaris imaginem habet impressam, eam nemini licet recusare: Cui rei Deus notam Boni impressit, eam rem non modo non recusare potest homo, sed per suæ naturæ necessitatem ad eam adpetendam trahitur, & ad omnes res alias omittendas projiciendasque, dum illam adipiscatur obtineatque. conf. vs. 13.

Verf. 7. Ἀλλὰ τὸ ἐμὸν ἐγὼ ἀγαθόν. Placuit hic verborum ordo, quem dedit noster pb. Cæteri vulgo, Ἀλλ' ἐγὼ τὸ ἐμὸν ἀγαθὸν &c.

Verf. 8. Ἐὰν δ' ἐν ὀρθῇ προαιρέσει θῶμεν, αὐτὸ τὸ τηρεῖν τὰς σχέσεις ἀγαθὸν γίνεται. Sic & distinguendam & leviter corrigendam orationem putavi. *Si vero in recta voluntate ponimus, scil. bonum; tum ipsum hoc, servare relationes,* (non modo numquam pugnabit cum Bono & cum vera nostra utilitate, sed ipsum) *fiet Bonum.* Ignorant vulgo τὸ, & comma non post θῶμεν, sed post σχέσεις ponunt, Vptonus etiam post αὐτό. Wolfii hæc erat versio: *Si vero in recta voluntate illud collocaverimus, ut affectiones conserventur, bonum fiet.* Quam versionem cum sub contextu tenuisset VPTONVS, in Notis hanc posuit, *si vero in recta voluntate illud ponamus, servare relationes, fit bonum.* Tum: „Noster codex, (ait:) ἄλλως, αὐτούς." — Non αὐτοὺς, sed αὐτῷ, pro vulgato αὐτὸ habet noster pa. & sic etiam prius fuerat in pb.

pb. in quo dein in αὐτὸ mutatum. Articulum τὸ vero ignorant omnes.

Verf. 9. "Ἕξει τὸ πλέον τοῦ ἀγροῦ ὁ ἀδελφός. Duas voces ὁ ἀδελφὸς, quas ignorant vulgo omnes, ex conjectura adjeci; nam & quæ præcedunt, & quæ sequuntur, hoc clamabant. Tum verba "Οσον καὶ θέλει, quæ nudo commate olim a superioribus distincta erant, puncto separavi. Est enim hoc responsum ad superiora verba. Intellige Ἐχέτω, ὅσον καὶ θέλει. *Habeat quantum volet!* Olim sic vertebant: *Habebit plus agri, & quidem quantum volet.*

Verf. 10. τίς δύναται ἐκβαλεῖν. Forsan μ' ἐκβαλεῖν.

Ibid. οὐδ' ὁ Ζεύς. „Vide I. 1, 23. I. 6, 40." VPTON.

Ibid. ἀλλ' ἐπ' ἐμοὶ αὐτὸ ἐποίησεν. Caret αὐτὸ pc.

Verf. 11. "Οταν οὖν ἄλλῳ ἄλλο τὸ νόμισμα ᾖ, *&c.* Sententia satis plana. *Si alii alia fuerit moneta:* id est, si alius alia in re impressam Boni notam cernere sibi videtur; si alius in alia re Bonum suum ponit. Ad verba quod adtinet, olim sic ea legebantur: "Οταν οὖν ἄλλῳ ἄλλο τὸ νόμισμα ἢ ἐκεῖνό τις δείξας, ἔχῃ *&c.* Commode vero adnotavit VPTONVS: „Quid si hoc modo: "Οταν οὖν ἄλλο ἄλλῳ τὸ νόμισμα ᾖ, ἐκεῖνό τις δείξας ἔχει τὸ ἀντ' αὐτοῦ πιπρασκόμενον." — Cui ego hactenus obsecutus sum, quod ἢ in ᾖ mutavi, & ἔχῃ in ἔχει, quamquam fortasse & subjunctivus ἔχῃ teneri potuisset, hac sententia, *habuerit, habere poterit.* Cæterum ἄλλῳ ἄλλο scribas, an ἄλλο ἄλλῳ, perinde est: quare in hoc quidem vulgatum tenui, in quo nec variant libri nostri. In ἔχει vero consentientem habeo nostrum pc.

Verf. 12. Prava olim verborum distinctio fraudi fuerat docto perspicacique Wolfio, ut a philosophi sententia prorsus aberraret, ne dicam, ut nihil prorsus hoc loco videret. Nempe sic vulgo scribebatur: ἔχῃ τὸ ἀντ' αὐτοῦ πιπρασκόμενον, ἐλήλυθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν κλέπτης. ἀνθύπατος τίνι νομίσματι χρῆται; Commodiore distinctione sanavit hunc locum Vptonus, a SHAFTESBVRIENSI admonitus, qui hæc adnotaverat: „Post πιπρασκόμενον interpungendum credo, non post κλέπτης. Ipse enim Proconsul fur est, ipse moechus. ἐλήλυθε κλέπτης, scil. ἀνθύπατος. ἐλήλυθε μοιχὸς, scil. ἀνθύπατος. Et honestius præterito utitur Epictetus, quam si præsentem aliquem proconsulem notasset." — Eodem modo

modo jungenda κλέπτης ἀνθύπατος; adnotaverat Salmasius.

Ibid. ἀργυρίῳ. „Malim ἀργυρῷ." WOLFIVS. Nempe adjectivum volebat, quod ad νομίσματι referretur: sic & Schegkius. At minime solicitandum fuisse vulgatum, ex tota orationis connexione satis adparet.

Ibid. λάβε, φησί. βάλε, φησί pc. male.

Vers. 13. *οἰμώζων καὶ στένων πωλήσει &c.* Cur οἰμώζων καὶ στένων? Puta, quod vel turpe aut iniquum esse intelligit, aut quod aliam quamlibet ob caussam minime lubens hoc facit; sed cogitur atque abripi se patitur ab illa, quæ eum dominatur, cupiditate. Verte igitur, supplendo καίτοι particulam, quæ sæpe ad participia per ellipsin subintelligitur, *plorans licet & gemens*. Pro στένων, Teutonicus interpres γελῶν expressit, quod liber nullus agnoscit, nec facile quisquam lector desideraverit.

Ibid. Pro πωλήσει ἀντ' αὐτοῦ, mutata verborum serie, ἀντ' αὐτοῦ πωλήσει habet pb. Complura verba prætermisit h. l. pc. ab istis, ἄλλος φιλόθηρος usque ὃ θέλεις.

Ibid. Ἄλλος γὰρ αὐτὸν ἀναγκάζει. ἀναγκάζει αὐτὸν pc. Is *alius*, quem dicit, (cf. III. 1, 43. not.) Deus est; qui talem naturam constituit hominis, ut qua in re is suum Bonum ponit, ei rei non possit non cætera omnia postponere. (vide supra vs. 5. & ibi not.) Est autem hominis culpa, si ibi Bonum suum ponit, ubi Deus illud non posuit.

Vers. 14. πρὸς τοῦτο μάλιστα τὸ εἶδος. Idem hoc valet, ac πρὸς τοῦτον τὸν τόπον, vel πρὸς τοῦτο τὸ γένος. Nam synonyma fere sunt ista vocabula Stoicis. vide Laërt. VII. 39.

Ibid. αὐτὸν γυμναστέον. αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, ut sæpe aliâs. Nil hic variant libri.

Ibid. ὃν ἂν ἴδῃς, ὃν ἂν ἀκούσῃς. ὃ ἂν ἴδῃς, ὃ ἂν ἀκ. pb.

Ibid. ἀποκρίνου ὡς πρὸς ἐρώτημα. „Confer II. 16, 2. & infra cap. 8." VPTON.

Ibid. Ἔπαγε τὸν κανόνα. „Vide II. 11, 15 sqq. II. 20, 21. IV. 10, 3. IV. 12, 12." IDEM.

Vers. 15. Πενθοῦντα suo e cod. recepit Vpt. quod & reponere jusserat Wolf. & in ora habuerat editio Salm.

Salm. Vulgo olim πευθοῦν edd. mutilata voce. In πευθοῦντα consentit pc. πευθοῦντας habet pb. πευθοῦντ' ἐπὶ est in pa. sed litera τ ab eadem manu obelo inducta, & puncto inferne notata, ut suspecta.

Ibid. ὁ θάνατος ἐστιν ἀπροαίρετον. ἀπροαίρετόν ἐστιν. pb. quod magis placet.

Vers. 17. ἐν τῇ σχολῇ. „Vide II. 16, 18 sqq. IV. 1, 138." VPTON.

Ibid. εἶτ' ἐξελθόντες. Sic voluit, debuit certe VPTONVS; in cujus contextu εἶτ' cum acuto accentu expressum est, eodemque modo repetitum in Notis, ubi monet: „Sic noster codex: vulgo ὅτ' ἐξελθόντες." — Vulgatum ὅτ' perperam tenent pab. sed ὅθεν ἐξελθ. habet pc. non male; attamen magis placet εἶτα, quod & Salmasius ex conject. commendaverat. Formulam εἴπερ ἄρα, quæ paulo ante legitur, eodem modo usurpatam I. 28, 9. vidimus.

Vers. 18. Δόγμα. — — Δόγμα. *&c.* Priori loco, pro δόγμα, est δόγματα in pc. Quod vero hic *dogma*, id alibi τὸ φαινόμενον dicit Noster; (vide I. 28, 32. not.) alibi φαντασίαν & ὑπόληψιν. Enchirid. c. 20. Paulo ante, pro συντετάσθαι, est συντετάχθαι in pc. perperam. cf. I. 10, 1.

Vers. 19. ὡς ἂν ἔχῃ τὰ περὶ αὐτόν. „*utcumque se res illius* (scil. externæ *habeant.*" Sic VPTONVS in Notis; cum sub contextu alienissima ab Epicteti sententia verba retinuisset, quæ Wolfius h. l. posuerat, *ut qui suis rebus fruatur.* ὅσ' ἂν, pro ὡς ἂν, legendum censuerat Meibom. Superius, pro δόγματά ἐστι, habet δόγματά εἰσι pc.

Vers. 20. *sqq.* Οἷόν ἐστιν ἡ λευκάνη *&c.* „Ex hoc loco tabulam illam elegantem expressit, & fronti librorum præfixit vir nobilis, quem sæpe nomino." VPTON. — In *Shaftesbury's Characteristicks*, in fronte Tom. I. minutam tabulam æri incisam video, ad hujus loci præscriptum delineatum, cum hac inscriptione, πάντα ὑπόληψις: video etiam Tom III. p. 199. (ad quem locum ibi ablegatur lector) citata hæc ipsa Epicteti verba; sed quod ad ea illustranda faciat, nihil quidquam ibidem reperio. Mihi vero haud satis ea plana atque perspicua esse, ultro profiteor.

Vers.

Verf. 22. ὅταν σκοτωθῇ τις. Vptonus cum Wolf. *si quis caligaverit.* Certius putavi, *si quis vertigine fuerit correptus;* quæ eft pervulgata illius verbi poteftas. Sic apud Polyb. X. 13, 8. ἐσκοτοῦντο διὰ τὴν εἰς ὕψος ἀνάτασιν.

Ib. οὐχ αἱ τέχναι καὶ αἱ ἀρεταὶ συγχέονται, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ἐφ' οὗ εἰσι. *Non artes & virtutes turbantur, fed fpiritus in quo funt.* Nil variant libri, nifi quod αἱ ante ἀρεταὶ deeft in cod. pb. Vel ex connexione orationis intelligi poterat, τὸ πνεῦμα idem fere nunc fonare ac τὴν ψυχὴν, quo vocabulo paulo ante ufus eft. Ac fane ipfam animam atque etiam principalem ejus partem, πνεῦμα effe dixere Stoici. vide Plut. Plac. Philof. IV. 3. Laërt. VII. 156 fq. Sext. Empir. II. 70 & 81. III. 188. quam in partem planiffime etiam Galenus lib. III. de Decretis Hippocratis (laudatus Salmafio ad Epict. & Simplic. p. 178.) ait, *Cleanthem, Chryfippum & Zenonem dixiffe,* τρέφεσθαι ἐξ αἵματος τὴν ψυχὴν, οὐσίαν δ' αὐτῆς ὑπάρχειν τὸ πνεῦμα. Nonnumquam vero (ut fupra vidimus ad II. 23, 3.) diftinxerunt inter τὸ πνεῦμα & τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς, atque πνεῦμα intellexerunt *fpiritum animalem,* five *fluidum* illud *nerveum,* quod a principali animi parte ad exteriora organa fenfuum pertinet, cujus minifterio efficiuntur fenfuum perceptiones, & Φαντασίαι five vifa menti adferuntur, notionesque informantur. Videtur autem comparationis ratio, quæ hic inftituitur, defiderare, ut, quemadmodum II. 23, 3. fic & hic pofteriori quodam modo τὸ πνεῦμα accipiatur. Quo & fpectare videntur verba proxime fequentia, ἐφ' οὗ εἰσι. Nam quod hæc cum Vpt. & Wolf. vertimus *in quo funt,* id græce proprie ἐν ᾧ, non ἐφ' οὗ, fonat; nifi artes virtutesque fpiritui, *veluti ceræ impreffas* intellexit, quo intuitu perinde & ἐφ' οὗ & ἐν ᾧ dicere poterat. Et ifta quidem fimilitudine, ubi de notionibus agebant animo perceptis, frequenter ufos effe Stoicos, fatis notum eft: (fic ipfe Nofter II. 23, 3. cf. Sext. Empir. VII. 228. Laërt. VII. 54. Alexand. Aphrod. de Anima, apud Menag. ad Laërt. l. c. &c.) virtutes autem omnes, *artes* effe dicebant; *artem*que definiebant, σύστημα καταλήψεων, *fyftema ex multis animi perceptionibus conftans.* vid. Cic. Acad. II. 7. & Sext. Empir. cum alibi, tum Pyrrh. Hyp. III. 188. ubi pugnantiam illam, quod fpiritui, quamquam fua natura fluxo atque labili, tamen notionum multitudinem veluti ceræ impref-

sam statuerint, non inobservatam prætermisit. Cæterum vide, an ad totius hujus loci dilucidationem, quem mihi non satis in liquido esse supra professus sum, conferre aliquid possit id quod apud Laërt. VII. 158. legimus: Αἰτίας δὲ παθῶν ἀπολείπουσι τὰς περὶ τὸ πνεῦμα τροπάς. At hæc ipsa quidem Laërtii verba Oedipum aliquem desiderare mihi videntur.

CAPVT IV.

TIT. Πρὸς τὸν ἀκόσμως ἐν θεάτρῳ σπουδάσαντα. „Julius Capitol. *Quod turpissime contra eos faveret.* Vbi Salmasius: *Dicitur* contra aliquem favere, *qui contrariæ ejus parti favet. Verus favebat Prasinis, Venetianorum contrariis: sic contra Venetianos favebat.* Turpissime *autem* favere, *est, cum clamore & motu corporis indecenti favere: ἀκόσμως σπουδάζειν id vocat Arrianus.* Vide Pet. Fabrum, in Agonist. lib. II. cap. 30. & Gatak. ad M. Antonin. I. 5. Auct. Dialog. de Orat. c. 29. *Iam vero propria & peculiaria hujus urbis vitia pæne in utero matris concipi mihi videntur, histrionalis favor, & gladiatorum equorumque studia; quibus occupatus animus quantulum loci bonis artibus relinquit.*" VPTON. Confer ad l. II, 27.

Vers. 2. Εἰπόντος δ' ἐκείνου. Conjunctionem δὲ, quam ignorabant edd. omnes, inserui monitus ab Vptono, cujus codex eam offerebat. Eamdem vero exhibent nostri codices tres pabc.

Ibid. τὸν αὐτῶν ἄρχοντα — — καὶ ἐπίτροπον. „Hunc Epiri Procuratorem (nam & hæc provincia Præsidialis fuit) vocat Arrianus modo ἄρχοντα, *præsidem;* modo *ἐπίτροπον, procuratorem.* Vide Salmas. ad Aelium Spart. p. 7." VPTON. — At ἄρχων hoc loco nonnisi generali notione, ut participium verbi ἄρχω, accipiendum: proprium dignitatis est nomen ἐπίτροπος Καίσαρος, vs. 4. & ἐπίτροπος Ἠπείρου, vs. 1. Perperam pc. τὸν αὐτὸν ἄρχοντα.

Ibid. Καίσαρος φίλον. „*Amici* & comites *Cæsaris* dicebantur, qui erant a consiliis, & admissi in interiorem principis familiaritatem. Vide Salmas. ad Ael. Spart. p. 9. vs. 16. *Non amicos suos aut comites solum.* Frequens horum in vetustis monumentis mentio, & infra, IV. 1, 8 & 45 & 95. IV. 4, 5." VPTON.

Vers.

Verf. 4. κραυγάσω. Vtroque loco κραυγάζω in præf. tempore fcribit pc. minime abfurde. Idem ἀναπηδῶ, pro ἀναπηδήσω, fed in ora notavit γρ'. ἀναπηδήσω.

Verf. 5. πῶς αὐτοὺς δεῖ θεωρεῖν. πῶς δεῖ θεωρεῖν αὐτοὺς pa. percommode.

Verf. 7. Τί οὖν θέλεις; ἵνα &c. Τί οὖν· θέλεις ἵνα &c. pb.

Ibid. ἐκεῖνοι δὲ μηδ' εἴπωσιν. „Abeft iftud δὲ ab omnibus, quos vidi, libris, noftro excepto.“ VPTON. — Agnofcit eamdem particulam nofter pb. Neque vero, quamvis præcefferit μὲν, neceffario defiderabatur h. l. illa particula: immo & gratia & vis quædam ineffe afyndeto in hac connexione videri poterat.

Ibid. τὸν Δία οὐ λοιδοροῦσιν. „Vide I. 17, 13. II. 22, 17. Enchir. c. 31, 4.“ VPTON.

Verf. 8. κολάσῃ fcripfi cum pc. Cæteri κολάζῃ cum edd.

Verf. 9. Σώφρων. „Nomen proprium comœdi.“ MEIBOM. — „Extat nomen Sophronis nefcio cujus apud Gruter. in Infcr. p. DCCX. 8.“ VPTON.

Ibid. οὐ τοῦτο εἰπεῖν. „Abeft vulgo particula negans, & interrogatio indicatur poft στεφανωθῇ; Quod tenens VPTONVS, monuit in Notis: „Mox lege Οὔ. ἀλλ' ἐκεῖνο. Ego neceffariam utique hanc particulam judicavi, fed proxime ante τοῦτο inferendam; quod vel invitis libris feci. οὐκ ἔδει fcribere jufferat MEIBOM.

Verf. 10. Ἐμοὶ παρ' ἐμὲ φίλτερος οὐδείς. „Vide I. 22, 24.“ VPTON.

Ibid. ἵν' ἄλλος νικήσῃ κωμῳδῶν. κωμῳδὸν maluerat Meib. præter rem.

Verf. 11. νικήσει, ὃν θέλω. „Sic recte nofter codex: non νικήσω, uti perperam alii habent.“ VPTON. — Verum expreſſerat jam Wolfius in verfione; & νικήσει notaverat Meibom. Id ipfum habet etiam nofter pc.

Ibid. ὑφάρπαζε. Temere ὑφάρπαλε ed. Ven.

Verf. 12. καθιστὰς σεαυτόν. Sic fcripfi cum pb. Vulgo καθιστᾶς σαυτόν. edd. cum pa. Perperam vero καθιστάς. pc. omiffo pronomine.

CAPVT V.

TITVLVM huic Capiti vulgo omnes hunc præfigebant: Πρὸς τοὺς διὰ νόσον πλατ]ομένους. Ad quæ verba ego, miratus nemini Interpretum suspecta ea fuisse, hæc olim adnotaveram: „Ni admodum fallor, aut διὰ delendum est, aut intercidit nonnihil, ad διὰ νόσον referendum. Potest vero etiam in verbo πλατ]ομένους error latere." Ac latebat sane in isto verbo error, facile quidem inveniendus, sed qui me non minus quam cæteros præterierat interpretes. Opportune ἀπαλλατ]ομένους dedit noster codex pb. non quidem hoc ipso loco, ubi & is vulgatum tenet, sed in Capitum Indice, qui huic libro præmittitur. Neutro loco a vulgata scriptura discedit pa. quam sic vertit Vptonus cum Wolfio, *Ad eos qui morbum caussantur;* Schegkius, *Ad eos qui propter morbum fingunt aliquid.* Codex pc. h. l. sic scribit, Πρὸς τοὺς νόσῳ πλατ]ομένους. Idem in Capitum Indice, Πρὸς τοὺς νόσου (sic) πλατ]ομένους.

Vers. 2. ἄνοσος ἦσθα σύ; Vulgo edd. omnes ἦς σύ; Sed: „Noster codex (ait VPTON.) habet οἶσθά συ; Forsan ἄνοσος ἔσῃ;" — Ego, vestigiis scripturæ illius insistens, haud cunctanter ἦσθα scribendum putavi. Qua de Attica verbi forma cum alii Grammatici consuli possunt, tum Maittaire in Dialecticis Græc. ling. p. 44. sed præ cæteris Wetstenius ad Evang. Matth. 26, 69. Et ἦσθα σύ; plane hic scripsit pb. In pa. est εἶ σύ;

Vers. 3. γηροκομήσεις. γηρωκομήσεις pab.

Ibid. κακὸς κακῶς τί ποτε ποιήσεις τῶν ἑξῆς. Illa κακὸς κακῶς vulgo cum præcedente ἄρξεις conjungebant edd. & mssti nostri; ego ad sequentia commodius referri putavi.

Vers. 4. καὶ τὴν σαυτοῦ στάσιν μετατέθεικας ἀπὸ τῶν ἀπροαιρέτων ἐπὶ τὰ προαιρετικά. Conf. Enchir. c. 2. & Diss. III. 3, 19.

Ibid. κἄν ποτ' εἴπῃς Οἴμοι. „Vide infra, cap. 19. & Enchir. c. 5." VPTON.

Ibid. λέγεις. Commodum utique foret λέξεις, quod maluerat Meibom. Sed ferendum vulgatum, in quod libri consentiunt. Et frequenter verbum in præs. pro fut. usurpatum videmus.

Ibid.

Ibid. διὰ τὸν ἀδελφόν. „Omiſſum credo διὰ νόσον." COM. SHAFTESBVR. — Nil opus. Perperam vero ante τὸν ἀδελφὸν deeſt διὰ in pab.

Ibid. ἔτι ὑπολογίζῃ. Recte ἔτι edidit Vpt. ex ſuo cod. & Parif. (Et ſic quidem tres Pariſini, pabc.) Olim ὅτι edebatur.

Verſ. 5. καταλαβεῖν ἡμᾶς ὀφείλουσι τί ποτε ποιοῦντας. Particulam ποτε, quam ignorabant ſuperiores editiones, ſuo e cod. recte adſcivit Vptonus: (cum quo facit noſter pc.) ſed non debebat idem Editor cum ſuperioribus editoribus, verba illa τί ποτε a præcedentibus verbis interſerto puncto interrogandi ſejungere; quæ neceſſario cum illis jungenda cenſui, ut τί ποτε non interrogative accipiatur, ſed ſignificet *aliquid quodcumque illud ſit*, ſicut paulo ante vſ. 3. & mox rurſus vſ. 6. & paſſim alibi.

Verſ. 6. τί ποτε μὲν γάρ. Deeſt μὲν pb.

Verſ. 7. Εἴ τι ἔχεις. Sic Vpt. e ſuo codice, ut voluerant Wolf. & Salmaſ. Prius ἤ τί edebatur; & ſic pa. ὅτι ἔχεις pc. ſed εἴ τι pb. cum cod. Vpt.

Ibid. ἐπιμελουμένῳ. ἐπιμελούμενον pc.

Ibid. ἀνανάγκαστος correxit Vpt. monente Wolfio, & ed. Salmant. in ora. Sic vero & pab. Perperam olim ἀνάγκαστος ed. Ven. cum pc. quod in ἀναγκαστὸς mutarunt ſequentes.

Verſ. 8. μή τι πρὸς ἄλλα ἐχρησάμην ταῖς ἀφορμαῖς, ἃς ἔδωκας; καὶ ἔδωκας pa. & caret ἃς, qua ſub ſcriptura neſcio an lateat aliud quid. πρὸς ἄλλα, *ad alia*: intellige ἢ πρὸς ἃ ἔδωκας, *quam ad quæ tu illa ſubſidia mihi dediſti*; vel generatim *ad alia quam par eſt*. Sic mox ἄλλως, *temere*, *ſecus quam par eſt*, *perperam*. Conf. II. 8, 15. II. 10, 13.

Ibid. μή τι σοί ποτ'. καί τι σοί ποτ' pc.

Ibid. μή τι σοῦ ἐμεμψ. τὴν διοικ. Placuit hic verborum ordo, quem dedit pc. Alii μή τι ἐμεμψ. σοῦ τὴν διοικ.

Verſ. 9. σοῦ θέλοντος. σοῦ ἐθέλοντος pa. σοῦ θελήσαντος pb.

Verſ. 10. ἀπελθεῖν ἐκ τῆς πανηγύρεως. „Vide ad II. 14, 23. & confer infra, IV. 1, 105.

Ibid. συμπαρακολουθῆσαί σοι. σοι ignorat pb. recte, ut videtur.

Verſ. 13. ἦ ὑγιαίνων. Vulgo omnes ἢ ὑγιαίνων, quod Vpt. cum Wolf. ſic vertit: *an dignus es qui ſanus in tali recumbas?* Obſecutus vero ſum eidem VPTONO, monenti in Notis: „Scribe ἦ, *certe, profecto;* & dele interrogationem. *Abi ad lectulum tuum: dignus es profecto qui vel ſanus in tali recumbas.*" — Scripturam ἢ cum editis tenent pabc. ὃς ὑγιαίνων conjectaverat Meibom.

Verſ. 14. ὁ Σωκράτης τί λέγει; Ὥσπερ ἄλλος τις, φησὶ, *&c.* „Verba Socratis, ad quæ reſpexit Epictetus, extant in Xenoph. Ἀπομνημ. lib. I. c. 6. [ſub fin.] Ἐγὼ δ᾽ οὖν καὶ αὐτὸς, ὦ Ἀντιφῶν, ὥσπερ ἄλλος τις ἢ ἵππῳ ἀγαθῷ *&c.* Haud ſecus M. Anton. VIII. 43. Εὐφραίνει ἄλλον ἄλλο· ἐμὲ δὲ, ἐὰν ὑγιὲς ἔχω τὸ ἡγεμονικὸν, μὴ ἀποστρεφόμενον μήτε ἄνθρωπον, μήτε τινα τῶν ἀνθρώποις συμβαινόντων· ἀλλὰ πᾶν εὐμενέσι ὀφθαλμοῖς ὁρῶντα καὶ δεχόμενον, καὶ χρώμενον ἑκάστῳ κατ᾽ ἀξίαν. *Alium aliud oblectat: me vero, ſi ſanam habeo principalem animi partem, non averſantem hominemve, aut quæ hominibus contingunt; ſed omnia oculis benignis videntem & excipientem, & ſingulis pro ſui exiſtimatione utentem.* Sic Marci locum & diſtinguo, ne literâ mutatâ: tantum τινα transpoſui. [At id rectius fortaſſe in ſuo loco relinquetur, moxque μήτε τι τῶν ἀνθρ. ſcribetur.] Ὁρῶντα pro ὁρῶν dicitur κατὰ σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον: ſed, ſi malis, legas minima mutatione ὁρῶν τε καὶ δεχ." VPTON.

Ibid. τὸν ἀγρὸν τὸν αὐτοῦ. Sic pc. cum edd. τὸν αὐτοῦ pb. τὸν ἑαυτοῦ pa.

Verſ. 15. λεξείδια. Sic pab. cum edd. λεξίδια pc. & ſic rurſus infra vſ. 17.

Ibid. Τί ποιεῖς; *quid agis?* Familiaris loquendi formula, idem fere valens ac τί λέγεις? *quid ais? quid dicis?* pro quo paulo ante, εὐφήμει, dixerat. Dormitaverat h. l. optimus Vptonus. Veteres omnes editiones cum msstis in τί ποιεῖς; conſentiunt, quod ipſum & Schegkius & Wolfius expreſſit; *quid facis?* in verſione ſcribentes. In ed. Col. operarum errore, in græca, τι ποιεῖ; irrepſerat; in verſione nil ibi mutatum. Cantabrigienſis editor, errorem in græco repetens, verſionem etiam de induſtria corrupit; *quid facit?* ſcribens. Id inde in Londinenſem editionem, & ex hac in Vptonianam propagatum eſt tam græcum verbum corruptum,

quam

quam latinum. De quo ne in Notis quidem monuit Vptonus.

Verf. 16. περὶ δ' ἀσχολοῦνται. Sic Vptoni codex, & noster pc. quod adoptavi. Vulgo πρὸς ὃ ἀσχολ. edd. quod & ipsum fortasse ferri poterat, sed illud certius.

Ibid. τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀεὶ καὶ ἐκφέρειν καὶ εἰσφέρειν. „Vide ad I. 25, 31. Simplicius in Epict. Enchir. c. 42. [p. 261. ed. Lugd. Bat.] Ἐλέγετο οὖν καὶ ὁ Σωκράτης ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ἀεὶ ὁρᾶσθαι, καὶ μήθ' ὑπὸ τῶν ἡδέων, μήτε ὑπὸ τῶν λυπηρῶν δοκούντων μετακινεῖσθαι, διὰ τὸ μίαν τὴν αὐτὴν (l. μίαν καὶ τὴν αὐτὴν, *unam & eamdem*) ζωὴν ἀεὶ τὴν ἑαυτοῦ διαζῆν." VPTON.

Verf. 17. οὐδέποτε εἶπεν ὅτι οἶδέ τι, ἢ διδάσκει. „Socrates apud Platonem in Apol. Οὐδέ γ' εἴ τινος ἀκηκόατε, ὡς ἐγὼ παιδεύειν ἐπιχειρῶ ἀνθρώπους, καὶ χρήματα πράττομαι, οὐδὲ τοῦτο ἀληθές. Xenoph. in lib. I. Ἀπομνημ. [c. 2.] Ἀλλ' ἔπαυσε μὲν τούτων πολλοὺς, ἀρετῆς ποιήσας ἐπιθυμεῖν, καὶ ἐλπίδας παρασχὼν, ἂν ἑαυτῶν ἐπιμελῶνται, καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἔσεσθαι· καίτοι γε οὐδεπώποτε ὑπέσχετο διδάσκαλος εἶναι τούτου. Vide & Ἀπομν. lib. I. c. 6. f. 3. Hinc meram esse calumniam apparet, quae ab Aristophane jactata sunt in Nub.

Οὗτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα.

Vbi Schol. Καὶ τοῦτο ψεῦδος, διαβολῆς χάριν· οὐδεὶς γὰρ μισθὸν ἐτέλει Σωκράτει· ἐπεὶ ἐκεῖνος ἔφασκε μηδὲν εἰδέναι. Nihil scire se Socrates dicebat; ideoque nullam a discipulis mercedem exigebat. Ita Xenoph. in Ἀπομν. & Plato in Apol. Laërtius, in vita Socratis, II. 32. καὶ εἰδέναι μὲν μηδὲν, πλὴν αὐτὸ τοῦτο εἰδέναι. ubi vide quae congessit Menagius. Luciani autem locus in Hermotimo, quem ibi laudat, leviter corruptus est: nam pro οὐχ ὅπως μὴ, transpositis vocibus scribendum μὴ οὐχ ὅπως. Sic: ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, μὴ οὐχ ὅπως, ἀλλ' [ἀλλὰ] μηδ' ὅλως εἰδέναι τι, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. Socrates *palam apud omnes professus est, non se* scire, *sed prorsus se nihil scire, nisi hoc solum quod nihil sciret.*" VPTON. — Quod si Luciani verba, a Menagio citata, apud ipsum Lucianum, (Tom. I. ed. Wetsten. p. 790.) inspicere voluisset vir doctus, videre poterat, nulla opus esse loco illi emendatione, sed operarum errore apud Menagium post οὐχ ὅπως μὴ omissam

 fuisse

fuisse vocem πάντα. Pro οἶδέ τι, perperam εἶδέ τι pc. & pa. in contextu, sed hic verum intra lineas adnotavit.

Ibid. κηπουρὸν. κηπωρὸν pb. Prorsus corrupte μὴ πονηρὸν pa.

Ibid. ἂν αὐτὸν. αὐτὸν ἂν pb.

Vers. 18. ὑμῶν. ἡμῶν pc.

Ibid. ἐπεί τοι εἰ εἴχετε, καὶ ἐνοσεῖτε ἂν ἡδέως. „Vide Chrysippi verba, II. 6, 9 sq. II. 10, 5." VPTON.

Vers. 19. Εἴ τις ὑμῶν ἠράσθη κορασίου &c. „Hoc est: Qui amat, novit quid sit, propter amorem omnia perferre. Si quis adeo puellæ captus amore, pericula mortemque ipsam vellet obire; quid non ille obiturus est, qui Dei, Vniversi, τοῦ πρώτου καλοῦ, amore captus est." VPTON.

Ibid. οἶδεν ὅτι ἀληθῆ λέγω. Sic pc. cum edd. consentiente (ut videtur) Vptoni codice. εἶδεν ὁ λέγω pab.

CAPVT VI.

Vers. 1. Πυθομένου τινὸς, [πῶς, διὰ τί] τῶν νῦν — — — πρότερον μείζονες &c. In omnibus hactenus editis sic legebatur initium hujus capitis: Πυθομένου δέ τινος τῶν νῦν μᾶλλον ἐκπεπονημένου τοῦ λόγου, πρότερον μείζονες προκοπαὶ ἦσαν. Quæ cum sic convertisset WOLFIVS: *Sciscitante quodam, cum oratio magis hoc tempore elaborata esset: majores ne progressus olim fuissent?* ad illa verba πότερον μείζονες &c. monuit idem in Notis: „Sententia & ea quæ sequuntur, indicant addendum esse τότε." — VPTONVS vero, servata sub contextu Wolfiana versione, hæc deinde adnotavit: „Ex responso, locum esse corruptum, patet. Infere διὰ τί: hæc omissa. Deinde, pro πότερον, lege πρότερον. Hoc modo: Πυθομένου δέ τινος, Διὰ τί, τῶν νῦν μᾶλλον ἐκπεπονημένου τοῦ λόγου, πρότερον μείζονες &c. *Sciscitante vero quodam, Quare, cum logica, quam tractant homines nostræ ætatis, magis sit elaborata, prius majores progressus erant.*" — Cui ego de πότερον in πρότ. mutando adsentiens, de priori orationis parte vix satis mecum decernere potui, quo eam pacto constitueram. De διὰ τὶ nil repugno; prætuli tamen πῶς, qua fere particula uti Noster solet in hujusmodi interrogationibus. Sed τῶν νῦν non placet. Possis τονῦν aut τὸ νῦν suspicari, quod ipsum pro nudo νῦν frequen-

freqnenter poni notum, & sic apud Nostrum habemus III. 26, 7. Fortasse etiam prorsus deleri debebat importunus ille articulus *τῶν*, ut ex particula *πῶς* corruptus detortusque. Sed gratiam ei faciendam putavi, præpositionem *ὑπὸ* supplendo. Duas autem voces, ex nostr. conjectura adjectas, uncis inclusi. Nihil præsidii codices nostri, in contextu quidem, offerebant. Sed ad oram codicis pc. vir doctus hanc adnotavit conjecturam: *Ἴσως οὕτω· Πυθομένου δέ τινος τῶν παρόντων, διὰ τί, νῦν μᾶλλον ἐκπεπονημένου τοῦ λόγου, πρότερον μείζονες.*

Vers. 3. *τότε δ' ὥστε &c.* Sic recte ex cod. Ven. edidit Vpt. Olim *ποτὲ*: quod ferri quidem posse visum erat Wolfio; sed & ipse *τότε* maluerat. Perperam quidem in Ven. *τοτὲ* acute scribitur, & sic quoque in nostro pa. sed recte *τότε* habent pbc.

Vers. 4. *μηδὲ ζήτει, ὅταν ἄλλο ἐκπονῇς &c.* „Vide I. 4, 17." VPTON.

Ibid. *Ἀλλ' ἴδε.* Sic bene edd. & ex more Epicteti. *ἰδοῦ* pab. *εἶδε* pc. qnod ex *ἴδε* corruptum.

Ibid. *πρὸς τούτῳ* recte pb. cum edd. *πρὸς τοῦτο* pa. minus recte. Corrupte prorsus *πρὰ τούτων* pc.

Vers. 5. *καὶ γὰρ οὐκ ἀγωνίζεται ὅπου μὴ κρείσσων ἐστίν.* Vulgo sic edebant omnes: *ἢ γὰρ οὐκ ἀγωνίζεται ὅπου μὴ κρείσσων· εἰ μὴ ὅπου κρείσσων ἐστίν.* Vbi Wolfius, pro *εἰ μὴ ὅπου*, suspicatus erat *ἢ ὅπου κρείσσων ἐστιν.*, & hoc ipsum etiam in versione expressit: *Aut enim non certat, ubi non est superior: aut ibi certat ubi superior est.* VPTONVS, nec in contextu, nec in versione deserens Wolfium, in Notis hæc habet: „Noster codex totam sententiam, cæteris omissis, sic legit: *Ὁ σπουδαῖος ἀήττητος· καὶ γὰρ οὐκ ἀγωνίζεται ὅπου μὴ κρείσσων ἐστίν. Vir bonus & sapiens invictus est; nam non certat nisi ubi sit superior.* Olim legebam, *ἢ γὰρ — — ἢ εἰ μὲν, ὅπου κρ. aut enim non certat ubi non est superior; aut, si certat, ibi certat, ubi superior est.*" — Ego haud cunctanter tenendum duxi, quod offerebat Vptoni codex. Vulgata lectio e duabus lectionibus imperite conflata est; altera, *ὅπου μὴ*, altera, *εἰ μὴ ὅπου*. Cum Vptoni codice consentit noster pb. Vulgatum tenent pac. Initio vero hujus pericopæ, pro vulgato *ἢ γὰρ*, utique *καὶ γὰρ*, invitis licet libris omnibus, corrigendum putavi.

Verſ. 6. Εἰ τὰ κατὰ τὸν ἀγρὸν θέλεις, λάβε· λάβε τοὺς οἰκέτας &c. Cum alterum λάβε ignorarent vulgo omnes, VPTONVM probavi, adjicere jubentem. „Omittitur (inquit) λάβε, propter repetitionem." — Vide ad I. 18, 8. Ante iſta verba, Εἰ τὰ κατὰ &c. intellige: *Sic enim dicit vir bonus ſuo adverſario.*

Verſ. 8. ὁ Κοινὸς νοῦς. „*Senſus communis* varie apud varios accipitur; uti monuit Bentlejus ad Horat. Serm. lib. I. 3. 65. Vide quoque Com. Shafteſb. in tractatu ſuo, qui inſcribitur *Senſus communis;* & Gatakerum ad M. Antonin. I. 16. κοινονοημοσύνη. Cæterum κοινὸς νοῦς hoc in loco eſt ſenſus ille omnibus communis, (utpote eſt τοῦ Παντὸς anima, cujus ſingulæ quaſi particulæ ſunt) per omnia rationalia dispertitus a ſpiritu illo, qui magno ſe corpore miſcet. Vna eſt veritas: una eſt anima, cujus ſingulæ quaſi particulæ ſunt. Ad rem M. Anton. IX. 8. Εἰς τὰ λογικὰ μία νοερὰ ψυχὴ μεμέρισται. *Anima una intellectiva in rationalia dispertitur.* Et IV. 4. Εἰ τὸ νοερὸν ἡμῖν κοινὸν, καὶ ὁ λόγος καθ᾽ ὃν λογικοί ἐσμεν κοινός." VPTON.

Verſ. 9. οὐδὲ γὰρ τυρὸν ἀγκίστρῳ λαβεῖν. *neque enim caſeus* (tenellus) *hamo capitur.* „Apophthegmate tali uſum Bionem quoque refert Laërtius hic verbis: Ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῷ μὴ θηρᾶσαι μειράκιον· Οὐχ οἷόν τε, εἶπεῖν, ἁπαλὸν τυρὸν ἀγκίστρῳ ἐπισπᾶσθαι." SCHEGKIVS. — „Fortaſſis addendum epitheton ἁπαλὸν, ut eſt apud Diogenem Laërt." WOLFIVS. — „Pro certo ἁπαλὸν addendum; aliter nullo ſenſu dicitur. Vide Laërt. IV. 47." VPTON. — At neceſſitatem addendi hujus adjectivi mihi non perſuaſit vir doctus: nec enim adiumentum ejusmodi mire convenit cum brevitate proverbii; & per ſe intelligebatur ductum eſſe hoc proverbium a *molli caſeo atque recenti*, quo plerumque utebantur veteres. Itaque vide, ne apud Laërt. vox ἁπαλὸν præter neceſſitatem adſuta ſit.

Verſ. 10. Ῥοῦφος. „De *Rufo* vide ad I. 1, 27." VPTON.

Ibid. κἂν ἄνω βάλῃς. „Vulgo ἀναβάλῃς. Sed edit. Salmant. * ἀναβάλῃς, & in marg. * ἄνω βάλῃς." IDEM. — In ἄνω βάλῃς, quod & Salmaſius hic reponere ex conjectura juſſerat, conſentiunt noſtri libri pabc. Sed ὅτι, quod præcedit ante ὡς ὁ λίθος, deeſt in pab.

Ibid.

Ibid. ἐνεχθήσεται κάτω ἐπὶ γῆν τῇ αὐτοῦ κατασκευῇ. Sic ex conjectura correxi. Vulgo omnes ἐνεχθ. κάτω ἐπὶ τὴν αὐτοῦ (αὐτοῦ temere ed. Lond. & Vpt.) κατασκευήν. Quod quo pacto citra animadversionem præterire potuerint interpretes, mirari subit: nec enim ἐπὶ τὴν αὐτοῦ κατασκευὴν significat *suopte nutu*, ut Vptonus cum Wolfio vertit, nec *in suum locum*, ut Schegkius. κατασκευὴ est *fabrica* & *natura cujusque rei.* ἐπὶ τὴν αὐτοῦ κατασκευὴν nihili prorsus est. Quare aut ita oportebat, ut correxi: aut ἐνεχθήσεται κάτω ἐπὶ γῆν κατὰ τὴν αὐτοῦ κατασκευήν. A scriptura olim vulgata non discedunt codices nostri.

Ibid. ἐφ' ᾧ πέφυκεν. „Lego ἐφ' ὅ" WOLF. Sic & SALMAS. At utrumque recte dicitur: quare non solicitanda vulgata, nisi ei litem faciant veteres libri. Et ἐφ' ὅ quidem (ut voluerant, quos dixi, Interpretes) offert noster pc. In ἐφ' ᾧ vero consentiunt pab.

CAPVT. VII.

Vers. 1. Τοῦ δὲ διορθωτοῦ. „*Correctores liberarum civitatum*, ii sunt quorum in antiquis inscriptionibus frequens mentio. Vide Casaub. in Capitol. p. 66. edit. fol. Gruter. p. CCCCLXXXVI. 3. p. MXCVIII. 1. & alibi." VPTON. IDEM in Indice: „διορθωτὴς, *Corrector*, munus erat & dignitas apud Romanos; quorum plurimæ provinciæ suos habuere Rectores, Consulares, Correctores, Præsides. Trebell. Poll. *Aurelianus* — — *eum quem triumphaverat*, *Correctorem totius Italiæ fecit.*" — Conf. Ammian. Marcell. XXVII. 4. & Eutrop. IX. 13. ibique Interpretes. Judicia exercuisse Correctorem, & insignem potestatem habuisse, intelligitur ex iis quæ habet Noster infra, vs. 30 sqq. Particulam δὲ ignorabant olim edd. Tacite eam adjecit Vptonus, e suo puto codice. Habet eamdem noster pc. Initio superioris Capitis omnes eam agnoscunt.

Ibid. παρ' ὑμῶν τῶν Φιλοσόφων. Epicureos per ironiam quasi κατ' ἐξοχὴν *Philosophos* dicit, ob singularem plerorumque istius sectæ hominum confidentiam arrogantiamque; quam & Cicero, cum alibi, tum de Nat. Deor. I. 8. salse deridet.

Ibid. ἵνα καὶ αὐτοὶ ἱστορήσαντες μετίωμεν. „*Quo nempe cognito redeamus.* Respicit ad nobile illud Pythagoræ dictum.

dictum. Vide supra ad I. 14, 23. & confer ibid. vs. 29." VPTON. — At nulla hic quidem *reditus* mentio. *μετιέναι* non est *redire*, sed *obire*, & *obeundo persequi*. Pro *ἱστορήσαντες* suspicabar olim *ἱστορήσοντες* in futuro, *spectaturi*; sed noc necessarium, & vetare videtur id quod sequitur, *καὶ θεώμεθα*. Nil mutant libri. Itaque *ἱστορεῖν* nunc non *spectare* est, sed *cognoscere*; *postquam e vobis cognoverimus quid sit spectatu dignissimum*.

Vers. 2. Ὅτι μὲν γὰρ τρία ἐστὶ. In ora pc. adnotavit aliquis vir doctus: ἴσως, Ὅτι μὲν δὴ ἔφη τρία ἐστί.

Vers. 3. τὴν σάρκα. „Vide I. 20, 17. II. 23, 21." VPTON.

Ibid. Μάξιμος ἔπλευσε μέχρι Κασσιόπης. „*Maximus*, a Trajano dux constitutus contra Parthos; a quibus devictus periit. Vide Xiphilin. in vita Trajani." VPTON. — De Maximo conf. Reimar. ad Dionem T. II. p. 1108 sq. & 1126. *Cassiope* vel *Cassiopeia*, portus Epiri.

Ibid. προπέμπων. „Scil. τὸν υἱόν." WOLF. — „Προπέμπειν est *aliquem honoris caussa deducere*. Xenoph. Κύρου παιδείᾳ. ά. [I. 6, 1.] Κῦρος — — ὡρμᾶτο ἐπὶ τὴν στρατείαν· συμπροὔπεμπε δὲ αὐτὸν καὶ ὁ πατήρ. Sic etiam παραπέμπειν apud Eunapium, p. 149. ed Commel. Ὁ δὲ ἀνθύπατος καὶ δορυφορῶν μετὰ πάντων ἢ τῶν δυνάμεων, ἐκ τοῦ θεάτρου παρέπεμψε. Quem locum sic restinge: ὁ δὲ ἀνθύπατος μετὰ πάντων τῶν δορυφορῶν [δορυφόρων, puto, volucrat] καὶ τῶν δυνάμεων, ἐκ τοῦ θεάτρου παρέπεμψε. Proconsul vero cum omni satellitio & copiis comitatum e theatro honorifice deduxit. Sic πέμπειν, *deducere*, apud Homerum, Odyss. έ. 37." VPTON. — Nunc paterno adfectu ductus Maximus filium comitatus est, cum Nicopolin, puto, in Epicteti scholam proficisceretur. χειμῶνος non cum Wolf. & Vpt. *hyberno tempore* vertendum putavi, sed *procelloso mari*. cf. cap. 9, 3. & II. 6, 20.

Vers. 4. Οὐ προσήκει οὖν, ἔφη. Ante Vpt. edd. omnes ignorabant οὖν & ἔφη. Particulam οὖν tacite adjecit Vpt. Eamdem habent nostri codd. pbc. Sed pb. simul verbum ἔφη dabat, quod non negligendum duxi.

Vers. 6. πότερον ἐφ᾽ αὑτῇ; *an ex se ipsa?* Id est, *an delectamur, quia delectamur?*

Vers. 7. εἰ γὰρ ἐπὶ τοῖς ψυχικοῖς, &c. *Si delectatio animi existit a rebus ad animum pertinentibus, inventa*

inventa est natura boni; scilicet, inventum est, boni rationem inesse *in rebus ad animum pertinentibus*, in certo quodam animi habitu. Vulgo omnes, atque etiam Vptonus, εἰ γὰρ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς, *si e bonis*. Ego vero unice SHAFTESBVRIENSEM probavi, monentem: „Legendum credo τοῖς ψυχικοῖς, quia sequitur τοῖς σωματικοῖς, [vs. 9.] per oppositionem." — Vulgatum ἀγαθοῖς tenent pabc.

Ibid. ἐφ' ᾧ εὐλόγως ἐπαιρόμεθα. „Vide II. 11, 22. Alludit ad Stoicum definitionem τῆς χαρᾶς, quam dicunt esse εὔλογον ἔπαρσιν, cui opponitur ἡδονὴ, i. e. ἄλογος ἔπαρσις. Vide Diog. Laërt. in vita Zenonis. [VII. 114. & 116.] Cæterum ἡδονὴ ψυχικὴ, seu (quod eodem redit) εὔλογος animæ ἔπαρσις, vocatur ἐπιγέννημα: illud vero, ἐφ' ᾧ ἐπαιρόμεθα, vocatur τὸ προηγούμενον. Ita ergo concludit Philosophus: Quale est τὸ ἐπιγέννημα, tale est τὸ προηγούμενον: [saltem τὸ προηγούμενον non potest esse inferioris ac deterioris conditionis, quam τὸ προηγούμενον.] sed ἐπιγέννημα pure & vere ψυχικὸν est: ψυχικὸν ergo τὸ προηγούμενον. Porro, τὸ ἐπιγέννημα ἀγαθὸν est; ἀγαθὸν ergo τὸ προηγούμενον: sed si tam ψυχικὸν, quam ἀγαθὸν, datur contra Epicureos ἀγαθὸν ψυχικόν. Hi vero omne bonum σωματικὸν esse tenebant." VPTON.

Ibid. τὸ ἐπιγέννημα. „Ἐπιγέννημα, *quod ad aliquam rem quasi super accedit, quod in posteris & consequentibus est.* Omnino vide Cicer. de Fin. III. 9. p. 228. edit. Davis. Vocat M. Antonin. VI. 36. *venena, spinas, lutum,* [*coenum,* τὸν βόρβορον] ἐκείνων ἐπιγεννήματα τῶν σεμνῶν καὶ καλῶν, *rerum illarum speciosarum & pulcrarum appendices:* ubi vide Gatak. Item III. 2. τὰ ἐπιγινόμενα, *quæ superveniunt* vertit interpres, quem consule." VPTONVS *in Indice.* — Confer omnino Laërt. VII. 86, & ibi Menag. Adde Adnot. proxime præced.

Ibid. δεῖ ἀγαθὸν εἶναι. δεῖ τὸ ἀγ. εἶναι pc. male.

Vers. 8. Ἀλλ' οὐ μὴ εἴποιτε. Prætuli hoc, quod dedit pc. Vulgo εἴπητε.

Vers. 9. πάλιν ἵν' ἐκεῖνα γένηται. Parui Vptono, qui sic suo e codice reponendum monuit. Vulgo edd. omnes πάλιν ἐκεῖνα, particula ἵν' absorpta a terminatione vocis præcedentis; nec aliter pabc. Sed in pc. pro γένηται est indicativus γίνεται, & in pb. ante γένηται superne adscripta syllaba γε, ut fit γεγένηται.

Vers.

Verf. 11. καὶ εἰ ἀπέχεται ἀλλοτρίων, δικαστὴς ὤν. Ad eumdem Maximum hoc retulisse videatur Wolf. & Vpt. de quo modo dictum. At is belli dux, non judex fuit. Indefinite hæc interpretatus sum; quibus verbis ipsum illum hominem respexisse Epictetus videtur, quicum hæc disserit. conf. vf. 30.

Verf. 12. Τὸ δὲ κλέψαι οὐδ' αὐτὸς ὁ Ἐπίκουρος ἀποφαίνει κακὸν, ἀλλὰ τὸ ἐμπεσεῖν. „Excepto nostro codice, quem hic sequimur, habent cæteri οὐδ' αὐτό. Verba autem Epicuri apud Laërt. X. 151. Ἡ ἀδικία, οὐ καθ' ἑαυτὴν κακὸν, ἀλλ' ἐν τῷ κατὰ τὴν ὑποψίαν φόβῳ. Clemens Alex. Strom. lib. IV. [p. 387. edit. Sylburg.] Καὶ ὅ γε Ἐπίκουρος ἀδικεῖν ἐπὶ κέρδει τινὶ βούλεσθαί φησι τὸν κατ' αὐτὸν Σοφόν· πίστιν γὰρ [immo vero, πίστιν δὲ] λαβεῖν περὶ τοῦ λαθεῖν οὐ δύνασθαι, ὥστε, εἰ ἠπίστατο λήσειν, ἀδικήσει κατ' αὐτόν. Vide Cicer. de Fin. II. 17 sqq. Horat. lib. I. Epist. 16, 54.

Sit spes fallendi, miscebit sacra profanis."

VPTON. — οὐδ' αὐτὸ ὁ Ἐπικ. pab. cum olim editis; non male. Intellige οὐδ' αὐτὸ τὸ κλέψαι. Sed οὐδ' αὐτὸς Ἐπικ. pc. absque ὁ. Mox pro κακὸν, perperam καλὸν habet pc.

Verf. 13. γένηται. γίνηται pabc.

Ibid. εἶτα φίλους ἐν τῇ Ῥώμῃ ἔχομεν δυνατούς. ἔχομεν in indic. ex conject. scripsi. Vulgo omnes ἔχωμεν, quod facile tulissem, atque etiam festive dictum putarem, nisi sequeretur indicativus ἀδρανεῖς εἰσιν, per copulam καὶ cum hac phrasi conjunctus. Tum, quod sequitur, τί ἀπέχῃ τοῦ ἰδίου ἀγαθοῦ; indicio est, præcedentia positive, ut ajunt Grammatici, fuisse expressa, & ita, quasi res in tuto esset collocata. Vulgatam quomodo tueatur Vptonus, videbis in Adnot. proxime sequenti. His scriptis, in hoc ipsum ἔχομεν consentientes reperi tres nostros codd. pabc.

Ibid. καὶ φίλας. Interpretum conjecturam in contextum recepi. Vulgo omnes καὶ φιλίας. Vbi:. „Fortasse φίλας, quod mulieres plerumque maritis imperant." WOLFIVS. — „Totum locum sic distingue atque interpretare: Ἀλλ' ἐγώ σοι λέγω, ὅτι ἐὰν κομψῶς καὶ περιεσταλμένως γένηται, λησόμεθα· εἶτα καὶ φίλους ἐν τῇ Ῥώμῃ ἔχωμεν δυνατοὺς, καὶ φίλας. Καὶ οἱ Ἕλληνες ἀδρανεῖς εἰσίν. οὐδεὶς τολμήσει ἀναβῆναι τούτου ἕνεκα;

να; *At ego tibi dico, si furtum fiat folerter & caute, fore clam: praeterea amicos Romae potentes, atque amicas habeamus,* (qui gratiam nobis atque veniam concilient.) *Quin & Graeci imbecilles sunt:* (fine exercitu: a Romanis subacti.) *nemo hac de caussa,* (nempe quod imbecilles sint, non quod res in sua natura recta sit necne) *in istam regionem ascendere audebit, atque eos spoliare?*" VPTON. — Cui interpreti si vel maxime concesserim, teneri ita posse subjunctivum ἔχωμεν, ut illa verba Καὶ οἱ Ἕλληνες &c. tamquam novam sententiam continentia, a praecedentibus interserto puncto separentur; in extremorum certe verborum interpretatione mire ab auctoris sententia aberravit vir doctus. Perspecte hic verum vidit Teutonicus interpres, sic hunc locum convertens: *und die Griechen sind ein verzagtes Volk: Es wird sich keiner von ihnen unterstehen, deswegen nach Rom hinauf zu kommen, und Klage zu führen.* Nempe ἀναβῆναι intelligendum εἰς Ῥώμην, *Romam proficisci*, scil. ad accusandum Praesidem provinciae & litem ei intentandam propter inlatas injurias. ἀναβαίνειν est, e Graecia *Romam proficisci.* vide Not. ad I. 10, 2. & mox infra, cap. 9. hujus libri, vs. 1 & 3. Eumdem, quem modo laudavi, Germanicum interpretem pariter video verbum ἔχομεν in indicativo accepisse; quod jam & ab utroque latino interprete factum. Posteriora verba Wolfius breviter sic reddere fuit contentus: *nemo propter hoc eo venire audebit;* sed ea non aliter, atque nos, accepisse videtur. Et perspicue in eamdem sententiam Schegkius: *nullus ad accusandum ascendere audebit.* In φιλίας cum olim editis consentiunt pabc. φίλας cum aliis corrigendum monuit Salmasius.

Vers. 14. Τί ἀπέχῃ τοῦ ἰδίου ἀγαθοῦ; „Vide II. 23, 15." VPTON.

Vers. 15. ἀδύνατόν ἐστι τοῦ φαινομένου ἀγαθοῦ ἀποστῆναι. „Alii libri, ἀδύνατόν ἐστι τῷ τοῦ φαιν. Si τῷ retineatur, scribe τῳ, id est τινί: sed sequimur nostrum codicem. Confer autem Aristot. Ethic. lib. I. cap. 1. in initio, & supra III. 3, 3 sqq." VPTON. — Importunum artic. τῷ cum Vptoni codice ignorant nostri pabc. Delere eumdem jusserat Salmas.

Vers. 16. καὶ αὐτὸν προσεκτρᾳχ. Intellige e superioribus διὰ τί μὴ καὶ αὐτόν. *Quidni & ipsum* &c.

Vers.

Vers. 17. Εἰ θέλεις εἶναι φιλόσοφος — — εἰ δὲ μή. „De constructione sententiæ vide supra ad I. 24, 14." VPTON. — *Si vis esse philosophus*, si tibi vis constare; intellige, *sic tibi subducendæ erunt rationes.*

Vers. 18. δογματίζων τὰ αἰσχρὰ, ποιῶν τὰ καλά. „Ita optime noster codex. Optime quoque sic emendavit WOLFIVS, [& Schegkius; hic, in versione; ille & in versione & in Notis.] cum alii libri [nempe editi omnes ante Vpt. atque etiam nostri codd. pabc.] inversa verba sic exhibent, δογματίζων τὰ καλὰ, ποιῶν τὰ αἰσχρά. Ad rem vero Cicero de Fin. II. 25. *Ac mihi quidem, quod & ipse bonus vir fuit, & multi Epicurei fuerunt, & hodie sunt, & in amicitiis fideles, & in omni vita constantes & graves, nec voluptate, sed officio consilia moderantes, hoc videtur major vis honestatis, & minor voluptatis; ita enim vivunt quidam, ut eorum vitâ refellatur oratio: atque, ut cæteri existimantur dicere melius quam facere, sic hi mihi videntur facere melius quam dicere.* Et cap. 31. *Huc & illuc, Torquate, vos versetis licet; nihil in hac præclara epistola scriptum ab Epicuro congruens & conveniens decretis ejus reperietis. Ita redarguitur ipse a sese, vincunturque scripta ejus probitate ipsius ac moribus.* Vide & lib. II. c. 18." VPTON.

Vers. 19. Τὸν θεόν σοι, ἐπινοεῖς Ἐπικουρείων πόλιν. Olim τὸ θεόν σοι. Vbi WOLFIVS: „Locus corruptus, cujus emendatio non occurrit. Sententiam igitur qualemcunque sum secutus, quasi scriptum esset πρὸς θεῶν μοι πόλιν Ἐπικούρειον ἐπινόει." — „Recte Mſ. Parif. τὸν θεόν σοι, scil. ἐπόμνυμι, *per deum tibi* juro; [*per deum te obtestor.*] Vide supra ad III. 1, 36. Ecce interim imaginem Epicureæ civitatis! neque absimilis illa Cyclopea civitas, quam depingit Homerus, Ὀδυσσ. ί. 112 sqq. Audi etiam apud Euripidem ipsum Cyclopa, vs. 333 sqq.

Ἃ 'γὼ τίνι θύω, πλὴν ἐμοὶ, (θεοῖσι δ' οὔ·)
καὶ τῇ μεγίστῃ γαστρὶ τῇδε δαιμόνων;
Ὡς τοῦ πιεῖν γε καὶ φαγεῖν τοὐφ' ἡμέραν,
Ζεὺς οὗτος ἀνθρώποισι τοῖσι σώφροσι,
λυπεῖν δὲ μηδὲν αὐτόν. Οἳ δὲ τοὺς νόμους
ἔθεντο, ποικίλλοντες ἀνθρώπων βίον,
κλαίειν ἄνωγα· τὴν δ' ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ
οὐ παύσομαι δρῶν εὖ.

Quas

Quas pecudes cui macto, nisi mihi, (minime vero diis) & huic ventri, qui maximus est Deorum. Quia comedere & bibere quotidie, id vero Jupiter est hominibus sapientibus, & nihil sese angere. Qui vero leges posuerunt, variantes hominum vitam, illos plorare jubeo: meæ autem vitæ non desinam benefacere. Versus tertius corruptus est, quem sic legit Barnesius, ὡς τόγε πιεῖν γε. At illa repetitio τόγε γε minime placet. Posset melius hoc modo corrigere, [corrigi,] ὡς τό γε πιεῖν τε καὶ Φαγ. *quippe ipsum illud & bibere & comedere* &c.", VPTON. — Euripidis versum alia ratione corrigendum docuit Musgravius. τὸν θεὸν apud Epictetum h. l. recte e ms. Paris. adscivit Vptonus; & consentiunt quidem tres nostri pabc. Pro Ἐπικουρείων vero perperam ἐπικουρεῖν habet pa. Post Ἐπικουρείων πόλιν equidem interrogandi signum posui: ni enim per interrogationem ἐπινοεῖς dictum intelligas, fuerit ἐπινόει in imperativo corrigendum, ut Wolfius voluit; quod tamen minime necesse.

Ibid. οὐ γὰρ γαμητέον· ἀλλ' οὐδὲ παιδοποιητέον· ἀλλ' οὐδὲ πολιτευτέον. „Hæc erat Epicuri doctrina: *neque matrimonium contrahendum, neque resp. capessenda.* Vide supra, ad l. 23, 3 & 6." VPTON. Paulo ante, pro οὐ γαμῶ, perperam οὐδαμῶς scripsit pc.

Ibid. Τί δὲ καὶ παιδεύσει. Caret καὶ pb. non recte. Sed percommode mox idem codex pb. ἢ ἃ Ἀθηναῖοι dedit, quum vulgo abesset pronomen ἃ, absorptum ab initiali litera vocis sequentis.

Vers. 21. ζῇς ἐν ἡγεμονούσῃ πόλει. „Schegk. *in principali urbe;* Wolf. *in principe urbe degis.* Sed passive forsan accipiendum, vel ita scribendum: *vivis in urbe bene administrata.*" VPTON *in Ind. ad verb.* ἡγεμονέω. — At nihil esse caussæ videtur, cur vel solicitemus vulgatum, vel ab usitata verbi notione discedamus. Pro ἡγεμονούσῃ, ἡγεμονευούσῃ habet pb. quod perinde est.

Ibid. ἄρχειν σε δεῖ &c. „Hæc omnia sunt Stoica." VPTON. — Vide II. 23, 38. & ibi notata.

Vers. 22. πραγμάτων οὕτω πιθανῶν πρὸς τὸ ἀγαγεῖν καὶ νικῆσαι. Sic ex doctorum virorum conjectura correxi. Vulgo omnes: πραγμάτων, οὕτω πιθανὸς ὢν πρὸς &c. Vbi: „Nec ex his verbis certam sententiam elicere possum. Nisi forte τὸ ἀγαγεῖν ad institutionem adole-

adolescentiae pertineat, & pro νικῆσαι legatur κινῆσαι." WOLFIVS. — „Pro οὕτω πιθανὸς ὤν, legendum οὕτω πιθανῶν, scil. πραγμάτων. Sensus postulat. [Et id quod sequitur, τῇ πιθανότητι τῇ ἐκείνων.] Hoc non videns Wolfius, majorem mutationem frustra tentat." COMES SHAFTESBVR. — „Hanc lectionem viri nobilis prorsus admittendam censeo." VPTON. — In contextu tamen vulgatam tenuerat Vptonus, & Wolfii versionem, quae ad ejus conjecturam erat adcommodata, intactam reliquerat: *cum adeo sis disertus ad educandum & movendum.* Poteras etiam π ι θ α ν ῶ ν ὄ ν τ ω ν suspicari; sed & carere hoc participio possumus. Vulgatum olim πιθανὸς ὢν tenent pabc. ἀγαγεῖν idem valet ac ἐπαγαγεῖν, *attrahere, adlicere.* Sic III. 23, 27. conf. ad II. 14, 3. Verbum νικῆσαι, si bene habet, eodem modo dicitur, quo usitatius aliàs eadem in re ἡττῆσαι. Atque etiam alibi apud Nostrum idem verbum νικῆσαι eodem modo in eadem connexione usurpatum memini, quamquam locus nunc non occurrit.

Vers. 23. πρὸς τῇ πιθανότητι τῇ ἐκείνων. „Vide ad I. 27, 3." VPTON.

Vers. 24. ἐν τορεύματι. Omnes olim ἐν τῷ ῥεύματι. Sed WOLFIVS: „Lego ἐν τορεύματι, a τορεύω." — Pariter Salmasius. Id vero VPTONVS denique in contextum recepit, adjecta nota: „Certissima conjectura, quamquam silent codices. Conf. autem Com. Shaft. Vol. II. p. 404." — Nihil hic praesidii offerebant codices.

Vers. 25. Οὐκοῦν καὶ καθήκοντα τρισσά; &c. „Fortasse δισσά. Sequitur enim: τὰ μὲν πρὸς τὸ εἶναι, τὰ δὲ πρὸς τὰ [πρὸς τὸ scribere voluerat, debuerat certe; nec variant libri.] ποῖα εἶναι, τὰ δὲ αὐτὰ (scil. τὰ ποῖα) τὰ προηγούμενα." WOLFIVS. — „Καθήκοντα τρισσὰ, inquit Epictetus. Lego itaque, pro τὰ δὲ α ὐ τ ὰ τὰ προηγ., τὰ δὲ α ὖ τ ὰ προηγ. *alia rursus* &c. Hoc modo: Οὐκοῦν καὶ καθήκοντα τρισσά.

α. τὰ μὲν πρὸς τὸ εἶναι.
β. τὰ δὲ πρὸς τὸ ποῖα εἶναι.
γ. τὰ δὲ αυ τὰ προηγούμενα." VPTON.

At, ut ternario quidem numero constaret ratio, ea mutatione nil opus erat. Etenim tertio loco posita intelligi possunt, & ex Epicteti sententia (quaecumque illa sit) intelligi debebunt, αὐτὰ τὰ προηγούμενα, *ipsa illa officia quae προηγούμενα dicuntur.* At, quaenam sit vis hujus

hujus diſtinctionis, quave ratione hæc, quæ hic dicit Epictetus, cum præcedentibus cohæreant, id fateor mihi minime in liquido eſſe. conf. III. 14, 7. I. 4, 20. Pro ποῖα, quod dabant vulgo omnes, ποιά ſcripſi, acute; (ut poſtulabat uſus ſermonis, monueratque etiam Vptonus in Indice;) id eſt, *aliquo modo ſe habentia, certo quodam modo conſtituta.* Sed ad quidnam referatur hoc ipſum ποιά, equidem non video: nam ad καθήκοντα certe referri nequit; aliud vero nihil adeſt: nec, quo pacto πράγματα intelligi poſſit, quod a Teutonico interprete factum video, perſpicio. Quodſi eſſet ποιόν vel ποιούς, ad hominem referrem, intelligeremque, *alia officia pertinere ad nos conſervandos; alia ad ſtatum noſtrum, & ad ea, quæ conſervantia ſunt ejus ſtatus, diligenda;* conf. Cicer. de Fin. III. 5. (ſive *ad curandum, ut quam optimo ſimus ſtatu;*) alia denique eſſe ea, quæ *eminenti & principali quadam ratione Officia dicuntur:* quod quidem poſtremum genus ineſt *in obſervandis relationibus*, quæ nobis cum aliis, partim hominibus, partim cum Deo intercedunt; quemadmodum cum aliâs ſæpe docet, tum præſertim III. 2, 4. & in Enchir. cap. 30. cum quo congruit quod hoc ipſo loco ſtatim ſequenti verſu adjicitur. Sed huic interpretationi fortaſſe ne obſtat quidem id quod dixi, quod non ποιόν vel ποιούς, ſed ποιά dicit; quandoquidem fieri poteſt, ut τὰ ζῶα intelligatur. Satis enim notum eſt, omnem quæſtionem cum de Officiis, tum de Fine bonorum, ab eo quod homini cum cæteris *animantibus* commune eſt, incipere ſolitos Stoicos. Et ita familiaris eis fuit notio hæc generalis τοῦ ζώου, ut ſæpe τὰ ἄλογα, τὰ λογικά, abſolute dixerint, ſubintellecto nomine ζῶα.

Ibid. Οὕτω καὶ ἀνθρώπου οὐ τὴν ὕλην δεῖ τιμᾷν. Vulgo omnes δοκεῖ τιμᾷν. WOLFIVS vero: „Lego δόκει, modo imperativo.“ — Et ſic etiam in verſione poſuit, *ne — — videaris.* VPTONVS vero, poſtquam in contextu nihil mutaſſet, & in verſione Wolfium tenuiſſet, in Notis denique monuit: „Sic cum ms. Pariſ. lege: οὕτω καὶ ἀνθρώπου οὐ τὴν ὕλην δεῖ τιμᾷν, τὰ σαρκίδια, ἀλλὰ τὰ προηγούμενα. *Sic non oportet honore proſequi hominis materiam, aut carnem, ſed principalia.*“ — Cui in emendandis quidem Græcis lubens ſum obſecutus. Et in δεῖ, pro mendoſo δοκεῖ, conſentiunt pabc. Et articulum τὰ ad σαρκίδια, qui in contextu Vptoni omiſſus erat, operarum errore ex edit. Gen. &

Col. per reliquas propagato, dant iidem codd. pabc. cum ed. Ven. & Baſ.

Verſ. 26. Τίνα ἐστὶ ταῦτα; (ſcil. τὰ προηγούμενα.) Πολιτεύεσθαι, γαμεῖν, παιδοποιεῖσθαι. Confer III. 22, 67.

Verſ. 28. Τὴν δ' ἡδονὴν ὑποτάξαι. Mutato paululum verborum ordine ſcribit pc. τὴν ἡδονὴν δ' ὑποτάξαι. Vnde autem pendet hic infinitivus ὑποτάξαι? Putabam ſtatim, cohærere eum cum illis infinitivis, quos cumulatos vſ. 26. legimus; ut omnia, quæ vſ. 27. continentur, velut in parentheſi poſita intelligerentur. Sed multo commodius rectiusque ad πεφύκαμεν eum referemus, quod legitur verſu ſuperiori; ut ſic procedat oratio, πεφύκαμεν ὡς ἐλεύθεροι &c. *natura voluit ut liberi ſimus, ut tamquam liberi vivamus*, &c. τὴν δ' ἡδονὴν πεφύκαμεν ὑποτάξαι &c. *voluptatem vero quod adtinet, voluntas naturæ eſt, ut eam his ſubjiciamus, tamquam famulam* &c. Quare commode ſic diſtinguetur oratio, ὡς αἰδήμονες· (ποῖον γὰρ ἄλλο — — λαμβάνει;) τὴν δ' ἡδονὴν ὑποτάξαι *&c.* Wolfius quidem & Vptonus verbum χρὴ ſubintellexiſſe videntur, a quo penderet infinitivus ὑποτάξαι.

Ibid. ἵνα προθυμίαν ἐκκαλέσηται. προθυμίας pabc. in plurali numero, quod vide ne verum ſit. Sic ταῖς προθυμίαις ἐπακολουθεῖς, IV. 12, 6.

Ibid. ἵν' ἐν τοῖς κατὰ φύσιν ἔργοις παρακρατῇ. Wolfius ſic vertit: *ut in naturalibus operibus principatum teneat.* Vptonus, Schegkium nunc ſecutus: *ut in naturalibus operibus perſeveret aliquis;* quaſi vel παρακαρτερεῖν eſſet ſcriptum, vel παρακρατεῖν ſignificationem neutralem haberet, ſimilem poteſtati verbi καρτερεῖν. In Notis vero idem VPTONVS active cepit hoc verbum, hanc promens Anglico idiomate verſionem hujus loci: *That it may Keep him* (or *hold him) ſteady in natural operations.* Pariterque in Indice eidem verbo παρακρατεῖν *continendi* & *retinendi vim* h. l. tribuit: qua de notione hujus verbi vide Appian. Hiſpan. c. 35. & quæ ibi ab H. Stephano notata ſunt, Vol. III. noſtræ edit. p. 244. Et perapte ſignificatus iſte huic loco convenire videtur; cujus ſententia, ni fallor, hæc eſt: *Voluptate animi, quæ virtutis & recte honeſteque factorum* (præſertim ubi graviora fuerant invitamenta, quæ in contrariam partem nos trahebant) conſcientiam ſequitur, *utitur illa vir bonus*, non utique ut domina, (non ita, ut finem

finem fibi ftatuat illam voluptatem, ut nonnifi illius cauffa virtutem amet; quod ne fieri quidem poteft, quoniam non exfiftit illa voluptas nifi e gratuito virtutis ftudio, ubi honeftatem propter ipfam fuo nomine colimus) fic *ut miniſtra*, *ut famula*, *quæ excitet eum, animumque ei addat*, ut fortiter fuperet omnia impedimenta, *& quæ eum in virtutis via & conſtanti ſtudio*, (*ἐν τοῖς κατὰ φύσιν ἔργοις*) unde multa eum avocare & in diverfa trahere poffunt, *contineat*, *confirmet, atque ſuſtentet*. Quo & fpectabat id ipfum, quod fupra vf. 22. dixit: *Talia circumſpice decreta, a quibus proficiſcens, poſſis cum voluptate abſtinere ab eis rebus quæ tantam vim habent ad adliciendos homines & ab officio avocandos.*

Verſ. 30. *τίς σε ἐποίησεν εἰδέναι.* *τίς* tacite correxit Vptonus, monitus a Salmafio. Sic vero dant noftri pabc. Temere *τί σε* olim edebatur.

Ibid. Καίσαρ μοι κωδίκελλον ἔγραψε. „Tacitus Annal. lib. XIII. c. 20. *Fabius Ruſticus auctor eſt, ſcriptos eſſe ad Cæcinam Thuſcum codicillos.* Vbi Lipfius: *Bene & ad ritum ejus ævi*, codicillos. *Nam officia omnia adminiſtrationesque dari a principe moris in codicillis.*" VPTON.— *κωδίκελον*, fimplici litera λ. pc.

Verſ. 31. τὴν Συμφόρου, ἢ τὴν Νουμηνίου. *Symphori* nefcio cujus mentio frequens eft apud Gruter. in Infcript. *Numenius* paffim occurrit; fed quisnam hic, nefcio. In pb. fic fcribitur, *τὴν Συμφόρου, ἢ τὴν τοῦ Νουμηνίου.*

Ibid. *τίνος πρὸ τοῦ κοιτῶνος κοιμηθείς;* „*Cujus ante thalamum obdormiviſti?* i. e. *cujus es cubicularius?* Vide fupra ad I. 19, 17." VPTON. — At ea notio non hujus loci. Eum qui ante lucem fores obfidet viri potentis, cujus favorem captat, per irrifionem dicit *ante cubiculum ejus pernoctare.*

Ibid. *τίνι πέμψας δῶρα;* „Tanquam hæredipeta. Tangit hunc morem paffim Martialis, & Horat. Sat. lib. II. 5, 10." VPTON. — At nec de hæreditate captanda nunc agitur: fed de eo, qui, ut a Principe ad munus aliquod nominetur, indigniffimis quibusque hominibus, quos gratia valere apud Principem putat, blanditur, & quovis modo eos fibi conciliare ftudet.

Verſ. 32. Ὡς λίθον. — — Ὡς ὄνον. Vulgo hæc cum fuperioribus ita connectebant, *εἰς φυλακὴν βαλεῖν*, *εἰς*

ὡς λίθον. — — ὃν θέλω, ὡς ὄνον. Parui vero VPTONO, commode monenti: „Plenius distingue post βαλεῖν. Respondet Epictetus, Ὡς λίθον. Et mox: Ἀλλὰ — — ὃν θέλω. Iterum Epictetus, Ὡς ὄνον." — Et majorem distinctionem adhibuerunt pab. Confer vero IV. 1, 72.

Vers. 33. *δείκνυε ἡμῖν.* Perperam olim omnes *δεικνὺς ἡμῖν.* ubi *δείκνυε* corrigendum monuit Salmas. quod ipsum recepit editor Londinensis. Dehinc Vptonus, cum in ipsius contextu (operarum, puto, errore) rursus *δείκνυς* (sic) esset positum, monuit in Notis: „Lege cum nostro codice *δείκνυε*, uti habes in versu sequente." — *δεικνὺς* vero h. l. pertinaciter tenent pabc.

Ibid. *ἀκολουθήσομεν.* Perperam *ἀκολουθήσομαι* pc.

Vers. 34. *ζηλωτὰς ἡμᾶς &c.* „Vide I. 19, 5." VPT.

Ibid. *ὁ ὡς ἀνθρώπων.* Temere *ὡς ὁ ἀνθρ.* sola edit. Bas.

Ibid. *τὴν ὄρεξιν τὴν αὐτῶν.* *τὴν αὐτῶν* pb.

Vers. 35. *ἡ ἀρχή.* Deest *ἡ* pb.

Vers. 36. *ζημιωθήσῃ.* Sic scripsi cum pc. Perperam vulgo omnes *ζημιώσῃ.*

Ibid. *ποίαν βλάβην; &c.* „Confer II. 4, 2. II. 10, 18. IV. 9, 9." VPTON.

Ibid. *ἄλλην οὐδεμίαν, ἀλλὰ τὸ μὴ ποιῆσαι ἃ δεῖ.* Plana sententia, & Stoicorum rationi conveniens: *hoc ipsum erit damnum tuum, quod non feceris quae oportebat.* Nec variant libri; & veteres quidem editiones, cum msstis, interpungunt etiam post *δεῖ*, ubi posteriores comma posuere. Corrigebat Salmasius, *ἀλλὰ τῷ μὴ ποιῆσαι ἃ δεῖ ἀπολέσεις τὸν πιστὸν &c.* quae emendatio minime necessaria. Conf. cap. 11, 1 sq.

CAPVT VIII.

Vers. 1. *Ὡς πρὸς τὰ ἐρωτήματα.* „Vide II. 16, 2. III. 3, 14. Ἐρωτήματα, *interrogatiunculae.* Sic Cic. lib. IV. de Fin. [c. 3.] *Pungunt quasi aculeis, interrogatiunculis angustis.* Seneca Epist. 82. *Verba mihi captiosa componis, & interrogatiunculas nectis.* In hisce sese exercebant Stoici. Sic Lucianus de Demonacte, *πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων πάνυ εὐστόχως παρεσκεύαστο.*" VPTON.

Vers.

Verf. 2. Ὁ υἱὸς ἀπέθανε τοῦ δεῖνος. Ἀπόκριναι. „Lego, τοῦ δεῖνος. Τί σοὶ δοκεῖ; Ἀπόκρ. ut postea interrogative.“ COM. SHAFTESBVR. — Vtique h. l. verba ista intercidisse videntur; at ignorant ea libri pariter omnes. Corrupte ἀπόκρινε pao. pro ἀπόκριναι.

Ibid. ἀποκληρονόμον κατέλιπε. „Noster codex & ms. Par. ἀπέλιπε.“ VPTON. — Vtrumque probum. Tenui vero vulgatum; quia post ἀποκληρ. facilius in scripturam ab eisdem literis incipientem, ἀπέλιπε, pro κατέλιπε, aberrare potuit librarius, quam vice versa. ἀπέλιπε pab. κατέλιπε pc.

Ibid. Καίσαρ αὐτὸν κατέκρινεν. Ἀπροαίρετον, οὐ κακόν. „Hæc omnia ex nostro codice supplevi, quæ in aliis desunt libris.“ VPTON. — Non habent nostri.

Verf. 3. Προαιρετικὸν, κακόν. Perperam τὸ προαιρετ. pc.

Verf. 4. ἢ οὖν Φυλακίσει. „Sic noster codex; male cæteri [& nostri mssti] ἢ οὖν. Ita quoque restituit Gatakerus, quem vide ad M. Antonin. XI. 37.“ VPTON. — Gatakeri emendationem laudaverat etiam Meibom. ad h. l.

Verf. 5. Ἄλλο οὐδέν; Οὐδέν. Levi cum mutatione hæc efferunt libri nostri. Pa. sic: ἄλλο οὐδέν; οὐδέν. Pc. ἀλλ' οὐδὲ ἕν; οὐδέν. Pb. ἄλλο οὐδὲ ἕν; & caret οὐδέν. Si quid mutandum, mallem equidem, Ἄλλο οὐδέν; Οὐδὲ ἕν.

Ibid. Τί ἐγένετο; Τὸ πλοῖον ἀπώλετο. „Hæc supplevi, fidem nostri codicis secutus, monente quoque Wolfio.“ VPTON. — Nempe, cum ista deessent vulgo, (quæ & desunt in pabc.) adnotaverat WOLFIVS: „Repetitio videtur inscitia librarii omissa.“ — Mox in pbc. omittuntur & illa, Τί γέγονεν; Εἰς Φυλακὴν ἀπήχθη, quæ habet pa. cum edd. De re confer Anton. VIII. 49. & ibi Gatak. qui etiam de supplendo defectu vulgatæ scripturæ monuit.

Ibid. ἐξ αὐτοῦ ἕκαστος. ἐξ αὐτοῦ ed. Vpt. cum auon. Lond. invitis libris msstis.

Verf. 6. ὅτι ἔξεστί σοι, πάσχοντι ταῦτα, εὐδαιμονεῖν. „Noster codex, ὅτι ἔξεστι πάσχοντα.“ VPTON. Neutrum male. Cum Vpt. facit noster pb.

Ibid. τὴν θύραν ἤνοιξεν. „Vide ad I. 9, 20. VPTON.

Ibid. ὅταν σοι μὴ ποιῇ. „Stoicus fortasse loquendi modus. Alioqui legerem, ὅταν σοι μὴ δοκῇ, vel ἀρέσῃ, ut supra etiam monui.“ WOLFIVS. — „Anglice, *if it makes not for you.* Vide supra ad II. 6, 22.“ VPTON.

Verf. 7. Πῶς ἔχουσι &c. Quæ hac fectione continentur, adparet ea nihil commune habere cum reliquo hujus capitis argumento.

Ibid. Ἰταλικός. „*Italicus*, cognomen ab *Italia* deductum. Vnde *C. Silius Italicus.*" VPTON.

Ibid. παρόντας ποτέ μου. Corrupte παρόντος πολέμου pb.

Ibid. τοιοῦτον γενέσθαι. An *tam pauperem* dicit? conf. III. 9, 15. Profiteor, me, quid fit quod hoc loco agitur, parum perfpectum habere.

Ibid. Duo verba, δεῖξας ἐμέ. defunt pc.

CAPVT IX.

TIT. ἐπὶ δίκῃ. ἐπὶ δίκην pa. Defunt ifta verba in pb. Sed in Capitum Indice uterque ἐπὶ δίκῃ habet, ut h. l. editi & pc.

Verf. 1. περὶ τιμῆς τῆς αὑτοῦ. „Pro αὐτοῦ." VPTON. — Immo fuo nomine ponitur. Habet tamen αὐτοῦ hoc loco pb. ut fæpius aliàs.

Verf. 2. Τί πράξεις ἐν Ῥώμῃ. Vertit Vpton. cum Wolf. *quomodo Romæ tecum agendum fit.* Tum in Notis: „Τί πράξεις; *quid acturus fis?* Verbum πράττειν, cum & de eventu actionis & de ipfa actione intelligatur, hic minus commode reddi potuit. Sequitur πῶς πράξεις; *quomodo fis acturus,*" WOLFIVS. — Τί πράξεις; *quod fis profecturus? quid effecturus?*

Verf. 3. Τί γάρ ἐστι, δι' ὃ ἐπεθύμησας. Vulgo omnes Τί γάρ ἐστιν ὃ ἐπεθύμησας. Vbi: „Legendum credo, Τί γάρ ἐστι τὸ κινῆσάν, (vel τὸ κινοῦν) σε προστάτης χειροτον. Vide fupra I. 11, 27. Refponfio eft, Τὸ δόγμα: ficut infra ftatim; nam locus interpunctione laborat. [nempe mox poft Κνωσίων. juncta olim legebantur ifta, Τὸ δόγμα τί ἐστι, δι' ὃ νῦν &c.] Quidni δι' ὃ ἐπεθύμησας, una faltem litera mutata? Immo recte: nam fic infra, δι' ὃ νῦν ἀνέρχῃ;" COM. SHAFTESBVRIENSIS. — „Recte vir nobilis δι' ὃ ἐπεθ. Et vir doctus ad oram noftri codicis fcripfit: Forte δι' ὃ, vel certe fubauditur. Nota interea, προστάτης χειροτονηθῆναι. Nam nunc fenatusconfulto, nunc forte provincias obtinebant." VPTON. — Quamquam ferri utcumque potuerat ὃ, in quod pro δι' ὃ confentiebant libri omnes; tamen conjecturam doctorum virorum in contextum

textum recipere eo minus dubitavi, quoniam & mox sequitur, eodem tenore, Τί ἐστι, δι' ὃ νῦν &c. & quod ex ECTIΔIO prono lapsu in ECTINO declinare potuit librarius, e cujus exemplo derivata est vulgata olim scriptura. Pro τί ἐστιν ὅ, Salmasius τί ἐστιν ᾧ scriptum voluerat. Quod de provinciis obtinendis commemorat Vptonus, id nil huc pertinebat. Agitur de unius civitatis in Creta insula magistratu.

Ibid. Καὶ μετὰ χειμῶνος καὶ κινδύνου. Ferri hoc fortasse debebit: sed vide, ne scribendum Καὶ χειμῶνος καὶ μετὰ κινδύνου. conf. cap. 7, 3.

Ibid. Τίς σοι λέγει τοῦτο; Sic scripsi cum nostro pb. Alii vulgo Τί σοι λεγ. Perperam vero veteres editiones & mss. nostri junxerant ista, Τί σοι λέγει τοῦτο τὸ δόγμα; quae, praeeunte Wolfio in versione, recte separavit editor Cantab. & seqq. & sic separanda monuit etiam Salmasius.

Vers. 5. πάντες ἔχομεν. Ex eodem pb. hoc adoptavi. πάντ' ἔχομεν edd. cum pac.

Ibid. καὶ τοῖς μαινομένοις. „Vide I. 28, 33. II. 11, 12." VPTON.

Vers. 6. εἰς Ῥώμην πλεῖς ἐπὶ τῷ προστάτης εἶναι Κνωσίων. Olim, cum προστάτην εἶναι ederetur, adnotavit WOLFIVS: „ἐπὶ τῷ προστάτης εἶναι, casu recto, melius videtur." Recte sane. Sic ἐν τῷ πιστὸς εἶναι habes III. 17, 3. Et ὥστε μάντις εἶναι, III. 1, 18. & id genus alia. Et h. l. προστάτης communi consensu dabant pabc. unde recepi.

Vers. 7. Τίνι προσελήλυθας τούτου ἕνεκα; „Respicere videtur Platonis Alcibid. I. Vide ad II. 12, 23." VPT. — Perperam καὶ προσελήλυθας pa. omisso pronomine τίνι.

Ibid. εἰ ἐμὲ αἰσχύνῃ. εἰς ἐμὲ pa. prave.

Ibid. αὐτὸς πρὸς αὐτόν. πρὸς αὐτόν. ed. Vpt. cum pb.

Vers. 8. ὡς πάντα ποιεῖς, *ut nunc omnia facis;* nempe tibi plaudens gratulansque, quasi omnia praeclarissime gessisses.

Ibid. καὶ αὐτὸς ἐμελέτας. „Μελέται sunt *declamationes*, quibus sese exercebant." VPTON. — Itaque huic ἐμελέτας mox opponitur δίκας ἔλεγες, *veras caussas egisti.*

Verf. 9. ὑπό τινος ἐξεταζόμενος, ὅτι πονηρὰ ἔχεις δόγματα. ἐξεταζόμενος, per metonymiam antecedenti, pro consequente, idem fere nunc sonat ac ἐλεγχόμενος, *deprehensus*, *convictus*, *qui arguitur ut talis*; quam potestatem hujus verbi, Demostheni inprimis familiarem, nec H. Stephanus in Thes. præteriit, & Reiskius adnotavit in Indice Græcitatis Demosth. Confer mox vs. 13.

Verf. 10. οὐδὲ σύ, εἰ τούτου ἕνεκα &c. „Sic distingue: Οὐκ ἔχω πρὸς τοῦτο θεωρήματα, οὐδὲ σύ. εἰ τούτου &c. id est: *Nec ipse habeo præcepta*, qui sum philosophus; *nec tu*, qui rhetor." VPTON. — Nempe sic distinguere orationem suasit puto vir doctus eo, quoniam vulgo post negativam particulam οὐδὲ sequebatur deinde alia negatio, οὐχ ὡς πρὸς Φιλόσοφον. At duplex ista negatio, ex usu Græci sermonis, pro simplici valere poterat, aut, si vis, pro negatione paulo fortiori; veluti III. 26, 8. οὐκ ἐπαρκοῦσιν οὐδέν. Sed eam particulam οὐχ omittere placuit cum cod. pc. qui eam ignorat. Omnes quidem nostri manuscripti, ne quid dissimulem, verba ista οὐδὲ σύ. ad superiora referunt, & interserto puncto a sequentibus separant, prorsus ut voluit Vptonus; sed prave id quidem; atque id ipsum occasionem dedisse videtur particulæ οὐχ deinde temere inferendæ.

Ibid. ἀλλ' ὡς πρὸς σκυτέα. „Cæteri libri habent καὶ ὡς. At ex nostro codice ἀλλ' ὡς reposui." VPTON. — Eodem modo scribitur in nostris codd. pab.

Verf. 11. ἀλλὰ τὸ μέγιστον. ἀλλὰ μέγιστον pb. absque τό, non male.

Ibid. χρόνου χρείαν ἔχει. χρείαν ἔχει χρόνου pb.

Ibid. καὶ ἔστι, παρερχόμενον αὐτὸ λαβεῖν. „Pro παρερχόμενον, ut legit codex noster, habent editi omnes, quotquot consului, παρεχόμενον." VPTON. — In παρερχόμενον consentiunt nostri codices pbc. In pb. quidem litera ρ extra contextum inter lineas adjecta est a recentiori manu.

Verf. 12. συνέβαλον. συνέβαλλον pc.

Ibid. ἀνθρώπῳ δ' ὡς &c. ἄνθρωπος δ' ὡς pc. male.

Ibid. καταμανθάνων. καταλαμβάνων pa. in contextu, sed id punctis inferne notatum, & καταμανθάνων in ora.

Verf. 13. συμβεβληκέναι. συμβεβηκέναι vulgo omnes. Parui vero VPTONO, monenti: „Omnino lege cum nostro

nostro cod. συμβεβληκέναι: ut supra [vs. 12.] συνέβαλον, mox infra συμβάλλειν." — Apud Polyb. X. 3, 1. & X. 9, 3. mendose codices omnes συμβεβηκότων pro συμβεβιωκότων dederant. In συμβεβληκ. h. l. cum Vptoni cod. consentit noster pb. Et sic jam olim correxerat Salmasius. Mox rursus in Φιλοσόφῳ συμβάλλειν consentiunt pab. cum edd. ubi συμβαίνειν est in pc. Conf. IV. 12, 7.

Ibid. εἴ τι ἔχω. εἴ τι ἔχω ἐγὼ κακ. δογμ. pb. commode, si deinde sequeretur, εἴ τι ἔχεις σύ, quod tamen nullus habet codex.

Vers. 14. ἐσολοίκιζεν, ἐβαρβάριζε. „Vox ἐβαρβάριζε non est glossema. Vide Zenonem apud Laërt. VII. 59." VPTON.

Vers. 15. ἂν πρὸς τούτοις, φησίν, ὦ, ἀγρὸν οὐκ ἔχω. Sic rectissime ante Vptonum editiones omnes, ἂν πρὸς τούτοις — ὦ, quae optime Wolfius interpretatus erat: *at si istis occupabor*. De uno verbo φησὶν dubium movit idem interpres, pro quo *inquis* in versione posuit, tamquam φῇς legendum putasset; quod & nobis in mentem venerat, sed absque codicum auctoritate obtrudi nunc Epicteto non debet. Neque vero ita verbum illud hic acceptum velim, ut ab Arriano insertum, & ad illum hominem, cum quo nunc disserit Epictetus, referendum: sed Epictetus hoc verbo φησὶν ita utitur ut saepe aliâs vidimus, (conf. I. 4, 9. not. I. 17, 15. not.) pro φησί τις, *dicit aliquis*, *regerit aliquis*. Neque enim necesse est, ut ad illum unum continuo conversa oratio Philosophi intelligatur; sed, sicut jam modo in plurali numero εἰσέρχεσθε dixerat, sic nunc, ne perpetuo eumdem illum unum directe increpare velle videatur, alium quempiam fingit sibi respondentem: quare etiam nunc non honorem & dignitatem, quae praecipue curae erat Gnossio nostro homini, commemorat, sed alias res, agrum, pretiosa vasa, greges. Hoc vero loco nescio quid humani passus VPTONVS est, ut codicis sui auctoritate deceptus optimam scripturam non modo cum prava, sed cum ea permutaret, cui nulla prorsus sententia inesset. Sic enim ille edidit: Ἀλλ' ἂν παρὰ τούτοις, φησίν, ὡς ἀγρὸν οὐκ ἔχω, ὡς οὐδὲ σύ. Quae in versione sic reddidit: *At si praeter haec, inquis, agrum non habebo, ut neque tu.* Quae in Notis quidem quodammodo retractavit, sed ita, ut Graecis certe, quae ibi adfert, non constet ratio. Nam postquam ea, quae in

in contextu posuerat, eodem modo in Notis repetiit, hæc subjicit: „Noster codex legit παρὰ, & ὡς ἀγρόν, cæteri libri πρὸς, & ᾧ ἀγρόν. Forsan hoc modo, Ἀλλ' ἂν πρὸς τούτοις, Φησὶν, ἀγρὸν οὐχ ἕ. id est: *Si philosophi vitam egero, rebus externis non addictus, nec agrum, nec pocula, nec jumenta habebo, sed ut tu, Epictete, pauper fiam & despectus.*" — Vbi primum moneo, in nulla editione esse ᾧ ante ἀγρὸν, sed verbum ὦ, ad πρὸς τούτοις referendum, ἂν πρὸς τούτοις ὦ. Deinde, quod in correctione, quam proponit, verbum ὦ omisit: id si consulto factum, nulla profecto ne sic quidem sententia verbis inest; si per errorem omissum ibi verbum, si id adjectum vir doctus voluerat, non erat, cur scriberet „Forsan hoc modo," quasi ea ipsius conjectura esset, quæ erat ipsissima & consentiens superiorum omnium editionum lectio. πρὸς τούτοις cum editis dant nostri codices omnes, & in ὦ consentiunt pab. sed ὡς ἀγρὸν prave habet pc. ut Vptoni codex.

Ibid. κτήνη καλὰ, ὡς οὐδὲ σύ. Verba hæc, cum per operarum errorem in ed. Cant. & Lond. omissa essent, restituit Vpt. Superiora verba, ποτήρια ἀργυρᾶ οὐχ ἕξω. ὡς οὐδὲ σύ· omisit pb. Pc. vero scribit, ποτήρια γὰρ ἀργυρᾶ &c.

Vers. 16. ἀρκεῖ ἐκεῖνο εἰπεῖν. ἐκεῖνον εἰπεῖν pb.

Ibid. πτωχότερός μου εἶ. Carent εἶ pab.

Vers. 17. ταράσσεσθαι. ταράττεσθαι pc.

Vers. 18. Πάτρων, οὐ πάτρων. „Qui Romæ aliquid ambiebant, sine *patronis* non facile quicquam a Cæsaribus impetrabant. Epictetus igitur, qui nihil ambiret, patronos non curabat." WOLFIVS.

Ibid. τί μοι μέλει, σοὶ μέλει. Corrupte pc. τί μοι λέγεις· σοὶ μέλλει.

Ibid. σὺ χρυσᾶ σκεύη, ὀστράκινον τὸν λόγον &c. „Interpretationis caussa scribuntur hæc verba ad oram nostri codicis: συνυπακουστέον· ἐγὼ ὀστράκινα τὰ σκεύη, χρυσοῦν τὸν λόγον, καὶ τὰ ἑξῆς." VPTON.

Vers. 20. ἢ ἀλύετε. *aut huc illuc oberratis, discurritis, vagamini.* Fidenter sic correxi, & post hoc verbum orationem distinxi. Vulgo omnes, consentientibus libris, ἢ ἀναλύετε, (ἢ ἀναλύητε pc.) quod verbum in ed. Ven. Bas. Lond. anon. & Vpt. absque distinctione cum sequentibus verbis conjungitur; in Gen. Col.

Col. & Cant. interpoſito puncto a ſeqq. ſeparatur, caſu magis, quam conſilio. In qua ſcriptura miror quo pacto ita adquieſcere potuerint interpretes, ut ne dubitationem quidem ullam vel verbulo ſignificaverint. Vertit Schegkius: *diſputatis quare philoſophus non eleganter loquatur.* In eamdemque ſententiam Wolſius: *explicatis cur philoſophus non expoliat orationem ſuam;* quam verſionem fideliter tenuit Vptonus. Perſpecte quidem SHAFTESBVRIENSIS monuerat, verba illa *διὰ τί ὁ Φιλόσοφος &c.* interrogative eſſe accipienda, quemadmodum ſuperiora *διὰ τί μὴ Φιλοτεχνήσω*, in quo eum ſecutus ſum: ſed quo pacto verbum *ἀναλύετε* acceperit, non declaravit. Mihi, in omnem partem verſanti hoc verbum, haud dubie corruptum illud viſum erat, & in *ἀλύετε* mutandum: jamque in contextu hoc ipſum repoſueram, quum eamdem emendationem jam olim a Salmaſio vidi commendatam.

Ibid. μὴ ἐξεργάσηται. Sic ſcripſi cum pbc. Vulgo *ἐξεργάσεται* in indic. ne ſic quidem male; nempe hoc, in futuro tempore; illud, in aoriſto.

Ibid. τὸν αὐτοῦ λόγον. *αὑτοῦ* pb.

Verſ. 21. *Σὺ κρυστάλινα, ἐγὼ τὰ τοῦ ψευδομένου· σὺ μούῤῥινα, ἐγὼ τὰ τοῦ ἀποφάσκοντος.* Neſcio verbum ne interciderit, *μεταχειρίζῃ, Φιλεῖς*, aut aliud in hanc fere ſententiam, *tu* hæc *tractas, laudas*, hæc *te delectant*: an e ſuperiori oratio huc trahi intelligique poſſit verbum *ἐξεργάζῃ*, *tu* in his *laboras*, his *occuparis*. *κρυστάλινα* ſimplici litera λ ſcripſi cum ed. Ven. & pabc. quod citra neceſſitatem in *κρυστάλλινα* mutarunt poſteriores editores. *μούῤῥινα* recte pac. cum editis; *μούρινα* pb. *Cryſtallina* & *Murrhina* ſive *Myrrhina*, nempe vaſa & pocula præſertim, magno in pretio fuiſſe apud veteres ſatis notum, de quibus Plinius XXXVII. 2. ex profeſſo egit, & alii paſſim mentionem fecerunt; quod & VPTONVS noſter in Indice notavit, ubi etiam monuit, *μύῤῥινα* potius, quam *μούῤῥινα*, ſcribendum videri. Sed eidem viro docto quid acciderit, difficile dictu, quod eadem *cryſtallina* & *murrhina* nunc hic ab Epicteto *captioſa quædam argumentationum genera* dici contenderet. „Hinc, inquit, (nempe *a cryſtallinis & myrrhinis poculis*) facta alluſione, excogitavere Stoici *argumentationum captioſa quædam genera*, quæ vocabant Κρυστάλλινα & Μύῤῥινα. Nam Dialecticarum plagarum

rum amantissimi erant, nova nomina subinde aucupantes, eaque ex rebus levissimis, ne dicam prorsus ridiculis." (*In Indice, voc.* Κρυσταλλ. & Μυῤῥ.) Cui refellendo commento ut immoremur, nemo, puto, exspectaverit. Τὸν ψευδόμενον quidem, nempe λόγον, esse ex earum numero ratiuncularum, quibus delectabantur olim Stoae alumni, satis notum est. De quo dictum ad II. 17, 34. Eodem pertinet ὁ Ἀποφάσκων, *Negans*, vel *Inficians*; cujus quidem quaenam potissimum fuerit ratio, nusquam proditum reperio. Mentionem ejus ab aliis e veteribus factam notavit VPTONVS *in Notis ad hanc vocem*: „Meminit Clemens Alex. Strom. lib. IV. περὶ ψευδαποφάσκοντος λόγου. [p. 402. edit. Sylburg. ubi eodem loco hunc ponit cum κερατίνῳ, διαλεληθότι, κροκοδειλίνῳ, σωρίτῃ, & ἐγκεκαλυμμένῳ, pro quo perperam ibi ἐκκεκαλ. in ea quidem, qua utor, editione legitur.] Scripsit autem Chrysippus, περὶ Ἀποφάσκοντος, *de Negatione*; [rectius, *de Negante*; vel *Inficiante*, scil. ratione.] item, Λόγοι Ἀποφάσκοντες. Laërt. VII. 197."

Vers. 22. Τοῖς εἰς στενόβρογχον κεράμιον καθιεῖσι τὴν χεῖρα. „Fortasse τοῖς παιδίοις εἰς στ. Nam virum ea de caussa ejulare ineptum fuerit." WOLFIVS. — „Noster codex, pro στενόβρογχον, habet στενόστομον. Certe autem excidisse videtur παιδίοις. Vnde, ad normam graece constructionis, δύναται & κλαίει, verba numeri singularis, & παιδία neutrum plurale." VPTON. — στενόστομον, quod habet Vptoni codex, haud dubie ex interpretatione est. In vulgatum consentiunt pab. In pc. vero corrupte scribitur εἰς κενόχρογχον, sed in marg. alia manu, εἰς στενόστομον. Et ego utique vocabulum παιδίοις desideraveram; & miratus sum, perinde ignorare illud libros omnes.

Ibid. μὴ πολλῶν ἐπιθύμει, καὶ οἴσεις. „καὶ οἴσεις, & *feres*. Puto legendum καὶ εὑρήσεις." WOLFIVS. — „Hanc Wolfii lectionem admittendam censeo: nisi forsan lusus sit verborum: ἄφες ὀλίγα — — καὶ ἐξοίσεις. καὶ σὺ ἄφες — — καὶ οἴσεις." VPTON. Nil variant libri. οἴσεις, *feres*, *tenebis* quae desideras. Quamquam enim Φέρεσθαι, in medio genere, usitatius est hac notione; tamen nec activum eadem notione inusitatum, ut in illa dictione μισθὸν Φέρειν, & similibus. Confer IV. 10, 29.

CAPVT

CAPVT X.

Verſ. 1. Ἑκάστου δόγματος *&c.* „Confer M. Anton. III. 13. atque ibi Gatakerum.“ VPTON.

Verſ. 2. Μηδ᾽ ὕπνον *&c.* Notiſſimi verſus ex Aureis Carminibus, quæ Pythagoræ tribuuntur.

Ibid. ἡμερινῶν dedit noſter pc. ut eſt in editt. & msstis Carm. Aur. Vulgo h. l. ἡμεριῶν edebatur, & ſic pab.

Ibid. λογισάσθαι ἕκαστα. „Editiones aureorum carminum, quas ego quidem viderim, habent τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν.“ WOLFIVS. — „Conſule Hieroclem, edit. Needh.“ VPTON.

Verſ. 3. τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθης; „Sic apud Hieroclem; [& in omnibus Carminum editionibus, unde huc adſcivit Vptonus.] At in editionibus Arriani, τί μοι δέον ἐκτετέλεσται; Tamen editio Salmant. * ἐκτετέλεσται, & in marg. * οὐκ ἐτελέσθη.“ VPTON. — οὐκ ἐτελέσθη eſt etiam in noſtro pa. Sed pbc. cum olim editis conſentiunt.

Ibid. ἀρξάμενος δ᾽ ἀπὸ πρώτου. Et hoc ex Carminibus editis huc invexit Vptonus. Editi & ſcripti libri Arrianei omnes, ἀρξ. δ᾽ ἀπὸ τοῦδε. Quod fortaſſe teneri debuerat, quandoquidem nihil impedit, quo minus ſic ab Arriano ſcriptum credamus.

Ibid. δειλὰ μὲν ἐκπρήξας. δεινὰ olim apud Arrianum edebatur. „At recte noſter codex & ms. Pariſ. δειλὰ, i. e. *mala, improba;* quo ſenſu ſæpe utitur Theognis.“ VPTON. — Sic & Carmina edita, cum hoc loco, tum ſuperioribus verſibus, λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί. δειλὰ h. l. habet pab. Sed verbum ἐκπρήξας ex Carminibus primus huc transtulit editor anon. Lond. & tenuit Vpton. Arriani libri edd. & mssti omnes, μὲν ῥέξας, quod jugulat metrum.

Ibid. ἐπιπλήσσεο recte pabc. Et ſic apud Noſtrum jam ex Carm. reſtituit editor Genev. & ſeqq. Perperam ἐπιπλήσσε ed. Ven. & Baſ.

Verſ. 4. οὐχ ἵνα δι᾽ αὐτῶν ἀναφωνῶμεν, ὡς διὰ τοῦ Παιὰν Ἄπολλον. „Locus valde corruptus. Omiſſa quoque quædam videntur, ſicut infra, Ποῦ ποτ᾽ ἀπελθόντα. Nihil boni ſenſus ex his verbis elici poteſt; neque ulla ſine libris hujusmodi locis adhibenda eſt medicina.“ VPTON. — Ego vero, quid tandem difficultatis aut obſcuri-

obscuritatis admodum invenerit Vir doctus in his verbis, non vidi. Plane hoc mihi dicere visus erat Philosophus: *Ad usum hos versus in promtu habere debes, non ad ostentationem.* In eamdem sententiam & Wolfius accepit; cujus ipsam versionem, ab Vptono repetitam, nos quoque tenuimus; nisi quod *Pæan Apollo!* pro eo quod ille posuerat, *Proh Jupiter!* reposuerimus. Perperam ἀναφαντᾶμεν pro ἀναφῶν. habet pc.

Vers. 5. τὰ πρὸς τοῦτο, scil. δεῖ κατέχειν χρηστικῶς. *Quæ eo pertinent, debemus in promtu habere.* Tum μὴ, ἂν *&c.* per asyndeton, pro καὶ μὴ, vel μηδ'.

Ibid. Ἄν ἐγὼ ἔτι φιλοσοφήσω, *&c.* Sunt verba hominis, qui, cum febri cruciatur, non solum oblivifcitur præceptorum, quæ in scholis philosophorum audiverat; sed etiam ejurat, se ad illa studia non rediturum, quæ contra febrim nihil juvent. *Si ego dehinc ad philosophandum rediero, quidvis mihi eveniat!* γινέσθω scripsi cum pabc. & editt. vett. γενέσθω casu h. l. intraverat in ed. Cant. & inde in Lond. & Vpt.

Ibid. Ποῦ ποτ' ἀπελθόντα, τοῦ σωματίου ἐπιμελεῖσθαι, εἴ τε καὶ πυρετὸς οὐχ ἔρχεται. Nihil mutant libri, nisi quod non modo post ἐπιμελεῖσθαι, sed & post σωματίου, vulgo incidebatur oratio. Nos post σωματίου sustulimus distinctionem, (quam & codices nostri ignorabant) & post ποῦ ποτ' ἀπελθόντα reposuimus. WOLFIUS in Notis ista verba sic citavit, quasi Τοῦ ποτ' scriptum esset; at in Ποῦ ποτ' consentiunt libri omnes. Est autem illius Interpretis Adnotatio ad hunc locum hujusmodi: „Locus videtur & corruptus esse & mutilus; nec venit in mentem quicquam quod satis placeat. Ego, ut aliquid dicerem, ita converti, quasi scriptum fuisset: δεῖ τοῦ νοῦ ποτ' ἀπελθόντα τοῦ σωματίου ἐπιμελεῖσθαι, εἶτα πυρετὸς ἔρχεται, εἶτε καὶ οὐχ ἔρχεται." — Proinde in versione sic ille scripserat: *Vt mens tandem curetur, est recedendum a corpore, sive veniat febris, sive non veniat.* Quæ ipsa ad verbum tenuit Vptonus; quem paulo ante vidimus hunc locum pro desperato habentem. Nec ego profiteri ausim, satis certi quid me habere, quod ad declarandum id, quod obscuri habere possit hic locus, valeat: sed ita mihi visum erat, inesse illis verbis eam fere sententiam, quam in versione expressi. *Quocumque potius abire præstabit, & corporis curam gerere, si qua ratione efficere possim, ut febris*

febris mihi non obrepat; vel, *si modo febris eo* (nempe, quo abeo, quo me conversurus sum) *non veniat;* id est, *si modo febrim effugiam.* Denique videndum puto, ne εἴ γε pro εἴ τε legendo omnis evanescat difficultas: nisi potius est elliptica locutio, ex eo genere quod Hoogeveen in Doctr. Particular. XVI. 8, 9. ex Thucyd. IV. 22. adnotavit; quo fiet, ut intelligendum sit, εἴτε καὶ ἔρχεται πυρετὸς, εἴτε καὶ οὐκ ἔρχεται, prorsus ut conjectaverat Wolfius. Cæterum animadverti velim, priora verba e nescio quo poëta petita videri. Certe, si modo ἀπελθόντας pro ἀπελθόντα legeris, erit perfectissimus fere hexameter:

Ποῦ ποτ' ἀπελθόντας, τοῦ σωματίου ἐπιμελεῖσθαι;

Ac fortasse ne ipsum quidem singularem ἀπελθόντα, utpote in cæsura positum vocabulum, metri ratio respuerit.

Vers. 6. Ἂν ἔτι ἐγὼ παρασκευάσωμαι. „*Si adhuc paravero me.* Sententia postulare videtur: *Cum jam præparatus fuero.* Hoc enim vult, opinor: Ab exercitatione non desistendum, etsi non plane paratum casus aliquis oppresserit; sicut pancratiasta, plagis acceptis, a certamine non desistat, sed potius exerceatur." WOLFIUS. — Utique ea fere mens est Epicteti, quam Wolfius hic exposuit; eaque sententia minime obscure in Græcis verbis inesse videtur. At ab eadem sententia mirum quantum ejusdem Wolfii latina versio aberrat, quæ sic habet: *Ubi me æquo animo ad casus humanos paravero, quidvis fiat.* Quæ verba rursus intacta relicta fuisse ab Uptono, merito mireris. Hoc dicit Epictetus: *Tu, quum ais: si dehinc ad philosophandum rediero, quidvis mihi eveniat! perinde facis, ac si diceres: si dehinc porro me exercuero ad ferendos æquo animo fortunæ casus, quidvis mihi eveniat!* Hoc ipsum autem, ὃ θέλει γινέσθω, *quidvis eveniat,* non ita capiendum, ut cepisse interpretes videntur, *veniat quicumque casus!* sed est formula juramenti, idem valens, atque, *disperеam! quavis me forte dignum judicabo!* Perperam h. l. θέλεις, pro θέλει, habet pc.

Ibid. πληγὰς λαβών. „Vide infra, ad III. 15, 4." UPTON.

Vers. 7. δαίρεσθαι. Temere & mendose διαίρεσθαι ed. Gen. & inde Col. Cant. Lond. anon. δέρεσθαι pbc.

Ibid. τί ὄφελος; „Recte dictum, τί ὄφελος; Namque eis, qui philosophiam nullo loco habent, nihilo

minus dura vitae atque incommoda superveniant." VPTON.

Ibid. ἐφ' ἑκάστου. Vulgo omnes ἀφ' ἑκάστου. Recte autem WOLFIVS: „Lego ἐφ' ἑκάστου τῶν τραχέων." — Et Meibom.: „ἐφ' ἑκάστου forsan." — Quod cum ab Vptono non adoptatum fuerit, ego haud cunctanter recepi; & sic dein scriptum in nostris pab. reperi. Conf. Enchir. c. 3. 4. 9. 10.

Vers. 8. εἰ ἔφαγες ὅσα δεῖ. „Alludit ad ἀναγκοφαγίαν pugilum; de qua vide ad III. 15, 3." VPTON.

Ibid. εἶτ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἔργου. Perperam vulgo εἴτ' acuto accentu scribebant cum pa. atque etiam sine apostropho εἴ τε pc. Sed recte εἶτ' pb. circumflexo accentu, pro εἶτα.

Vers. 9. Οὐκ ἔστιν ἐπὶ σοί; Οὐκ ἔξεστιν ἐπὶ σοί. pa. male.

Vers. 10. Ἀλλ' οὐ φιλολογῶ. Haec quum a Wolfio in versione interrogative essent expressa, *At literis non incumbo?* in Graeco pariter interrogationem indicarunt editores Cant. Lond. anon. & Vpt. In Notis vero VPTONVS monuit: „Dele interrogationem." — Nec tamen, cum in Versione Wolfium esset secutus, nunc, quo pacto intellecta haec verba vellet, declaravit. Ego primum hoc observatum velim, verbum φιλολογεῖν idem fere hic sonare ac φιλοσοφεῖν; quemadmodum etiam apud Plutarchum accipi, post Budaeum, adnotavit Henr. Stephanus in Thes. Ac sane pro eodem verbo φιλολογεῖν mox vers. seq. in eadem orationis connexione, tamquam ejusdem potestatis, φιλοσοφεῖν habes. Sic φιλολόγος III. 2, 13. pro φιλόσοφος ibid. vs. 10. Quamquam nihil magnopere interest, si generaliori notione accipias, pro *doctrinae dare operam*, *bonarum literarum*, *eruditionis studio incumbere:* nam veram *eruditionem* Stoici unam *philosophiam* censebant. Et erat in praeceptis Stoicorum, οὐδένα τῶν ἀφρόνων εἶναι φιλόλογον, λογόφιλον δὲ μᾶλλον, μέχρι λαλιᾶς ἐπιπολαίου προβαίνοντα, μηκέτι δὲ καὶ τοῖς ἔργοις βεβαιούμενον τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον. ut est apud Stobaeum in Eclog. Eth. lib. II. p. 180. extr. ed. Canteri; ubi ἐκβαιούμενον corrupte legitur. Convertit autem se his verbis Epictetus (si modo mentem hujus orationis recte percipio) ad aliud genus hominum, qui in morbo (nam de *morbo* recte ferendo tota hac disputatione agitur) philosophorum praecepta, quibus innutriti erant, obliviscuntur: nempe eorum, qui hoc nomine

mine de morbo conqueruntur, *quod per eum impediuntur, quo minus philosophiæ studio & sermonibus audiendis Philosophorum possint vacare.* Quare hæc verba; Ἀλλ' οὐ φιλολογῶ, ita accipio, ac si dixisset, Ἀλλ' οὐ δύναμαι φιλολογεῖν.

Vers. 12. ἔχεις τὸ τοῦ περιπατοῦντος. Quod ἔπεις h. l. scriptum est in Vptoni editione, operarum culpa factum. De errore monuit Editor in Notis. Temere ἔχῃς hic scribit pc. qui tamen & ipse mox deinde in ἔχεις consentit.

Ibid. ἔχεις τὸ τοῦ πυρέσσοντος. „Alii libri, excepto nostro, habent τὰ τοῦ πυρεσσ. non ita recte. Vide versum præcedentem, τὸ τοῦ περιπατοῦντος. Atque ita hic, τὸ τοῦ πυρέσσοντος legi debet.“ VPTON. — Cum Vpt. facit pb. Ad τὸ intellige πρᾶγμα, vel τὸ οἰκεῖον, τὸ καθῆκον, aut etiam τὸ καλὸν vel ἀγαθόν. Habes vero etiam in plurali numero, consentientibus libris, vs. 15. ἔχει τὰ αὐτοῦ.

Vers. 13. ποιεῖν τὰ πρασσόμενα, *facere facienda.* Videri poterat in τὰ προσταττόμενα mutandum, *mandata, præscripta* a medico. conf. III. 22, 57.

Ibid. κομψῶς ἔχεις. „Plurima in hisce Dissertationibus non ita longe a stilo Evangelii abludunt, ut olim observabam. κομψῶς ἔχεις. Ita Johann. 4, 52. τὴν ὥραν ἐν ᾗ κομψότερον ἔσχε. Paulo post, (*Vers.* 15.) ἐὰν σὺ θέλῃς, κύριε. Eadem locutio occurrit Matth. 8, 2. Κύριε, ἐὰν θέλῃς. Sed hæc obiter.“ VPTON. — Norunt sacrarum Scripturarum studiosi, ex professo hoc genus dictionum diligenter adnotatum esse a GEORG. RAPHELIO, in Annotationibus in Nov. Test. ex Polybio & Arriano collectis. De κομψῶς conf. II. 18, 14.

Ibid. τί γάρ σοι ἀγαθόν. τί σοι γὰρ pb. Corrupte δή γάρ σοι pc. & caret τί.

Ibid. ὅτε γὰρ ὑγίαινες. Sic recte dederunt pabc. Perperam vulgo ὅταν γὰρ edd.

Vers. 14. τὸ κακῶς ἔχειν. Perperam τὸ καλῶς ἔχ. pa.

Ibid. ἀλλὰ ὁ κόσμος μέλλει ἀνατρέπεσθαι, σοῦ ἀποθανόντος; „Lege interrogative, & verte cum Schegkio: *An, te mortuo, mundus evertetur?*“ VPTON. — Nempe olim, cum abesset interrogandi signum, non modo affirmative ista verba acceperat Wolfius, sed & μοῦ pro σοῦ expresserat, *At mundus, me mortuo, corruet:*

quam versionem intactam sub contextu reliquerat Vptonus.

Vers. 15. Τί οὖν κολακεύεις τὸν ἰατρόν; „Vide Casaub. ad Pers. III. 65.

Et quid opus Cratero magnos promittere montes?"

VPTON.

Ibid. ἐὰν σὺ θέλῃς, κύρια. Vide supra ad vs. 13.

Ibid. ὀφρύν. Sic scripsi cum pab. acute, pro ὀφρῦν, quod vulgo edebatur. Vide ad II. 8, 24.

Ibid. οὕτω καὶ τῷ ἰατρῷ. οὕτω καὶ τὸν ἰατρὸν pc. male.

Ibid. ἔχει τὰ αὐτοῦ. Temere τὰ αὐτοῦ Vpt. cum Lond. anon. Sic tamen & pb.

Vers. 16. ἀλλὰ τὸ ἴδ. ἡγ. ἀλλὰ τί τὸ ἴδιον ἡγεμονικόν. pc. Debebat fortasse ἀλλὰ τί; τὸ ἴδ. ἡγ.

Vers. 17. Ποῦ οὖν ἔτι καιρὸς τοῦ φοβεῖσθαι; ποῦ οὖν ἔτι &c. Vtrobique pro ἔτι dat ἔστι pa. minus recte.

Ibid. περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. „Sic noster codex: alii περὶ τοῦ μηδενὸς ἀξίου." VPTON. — Nempe sic edd. at in περὶ τῶν consentiunt pabc.

Vers. 18. οὐ δεῖ προηγεῖσθαι τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἐπακολουθεῖν. *Non oportet praeire rebus, sed eas sequi.* Stoico huic praecepto Horatius Aristippeum illud opponit:

Et mihi res, non me rebus, submittere conor.

Epist. I. 1, 19. Vtrumque sapiens, si recte capiatur. De Nostri sententia conf. I. 12, 17.

Vers. 19. Οὐκ ἔδει οὕτω μοι προσενεχθῆναι τὸν ἀδελφόν. „Pro τὸν ἀδελφόν, lego τὸν ἰατρόν." COM. SHAFTESBVR. — „Certe de Medico supra verba fecit. Sed vide Enchir. c. 43." VPTON. — Adfert hoc exemplum Philosophus declarandi caussa illius praecepti, quod modo dedit, non praeire nos debere rebus, sed eas sequi; tum respicit id quod vs. 17. dixerat, ποῦ ἔτι καιρὸς ὀργῆς;

CAPVT XI.

Vers. 1. ὡς ἐκ νόμου διατεταγμένας κολάσεις. „Νόμος θεῖος, *Lex divina* quae sit, vide III. 24, 32 sq. Confer Xenoph. Ἀπομνημ. lib. IV. c. 4. sect. 21 sqq." VPTON.

Vers.

Verſ. 4. Ξεῖν', οὔ μοι θέμις ἐστ', *&c.* „Homer. Ὀδυσσ. ξ'. 55 ſqq.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, [προσέφης,] Εὔμαιε συβῶτα·

Ξεῖν', οὔ μοι θέμις ἐστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
ξεῖνοί τε πτωχοί τε.

Sic Odyſſ. *ι.* 270 ſq.

Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε, ξείνων τε,
Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

Magna apud antiquos hoſpitii neceſſitudo, & vindex illius violatæ neceſſitatis erat Ζεὺς Ξένιος, *Jupiter Hoſpitalis.* Virgilius Aeneid. I. 735.

Jupiter, hoſpitibus nam te dare jura loquuntur.

Cleanor in Cyri Ἀναβ. γ'. οὐδὲ Δία Ξένιον ᾐδέσθη. Vide Aelian. lib. IV. cap. 1. Vlyſſes in Euripidis Cyclope, vſ. 352.

Σύ τ', ὦ φαεννῶν ἀστέρων οἰκῶν ἕδρας,
Ζεῦ Ξένι', ὅρα τάδ'.

Et tu, lucidarum ſtellarum qui habitas ſedem, ô Jupiter Hoſpitalis, hæc vide. Sic hunc locum lege. Conf. quoque Homer. Iliad. ρ'. 484. [immo Odyſſ. ρ'. 485 ſqq.] ubi ait, Deos ſimiles hoſpitibus ſæpe inter homines verſari; ad quem locum reſpicit Plato in Sophiſt. p. 216. vol. I. ed. Steph. Κατὰ τὴν χθὲς ὁμολογίαν, ὦ Σώκρατες, ἥκομεν αὐτοί τε κοσμίως, καὶ τόνδε τινὰ ξένον ἄγομεν· τὸ μὲν γένος ἐξ Ἐλέας, ἑταῖρον δὲ τῶν ἀμφὶ Παρμενίδην καὶ Ζήνωνα, μάλα δὲ ἄνδρα φιλόσοφον. (Sic hunc locum lego; tamen dant libri ἕτερον — — — ἑταίρων. Nam neſcio quis in margine corrigebat ἑταῖρον pro ἕτερον, quæ vox poſtea corrupta in contextum irrepſit.) ΣΩ. Ἆρ' οὖν, ὦ Θεόδωρε, οὐ ξένον, ἀλλά τινα θεὸν ἄγων, κατὰ τὸν Ὁμήρου λόγον, λέληθας; ὅς φησιν ἄλλους τε θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις, ὁπόσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας, καὶ δὴ καὶ τὸν Ξένιον οὐχ ἥκιστα θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον, ὕβρεις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων καθορᾶν.“ VPTON. — Olim apud Noſtrum, Ξεῖν' οὔ μοι θέμις ἐστὶν edebatur in Ven. & Baſ. quemadmodum eſt in codice noſtro pb. contra metrum. ἐστ', ut recte apud Homerum editur, repoſuerunt editores Gen. Col. & ſequentes; & ſic habent mssti noſtri pac.

Verf. 5. πρόχειρον ἔχειν. „Supple μέμνησο." VPTON. — Adnotaverat ad h. l. MEIBOMIVS: „δεῖ adderem." — Quo adſumento facile quidem caremus.

Ibid. οὔ μοι θέμις ἐστ'. Ferri h. l. poterat ἐστὶν, quod nunc rurſus, ſicut præced. verſu, habet noſter pb. Sed nec male in ἐστ' h. l. conſentiunt editi omnes & pa. In pc. quidem, perpetuo ſcribæ illius errore, omiſſa ſunt verba τοῦτο οὖν usque οἶδεν ἐλθαι.

Ibid. πατέρ' ἀτιμῆσαι. Vulgo ſic edebant πάτερ, ἀτιμῆσαι. ut πάτερ vocativus caſus eſſet; & ſic noſter pb. Sed, quemadmodum apud Homerum eſt ξεῖνον ἀτιμῆσαι, in quarto caſu, ſic & apud Noſtrum πατέρ' (pro πατέρα) in accuſativo ex analogia jam correxeram, quum eodem prorſus modo in noſtris codd. pac. ſcriptum inveni.

Ibid. τοῦ Πατρῴου. „Ζεὺς Πατρῷος. Vide Xenoph. Κύρου Παιδ. α' [c. 6. ſect. 1.] Ariſtoph. Nub. vſ. 1470. atque ibi Spanhemium." VPTON.

Verf. 6. καὶ ἐπ' ἀδελφῷ. Sic editi & ſcripti noſtri libri omnes; quamquam convenientius & ſermonis uſui adcommodatius fuerat ἐπ' ἀδελφοῦ, quemadmodum modo ajebat ἐπὶ πατρὸς, & Enchir. c. 52. ἐπὶ πάντος πρόχειρα ἐκτέον ταῦτα. Conf. not. ad Enchir. c. 3.

Ibid. τοῦ Ὁμογνίου. „Sapienter & docte Aratus, quem Virgilius etiam eſt imitatus, quum inquit: *Jovis omnia plena*. In libello, qui inſcribitur Ariſtoteli de Mundo, ſic ſcriptum legitur de cognominibus Jovis: Εἷς δὲ ὢν, πολυώνυμός ἐστι, κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι πᾶσιν ἅπερ αὐτὸς νεοχμεῖ. καλοῦσι γὰρ αὐτὸν καὶ Ζῆνα, καὶ Δία, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς κἂν εἰ λέγοιμεν δι' ὃν ζῶμεν. Κρόνου δὲ καὶ Χρόνου λέγεται, διήκων ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα· ἀστραπαῖός τε, καὶ βρονταῖος, καὶ αἴθριος, καὶ αἰθέριος, κεραύνιός τε καὶ ὑέτιος, [ἀπὸ τῶν ὑετῶν, καὶ κεραυνῶν, καὶ τῶν ἄλλων καλεῖται. καὶ μὴν ἐπικάρπιος μὲν, ἀπὸ τῶν καρπῶν·] πολιεὺς δὲ ἀπὸ τῶν πόλεων ὀνομάζεται· γενέθλιός τε, καὶ ἑρκεῖος, καὶ ὁμόγνιος, καὶ πατρῷος, ἀπὸ τῆς πρὸς ταῦτα κοινωνίας· [ἑταιρεῖός τε, καὶ φίλιος, καὶ ξένιος, &c.] Reliqua, qui volet, in libello hoc perlegat." SCHEGKIVS. — Eumdem Ariſtotelis, vel Theophraſti, (ut ait) librum hoc loco laudavit Shaftesburius; referente Vptono. Habes iſta verba cap. 7, 1. ed. Batteux, p. 107 ſq.

CAPVT

CAPUT XII.

Verf. 1. Τὰς ἀσκήσεις οὐ δεῖ διὰ τῶν παρὰ φύσιν καὶ παραδόξων ποιεῖσθαι. „Hoc M. Antoninus I. 7. vocat φαντασιοπλήκτως ἀσκητικόν." VPTON.

Verf. 2. Δύσκολον γάρ ἐστι. Sic verba ista ordinavit Vptonus, praeeunte fortaſſe codice ipſius: ſic certe dant noſtri pbc. Olim δύσκολόν ἐστι γὰρ edebatur, ut habet pa.

Ibid. τὸ ἐπὶ σχοινίου περιπατεῖν. „Seneca de Ira, lib. II. c. 13. *Quid enim magnificum conſequitur ille, qui meditatus eſt* per intenſos funes ire? *qui ſarcinæ ingenti cervices ſupponere?* Vbi, pro *intenſos*, malim *extentos*, uti Horat. Epiſt. lib. II. 1, 210.

Ille per extentum funem *mihi poſſe videtur*
ire *poëta*.

Ibid. ἢ φοίνικα ἱστάνειν. „*Phoenicem* aut *palmam ſtatuere* vel *erigere*, quid ſit, ignoro. Niſi forte de Phoenice ave ſculptili ſit intelligendum: cujusmodi eſt Norimbergæ ligneus papagallus, qui altiſſimæ trabi impoſitus, ſagittis petitur. τὸ ἱστάναι Suidas στῆσαι interpretatur." WOLFIVS. — „Ἀσκηταὶ compedes ſibi induebant, & totum diem ſic ambulabant ἀσκήσεως χάριν, quod χοίνικα ἱστάνειν dixit Arrianus: ita lege pro φοίνικα. Diximus in libro de Inſtrumentis Muſicis." SALMASIVS *Exercit. ad Solin.* p. 1329. — „Hæc Salmaſius; ſed tamen ſic quoque mox legitur, vſ. 9. [φοίνικα στῆσαι.] & explicare aggreditur Bulingerus de Theatro, lib. I. c. 41. οἱ φοινικοβατέοντες apud Lucian. de Dea Syria, [c. 29.] ſunt qui palmas pedibus manibusque tenentes quaſi ἡνιοχοῦντες inſcenderent. Neſcio (inquit Bulingerus) an apud Arrianum φοίνικας ἱστάναι ſit *deſtituere ac erigere palmas uti liceat* φοινικοβατεῖν. Id eſſe arbitror, ligna præcelſa erigere, ad quorum culmen fune arrepto pedibus manibusque eniti & evadere poſſis." VPTON. — Solent paſſim rure, feſtis quibusdam diebus, hoc uti exercitationis genere juvenes, ut, deſtituto in terram prælto ſtipite, audaciſſimus & ſolertiſſimus quisque in ſummum culmen eniti, non funis ope, ſed uno manuum pedumque adminiculo, contendat.

Ibid. ἀνδριάντας περιλαμβάνειν. „Sic IV. 5, 14. Enchir. c. 47. Dicitur Diogenes nudus media hyeme [ſolitus] ſtatuas amplecti. Diog. Laërt. VI. 23. Χειμῶνος δὲ

δὲ ἀνδριάντας κεχιονισμένους περιελάμβανε, πανταχόθεν ἑαυτὸν συνασκῶν. *Hyeme statuas nive perfusas complectebatur, omni ex parte se ipsum ad laborum tolerantiam exercens.* Hoc genus ἀσκήσεως, quippe quod habeat in sese nimiam ostentationem, improbat Epictetus. Vide Enchir. c. 47. [cap. 70 ex recens. Wolf.] quem locum perperam interpretatur Simplicius in Commentario." VPTON. Confer Gatak. ad M. Anton. I. 7.

Vers. 3. οὐκ ἔστι τὸ ὄνοκ. οὐκέτι τὸ pc. male.

Vers. 4. Ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει ἀκωλύτως ἀναστρέφεσθαι. „Malim ἐν ὀρέξει." WOLFIVS. — Et sic fidenter corrigere jussit Salmasius. Et ego pariter præpositionem desiderabam, quam in simili dictione aliâs adjectam habemus; veluti I. 4, 1. II. 23, 42. III. 22, 43. III. 24, 86. IV. 1, 69. &c. Ac fuit quum suspicarer, proxime præcedens verbum ἐκπονηθῆναι temere e superioribus esse repetitum, cum sic scribi debuisset: τί δ' ἔστι τὸ προκείμενον; Ἐν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει ἀκωλ. ἀναστρ. ut extrudendæ voculæ ἐν occasionem dederit adfinis sonus literæ ν, in quam desinebat vox præcedens: quo de errore monui ad II. 6, 25. Conf. ad Enchir. cap. 2, 1. Sed in vulgatam lectionem pertinaciter consentiunt libri omnes, quam & ferendam hactenus putavi, ut dativi ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει non a verbo ἀναστρέφεσθαι, sed ab adverbio ἀκωλύτως penderent: quemadmodum enim recte dicitur οὐ κωλύεσθαι τῇ ὀρέξει, *non prohiberi vel impediri quoad adpetitionem*, similiter etiam dici poterit ἀκώλυτος ὀρέξει, tum & ἀκωλύτως ὀρέξει ἀναστρέφεσθαι. De re, quæ hic agitur, hæc notavit VPTONVS: „Hic locus est primus, uti supra monui. [ad lib. III. c. 2. init.] Mox vs. 13. locus secundus. Versu 14. locus tertius.

Vers. 5. ἐὰν ἔξω ἐάσῃς ἀποστρέφεσθαι αὐτήν. „Confer Enchir. cap. 23." VPTON.

Vers. 6. εἰθισμένων ἡμῶν. ὑμῶν pabc. perperam.

Ibid. δεῖ τῷ ἔθει τούτῳ ἐναντίον ἔθος ἀντιθεῖναι. „Vide I. 27, 3 sqq. II. 18, 25. Cicero Tusc. Disp. II. 16. *Consuetudinis magna vis est. Pernoctant venatores; nive in montibus uri se patiuntur. Inde pugiles cæstibus contusi, ne ingemiscunt quidem.* Sic locum lego & distinguo. Recte, *Inde;* i. e. ex vi consuetudinis." VPTON.

Ibid. ὅπου ὁ πολὺς ὄλισθος τῶν φαντασιῶν. „Conf. Enchir. cap. 33, 15. [c. 54. e Wolfii recens."] VPTON.

Vers.

Verf. 7. ἀνατοιχήσω ἐπὶ τὸ ἐναντίον. Vulgo omnes ἂν ἀτυχήσω, fcripti editique. Vbi WOLFIVS notavit: „Forte ἀνισοτοιχήσω, ut fupra ὡς ἐπὶ πλοίου ἀνισοτοιχοῦντα; vel ἀνατειχίσω, παρὰ τὸ τειχίζειν." — VPTONVS vero: „Hæc verba [fcil. ad quæ provocavit Wolfius] in hisce Disfertationibus non occurrunt. Pro ἂν ἀτυχήσω legit Salmafius, ἀνακυκλήσω. Quid fi, ἀναχωρήσω? *me recipiam ad contrariam partem.*" — Ego leviffima mutatione ἀνατοιχήσω corrigendum putavi. Nihil freqnentius permutatione υ vocalis & οι diphthongi, ex fimilitudine pronunciationis qua utebantur librarii. Dicitur autem ἀνατοιχεῖν, & quod huic fynonymum perhibetur διατοιχεῖν, proprie de *navi*, cum adverfo vento *oblique fertur, modo in hoc latus, modo in illud inclinans*, ut intelligitur ex Suida in Διατοιχεῖ, collato cum Polluce I. 114. ubi vide quæ monuit Kühnius. Neque movere nos debet, quod apud eumdem Pollucem & apud Phrynichum p. 62. & 194. præcipitur, exquifitius & rectius διατοιχεῖν dici, quem ἀνατοιχεῖν. Vt enim taceam, exquifitam Græcæ dictionis rationem non anxie curaffe Epictetum; (conf. III. 9, 14.) ex ipfa verbi compofitione intelligi videtur, differre nonnihil inter διατοιχεῖν & ἀνατοιχεῖν, ut hoc non tam fit *modo in hoc, modo in illud latus inclinare*, quam *inclinari rejicique in latus oppofitum ei, in quod paulo ante inclinabat navis*: quo magis etiam commode apteque ἀνατοιχήσω dicit Epictetus, id eft, *in oppofitam partem inclinabo, propendebo.* Ceterum pari modo, ut in libris noftris οι in υ eft a librariis mutatum, apud Pollucem pro διατοιχεῖν, διατυχεῖν mendofe fcriptum erat. Pro ἀνατοιχεῖν, Simplicius verbo ἀνισοτοιχεῖν ufus eft, in Comment. in Enchir. cap. 38. p. 250. ed. Lugd. quem locum Wolfius in fuperiori adnotatione refpexit.

Ibid. ὑπὲρ τοῦ ἀποστῆναι τὴν ἔκκλισιν. Duæ pofteriores voces defunt pb.

Ibid. ἀπὸ παντὸς τοῦ τοιούτου. Articulum τοῦ, quem ignorant ceteri libri, adfcivi ex pc.

Verf. 8. Olim fic edebatur: Ὁ μελετῶν ὀρέξει μὲν χρῆσθαι, ἐκκλίσει δὲ πρὸς μόνα &c. Vbi hæc adnotarunt viri docti: „Sufpectus locus, nec occurrit ut fit emendandus." WOLFIVS. — „Legendum ὀρέξει μὲν μὴ χρῆσθαι. Vide Gatak. ad M. Anton. lib. XI. fect. 37." SHAFTZSBVR. — „Vide quid hac de re diximus

 fupra

fupra ad cap. II. hujus libri. Cæterum nofter codex habet, ὁ μελετῶν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει πρὸς μόνα τὰ προαιρετικὰ χρῆσθαι." VPTON. — Cum Vptoni codice confentit nofter pb. quorum lectio fpeciofa quidem videri poterat, fed reliquæ Epicteti rationi repugnat, & haud dubie ingenio debetur docti alicujus librarii, qui alteram lectionem (in quam cum editis confentiunt codd. pac.) mendofam effe viderat. Nos vulgatæ lectionis, quam intactam Vptonus in contextu reliquit, veftigia tenentes, *negantem particulam*, monente poft Gatakerum l. c. & Shaftesburium ipfo Vptono noftro, (ad III. 2. init.) inferuimus. Confule loca ab hoc interprete ibidem & in Adnot. ad I. 4. 1. laudata, quibus adde Enchir. c. 48. 3. (cap. 72. e recenf. Wolf.) &, ne longius abeas, vide mox III. 13. 21.

Ibid. καθ᾽ ὃ καὶ ἄλλῳ πρὸς ἄλλα μᾶλλον ἀσκητέον. καθ᾽ ὃ καὶ ἄλλο dant pac. mendofe. Vox μᾶλλον cum temere omiffa h. l. effet in edit. Baf. & fequentibus, reftitui eam ex Ven. & msstis.

Verf. 9. στέγην δερματίνην καὶ ὅλμον καὶ ὕπερον περιφέρειν. „*Tectum coriaceum* [*tabernaculum pelliceum*, Salmaf.] *& mortarium & piftillum circumferre.* Quod faciebant ἀσκήσεως ἕνεκα. Refpexit hunc morem Seneca, in loco fupra citato: [de Ira, II. 13.] *Quid enim magnificum confequitur ille qui meditatus eft* — — *farcinæ ingenti cervices fupponere?*" VPTON. — Conf. infra, ad III. 20, 10. In panificii inftrumentis ὅλμον & ὕπερον recenfet Pollux VII. 114. cf. Polyb. I. 22, 7.

Verf. 10. εἶθ᾽ οὕτω προβήσῃ, ἵνα &c. „προβήσῃ nofter codex; alii προσβήσῃ." VPTON. — Recte vir doctus mendum, quod hunc locum obfederat, correxit e fuo codice, cum quo faciunt noftri pbc. Particula οὕτω non ad ἵνα refertur, ut cum Wolfio accepit Vptonus, vertens, *deinde ita progredieris, ut;* fed ad ea quæ præcedunt: *Sic deinde* (i. e. poftquam in his fatis fueris exercitatus, *tum deinde) eo progredieris, ut* &c.

Ibid. αὐτὸς πρὸς αὐτόν. αὐτὸν reftitui ex Ven. cum quo facit pc. Alii vulgo αὐτὸν cum pab.

Verf. 11. εἶτα καὶ οἰναρίῳ κομψῶς χρῆσθαι. Intellige ἄσκησον e fuperiori verfu.

Ibid. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦτο ἐπαρίστεροι ἀσκηταί εἰσιν. *Sunt enim qui in hoc perperam fe exerceant.* Intellige tirones Stoicæ difciplinæ, qui, cum Stoicorum præceptum

ceptum accepissent, *Sapientam etiam οἰνωμένων inconcussum manere*, (vide I. 18, 22. & ibi not. II. 17, 33. III. 2, 5.) immaturi & præcipites eo ferebantur, ut suarum in eo genere virium periculum facere vellent.

Ibid. ἀλλὰ πρῶτον εἰς τὸ ἀπέχεσθαι. ἀλλὰ καὶ πρῶτον pc.

Ibid. εἰ ἄρα. „Videtur subintelligendum βούλοιο, *si forte placuerit*." WOLFIVS. — „Sic εἴπερ ἄρα, III. 3, 17. & apud Dionem [Chrysost.] p. 356. ἀλλ' (εἴπερ ἄρα) συνηδίκησθε αὐτοῖς." VPTON. — Pro varia connexione varie verti potest debetque elliptica illa dictio. conf. I. 28, 9. n. IV. 6. 2. Hoc loco *si videbitur* vertit Vpton cum Wolf. Mihi placuit, *si ita res tulerit*, nempe, ut adsit tempus opportunum, aut ut tu satis sis ad tale periculum præparatus.

Ibid. 12. χύτρα, Φασὶ, καὶ πέτρα οὐ συμφωνεῖ. „Proverbium. Neque absimilis fabula Aesopica de Olla fictili & ahenea." VPTON.

Vers. 13. δεύτερος τόπος ὁ περὶ τὴν ὁρμήν. „Τόπος recte codex noster pro τρόπος. De *tribus* vero *Locis* vide supra, cap. 2. hujusce libri." VPTON. — Frequenti errore τόπος & τρόπος inter se permutantur a librariis. Perfecte suo e codice verum restituit Vptonus; quod hic reponendum Salmasius jam monuerat. In mendosum quidem τρόπος, quod olim vulgatum erat, consentiunt codices nostri.

Ibid. ἵν' εὐπειθὴς τῷ λόγῳ. Ignorant hic vulgo particulam ἵνα scripti nostri libri omnes editique. Parendum vero utique SHAFTESBVRIO duxi, monenti: „Lege ἵνα εὐπειθὴς, & sic vetus interpres." — Absorpserat hanc particulam terminatio ην vocabuli præcedentis, quam eodem modo atque ιν pronunciabant sequioris ætatis Græci.

Ibid. ἵνα μὴ παρὰ καιρὸν, μὴ παρὰ τόπον, μὴ παρὰ ἄλλην τινὰ τοιαύτην ἀσυμμετρίαν. Vereor ne mendum insit in postremo vocabulo. Nam, quemadmodum in superioribus dictionibus, παρὰ καιρὸν, παρὰ τόπον, præpositio παρὰ denotat *præter* vel *contra*; & quemadmodum ibi subintelligendum verbum πειῇς, aut aliquod simile, *ne quid facias adversa tempore, ne quid iniquo loco*; sic si hoc orationis membro, μὴ παρὰ — — ἀσυμμετρίαν, eadem notione accipias παρὰ præpositionem, & idem verbum subintelligas; habebis prorsus contra-

contrarium ejus quod haud dubie dicere Epictetus noster voluit. Non enim sane *cavere* debet homo, *ne* παρὰ τὴν ἀσυμμετρίαν *agat*, sed *ne* παρὰ τὰ μέτρα, (ut est IV. 1, 84.) *ne* παρὰ τὴν συμμετρίαν, i. e. *ne contra convenientiam, contra modum, contra ordinem agat.* cf. III. 2, 2. Itaque prope absum ut persuasum habeam, temere hic invectum esse vocab. ἀσυμμετρίαν, (quamquam vetus mendum) & συμμετρίαν rescribi debere. Quod nisi placet, illis opus fuerit ambagibus, & illa (ut dicam quod res est) incongruentia, qua in versione usus sum; ut in eodem orationis tenore eadem praepositio diversa notione accipiatur, & ut in tertio orationis membro aliud verbum intelligatur atque in duobus membris proxime cum hoc conjunctis. Idem incommodum senserat Wolfius, & interpretatione temperare tollereque studuerat: *ne quid alieno tempore, ne quid alieno loco facias; neve alia in re pecces, modumque excedas.* Est tamen locus huic fere similis, ubi pariter exiguo intervallo eadem particula παρὰ diversissimo significatu accipitur, III. 21, 14 & 16.

Vers. 14. Τρίτος, ὁ περὶ τὰς συγκαταθ. Articulum ὁ, qui aberat hoc loco ab aliis omnibus, inserui ex nostro cod. pc.

Ibid. τὰ πιθανὰ καὶ ἑλκυστικά. Huc pertinet quod ait II. 18, 23. ταῦτα ἀντιτιθεὶς, νικήσεις τὴν φαντασίαν, οὐχ ἑλκυσθήσῃ ὑπ' αὐτῆς. Operarum errore in edit. Ven. factum, ut in voce ἑλκυστικῇ prima litera ε interciderit.

Vers. 15. Σωκράτης ἔλεγεν, ἀνεξέταστον βίον. &c. „Vide ad I. 26, 18." VPTON.

Ibid. ἀνεξέταστον φαντασίαν μὴ παραδέχεσθαι. „Vide III. 2, 5." IDEM.

Ibid. Ἔκδεξαι, ἄφες ἴδω τίς εἶ. „Vide ad II. 18, 24." IDEM.

Ibid. Δεῖξόν μοι τὰ συνθήματα. „Σύνθημα, *tessera, quam excubitoribus dat tesserarius.* Vide Polyb. lib. VI. p. 470. edit. Casaub. [Polyb. VI. 36. Tom. II. nostrae edit.]. Virgil. Aeneid. VII. 637. & ibi Servium." VPTON.

Ibid. τὴν παραδεχθησομένην. Temere pc. τὴν παραφυλαχθησομένην.

Vers. 16. ἔξω νενευκότος ἐστί. Sic suo e codice correxit Vptonus, cum quo facit noster pb. Et jam olim sic legendum monuerat Wolfius, cui adstipulatus est Salmasius, & Gatakerus ad Antonin. I. 7. Vulgo νενευκὼς

νευκῶς edebatur. νευευκὸς habent nostri pac. quod ferri posset, (quemadmodum διαβεβλημένον in Ench. c. 33, 13.) nisi sequerentur genitivi ϑηρωμένου & ζητοῦντος.

Ibid. καὶ ϑεατὰς ζητοῦντος. ζηλοῦντος pa. ζητοῦντας pc. Neutrum recte.

Ibid. τοὺς ἐροῦντας, Ὦ μεγάλου ἀνϑρώπου. Perperam editi vulgo omnes, τοὺς ἐρῶντας, Ὡς μεγάλου ἀνϑρώπου. Vbi ἐροῦντας e conject. corrigere jusserunt Wolf. & Salmas. quibus adsentitur Vptonus in Notis; id ipsum vero noster habet pb. In ὡς μεγ. consentiunt quidem omnes; neque tamen dubitavi Vptono parere monenti, ὦ μεγάλου ἀνϑρώπου cum Wolfio esse legendum: nempe in versione hoc expresserat Wolfius, *ô magnum hominem!* Diserte vero, ante Vptonum, Salmasius eamdem emendationem commendaverat. Genitivus casus, μεγάλου ἀνϑρώπου, satis indicabat, interjectionem ὦ hic desiderari, particulae vero ὡς nullum esse locum.

Vers. 17. ὁ Ἀπολλώνιος. „*Apollonius* Tyaneus, (est autem Tyana Cappadociae civitas) Pythagoricus Philosophus: vixit sub Nerone: extat vita ejus a Philostrato scripta. Vide autem Gatak. ad Anton. I. 7." VPTON. — Non probabile sibi videri significat Gatakerus, Tyaneum Apollonium hic dici ab Epicteto: nec tamen caussam, cur ita judicarit, declarat.

Ibid. σαυτῷ ἀσκῆσαι. σαυτῷ est *tuum in usum*, non ad ostentationem. Temere σὺν τῷ pa. pro σαυτῷ. Et duplici errore pc. ὅταν ἔλϑῃς σαυτὸν (pro ϑέλῃς σαυτῷ) ἀσκῆσαι. Vide Enchir. c. 47. aliis c. 70.

Ibid. διψῶν ποτε καύματος ἑφέλκυσον βρόγχον ψυχροῦ. „Idem de Platone scribit Stobaeus: Πλάτων πολλάκις διψῶν ἐκ τοῦ φρέατος ἀνιμᾶτο ὕδωρ, καὶ ἐξέχεε, κολάζων τὴν ἐπιϑυμίαν." SCHEGKIVS. — „Confer omnino Enchir. c. 47. & infra III. 14, 4. & vide Gatak. ad M. Anton. I. 7." VPTON. Vum IDEM in Indice: „Βρόγχος, *sorbitio*. Hesych. Βρόγχος, ῥοῦφισμα, lege ῥόφημα. Nicandri Scholiastes significare ait, ὀλίγον πόμα. ἐφέλκυσον βρόγχον ψυχροῦ, *frigidae aliquantulum sorbillando sumas*." — Habes etiam apud Etymologum, & ex eo apud Phavorinum: Βρόχϑος, τὸ ὀλίγον πόμα. Scilicet βρόγχος, & huic synonymum βρόχϑος, non modo *fauces* & *guttur* significant; sed etiam per metonymiam denotant *haustum*, id est, *tantum aquae*, vel cujuscumque liquidi, *quantum una sorbitione vel uno haustu attrahi-*

attrahitur, *& semel fauces implet.* Abstinentiae, quam exercitationis caussa hic commendat Epictetus, specimen commodo tempore ab Alexandro editum commemorat Arrianus noster, de Exped. Alexand. lib. VI. c. 26.

CAPVT. XIII.

TIT. Τί ἐστιν ἐρημία, καὶ ποῖος ἔρημος. „Reposui ἐστὶν ex nostro codice. Notanda est interea distinctio inter ἔρημος & μόνος. Sic enim Epictetus: [mox vs. 1.] οὐ γὰρ ὁ μόνος ὤν, εὐθὺς καὶ ἔρημος. Non vertendum est itaque, [ut facit Wolfius:] *Quid sit Solitudo, & qui sit Solus.*" VPTON. — Verbum ἐστὶν, quod aberat vulgo, agnoscit h. l. cum Vptoni codice etiam noster pb. Sed in Indice Capitum hujus Libri ab omnibus nostris illud abest: neque vero admodum desiderabatur.

Vers. 1. εὐθὺς καὶ ἔρημος. Deest καὶ pa.

Ibid. οὐδ' ὁ ἐν πολλοῖς ὤν, οὐκ ἔρημος. Virgilius, de Didone: [Aeneid. IV. 467.]

— — *Longam incomitata videtur*
ire viam." —

VPTON.

Vers. 2. ᾧ προσανεπαυόμεθα. Cum προσανεπαυόμεθα in praes. temp. vulgo darent omnes, videbatur utique praeteritum aliquod desiderari; quod cum offerret codex noster pb., nil cunctatus sum recipere.

Vers. 3. Θέλει γὰρ ὁ ἔρημος, κατὰ τὴν ἔννοιαν, ἀβοήθητός τις εἶναι. „Hic videntur omissa quaedam, aut corrupta: neque enim placet recepta lectio. δοκεῖ γὰρ ὁ ἔρημος κατὰ τὴν ἔννοιαν, ἀβοηθ. *namque desertus animum suum inducit, esse* &c. vel, *videtur desertus secundum animi sui sensum, esse* &c." VPTON. — Nil mutant libri: neque admodum opus est ulla mutatione. ἔννοια est *notio vocabulo alicui subjecta; notio rei quam mente informamus, & nomini illi subjicimus quo rem insignimus.* Sic II. 24, 12. II. 11, 2 sqq. & saepe aliàs. Verbum vero θέλει percommode de *vi* ac *potestate* & *significatione vocabuli* eadem ratione accipi poterit, qua latino & vernaculo sermone dicimus, *quid vult hoc verbum?* pro, *quaenam ejus vis est? quid significat?* Qua ratione & synonymum verbum βούλομαι subinde usurpatur; veluti apud Aristot. Ethic. Nicom. IV. 1.

βούλεται

βούλεται γὰρ ἄσωτος εἶναι ὁ ἕν τι κακὸν ἔχων, τὸ φθείρειν τὴν οὐσίαν. & ibid. III. 1. τὸ ἀκούσιον βούλεται λέγεσθαι, οὐκ εἴ τις ἀγνοεῖ, &c. & IV. 5. βούλεται γὰρ ὁ πρᾶος, ἀτάραχος εἶναι.

Verf. 4. Ἐπεὶ εἰ τὸ μόνον εἶναι. Perperam Ἐπὶ εἰ dabant veteres editiones Ven. & Baf. Recte ἐπεὶ pofuerunt pofteriores editores, ficut eft in noftris msstis.

Ibid. ὁ Ζεὺς ἐν τῇ ἐκπυρώσει. „Hoc erat olim, de Mundi nempe conflagratione, Heracliti dogma. Laërt. IX. 7. ἐκ πυρὸς τὰ πάντα συνεστάναι, καὶ εἰς τοῦτο ἀναλύεσθαι. *Ex igne cuncta conftare, in eumque refolvi omnia.* & infra fect. 8. Hoc dogma poftea Stoici arripuerunt. Vide Lipfium in Phyfiol. Stoic. lib. II. c. 21. &c. & Menag. ad Laërt. lib. VII. 141. Plutarch. adv. Stoic. p. 1075. B. Cicer. de Nat. Deor. II. 46. p. 215. edit. Davif. M. Antonin. X. 7. V, 13. Obiter corrige Lucanum, VII. 812.

Hos, Cæfar, populos fi nunc non ufferit ignis,
uret cum terris, uret cum gurgite ponti.
Communis mundo fupereft rogus.

Vbi pro *ufferit*, habet Mf. *ufferis*, recte; & fic diftingue:

Hos, Cæfar, populos fi nunc non ufferis, ignis
uret cum terris, &c.

Sed potius confer Com. Shaftesb. Vol. II. p. 380 fq. M. Anton. VII. 10." VPTON. — Pertinet huc, quod fcribit Seneca Epift. 9. *Cum refoluto mundo, diis in unum confufis, paulisper ceffante natura, acquiefcit fibi Jupiter, cogitationibus fuis traditus.* Adde quæ habet Cudworth. in Syftem. Intell. hujus Vniv. ex Moshemii verfione, p. 507.

Verf. 5. οὐ γὰρ ἐπινοοῦσι διεξαγωγὴν ἐρήμου, καὶ ἀπό τινος φυσικοῦ ὁρμώμενοι, ἀπὸ τοῦ φύσει κοινωνικοῦ εἶναι καὶ φιλαλλήλου, &c. „Puto legendum, καί τοι ἀπό τινος φυσικοῦ ὁρμώμενοι, ἀπὸ τοῦ φύσει κοινωνικοὶ εἶναι καὶ φιλάλληλοι. Vel, omiffa particula εἶναι, ἀπὸ τοῦ φύσει κοινωνικοῦ καὶ φιλαλλήλου, καὶ ἡδέως. Vel accufativo cafu, (nam & ea conftructio locum habet:) ἀπὸ τοῦ φύσει κοινωνικοὺς εἶναι καὶ φιλαλλήλους, fcil. ἡμᾶς vel τοὺς ἀνθρώπους. Ad homines enim potius, quam ad Jovem, hæc epitheta pertinent, qui Jovem talem fibi fingunt, quales ipfi funt. Vnde Ariftoteles, Ἀφομοιοῦσιν, inquit, αὐτοῖς καὶ τὰ εἴδη καὶ τοὺς βίους τῶν

τῶν θεῶν. *Homines & formas & vitas Deorum sui similes faciunt.*" WOLFIVS. — „Quid si hoc modo: οὐ γὰρ ἐπινοοῦσι διεξαγωγὴν μόνου, ἀπό τινος Φυσικοῦ ὁρμώμενοι, καὶ ἀπὸ τοῦ Φύσει κοινωνικοὺς εἶναι καὶ Φιλαλλήλους, καὶ ἡδέως συναναστρέφεσθαι ἀνθρώποις." VPTON. — Nil variant libri; ac fortasse ne sollicitanda quidem erat vulgata scriptura. In verbis καὶ ἀπό τινος Φυσικοῦ ὁρμώμενοι, particula καὶ idem valet ac καὶ τοῦτο vel καὶ ταῦτα, *& quidem;* intelligitur nempe, καὶ τοῦτο λέγουσι, καὶ οὐκ ἐπινοοῦσι *&c.* Et sequentium quoque verborum constructio, ἀπὸ τοῦ Φύσει κοινωνικοῦ εἶναι *&c.* ferri posse ex illa regula videtur, quae vult, ut casus, qui sequitur infinitivum *esse*, conveniat cum casu praecedente; quamquam, si completa esset oratio, sic sonare debebat, διὰ τοῦ τὸν ἄνθρωπον Φύσει κοινωνικὸν εἶναι.

Vers. 7. ἡσυχάζει ἐΦ' ἑαυτοῦ. „Sic codex noster: ceteri ἀΦ' ἑαυτοῦ habent." VPTON. — Optime ille: quemadmodum etiam corrigere jusserat Salmasius. Perperam nostri codices cum olim vulgatis faciunt. ἐΦ' ἑαυτοῦ, *secum, apud se.* vide I. 29, 36. II. 16, 2.

Ibid. αὐτοὺς ἑαυτοῖς λαλεῖν. „Confer III. 14, 2. IV. 4, 26. Vide quoque Senec. de Ira, lib. III. c. 36. & omnino Cicer. de Offic. lib. I. [immo lib. III.] c. 1. in initio. Horat. Sat. lib. I. 4. vs. 133 sqq.

— — Neque enim, cum lectulus aut me
porticus excepit, desum mihi: Rectius hoc est:
hoc faciens, vivam melius: sic dulcis amicis
occurram: — — — — —
— — — — Haec ego mecum
compressis agito labris."

VPTON. — Adde Senec. Epist. 10.

Ibid. μὴ προσδεῖσθαι ἄλλων, διαγωγῆς μὴ ἀπορεῖν. Sic omnino distinguendus fuit hic locus, contra quam fecerunt omnes & editi libri & scripti nostri, qui sic dabant: μὴ προσδεῖσθαι ἄλλων διαγωγῆς, μὴ ἀπορεῖν. In versione Vptonus cum Wolfio vocab. διαγωγῆς prorsus praeteriit; illa vero, μὴ ἀπορεῖν, sic reddiderunt ambo, *non animis aestuare.*

Vers. 8. τῇ αὐτῶν πρὸς τἄλλα σχέσει· ἐπιβλέπειν *&c.* * αὐτῶν e superioribus editt. & msstis nostris restitui, cum temere in αὑτῶν mutasset Vptonus. Rursus vero prava distinctione in libris omnibus laborabat hic locus,

locus, sic vulgo scribentibus, τῇ — — σχέσει ἐπιβλέπειν· πῶς πρότερον &c. quasi verbum ἐπιβλέπειν cum dativo casu τῇ σχέσει construeretur, contra sermonis usum, & impedita sententia. Omnia in plano atque in salvo sunt, si, ut fecimus, τῇ σχέσει ad præcedens verbum ἐφιστάναι referas, ἐπιβλέπειν vero ad sequentia trahas. conf. 12.

Ibid. πῶς πρότερον εἴχομεν. Miror quid Salmasius spectarit, πότερον scribere jubens, deleta πῶς particula. Manifeste inter se opponuntur, πῶς πρότερον, πῶς νῦν.

Ibid. εἴ τινα ἐξεργασίας δεῖται. Perperam pc. καὶ τίνας ἐξεργ.

Ibid. κατὰ τὸν αὐτοῦ λόγον ἐξεργάσασθαι. Quum vulgo legeretur τὴν κατὰ τὸν &c. monuit VPTONVS: „Forte ταύτην: vel supple τὴν ἐξεργασίαν ἐξεργάσασθαι." — τὸν κατὰ τὸν αὐτοῦ λόγον dat codex noster pa. Sed importunum articulum prorsus ignorant pbc. quibus obsecutus, eum ejeci. Mox ἐξεργάζεσθαι habet pc. pro ἐξεργάσασθαι.

Vers. 9. εἰρήνην μεγάλην ὁ Καῖσαρ ἡμῖν δοκεῖ παρέχειν. „Trajanus, qui Dacos jam devicerat." VPTON.

Ibid. πλεῖν ἀπὸ ἀνατολῶν. „Sic noster cod. & editio Salmant." VPTON. Sic & nostri pab. Nempe mendose olim πλὴν edebatur; ubi jam WOLFIVS monuit: „Lege πλεῖν, a πλέω." — Sic & Meibom. correxerat.

Vers. 11. ἀπαθεῖς δὲ καὶ ἐλεύθεροι. Olim ἀπειθεῖς δὲ, quod correxit Vptonus, non suo e codice, sed ex ora edit. Salmant. monitus etiam a Shaftesburio & Salmasio. Perspecte quoque Wolfius in versione, *tranquilli & liberi*, posuerat. In veram autem scripturam ἀπαθεῖς consentiunt nostri codices mssti omnes.

Vers. 13. λῃστής. Quod λυστὴς habet ed. Bas. ex errore operarum est, illi editioni proprio.

Ibid. γείτων, κοινωνὸς, ἀβλαβής. Ad γείτων, & ad κοινωνὸς, e superioribus πῶς intellige; ἀβλαβὴς vero ex communi refer ad omnia nomina quæ præcedunt.

Ibid. Ἄλλος παρέχει τροφὰς &c. Conf. III. 1, 43.

Vers. 14. τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνει. „Vide ad I. 9, 16." VPTON.

Ibid. τὴν θύραν ἤνοιξε. „Vide ad I. 9, 20." IDEM.

Ibid. ἀλλ' ὅθεν ἐγένου, εἰς τὰ φίλα καὶ συγγενῆ, εἰς τὰ στοιχεῖα. „Confer III. 24, 10. IV. 7, 15. & M. Antonin. IV. 5. VI. 10. VIII. 18. Neque absimile illud Homericum, Iliad. ή. vſ. 99.

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε.

i. e. διαλυθείητε, uti interpretatur Hefychius. Pythagoras apud Ovid. Metam. lib. XV. [fab. 4.]

Non perit in tanto quicquam, mihi credite, mundo;
fed variat mutatque vices: nafcique vocatur,
incipere effe aliud, quam quod fuit ante; morique
defincre illud idem.

Sic Virgil. Georg. lib. IV. 225. Seneca Epift. 71. *Magnus animus Deo pareat: &, quidquid lex univerfi jubeat, fine cunctatione patiatur. Aut in meliorem emittitur vitam, lucidius tranquilliusque inter divina manfurus; aut certe fine ullo futurus incommodo, naturæ fuæ remifcebitur, & revertetur in Totum.* Idem Epift. 70. *Placet? vive. Non placet? licet eo reverti, unde venifti.*" VPTON.

Verf. 15. ὅσον ἦν ἐν σοὶ πυρός. Vulgo πῦρ. Vbi VPTON: „Legendum πυρὸς, poftulat conftructio. Sic mox, ὅσον ἦν γηΐνου &c." — Illud ipfum πυρὸς cum daret codex nofter pb. in contextum recepi. Cæterum notemus, hunc fuiffe locum de *Animorum immortalitate* dicendi, fi de ea probabile aliquod decretum philofophus nofter habuiffet. Verum cum vix usquam alias de ftatu hominis poft mortem disferat Epictetus, ex hoc eodem loco, cui III. 24, 94. addi fortaffe debebat, docuere viri docti, (Lipfius, Phyfiol. Stoic. III. 11. Menag. ad Laërt. VII. 157. Gatak. ad Anton. IV. 21. Brucker. Hift. Phil. T. I. p. 950 fq.) fuiffe noftrum Epictetum, haud fecus ac M. Antoninum, ex eorum numero Stoicorum, qui animum hominis poft mortem per fe feorfim non durare ftatuerent, fed, quemadmodum corpus in terram & aquam, e quibus concretum fuiffet, disfolvatur, fic animum, qui partim aëreæ, partim igneæ effet naturæ, mox in aërem atque animam mundi diffundi, & cœlefti igni, unde delibatus fuiffet, mifceri. Quod eo magis mirum videri debet in hoc philofopho, qui tantum ubique Socraticæ philofophiæ ftudium prodidit, qui de natura atque excellentia animi humani tam magnifice fentiebat, (cf. I. 14, 6. & ibi not, aliaque loca, ubi præfertim περὶ τοῦ ἡγεμονικοῦ

hominis

hominis disserit) denique qui de omni officiorum genere, ac praesertim de eis quae Deo debent homines, de amore, de grato animo, de fiducia in Deum, & quae sunt his adfinia, tam egregia tamque gravia praecepta quavis occasione, & quidem non sane ostentationis atque dicis caussa, sed ex intimo animi adfectu, auditoribus suis tradidit inculcavitque. Adde quae infra ad III. 24, 94. notata invenies.

Ibid. οὐδεὶς Ἅιδης. „Cicero Tusc. Disp. I. 5. *Dic, quaeso, num te illa terrent? triceps apud inferos Cerberus? Cocyti fremitus? transvectio Acheruntis?* &c." VPTON. — Perperam Ἄδης, leni spiritu, ediderat Vpton, cum aliis nonnullis; recte ed. Ven. & nostri pbc.

Ibid. Ἀχέρων. Ἀχαίρων mendose ed. Bas. Sic tamen & pbc.

Ibid. πάντα Θεῶν μεστὰ καὶ Δαιμόνων. Vide III. 24, 11. *Deorum omnia esse plena:* sic Thales apud Cicer. de Leg. II. 11. Vide quoque Diog. Laërt. in vita Thaletis, sect. 27. Themistius de Animo lib. I. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα τις δόξα παρὰ τὰς εἰρημένας περὶ ψυχῆς, ἐν παντὶ τῷ ὄντι μεμῖχθαι λέγουσα τὴν ψυχὴν, καὶ διὰ παντὸς διήκειν τοῦ κόσμου, καὶ πᾶν αὐτοῦ μόριον ἔμψυχον εἶναι. διὰ γὰρ ταύτην τὴν δόξαν καὶ Θαλῆς ᾠήθη πάντα πλήρη θεῶν εἶναι. τοιοῦτον δέ ἐστι καὶ τὸ,

— — Μεστὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ,
πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. — —

Hesiod. Op. & Dier. lib. I. 121.

Τοὶ μὲν Δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, Φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
οἵ ῥα Φυλάσσουσί τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη Φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Vnde Miltonus nostras, IV. 674.

— *Nor think, tho men were none,*
that heav'n would want spectators, God want praise:
Millions of spiritual creatures walk the earth
unseen, &c.

VPTON.

Vers. 16. βλέπων τὸν ἥλιον. „Vide II. 16, 32. & Menandri versus ad II. 14, 23." VPTON.

Ibid. θαλάσσης. θαλάττης pab.

Verf. 17. ἀποσφάξῃ με. ἀποσφάζῃ με pc.

Ibid. σὲ, οὔ· ἀλλὰ τὸ σωμάτιον. „Conf. I. 1, 24." VPTON.

Verf. 18. καὶ πάλιν ἄλλο οἰκοδομεῖ. Deeft ἄλλο noftro pc.

Verf. 20. Πᾶσα μεγάλη δύναμις ἐπισφαλὴς τῶν ἀρχομένων. „Fortaffe τῷ ἀρχομένῳ. *Quævis magna facultas incipienti periculofa eft:* ut ars imperatoria, oratoria, facile impingit, habitu nondum confirmato. Sed hæc fententia quomodo cohæret cum fuperioribus? Ex abrupto videtur affuta." WOLFIVS. — Videntur hæc verba, & quæ fequuntur, ad proximum Caput debuiffe referri, in quo Mifcellanea quædam tractantur. Placet vero utique τῷ ἀρχομένῳ, & prope abfui ut in contextum adoptarem: fed in vulgatum, quod ferri utcumque poterat, confentiunt libri. Ceterum verborum iftorum fententiam, quæ ex l. 8, 8. erat interpretanda, non fatis recte, fi quid video, cepit Wolfius. οἱ ἀρχόμενοι intelliguntur *tirones in fapientiæ ftudio*, quibus opponuntur οἱ σοφοὶ, vf. fequenti.

Ibid. Φέρειν οὖν δεῖ τὰ τοιαῦτα κατὰ δύναμιν, ἀλλὰ κατὰ φύσιν. ἀλλ' οὐχὶ τῷ φθισικῷ. „Corruptus, ut opinor, locus; nec ulla fe corrigendi ejus conjectura offert. Tametfi enim legas, κατὰ δύναμίν τε καὶ κατὰ φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν τοῦ φθισικοῦ, ne fic quidem placet. Immo verba ἀλλ' οὐχὶ τῷ φθισικῷ a nugatore videntur affuta, captante παρονομασίαν τοῦ φυσικοῦ τε καὶ φθισικοῦ." WOLFIVS. — Φέρειν οὖν, δεῖ τὰ τοιαῦτα κατὰ δύναμιν, ἀλλὰ κατὰ φύσιν· ὡς φθισικὸς μελέτησέν ποτε διαγωγήν." SALMASIVS. — „Locus minime corruptus. ἀλλὰ κατὰ φύσιν, verba funt difcipuli audacis; cui refpondet Epictetus, audaciam reprimens, ἀλλ' οὐχὶ τῷ φθισικῷ, Nihil ufitatius in commentariis hifce. Poffunt ifta legi cum interrogativo, ἀλλὰ κατὰ φύσιν; *itane? an etiam fecundum naturam? Minime: hoc tibi non convenit, non difcipulo, non proficienti, ἠργμένῳ παιδεύεσθαι: fed πεπαιδευμένῳ, erudito, perfecto.*" COM. SHAFTESBVRIENSIS. — Ifta docti Britanni expofitio fi cui facit fatis, non invidebo. Ego, illa perlecta, fateor, non certiorem me fuiffe quam ante, atque etiamnum valde obfcuram & male adfectam mihi vifam effe orationem. Quænam fint illa τὰ τοιαῦτα, non video: ac fortaffe in ipfo initio fententiæ nonnulla

nulla interciderunt. Deinde dativus casus, τῷ φθισικῷ, cum nihil habeat a quo pendeat, manifesto indicio esse videtur, ante verba ἀλλ' οὐχὶ τῷ φθισικῷ nonnihil desiderari: quem hiatum interferto *asterisco* indicavi. Nihil juvant codices; hariolationibus vero in tam desperato loco nil adtinet indulgere. Ad sententiam confer III. 15, 9. Vptonus suo nomine nihil ad hunc locum adnotavit.

Verf. 21. ὡς ἄῤῥωστος. Confer Enchir. c. 48, 2.

Ibid. ἀπόσχου πάντη παντάπασιν ὀρέξεως. „Vide supra ad cap. 2. hujusce libri in initio, & M. Antonin. XI. 37." VPTON. — Adde Enchir. loco modo citato, & cap. 2, 2.

Ibid. εἰ δ' εὐλόγως, ὅταν ἔχῃς τι ἐν σαυτῷ ἀγαθὸν, εὖ ὀρεχθήσῃ. „Videntur verba transposita, sic collocanda: εἰ δ' εὐλόγως, εὖ ὀρεχθήσῃ, ὅταν γ' ἔχῃς τι ἐν σαυτῷ ἀγαθόν." WOLFIVS. — „Nihil in his verbis difficile: *si vero recta cum ratione* (i. e. sapienter) *appetas, quum habueris in te boni aliquid*, [*tum*] *recte* (i. e. secundum naturam) *appetitione uteris*." VPTON. — Quod hoc loco in eum dicit, qui in sapientiae studio jam aliquem progressum fecit, *cum habueris in te boni aliquid;* eodem pertinet quod in Enchir. c. 2, 2. ad tironem ait: τῶν ἐφ' ἡμῖν, ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν ἂν, οὐδὲν οὐδέπω σοι πάρεστι. nisi rectius ibi οὐδὲν ab aliis omittitur. Conf. IV. 1, 84.

Verf. 22. σαυτὸν γὰρ ὠφέλησας; Pro nudo puncto, quod hic habebant editi, interrogandi signum ponere jussit Vptonus in Notis; atque id ipsum agnoscunt scripti nostri libri omnes. In ὠφέλησας antepenacute scriptum consentiunt edd. & scripti omnes. Apud unum Vptonum in Notis ὠφελήσας scribitur; quod ferri quidem, ut participium, posset, sed videtur operarum errore peccatum.

Ibid. σὺ γὰρ προτρέψαι; Si vera est haec scriptura, ea erit sententia quam cum Wolfio Vptonus expressit: *tu vero adhortaberis?* & ad infinitivum προτρέψαι intelligi debebit ipsum verbum θέλεις, aut ἱκανὸς εἴης, ἐδύναιο, δυνήσῃ, aut aliquod simile. Sed parallelismus membri superioris desiderare utique videtur σὲ γὰρ (vel σὺ γὰρ σὲ) προέτρεψας; quam sententiam in versione expressi. Parum juvant codices, ac ne mutant quidem quidquam, nisi quod προέτρεψαι (sic) det

pb. in qua tamen scriptura vestigium veri fortasse continetur.

Vers. 23. εἴκων πᾶσι, παραχωρῶν, ἀνεχόμενος. „Qualem filium suum Simo depingit:

Sic vita erat: facile omnes perferre ac pati;
cum quibus erat cumque una, iis se dedere;
eorum obsequi studiis; advorsus nemini;
numquam praeponens se illis."

VPTON.

Ibid. μὴ κατεξέρα αὐτῶν τὸ σαυτοῦ φλέγμα. „Sic III. 21, 6. ὕπαγε, ζήτει ἂν κατεξεράσεις." VPTON.

CAPVT XIV.

Vers. 1. ὡς οἱ κακοὶ τραγῳδοί. Cum οἱ καλοὶ olim legeretur, monuit WOLFIVS: „Sententia declarat, legendum ὡς οἱ κακοί. Nam bonus musicus solus etiam bene canit, & extra gregem. Malus vero in grege delitescit." — VPTONVS: „Mendum manifestum est; tamen omnes codices habent οἱ καλοί. Nota autem, *cantare* in scena, proprium Tragicorum; ut saltare, histrionum. Dicitur itaque Tragoedus fabulam, quam agit, *cantare*. Vide Salmas. in Vopisc. p. 352 sq." — In pravam scripturam nostri quoque conjurarunt codices. Primus eam in graeco exemplo correxit editor Cantabrigiensis, suffragante Meibomio. Similem librariorum lapsum notavimus ad I. 22, 7. & I. 27, 7.

Ibid. μόνοι ᾄσαι. ᾄσαι μόνοι pc.

Vers. 2. εἴ τι εἰ. εἴ τις olim suspicabar; sed minime solicitanda vulgata: utrumque recte dicitur, τις & τι. Vide ad II. 24, 19.

Ibid. σαυτῷ λάλησον. „Vide supra ad III. 13, 7." VPTON.

Vers. 3. σκόπει τί ποτε. Mendose prorsus σκόπτει τί ποτε editt. Ven. Bas. Gen. Col. Sed σκόπει corrigere jussit Wolfius, atque ita interpretatus est, *aliquando aliquid considera;* quemadmodum fere & Schegkius. Wolfii emendationem in contextum recepit editor Cantabr. tenuitque cum Londinensi VPTONVS, qui ad h. l. notavit: „Noster codex σκώφθητι: Ms. Paris. σκώφθη. At edit. Salmant. σκόπτει, & in marg. σκόπει." — Ego Wolfii & editoris Salmanticensis emendationem, (quam & Salmasius probavit) ut receptam inveni, ita intactam reliqui,

reliqui, non quod verissimam putarem, sed quod certiorem rationem non haberem. In σκώφθητί ποτε cum Vptoni codice consentiunt Parisini omnes: quæ lectio, ipsane ferri possit, hac sententia, *derideri te aliquando patere;* (cf. III. 15, 11. III. 20, 18.) quidve aliud sub ea lateat, doctioribus auctioribusque dispiciendum relinquo. Tentaveram σκέφθητί ποτε, quod vel significare possit *spectari te patere*, *spectandum te præbe*, (sicut ὤφθητι habes IV. 1, 177.) & oppositum fuerit ei quod modo præcessit ἐν τῷ χορῷ κρύπτου, vel *specta te ipsum aliquando, introspice te ipsum.* Cogitaveram etiam ἐπιστράφθητι, *in te ipsum te converte.* cf. cap. 17, 1. Sed, ut dixi, nihil definire ausim.

Ibid. ἐνσείσθητι. Wolfius, *in te descende.* „*Te ipsum concute.* Horat. Sat. I, 3. vs. 35." VPTON. — Nusquam alibi hac notione invenitur hoc verbum, de quo consulendus Suidas in Ἐνσείει, & Ἐνσεισθείς. & Hesychius in Ἐνασείσεις, & Ἐνσείεις. *Irruendi, impingendi* notione habes apud Nostrum IV. 4, 24. & in codd. nonnullis Enchir. c. 4. Hoc loco, si verum est σκώφθητι, quod paulo ante habent libri scripti omnes, vide, num ἐνσείσθητι denotare possit, *patere ut alii in te invehantur*, aut *tibi obloquantur;* quo fortasse trahi possit, quod ἐνσείεις Hesychius ἐπιλαλεῖς interpretatur, ubi confer quæ notata sunt a docto editore. Sed quod eodem hoc loco apud Nostrum continuo adjicitur, ἵνα γνῷς τίς εἶ, id idem videri poterat pro vulgata interpretatione pugnare: at potest etiam obtrectator mihi occasionem præbere me ipsum penitius cognoscendi. conf. III. 20, 19. & ibi notata.

Vers. 4. Ὅταν τις ὕδωρ πίνῃ &c. „Vide supra Apollonii præceptum III. 12, 17. & Enchir. c. 47." VPTON.

Vers. 5. Διὰ γὰρ τοῦτο ὕδωρ πίνεις, διὰ τὸ ὕδωρ πίνειν; „διὰ τὸ ὕδωρ πίνειν redundare videtur." WOLFIVS. — „Forsan διὰ τὸ λέγειν ὕδωρ πίνειν." MEIBOMIVS. — Equidem in vulgata adquiesco, in quam consentiunt libri. Vnus pa. in posteriori membro particulam γὰρ repetit, διὰ γὰρ τὸ ὕδωρ πίνειν.

Vers. 6. πρὸς τοὺς δυσαρεστοῦντας τοῖς ἀνθρώποις. „Fortasse τοῖς τοιούτοις ἀνθρώποις. Ac potius τοῖς ὑδροπόταις." WOLFIVS. — „Conjiciebam τοιούτοις ἀνθρώποις." VPTON. — Eodem modo Meibomius. Salmasius τοῖς ὑδροπόταις probaverat, quod ipsum Wolfius in versione

fione expreffit. Nil mutant Graeci libri. Quod fequitur *Tí οὖν; αὐτοῖς τούτοις &c.* olim continuo tenore *Tí οὖν αὐτοῖς τούτοις &c.* fcripferant, i. e. *Quid ergo iftis ipfis placere ftudes?* Vptonus ifta verba, interpofito poft *Tí οὖν* interrogandi figno, in duo membra disjunxit.

Verf. 7. *τὰ μὲν προηγουμένως πράττεται.* „Ejusdem actionis plures ac diverfi funt fines, alii aliis potiores. Aquam alius bibit ob corporis valetudinem: alius continentiæ cauffa, alius in gratiam domini aut amici abstemii, quem vini fœtor offendit: alius ex vitæ inftituto, ut Mahometani. Cum veterum Stoicorum fcripta non habeamus, mirum non eft, nos aliquando in hac fpinofa brevitate & novorum verborum opificio hallucinari. Sic tamen hos quinque fines accipio. *τὰ προηγουμένως πραττόμενα*, fint *ultimus finis actionis:* ut philofophor, quo judicium formem, & mores emendem. *τὰ κατὰ περίστασιν, cum tempus ita fert:* ut Cicero non venit in fenatum, cauffas in foro non agit, propter tyrannidem Cæfaris. (Non me fallit, *περιστάσεις* Epicteto etiam *συμφορὰς καὶ περιπετείας τῆς τύχης* fignificare: fed hic accipio, ut *τὸ κατὰ περίστασιν καθῆκον.*) *τὰ κατ᾽ οἰκονομίαν* non *rem familiarem* intelligo, fed certum *confilium ob rem commodius gerendam captum.* Sicut Michaël Palæologus apud Georgium Pachymerium, *κατ᾽ οἰκονομίαν* concordiam cum Pontifice Romano inire ftudet, ut fit tutior ab infidiis & violentia Gallorum & Germanorum. Sic Chrifti Servatoris nativitas a Græcis appellatur *ἡ ἔνσαρκος οἰκονομία*, ut admirabili & ftupenda illa ratione genus humanum in integrum reftitueretur. *τὰ κατὰ συμπεριφορὰν*, quæ *aut obfequii aut vitandæ offenfæ cauffa* fiunt: ut fi quis in gratiam ebriofi principis,

quamvis haudquaquam fitiens, tamen impiger haurit
fpumantem pateram, & pleno fe proluit auro.

τὰ κατ᾽ ἔνστασιν vitæ inftitutum & rationem intelligo: ut *ἡ πενθαστὴς ἐχεμυθία, ἡ ἀποχὴ τῶν ἐμψύχων*, fuit *ἔνστασις τῆς Πυθαγορείου αἱρέσεως.* Primo libro [Enchir. cap. 23. aliis 30.] habuimus *τὴν ἔνστασιν τοῦ φιλοσόφου ἀπολέσαι.* Si quis aliquid habet certius, communicet." WOLFIVS.

„Stoici verbis quafi privatis ac fuis utebantur. Confer adeo Indicem in his vocibus. Nota interea Actionum diftinctionem & divifionem. *α'.* Partim, inquit, fiunt

fiunt προηγουμένως. Vide Gatak. ad M. Antonin. III. 11. [At ibi quidem de his, quæ προηγμένα Stoici vocabant, nonnihil disserit vir ille doctus; ad vim vocis προηγουμένως vel τὰ προηγούμενα declarandam quod spectet, nil ibi reperias.] β'. τὰ δὲ κατὰ περίστασιν. Περιστάσεις & περιεστῶτα πράγματα sunt res ita circumstantes, ut nobis negotium molestiamque facessant. [conf. II. 6, 17. & mox hoc cap. vs. 8.] Vide Phrynichum in voce. M. Anton. I. 15. IX. 13. Diog. Laërt. in vita Zenonis, sect. 109. καὶ τὰ μὲν εἶναι καθήκοντα, ἄνευ περιστάσεως· τὰ δὲ, περιστατικά. καὶ ἄνευ μὲν περιστάσεως, τάδε· ὑγιείας ἐπιμελεῖσθαι, καὶ αἰσθητηρίων, καὶ τὰ ὅμοια. κατὰ περίστασιν δὲ, τὸ πηροῦν ἑαυτὸν, καὶ τὴν κτῆσιν διαῤῥιπτεῖν. ἀνάλογον δὲ καὶ τῶν [forsan καὶ τὸ τῶν vel καὶ ἐπὶ τῶν] παρὰ τὸ καθῆκον. Cic. de Fin. III. 18. *Sed cum ab his omnibus proficiscantur officia* &c. γ'. τὰ κατ' οἰκονομίαν. Vide I. 9, 11. & M. Antonin. XI. 18. πολλὰ γὰρ κατ' οἰκονομίαν γίνεται. atque ibi Gatakerum. δ'. τὰ δὲ κατὰ συμπεριφοράν. Συμπεριφέρεσθαι *est alienæ voluntati se accommodare;* & συμπεριφορὰ est *talis morum conformitas.* Laërt. de Zenon. VII. 13. ἦν τέ, φασιν, εὐσυμπερίφορος. Idem sect. 108. καθήκοντα μὲν οὖν εἶναι, ὅσα λόγος αἱρεῖ ποιεῖν· — — συμπεριφέρεσθαι φίλοις. Vide Indicem. ε'. τὰ δὲ κατ' ἔνστασιν. Vertit Mer. Casaub. ad Anton. XI. 18. *ex obstinata animi*, vel, *propositi tuendi firmitate;* ut idem sit Arriano κατ' ἔνστασιν, quod Antonino κατὰ παράταξιν. Mihi quidem interpretatio non placet: namque ἔνστασις est *propositum*, *institutum*, *vitæ modus.* Patet ex Laërt. VI. 103. ubi Cynismum ait esse αἵρεσιν· οὐ, καθά φασί τινες, ἔνστασιν βίου. *Constantiam vitæ* vertit interpres; parum recte, ut videtur: innuit, *Cynismum non esse proprie Sectam a Stoicis diversam; sed, si quid sit discriminis, id esse tantum in vitæ modulo atque ratione;* esse ἔνστασιν potius, quam αἵρεσιν. Nam philosophandum est vel cum tunica, vel sine tunica; secundum vitæ modulum & rationem, seu propositum." UPTON. — De vi vocab. ἔνστασις confer quæ perspecte notavit Heynius ad Enchir. c. 23.

Vers. 8. Δύο ταῦτα ἐξελεῖν τῶν ἀνθρώπων. „Supple μέμνησο, ὅρα, aut aliquid hujusmodi." UPTON. — Ellipsis verbi χρή, vulgatissima in sententiolis præsertim atque præceptis moralibus.

Ibid. μὴ δυνατὸν εἶναι εὐρεῖν σε. Temere καὶ, pro μὴ, habent codd. nostri pab. Recte μὴ pc. Pro εὐ-ρεῖν, olim εὑρεῖν edebatur, consentientibus scriptis libris omnibus. At: Legendum esse εὐρεῖν, docent ea quæ sequuntur." WOLFIVS. — "Vide & Gatak. ad M. Anton. VI. 19." VPTON. — Wolfii emendationem, a Salmasio etiam commendatam, primus recepit Cantabrigiensis editor. Conf. ad I. 7, 2. & ad II. 16, 47.

Vers. 9. πρῶτον ποιεῖ. "Malim ἐποίει Σωκράτης." WOLFIVS. — Et equidem hoc malebam; sed nil variant libri.

Vers. 11. Κρείσσων εἰμί σου, *&c.* "Confer Enchir. cap. 44. [al. 66.]" VPTON.

Vers. 12. τρέχωμεν. Minus commode τρέχομεν pac.

Vers. 13. ὁ κρείττων καὶ ὁ χείρων. Prætuli hunc verborum ordinem, quem habet codex noster pc. Vulgo ὁ χείρων καὶ ὁ κρείττων. Cum pc. facit etiam pa. ex prima scriptura, quamquam ibi superscriptis deinde literis β| & α mutatus sit ordo, ut consentiat cum vulgato.

CAPVT XV.

"Vide Enchirid. cap. 29. ubi perperam librarius exscripsit quæ ad hunc locum pertinent. Nam totum istud Enchiridii caput est hujus apographum: quin & deest in nonnullis codicibus manu exaratis, neque agnovit Simplicius. Cæterum ex mutua collatione luculentior & emaculatior fiet contextus." VPTON. — Exstat hoc caput in longe plurimis & in probatæ antiquitatis Enchiridii codicibus. Ac nihil sane impedit, quo minus credamus, ab eodem Arriano, qui & Dissertationes Epicteti & Enchiridion edidit, in utroque libro locum huic capiti esse tributum. Quare & leves quædam discrepantiæ, ubi in verbis nonnullis a Dissertationum exemplis discedunt omnes Enchiridii codices, ab ipsius ejusdem Arriani manu esse possunt. Cæterum confer Adnotationes ad Enchiridion.

Vers. 1. Ἑκάστου ἔργου *&c.* Præpositionem Ἐφ', quam in Enchirid. ante hæc verba inserunt nonnulli, itemque pronomen αὐτοῦ, quod ibi post ἀκόλουθα ponunt fere omnes, in his Dissertationibus ignorant scripti libri omnes perinde atque editi.

Ibid.

Ibid. καὶ οὕτως ἔρχου ἐπ᾽ αὐτό. Sic recte codex noster pb. quemadmodum monente Wolfio ex Enchirid. correxerunt editores Gen. Col. & sequentes. Perperam ἐφ᾽ αὐτά edd. Ven. & Bas. cum quibus consensisse videtur Vptoni codex. ἐφ᾽ αὐτὸ cod. pa. ἐφ᾽ ἑαυτῷ pc.

Ibid. ἥξεις προθύμως. Nil hic variant libri nostri; nec solicitandam hanc scripturam putavi, licet speciosum videri possit id quod in Enchir. habent libri nonnulli, προθύμως ἴξεις. Sicut dicunt ἔρχεσθαι ἐπί τι, sic & ἥκειν, *accedere ad aliquid*, *adgredi negotium*. conf. III. 22, 67. Itaque ad ἥξεις intellige e superioribus ἐπ᾽ αὐτό.

Ibid. ἄτε μηδὲν. ἄτε in Enchir. perperam omittunt pleræque editiones, & nonnulli libri mssti, sed & ibi agnoscunt plerique, & h. l. in Dissert. agnoscunt omnes.

Ibid. ὕστερον δ᾽ ἀναφ. Deest particula δὲ cod. pc. male.

Ibid. ἀναφανέντων τινῶν, αἰσχρῶς ἀποστήσῃ. „In Enchiridio legitur, ἀναφανέντων τινῶν αἰσχρῶν ἀποστήσῃ, vel αἰσχυνθήσῃ. Sed melius ἀναφανέντων τινῶν, scil. τῶν ἑξῆς· *si qua evenerint, quæ cum illo negotio sunt conjuncta: si difficultates & molestias expertus fueris, turpiter deficies, desistes, mutabis consilium.*" WOLFIVS. — Sicut h. l. in αἰσχρῶς, sic in Enchiridio in αἰσχρῶν consentiunt libri omnes; modo ibi alii τινῶν αἰσχρῶν dant, alii αἰσχρῶν τινων. Pro αἰσχυνθήσῃ, quod in Ench. vulgo editur, probati codices ibi quoque ἀποστήσῃ exhibent, & in hoc verbo nihil hic variant libri. Omnino vero Enchiridion in tota hac phrasi ex Dissert. corrigendum esse, perspecte Heynius monuit. Specie tamen non caret (eodem etiam Heynio judice) Wolfii conjectura, suspicantis, αἰσχρῶν in Enchir. ex δυσχερῶν esse corruptum: nec improbabiliter idem Wolfius in versione sic interpretatus est hunc locum, quasi Græce in hunc modum esset scriptus, ὕστερον δ᾽ ἀναφανέντων δυσχερῶν τινων, αἰσχρῶς ἀποστήσῃ. Salmasius contra h. l. ex Enchiridio τινῶν αἰσχρῶν corrigendum censuerat.

Vers. 2. Θέλω Ὀλύμπια &c. Post verba Θέλω Ὀλύμπια νικῆσαι vulgo omnes hic continuo sic pergunt: Ἀλλὰ σκόπει &c. Neque quidquam mutant scripti libri: nec aliter VPTONVS hic edidit; in Notis vero idem sic scripsit: „Θέλω Ὀλύμπια νικῆσαι. Κἀγὼ νὴ τοὺς θεούς· κομψὸν γάρ ἐστιν. ἀλλὰ σκόπει &c. Hoc modo

do conftitui debet hæc fententia: fciet lector paulo verfatior in hisce Disfertationibus. Confer Enchirid. ubi pro *θέλεις* prorfus legendum *θέλω*." — Perinde videtur effe, *θέλεις*, an *θέλω* legas. Illud, quod habes in Enchiridio, paulo eft planius: hoc non male convenit cum reliquo ufu qui in his Disfertationibus obtinet; *θέλω*. fcil. *Φῄς*, vel *Φησὶ*, *volo (inquis, vel inquit aliquis) Olympia vincere.* Verba, Κἀγὼ, *νὴ τοὺς θεοὺς* &c. quæ in Enchiridio peropportune fane fequuntur, in eodem tamen ipfo libello, in quo concifa admodum oratio eft, fi abeffent, non magnopere defiderarentur. Quare quum ibi codices omnes ea agnofcant, ex hisce Disfertationibus, quarum colorem habent, depromta utique videntur. Itaque huc quoque repofui, fed uncis inclufa, utpote de quibus dubitari adhuc poffit, & liberum cuique judicium fit relinquendum.

Ibid. σκόπει τὰ καθηγούμενα. In Enchir. alii codd. dant *σκόπει καὶ τὰ καθηγ.* Sed longe plures probatioresque ignorant iftam particulam.

Verf. 3. *εὐτακτεῖν.* „Vide Xenoph. Mem. III. 5, 18. Difciplinæ feveritatem omnino refpicit & parendi neceffitatem. Vnde Arrian. III. 24, 85. *Hoc unum fapiens curat, πῶς τὴν αὑτοῦ χώραν ἐκπληρώσῃ εὐτάκτως καὶ εὐπειθῶς τῷ θεῷ.* Itaque & h. l. accipio, *parendum effe.* Contra *ἀτακτεῖν*, *officio fuo deeffe*, v. c. Xenoph. Cyrop. VIII. 1, 8." HEYNE *ad Enchir.* Sic *εὔτακτος* apud Polyb. III. 17, 5. *difciplinæ obediens.* Cæterum, quod idem Vir doctus adnotavit, quæ hic fequuntur commonefacient divinarum fcripturarum ftudiofos Paulini illius: *πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος, πάντα ἐγκρατεύεται.* ad Corinth. Epift. I. c. 9, 25.

Ibid. ἀναγκοφαγεῖν. „Erant horæ præfcriptæ quibus athletæ victum fumerent. Hunc victum *βίαιον τροφὴν*, & *ἀναγκαιοφαγίαν* appellat Ariftot. Polit. lib. VIII. c. 4. Hefych. *ἀναγκοφαγεῖν· πρὸς ἀνάγκην ἐσθίειν, ὅπερ ἀθληταὶ πάσχουσι.* Vide Galen. Προτρεπτ. [p. 4 fq. cujus verba huc fpectantia retulit Meibomius in Obfervat. ad Epictet. p. 18. edit. Reland.] Athenæum lib. X. p. 413. Refpexit ad hanc *ἀναγκαιοφαγίαν* Cicero Tufc. Disp. II. 16. *Subduc cibum unum diem athletæ, — — ferre non poffe clamabit.* Refpexit quoque Arrianus fupra, III. 10, 8. & infra, III, 21, 3." VPTON. — Quemadmodum hic in *ἀναγκοφαγεῖν* confentiunt libri, fic in Enchiridio

in

in *ἀναγκοτροφεῖν*, quod ibi cum *ἀναγκοτροφεῖν* permutandum censuerunt Meibom. & Vpton. præter rationem; nam & illud ferri poterat, & unumquodque suo loco ab Arriano poni potuit.

Ibid. *ὥρᾳ τεταγμένῃ.* *ἐν ὥρᾳ τεταγμένῃ* habent in Enchir. libri omnes. Quæ vocula, si necessaria esset hoc loco, absorpta videri poterat a litera *ν*, in quam exit vox præcedens *ἀνάγκην*. Atque ita Heynius judicavit.

Ibid. *μὴ ψυχρὸν πίνειν.* „Mirum videri potest, cur *frigida* interdictum fuerit athletis, quæ tamen ad corpus roborandum efficacissima a medicis proditur. Nolo jam excurrere in Hippocratis libellum de Liquidorum usu. Sufficit hic *potiones arte frigefactas* intelligi, qualis decocta Neronis ac similes aliæ. Nec vero altera ex parte calidam athletis præbitam fuisse necesse est, quibus corporum robur frangi debuisse quis non videt? Sed usos eos credere licet aqua temperata & in neutram partem notabili." HEYNE.

Ibid. *μὴ οἶνον, ὅτ' ἔτυχεν· ἁπλῶς, ὡς ἰατρῷ* &c. Olim, cum sic ederetur, *μὴ οἶον ὅτ' ἔτυχεν ἁπλῶς· ἰατρῷ γὰρ παραδεδ.* monuerat WOLFIVS: „Legendum, *μὴ οἶνον ὡς ἔτυχεν, ἁπλῶς ὥστ' ἰατρῷ.*" — [*ὡς ἰατρῷ* (puto) voluit, quod est in Enchir. quemadmodum & reliquæ correctiones ab eodem interprete propositæ.] — „Ms. Par. & noster codex, *οἶνον*. Sic Enchir. Ad rem Horat. Art. Poët. vs. 412.

Qui studet optatam cursu contingere metam,
multa tulit fecitque puer; sudavit & alsit;
abstinuit Venere & vino.

Supra, *ἐν καύματι, ἐν ψύχει*, Horat. *sudavit & alsit.*" VPTON. — In *οἶνον* cum Enchir. consentiunt Parisini nostri tres. Id ante Vptonum primus hîc in contextum recepit anonymus editor Londinensis. Pro *ὡς ἔτυχε*, quod in eodem Enchir. legitur, melius apud Arrianum (i. e. in his Dissert.) scribi *ὅτ' ἔτυχεν*, Heynius judicavit; intelligens *ὅτ' ἔτυχε πίνειν*, *cum appositum, propinatum tibi fuerit.* Putaveram equidem, *ὅτ' ἔτυχεν* esse *si ita inciderit, si ita res tulerit*, nempe *si ita jusserit exercitantium præfectus.* Quæ hic sequuntur verba, ea, quemadmodum Wolfius voluerat, ex Enchiridio correxit Vptonus, *ἁπλῶς* ad sequentia trahens, & particulam *ὡς* inserens, deleta *γὰρ* conjunctione. Quod videndum ne

præpro-

præpropere factum sit a viro docto, satisque fuerit particulam ὡς inserere, hoc modo: μὴ οἶνον, ὅτ' ἔτυχεν, ἁπλῶς· ὡς ἰατρῷ γὰρ παραδεδ. &c. Post ἁπλῶς facile ὡς poterat absorberi; reliqua vero fortasse bene habebant. μὴ οἶνον — — ἁπλῶς, *ne vinum quidem omnino*: nempe *aquam*, *non frigidam*; *vinum*, *ne ullum quidem*.

Ibid. τῷ ἐπιστάτῃ. „De *Epistata* vide Pet. Fabr. Agonist. lib. II. c. 5. ubi laudans hunc Arriani locum, addit, non alios fuisse, quam epistatas ipsos, athletis medicos, h. e. Jatraliptas: cujus nominis & apud Celsum lib. I. c. 1. & apud utrumque Plinium crebra mentio. Vide etiam Lipſ. Saturn. lib. I. c. 14." VPTON. — „Τὸν ἐπιστάτην non eum dicit, qui aliàs *gymnasiarcha*, (v. Perizon. ad Aelian. II. 6.) uti persuadet sibi Faber, Agonist. II. 5. libro variæ & exquisitæ, sed indigestæ & inconditæ eruditionis, (πάντα γὰρ κυκεὼν) sed eundem cum *gymnasta*, *pædotriba*, sive *alipta* esse, vel ex h. l. apparet, h. e. *præfectum & magistrum certantium & exercentium se in gymnasio.* Hi homines, præterquam quod ungebant fricabantque athletas, profitebantur artem aliquam comparandi corporibus non bonam habitudinem tantum, & robur, sed etiam colorem nitoremque, morbos vero, in quos e nimia sagina proclive est corpus, arcendi aut curandi: itaque præscribebant certam aliquam diætam, valde reprehensam Galeno in Protrept. ad Artes, c. 9 seqq. cujus etiam libellus: Πότερον Ἰατρικῆς ἢ Γυμναστικῆς ἐστι τὸ ὑγιεινόν. T. VI. ed. Charter." HEYNE *ad Enchirid.*

Vers. 4. εἶτα ἐν τῷ ἀγῶνι παρορύσσεσθαι. „τὸ παρορύσσεσθαι fortassis ἐλλειπτικῶς *oculum effodi* significat, ut intelligatur ὀφθαλμόν." WOLFIVS. — „Diogenes Laërt. VI. 27. περὶ μὲν τοῦ παρορύττειν [καὶ λακτίζειν ἀγωνίζεσθαι τοὺς ἀνθρώπους· περὶ δὲ καλοκαγαθίας οὐδένα.] Vbi MENAGIVS: *Respiciens videlicet ad palæstrica certamina. Athletis usurpatum olim ὀρυχῆς in palæstra certamen: & cum quis adversarium ruendo præverteret in fossa quadam, quæ arena multa aspersa erat, ne lubrici essent decertantium pedes, id παρορύττειν dicebatur. Lucian. de Gymnas. Athenæus* XII. 3. *Arrianus*, εἶτα ἐν τῷ ἀγῶνι παρορύσσεσθαί ἐστιν. *deinde in pulvere palæstrico ruendo præverti contingit.* Hæc Menagius. Iste autem qui hæc exscripsit, cum non intellexerit, mutavit in Εἶτα εἰς τὸν ἀγῶνα παρέρχεσθαι: & sic

ſic ſine mendæ ſuſpicione etiam nunc habes in Enchiridio." VPTON. — In ἐν τῷ ἀγῶνι παρορύσσεσθαι conſentiunt fere in his Disſert. libri omnes: unus pc. mendoſe παρορύσσεσθαι. Veræ illius ſcripturæ veſtigium plures Enchiridii codices hactenus ſervarunt, quod non εἰς τὸν ἀγῶνα dent, ſed ἐν τῷ ἀγῶνι, quod ipſum quidem alii in ἐν τῷ αἰῶνι detorſeruut. Quod vero ibidem, pro παρέρχεσθαι, in libris nonnullis παρέχεσθαι legitur, id quidem cum veteri ſcriptura nihil commune habet; ſed haud dubie ingenio docti alicujus viri debetur, qui mendoſum eſſe ἐν τῷ ἀγῶνι παρέρχεσθαι viderat. Expoſitionem verbi παρορύττειν Menagio præiverat IS. CASAVBONVS in Lectionib. Theocriteis, cap. 6. ad Idyll. 4. ubi, poſtquam ſcripſerat: „Fuiſſe genus exercitationis Græcorum epheborum quod explicat Feſtus Pompejus. *Rutrum*, inquit ille, *tenentis juvenis eſt effigies in Capitolio, ephebi more Græcorum harenam ruentis, exercitationis gratia.*" — hæc ſubjicit: „Fuit hoc inter præludia, quibus athletæ præparabantur ad cætera certamina: eratque inter eos contentio, quis ſocium ſuum in pulvere palæſtrico ruendo prævorteret, quod παρορύττειν Græci dicunt." — Provocatque Caſaub. ad Athenæum lib. XII. [p. 518. D. qui locus tamen nil magnopere huc facit] tum ad Laërt. l. c. & ad Arriani vel Epicteti noſtri hunc locum, in quo verſamur. Commodius vero doctiſſimus HEYNIVS, ad Enchir. „Videtur, inquit, παρορύσσεσθαι eſſe, quando e *foſſa*, in qua certaturi conſiſtebant, (ὄρυγα Lucianus vocat; σκάμμα in publico certaminis loco dictum videtur, cf. præter Fabrum II. 1. Nilum Afcen. c. 2.) arenam in ſe invicem conjicerent, & ſe conſpergerent, ut manus eo firmius in membris injectæ ſederent. v. Lucian. de Gymnaſ. p. 270." — Vide utique Lucian. l. c. cap. 2. p. 884 ſq. edit. Hemſterh. & Reiz. De vocab. σκάμμα conf. ad IV. 8, 26. De re confer quæ mox ad verba πολλὴν ἁφὴν καταπιεῖν Vptonus notavit.

Ibid. ἔστιν ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν. „Sic legendum cum ms. Par. Confer infra, III. 23, 30. ὁ μὲν ὦμον ἐκβεβληκώς." VPTON. — Olim hic legebatur ὅτι χεῖρα ἐμβαλεῖν, verbo ἔστιν ad ſuperiora rejecto παρορύσσεσθαί ἐστιν, multiplici errore. Et in ὅτι quidem, atque in rejectionem verbi ἐστὶν ad ſuperiora verba, conſentiunt in his Disſert. ſcripti etiam libri omnes; ἐκβαλεῖν vero, pro mendoſo ἐμβαλεῖν, opportune offerunt duo

Pariſini

Parisini pab. quod recte ab Vptono est receptum; qui etiam illud jam bene curaverat, quod ἔστιν ad sequentia traxit, sed perperam ὅτι in contextu reliquerat, quod corrigendum demum monuit in Notis. Sane nihili est ἔστιν ὅτι. Quare (quum præsertim in Enchir. ἔστιν δ' ὅτε communi consensu dent omnes) WOLFIVS hoc loco, pro ἐστὶν ὅτι, ἐστὶν ὅτε esse legendum pro tam manifesto & ab omnibus concesso sumsit, ut ne adnotare quidem dignaretur. Illud modo monuit: „Pro ἐστὶν ὅτε χεῖρα ἐμβαλεῖν, legunt alii λαβεῖν, alii βαλεῖν. ἐμβαλεῖν plane ad sensum nihil facit. Nam, nisi manus adversario injiciatur, quæ lucta aut pugna erit?" — Nempe illæ varietates sunt codicum Enchiridii; ubi ex βαλεῖν, aut λαβεῖν, nonnulli etiam, quum corruptum utrumque viderent, βλαβεῖν fecerunt. Recte vero Vptonus in Enchiridio etiam, ex hoc Dissertationum loco, ἐκβαλεῖν restituit. Hoc loco in Dissert. ἔστιν ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν legendum esse, ante Vptonum jam monuerat Casaub. in Lect. Theocrit. l. c. usus nimirum eodem Parisino codice, e quo excerpta nonnulla cum Vptono communicata sunt. Meibomius vero ad vulgatum ὅτι adnotaverat: „Quid si ἔτι?" — quo facto nimirum sic legeretur, παρορύσσεσθαί ἐστιν, ἔτι χεῖρα ἐκβαλεῖν, &c.

Ibid. σφυρὸν στρέψαι. *malleolum pedis distorquere.* Nulla adjecta admonitione, ex Enchiridio hoc ita correxit Vptonus, cum prius ὀφρὺν στρέψαι hic vulgo legeretur, consentientibus manuscriptis, nisi quod τρέψαι habet pb. quod & Enchiridii codices nonnullos invasit. Ad scripturam olim hic vulgatam monuit WOLFIVS: „Nihilo aptius est quod sequitur, ὀφρὺν στρέψαι, *vertere seu torquere supercilium.* In Enchir. σφυρὸν στρέψαι, rectius; nisi forte placeat magis, ὀσφὺν στρέψαι, *lumbum distorquere.*" — Perspecte ille quidem: certe, ni in σφυρὸν consentirent omnes Enchiridii codices, jurares ex ὀσφὺν detortum esse ὀφρὺν illud, quod nobis hic dabant librarii. Et ὀσφὺν στρέψαι scribere jusserat Casaub. loco supra laudato, pariterque Salmasius.

Ibid. πολλὴν ἁφὴν καταπιεῖν. „Faber in Agonist. lib. III. c. 22. *Solebant*, inquit, *congressuri ad luctandum, mutuo sese, quo facilius inuncti ceromate comprehenderentur, aut quo minus elaberentur, vel alias etiam ob caussas, pulvere ac arena (quam ἁφὴν Græci dicebant) asper-*

aspergere. Hinc Ovidius in lucta Herculis & Acheloi, Metam. IX. 35.

Ille cavis hausto spargit me pulvere palmis,
inque vicem fulvæ tactu *flavescit arenæ.*

Vbi pro tactu *perperam nonnulli libri habent* jactu: *namque illo de* fulvæ arenæ tactu, *Græcum* τῆς ἁφῆς *vocabulum notat poeta, deductum* ἀπὸ τοῦ ἅπτομαι. Dicti autem athletæ πολλὴν ἁφὴν καταπιεῖν, [ut hoc loco, sic rursus III. 22, 52.] sicut a Statio *hausta vestiri arena.* Locus est in Thebaid. lib. VI.

Postquam oleo gavisa cutis, petit æquor uterque
procursu medium, atque hausta vestitur arena."

VPTON. — „Ipsum *haphe* latine dixit Martial. VII. 67. [66.] *& flavescit haphe.*" Monuit HEYNIVS *ad Enchir.*

Ibid. μαστιγωθῆναι. „*Flagris cædi:* scilicet, si quid contra certaminum scita admitterent. Hic enim mos erat Agonisticus. Sic supra, III. 10, 6. & infra, III. 22, 52. Clemens in Epist. II. ad Corinth. [c. 8. p. 110. edit. Itatig.] Εἰδέναι ἡμᾶς δεῖ, ὅτι ὁ τὸν φθαρτὸν ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος, ἐὰν εὑρεθῇ φθείρων [intellige αὐτὸν, nempe τὸν ἀγῶνα, ut e seqq. patet] μαστιγωθεὶς αἴρεται, καὶ ἔξω βάλλεται τοῦ σταδίου. Dio Chrysost. Orat. XXXIV. p. 417. Τὸ γὰρ συμβαῖνον, ὅμοιόν ἐστι τῷ περὶ τοὺς ἀθλητάς, ὅταν ἐλάττων πρὸς πολὺ μείζω μάχηται· τῷ μὲν γὰρ οὐδὲν ἔξεστι παρὰ τὸν νόμον· ἀλλὰ κἂν ἄκων ἁμάρτῃ τι, μαστιγοῦται. τῷ δὲ οὐδεὶς ὁρᾷ πάνθ' ἃ δύναται ποιοῦντα." VPTON. — „Cædebantur flagris ab Hellanodicis athletæ, si quid contra certaminis leges commisissent: cf. Vpton. ad Arr. III. 15. Faber Agon. I. 9. Adde Dionys. Halic. in Protreptico Athletarum, T. II. p. 43. Martial. VII. 66. *uncti verbere vapulat magistri.* Vti actores scenici, si persona excidissent, vid. Lucian. T. I. p. 487. & p. 408. Sic & in certaminibus musicis acceptos fuisse ab athlothetis imperitiores, ex eodem apparet in lib. adv. Indoctum, T. II. p. 384." HEYNE, *ad Enchir.* — De scriptura vide Adnot. proxime sequentem.

Ibid. καὶ μετὰ τούτων πάντων ἔσθ' ὅτε νικηθῆναι. „μετὰ τούτων πάντων, *cum his omnibus*, ferri potest. Sed magis placet μετὰ ταῦτα πάντα, [*post hæc omnia,*] ut habet Enchiridion." WOLFIVS. — At hoc ipsum, quod consentientibus libris in his Dissert. legitur, μετὰ

τούτων πάντων, præferendum Heynius judicavit: *cum his omnibus*, id est, *his laboribus omnibus exhaustis*. Cujus lectionis vestigium in Enchiridio etiam servarunt nonnulli codices, μετὰ τῶν πάντων scribentes; quin & alii ipsum hoc, μετὰ τούτων πάντων repræsentant. Cæterum in eodem Enchir. verba ἔσθ᾽ ὅτε non hoc loco, sed paulo ante ponuntur; ubi alii ἔσθ᾽ ὅτε μαστιγωθῆναι scribunt, alii ἔσθ᾽ ὅτε καὶ μαστιγ. alii ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ μαστ. quorum nullum est quod non ferri possit.

Vers. 5. Ταῦτα λογισάμενος. Enchirid. ταῦτα ἐπισκεψάμενος, eadem sententia. Et ibi quidem vulgo πάντα post ταῦτα inferuerunt: sed vocem, injucunde (judice Heynio) repetitam, complures iique probati codices ignorant.

Ibid. ὅρα ὅτι ὡς τὰ παιδία ἀναστραφήσῃ. In hanc lectionem hic conferitiunt fere libri. Solus pc. ὅτι omittit; temere, ut libri; solus pc. ὡς omittit, temere. In Enchirid. vero, ὅρα ὅτι omittunt omnes, minime male, immo multo aptius, ad concisum quidem dicendi genus, libello illi proprium.

Ibid. νῦν μὲν ἀθλητὰς παίζει. Nil hic variant libri. At in Enchir. omnes dant νῦν μὲν παλαιστὰς παίζει: tum ibidem omnes scripti libri continuo νῦν δὲ μονομάχους ponunt; una editio Veneta posterior interserit νῦν δὲ ἀθλητὰς, corruptum ex νῦν δὲ ἀθλητὰς, quod ex hoc Arriani loco ad oram Enchiridii in codice aliquo adnotatum fuisse videtur.

Ibid. νῦν δὲ σαλπίζει. Vulgo εἶτα σαλπίζει editur in Enchiridio; sed νῦν δὲ ibidem, ut in Dissertationibus, habent pleriqne & probatissimi codices. Mox, quæ hic consentientibus nostris libris sequuntur verba, ὅταν ἴδῃ καὶ θαυμάσῃ, in Enchiridio ignorant ad unum omnes.

Vers. 6. εἶτα φιλόσοφος, εἶτα ῥήτωρ. In Enchirid. præcedit ῥήτωρ, sequitur φιλόσοφος, quod paulo aptius videri poterat. In eodem vero libello, pro εἶτα ῥήτωρ, alii νῦν δὲ ῥήτωρ legunt.

Ibid. ὡς ὁ πίθηκος. Deest artic. Enchirid.

Ibid. πᾶν ὃ ἂν ἴδῃς. In Enchirid. πᾶσαν θέαν, ἐὰν ἴδῃς, alii ἂν ἴδῃς, alii ἣν ἴδῃς, alii ἣν ἂν ἴδῃς.

Ibid. μιμῇ. Temere μισῇ noster pb.

Ibid.

Ibid. Verba *τὸ σύνηθες δ' ἀπαρέσκει* desunt Enchir.

Verf. 7. *οὔτε γὰρ μετὰ σκέψεως.* Sic recte cum edd. dat noster pc. *οὐ γὰρ* pb. Prorsus mendose *οὕτως γὰρ* pa.

Ibid. *ἦλθες ἐπί τι.* Sic & plerique codices Enchir. at alii ibi *ἦλθες ἐπὶ τοὔργον.*

Ibid. *οὐδὲ περιοδεύσας ὅλον τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ βασανίσας.* Vulgo hic omnes, consentientibus libris, *οὐδὲ περιῳδεύσας* legunt, & *οὐδ' ἐβασάνισας*, incommode; nam ea, quæ sequuntur, *ἀλλ' εἰκῇ καὶ κατὰ ψυχρὰν ἐπιθυμίαν*, haud dubie cum præcedentibus cohærent, *ἦλθες ἐπί τι.* Itaque cum in Enchirid. plures codices in *περιοδεύσας* consentiant, illud hic quoque recipere non dubitavi; & ad eamdem rationem pro *οὐδ' ἐβασάνισας, οὐδὲ βασανίσας* levissima ac fere nulla mutatione scripsi. Sic legitime fluit cohæretque oratio, nullo modo impedita. In Enchiridio quidem desunt quinque verba, *ὅλον τὸ πρ. οὐδὲ βασ.* Valet autem verbum *περιοδεύω* idem quod *ἐφοδεύω*, nempe *circumeo, obeo,* (scil. *cognoscendi caussa,*) *perlustro, accurate & per partes examino:* quæ verba sigillatim cum in re militari usurpantur, ut apud Aeneam Poliorc. c. 26. (quem locum Heynius ad Enchir. c. 29, 3. laudavit) & Polyb. VI. 35 sq. tum a Philosophis de *adcurata consideratione, explicatione, & per partes instituto examine* notionum animo anticipatarum, aut rerum quæstionumque quarumcumque; velut apud Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp. I. 227 sq. (ubi conf. quæ adnotavit Fabric.) & adv. Math. VII. 247 & alibi, tum apud Epictetum nostrum, Dissert. II. 21, 17 & 19. III. 24, 78. IV. 4, 14.

Ibid. *κατὰ ψυχρὰν ἐπιθυμίαν.* „Opponitur *θερμή, ἔνθερμος* [*ἐπιθυμία.*] Glossa interlin. *ἤγουν ἀνίσχυρον.* Lucian. Tim. p. 138. *patria, cives — — sunto ψυχρὰ καὶ ἀναφελῆ ὀνόματα.* Sic & lat. *frigidum*, de eo *quod languet.*" HEYNE. — Sic & apud Hesych. pariter ac Suidam habes *ψυχρός· ἀσθενής.* Intellige *cupiditatem*, quæ initio quidem, ut temere concepta, sic etiam calida fortasse fuerit; sed, quia non ex intimo animi adfectu est, mox *languet*, ut haudquaquam nervos animi omnes ad id, quod volumus, obtinendum intendamus, ut non toti in hoc simus; brevi, eodem hoc pertinet, quo id quod paulo ante dixit, *ὅλῃ τῇ ψυχῇ οὐδὲν*, scil. *εἶ*, *nihil es toto animo.* In Enchirid. codex

 noster

noster Parisinus ille, quem in his Adnot. ad Dissert. nota pc. insignire solemus, (in quo, quamquam & recente, & negligenter admodum scripto, tamen permulta vetustarum verissimarumque lectionum vestigia supersunt) pro ψυχρὰν, corrupte utique, ψυχὴν habet; quam ipsam vocem, quum & in eodem codice & in aliis nostris codicibus subinde pro ψιλὴν positam observarim; cogitaveram, commodius fortasse & rectius h. l. κατὰ ψιλὴν ἐπιθυμίαν legi, *ex mera cupiditate, ex nudo desiderio;* id est, *cæco impetu, nihil cogitans* de eis rationibus quæ ineundæ sunt ut is evadas qui esse cupis. Sed in vulgata lectione, in quam cæteri omnes consentiunt libri, & in superiore interpretatione adquiescendum putavi.

Vers. 8. καὶ ἀκούσαντες. Cum perperam τὴν pro καὶ daret ed. Bas. notavit WOLFIUS: „Lego ἢ ἀκούσαντες. Veneta editio καὶ ἀκούσαντες." — At in καὶ, cum in Dissertationibus hisce, tum in Enchiridio, consentiunt scripti libri & editi omnes, excepta una illa Bas. in quam temere τὴν erat invectum. Sed poterit percommode καὶ ut idem valens ac ἢ accipi, ut persæpe aliàs; (vide ad II. 10, 9. ad illa verba καὶ καθέδρας; tum ad καὶ βολβάριον, & ad καὶ παιδάριον, Ench. c. 7. ad καὶ ὑπακούσας, Ench. 12, 2. &c.) quam in partem nos etiam h. l. interpretati sumus, *auditove aliquo.* Mox, pro ἀκουσ. τινος οὕτω, inversis verbis ἀκούσαντες οὕτω τινὸς scribunt in Enchiridio libri omnes; quæ inversio usui Epicteti convenientior videtur.

Ibid. ὡς Εὐφράτης λέγει· *&c.* „Hoc rectius videtur, quam quod habet Enchiridion, ὡς ὁ Σωκράτης λέγει. De *Euphrate* philosopho placet elogium Plinii ascribere. [lib. I. Epist. X.] *Euphrates*, inquit, *Syrus philosophus, est obvius & expositus, & plenus humanitate quam præcipit.* Et paulo post: *Multa in Euphrate sic eminent & elucent, ut mediocriter quoque doctos advertant & adficiant. Disputat subtiliter, graviter, ornate: frequenter etiam Platonis illam sublimitatem & latitudinem effingit. Sermo est copiosus & varius, dulcis inprimis, & qui repugnantes quoque ducat & impellat.* &c. Hactenus Plinius. Probabilius est, vulgus suæ ætatis philosophum admirari, quam aliquem veteris memoriæ." WOLFIUS. — „Meminit hujus & infra, IV. 8, 17. item M. Antonin. X. 31. Philostratus in vita Apollonii lib. V. c. 2, 14. & lib. VI. c. 7. Origenes adv. Celsum, p.

302.

303. Εὐφράτου τοῦ πάνυ. Sic locus ibi legendus.* VPTON. — De *Euphrate*, ut gravissimo sanctissimoque, sic & facundissimo illius aetatis Philosopho, praeter ea quae ipse Epictetus habet loco ab Vptono laudato, operae pretium fuerit totum Plinii locum, cujus partem supra descripsimus, perlegisse, contulisseque quae de eodem viro Bruckerus disseruit in Hist. Crit. Phil. T. II. p. 565 sqq. Cujus Philosophi nomen cum parum notum esset librariis eis, quorum opera ad nos Enchiridion pervenit, *Socratis* nomen, pro *Euphratis*, ab his substitutum est; & a recentioribus demum Enchiridii editoribus *Euphratis* nomen recte ibidem restitutum. Caeterum in interpungendo interpretandoque hoc loco in diversa abeunt partim ipsi librarii, partim editores atque interpretes. Nos eam fere rationem tenuimus, in quam & in his Dissertationibus veteres libri omnes, & in Enchiridio plerique consentiunt; nisi quod verba καί τοι τίς — — ἐκεῖνος, quae duobus tantum commatibus in plerisque vett. codd. intercipiebantur, perspicuitatis caussa *parentheseos signis* inclusimus, quod ipsum etiam in nonnullis Enchiridii codicibus factum vidimus: interpretatione autem usi sumus expeditissima simplicissimaque, quam eamdem ipsa graeca verba manifeste clamare visa erant. In Dissertationibus, vulgatam consentientibus libris distinctionem orationis primus in Graeco exemplo mutavit Londinensis editor, Wolfii versionem secutus, quae sic habebat: *Sic quidam viso philosopho, auditoque alio qui dicat, Vt Euphrates disserit? quis ita dicere, ut ille potest? volunt & ipsi philosophari.* Ad hujus igitur interpretationis praescriptum, Londinensis editor non modo post ἐκεῖνος, quo & nos posuimus, sed & post λέγει, pro nudis commatibus quae utrobique olim interposita erant, *interrogandi signa* posuit; in quo ipso ei jam in graeco Enchiridii exemplo idem Wolfius praeiverat, Londinensem editorem secutus Vptonus, praedictam Wolfii versionem tenens, pro interrogandi signis, cum in eadem versione, tum & in graeco contextu, *exclamandi signa* posuit, qualibus in latina scriptura uti solemus; (quod in Enchiridio Heinsius jam fecerat, ac nescio an & editio prima Veneta, cujus exemplum mihi haec scribenti non amplius ad manus est;) quo vero clarius etiam indicaret Vptonus, illa Ὡς Εὐφράτης &c. pro verbis alicujus hominis, qui sic exclamaret, accipienda esse, pro more suo Ὡς litera majuscula scripsit,

in hunc modum: καὶ ἀκούσαντές τινος οὕτω λέγοντος, Ὡς Εὐφράτης λέγει! καί τοι τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνος; Θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν. Nempe, καί τοι minuſcula ſcripſit litera, exiſtimans, hæc verba ejusdem hominis eſſe qui Ὡς Εὐφράτης λέγει! exclamaſſet; tum vero Θέλουσι rurſus majuſcula extulit, indicaturus, hæc rurſus eſſe Epicteti verba. In Notis vero deinde, mutata paululum ratione, ait: „Lego: καὶ, Τίς οὕτω δυν. id eſt, *idque præterea audientes*, *Quis ita* &c. Contra, in Enchiridio, idem Vptonus, Meibomium ſecutus, prorſus ut nos hic ex librorum veterum præſcripto fecimus, ſic edidit, parentheſeos modo ſignis, quæ nos adjecimus, omiſſis: καὶ ἀκούσαντες οὕτω τινὸς λέγοντος, ὡς Εὐφράτης λέγει· καί τοι τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνος; θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν. Tenuitque fere Meibomii verſionem, a noſtra quoad ſenſum nihil disſentientem: *Sic quidam, cum philoſophum viderunt, & aliquem ita disſerentem audiverunt, ut Euphrates disſerit; enimvero* [magis perſpicue Meibomius *quamquam* poſuerat] *quis ita disſerere poteſt ut ille? volunt & ipſi philoſophari.* Deinde vero in Notis ad Enchiridion rurſus præcepit: „Corrige: καὶ ἀκούσαντές τινος οὕτω λέγοντος, Ὡς Εὐφράτης λέγει! καὶ, „Τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνος! θέλουσι καὶ αὐτοὶ „φιλοσοφεῖν; *Et audientes aliquem ſic dicentem, Vt* „*Euphrates disſerit! Et, Quis ita disſerere poteſt ut* „*ille! volunt & ipſi philoſophari.*" — Et in hunc maxime modum Heynius (omiſſis modo exclamandi ſignis, in græca ſcriptura inſolitis) in Enchiridio edidit: καὶ ἀκ. οὕτω τινὸς λέγοντος, ὡς Εὐφράτης λέγει· καὶ, τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνος; θέλουσι &c. & a latere quidem oppoſitam eamdem tenuit verſionem, qua in Enchiridio Vptonum uſum eſſe modo dicebam; in ſubjecta vero adnotatione, præferendam illam acceptionem hujus loci illamque interpretationem ſibi videri ſignificavit, quæ ab eodem Vptono in Notis ad Enchiridion propoſita eſt; quæ & unice græcæ orationi, qualem Heynius ediderat, conveniebat. Et eſt quidem per ſe commodiſſima ſententia: nonnullos, poſtquam philoſophum vidiſſent, & poſtquam audiviſſent aliquem cum admiratione encomium ejus facientem, excitari, ut continuo & ipſi velint philoſophiæ profeſſionem amplecti. Et, cum pro emendatione καὶ τίς, pro καί τοι τίς, nullius veteris libri auctoritatem Vptonus invocaſſet, docuit

docuit Heynius, patrocinari illi & editionem Salmasianam, (sic Heinsianam adpellat) & codicem mstum Dresdensem: quibus addi poterant & editio Veneta Enchiridii prima, & Politianus, in eamdem scripturam καὶ, Τίς δύναται &c. consentientes. At (ne nunc repetam, quod supra jam significavi, in καί τοι τίς & in Dissertt. libros omnes, & in Enchiridio reliquos probatissimos quosque consentire) propius si rem spectaveris, vix dubitabis, illam scripturam καὶ, Τίς δύναται ex eorum ingenio esse profectam, qui, cum verba proxime praecedentia existimassent hominis esse *cum admiratione exclamantis*, haec pariter ad eamdem normam esse refingenda putarent. Vt autem hi praecedentia verba in eum, quem dixi, modum acciperent, induxerat eos (quemadmodum & Wolfium) corruptela quae eadem verba in Enchiridio invaserat, cum ex ὡς Εὐφράτης imperiti librarii ὡς εὖ Σωκράτης fecissent; ubi ὡς εὖ ad exclamationem pertinere illi arbitrabantur, quamquam, verum si quaeris, vocula εὖ nonnisi ex prima syllaba nominis Εὐφράτης adhaesisse videtur. At in Dissertationibus, ubi servata vera scriptura est, si connexionem verborum absque praejudicata opinione consideraveris, vix aliter, atque nos cum Meibomio fecimus, locum hunc accipere poteris. Ac sane nihil tam in promtu tamque apertum esse videtur, quam particulam ὡς, ante Εὐφράτης, referri ad praecedentem particulam οὕτω, &, in dictione illa οὕτω λέγοντος verbum λέγειν non debere alia notione accipi atque in illa dictione ὡς Εὐφράτης λέγει. Latius haec persecutus sum, quia me ipsum diu incertum tenuerat hujus loci interpretatio. Nihil nos morari debet alia scripturae discrepantia, quam in Enchiridio in illis verbis, τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν, iidem libri offerunt, quos καὶ Τίς pro καί τοι τίς dare paulo ante dixi: nempe iidem particulam οὕτω ante δύναται omittunt; quae vocula, sicut, si eo loco abesset, a nemine magnopere desideraretur, sic nihil sane incommodi habet, &, quamquam intra tertiam lineam jam tertio repetita, tamen consentientibus reliquis omnibus codicibus locum suum recte tuetur. In totius hujus loci interpretatione a reliquis interpretibus discedens Salmasius: „Sic, ait, erat vertendum: *Audientes cum aliquis ita diceret, quemadmodum Euphrates perorat: Ecquis ut ille potest perorare!*"

Ibid. θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν. φιλοσοφεῖν nunc non folum intelligi debet *philofophiæ operam dare;* fed, *fumto philofophi habitu, philofophiam publice profiteri.* conf. IV. 8, 15 fqq.

Verf. 9. τί δύνασαι βαστάσαι. „Horat. Art. Poët. 39.
— — *Verfate diu, quid ferre recufent,*
quid valeant humeri."
VPTON.

Ibid. εἰ παλαιστής. Ex Enchiridio hæc fupplenda & corrigenda videntur, ubi habes: πένταθλος εἶναι βούλει, ἢ παλαιστής. Vptonus vero utramque fcripturam fic conjungendam fufpicatus eft: πένταθλος εἶναι βούλει ἢ παλαιστής; εἰ παλαιστής, ἰδοῦ &c.

Ibid. ἄλλος γάρ. „Hoc rectius, quam in Enchir. ἄλλο γάρ." WOLFIVS. — In veram fcripturam, ἄλλος γάρ, in his Disfert. confentiunt libri omnes. Quod τοὺς ὤμους paulo ante hic legitur, convenientius videtur & magis ex ufu, quam τοὺς βραχίονας, quod pro illo eft in Enchiridio.

Verf. 10. ταῦτα ποιῶν. „ταῦτα, ἐνδεικτικῶς, hæc illa, quæ quotidie facis." HEYNE *ad Enchir.* — Cæterum poft hæc verba ταῦτα ποιῶν in Enchiridio vulgo ftatim fequuntur hæc, ὡσαύτως δύνασαι ἐσθίειν, perperam omiffis illis, δύνασαι φιλοσοφεῖν &c. Mox rurfus ifta, ὁμοίως ὀργίζεσθαι, quæ hic agnofcunt omnes, defiderantur vulgo in Enchir. ex hoc loco ibi fupplenda. Habent eadem tamen & nonnulli Enchiridii codices; fed nofter pc. qui h. l. cum cæteris in ὁμοίως ὀργίζεσθαι confentit, deinde pro iisdem verbis in Enchiridio ὁμοίως ὀρέγεσθαι fcribit, haud fane abfurde. Vtroque loco Gatak. ad Antonin. VIII. 1. infinitivos ἐσθίειν, πίνειν, &c. in participia ἐσθίων, πίνων &c. mutandos cenfuit.

Verf. 11. δυσαρεστεῖν; Ἀγρυπνῆσαι δεῖ, πονῆσαι. „Sic diftinguendus hic locus." WOLF. & SALMAS. — Sic recte diftinguebatur in Enchir. quemadmodum & hic edidit Vptonus, uti eft in noftro pb. Olim erat δυσαρεστεῖν, ἀγρυπνῆσαι, δεῖ πονῆσαι &c. ut habent etiam codd. pac. Quæ proxime hic fequuntur verba, νικῆσαί τινας ἐπιθυμίας, defiderantur in Enchiridio.

Ibid. ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων καταγελασθῆναι. ὑπὸ τῶν ἀπάντων pb. nefcio an rectius. Corrupte vero utique ὑπὸ τῶν ἀπατώντων pc. Perperam autem abfunt vulgo

vulgo quatuor ista verba in Enchir. non solum ex h. l. ibi supplenda, sed & ex codicibus nonnullis Enchiridii, qui tamen partim & ipsi ἀπάντων habent pro ἀπαντώντων, alii vero ἀπάντων cum leni spiritu, qui ipse lenis spiritus videri poterat corruptelam ex ἀπαντώντων ortam prodere; & præsidium fortasse inveniet verbum ἀπαντώντων etiam in loco parallelo, III. 16, 11.

Ibid. ἔλασσον ἔχειν. In Enchirid. omnes ἧττον ἔχειν. In eodem Enchir. post ἐν δίκῃ adjiciuntur verba ἐν πραγματίῳ παντί.

Vers. 12. Ταῦτα περισκεψάμενος, εἴ σοι δοκεῖ, προσέρχου. In Enchir. ταῦτα ἐπίσκεψαι, omissis quatuor postremis verbis.

Ibid. εἰ δὲ μή, μὴ πρόσαγε. Sic recte hic edd. & mssti, consentientibus codicibus nonnullis Enchiridii, ubi alii vulgo corrupte, εἰ δὲ μή, πρόσεχε. πρόσαγε idem valet ac προσέρχου, (conf. II. 17, 39.) quod verbum προσέρχου supra prætermissum est in Enchiridio. Mendose vero h. l. noster pc. εἰ δὲ μή, προσάπαγε. omisso altero μή, & verbo προσάγαγε (quod dare debuisse videtur, quod ipsum in Enchir. h. l. habet cod. Arg.) in προσάπαγε detorto. Est autem fortasse hæc ipsa genuina Arriani scriptura, προσάγαγε, reduplicata forma verbi. Pari ratione ἀντεισαγάγετε habes, III. 16, 13.

Ibid. Post ἐπίτροπος Καίσαρος in Enchir. addunt vulgo γένῃ, quod adsumentum non solum ignorant Dissertationum codices, sed & nonnulla ipsius Enchiridii exempla.

Vers. 13. ἕνα σε δεῖ ἄνθρωπον εἶναι &c. „Vide ad II. 2, 13.“ VPTON.

Ibid. ἐξεργάζεσθαι. ἐξεργάσασθαι pc.

Ibid. ἢ περὶ τὰ ἔσω φιλοπονεῖν. Cum corrupte vulgo φιλοπόνει hic legeretur consentientibus libris, monuit VPTONVS: „Repone φιλοπονεῖν, vel potius φιλοτεχνεῖν ex Enchirid. nam φιλοπονεῖν glossema videtur.“ — Cujus ratio Heynio etiam probata est, observanti & aliâs philosopho nostro frequentatum esse verbum φιλοτεχνεῖν. Equidem infinitivum modum necessarium hic putavi, quoniam & præcedunt verba in eo modo posita, & sequitur rursus στάσιν ἔχειν. Ipsum vero verbum φιλοπονεῖν cum φιλοτεχνεῖν mutare non sum ausus, quoniam & ferri istud poterat, neque opus

 esse

esse videbatur, ut singulis in verbis conveniret Enchiridion cum his Dissertationibus. φιλοπονεῖν scribendum monuerat etiam Salmas.

Ibid. φιλοσόφου στάσιν. τάξιν est in Enchir. percommode id quidem; sed istud, quamquam paulo rarius videri poterat, tamen eodem modo & alias usurpatum est nostro, cum in Dissertationibus passim, tum Enchirid. cap. 48, 1. Adde titulum cap. 19. hujus libri. Mox pro ἔχειν, ἀπέχειν scribitur in Enchiridio. In eodem paulo ante commode scribitur τοῦτ' ἔστιν ἢ φιλοσ.

Vers. 14. Ῥοῦφῳ τις ἔλεγε, *&c.* „Quid hoc dictum ad hunc locum facit? An exemplum hominis indocti, inepte loquentis profert?" WOLFIVS. — „Quae sequuntur de *Rufo*, fortasse ex Miscellaneis sunt, & inde divulsa, a capite superiori XI. vel XIV. nisi ad cap. XVII. spectant, atque ibi in fine reponenda." COMES SHAFTESBVR.

Ibid. Ὁ δὲ, μὴ παρέργως ποτ', ἔφη, ἀπὸ Γάλβα κατεσκεύασα, *&c.* „Videtur irrisio esse inepti argumenti. Quasi vero non alii Galbâ longe deteriores diu floruissent? Si igitur unius Galbae interitus confirmat providentiam, eandem Tiberii & aliorum successus evertunt." WOLFIVS. — „Interrogative. Expostulatio est, & quasi exprobratio Providentiae ob mortem Galbae, boni principis. Male accipit Wolfius." COMES SHAFTESB. — Posteriorem hanc rationem probavi; & pro nudo puncto, in fine sententiae, interrogandi signum posui: ad eamdemque rationem latinam versionem adcommodavi; quam id recte, doctiores viderint. Galba, mediocris princeps, multis tamen, cum antecessore Nerone praesertim collatus, optimus videri potuerat, qui caedem ejus ut publicam calamitatem deplorarent. Fuit cum in praecedentibus verbis, pro ὅτι νῦν προνοίᾳ, fortasse ἔτι νῦν scribendum suspicarer. Sed in loco tam obscuro quid adtinet hariolari? Vptonus, Wolfium presso pede sequens, posteriora verba latine sic reddiderat: *At ille, Nunquam, inquit, obiter adeo per Galbam administrari providentiâ mundum probaverim.*

CAPVT XVI.

TIT. Ὅτι εὐλαβῶς δεῖ συγκαθιέναι εἰς συμπεριφοράν. „Vide supra, III. 14, 7. τὰ δὲ κατὰ συμπεριφορὰν, & Indicem

Indicem in voce." VPTON. — Adde Lexicon noſtrum Polybianum. Denotat interdum hoc vocab. *indulgentiam adverſus alios, & obſequium, quum morem alicui gerimus.* Sic inſcriptionem hujus cap. cum Wolfio interpretatus erat Vptonus: *Cautione eſſe opus, cum aliis morem gerere volumus.* Sed & nude *conſuetudinem cum aliquo & converſationem* ſignificat; quæ notio locum in hac Diſſertatione obtinet, vſ. 3. & 5. ubi συμπεριφορὰ idem valet ac συμβίωσις vſ. 1. & τὸ συνανατρίβεσθαι vſ. 3. & συγκαταβαίνειν vſ. 9.

Verſ. 1. αὐτὸν ἐκείνοις. Perperam αὐτοῖς ἐκείνοις pc.

Ibid. ἐπὶ τὰ αὐτοῦ. Sic libri omnes. Temere ἐπὶ τὰ αὐτοῦ edidit Vpt.

Verſ. 2. ἄνθρακα ἂν θῇ. „Malim θῇς." WOLF. & MEIBOM. — Commodum utique hoc foret; ſed & illud ferendum, in quo nil variant libri. Monuitque VPTONVS: „In initio dicit Ἀνάγκη τὸν συγκαθιέντα, *neceſſe eſt* eum *qui &c.* [nunc] καὶ γὰρ ἂν θῇ, *nam ſi* is *adjunxerit.*"

Ibid. ἢ αὐτὸς ἐκεῖνον ἀποσβέσει, ἢ ἐκεῖνος τοῦτον ἐκκαύσει. Cum abeſſet olim verbum ἀποσβέσει, notavit ad h. l. WOLFIVS: „Extinctus carbo ardentem quo modo extinguat, non video. Alioquin legerem ἢ αὐτὸς ἐκεῖνον ἀποσβέσει. Extinctus quidem ab ardente (niſi quid aliud obſtiterit) facile ignem concipiet, itaque & ipſe magis exardeſcet. Sed hæc calefactoribus curæ ſunto." — Verbum ſuo e codice adjecit VPTONVS, monens: „Optime noſter Codex, ἢ αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποσβέσει, ἢ ἐκεῖνος τοῦτον ἐκκαύσει. Editio Salm. ἢ αὐτὸς ἐκεῖνον * ἢ ἐκεῖνος &c. [&] in marg. * δοκεῖ λείπειν τὸ ἀποσβέσειν." — Ignorant verbum codices noſtri pa. & pc. ſed habet σβέσει pb. Ceterum proverbialem eſſe locutionem adparet; neque magnopere quemquam movebit dubitatio, quæ Wolfio oborta erat.

Verſ. 3. τοῖς ἰδιώταις συγκαθιέναι εἰς τὰς τοιαύτας συμπεριφοράς. „Noſter codex συγκαθιέναι, alii συγκαθίεσθαι. Conf. I. 29, 64. Mox noſter codex συμπεριφορὰς, cum alii dant περιφοράς." VPTON. — In συγκαθίεσθαι cum olim vulgatis conſentiunt noſtri codices; quæ ſcriptura inſcitiæ librarii alicujus debetur, terminationem verbi compendioſe ſcriptam perperam accipientis. In activo uſurpari verbum illud ſolet, ſubintellecto pronomine ἑαυτόν. Vide Indicem, & Not. ad I. 7, 3.

Prono-

Pronomen adjectum habes III. 12, 11. καθήσεις εὐκαίρως αὐτὸν σαυτόν. συμπεριφορὰς cum Vptoni codice recte agnoscit noster pc. reliqui in mendosum περιφορὰς consentiunt. Vide quae ad titulum capitis notavimus. Caeterum locum hunc simul cum Ench. c. 33, 2, in mente habuerat Stobaeus, cum Serm. XXXIII. p. 213. ista scriberet, λοιπὸν ἐκεῖνον ἔχου, τοῦ μὴ καθιέναι εἰς ὁμιλίας ἰδιωτικάς.

Ibid. τὸν συνκατατριβ. Abest artic. a nostro pc.

Ibid. τῷ ἠσβολωμένῳ. Sic nostri pac. neque aliter debebat pb. in quo est ἠσβολωμένῳ, levi menda. Vulgo ἠσβολημένῳ edd. quod ipsum & Vptonus tenens, nihil ad hoc verbum suo e codice adnotavit. Ego vero praeferendam alteram verbi formam putavi; cui, praeter codicum nostrorum consensum, analogia favet & aliorum scriptorum usus, H. Stephano in Thes. laudatorum. Nam quod idem Stephanus ἀσβολάω etiam reperiri ait, nullum testem praeter Hesychium citat; apud quem quidem non ἀσβοληθὲν, ut ait ille, sed ἀσβολθὲν legitur, quod perinde ex ἀσβολωθὴν & ex ἀσβοληθὲν corruptum esse potest; quamquam ἀσβοληθὲν & Varinus Phavorinus scripsit, eumdem Hesychii locum respiciens. Vptonus, in Indice, thema ἀσβολέω & ἀσβολόω statuit, *fuligine inficio*.

Vers. 4. Τί γὰρ ποιήσεις. Τί ἂν ποιήσῃς pc.

Ibid. ἂν περὶ μονομάχων λαλῇ. Vulgo omnes λαλῇς. Monuit autem VPTONVS: „Potius λαλῇ, ut infra σκώπτῃ, &c. Ita autem Horat. Sat. II. 6, 44.

— — *Thrax est Gallina Syro par.*"

— Cui obsequi non dubitavi: nam ista quidem, ἂν σκώπτῃ, ἂν γελοιάζῃ, ἂν κακοηθίζηται, necessario ante se ἂν λαλῇ in tertia persona requirunt; nisi, tenendo σ literam, η adjicias, ut sit λαλήσῃ. De re confer Euchir. cap. 33, 2.

Ibid. περὶ ἵππων. „Alludit ad factiones aurigarum, Venetam & Prasinam, de quibus factionibus pleni sunt scriptores istius aevi." VPTON. — περὶ ἱπποδρομιῶν dicit in Enchirid. loco cit.

Ibid. ἂν κακοηθίζηται. Satis vulgata nomina, κακοήθης, κακοήθεια. Verbum κακοηθίζομαι vix usquam occurrit; nisi quod κακοηθιστέον afferri ait H. Stephanus pro *depravandum est*. Favet autem analogia: sicut enim

enim εὐηθίζομαι est εὐήθης *sum*, sic κακοηθίζομαι, *sum* κακοήθης. Ceterum κακοεθίζηται in medio genere opportune dederunt codices nostri pab. pro activo κακοηθίζῃ, quod h. l. vulgatum erat, quod ista notione respuit analogia. Codex pc. qui in κακοηθίζῃ h. l. cum vulgatis consentit, paulo superius σκώπτης habet pro σκόπτῃ, in γελοιάζῃ vero nihil mutat.

Vers. 5. εἶχε Σωκράτης δύναμιν. εἶχε δύναμιν Σωκράτης pc. De re conferre Vptonus jussit II. 12, 14 sq.

Ibid. ἐν πάσῃ συμπεριφορᾷ. Sicut paulo ante capite truncaverant hoc vocabulum librarii, sic hoc loco media parte resecta συμφορᾷ dabant, quam in mutilam formam cum editis ante Vptonum consentiunt codices nostri. Monuerat WOLFIUS: „συμπεριφορᾷ fortasse.“ — Et sic recte edidit Vptonus, nescio an consentiente suo codice, cujus nullam hic quidem mentionem fecit. Eamdem emendationem Meibomius commendaverat.

Ibid. ἄγειν ἐπὶ τὸ αὐτοῦ. Revocavi αὐτοῦ ex superioribus editis, quibuscum facit noster pa. Tacite pro suo more αὑτοῦ edidit Vptonus, cui hoc quidem loco favent nostri pbc. Sed a recentioribus maxime librariis, & frequentius etiam e solis editoribus, invectum esse istum morem, saepius observavimus.

Vers. 7. σικχᾶναι. „M. Antonin. V. 3. μὴ σικχαίνειν. Vbi vide Gatakerum.“ VPTON.

Ibid. τοὺς προτρεπτικούς. Intellige λόγους. Ellipsis satis familiaris.

Ibid. ἄνω κάτω θρυλλεῖται. ἄνω καὶ κάτω pb. Non male; conf. II. 17, 2. sed nihil refert.

Vers. 8. ἀνίκητον τὸ δόγμα. „Desunt haec verba τὸ δόγμα in nostro codice.“ VPTON. — Ignorat eadem noster pb. sed cum vulgatis agnoscunt ea reliqui duo.

Vers. 9. πρὸς ἀσφάλειαν. εἰς ἀσφ. pb. quod vulgato propemodum praetulerim.

Ibid. εἴ τινα ἐν τῇ σχολῇ ἐγγράφετε. Si vera est haec scriptura, in quam cum vulgatis consentit noster pa. & Vptoni codex, (e quo certe nihil in contrarium protulit hic Editor;) subintelligendum videtur εἰς τὰς ψυχὰς ὑμῶν, *si qua animis vestris* (ut in versione posui) *inscribitis;* nam de ὑπολήψεσι agitur, non de notulis chartulae inscriptis. At nostri pbc. ἐγράφετε habent, id est, *si qua in commentariolis vestris adnota-*

adnotaviſtis; quod minus commodum videtur. Sed fortaſſe *ἐνεγράφετε* hi debuerant. Ipſum vero *ἐγράφετε* ex conject. commendaverat Salmaſius, ita omnino ſcribendum cenſens.

Verſ. 10. *κηρίνας τὰς ὑπολήψεις.* τὰς ὑπολήψεις κηρίνας pb. quod minus placet.

Verſ. 11. *τῶν πατρίδων συμβουλεύουσιν ἀποχωρεῖν.* „De *peregrinatione Philoſophorum* diximus ſupra ad I. 4, 21. ad quam peregrinationem paſſim alludit Epictetus. Cic. Tuſc. Diſp. IV. 19. *Vltimas terras luſtraſſe Pythagoram, Democritum, Platonem accepimus: ubi enim quid eſſet quod diſci poſſet, eo veniendum judicaverunt.* Vide & lib. V. 37. & de Fin. V. 19. Hujus moris meminit Herodotus, τῆς πολλῆς θεωρίης ἕνεκεν. Et reſpexit Lucianus in Somno, p. 6. [in Somnio, cap. 7. p. 10. T. I. ed. Hemſterh.] Καὶ οὔποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσον]αί σε πάν]ες. *Nec patria tuisque relictis in terras alienas abibis; neque ob orationem laudabunt te omnes.* Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπ. Mancam eſſe ſententiam, non tantum ratio, ſed codicum varietas oſtendit: addenda ſunt, ut videtur, hæc verba, ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις." VPTON. — Equidem Hemſterhuſio adſentior, nihil in iſto Luciani loco ad ſententiæ integritatem magnopere deſiderari.

Ibid. "Ιδ' ὁ δεῖνα φιλοσοφεῖ. „Vide Enchirid. cap. 22. in initio." VPTON. Conf. III. 15, 11.

Ibid. ὁ τοῖος καὶ ὁ τοῖος. ὁ τοιοῦτος καὶ ὁ τοιοῦτος. pb. ex gloſſemate.

Verſ. 12. Οὕτω καὶ οἱ ἰατροὶ &c. „Id præcipit faciendum Hippocrates in Epid. lib. VI." SCHEGKIVS.

Verſ. 13. *καὶ ἐναθλεῖτε αὐταῖς.* Copulam καὶ ignorant tres noſtri codices, ſine damno ſententiæ. ἐναθλεῖτε αὐταῖς vertebant *in eis ſtrenue laborate.* Commodius putavi, *in eis ſtrenue vos exercete,* vel *exercemini;* nam ad *exercitationem* maxime pertinet verbum ἀθλεῖν. conf. III. 22, 57. Compoſitum ἐναθλεῖν inobſervatum prætererunt Lexicographi; niſi huc ſpectat corruptum illud ἐναθλόει apud Heſych. ubi vide Interpretes. αὐτοὺς, pro αὐταῖς, habet noſter pc.

Verſ. 15. πῶς χρῶμαι ταῖς προσπιπτούσαις φαν]ασίαις; „Vide II. 23, 42." VPTON. — Interrogandi ſigna poſt φαν]α-

φαντασίαις, post Φύσιν, & deinceps posui, pro nudis punctis aut incisis, quæ ibi vulgo ponebantur; & post παρατήρησις, ubi alii vel nullam distinctionem vel nudum incisum posuerant, minori puncto distinxi orationem. Commodius enim omnes istæ sententiolæ pro interrogationibus accipiuntur, quam pro obliqua oratione, pendente a nomine παρατήρησις.

Ibid. πῶς ἀποκρίνομαι πρὸς αὐτάς; — „Ita Horat. Sat. II. 7, 85. *Responsare cupidinibus.*" VPTON. — Quid dicat Epictetus *respondere visis*, intelliges ex III, 8, 1 sqq. ἀποκρινοῦμαι est in pb. parum commode.

Ibid. ἐπιλέγω τοῖς ἀκροαῖς. Malebat Vptonus, τῶς ἐπιλέγω. Sed perbene habet vulgata scriptura.

Vers. 16. εἰ γὰρ μή πω οὕτως ἔχετε. Vulgo edd. omnes εἰ γὰρ μή πως. Vbi WOLFIVS: „Lego μή πω." — Et VPTONVS: „Recte; & sic noster codex." — Quare hoc recepi, quod & e nostris dedit pb. Mox, pro ἔχετε, perperam est ἔχητε in edit. Vpt. casu nescio, an consilio. Veram scripturam equidem e superioribus editt. revocavi, cum quibus codices nostri consentiunt omnes.

CAPVT XVII.

Vers. 1. κατὰ λόγον. κατὰ τὸν λόγον pb.

Vers. 2. ὅτι κολακεύει. „Cæteri codices, nostro excepto, ὃ κολακεύει." VPTON. — In ὃ consentiunt nostri pab. quod ferri utcumque posset, intelligendo καθ' ὅ. Tertius pc. ᾧ κολακεύει habet, quod ex ᾧ corruptum videri potest. ᾧ pro olim vulgato ὃ suaserat Meibom.

Vers. 3. ἀλλ' ὅπου σὺ κρείττων. Vulgo, consentiente Vptono, edebatur: ἀλλ' ὅπου κρεῖττον, ἐκεῖ σαυτὸν εὑρήσεις πλέον ἔχοντα. Vbi VPTONVS: „Constructio est, inquit: ἀλλ' ὅπου κρεῖττον πλέον ἔχειν, ἐκεῖ σαυτὸν εὑρήσεις πλέον ἔχοντα." — At id quidem sententiæ ac ratiocinationi Epicteti adversatur, quæ ex tota disputatione satis intelligitur. Quodsi utique tenenda esset vulgata, equidem sic acciperem: ἀλλ' ὅπου εὑρήσεις σε κρεῖττον ἔχοντα, ἐκεῖ &c. Sed difficultatem solverunt nostri codices, qui in κρείττων, pro olim vulgato κρεῖττον, consentiunt omnes. Tum pc. insuper præmittit pronomen σὺ, quod in ceteris absorptum est a terminatione ου vocis præcedentis ὅπου. Sic omnia plana; & liquido procedit

procedit oratio. conf. vſ. 6. Simulque in lectionibus codicis illius pc. hoc tenendum, ſi quid ille bonæ frugis offert, non deberi illud librarii ingenio, ſed ex antiquo optimæ notæ libro eſſe derivatum.

Verſ. 4. ὅτι Φιλόστοργος εὐτυχεῖ. „*Philoſtorgum* proprium nomen eſſe puto improbi hominis & fortunati." WOLFIVS. — Temere ἀτυχεῖ, pro εὐτυχεῖ, notatum eſt in ora ed. Baſ. ex parum felici conjectura editoris, cui nempe Schegkius præiverat, hunc locum ita interpretans: *cuidam ego, cum iniquius ferret, propter humanitatem erga ſuos, ſuam minus eſſe ſecundam fortunam, dixi* &c.

Ibid. Ἤθελες ἂν σὺ μετὰ Σούρα κοιμᾶσθαι. Ante Vptonum, inde a Baſileenſi edit. κατὰ Σούρα vulgatum erat. Hinc: „Forte κατὰ Σούραν, *inſtar* ſeu *more Suræ.* Flagitioſum aliquem hominem fuiſſe apparet. Si μετὰ Σούρα legeretur, Philoſtorgum Suræ ſcortum fuiſſe, & eo nefario ſcelere ditatum putarem. Et hanc conjecturam in vertendo ſecutus ſum." WOLFIVS. — „Noſter codex μετὰ Σούρα, uti codex Ven. Salmant. & ms. Par. Editio Baſ. κατὰ Σούρα. Eſtne autem hic ille *Palfurius Sura*, de quo Juvenal. Sat. IV. 53. Martial. in Epigramm. Suetonius in Domit. & paſſim alii?" VPTON. — In μετὰ conſentiunt tres Pariſini; κατὰ per meram editoris Baſil. negligentiam in contextum irrepſerat.

Verſ. 6. νόμος οὗτος φυσικός· Τὸν κρείττονα &c. „Vide I. 29, 13." VPTON.

Verſ. 7. Ἄν τις σου πυνθάνηται. „Repoſui σοῦ ex noſtro codice." VPTON. — Idem pronomen, quo carent alii, agnoſcit noſter pc.

Ibid. ἡ γυνή μοι. ἡ γυνή μου pc. perperam.

Ibid. Ἄλλο οὖν οὐδέν. Ignorant οὖν pab. & nullo incommodo abeſſe poterat.

Verſ. 8. Verba uncis incluſa, quæ abſunt vulgo ab editis & ſcriptis omnibus, adjeci ſuadente VPTONO; qui — „Multa, ait, in his Diſſertationibus propter repetitionem feſtinans omiſit librarius, uti in hoc loco. Repone itaque: Ὁ πατήρ μοι οὐδὲν δίδωσι. Τί ἐστί τοῦτο; λέγε, &c." — Eadem verba inſeruerat jam Gatak. ad Anton. VIII. 49. De re confer Noſtrum III. 8, 1—5.

Ibid.

Ibid. τοῦτο ἔξωθεν *&c.* Acute & percommode Gatak. l. c. τί τοῦτο ſcribendum cenſuit. Ac potuerat ſane τι a præcedente verbo ἐστὶ facile abſorberi.

CAPVT XVIII.

Verſ. 2. ὅτι κακῶς ὑπέλαβες. Perperam ὅτι καλῶς pa. Idem mox deinde in κακῶς cum aliis conſentit. Quod ad rem ſpectat: ſi quis forte miratur, quid ſit quod Epictetus dicat, *neminem mihi nunciare poſſe, male me ſenſiſſe;* mentem philoſophi ſic accipiat. Poteſt quidem nunciare mihi aliquis, aliter rem quampiam cecidiſſe atque ego putaveram; meam igitur opinionem, meam ὑπόληψιν, fuiſſe falſam. At, ſi temere ego mihi perſuaſeram aliquid, mea id fuerit culpa, quod id, quod non perceptum habebam, pro percepto certoque ſumſerim. Is ergo nuncius non nunciat mihi aliquod malum quod extrinſecus mihi acciderit; (nullum enim malum, vere nominatum, accidere homini extrinſecus poteſt;) ſed poterit mihi potius occaſio eſſe veri boni, admonendo me meæ temeritatis & in judicando levitatis, adeoque excitando me ad meliorem viſorum meorum & omnino virium mentis meæ uſum.

Verſ. 3. κτησείδιον. κτησίδιον pac. quemadmodum in Enchirid. c. 18. vulgo ſcriptum legitur. Sed in his Diſſert. in alteram formam, κτησείδιον, conſentire fere ſolent libri. conf. III. 22, 106. Sic & γραμματείδιον, & λεξείδιον, & hujusmodi alia, ut notavit Heynius ad Enchir. De re vero, quæ hic agitur, juvabit contuliſſe ipſum illud Enchiridii caput.

Verſ. 3 *&* 4. ἐσώθης, οὐκ ἐπὶ σέ. Ἀλλ' ὁ κριτὴς *&c.* „Hoc modo legit noſter codex: cæteri ἐσώθης, οὐκ ἐπὶ σέ. Οὐκοῦν ἀλλ' ὁ κριτής. Mutarem hic ordinem verborum: *Nuntiatum fuerit nempe patrem neſcio quid moliri. Contra quem? num contra tuam ipſius voluntatem? Nequaquam. At contra corpuſculum, contra poſſeſſiunculam. Ergone contra te? ſalvus evaſiſti.* Ἀλλ' ἐπὶ τὸ σωμάτιον, ἐπὶ τὸ κτησείδιον. Οὐκοῦν ἐπὶ σέ; ἐσώθης." VPTON. — Particulam οὐκοῦν cum Vptoni codice ignorat noſter pb. ac ſane importuna erat hoc loco, Neque vero cauſſam ullam video, præcedenti orationi eam particulam inſerendi, aut verborum ſeriem ibi mutandi. Fortaſſe οὐκοῦν imperite e margine huc tranſlatum eſt ab aliquo librario, cum ibi notatum eſſet οὐκ οὖν,

σὺν, vel σύκουν, quo significabatur, in alio libro sic fuisse scriptum: ἰσώθης· οὐκ οὖν ἐπὶ σέ. vel, quod perinde est, οὔκουν ἐπὶ σέ. quemadmodum a Meibomio etiam adnotatum video. Cæterum intelligi par est, disputationi huic occasionem dedisse nuncium, quem aliquis ex Epicteti auditoribus acceperat, quo ei significatum erat, patrem ejus iniquam & odiosam litem ei coram judice intentasse.

Verf. 4. Περὶ Σωκράτους δ' οὐκ ἀπεφήναντο οἱ δικασταί; „Xenoph. Ἀπομνημ. in initio; & Plat. in Apologia. Accusationis formula extat apud Laërtium lib. II. 40." VPTON.

Ibid. τὸ ἐκείνου ἀποφήνασθαι. ἐκείνων, pro ἐκεῖνον, habet pc. quod utcumque ad τοὺς δικάστας referri possit: at incommodus genitivus casus; & in his verbis non de Socratis judicibus agitur, sed de illo judice, (ὁ κριτής, hoc eod. versu, & vs. 7.) apud quem hic homo delatus erat.

Ibid. Τί οὖν ἔτι σοὶ μέλει; Olim ὅτι σοι. Vbi: „Fortassis ἔτι." WOLFIVS. — Eamdem emendationem commendaverat Meibom. Et sic suo e codice edidit Vptonus, cui adstipulatur noster pc. Pariterque ἔτι inter lineas notatur in pb. De re confer II. 13, 18.

Verf. 5. ὃ ἂν μὴ ἐκπληρώσῃ. Sic recte Vptonus suo e codice, consentientibus tribus nostris. Temere ὃ ἂν μὴ ἡ πληρώσῃ ed. Ven. quod in μή οἱ πληρώσῃ mutarunt sequentes editores, Meibomius vero in μὴ σοὶ πληρ. mutandum censuerat. Veram scripturam conjectura jam præceperat Shaftesburiensis.

Ibid. ἀπώλεσε τὸν πατέρα. „Vide II. 10, 14 sqq." VPTON.

Ibid. Ἄλλο μηδὲν ζήτει τούτου ἕνεκα αὐτὸν ἀπολέσθαι. „Fortassis, ἄλλο μηδὲν οἴου (vel ἡγοῦ) τούτου ἕνεκα αὐτὸν ἀπολέσαι." WOLFIVS. — „*Ne quæras, an ille hanc ob caussam aliud quidquam perdiderit.*" VPTON. — Vptoni interpretationi haud dubie obstat grammatica ratio, quæ post verbum ζητεῖν, ista notione accipiendum, necessario particulam εἰ vel πότερον desiderabat. Sub contextu idem Vptonus Wolfii versionem tenuerat, quæ ad conjecturam, quam in adjecta adnotatione ille declaravit, adcommodata est: *nihil eum aliud, ea quidem de caussa, perdidisse existimato.* Vbi quod ἀπολέσαι

σαι pro ἀπολέσθαι voluit, (in quo suffragantem etiam Salmasium habet,) parum absum ut adsentiar; nisi forte aoristus secundus verbi medii eamdem vim habet ac aoristus primus activi; quemadmodum fere (alia quidem, quam quæ hic obtinet, notione) apud Homerum μῆνις οὐλομένη active pro ὀλέθριος accipi solet. Sed verbum ζητεῖν non debuit solicitari; quod, cum accusativo & infinitivo constructum, *velle, cupere, postulare* significat, & idem fere ac θέλειν valet; quemadmodum in illo, Ench. cap. 8. Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς θέλεις· ἀλλὰ θέλε (γίνεσθαι) τὰ γινόμενα ὡς γίνεται. Est ergo μὴ ζήτει, *noli, ne cupias, ne postules*. Quod si, quæ mox sequuntur, cum hisce verbis & cum superioribus conferamus, intelligi videtur, auditorem eum, ad quem hæc disserit Epictetus, iratum patri ob intentatam litem & ob crimen falso sibi objectum, ejusmodi defensionem caussæ suæ esse meditatum, ut, non contentus sese ab objecto crimine purgasse, gravem insuper mulctam voluerit patri a judice infligi. Cujus hominis iram moderari studet Philosophus, eumque docere, quid in ea re officii ratio postulet. Post ἄλλο conjunctionem δὲ interserit codex pc. haud sane incommode; quamquam nec ægre ea caremus. Ipsum ἄλλο h. l. in ἀλλὰ mutatum voluerat Meibom.

Vers. 7. ἀλλὰ κἀκεῖνῳ τὰ ἴσα κινδυνεύεται. Cæteri vulgo κἀκεῖνος. Sed WOLFIUM probavi, monentem: „Malim κἀκείνῳ." — Cujus conjecturam firmat noster codex pc. Idque usus postulabat: vide III. 22, 36. IV. 8, 18.

Ibid. Τί οὖν ἔτι φοβῇ, τί ἐκεῖνος κρίνει. Recte κρίνει codex noster pa. & ita in pb. quoque a prima manu fuerat, mutatum deinde in κρίνῃ, quod vulgo hic expressum erat. In hujusmodi connexione, latini sermonis usus subjunctivum modum postulat, græcorum usus indicativum præfert.

Ibid. τί σοὶ καὶ ἀλλοτρίῳ κακῷ. Conf. II. 13, 28.

Vers. 8. κριθῆναι δ', ἢ μὴ κριθῆναι. Vptonus cum Wolfio; *judicium vero de te fieri aut non fieri*. Et hac quidem utique notione verbum κρίνειν a κατακρίνειν differte distinguitur apud Nostrum I. 1, 28 & 30. Sed hic, ubi opponuntur κριθῆναι & μὴ κριθῆναι, manifestum videtur, *condemnandi* notione (quemadmodum passim in Novi Testamenti libris) accipiendum hoc ver-

 bum,

bum, quam in versione posui; respiciturque ad id quod supra dixit, vs. 4. ἀλλ' ὁ κριτὴς ἀποφαίνεται ὅτι ἠσέβηκας. Cui non obstat, quod paulo ante (vs. 7.) idem verbum consueta notione usurpatur, & paulo post (vs. 9.) ipsum verbum κατακρίνειν ponitur.

Vers. 9. Μέλλει σε κατακρινεῖν ἀδίκως. Ἄθλιος. „Locus haud dubie corruptus. Respexisse arbitror Epictetum ad ea, quæ Apollodoro festive dixit Socrates, ægre ferenti eum injuste periturum: *Tune*, inquit, *carissime Apollodore, videre me malles juste quam injuste occidi?* Vide Xenoph. in Apolog. [sect. 28.] Forsan itaque legendum: Μέλλει σε κατακρινεῖν ἀδίκως. Ἄθλιε, μᾶλλον ἂν ἐβούλου δικαίως." VPTON. — Ego in vulgata scriptura, in quam consentiunt libri, nihil desideravi: &, quod si quid desideraretur, non eo equidem confugerem, unde Vptonus medicinam quærendam putavit. Bene Wolfius: *ob id ipsum miser est.* Nempe, sicut modo dixerat Epictetus, Αὐτὸς ὄψεται, & paulo ante, Τί σοὶ καὶ τῷ ἀλλοτρίῳ κακῷ, sic satis intelligitur, quænam sit h. l. vis vocabuli ἄθλιος, abrupte positi; nempe, Αὐτὸς ἄθλιος· οὐ σύ.

CAPVT XIX.

TIT. Τίς στάσις ἰδιώτου &c. Στάσις idem fere ac χαρακτὴρ, Enchir. c. 48, 1. cf. III. 15, 13.

Vers. 1. Ἡ πρώτη διαφορὰ ἰδιώτου καὶ φιλοσόφου. „Vide supra, III. 5, 4. & confer Ench. cap. 5. in fin. & cap. 48." VPTON. — Prima vocula, Ἡ, desideratur in pc.

Vers. 2. οὐδὲν δύναται κωλῦσαι. οὐδεὶς δύν. pac. male, quia sequitur ἀπροαίρετον, in quod illi consentiunt.

Vers. 3. Ἂν μὲν οὖν. Particulam μὲν, quam ignorant alii, recepi ex cod. pc.

Ibid. ὥσθ' ὅταν. ὡς ὅταν idem pc. minus commode.

Ibid. ἑαυτοὺς αἰτιᾶσθαι. Sic pb. αὐτοὺς editi ante Vpt. & pa. αὑτοὺς ed. Vpt. & pc.

Ibid. ὀμνύω ὑμῖν πάντας τοὺς θεούς. Articulum τοὺς, quo carent cæteri, opportune dedit pc. Ceterum notandus hic locus, ad illustrandam ellipticam locutionem, Nostro familiarem, de qua dictum ad III. 1, 35. conf. mox cap. 20, 4 & 8. Pro ὑμῖν mendose h. l. ἡμῖν scriptum in pb.

Ibid.

Ibid. ὅτι προεκόψαμεν. Corrupte vulgo omnes editi scriptique, ὅτι προέκοψα. Quodsi & antecedentia & sequentia contuleris, intelliges haud cunctanter adoptari a nobis debuisse WOLFII emendationem, monentis: „Lego προεκόψαμεν."

Vers. 4. Εὐθὺς ἔτι παίδων. „Εὐθὺς, *exempli gratia.* Deinde nota: *Infantes;* πάλιν, ἂν μὴ (vs. 5.) *Adolescentes;* αὐξηθέντες (vs. 6.) *Adulti.*" VPTON. — De εὐθὺς vide ad I. 19, 2.

Ibid. οὐχὶ ἡμῖν. οὐχ ἡμῖν pb.

Vers. 5. ἐκ βαλανείου. „Scilicet ἀνελθόντες, vel μετὰ τὸ βαλάνειον." WOLFIVS.

Ibid. τὴν ἐπιθυμίαν. „Sic noster codex: alii ἀθυμίαν." VPTON. — In ἀθυμίαν consentiunt nostri: cui vocab. recte alterum Vptonus praetulit.

Ibid. ἀλλὰ τοῦ παιδίου ἡμῶν. „Fortassis ἀλλ' οὐ τοῦ παιδίου ἡμῶν." WOLF. — „Immo sic potius: οὔ· ἀλλὰ τοῦ παιδ." VPTON. — Versionem suam Wolfius ad propositam conjecturam adcommodavit: *Homo, nunquid illi te paedagogum praefecimus, & non filiolo nostro?* Suam conjecturam Vptonus expressit: *Homo, nunquid illi te paedagogum praefecimus? non sane, sed filiolo nostro.* Et in graecis post κατεστήσαμεν, ubi olim nudo inciso distinguebatur oratio, *interrogandi signum* idem Editor posuit; in quo ipso tres nostros codices consentientes habet. At ne sic quidem adjecta particula οὐ opus esse videtur, de cujus ellipsi in hujusmodi connexione, cum aliàs passim, tum ad II. 24, 17. diximus. Prorsus vero omnis tolletur difficultas, si (quod nunc fecimus) absque interrogatione dictionem hanc accipiamus: *Homo; at non illi, sed filiolo nostro paedagogum te praefecimus.* Pro παιδίου, παιδαρίου est in nostro pc.

Vers. 6. αὐξηθέντες. Temere αὐξεθέντες ed. Vpt. qui error ibidem in Notis repetitur.

Ibid. ὁ ἀγράμματος. Corrupte vulgo ὁ ἀγραμματικός. Perspecte vero WOLFIVS: „Lego ἀγράμματος." Idque ipsum noster cod. pc. in contextu habet; quae sola legitima forma est, in quam consentiunt omnes II. 14, 15. Sic & ἀγραμμάτως II. 9, 10. Mendosum quidem ἀγραμματικός, quod habent h. l. caeteri, in ora etiam pc. notatum est. Conf. ad I. 22, 18.

CAPUT XX.

Verf. 2. Οὐδεὶς λέγει ἀγαθὸν, τὸ ἡμέραν εἶναι. „An aliquid deſit, aut aliud velit ac verba ſonant, haud ſcio. Ego certe nocte meliorem judico diem, quod ad lucernam incommodius & lego & ſcribo." WOLFIUS. — „Male accipit." UPTON. — Nempe non de re agitur, ſed de Enunciato. Vulgatiſſima ſunt iſta exempla, quibus Dialectici in ſcholis utebantur, ubi de Enunciationibus vel Propoſitionibus (quas diximus) verba faciebant: *dies eſt; nox eſt; bis duo quatuor.*

Verf. 3. ὥστε καὶ περὶ τὸ ψεῦδος αὐτὸ ἀγαθὸν συνίστασθαι, τὴν ἐπιστήμην τοῦ ψεῦδος εἶναι αὐτό. Vulgo omnes περὶ τὸ ψεῦδος αὐτὸ ἀπάτην συνίστασθαι τὴν ἐπιστ. Ubi: „Fortaſſe ἀπάτην οὖσαν." WOLF. — „Anglice reddidi: *So that concerning Falshood itſelf, a Deceit might ariſe of Science being that very Falshood.*" UPTON. — Sub contextu Editor hic Wolfii verſionem tenuit: *proinde in ipſius etiam mendacii errore, eam ſcientiam exſiſtere, qua id eſſe mendacium intelligatur.* Germanicus interpres ita vertit, tamquam in Græco eſſet περὶ τὸ ψεῦδος αὐτὸ καὶ τὴν ἀπάτην συνιστ. τὴν ἐπιστ. *&c.* Quæ ſive interpretationes ſive emendationes cui faciunt ſatis, ei equidem non invidebo: mihi ex totius disputationis ratione connexioneque manifeſtum viſum eſt, vulgatum ἀπάτην ex ἀγαθὸν eſſe corruptum; quod ipſum, invitis licet libris omnibus, in contextum recipere non dubitavi. Sic liquido prodit ea ſententia, quam in verſione expreſſi: *Ita quidem, ut etiam circa ipſum falſum exſiſtat bonum aliquod, nempe cum ſcimus eſſe illud falſum.* In codice noſtro pc. in quo multa aliàs veteris atque probæ ſcripturæ veſtigia conſervantur, in hac regione verba nonnulla, in quorum numero illud ipſum eſt de quo modo quærebamus, per librarii negligentiam prætermiſſa ſunt.

Verf. 4. ὥστε καὶ ἀπὸ νόσου ἐστὶν ὠφεληθῆναι, τὸν Θεόν σοι. Olim τὸν Θεόν σου. Quæ verba ſic vertit WOLFIUS: *Licet ergo vel e morbo capere fructum Deo tuo;* monuitque in Notis: „Et in his & in iis quæ ſequuntur, [vide vſ. 8.] *Deum* videtur appellare *cujusque mentem:* ut & Cicero." — UPTONUS, poſtquam τὸν Θεόν σοι correxit, vertitque, *Licet ergo, per Deum, vel e morbo capere fructum,* in Notis ſic monuit: „Lege interrogative; hæc enim objicit aliquis Epicteto, cum admira-

admiratione: *Licet-ne ergo, per Deum, vel e morbo fructum capere?* Jurandi formula per ellipsin, τὸν Θεόν σοι. Vide ad III. 1, 35." — Et rectissime quidem vir doctus, refragantibus licet libris omnibus τὸν Θεόν σοι pro mendoso τὸν Θεόν σου posuit, quemadmodum mox rursus vs. 8. τοὺς Θεοὺς ὑμῖν; pro τοὺς Θεοὺς ὑμῶν, quarum emendationum utramque jam occupaverat Salmasius. Conf. III. 19, 3. Neque vero admodum repugnabo, si quis interrogative verba ista accipiat; quae quidem peraeque positive, ut ajunt, ut ab ipso Epicteto dicta, intelligi posse mihi visa erant.

Ibid. ἀπὸ πηρώσεως, *e mutilatione* vertit Vpt. cum Wolf. *Clauditatem* ego praetuli, ratus se ipsum respexisse Epictetum. conf. I. 12, 24. & ibi not.

Vers. 5. Μικρά σοι δοκεῖ ὁ Μενοικεὺς ὠφεληθῆναι, ὅτ' ἀπέθνησκε; „Menoeceus, Thebanus, Creontis filius; de quo sic Apollodorus lib. III. cap. 6. Ἐγένετο δὲ πολυχρόνιος ὁ Τειρεσίας. οὗτος οὖν Θηβαίοις μαντευόμενος εἶπε, νικήσειν, ἐὰν Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος Ἄρει σφάγιον αὑτὸν ἐπιδῷ. Τοῦτο ἀκούσας Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος ἑαυτὸν πρὸ τῶν πυλῶν ἔσφαξε. Cic. lib. I. Tusc. Quaest. c. 48. *Menoeceus non praetermittitur, qui oraculo edito largitus est patriae suum sanguinem.* Juvenal. Sat. XIV. vs. 238.

— — — — — *Amor in te,*
quantus erat patriae Deciorum in pectore; quantum
dilexit Thebas, si Graecia vera, Menoeceus.

Simplicius in Comment. p. 60. [edit. Lugd.] Καὶ δηλοῦσιν οἱ Μενοικεῖς, καὶ ὅσοι τὸν ὑπὲρ πατρίδος εἵλοντο θάνατον. Forsan pro οἱ Μενοικεῖς legendum οἱ ἀμφὶ Μενοικέα vel ὁ Μενοικεύς. Non enim hic credo Simplicium pluralem pro singulari usurpare numero; ut *Cicerones, Bruti* &c. pro *Cicero, Brutus*, &c.

Ibid. τοιαῦτά τις εἰπὼν, ὠφεληθείη οἷα ἐκεῖνος ὠφελήθη; „Fortasse legendum, τοιαῦτά τις ποιῶν ὠφεληθείη, οἷα ἐκεῖνος &c. ut sint adversarii verba. ἐὰ ἄνθρωπε, verba Epicteti." WOLFIVS. — Ad eam rationem versionem suam adcommodaverat hic interpres, quam & Vptonus tenuit: *Nunquis factum ejus imitatus, fructum ex eo reperit?* In Notis vero, idem VPTONVS: „Sic (ait) interpretare: *Fieri potest, eum, qui* [*talia*] *dicat*, (nempe vitam, sanitatem, &c. esse bona; mortem, morbum, &c. esse mala) *tales fructus capere, quales cepit ille Menoeceus?*" — Poterunt fortasse etiam, absque

que interrogatione, ironice quodam modo dicta hæc intelligi: *Hoc qui dicit, fruatur is modo tali fructu, qualem ille percepit!*

Verf. 6. ἐπιζήσας δὲ, οὐκ ἀπώλλυε ταῦτα πάντα. „οὐκ ἂν ἀπώλλυε. Sic lege." VPTON. Suo utique loco & percommode hic ftaret ἂν particula; at haud neceffario eam in tali connexione requiri, pluribus exemplis docui ad Polyb. I. 1. Tom. V. p. 115. Quare eam hic, refragantibus libris omnibus, intrudere in contextum nolui.

Ibid. τὸν δειλὸν οὐκ ἀνελάμβανε. Sic nofter cod. pb. quod verum judicavi. Cæteri omnes οὐκ ἂν ἐλάμβανε. Præftabat h. l. compofitum verbum fimplici; quod fi vero particula ἂν fuiffet opus, fupra ad ἀπώλλυε commodior ei fuerat locus; fed vide Adnot. præced.

Ibid. ἀγεννῆ. ἀγενῆ pab.

Ibid. δοκεῖ σοι. δοκεῖ μοι pc. perperam.

Verf. 7. ἀλλ' ὁ τοῦ Ἀδμήτου πατὴρ &c. „Vide II. 22, 11. ζῆσαι autem ex noftro codice habes pro ζῆσαι." VPTON. — In ζῆσαι (pro mendofo ζῆσαι vel ζῆσαι, quod ante Vptonum erat editum) confentiunt noftri codices msfti; & fic correxerat etiam Salmaf. Articulum τοῦ ad Ἀδμήτου prætermifit pc. non male.

Ibid. ἀγεννῶς. ἀγενῶς pa.

Verf. 8. Παύσασθε, τοὺς Θεοὺς ὑμῖν, τὰς ὕλας θαυμάζοντες. Cum τοὺς θεοὺς ὑμῶν & τοὺς ὕλας olim legeretur, notavit WOLFIVS: „τοὺς ὕλας, fcil. ὄντας, *qui dii veftri conftant e materia.* Verum hominis Deum mentem vocat; [cf. ad vf. 4.] Deos vero vulgi, corpus & divitias. Sicut & D. Paulus τὴν φιλαργυρίαν, εἰδωλολατρείαν appellat." — „Τοὺς ὕλας. Fortaffe τὰς, ut lib. I. cap. 29. initio. Nam certe hîc legendum eft παύσασθε τοὺς Θεοὺς ὑμῖν, non ὑμῶν. Vide Gatak. ad Anton. VII. 17." COMES SHAFTESBVR. — „Optime vir nobilis. Vide jurandi formulam ad III. 1, 35. & de loci fenfu ad I. 29, 3. τὰς ὕλας, pro τοὺς ὕλας ex noftro habes codice." VPTON. — In τὰς ὕλας confentiunt noftri libri tres; fed & in mendofum ὑμῶν, quod perfpecte correxit Vptonus. cf. fupra ad vf. 4.

Verf. 9. Ἀπὸ πάντων. Καὶ ἀπὸ τοῦ λοιδοροῦντος; Vulgo absque interrogatione hæc efferebantur: Ἀπὸ πάντων· καὶ ἀπὸ λοιδοροῦντος. *Ex omnibus; etiam e convi-*

conviciatore. Parum intereſt: ſed placuit VPTONVS, in Notis ſic ſcribere jubens, uti edidimus.

Ibid. ὁ προγυμναζόμενος. „De exercitatione athletarum in proagonibus, & de iis quæ ſpectant ad eorum progymnaſmata & μελέτας, conſule Pet. Fabr. Agon. lib. III. c. XI. ubi hunc Arriani locum laudat. Corrige obiter M. Antonin. VI. 20. πολλὰ παρενθυμώμεθα τῶν οἷον προγυμναζομένων pro προσγυμν." VPTON.

Ibid. καὶ οὗτος ἐμοῦ προγυμναστὴς γίνεται. Vulgo καὶ οὕτως ſcribitur in editionibus omnibus: Wolfius vero in verſione καὶ οὗτος expreſſerat, *etiam hic;* quod in Notis obſervavit etiam Vptonus, nulla vel adprobationis vel improbationis ſignificatione adjecta. Ego vero id unice verum ratus, jam in exemplo meo οὗτος correxeram, cum in hanc ſcripturam conſentientes tres noſtros codices msstos deprehendi. Eamdem & a Gatakero ad Anton. VI. 20. commendatam video.

Verſ. 10. Οὐ· interrogative Οὔ; ſcripſerat Vptonus, & *Nonne?* verterat. Delendam vero interrogationem monuit in Notis; recte: nempe οὐ· ut perſæpe aliàs elliptice ponitur, hac notione, ***At vos non ita***, nempe *judicatis* vel *facitis*. cf. vſ. 16.

Ibid. τοὺς ὤμους καταρτίζων. τοὺς ὤμους μου ſolus pa. „τὸ καταρτίζειν athleticum eſſe verbum, monuit Faber in Agoniſt. lib. III. c. 10. Vtitur Paulus Apoſt. in Epiſt. ad. Corinth. II. cap. ult. vſ. 9. & 11." VPTON.

Ibid. Ἆρον (ſive ἆρον ſcribere malueris, ſubjecto jota) ὑπὲρ ἀμφοτέρας. Hoc quid ſit, fateor, mihi minime liquere. Vertunt vulgo, *tolle utraque manu in altum;* quæ ſententia ſane in Græcis iſtis verbis non ineſt. Quod autem porro ſequentia illa, καὶ ὅσον βαρύτερός ἐστιν ἐκεῖνος, ſic reddunt, *& quanto gravius eſt pondus*, non tam miror, quam quod a nullo ex omnibus interpretibus notulam ullam adjectam video, qua de integritate græcorum verborum vel dubitatio aliqua ſignificaretur. Conſulere quidem VPTONVS Fabrum jubet in Agoniſt. lib. III. c. 7. at ibi nihil quidquam, quod ad levandas hujus loci difficultates faciat, reperies: id unum, quod huc ſpectet, monet ſcriptor ille confuſa eruditione horridus, onere ferendo exercitari ſubinde ſolitos athletas. Neque Hieron. Mercurialis, (de Re Gymnaſtica, lib. II. cap. 12.) ad quem Faber ablegat, lucis aliquid hiſce tenebris adfudit. Ego in loco deſpe-

rato nihil mutare fum conatus; tentare emendationem vix audeo. Et illud quidem manifeftum videtur, nifi in verbis ἄρον ὑπὲρ ἀμφότερας lateat extrufum aliquod nomen mafculini generis, pronomen ἐκεῖνος ad ὁ ἀλείπτης effe referendum; quam quidem rationem fequens, illa verba, ὅσον βαρύτερός ἐστιν ἐκεῖνος, cum Germanico interprete fic reddidi, *quanta eft ille feverior*. Sed quod fi III. 12, 9. contuleris, fortaffe haud improbabilis videbitur fufpicio, fuperiora verba in hunc fere modum effe refingenda, ἄρον ὕπερον ἀμφοτέραις. Id fi placet, adjectivum βαρύτερος recte de *gravitate* accipietur, & ad τὸν ὕπερον referetur, nempe ad ingentis molis *piftillum*, in quo tollendo, geftando, vibrando exercitabantur athletae. Vtroque genere ufurpatur graecum vocabulum, τὸ ὕπερον, & ὁ ὕπερος.

Ibid. εἰ δέ τις — — γυμνάζει, οὐκ ὠφελεῖ με; Sic Vptoni codex & nofter pc. quod praetuli vulgato οὐκ ὠφελοῦμαι; Quod vero delere interrogationem Vptonus juffit, quam ipfam & iidem & alii libri agnofcunt, id quidem non neceffarium putavi.

Verf. 11. Αὐτῷ· — — Αὑτῷ· Sic vett. edd. confentientibus msstis; nifi quod pofteriori loco in pb. utroque fpiritu, cum levi, tum gravi, notata haec vox fit; altero ex vetere exemplari ducto, altero (nempe gravi) e librarii ingenio; quod faepius non in hoc folum, fed & in aliis codicibus factum obfervavimus. Vtrobique Αὑτῷ cum edit. Lond. & partim cum Cant. fcripfit Vptonus.

Ibid. εὔγνωμον. εὐγνῶμον pb.

Verf. 12. Τοῦτ' ἔστι τὸ τοῦ Ἑρμοῦ ῥαβδίον. οὗ θέλεις, φησὶν, ἅψαι, καὶ χρυσοῦν ἔσται. „Quamquam non fum nefcius quo fenfu φησὶν ufurpatur in his Differtationibus, [vide ad I. 4, 9. I. 17, 25. &c.] tamen hic lego φασὶν, *ut ajunt*, *ut eft in proverbio*. Magna vis *Mercurii virgae aureae* attribuitur. Apud Lucian. Mort. Dial. p. 146. [Dial. 23.] Protefilaus, virga aurea contactus, in adolefcentem formofum convertitur. Dicitur Mercurius apud Homerum [Odyff. ε. 87. & κ'. 277.] χρυσόῤῥαπις." VPTON. — Ad rationem a viro docto propofitam, Cicero de Offic. I. 44. *Quod fi*, ait, *omnia nobis*, *quae ad victum cultumque pertinent*, *quafi* *virgula divina*, *ut ajunt*, *fuppeditarent*. Sed poterit fortaffe φησὶν ad Deum, qui Midam

dam facultate donavit quidquid contigisset in aurum convertendi, aut ad alium quempiam, cui ex vetusta fama tribuebantur ista verba, referri. Nisi forte & ipsum nomen ἡ παροιμία subintelligi potest.

Ibid. Οὔ· ἀλλ' ὃ θέλεις φέρε, *&c.* „Sic scribe. [Nempe in contextu, Meibomium secutus, Οὔ; sequenti signo interrogandi posuerat, verteratque *Nonne?* Recte vero jam olim Wolfius: *Non ita.*] Horat. lib. IV. Od. 4.

Duris ut ilex tonsa bipennibus,
per damna, per cædes, ab ipso
ducit opes animumque ferro."

VPTON.

Ibid. πάντα ταῦτα — — ὠφέλημα ἔσται. Possis ὠφέλιμα suspicari, quod ipsum h. l. habent codices nostri pab. Sed nolim solicitari vulgatum. Familiare & proprium Stoicis illud vocab. ὠφέλημα, *id quod prodest, lucrum, emolumentum.* Vide Cicer. de Fin. III. 10. & 21. Eodem mox infra vs. 17. utitur Noster.

Vers. 13. ἵνα σε κοσμήσῃ. „Vide ad I. 6, 37." VPTON. cf. cap. 21, 9.

Ibid. ἵνα δείξῃ σε ἔργῳ δι' αὐτοῦ, τί ἐστιν ἄνθρωπος *&c.* „Forte ἵνα δείξῃ ἔργῳ διὰ σοῦ, τί ἐστιν &c." WOLFIVS. — Si probum est σε, intelligendum erit, *ut te ostendat veluti exemplum, ut tuo exemplo doceat, quid sit homo.* Sed scabrosa utique oratio.

Vers. 14. διατρέψω. „Sic omnes codices quos consului, excepto Basil. qui habet διατρέψω. Legit Salmasius. διατρίψω." VPTON. — Ad mendosum διατρέψω, quod operarum errore in editionem Basil. irrepserat, recte notavit WOLFIVS: „διατρέψω lege, a διατρέπω." — Infelix ista conjectura, διατρίψω, non Salmasii est, sed Meibomii. Opportune in Indice Vptonus Hesychii glossam citavit: Διατρέψας· λαμπρὸς φανείς.

Ibid. οὐκ εὔξομαι ἀποθανεῖν. *mortem non optabo.* Ferri hoc ita potest, ut in præcedentibus jam significasse intelligatur philosophus, *se mortem non timere*, nunc hoc adjiciat, *se illam nec optare.* Sed prope absum ut probem lectionem, quæ in ora pb. adnotata est, οὐκ εὔξομαι μὴ ἀποθανεῖν, *non vota Diis faciam ne moriar.*

Vers. 16. Οὔ· *non; i. e. at tu non ita: sed, cave, ais, ne ægrotes, &c.* conf. ad vs. 10.

Ibid.

Ibid. μὴ λάβῃς ποτὲ Φαντασίαν τοῦ τὰ τρία τέσσαρα εἶναι. „Vide hujus capitis initium." VPTON.

Verf. 17. οὐκ ὠφέλημα ἔσται. „Sic codex Basil. Alii rectius ὠφέλιμα." VPTON. — ὠφέλιμα nusquam ego, nisi in Veneta editione, reperi; id vero minime equidem prætulerim vulgatæ scripturæ, in quam consentiunt nostri codices. Vide supra ad vs. 12.

Ibid. περὶ ἀναρχίας. „*De vita privati, & magistratu semoti.*" VPTON. — Nimirum perperam in versione, Wolfium secutus, *de perturbatione status publici* posuerat. Alter usus hujus vocabuli, quo *statum privatum* significat *honoribus carentem*, haud observatus Lexicographis, frequens apud Nostrum. Vide IV. 4, 2 & 23. &c. In eamdem sententiam III. 24, 103, ait πένητα, δίχα ἀρχῆς, νοσοῦντα.

Verf. 18. πρὸς τὸ πειδάριον πόλεμος, &c. Conf. II. 21, 11.

Verf. 19. Λεσβίῳ. „*Lesbius*, ex insula Lesbi, servi nomen; vel forsan scurra nescio quis, Epicteto molestus. Sic *Syrus*, *Geta*, nomina servorum ex locis imposita, unde originem duxerunt." VPTON. — Possit intelligi homo, conviciis suis & obtrectationibus (cf. vs. 9.) molestus nonnullis ex Epicteti auditoribus; quorum nomine fortasse dicta intelligi debent ista verba; quasi dixisset, *unusquisque vestrum sic secum ipse dicere debebat, Bene sit Lesbio* &c.

CAPVT. XXI.

Verf. 1. Οἱ τὰ θεωρήματα ἀναλαβόντες. Vulgo omnes, consentientibus libris, Ὅτι τὰ θεωρημ. Sed: — „Lego Οἱ τά." WOLFIVS. — „Recte. In nostro codice deest τά. Confer autem Enchir. cap. 46, 2." VPTON. — Sequioris ævi Scholiastarum, Commentatorum & Compilatorum, hic fere usus est, ut sermonem subinde a particula Ὅτι incipiant; significantes partim, *tenendum*, *observandum hoc esse*, *quod* &c. partim, *hæc scripsisse vel hæc verba fecisse auctorem quem præ oculis habebant.* Morem istum ab Arriano in consignandis hisce Epicteti Dissertationibus nusquam aliàs observatum videmus; quare lubens parui doctis viris, Οἱ corrigere jubentibus. Obvia ratio est, cur in primis præsertim librorum aut capitum vocibus, quarum priores literas minio pingere solebant, sæpius a vero aberraverint librarii.

Articu-

Articulum τὰ cum Vptoni codice ignorat quoque noster pb.

Ibid. πρᾶγμα βλαδαρὸν καὶ ἄβρωτον. Vulgo omnes πρᾶγμα καθαρόν. Vbi WOLFIVS: „Fortaffis ἀκάθαρτον." — VPTONVS vero nil aliud adnotavit, nisi fic vertiffe Schegkium: *revera vomitus erit cibus purus adhuc & crudus.* Ego ftatim, quin corruptum effet vocabulum καθαρόν, minime dubitandum duxi: deinde Hefychii gloffam confiderans, Βλαδαρά· ἄωρα, μωρά, ὠμά. id eft, βλαδαρά, *immatura, fatua, cruda;* unice convenire huic loco βλαδαρόν, pro mendofo καθαρόν, putavi. Literas β & κ ex librariorum errore fæpe inter fe permutatas effe, monui ad Polyb. I. 37, 9. X. 38, 7. XXI. 11, 1.

Verf. 3. ἀπ' αὐτῶν ἀναδοθέντων. Conf. I. 9, 18.

Ibid. ὡς οἱ ἀθληταὶ τοὺς ὤμους &c. Conf. I. 4, 13. & ibi notata.

Ibid. καὶ ἔφαγον. „Alludit ad athletarum ἀναγκοφαγίαν. Vide ad III. 15, 3." VPTON.

Verf. 5. σύνοδον. συνοδὸν pc. conf. ad II. 14. 8. Cæteri in vulgatam fcripturam confentiunt. Vide ad II. 14, 8. Idem pc. paulo ante, ter ἔνεγκε fcribit pro ἔνεγκαι; quorum neutrum fpernendum; hoc, indefin. primum medii; illud, indef. 2. activi.

Verf. 6. ἵν' ἴδωμεν. ἵν' εἴδωμεν pc. Ferri potuiffet εἰδῶμεν, ut I. 29, 42.

Ibid. Οὔ· ἀλλ' ἐλθ. Caret οὔ· pc.

Ibid. σχόλια. Hefych. & Suidas: Σχόλια· σημειολογήματα. Addit Suidas: ἢ ὑπομνήματα, καὶ ἑρμηνεῖαι. Quænam hic dicantur *Scholia*, vide mox vf. 7 fq.

Ibid. ζήτει τίνων κατεξεράσεις. „Vide III. 13, 23." VPTON.

Verf. 7. τὴν λέξιν διαλύσω. ἀναλύσω exfpectabam, quod mulle fe fignificavit Vpt. in Ind. ad voc. ἀναλύω. Sed in valgatum confentiunt libri; & ferendum id videtur, quemadmodum *fyllogifmos & fophismata* διαλύειν pariter atque ἀναλύειν dicunt Græci. Vide Sext. Empir. Pyrrh. lib. II. fect. 229. & 236 fqq.

Ibid. καθαρώτατα. Sic recte vett. editt. cum msstis; quemadmodum & corrigere Vptonus juffit, poftquam καθαρότατα temere irrepfit in pofteriores editions.

Ibid.

Ibid. Ἀντιπάτρου καὶ Ἀρχεδήμου Φοράν. „Φορὰν su-specta lectio καὶ ἀπροσδιόνυσος, ut mihi videtur. Nec tamen occurrit quicquam melius. Φθορὰν aut ὑποφορὰν non placet." WOLFIVS. — „Φορὰ est *vis*, *impetus*: Apud Aeschinem, φορὰ ῥητόρων. Et Plutarch. φορὰ τῶν σοφιστῶν. Nihil itaque mutare velim." VPTON. — Adsentior Vptono, Φορὰν h. l. dici *vim*, *impetum*, *vehementiam*, *acrimoniam ingenii*, quam in disputando prodebant duo illi viri; quos *principes Dialecticorum* Cicero adpellat, Acad. II. 47. de quibus porro consulendi auctores, quos Fabricius laudavit in Bibl. Gr. lib. III. c. 15. Sed quae exempla pro eodem significatu hujus vocabuli Vptonus ex Aeschine & Plutarcho adtulit, nil ea huc faciunt; nam ibi quidem Φορὰν *uberem proventum*, *multitudinem* significat. Propius huc spectabat alius locus, quem ex Plutarchi Themistocle citavit idem H. Stephanus, qui superiora duo loca Vptono suppeditavit; ubi haud longe ab initio ait, ἔτι δὲ παῖς ὢν, ὁμολογεῖται φορᾶς μεστὸς εἶναι. Cognata quadam notione, nonnihil tamen diversa, idem vocab. apud Polybium passim usurpatur.

Vers. 8. ἀπολίπωσιν οἱ νέοι τὰς πατρίδας. „Vide ad I. 4, 21." VPTON.

Ibid. τοὺς γονεῖς τοὺς αὐτῶν. Temere αὐτῶν ed. Lond. anon. & Vpt.

Ibid. λεξείδιά σου ἐξηγουμένου. Temere λέξει διά σου ed. Gen. quod in λέξεις διά σου mutarunt Col. Cant. Lond. Veram scripturam denique e vett. editt. restituit Vpton. De re conf. II. 21, 11. not.

Vers. 9. ἐφόδιον — — ἀφ' οὗ ὁρμώμενοι. Eadem ratione verbo ὁρμᾶσθαι usus est Xenoph. Cyrop. I. 6, 17. πλεῖστα τὰ ἐσθίοντα ἐν στρατιᾷ, καὶ ἀπ' ἐλαχίστων ὁρμώμενα.

Ibid. καὶ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν. „Vide ad I. 6, 37." VPTON. Conf. III. 20, 13.

Vers. 11. σχολὴν ἔχει. „*Scholas habet*. Vide Not. ad IV. 11, 35. & Indicem in Σχολή." VPTON. *in Addend.*

Vers. 12. Οὔ· ἀλλ' ἀπὸ λιμένος μὲν οὐδεὶς ἀνάγεται, μὴ θύσας &c. „Corrupte habent omnes codices [etiam nostri tres] ἀπολιπόμενος, pro ἀπὸ λιμένος. Recte Wolfius in versione: *Nemo e portu solvit*, *nisi* &c.

[Cujus

[Cujus emendationem merito in Græcum contextum adoptavit Vptonus.] Est autem ἀνάγεσθαι, oram solvere; κατάγεσθαι, appellere, portum subire. Act. Apost. 27, 2. Ἐπιβάντες δὲ πλοίῳ ἀνήχθημεν, — — τῇ δὲ ἑτέρᾳ κατήχθημεν εἰς Σιδῶνα. Cæterum alludit Epictetus ad sacra ista, quæ pro felici maris trajectu persolvebantur; διαβατήρια seu ἡγεσομόσυνα [an ἡγεμόσυνα voluit?] vocabant. Justinus lib. II. [lib. XI. 5.] Priusquam ulla navis littore excederet, hostias cædit. Virgil. Aeneid. III. 115.

Placemus ventos, & Gnossia regna petamus.

Et mox:

Sic fatus, meritos aris mactavit honores,
taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo;
nigram Hiemi pecudem, Zephyris felicibus albam.

Vide & Aeneid. V. 772 sq." VPTON. — Post οὐ· rursus interrogationem abjeci, quam ibi notaverat Vpton. conf. ad III. 20, 10 & 16.

Ibid. οὐδὲ σπείρουσιν ἄλλως οἱ ἄνθρωποι, εἰ μὴ τὴν Δήμητραν ἐπικαλεσάμενοι. „Antequam ararent, sacra Cereri faciebant, diem festum agitantes. Nomen Προηρόσια, ex re, huic festo datum. Hesychius: Προηρόσια· τὰ πρὸ τοῦ ἀρότρου [ἀρότου] θύματα. Virgil. Georg. I. 338.

Inprimis venerare Deos, atque annua magnæ
sacra refer Cereri, lætis operatus in herbis.

Pythag. in Aur. Carm.

— — — Ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι." — —

VPTON.

Vers. 13. τὰ μυστήρια ἐξορχῇ. „Suidas, in Ἐξωρχήσατο. τὰ μυστήρια ἐξωρχήσατο, ἀντὶ τοῦ, ἐξεμυκτήρισεν, ἔκπυστα ἐποίησεν. *Mysteria enunciavit*, vel, *derisit*, *divulgavit*. Hesychius: Ἐξορχήσομαι· χλευάζω, ὑβρίζω. Lege, χλευάσω, ὑβρίσω. De etymologia vocis Lucianus agit in tractatu περὶ Ὀρχήσεως. Vbi ait, τελετὴν ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὑρεῖν ἄνευ ὀρχήσεως. Et mox: τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Itaque ἐξορχεῖσθαι est *extra numerum moveri: ἐξορχεῖσθαι τὰ μυστήρια, arcanas saltationes in sacris ritibus usitatas divulgare:* vel, *sacra mysteria enuntiare & prodere.*" VPTON.

Ibid.

Ibid. Οἴκημά ἐστι καὶ ἐν Ἐλευσῖνι. „Eleuſis eſt oppidum Atticæ, ubi Eleuſinia in honorem Cereris agebantur: magnum in hanc rem ibi templum. Strabo lib. IX. [p. 395. ed. Caſaub.] Εἶτα Ἐλευσὶν πόλις, ἐν ᾗ τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν τῆς Ἐλευσινίας, καὶ ὁ μυστικὸς σηκὸς, ὃν κατεσκεύασεν Ἴκτινος, ὄχλον θεάτρου δέξασθαι δυνάμενον. In ſacris Eleuſiniis, Rex (uti dicebatur) myſteria procurabat, cui quatuor alii adjungebantur: in his erant, *Hierophanta*, ſic dictus a ſacris ordinandis; *Præco*, qui profanos abſiſtere jubebat, proclamans, *Procul, ô procul eſte profani; Daduchus*, qui facem ferebat." VPTON.

Ibid. κἀγὼ δᾳδοῦχον. Sic recte ed. Ven. Baſ. & Vpt. cum msstis. Temere κἀγὼ δᾳδοῦχος ed. Gen. Col. Cant. & Lond. anon.

Ibid. Αἱ φωναὶ αἱ αὐταί. τὰ γινόμενα τί διαφέρει ταῦτα ἐκείνων; Sic diſtinguere orationem juſſit Vptonus in Notis, præeunte Salmaſio; cum in contextu prave editiones omnes ſic diſtinxiſſent, αἱ φωναὶ αἱ αὐταὶ, pravam ſuperiorum editionum diſtinctionem ſecutus: αἱ φωναὶ τὰ γινόμενα. τί διαφέρει ταῦτα ἐκείνων, Et ſcripti quidem codices noſtri pariter poſt γινόμενα interpungunt orationem; perincommode utique, niſi ante τὰ γινόμενα ſuppleas ταῦτα, ut ſit: αἱ φωναὶ αἱ αὐταί. ταῦτα τὰ γινόμενα. Sed ſimplicior eſt Salmaſii Vptonique ratio, quam lubens amplexus ſum.

Verſ. 14. Ἀσεβέστατε ἄνθρωπε, *&c.* Corrupta hæc judicavit VPTONVS. „Donec, inquit, meliores ſe obtulerint codices, quid ſi hoc modo legas? Ἀσεβέστατε ἄνθρωπε, οὐδὲν διαφέρει· καὶ παρὰ τόπον τινὰ ταῦτα ὠφελεῖ, καὶ παρὰ καιρόν; καὶ μὴ μετὰ θυσίας δὲ, καὶ — — — παλαιοῖς; *Homo impiiſſime, nihilne differunt? hæccine alicui proſunt alieno tempore, alieno in loco? & non adhibito ſacrificio, adhibitis precibus, caſtitate, animoque ſic affecto, quod ad ſacra ſit acceſſurus, vetuſtasque cæremonias?*" — Mihi proba viſa erant omnia, prout conſentientibus libris vulgata ſunt. Illud unum incommodum, quod eadem præpoſitio παρὰ, atque etiam integræ dictiones, παρὰ τόπον & παρὰ καιρὸν, intra paucos verſus (conf. vſ. 16.) duobus non modo diverſis ſignificatibus, ſed pæne etiam prorſus contrariis, uſurpantur. Sed talia quidem apud optimos quosque & facundiſſimos ſcriptores paſſim obſervare licet:

licet: quo magis in hoc genere extemporariæ disputationis id ferendum, ubi præsertim viva vox & actio loquentis ambiguitatem non modo minuere, sed etiam plane tollere poterat. Simillimum fere huic exemplum vide III. 12, 13. si modo ibi vera scriptura. Hoc loco, pro καὶ παρὰ τόπον ταῦτα, Vptonus, invitis reliquis omnibus editionibus & scriptis nostris codicibus, καὶ παρὰ τὸν τόπον ταῦτα edidit; nescio suo-ne e codice, an e conjectura, an casu; nec enim in Notis rationem reddidit illius novationis.

Vers. 15. οὕτως εἰς Φαντασίαν ἐρχόμεθα, ὅτι. „Anglice: *By these means we come to have an Idea, that* &c.“ VPTON. — Nil variant libri: sed vide, ne legendum sit ὅταν εἰς Φαντασίαν ἐρχώμεθα.

Ibid. ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἐπανορθώσει τοῦ βίου κατεστάθη πάντα ταῦτα. „Hoc secundum ipsum Chrysippum. Vide Etymol. in Τελετή. Dicta est autem *Initiatio* ista τελετὴ, quippe *ad vitæ perfectionem* ducere videbatur: isque finis & scopus habitus est mysteriorum, ut initiatorum animæ ad illum statum perductæ, in quo erant priusquam in corpora descenderent, jam vita defunctæ cum diis essent habitaturæ; interea miseri isti homunciones, qui non initiabantur, ii demum in cœno atque luto degerent.“ VPTON. — Lubet Chrysippi verba, ab Etymologo relata, huc transscribere: Χρύσιππός φησι, τοὺς περὶ τῶν θείων λόγους εἰκότως καλεῖσθαι Τελετάς· χρῆναι γὰρ τούτους τελευταίους καὶ ἐπὶ πᾶσι διδάσκεσθαι, τῆς ψυχῆς ἐχούσης ἔρμα, καὶ κεκρατημένης, καὶ πρὸς τοὺς ἀμυήτους σιωπᾶν δυναμένης. μέγα γὰρ εἶναι τὸ ἆθλον, ὑπὲρ Θεῶν ἀκοῦσαί τε ὀρθὰ, (τὰ ὀρθὰ lege) καὶ ἐγκρατεῖς γενέσθαι αὐτῶν.

Vers. 16. ἄνευ ἁγνείας. Ante Vptonum ἄνευ ὑγιείας edebatur. Vbl: „Fortassis ἄνευ ἁγνείας, etsi mox sequitur οὐχ ἥγνευκας.“ WOLFIVS. — „Noster codex, ἄνευ ἁγνείας. Recte. Respexit ad *castimoniam* illam, qua se ad sacras res obeundas præparabant, a vino & venere, usuque carnis, & aliis interdictis se abstinentes. Vide Græv. ad Hesiod. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 733. Cic. de Leg. lib. II. [c. 8.] *Ad divos adeunto caste.* Inscriptio cujus meminit Porphyr. p. 66. [de Abstin. lib. II. sect. 19.]

Ἁγνὸν χρὴ νηοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα
ἔμμεναι· Ἁγνεία δ' ἐστὶ, Φρονεῖν ὅσια.

Illum caste oportet, qui aedem thure redolentem introit, apparere. Castimonia vero est, sobrio esse & pio animo." VPTON. — In mendosum ὑγιείας consentiunt nostri codices; sed in ora pc. notatur, γρ. ἁγνείας.

Ibid. στρόφιον. *Strophium.* *Zonam sacerdotalem* interpretatur Vptonus in Indice: at intelligi par est h. l. τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, *capitis redimiculum, fasciam, coronam;* quam in partem frequentius vocab. illud usurpatur. Vide exempla apud Suidam in h. v. & alia a Toupio collecta in Emend. in Suid. Parte III. Adde Lexica Latina in *Strophium.* Corona sive infula redimitum tempora Sacerdotum ad sacra facienda accessisse, satis notum est. Quare & apud ipsum Suidam, Στρόφιον ὃ ἱερεῖς φοροῦσι, non, ut vulgo fecerunt, *Zona quam sacerdotes ferunt* debuit verti, sed *infula, fascia sacerdotalis.*

Ibid. οὐχ ἥγνευκας. οὐχ ἥγνευσας pc.

Ibid. ἱεραί εἰσιν αἱ φωναὶ αὐταὶ καθ' αὑτάς. Perperam αὐτὰς καθ' αὐτ. ed. Ven. & Bas. & Gen. ubi recte Wolf. & Salmas. αὐταὶ corrigendum monuerunt, quod & ed. Salmant. in ora notavit, & posteriores editores in contextum receperunt. Et sic cum Vptoni codice habent nostri tres. Vide vero, ne post verbum λέγεις, quod praecedit, interpungenda sit oratio, & interrogative accipienda sint ista, Ἱεραί εἰσιν &c. hac sententia: *Tu solas voces, quas didicisti, proloqueris. Sacrae-ne igitur sunt voces ipsae per se?* Id est: *Quasi vero ipsae voces, solae per se, sacrae essent.*

Vers. 17. Ἄλλον δεῖ τρόπον. Placuit haec verborum series, quam ex cod. nostro pb. adoptavi. Vulgo Ἄλλον τρόπον δεῖ.

Vers. 18. καὶ σῶμα ποιῶν. Conf. IV. 11, 19 sqq. III. 22, 86 sqq.

Ibid. συμβουλεύειν. Temere pa. συμβασιλεύειν.

Vers. 19. ὡς Σωκράτει συμβουλευε τὴν ἐλεγκτικὴν χώραν ἔχειν. „Vide quid de se Socrates dicit apud Platonem in Apol. ubi memorat Apollinis oraculum, eum Sapientissimum hominum judicantis. Vide quoque ultima verba Xenoph. in Ἀπομν. Item quae Nicias dicit in Plat. Lachete p. 187. edit. Steph. de Socratis more ἐλεγκτικῷ, quo res omnes propositas ad amussim examinabat. Ipse Socrates in Gorgia, se unum ex eorum numero profi-

tebatur

trebatur, qui libenter redarguerentur, pariterque arguerent: τῶν ἡδέως ἐλεγχθέντων, ἡδέως τε ἐλεγξάντων. Vide Julian. Orat. VI. p. 358. & Plutarch. in Platon. Quæst." VPTON.

Ibid. Διογένει τὴν βασιλικήν. Vide III. 22, 57. & ibi not.

Verf. 21. Ἰδοὺ ἐκεῖνος ταῦτα· κολλύρια· κἀγὼ ἔχω. Sic omnes vulgo verba ista distinguunt; nisi quod post ταῦτα comma ponunt editi, ubi minus punctum habent codices nostri. Varie quidem ac varie tentari commodior distinctio poterat. Ἰδοὺ ἐκεῖνος ταῦτα κολλύρια· (scil. ἔχει.) κἀγὼ ἔχω. Aut ἰδοὺ ἐκεῖνος· ταῦτα κολλύρια κἀγὼ ἔχω. VPTONVS: „Forsan transpositis, inquit, vocibus legendum: Ἰδοὺ ἐκεῖνος κολλύρια, ταῦτα κἀγὼ ἔχω. — SALMASIVS adnotaverat: „ἰδοὺ ἐκεῖνῳ ταῦτα, vel, ἰδοὺ ἐκεῖνος, ταῦτα κολλύρια, &c." — Ego in vulgata ratione, cum certiorem non haberem, adquiescendum putavi.

Verf. 22. Τί οὖν κυβεύεις ἐν τοῖς μεγίστοις; *Quid ergo maximis in rebus ludum facis?* Vptonus cum Wolfio, *aleam jacis?* Sic vf. 24. κύβευε, *lude;* illi, *aleam jacito.* Conf. II. 9, 17. not.

Verf. 23. οὔτ' ὀρέγομαι. *&c.* „Respicit ad Tres in Philosophia locos." VPTON. — De quibus ad III. 2. init.

CAPVT XXII.

TIT. Περὶ Κυνισμοῦ. „Cynici æque ac Stoici, id quod Honestum, solum expetendum duxerunt, in bonis numerantes. Laërt. VI. 104. Ἀρέσκει δ' αὐτοῖς (Κυνικοῖς) καὶ τέλος εἶναι τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν, — — ὁμοίως τοῖς Στωϊκοῖς· ἐπεὶ καὶ κοινωνία τις ταῖς δυσὶ ταύταις αἱρέσεσίν ἐστιν. ὅθεν καὶ τὸν Κυνισμὸν εἰρήκασι σύντομον ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν. Item in vita Zenonis, sect. 121. Κυνιεῖν τε αὐτὸν (τὸν σοφόν·) εἶναι γὰρ τὸν Κυνισμὸν σύντομον ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν. Cato apud Cic. de Fin. III. 20. *Cynicorum autem rationem atque vitam alii cadere in Sapientem dicunt, si quis ejusmodi forte casus inciderit, ut id faciendum sit; alii nullo modo.* Hinc germani Cynici a Stoicis laudantur, quales Antisthenes, Diogenes, Demetrius. Nam si quid erat discriminis, in vestitu & vivendi more fuit. Hinc Juvenal. XIII. 121.

Et qui nec Cynicos, nec Stoica dogmata curat,
a Cynicis tunica distantia."

 VPTON.

VPTON. — Quidquid sit quod de Cynicorum ratione alii, sive merito, sive immerito, judicaverint; memorabilis utique & notatu dignissima lectoribus omnibus videbitur Epicteti disputatio *de Cynismo*, quam hoc loco Arrianus nobis conservavit.

Verf. 1. Σκεψόμεθα, *considerabimus*. Vulgo Σκεψώμεθα, *consideremus*. Praetuli autem futurum tempus, quod dederunt codd. nostri pbc. quod aptius visum est ad id quod mox sequitur, (*Verf.* 2.) Τοσοῦτον δ' ἔχω σοι νῦν εἰπεῖν. Vbi particulam νῦν ignorabant quidem veteres editiones; adjecit autem Vptonus, e suo codice, ut puto, (quamquam de eo in Notis monere oblitus est) cum quo consentit noster pb.

Verf. 2. ὁ δίχα Θεοῦ. οὐ δίχα ed. Gen. operarum errore, in ed. Col. propagato; quem corrigendum monuit Salmas.

Verf. 3. λέγει αὐτὸς ἑαυτῷ. *sibi ipse dicit*. „Pro ἑαυτῷ lego Αὐτῷ, i. e. *domino*. Nam Αὐτὸς est κύριος, & *Ipse* apud Latinos, *Dominus*: monui supra ad I. 19, 21. Verte itaque: *Neque in domum bene constitutam ingressus aliquis*, domino *dicit*, *Me oportet esse dispensatorem*." VPTON. — Equidem in vulgata adquiescendum puto. Agitur de servo, qui sibi ipse munus dispensatoris sumit, quod ei a domino mandatum non est. Caeterum ordinem verborum leviter mutavi, praeeunte nostro cod. pb. Caeteri vulgo αὐτὸς ἑαυτῷ λέγει. Mox vero, pro ἐπιστραφεὶς, mendose in eodem cod. pb. στραφεὶς scribitur absque praepositione.

Ibid. ἑλκύσας ἔτεμεν. „*Tractum secabat*, vel *secuit*. Suspecta lectio; nisi forte τέμνειν pro *caedere locis* capitur." WOLFIVS. — „Quid si pro ἔτεμεν, si vox displiceat, ἀτίμα?" VPTON. Post ἑλκύσας haud dubie verbo usus est, gravius aliquid sonante quam ἀτίμα. Quidni vero, quemadmodum latine non modo securi aut alio instrumento secante, sed & loris aut flagro *caedere* dicimus, eadem ratione Graeci τέμνειν de eo dicere potuerint qui *flagris caedit?* Certe, quod nec a Lexicographis adnotatus est iste usus, nec alia ejusdem usus exempla nobis in promtu sunt, non satis caussae esse videtur, cur illud verbum h. l. sollicitemus.

Verf. 4. ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει ταύτῃ. „Vide ad II. 5, 26." VPTON. — ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ πόλει scribitur in pc.

Verf.

Verf. 5. καὶ οὕτω διακόνει. διακίνει vulgo edebatur, confentientibus libris. Sed: „Fortaffe διακόνει." WOLF. — „Recte: nam de Cynici *adminiftratione* loquitur." VPTON. — Quorum rationem unice probandam adoptandamque putavi. conf. vf. 69. & III. 26, 28. Nam vulgatum διακίνει nullo modo ferendum vifum erat. Paulo ante, pro ἐνιαυτὸν, in fola ed. Baf. eft ἐνιαυτοῦ, operarum incuria; pro ὥρας vero eft ὥραν in cod. pc. Mox, ante ἀπὸ τῶν μεγίστων, particulam καὶ infertam habet pb.

Verf. 6. τὰ σαυτοῦ. τὰ σαυτοῦ pc. minus commode, nam τὸ σαυτοῦ πράσσε nil aliud hic intelligi debet, nifi *fuga falutem pete.*

Ibid. Σὺ ταῦρος εἶ. „Vide ad I. 2, 30." VPTON.

Verf. 7. ἴσθι Ἀγαμ. & mox ἴσθι Ἀχιλλ. Sic recte ed. Vpt. cum noftris codd. pbc. Olim ἔστι edd. cum pa.

Verf. 8. ἐν πλείοσι μάρτυσι. Poftremum vocab. quod cum veteribus editionibus ignorant fcripti noftri omnes, e fuo codice adjecit Vptonus. Vereor, ne e fcholio. Sane percommode carere poteramus ifta acceffione. Sicut nude ἐν πᾶσι dicunt Græci, *coram omnibus, omnium in oculis;* fic ἐν πλείοσι, fuerit *coram pluribus, in plurium hominum præfentia.*

Verf. 9. Καὶ σὺ βούλευσαι. Sic recte fuo e codice edidit Vpton. Cæteri omnes corrupte, Καὶ συμβουλεῦσαι.

Verf. 10. περιερχόμενος αἰτεῖν ἄρξομαι [καὶ] τοὺς ἀπαντῶντας λοιδορεῖν. Particulam καὶ ignorant edd. & msti omnes. Perfpecte vero VPTONVS adnotavit: „Legendum, περιερχόμενος αἰτεῖν ἄρξομαι τοὺς ἀπαντῶντας λοιδορῶν, *circumiens mendicare incipiam, obvios conviciis inceffens;* vel περιερχ. αἰτεῖν ἄρξομαι, καὶ τοὺς ἀπαντ. λοιδορεῖν. Sic infra vf. 50. τοῖς ἀπαντῶσι λοιδορεῖσθαι ἀκαίρως. Eadem de re Julian. Orat. VII. p. 394. de Cynica Secta: Καὶ εἰ μὲν ἐκ τούτων τις ἀξιοῖ τὸν κυνισμὸν, ὁποῖός τις ἐστὶν, ἡμῖν ἐπιδεῖξαι, βλασφημῶν τοὺς Θεοὺς, ὑλακτῶν πρὸς ἅπαντας. Vbi omnino lege ἀπαντῶντας pro ἅπαντας. Hanc enim lectionem fenfus poftulat, & hic Arriani locus confirmat." — Sic ille. Ego particulam καὶ in contextum inferui; fed, quoniam non fatis certum eft, ita fcripfiffe Arrianum, uncis eam inclufi. Sic verbum αἰτεῖν, abfolute pofitum, ut aliâs

 ἐπαιτεῖν,

ἐπαιτεῖν, sonabit *mendicare, stipem rogare*; quemadmodum & nudum nomen ὁ αἴτης reperitur pro ὁ ἐπαίτης, *mendicus*. Quod si *absque copula* καὶ, pro λοιδορεῖν, λοιδορῶν legas; accusativum τοὺς ἀπαντῶντας perinde sive ad αἰτεῖν referre poteris, sive ad λοιδορῶν; utrumque certe patitur grammatica ratio.

Ibid. ἐρωτικαιζόμενον. Idem valet ac ψιλούμενον, III. 1, 14. & aliàs.

Vers. 13. ὄρεξιν ἆραί σε δεῖ. Corrupte olim ἀρέσαι edebatur: ubi „ἆραί σε legendum jam pridem monuerant Wolfius & Salmasius; quod ab VPTONO demum receptum, adnotante: „Recte omnino. Vide quæ notavimus ad cap. 2. hujus libri in initio, & III. 12, 8. & Enchir. c. 2, 2. Ex ΑΡΕΣΑΙ, literarum ordine mutato, fit ΑΡΑΙ ΣΕ. atque eadem est pronunciatio, unde forsan librariorum error." — In corruptam scripturam ἀρέσαι consentiunt nostri codd. pab. sed pc. magis etiam corrupte ἀέση habet.

Ibid. μὴ φθόνον, μὴ ἔλεον. „Vide ad I. 18, 3." VPTON.

Ibid. μὴ πλακουντάριον. „Cynici non omnino placentis abstinebant; ideo addit μὴ φαίνεσθαί σοι καλόν. Demonax, & ipse Cynicus, apud Lucianum: Ἐρομένῳ δέ τινι, εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίει· Οἴει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία; *Sciscitanti cuidam, num & ipse placentis vesceretur, Existimas, inquit, apes stultis suos favos facere?* Diogenes apud Laërt. VI. 56. Ἐρωτηθεὶς, εἰ σοφοὶ πλακοῦντα ἐσθίουσι· Πάντ' (lego Πάντως) εἶπεν, ὡς καὶ λοιποὶ ἄνθρωποι. *Interrogatus an sapientes placentis vescerentur, Omnino, inquit, sicut reliqui homines.*" VPTON. — Illud πάντ' apud Laërt. peræque ex πάνυ, atque ex πάντως, corruptum esse potest, Υ cum Τ permutato.

Vers. 14. τοὺς τοίχους προβέβληνται. „Vide infra ad IV. 8, 33." VPTON.

Ibid. ἔστηκέ τινα. Sic Vpton e suo cod. cui adsentitur noster pb. Corrupte alii, quemadmodum olim edebatur, ἐστηκέναι τινα. Vbi WOLFIUS: „Fortassis ἔστακέ τινα, aut ἐκέλευσεν ἑστηκέναι τινά." — Equidem prope absum ut veram esse suspicer priorem Wolfii conjecturam, ἔστακέ τινα, in præt. perf. quemadmodum & præcessit modo κέκλεικε in perfecto. Nam ἕστηκα &

ἕστακα

ἵσταμαι non solum neutrali five intransitiva notione usurpantur, sed & activa atque transitiva; de quo usu dixi ad Polyb. III. 94, 7. & X. 24, 2. cf. supra ad I. 4, 30. Is usus cum insolentior visus esset docto alicui librario, induci ille potuit ut ἵσταται in ἕστηκε mutaret; in aliis exemplis idem verbum temere & casu in ἱστάμεναι detortum est. Hoc loco Salmasium quoque ἱσταμένων τινα video probasse.

Ibid. λέγε. Nempe hoc mandatum servo dat dominus. λέγει est in pb. sed a recentiori manu; λέγε prius scriptum erat, in quod cæteri omnes consentiunt.

Vers. 16. ἤρκταί τι τῶν ἐκτὸς φοβεῖσθαι. Olim τῶν ἐντός. Vbi WOLFIVS: „τῶν ἐκτὸς lego." — Idque, ab illo in versione expressum, & a Salmasio unice commendatum, in Græcum contextum primus recepit editor anonymus Lond. tenuitque Vptonus. Recte; quamquam in pravam scripturam consentiunt scripti libri. De re conf. Enchir. cap. 23.

Vers. 17. Ἂν δ' ἀπὸ τύχης ἐμπέσῃ ὁ παιδευτὴς ὁ κοινός. „*Communem institutorem* appellat Cynicum. Sed quid sit τὸ ἐμπίπτειν absolute, non occurrit. Aliquid deesse suspicor." WOLFIVS. — „Noster codex habet ἀποτυχῇς. Quid si itaque legas? ἂν δὲ ἀποτυχῇ ἐμπεσὼν (vel potius περιπεσὼν) ὁ παιδ. *Si vero forte fortuna in malum inciderit*, vel, *lapsus fuerit ille* &c. Vel legendum, ἂν δὲ ἀπὸ τύχης περιπέσῃ ὁ παιδ." VPTON. — Nil mutant libri nostri. Nec solicitandum ἀπὸ τύχης, *aliquo casu*, *fortuna* (five prospera, five adversa) *sic ferente*. Quod in Wolfii Adnot. pro ὁ κοινὸς, ἐκεῖνος scribitur, id non interpretis illius consilio, sed operarum errore factum esse, ex ipsa interpretatione adjecta satis adparet. Commodius vero idem Wolfius in versione *publicus ille institutor* posuit, quam *communis* in Adnotatione: eamdem in sententiam mox ἐπιστατεῖν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις dicit Epictetus, id est, *aliis omnibus hominibus præesse*. Pro ἐμπέσῃ, suspicatus olim eram ἐκπέσῃ, *a via declinaverit*; *peccaverit*. Sed bene habet vulgatum. τὸ ἐμπίπτειν opponitur τῷ ἀποκρύπτειν ἑαυτὸν καὶ λανθάνειν, & est *incidere in manus hominum*, *deprehendi*, *capi*. Sic aves & feræ, quibus insidiantur venatores, τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι. Xenoph. Ἀπομνημ. II. 1, 4. Tum qui *deprehensi in carcerem conjiciuntur*, pariter ἐμπεσεῖν dicuntur εἰς δεσμωτήριον. Vide Hesych. hac voce,

 & ibi

& ibi Küsterum. Salmasius quid spectarit, non video, cum distinctione succurrendum huic loco putaret, scilicet interserto post verbum ἐμπέσῃ commate.

Vers. 18. ἐπιθαῤῥεῖν οἷόν τ' ἔτι. ἔτι ex ed. Ven. & Bas. restitui, quibus adsentiuntur codd. pab. Sic vero etiam debuerat pc. qui in contextu quidem mendose οἷόν τ' ἐστι habet, sed superne vera lectio ἔτι adnotatur. Nihil frequentius apud Nostrum isto usu particulae ἔτι, (vide ad II. 17, 26. & conf. infra vs. 40.) nec opus est adjecto verbo ἐστί. Casu vero, nescio, an male sedulo consilio οἷόν τ' ἔστι h. l. scripsit etiam editor Genev. quod repetiit Col. tum in οἷόν τ' ἐστιν mutavit Cant. quia sequitur ἐξ vocula, a vocali incipiens. Inde οἷόν τ' ἐστὶν Lond. anon. correcto accentu; rursus vero οἷόν τ' ἔστιν Upt. Quodsi in οἷόν τ' ἐστὶν consentirent libri, minime equidem id improbarem, sed tunc ἔτι θαῤῥεῖν legendum suspicaturus eram, pro ἐπιθαῤῥεῖν, quod verbum absque exemplo citatur in Lexicis, apud Suidam vero non nisi hoc modo adfertur, Ἐπιθαῤῥῶ, δοτικῇ. id est, ἐπιθαῤῥῶ *cum dativo casu construitur.*

Vers. 19. καὶ τὴν ἔνστασιν ταύτην. Caret καὶ pc. Suspicatus equidem eram κατὰ τὴν ἔνστ. ταύτην. Heynius ad Ench. c. 23. intelligit καὶ τὴν ἔνστ. ταύτην δεῖ ἔχειν. Sed duriusculum videtur, verbum ἔχειν per ellipsin subintelligi: quin potius e praecedentibus verbis intelligi par est, καὶ τὴν ἔνστασιν ταύτην δεῖ καθαρὰν ποιῆσαι. Intelligendum autem illud institutum, de quo supra dixit vs. 13. Nam ad illud Πρῶτον, a quo versus 13. incipit, refertur Πρῶτον οὖν hoc vs. 19.

Vers. 20. ἐμοὶ ὕλη ἐστὶν ἡ ἐμὴ διάνοια. „Conf. I. 15, 2. III. 3, 1. IV. 8, 10 sqq." UPTON.

Ibid. χρῆσις. Perperam κρίσις pa. Quae duo vocabula & alias subinde permutantur a librariis.

Vers. 21. Θάνατος; Interrogandi signum h. l. omnes editiones habent; scripti nostri libri ne ullam quidem distinctionem, quae nec desiderabatur magnopere. Sufficere, puto, nudum comma saltem poterat, aut minus punctum quod vocant Grammatici. Confer vero proxime sequentem Adnot.

Vers. 22. Φεῦγε; „Repone Φυγή; interrogative, uti supra Θάνατος;" UPTON. — In morata (quam dicunt) oratione ferendum illum imperativum putavi, in quem consentiunt libri omnes. *Fuge!* Nempe, *sic dicit*

cit mihi aliquis; aut sic interdum subit animum ut mihi ipse dicam; at mox me recolligo, & respondeo, &c.

Ibid. ὅπου δ' ἂν ἀπέλθω, ἐκεῖ ὁ ἥλιος, ἐκεῖ ἡ σελήνη. „Vide Musonium apud Stobæum p. 234. [in Serm. XXXVIII. de Exsilio.] Shakespear nostras, in Trag. Cymb. Act. III.

P. *Then not in Britain must you' bide.* I. *Where then?*
Hath Britain all the sun that shines? Day, night, are they not but in Britain? Prythee, think, there's living out of Britain?"

VPTON.

Vers. 23. ἄγγελος ἀπὸ τοῦ Διὸς ἀπέσταλται πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Vulgo omnes, consentientibus libris, excepto uno e nostris post ἀπέσταλται particulam καὶ inserunt; quam nos, ut importunam & ab hoc loco alienam, ejecimus præeunte cod. pb. qui illam ignorat. Quod si ea ab Arriani manu est, oportet intercidisse aliquod nomen; v. c. καὶ κήρυξ πρὸς ἀνθρ. quod ipsum nomen infra vs. 69. cum duobus illis, ἄγγελος & κατάσκοπος conjunctum habes. Mox cum pab. post ἀνθρώπους comma posuimus, deleto illo quod post κακῶν vulgo ponebatur.

Vers. 24. ὁ Διογένης ἀπαχθεὶς &c. „Vide ad I. 24. 6." VPTON.

Ibid. κατάσκοπος εἶναι. „Ante hanc vocem videtur deesse ἔφασκε." MEIBOM. (Nam *Meibomii* est ista Adnotatio, non *Salmasii*, cui Vptonus eam tribuit.) — „Supra, εἰδέναι δεῖ, ὅτι ἄγγελος — — ἀπέσταλται. Sic forsan hoc in loco καὶ, ὡς ὁ Διογ. — — κατάσκοπός ἐστι, vel κατάσκοπον εἶναι δεῖ. *Scire oportet, se nuncium esse a Jove, — — & exploratorem, uti Diogenes* &c. Vel, *Et oportet eum esse exploratorem, uti Diogenes.*" VPTON. — Variæ utique tentari possunt rationes medendi luxatæ orationi: sed quoniam nulla earum certi aliquid habere videbatur, nihil ausus sum novare, nisi quod post ἐνθυμοῦνται pro majori puncto, quo ibi vulgo distinguebatur oratio, minus punctum posui; quo facto, fortasse nihil amplius desiderabitur, & sic cohærebit oratio: εἰδέναι δεῖ, ὅτι ἄγγελος ἀπὸ τοῦ Διὸς ἀπέσταλται — — καὶ — — κατάσκοπος εἶναι.

Ibid. τῷ γὰρ ὄντι. τῷ ὄντι γὰρ pb.

 Vers.

Verf. 25. *παραταραχθέντα.* Mendofe quidem παραταχθέντα pa. fed idem in ora, γρ. *παραχθέντα*, quod verum videtur. Sane fufpectum videri debet compofitum verbum, quod vulgo hic legitur.

Verf. 26. *ἀνατεινάμενον*, *elata voce.* Vptonus cum Wolfio, *elata manu.* Commodius vero idem Vpt. in Indice, *elata & magnifica voce*; provocans ad illum verbi ἀνατείνασθαι ufum, Hefychio & Suida obfervatum, quo *minari*, *fuperbas minas intentare* fignificat; quem ufum apud Polybium paffim obfervavimus. Fortaffe etiam fatis fuerat, *erigere fefe*, aut *erecto capite*, quemadmodum ἀνατείνειν τὸν τράχηλον dicit Il. 16, 41. Il. 17, 29. aut *elato animo*, quemadmodum apud Suidam eft ἀνατείνας τὴν ψυχήν. Cf. Henr. Stephan. Thef. in h. v. col. 1285. extr. Sed placet Vptoni interpretatio.

Ibid. λέγειν τὸ τοῦ Σωκράτους· Ὦ ἄνθρωποι, ποῖ φέρεσθε; „Meminit de hac Socratica exclamatione Dio Chryfoft. Orat. XIII. p. 223. Ἐκεῖνος γὰρ ὁπότ' ἴδοι πλείονας ἀνθρώπους ἐν τῷ αὐτῷ, σχετλιάζων καὶ ἐπιτιμῶν ἐβόα πάνυ ἀνδρείως τε καὶ ἀνυποστόλως· Ποῖ φέρεσθε, ὦ ἄνθρωποι, καὶ ἀγνοεῖτε, μηδὲν τῶν δεόντων πράττοντες. Crates, apud Plutarch. de Liberis educandis p. 4. dicit, *fe, fi fieri poffet, altiffimo urbis loco confcenfo, proclamaturum:* Ὦ ἄνθρωποι, ποῖ φέρεσθε, οἵ τινες χρημάτων μὲν (fupple, καὶ) κτήσεως πέρι πᾶσαν ποιεῖσθε σπουδὴν, τῶν δὲ υἱέων, οἷς ταῦτα (potius ταῦτα) καταλείψετε, μικρὰ φροντίζετε; *O homines, quo tenditis, qui quidem in opibus & poffeffionibus totum impenditis ftudium; filiorum vero, quibus eafdem relicturi eftis, parvam habetis curam?*" VPTON. — Opportuna hæc a viro docto adnotata. Emendationes vero ad Plutarchum propofitas a nemine magnopere defideratum iri puto. Particulam Ὦ ante ἄνθρωποι ignorat nofter cod. pb. Corrupte ὤθρωποι pc. qui ὦ ἄνθρωποι debuerat. Sed ἰώνθρωποι pa. in quo latet Ἰὼ ἄνθρωποι.

Ibid. τὸ εὔρουν καὶ τὸ εὐδαιμονικόν. Vulgo omnes, confentientibus libris, καὶ τὸ ἡγεμονικόν. Sed unice probandum SHAFTESBVRIENSEM duxi, monentem: „Forte εὐδαιμονεῖν, vel potius τὸ εὐδαιμονικὸν, ut infra." — Certe qui vf. 39. cum eis, quæ hoc loco proxime fequuntur, contulerit, de veritate hujus emendationis non dubitabit.

Verf.

Verſ. 27. Ἐν σώματι οὐκ ἔστιν. *&c.* „Poſſet legi, Ἐν σώματι οὐκ ἔστιν. Et mox, Ἐν κτήσει οὐκ ἔστιν. Et paulo poſt, Ἐν ἀρχῇ οὐκ ἔστιν. — — Ἐν βασιλείᾳ οὐκ ἔστιν. Lector in hisce & locis ſimilibus candide ſuo fruatur judicio." VPTON. — Vtique hæc talia ſenſui cujusque lectoris ſunt permittenda. Veteres editiones & ſcripti libri poſt Ἐν σώματι, partim comma ponunt, partim etiam interrogandi ſignum; poſt κτήσει, poſt ἀρχῇ &c. nullam adhibent diſtinctionem. Quæ ratio haud diſplicet.

Ibid. Ἴδετε Μύρωνα, ἴδετε Ὀφέλλιον. „Ofellus, cum locupletiſſimus eſſet, & moderatam vitam ageret, ſubito proſcriptus, ferebat ſe non admodum ſentire fortunæ mutationem, propter priſtinam parſimoniam cui aſſueviſſet. De quo ſic Horatius in Sermonibus, lib. II. Sat. 2.

Quæ virtus, & quanta, boni, ſit, vivere parvo
non meus hic ſermo eſt, ſed quem præcepit Ofellus."

SCHEGKIVS. — „Certe Schegkius parum ad rem attentus, quæ ſupra ſunt, ſcripſit. Nam *Myro* iſte & *Ophellius* videntur eſſe ex Gladiatorum numero, magno quidem & robuſto corpore, ſed homunciones nullius pretii." VPTON. — Recte interpres Britannus. Neque enim magis huc ſpectat celebris ille veteris Græciæ ſtatuarius Myro, quam Ofellus Schegkio memoratus.

Ibid. Ἴδετε Κροῖσον. „*Crœſus*, Lydorum rex ditiſſimus;

— — — *Quem vox juſti facunda Solonis*
reſpicere ad longæ juſſit ſpatia ultima vitæ."

VPTON.

Verſ. 30. καμψότερος ἂν Σαρδαναπάλου. ἂν tacite correxit editor Cantabr. & tenuere Lond. & Vpton. Recte. Sic vero noſtri codd. pbc. ἦν pa. ἂν editiones vett.

Ibid. ῥεγχόντων. Sic ſcripſi cum tribus noſtris codd. Vulgo ῥεγκόντων. Conf. IV. 10, 29.

Ibid. ἐκεῖνος τί ποιεῖ; Mutata verborum ſerie, τί ποιεῖ ἐκεῖνος; pb.

Ibid. Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς, & mox Πλάζομαι ὧδε, *&c.* „Iliad. K'. vſ. 15. & vſ. 91 ſqq." VPTON.

Verſ. 31. Ἀλλὰ πολύχρυσος εἰ καὶ πολύχαλκος. „Homerus Agamemnonem Iliad. H'. 180. & Λ'. 46. nominat

βασιλῆα

βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης. Sophocles, perpetuus Homeri imitator, in Electra vſ. 9. Μυκήνας τὰς πολυχρύσους. Vnde Horat. lib. I. Od. 7. *dites Myceuas.* Quin & Hector apud Hom. Iliad. Σ'. 289. vocat Trojam, πολύχρυσον, πολύχαλκον." VPTON.

Ibid. Ἐκεῖνο, ὅ τι ποτὲ, ἠμέληταί σου καὶ κατέφθαρται, ᾧ ὀρεγόμεθα. *Illa tui pars, quæcumque ſit, neglecta & corrupta eſt, qua adpetimus.* Wolfius in verſione, quam & Vptonus tenuit, pro σου poſt ἠμέληται, σοι expreſſit, & verba ὅ τι ποτὲ prorſus prætermiſit: *Illud tibi neglectum & corruptum eſt, quo adpetimus.* Ego, ſi σοι obtuliſſent libri, lubens acceſiſſem; ſed non neceſſariam putavi eam emendationem. Quæſiverat paulo ante Epictetus, τί τῶν σῶν ἔχει κακῶς; Ad eam quæſtionem nunc reſpondet: ἐκεῖνο — — σοῦ (id eſt, ἐκεῖνο τὸ σόν, vel ἐκεῖνο τῶν σῶν) ἠμέληται &c. *illud tuum, illa rerum tuarum, illa tui pars, neglecta eſt* &c. Interferit autem verba ὅ τι ποτὲ, id eſt, *quidquid illud ſit, quæcumque illa ſit;* nempe auditoribus cogitandum relinquit, quid illud ſit, (quandoquidem nec corpus eſt, nec poſſeſſiones externæ) & quo nomine adpelletur. Eadem verba, ὅ τι ποτὲ, diſtinctionis cauſſa inter duo commata poſui, quæ commata aberant in edd. & msstis. Cæterum nil variant libri; niſi quod, pro ὅ τι ποτὲ, ſic fere ſcribunt ὅ, τί ποτε, quod perinde eſt; & quod καὶ ἔφθαρται habet cod. pb. pro καὶ κατέφθαρται.

Verſ. 32. καὶ τί ἀλλότριον. Sic recte Vpt. e ſuo cod. & Pariſ. ut ait, id eſt e noſtro pa. cui adſentitur pb. Olim καὶ τὸ ἀλλοτρ. edebatur; & ſic eſt in pc.

Verſ. 33. Ταλαίπωρον ἡγεμονικὸν. "Incluſive ſ neo ſine indignatione; hoc modo: Οἱ γὰρ Ἕλληνες κινδυνεύουσι (ταλαίπωρον ἡγεμονικὸν, καὶ μόνον ἀτημέλητον καὶ ἀθεράπευτον!) μέλλουσιν ἀποθν." VPTON. — Ego, ſi quid in diſtinctione mutandum, malim mox poſt ἀναιρεθέντες interrogationem vel exclamationem indicari; ut per mimeſin & ironiam repetita iſta Agamemnonis verba intelligantur: *Itane morientur, a Trojanis interfecti?* vel, *Nempe morientur, a Trojanis interfecti!* *Quaſi vero* &c.

Ibid. ἀτημέλητον καὶ ἀθεράπευτον. Inverſo ordine pa. ἀθεραπ. καὶ ἀτημελ.

Ibid. Μή τοι ἄλλο τι. "Sic noſter codex. Alii μή τι ἄλλο τι." VPTON. — Cum olim vulgatis conſentiunt noſtri.

Verſ.

Verf. 34. Σοὶ δὲ — — ἡ θύρα κέκλεισται; „Vide ad I. 9, 20," VPTON.

Ibid. Τί οὖν πενθεῖς; Οὐᾶ· βασιλεύς· καὶ τὸ τοῦ Διὸς σκῆπτρον ἔχων. *Quid ergo luges? Vah!* (vel, *Papæ!*) *rex! & Jovis sceptrum gerens!* Expressi scripturam distinctionemque, quam præibat editio Ven. cum qua consentiunt msti, nisi quod οὐά· cum gravi accentu scribunt pac. & οὐά· cum acuto, codex pb. qui tamen ipsi rursus omnes, III. 23, 24 & 32. in οὐᾶ, cum circumflexo, fere consentiunt. Est autem οὐᾶ, vel οὐά· exclamatio admirantis & adplaudentis, *vah! euge!* (conf. not. ad III. 23, 24.) qua nunc per ironiam utitur Epictetus, ut latine commode *papæ!* vertere possis: *Papæ, præclarus rex!* In aliam sententiam interpretatus Schegkius erat: *Quid exclamas væ? Rex tum sis, & Jovis sceptrum manu teneas, luges?* In eamdemque fere sententiam, sua auctoritate, editor Basileensis Græca quoque concinnavit, sic scribens atque distinguens: Τί οὖν πενθεῖς οὐαὶ, βασιλεὺς, καὶ τὸ τοῦ Διὸς σκῆπτρον ἔχων; quam rationem posteriores editores tenuerunt, nisi quod in hunc modum distinxit Coloniensis & sequentes, Τί οὖν πενθεῖς, οὐαὶ βασιλεὺς, καὶ — — ἔχων; præeunte scilicet Wolfio, qui sic vertit: *Quid ergo luges? Væ rex, qui Jovis sceptrum geris?* Eamdem rationem cum in Græcis, tum in versione tenens Vptonus, nihil de librorum varietate monuit. Moverat tamen ipse WOLFIVS dubitationem, ad verba οὐαὶ βασιλεὺς hæc notans: „Fortassis ὦ βασιλεῦ. Nisi τὸ οὐαὶ μιμητικῶς usurpetur." — Sed οὐαὶ, ut dixi, nulla prorsus veterum librorum auctoritate nititur.

Ibid. τὸ τοῦ Διὸς σκῆπτρον ἔχων. „Vide Homer. Iliad. B'. 101 sqq." VPTON.

Ibid. ἀτυχὴς βασιλεὺς οὐ γίνεται. „Nam, secundum Stoicorum dogma, solus Sapiens est Rex. Vide quid hac de re dicit Cato apud Ciceronem in tertio de Finibus in fine." VPTON.

Verf. 37. Οὐκοῦν κέρδος μέγα, στερηθῆναι μοιχικοῦ γυναικαρίου. Post γυναικαρίου interrogandi signum posuit editor Basileensis, quod tenuere posteriores, & agnoscit etiam noster pc. Sic vero initio phraseos oportebat Οὔκουν, penacute, vel duabus vocibus Οὐκ οὖν, *Nonne igitur.* Quoniam vero in Οὐκοῦν consentiunt omnes, nudum punctum reposui cum ed. Ven. & pab.

Ibid.

Ibid. Τίνων ὄντων; φρονίμων ὄντων, ἢ ἀφρόνων; Ad Τίνων ὄντων monuit VPTONVS: „Dele ὄντων. Mox Φρονίμων ὄντων. Inde error; bis enim per incuriam scripsisse ὄντων videtur librarius. Καταφρονηθῶμεν οὖν ὑπὸ τῶν Τρώων; Τίνων; Φρονίμων ὄντων, ἢ ἀφρόνων. *Itane contemnemur a Trojanis? Quibusnam? prudentibus, an imprudentibus?* Nec aliter Il. 20, 27. Τίνων; τῶν οὐκ ὄντων." — At ibi quidem (Il. 20, 27.) alia ratio est. Hoc loco, si ὄντων post Φρονίμων abesset, non magnopere desideraretur. Post Τίνων suo loco stat, neque abesse citra incommodum potest; sic enim fert usus græci sermonis. Neque vero ullum incommodum inesse equidem video in ejusdem participii repetitione.

Ibid. τί ὑμῖν μέλει; Intellige καταφρονηθῆναι ὑπ' ἀφρονίμων. Perperam μέλλει vett. edd. & pc. Persæpe in confundendis istis verbis peccarunt librarii.

Vers. 38. κύριε ἄγγελε καὶ κατάσκοπε. „Quomodo ἄγγελος, vide supra vs. 23. Κατάσκοπος vs. 24 sq." VPTON. — Quæstio ista intelligi debet Cynico proposita ab his, qui illum verba facientem audiunt: (conf. vs. 26.) quos, ni fallor, inducit Epictetus compellatione ista κύριε ἄγγελε καὶ κατάσκοπε utentes non serio & honoris caussa, sed per ironiam & irridendi caussa: *dic nobis, tu præclare domine, qui Dei nuncium te esse prædicas.* Sic nempe obiter admonet juvenem eum, ad quem hæc disputat, non turbari debere philosophum risu & cavillatione hominum. Olim edd. omnes vocabula κύριε & ἄγγελε interposito commate separabant; ubi SALMASIVS notavit: „κύριε ἄγγελε. Sic κύριε ἀδελφὲ, *domine frater*, & similia." — Cui obsecutus Vptonus, distinctionem delevit; quam & ignorant nostri codd. pabc.

Vers. 39. μέγα δ' αὐτὸ φυσικῶς οὐ φαντάζεσθε; Corrupte vett. edd. cum scriptis omnibus, μετὰ δ' αὐτό. Perspecte vero „Legendum μέγα" adnotavit WOLFIVS; suffragante Shaftesburiensi, qui monuit, eodem modo mox vs. 41. legi, πῶς δὲ μέγα ἢ ἀξιόλογον." Et primus hoc in contextum merito recepit editor Cantab. Quæ emendatio cum præteriisset Salmasium, φυσικῶς in φυσικὸν mutandum ille censuit, parum id quidem feliciter. φυσικῶς idem valet ac φύσει, quo mox utitur vs. 41 sq.

Vers.

Verſ. 40 *ſq.* Ναὶ δοῦλον. Πῶς νῦν ἔτι *&c.* Sic commode primus edidit Vptonus, monitus a Salmaſio, quibus adſentitur noſter pc. In eamdem vero ſententiam Wolfius jam interpretatus erat hunc locum: *Recte ſane ſervit.* Paulo etiam commodius fuiſſet, interpoſito inciſo: Ναὶ, δοῦλον. *Recte ſane; ſervit.* Olim ſic diſtinguebant orationem: ναί, δοῦλον πῶς οὖν ἔτι. Et ſic noſter pa. Sed pb. inverſo nonnihil verborum ordine: ναί, δοῦλος οὖν πῶς ἔτι. Tum majore etiam incommodo ed. Baſ. & ſequentes omnes ante Vptonum poſt ἀνεμπόδιστον εἶναι interrogandi ſignum interſeruerunt, quod recte ignorat ed. Ven. cum mss tis. Pravæ diſtinctionis rationem quum non expediret Meibomius, ad ſequentia verba, τί δύναται τῶν τοῦ σώματος, adnotaverat: „Quid ſi legamus τὸ τοῦ σώματος, id eſt τὸ σῶμα, περιφραστικῶς."

Verſ. 42. συγκατατίθεσθαι τῷ ψευδεῖ φαινομένῳ; Perperam pa. συγκ. τῷ ψευδ. φαινομ. ἀληθεῖ; oculis aberrans ad ſequentia verba, quæ tamen ipſa recte dein repetiit. Mutata verborum ſerie, τῷ ψευδ. φαιν. συγκατιθ. pb. συγκατατιθ. τῷ φαιν. pc. & caret ψευδεῖ.

Verſ. 43. Ἐνθάδ' οὖν. Cum olim ἔνθα δ' οὖν edidiſſent, pro quo poſteriores editores ἔνθαδ' οὖν poſuerunt, obſecutus Salmaſio ſum, monenti, ἐνθάδ' οὖν ſcribendum, ut uſus ferebat.

Ibid. προτίθεσθαι. προστίθεσθαι pc. male; nam idem valet προστίθεσθαι ac συγκατατίθεσθαι, quod verſ. præc. jam habuimus.

Ibid. μὴ λαβὼν φαντασίαν λυσιτελοῦς; ἢ μὴ καθήκοντος; „Negatio redundare videtur." WOLF. — „Vel forſan ſupplendum ἢ μὴ λαβὼν φαντ. καθήκοντος;" VPTON. — Vtique e ſuperioribus intelligenda iſta verba: quod ut paulo planius indicaretur, *comma* poſui poſt λυσιτελοῦς, quod vulgo negligebatur. τὸ λυσιτελὲς refertur ad τὸ ὀρέγεσθαι ἢ ἐκκλίνειν: τὸ καθῆκον ad τὸ ὁρμᾷν ἢ ἀφορμᾷν. Conf. Adn. ad I. 18, 2.

Ibid. Ἔχεις οὖν καὶ ἐν τούτοις ἀκώλυτον. Omnino legendum videtur καὶ ἐν τούτοις τι ἀκωλ. vel καὶ ἐν τούτοις ἀκώλυτόν τι, quemadmodum vſ. præc. dixit ἔστι τι ἐν ὑμῖν ἐλεύθερον. Sed hic quidem pronomen illud libri omnes ignorant.

Verſ. 44. ἐπιμέλεσθε. ἐπιμελεῖσθε pc.

Verſ

Vers. 45. αὐχμῶντα, ἄδουλον. Vulgo hic omnes δοῦλον. Omnino vero parendum VPTONO fuit, monenti: „Legendum ἄδουλον, *sine servis*, uti mox (vs. 47.) ἀκτήμων, ἄδουλος. Litera α absorpta fuit in ἄδουλον ab ultima litera in voce præcedente.“ — Posteriori loco in ἄδουλος libri omnes consentiunt.

Vers. 46. ἀπέσταλκεν ὑμῖν ὁ Θεός. Cum ἡμῖν vulgo legeretur, monuit VPTONVS: „Potius ὑμῖν.“ — Idque ipsum jam Wolfius in versione expresserat; quod & in Græco recipere non dubitavi, oblatum etiam a nostro cod. pc.

Vers. 47. Ἴδετέ με, ὅτι ἄπολίς εἰμι, ἄοικος. „Plane respexit ad Diogenis dictum, cujus meminit Laërtius in ejus Vita, VI. 38. Εἰώθει δὲ λέγειν, τὰς τραγικὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι· εἶναι γοῦν

Ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος,
πτωχός, πλανήτης, βίον ἔχων τοὐφ' ἡμέραν.

Sic locus iste legendus; uti & apud Aelian. Var. Hist. lib. III. c. 29. & apud Julian. Orat. VI. p. 365. Eædem tragicæ imprecationes apud Senecam in Medea, vs. 19.

Mihi pejus aliquod, quod precer sponso, malum?
Vivat; per urbes erret ignotas, egens,
exul, pavens, invisus, incerti laris.

Sic ibi distinguo & lego.“ VPTON. — Inverso verborum ordine, ὅτι ἄοικός εἰμι, ἄπολις, pc.

Ibid. οὐ πραιτωρίδιον. *nullum prætoriolum.* „Fortasse legendum οὐ πιλίδιον.“ WOLFIVS. — „Quid si οὐ χιτωνάριον? Nam Cynici erant ἀχίτωνες. Sequitur quoque mox ἓν τριβωνάριον.“ VPTON. — Nil mutant libri. Si vera vulgata, intelligi poterit *nulla prætoriana cohors*, id est, *nullum satellitium*; vel potius, *nullum tentorium*, *nulla domuncula*; quia sequitur ἀλλὰ γῆ μόνον καὶ οὐρανός. In eam sententiam vocabulum illud hic interpretatus est Du Cange, in Mediæ Græcitatis Glossario. Potuerat fortasse etiam *cubiculum* verti. Vide Perizonium, de Prætorio, laudatum Ernesto ad Sueton. Aug. c. 72.

Vers 48. οὐκ εἰμὶ ἄλυπος; Vna vocula auctiora hæc habet noster cod. pb. ἀλλ' οὐκ εἰμὶ ἄλυπος;

Ibid. ποτ' ἐνεκάλεσά τινι. Particula ποτ' operarum incuria h. l. omissa erat in ed. Genev. Colon. & seqq. Revo-

Revocari eam juſſit Vptonus in Notis; recte: nam agnoſcunt ſcripti libri omnes cum ed. Ven. & Baſ.

Verſ. 49. ὁρᾷν οἴεται. οἴεται ὁρᾷν pa.

Verſ. 50. Οὔ· ἀλλὰ πηρίδιον. *&c. Non; ſed* &c. Id eſt: at non ita *vulgus facit eorum, qui Cynicos hodie ſe profitentur; ſed ſufficit eis* &c.

Ibid. ἀποθησαυρίσαι. „Nempe ἀργύριον ἐν ταῖς γνάθοις. Sed hæc aliâs explicabimus.“ SALMASIVS. — Vbi quave ratione iſtam dictionem Salmaſius in eam, quam dicit, partem explicaverit, nec liquet mihi, neque nunc inquirere vacat. Mihi viſa erat difficultas nonnulla exiſtere ex eo, quod poſt γνάθοι μεγάλαι vulgo nonniſi nudo *inciſo* diſtinxerunt orationem; quo factum erat, ut verbum ἀποθησαυρίσαι ſimul cum καταφαγεῖν ad ſuperiora referendum videretur. Paulo fortiori diſtinctione interpoſita, planiorem reddere volui orationem. Contra, poſt ἀποθησαυρίσαι, pro *ſuperiori puncto,* quod ibi cum Lond. anonymo Vptonus poſuerat, nudum *comma* reſtitui. In verbis autem proxime ſequentibus gravior etiam error fuit tollendus; nam pro ἢ τοῖς ἀπαντῶσι, (in quod conſentiunt ſcripti libri cum vett. edd.) temere Vptonus ἤ τοι ἀπαντ. ſcripſerat, eumdem editorem Lond. ſecutus, qui non inſpectis veteribus editionibus, ſic corrigendum putaverat errorem exempli Cantabrigienſis, in quo pro ἢ τοῖς per operarum incuriam ἤ τοι erat expreſſum.

Ibid. καλὸν τὸν ὦμον δεικνύειν. „Humerum nudum & exertum oſtendebant Cynici. Inde Diogenes apud Lucian. in Vitar. Auct. p. 374. [c. 7. Tom. I. ed. Hemſt. p. 547.] ἐξωμίας dictus: inde quoque Demetrius Cynicus a Seneca Epiſt. 62. *ſeminudus.*“ VPTON. — Conf. Fabric. ad Sext. Emp. p. 39. & quos ille laudat auctores.

Verſ. 51. Ὀλύμπια μέλλεις ἀπογράφεσθαι. „Τὸ ἀπογράφεσθαι Ὀλύμπια, ad *relationem agoniſtarum nominis in album* pertinere cenſet Petrus Faber in Agoniſt. lib. III. c. 16. Sic Ariſtides in Hymno ad Jovem: Δεῖ δὲ, ὥσπερ τῶν ἀθλητῶν τοὺς ἀπογράψαντας ἑαυτοὺς, μὴ ἀναχωρεῖν. *Debemus ad inſtar athletarum, qui nomen dederunt, non retrogradi.*“ VPTON. — Conf. Polyb. XL. 6, 7 ſq.

Ibid. οὐχί τινά ποτε ἀγῶνα ψυχρὸν καὶ ταλαίπωρον. ψυχρὸν, *frigidum,* i. e. leve, languidum, ubi non opus ſit magnis viribus, magno robore nervisque. conf.

Not. ad III. 15, 7. & ad IV. 3, 2. Quod porro hic vulgo legitur, ταλαίπωρον, ferendum videri poterat, velut per contemtum dictum, *miserum*. Sed tota connexio clamare videtur, ut ἀταλαίπωρον legamus, id est, *quod labore & molestia careat*, *quod sine multo labore & molestia suscipi possit*. Vide ad IV. 1, 108. IV. 1, 140. IV. 4, 4. τινὰ ποτε, *aliquod* verterunt interpretes; at id non satis: oportebat, *aliquod quodcumque* vel *qualecumque*.

Vers. 52. δαίρεσθαι δεῖ — — — πολλὴν ἀφὴν καταπιεῖν. „Vide ad III. 15, 4." VPTON. — In cod. pa. super δαιρ. scripta litera ε, δέρεσθαι indicat. conf. III. 10, 7. Mox vero vs. 14 sq. in δαιρ. consentiunt omnes.

Ibid. τὸν εἰκῇ ἐξελθόντα. MEIBOMIVS: „Quid si εἰσελθόντα?" — Quod, vide, ne verum sit: *qui temere ingressus fuerit*, nempe *in stadium*. Videtur ἐξελθόντα temere repetitum e superiori ἐξελθεῖν.

Vers. 54. λίαν τοῦτο κομψόν. Vulgo τοῦτο λίαν κομψόν. Placuit iste verborum ordo, quem dedit pc. qui rotundior visus est, & usui Epicteti convenientior. Placet etiam quod mox idem pc. habet, δαίρεσθαι αὐτὸν δεῖ, pro vulgata δαίρεσθαι δεῖ αὐτόν.

Vers. 55. Ἄγωμεν. Ἄγομεν pc. non male, eadem notione.

Vers. 56. Κυνικῷ δὲ Καῖσαρ τί ἐστιν; In pc. est, Κυνικῷ δὲ καὶ Καῖσαρ τί ἐστιν; quod percommodum foret, nisi sequerentur nominativi, ἀνθύπατος, ἄλλος, &c.

Vers. 57. Ἡρακλῆς. „*Herculis* meminit; quippe is, secundum Cynicos, sectae fuit auctor. Vide Julian. Orat. VI. p. 351. Diog. Laert. VI. 2. atque ibi Menagium." VPTON.

Ibid. ἀόκνως ἐπετέλει πάντα τὰ πρασσόμενα. πραττόμενα pc. MEIBOMIVS vero προστασσόμενα scribi voluerat, praeeunte Wolfio in versione. Speciose sane. Similiter tamen & III. 10, 13. ποιεῖν τὰ πρασσόμενα, *facere facienda*. At hoc quidem loco utique τὰ ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως προστασσόμενα vel προσταττόμενα intelliguntur. Habes autem & πράττοντα & προστάττοντα permutata inter se a librariis apud Simplic. in Enchir. c. 75. p. 324. ed. Lugd. Bat. & πράττειν pro παραττάττειν dabant libri apud Polyb. XI. 1, 2.

Ibid.

Ibid. ἄξιος φορεῖν τὸ σκῆπτρον τοῦ Διογένους. „De se Diogenes, in Epistola ad Anaxilaum: Πυθαγόρας ἑαυτὸν ἔλεγεν Εὔφορβον γεγενῆσθαι τὸν Πάνθου· ἐγὼ δὲ νέον ἐμαυτὸν ἐπέγνων Ἀγαμέμνονα. σκῆπτρον γάρ ἐμοῦ ἐστι τὸ βάκτρον, καὶ χλαμὺς ὁ διπλοῦς τρίβων. Julian. Orat. VI. p. 340. Ἀλλ' ἡμεῖς εἰ τὸ σκῆπτρον ἐκεῖθεν παραλαβόντες, ὑπὸ μείζονος σοφίας ἴσμεν ὅτι χαλεπὸν ὁ θάνατος. Apulejus in Apol. *Diogenes quidem Cynicus cum Alexandro Magno de veritate regni certabundus, baculo, sceptri vice, gloriabatur.*" VPTON.

Vers. 58. τί λέγει ἐκεῖνος, πυρέσσων, πρὸς τοὺς παρόντας. „Hunc locum illustrant quæ de Diogene scribit Hieronymus lib. II. adversus Jovianum: „*Virtutem ejus & continentiam mors quoque indicat. Nam cum ad agonem Olympiæ, qui magna frequentia Græciæ celebrabatur, jam senex pergeret, febri in itinere dicitur apprehensus, accubuisse in crepidine viæ, volentibusque eum amicis aut in jumentum aut in vehiculum tollere, non acquiescit; sed transiens ad arboris umbram, locutus est: Abite quæso, & spectatum pergite; hæc me nox aut victorem probabit aut victum. Si febrim vicero, ad Agonem veniam: si me vicerit, ad inferna descendam. Ibique per noctem, eliso gutture, non tam mori se ait, quam febrem morte excludere.*" VPTON.

Vers. 59. Ταχύ γ' ἂν ὁ τοιοῦτος ἐνεκάλεσε τῷ Θεῷ. Perinde est, sive interrogative hoc enunciatum intelligas: *talisne homo facile Deum incusaverit? talisne sane homo fortasse Deum incusaverit? putasne, talem virum incusaturum Deum?* sive absque interrogatione, sed cum ironiæ significatione pronunciatum: *nempe talis sane vir Deum incusaverit! talis vir nimirum Deum incusaverit!* Sic II. 16, 18. ταχύ γ' ἂν ὁ τοιοῦτος ὑπομείνειε &c. Pariter apud Demosth. adv. Mid. T. I. ed. Reisk. p. 581 extr. ταχύ γ' ἂν χαρίσαιντο; & adv. Aristog. ibid. p. 798. ταχύ γ' ἂν φροντίσειέ τι τοῦ παρ' ἑνὸς λόγου! In cod. pc. hoc loco est ταχὺ δ' ἂν, quod non probo. Sed mox articulum τῷ ad καταπεπομφότι, quo carent cæteri omnes, recte dedit idem pc. ex quo eum recepi.

Ibid. ὅς γε ἐνεκαλλωπίζετο. Perperam hoc verbum activa notione accepit Vptonus, & ad Deum retulit. ἐγκαλλωπίζεσθαί τινι non est *ornare aliquem*, sed *ornari aliqua re, sibique in ea placere.* Conf. Ind. in καλλωπίζομαι.

ζομαι. In Græco quidem activum ἐνεκαλλώπιζε hic habet noster pc. quod in verbo simplici ferri posset, in composito non posse videtur. Pro ὥς γε hic ὃς καὶ exspectabam; sed nil variant libri.

Ibid. ὅτι κατηγορεῖ; „Fortasse ὅτι κατορθοῖ legendum." WOLFIVS. — Idque ipsum cum Wolfio in versione expressit Vpt. *quod rem bene gerit?* Sed in Notis idem VPTONVS: „Potius ἐπί τίνι κατηγορεῖ; vel κατηγορήσει; *qua de caussa reprehendet? eone quod &c.*" — Nil juvant codices. Ego, cum nec propositæ a viris doctis emendationes satis placerent, nec melius aliquid occurreret, videndum putavi, ne teneri possit vulgatum, eadem fere notione cum sequenti ἐπιδεικνύει, ut constructio verborum hæc intelligatur, ὅτι κατηγορεῖ τὴν ἀρετὴν ἑαυτοῦ, καὶ λαμπροτέραν ἐπιδείκνυται αὐτήν. Sic vero pro interrogandi signo post κατηγορεῖ commodius fuerit nudum incisum ponere.

Vers. 60. τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ἑαυτοῦ. τὴν αὑτοῦ vett. edd. non male; sed cum τὴν ἑαυτοῦ darent pac. nolui spernere. τὴν αὐτοῦ temere anon. Lond. & Vpt. sic vero nunc & noster cod. pb.

Ibid. συγκριτόν. Si ad εὐδαιμονίαν referas, ut vulgo faciunt, utique συγκριτὴν legendum. Quare si vera vulgata scriptura, debebit σύγκριτον ad τὸν μέγαν βασιλέα referri. Quod si retracto accentu σύγκριτον scriberetur, posset generis communis esse hoc adjectivum nomen, & ad εὐδαιμονίαν referri. συγκριτικὸν temere scribit pc. Cæteri nil mutant.

Vers. 62. Ποῦ δὲ φίλον μοι δώσεις Κυνικόν; „Lege cum Meibomio Κυνικοῦ; *Vbinam mihi amicum Cynici dabis?*" VPTON. Sic utique commodius videri poterat. Sic mox vs. 64. φίλος ἐστὶν αὐτοῦ.

Vers. 63. κοινωνὸν αὐτὸν εἶναι δεῖ. Sic edidi ex pc. Carent αὐτὸν pab. κοινωνὸν εἶναι δεῖ αὐτὸν edd.

Vers. 64. χαίρειν ἂν αὐτῷ λέγῃ. „χαίρε ἂν &c. Ita legendum." SALMASIVS. — ἂν χαίρειν αὐτῷ λέγῃ pc. Equidem in vulgata adquiescendum putavi.

Ibid. φίλος ἐστὶν αὐτοῦ, κἀκεῖνος αὐτὸν ἄξιον ἡγήσεται. „Videntur hæc per interrogationem negari, & ad Diogenem pertinere." WOLFIVS. — Nempe olim post ἐστὶν αὐτοῦ quidem indicabatur interrogatio, non item post ἡγήσεται. Recte vero posteriores editores interrogandi

gandi ſignum a priori loco ad poſteriorem tranſtulerunt. Cæterum minus recte totum hunc verſum acceperat Wolfius.

Verſ. 65. *ὥστε ἄν σοι δοκῇ, καὶ ἐνθυμήθητι τοιοῦτον.* „Fortaſſis, *ὥστε ἄν σοι δοκῇ ἐνθυμηθῆναί τι τοιοῦτον, κοπρίαν* &c. *Proinde ſi tibi videatur tale aliquid fingere, fimetum* &c.“ VPTON. — Sane haud ſatis planus locus; in quo tamen nihil mutare auſim. Ad verbum ſonat, ut in verſione poſui: *Proinde, ſi tibi videtur, tale etiam cogita.* Quod ita accipi poterit: *Proinde, ſi tibi placet*, nempe *τὸ κυνίζειν*, (cf. vſ. 67 & 107.) *ſi decreviſti amplecti Cynicorum inſtitutum; tale etiam illud cogita*, (conf. vſ. 9 & 11 ſq.) *in animum induc, hoc etiam ad illud pertinere, ut, morbo quum fueris correptus, fimetum potius quæras* &c. Verba *καὶ ἐνθυμήθητι τοιοῦτον* Vptonus cum Wolfio, omiſſa *καὶ* particula, vertit *tale quiddam cogita;* quod græce foret *ἐνθυμ. τοιοῦτόν τι.* Nunc quoniam abeſt *τὶ* pronomen, intelligi debebit *τὸ πρᾶγμα*, nempe *τὸ κυνίζειν.* Cogitaveram olim, *τοιοῦτον* fortaſſe in maſc. gen. eſſe accipiendum, hac notione, *cogita, finge etiam tibi talem,* ſcil. *amicum.* At hoc poſito, nulla prorſus ratione cohærebunt quæ ſequuntur; & ſtatuendum fuerit, poſt *τοιοῦτον* defectam eſſe orationem. Cæterum ad illa verba, *ἄν σοι δοκῇ*, ne opus quidem fuerit, *τὸ κυνίζειν* aut aliquid ſimile intelligere; ſed ad nihil aliud, niſi ad ipſum imperativum *ἐνθυμήθητι*, fuerint illa referenda. Sic eamdem formulam *ἂν σοι δοκῇ, ſi tibi videtur,* citra ullum reſpectum ad id quod præceſſit, familiari ſermone uſurpatam habes infra vſ. 83. tum II. 15, 7. IV. 1, 15.

Ibid. ἐν ᾗ πυρέξεις. Cum mendoſe *πῦρ ἕξεις* vulgo ſcriberent omnes, id eſt, *in quo fimeto ignem ſis habiturus;* monuerat WOLFIVS: „Legendum *ὑφὲν, ἐν ᾗ πυρέξῃς, ubi febricites.*“ — Et VPTONVS: „Recte *πυρέξῃς*, nam paulo ſupra de Diogene febre laborante loquebatur.“ — Et nunc ſane de *ægroto* agitur; (cf. vſ. 62.) & *febris* nunc, pro quovis morbo, exempli cauſſa commemoratur. Nec vero ſubjunctivo *πυρέξῃς* opus eſt; indicativum modum, quem prodit vulgata ſcriptura, commodiſſime in hac connexione fert græci ſermonis uſus.

Verſ. 66. *Τί οὖν σοι καὶ ἐπιχειρεῖν πράγματι τηλικούτῳ;* „Fortaſſe, *τί οὖν σὺ καὶ ἐπιχειρεῖς*, vel *ἐπιχείρεις.*“

χαίρεις." WOLFIVS. — „Potius fubintellige μέλει, [vel ἔμελε] & verte καὶ etiam. Quid ergo tibi curæ eſt etiam aggredi tantam rem?" VPTON. — Poſſis etiam προσῆκε ſupplere. Vide Boſii Ellipſ. Græc. in verbo Διαφέρει.

Verſ. 67. Γάμος δ', ἔφη, — — — "Αν μοι σοφῶν, ἔφη, δῷς πόλιν, &c. — „Hæc male accipi ab interpretibus haud mirum: nam in editis omnibus libris deeſt πόλιν, quam vocem reſtitui, noſtro adjutus codice. Deinde pro σοφὸν [nam & ſic edd. omnes] legendum σοφὴν, ſapientem civitatem; vel forſan σοφῶν, ſapientum civitatem, qualem Plato in libris de Rep. adumbravit. Γάμος δ', ἔφη, nempe adoleſcens, qui ſupra rogat an conjugium petendum a Cynico: nam quidem conjugium petere, liberos alere, magiſtratus gerere, denique merſari civilibus undis, hæc omnia inprimis præceperunt Stoici. Sed hæc Cynico non æque conveniunt; quippe qui non privata, ſed publica curat: ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλεν. At ſi ſapientiſſimis moribus atque inſtitutis gereretur civitas, ſi inter optimos verſaremur, non ut nunc inter fæces Romuli, non opus eſſet Cynico, οὐδ' ἥξει τις ἐπὶ τὸ Κυνίζειν. Verba ſunt Epicteti, "Αν μοι σοφὴν δῷς πόλιν &c." VPTON. — Vocem πόλιν, quæ utique neceſſaria erat huic loco, nullus quidem e noſtris tribus codicibus agnoſcit; ſed veſtigium tamen ejuſdem ſatis clarum ſervavit pc. in quo eſt πάλιν eodem loco, quo Vptoni codex πόλιν dabat. Refertur autem apud Ciceronem Acad. II. 44. in Stoicorum paradoxis effatum hoc, nec urbes aut civitates eſſe, niſi quæ eſſent ſapientium. Vnde pro mendoſo σοφὸν, quod in contextu Vptonus reliquerat, haud cunctanter σοφῶν correxi, quod & ipſum deinde in pc. inveni. Cæterum, quo pacto quærens inducatur juvenis noſter, annon conjugium & liberorum procreationem προηγουμένως, i. e. præcipue, & primario ſpectaturus ſit Cynicus, haud adparet. Quare ſuſpicatus eram, προηγμένως fortaſſe legendum, (cf. Cic. de Fin. III. 15 ſq. ut hoc dicat, ſi optio detur, ſi ita res ferat, eum hac prælaturum futurumque. Sed & ſupra III. 7, 25 ſq. eædem res in numero τῶν προηγουμένων, id eſt, præcipuorum & primariorum vitæ officiorum recenſentur; niſi & ibi τὰ προηγούμενα idem valet, quod προηγμένα, ſicut & hoc cap. vſ. 76. Et ſic ſane, quæ apud Ciceronem l. c. προηγμένα & ἀποπροηγμένα dicuntur,

tur, eadem apud A. Gellium XII. 5. προηγούμενα & ἀποπροηγούμενα (si modo vera ibi ea scriptura est) dicta videmus.

Vers. 69. ὡς ἐν παρατάξει. *tamquam in acie;* vel, ut Vptonus præeunte Salmasio vertit, *tamquam in procinctu.* „Quasi dixisset: Qualis autem nunc rerum humanarum status, ubi pax nulla diuturna, nulla sapiens & vere philosophica civitas, sed omnia turbantur, vexantur, & quasi in bellico certamine inter se miscentur, &c." VPTON.

Ibid. εἶναι δεῖ. Caret δεῖ pc. Moxque idem temere ἀνοίᾳ, pro διακονίᾳ. Tum pro σχέσεσιν perperam idem pc. σχέσιν habet sicut ed. Ven. & Bas. σχέσεσιν correxerunt posteriores editores; & sic dant pab.

Ibid. Pro προσδεδεμένον, corrupte προσδεχομ. pb.

Ibid. ἄγγελον καὶ κατάσκοπον. „Vide supra vs. 23." VPTON.

Vers. 70. "Ορα γὰρ ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀποδεικνύναι τινὰ τῷ πενθερῷ, χρὴ ἀποδιδόναι τοῖς ἄλλοις συγγενέσι *&c.* Sic in contextu orationem distinxit Vptonus, ut ad Wolfii versionem adcommodaret, quam & ipse tenuit, & nos tenuimus, non quod certissimam rationem duceremus, sed quod certior non suppeteret. Sic nempe ἀποδεικνύναι eadem notione atque ἀποδιδόναι accipitur: qua fere ratione ἀποδείξασθαι μεγάλα ἔργα, & ἀποδείξασθαι εὐεργεσίας εἴς τινα, & similia, dicunt Græci. In Notis vero idem VPTONVS ait: „Sic distingue: "Ορα γὰρ ὅτι δεῖ ἀποδεικνύναι, τινὰ τῷ πενθερῷ χρὴ ἀποδιδόναι, τοῖς ἄλλοις &c." — Quod quo pacto intellexerit vir doctus, equidem non dicam. Videtur scribere voluisse, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀποδεικνύναι, τίνα τῷ πενθερῷ χρὴ ἀποδ. quemadmodum superiores dabant editt. consentientibus msstis. Quæ ratio, si quid video, ferri nullo potest; nec enim jam agitur de eis quæ *docere* alios debeat Cynicus, (id vero sonabit in ista connexione verbum ἀποδεικνύναι) sed de officiis quæ ipse *præstare* aliis debeat; quod vero Schegkius sic interpretatus est, *oportet eum cogitare quæ socero sint danda,* istius quidem usus verbi ἀποδεικνύειν frustra quæretur exemplum. Ante τοῖς ἄλλοις copulam καὶ inserit noster pc.

Ibid. εἰς νοσοκομίας ἐκκλείεται. „Subaudi ἀπὸ τοῦ κυνίζειν." VPTON. — Recte. Simul vero intellige συγκλείεται

-ται εἰς νοσοκομ. Nempe ἐκκλείεται ἀπὸ τοῦ κυνίζειν, & συγκλείεται εἰς νοσοκομίας. Perperam ἐκλύεται pc.

Verf. 71. κουκκούμιον. „*Cucuma;* vas æreum balnearium; [nempe calefaciundæ aquæ.] Petronius c. 135. *Cucumam ingentem foco appofuit.* Martial. lib. X. 68. [79.] — — *Cucumam fecit Otacilius.*

Vnde Græci fequioris ætatis κουκούμιον. Vide Du Frefne Gloff. [Med. Latinit.] ubi locus citatur ex Mirac. S. Georg. Mart. n. 27. καὶ ἀναλαβὼν τὸ τοῦ θερμοῦ ἀγγεῖον, ὅπερ εἰώθει ἡ ἐπιχώριος διάλεκτος Κουκούμιον καλεῖν." VPTON.

Ibid. ἵν' αὐτὸ λούσῃ εἰς σκάφην. Perperam ἵν' αὐτῇ pa. εἰς σκάφην, *in labro* vertunt; ut εἰς pro ἐν pofitum fit, quod infolentius quidem, nec vero exemplis caret; quorum tamen nonnulla, quæ adferri folent, haud fatis certa funt; veluti illud quod ex Polyb. II. 52, 7. ad Evang. Marc. II. 1. citavit Raphelius. Confule, fi lubet, quæ ad illum Polybii locum notavimus, & ibi corrige typographi erratum, qui fub ipfum initium Adnotationis ἐν εἰς Θετ]. pofuit, cum ἐς debuiffet. Hoc vero loco in verbis illis fupra fcriptis, ἵνα αὐτὸ λούσῃ εἰς σκάφην, nefcio quid turbatum utique mihi videtur.

Ibid. ἐρίδια &c. „Supple δεῖ ἔχειν. Deinde fcribe inclufive, γίνεται ἤδη πλείω σκευάρια. *Vxori etiam poft partum* præbere oportet *lanam, oleum, lectulum, poculum; (fic augentur vafcula:)* habere quoque oportet *alias occupationes, alias distractiones.*" VPTON. — Ita etiam ad verba, τὴν ἄλλην ἀσχολίαν &c. e fuperioribus δεῖ ἔχειν intelligendum putavit hic Interpres. Equidem fufpicatus eram, ante τὴν ἄλλην ἀσχ. intercidiffe verbum ἐῶ, *omitto*, aut aliud fimile; quod & Wolfius in animo habuiffe videtur, cum verba ifta latine fic redderet, *Quid de reliquis occupationibus dicam?*

Verf. 72. ὁ βασιλεύς. „Vide fupra vf. 19. & vf. 57. Mox ᾧ λαοί &c. ex Hom. Il. Β'. 25." VPTON.

Ibid. τόσσα recte dant pofteriores edd. cum pc. Olim τόσα cum pab. Sic rurfus infra vf. 92.

Ibid. τοὺς πεπαιδοποιημένους. τοὺς πεπαιδοποιούμενους pc. five id ex eo, quod vulgatum eft, corruptum, five ex παιδοποιουμένους.

Ibid. τῇ αὐτοῦ γυναικί. Temere αὐτοῦ ed. Lond. anon. & Vpt.

Verf.

Verf. 73. σὺ ἀνάτεινον. „Fortaſſe ἀσίτησον, ut Il. 14, 21. & hoc videtur legiſſe interpres.“ COMES SHAFTESBVR. — „Vertit Schegkius & ipſe medicus; *tu intende laboribus nervos.* Wolfius, *tu cibis abstine.* Vide ad Il. 17, 9.“ VPTON.

Verf. 74. ἄγε, πρὸς γραμματιστὴν ἀποστεῖλαι, πινακίδια ἔχοντα, γραφεῖα, τιλλάρια; — „Editio Salmant. ἄγε, & in marg. ἄγειν. Si quid mutandum, ex ſuo loco videtur eſſe motum τὸ ἄγε. Paulo ſupra itaque locatum velim. Deinde τιλλάρια non recte ſe habet: nam vel legendum τιτλάρια: (eſt, ut inquit Suidas, Τιτλάριον, δέλτος, σχεδάριον, πινακίδιον, *titularium, pugillares, tabella:*) vel potius πτιλάρια, a πτίλον, *penna.* Sic itaque totum locum refinge: Ἄγε, οὐ δεῖ αὐτὸν πορίσαι ἱματίδια τοῖς παιδίοις, πρὸς γραμματιστὴν ἀποστεῖλαι, πινακίδια ἔχοντα, γραφεῖα, πτιλάρια; *Age; non oportet parare pueris tuniculas, ad ludimagiſtrum mittere cum tabellis, ſtylo, pennis?* Horat. lib. I. Sat. 6. vſ. 71.

Noluit in Flavi ludum me mittere; magni
quo pueri magnis e centurionibus orti,
lævo ſuspenſi loculos tabulamque lacerto,
ibant octonis referentes Idibus æra.“

VPTON. — Pro τιλλάρια hoc loco legendum τιτλάρια cenſuerat Du Freſne in Gloſſar. ad hoc voc. In re haud ſatis certa, & in virorum doctorum diſſenſu, eo magis dubitavi mutare quidquam, quoniam apud Heſychium invenire præſidium vulgata ſcriptura videri poterat, ubi habes Τιλλά· πτερά. quod ipſum quidem mendoſum judicant alii, at teneri poſſe H. Stephanus cenſuit, dictum παρὰ τὸ τίλλεσθαι. Quod πτιλάρια Vptonus maluit, in eo præeuntem habuit Salmaſium; quo de vocabulo obſervandum tamen, πτίλον non tam de *penna*, quam de *molliori pluma*, uſurpari. Idem Salmaſius καλαμάρια etiam conjectaverat. Cæterum notandum eſt, in codd. noſtris pab. omitti vocabulum γραφεῖα, in pc. vero prætermitti τιλλάρια, ut ſuſpicio oboriri poſſit, eſſe alterum ex alterius interpretatione huc invectum. Pollux puero in ſcholam itanti adeſſe debere ait γραφεῖον, παραγραφίδα, καλαμίδα, πυξίον. lib. X. cap. 14. ſect. 59.

Verf. 76. ἀλλὰ Κράτης ἔγημα. „*Crates* Thebanus, philoſophus Cynicus, diſcipulus Diogenis, maritus Hipparchiæ. Epictetus vocat Hipparchiam *alteram Cratete.*

Et de ea Laërtius lib. VI. 96. ἦρα τοῦ Κράτητος καὶ τῶν λόγων καὶ τοῦ βίου. & mox: πάντα ἦν Κράτης αὐτῇ. Menander apud Laërt. VI. 93.

Συμπεριπατήσεις γὰρ τρίβων' ἔχουσ' ἐμοὶ,
ὥσπερ Κράτητι τῷ Κυνικῷ ποθ' ἡ γυνή."

VPTON.

Ibid. καὶ γυναῖκα τίθης ἄλλον Κράτητα. Sic Vpt. Ante eum τιθεὶς edd. consentientibus nostris msstis. Hinc: „Forsan τίθης, sicut λέγεις. Cratetis & Hipparchiæ conjugium satis notum est." WOLFIVS. — „Noster codex τίθης. Sed quid si τιθεῖς, a verbo inusitato τιθέω." VPTON. — Sic sane habes & συντιθεῖς III. 23, 23. & in imperat. σύντιθει Ench. c. 34. pro σύντιθες, quo ibidem paulo ante utitur. τίθης vero Salmasius etiam olim correxerat.

Ibid. περὶ τῶν κοινῶν γάμων καὶ ἀπεριστάστων ζητοῦμεν. „Lego ἀπεριστάτων. Nam τὸ ἀπερίστατον est, *quod nihil peculiare habeat, quod in nulla difficultate versetur;* & opponitur τῷ, περίστασίν μοι λέγεις. Vide III. 14, 7. Lege itaque, Ἡμεῖς δὲ περὶ τῶν κοινῶν γάμων καὶ ἀπεριστάτων ζητοῦμεν. *Nos vero quærimus de communibus conjugiis, & de iis quæ nihil peculiare in se habeant, nullisque circumdentur difficultatibus.*" VPTON. — Specie non caret ista emendatio: neque vero ausus sum, in re non satis certa, mutare vulgatam, quæ & librorum consensu probatur, & interpretationem fortasse haud absurdam admittit. Fuerit igitur ἀπερίσπαστος γάμος, quod *indivulsum* cum Wolfio idem Vptonus interpretatus est, *conjugium cujus officiis vacare homo potest, non distractus, non avocatus ab alio & graviore genere officiorum.* Et respici videtur id quod vs. 69. dictum est. *Cynicum totum debere* ἀπερίσπαστον εἶναι πρὸς τῇ διακονίᾳ τοῦ Θεοῦ. Nempe graviore illo officio, quo eminentiori quadam ratione διάκονος τοῦ Θεοῦ est Cynicus, totus Dei ministerio deditus, & ἄγγελος, κατάσκοπος & κήρυξ τῶν Θεῶν, avocatur & distrahitur (περισπᾶται) a vulgaribus officiis mariti & patrisfamilias. Sed fuerint fortasse, qui in eamdem quam dixi sententiam, pro ἀπερισπάστων, rectius cum Salmasio περισπάστων legendum censeant; ut vulgaria conjugia γάμους περισπάστους Epictetus dixerit, id est *multas distractiones habentia*, quod philosophum eum, qui doctorem humani generis & Dei

nuncium

nuncium ad homines se esse profitetur, multis modis impediant, quo minus muneris eminentis partes, quod ei a Deo mandatum est, pro dignitate explere possit.

Ibid. οὐχ εὑρίσκομεν ἐν ταύτῃ τῇ καταστάσει προηγούμενον τῷ Κυνικῷ τὸ πρᾶγμα. *In hoc rerum statu*, vel *in hoc ejus statu*, (ubi semper velut in procinctu est, vs. 69.) *non sane præcipuo quodam loco eligendum Cynico erit matrimonium.* De verbo προηγούμενον confer dicta ad vs. 67. Ignorant autem h. l. omnes & edd. & scripti libri ἐν præpositionem; quam, monente in Notis VPTONO, adjeci, absorptam scilicet a terminatione verbi præcedentis εὑρίσκομεν.

Vers. 77. τὸν Θεόν σοι. Rursus sic Vptonus correxit, cum ante eum, consentientibus msstis, τὸν Θεόν σου ederetur. Vbi: „Verba τὸν Θεόν σου, videntur esse Epicteti. Discipulus putat conjugium pertinere ad consociationem civilem, cui Stoici cum primis multum tribuunt. Respondet Epictetus: *Per Deum tuum.* Cur vero *tuum?* Quia Dei nuntium & præconem facit Cynicum." WOLFIVS. — „Τὸν Θεόν σοι: usitata jurandi formula, de qua supra monui. Sed Wolfium latuit." VPTON. Vide Not. ad III. 1, 35.

Ibid. κακόρυγχα παιδία. Sic codd. nostri omnes cum ed. Ven. Temere κακόρυγκα ed. Bas. & seqq. Hinc: „Fortasse κακόρυγχα, *puellos mali rostri.* Ob ploratum, opinor, sic infantes appellat: aut, si ad adultam ætatem refertur suo tempore secuturam, de loquacitate imperitorum & maledicorum hominum est intelligendum." WOLFIVS. — „Vertit Schegkius, *pituitosos liberos*; Wolfius, *malæ frugis liberos.* Si vox non sit corrupta, videtur ex Scena petita. Editio Bas. κακόρυγκα. Ed. Ven. & Salmant. κακόρυγχα." VPTON. — Quod suo e codice nil adfert Vptonus, indicio est, consensisse illum cum ed. Ven. cum qua collatus erat. ῥύγχος proprie *porci rostrum* est; itaque per contemtum *grunnientes* dicit *parvulos.*

Vers. 78. Ἐπαμινώνδου τοῦ ἀτέκνου ἀποθανόντος. „Epaminondas Thebanus, de quo Cornelius Nepos in ejus vita." VPTON.

Ibid. ἢ Δαναός, ἢ Αἴολος. Aeolus apud Homer. Odyss. K'. 5 sq. sex filios habuit, sexque filias. Quinquaginta Danaidum pervulgata fama. *Aeoli* nomen h. l. penacute Αἰόλος scribebant edd. omnes, consentienti-

bus

bus mestis; contra usum, de quo Grammatici monent, αἰόλος adpellativum nomen esse, Αἴολος proprium. Cui tamen praecepto diserte refragatus est Grammaticus ille ab Henr. Stephano citatus in Thes. Ling. Graec. T. I. col. 178. contendens, tam proprium nomen, quam adpellativum, παροξυτόνως recte scribi. Quare teneri nunc haec scriptura potuerat, nisi supra (I. 1, 16.) in προπαροξύτονον scripturam Αἴολον non solum editi libri consensissent, sed & duo nostri codices pbc. At ibi pariter Αἰόλον habet pa.

Vers. 79. στρατηγία μὲν ἢ σύνταγμά τινα ἀπείρξει γάμου ἢ παιδοποιΐας. Wolfius: *itaque imperium aut alia quaedam ratio aliquem a conjugio* &c. Qui quid spectarit ista interpretatione vocabuli σύνταγμα, equidem non dicam. Miror Vptonum presso pede hic Wolfium secutum, nulla notula adjecta. Schegkius: *qui imperatoris munere fungitur, aut qui ordines ducit;* quod germanico quidem interpreti video placuisse, sed nihil huc pertinebat; id enim si dicere voluisset Epictetus, ταξιαρχία dixisset. Sicut στρατηγία ad Epaminondam refertur, sic σύνταγμα ad Homerum, quod idem valet ac σύνταξις, *scriptio, liber, opus literarium, ingenii monumentum.* Hesychius: Σύνταγμα· σύγγραμμα.

Ibid. ἀνταξία. Corrupte olim ἀταξία edebatur, & sic nostri pab. Perspecte vero WOLFIVS monuerat: „ἀνταξία; cum interrogatione legendum." — Eodem modo Salmasius. Idque in contextum primus recepit editor Cantabr. cui suffragatur Vptoni codex & noster pc.

Vers. 80. πρὸς τραπεζῆας πυλαωρούς. Vptono parui. Vulgo omnes πρὸς τραπέζης πυλαωρούς. Vbi: „Videtur hemistychium esse ex poëta aliquo. Fortasse προτραπεζίους πυλαωρούς, *atrienses mensarios,* hoc est δειπνολόχους, qui mensas instructas sic observant, ut janitores ostium." WOLFIVS. — „Plane legendum πρὸς τραπεζῆας πυλαωρούς, *ad mensarios forium custodes.* Respexit enim, nec sine elegantia, ad Hom. Iliad. χ'. 69. de Canibus,

οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς.

quos (canes) nutrivi in aedibus, mensarios forium custodes. Hesychius: Τραπεζῆας. παρὰ τῇ τραπέζῃ τρεφομένους. Sic lege; non τραπεζίας." VPTON. — Pro πυλαωρούς, est πυλωρούς in pb. Caeterum pro πρὸς

τραπ.

τρατ. τνλ. malim εἰς, quemadmodum modo εἰς τοὺς νῦν dixerat.

Ibid. ἢ, εἰ ἄρα, ὅτι &c. Sic recte dedit noster pc. εἰ ἄρα, ut sæpe aliàs, elliptice; nempe h. l. εἰ ἄρα μιμοῦνται, *si modo, si forte.* Perperam vulgo edd. & cæteri nostri mssti, ἢ εἰ ὅτι ἄρα.

Ibid. πόρδωνες. „παρὰ τὴν πορδὴν, a πέρδω." WOLFIVS. — „πόρδωνες, *crepitum ventris edentes*, a πορδὴ, de Cynicis, qui, nulla cujusquam habita ratione, crepitum ventris edere nulli dubitant." VPTON. *in Ind.*

Vers. 81. Ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμᾶς ἐκίνει ταῦτα. „Videtur esse ironia." WOLFIVS. — Nullam hic ironiam equidem video. *Si rectam Cynismi notionem*, ait, *mente informatam haberemus; non moveret, non turbaret nos hoc, neque miraremur, quod audimus, Cynicum nec uxorem ducturum, nec liberos procreaturum.* Pro ἐκίνει, temere & invitis nostris msstis ἐκίνη erat in ed. Ven. & Baf.

Ibid. πάντας ἀνθρώπους πεπαιδοποίηται. Vpt. cum Wolf. vertit, *omnes homines adoptavit.* Rectius putavi, *omnium hominum parens est;* nec enim alia notione hic accipiendum hoc verbum quam paulo ante & vf. 72. & 68. & aliàs; nisi quod ibi proprie sumitur, hic metaphorice, eadem fere metaphora qua Paulus Apostolus usus est, ad Galatas scribens, cap. 4, 18. τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν.

Ibid. τοὺς ἄνδρας υἱοὺς ἔχει. ἔχει ex ed. Ven. & Salmant. restituit Vptonus, consentientibus msstis. Temere ἔχειν ed. Baf. & seqq.

Vers. 83. πυθοῦ μου. Nescio WOLFIVS quid spectarit, πύθου μου scribere jubens. Sic tamen & a Salmasio adnotatum video, contra Grammaticorum legem. In πυθοῦ μου & hic & mox vf. 85. consentiunt edd. & mssti; nisi quod vf. 85. in sola ed. Baf. operarum errore prorsus omissus est accentus.

Ibid. Σαννίων. „Vocativum esse puto. Sannio, leno Terentianus, satis notus est, qui fortasse idem fuit ἐν τοῖς συναποθνήσκουσι Διφίλου. Convicium est, ut aliàs ἀνδράποδον, & paulo post μωρέ." WOLFIVS. — „Σαννίων, id est μωρέ. A fannus, Σαννίων, *Sannio.*" SALMASIVS.

Ibid. μείζονα πολιτείαν ζητεῖς, ἧς πολιτεύεται. Bene Wolfius, *num majorem rempublicam quæris eâ, quam admini-*

administrat. Veteres editiones ᾗς πολιτεύσεται dabant cum pab. quemadmodum paulo ante εἰ πολιτεύσεται in fut. recte legitur. Sed hic quidem ᾗς πολιτεύεται in præs. scribendum monuit Salmasius; idque ipsum, Salmasii monitum ignorans, in contextum primus recepit editor Cantabr. præeunte nempe Wolfio in versione. Et habet h. l. recte ᾗς πολιτεύεται noster codex pc. sed in eodem codice paulo ante etiam εἰ πολιτεύεται in præs. tempore perperam scribitur.

Vers. 84. εἰ ἐν Ἀθηναίοις παρελθὼν &c. Suspicatus eram ἢ pro εἰ, *aut dicet-ne? aut putas-ne eum dicturum?* Si tenendum εἰ, intelligendum erit e superioribus πυθοῦ μου. Mox, post ἢ πόρων, posui interrogandi signum, quod in fine versus post ἐλευθερίας posuerat Vptonus cum anon. Lond. minus commode. Interrogationem non indicaverant superiores edd.

Ibid. περὶ προσόδων ἢ πόρων; „Extat Xenophontis libellus, qui inscribitur: Πόροι, ἢ περὶ προσόδων. *Rationes redituum, sive, de proventibus.*" VPTON.

Vers. 85. τηλικαύτην πολιτείαν πολιτευσαμένου ἀνθρώπου. — „πολιτευσαμένου. Sic noster codex; alii πολιτευομένου." VPTON. — In posteriorem hanc scripturam cum editis consentiunt nostri codices; quam ego, si mei res arbitrii fuisset, non eram loco moturus. Neque enim satis video, quænam hic sit vis primi aoristi, quam nec ipse Vptonus in versione expressit; & præsens tempus vs. 83. etiam habemus, ᾗς πολιτεύεται. Quod si suo loco hic stat πολιτευσαμένου, intelligendum erit, *cum tantæ reip. sese adjunxerit, sese dederit.* Cæterum mutato paulisper verborum ordine scribit pb. τηλικαύτην πολιτευομένου ἀνθρώπου πολιτείαν.

Ibid. πυθοῦ μου. In edit. Bas. temere omissus est accentus; sed in πυθοῦ μοῦ ceteri consentiunt libri, ut supra vs. 83.

Ibid. μωρὲ, πολίαν. Scribæ codicis pc. quid acciderit nescio, qui μίαν πολίαν habet. omissa voce μωρέ. Post μείζονα intellige ἄρξει, aut ἄρξῃ in subjunctivo.

Vers. 86. λεπτός. Sic recte suo e cod. edidit Vpton, cui suffragatur noster pc. Ceteri & vulgo editi, λεπρός.

Vers. 87. δίχα τῶν θαυμαζομένων ὑπ' αὐτῶν εἶναι καλόν. Sic Vptonus edidit, præeunte (ut ipse notavit) editione Salmant. Cæteræ editiones cum msstis,

δίχα

δίχα τῶν θαυμ. εἶναι ὑπ' αὐτῶν καλόν. Vbi perperam transpositum esse verbum εἶναι, & post ὑπ' αὐτῶν rejiciendum, Wolfius etiam & Salmasius adnotaverant.

Verf. 88. στίλβων γὰρ περιήρχετο. „Confer infra IV. 11, 21 sq. Sic autem Laërt. in vita Diog. sect. 81. τὸν δὴ Φιλόσοφον Ἀθηνόδωρός Φησιν, ἐν ὀγδόῃ Περιπάτων, ἀεὶ στιλπνὸν Φαίνεσθαι διὰ τὸ ἀλείΦεσθαι." VPTON.

Ibid. καὶ καθ' αὐτὸ τὸ σῶμα ἐπέστρεΦε τοὺς πολλούς. Ante Vptonum ὑπέστρεΦε edebatur. Vbi: „Lego κατ' αὐτὸ τὸ σῶμα ἐπέστρεΦε τοὺς πολλούς." WOLFIVS. — „Recte. Noster autem codex ἐπέστρεΦε." VPTON. — In ἐπέστρεΦε, quod unice verum est, consentiunt tres nostri codices. Iidem vero cum eodem Vptoni codice in vulgatum καθ' αὐτὸ consentiunt, quod hactenus ferri potest, ut τὸ σῶμα intelligatur esse nominativus casus; ut constructio hæc sit, καὶ τὸ σῶμα (αὐτοῦ) καθ' αὐτὸ (id est, καθ' ἑαυτὸ) ἐπέστρεΦε τοὺς πολλούς. Quod si ἐπέστρεΦε ad Diogenem referas, utique κατ' αὐτὸ τὸ σῶμα corrigendum fuerit, quemadmodum Wolfius monuit. ἐπέστρεΦε Salmasius etiam correxerat.

Verf. 90. χάριν προσεῖναι πολλήν. χάριν πολλὴν προσεῖναι pc. πολλὴν deest pb.

Ibid. μύξα, *mucus*, *stupida arrogantia*. Vide ad II. 21, 10.

Verf. 91. Καὶ πῶς; ἔΦη· σὲ Θεοῖς ἐχθρὸν νομίζων. Olim minus commode, καὶ πῶς, ἔΦη, σε Θεοῖς ἐχθρὸν νομίζω; Sed: „Lego νομίζων, pro ἐπειδὴ νομίζω." WOLFIVS. — „Noster quoque codex νομίζων. Cæterum hoc Diogenis dictum memorat Laërtius VI. 42. Λυσίου τοῦ Φαρμακοπώλου πυθομένου εἰ Θεοὺς νομίζει; Πῶς δὲ, εἶπεν, οὐ νομίζω, ὅπου καὶ σὲ Θεοῖς ἐχθρὸν ὑπολαμβάνω; *Lysia pharmacopola sciscitante, an Deos esse crederet? Quomodo, inquit, non credo,* [*credam,*] *qui te diis inimicum puto?* Idem dictum in vita Aristippi, II. 102. Nec absimile illud apud Aristoph. in Equit. vs. 32.

Δ. Ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ Θεούς;
N. Ἔγωγε. Δ. Ποίῳ χρώμενος τεκμηρίῳ;
N. Ὁτιὴ θεοῖσιν ἐχθρὸς εἴμ' οὐκ εἰκότως."

VPTON. — Νομίζων recte in contextum recipit Vpt. cui adsentitur noster cod. pc.

Verf

Verf. 92. Οὐ χρὴ παννύχιον. „Homer. Iliad. B'. 24." VPTON.

Ibid. ἔνυπνος. ἐν ὕπνοις pb.

Ibid. ᾧ λαοί τ' &c. Nempe hæc verba pariter ad fe pertinere fignificabat. Conf. fupra vf. 72.

Verf. 93. καθαρώτερον. Perperam & invitis noftris msstis κάθαρότερον dant vett. edd.

Ibid. κυβευτήν. „κυβευτής, *aleator*; metaph. *qui fortunæ fe committit*, fumpta metaphora ab aleatoribus, qui aleæ fortunam experturi, dicunt ἀνεῤῥίφθω κύβος. vide Suid. & Gatak. ad M. Anton. I. 8." VPTON *in Notis*. — Haud incommode Wolfius *fcurram* h. l. interpretatus erat, quod & Vpt. in verfione tenuit, nec ego mutavi; nempe κυβευτὴν dicit hominem, qui *in rebus maximi momenti ludum facit*, & adfectata atque ementita feveritate *hominibus illudit*. cf. II. 9, 17. coll. vf. 19. II. 19, 28. not. III. 21, 24. Cæterum, ficut h. l. junguntur κυβευτὴς & ῥαδιουργὸς, fic apud Suidam κυβεία exponitur πανουργία.

Ibid. ἀνεχόμενος. Sic recte pb. cum edd. ἀνευχόμενος pa. ἐνδεχ. pc.

Verf. 94. τὰ ὅπλα &c. Olim fic edebatur: τὰ ὅπλα παρείχετο ἐπιτιμᾷν τισι καὶ δύνασθαι καὶ κολακεύειν τοὺς ἁμαρτάνοντας, καὶ αὐτοῖς οὖσι κακοῖς. τῷ Κυνικῷ ἀντὶ τῶν ὅπλων &c. Neque quidquam in his mutant noftri mssti. Sed: „Sententia poftulat, (fic notavit WOLFIVS) παρέχει τὸ ἐπιτιμᾷν καὶ δύνασθαι καὶ κολάζειν τοὺς ἁμαρτ. — — τῷ κυνικῷ δὲ ἀντὶ τῶν ὅπλων &c." — Et κολάζειν (quod etiam in ora ed. Salmant. adnotatum erat, & a Salmafio commendatum) pro κολακεύειν, fuo e codice in contextum recepit Vptonus; pariterque τῷ δὲ Κυνικῷ, pro τῷ κυνικῷ. Ego præterea vulgatum παρείχετο utique in duo verba, παρεῖχε τὸ, partiendum cum Wolfio putavi. Et commodius quidem videri poterat, cum eodem Wolfio παρέχει in præf. temp. fcribere; fed minima mutatione contenti effe debuimus; & præteritum tempus pertinebit ad reges illos & tyrannos, quorum five apud Homerum, five apud alios fit mentio.

Verf. 95. Ὅταν ἴδῃ. „Cæteri omnes, noftro codice excepto, in fecunda perfona ἴδῃς." VPTON. — In olim vulgatum ἴδῃς noftri confentiunt libri.

Ibid.

Ibid. Ἀγοῦ. Sic codd. noſtri, cum edd. omnibus, excepta Vptoniana, in qua temere Ἄγου expreſſum. Vide Adnot. ad II. 23, 42.

Ibid. δέ μ' ὦ Ζεῦ. Sic Vptonus reſtituit, ut habent omnes II. 23, 42. & alibi. Hoc loco δέ με Ζεῦ edebatur, cum pa. Sed δέ μ' ὦ Ζεῦ pb. δέ με ὦ Ζεῦ pc.

Ibid. σύ γ' ᾖ. σύ γε ᾖ pb.

Ibid. Εἰ ταύτῃ &c. Vide Enchir. cap. extr.

Verſ. 96. Verbum παῤῥησιάζεσθαι poſt τὰ τέκνα collocat pb.

Verſ. 98. ἐπιτιμᾷς ἄλλοις. ἄλλους pc.

Verſ. 99. ὁ ταῦρος εἶ. „Vide ad I. 2, 30." VPTON.

Ibid. καταβαλοῦσιν. Sic, pro vulgato καταβάλλουσιν, omnino corrigendum monuit Salmaſius. Id ipſum vero & dedit noſter pb. quo minus dubitavi adoptare.

Verſ. 100. ἔχειν δεῖ. Perperam ἔχειν δοκεῖ pc.

Verſ. 101. τὸ χεῖρον ἀνάγκη νικᾶσθαι. Mendoſe νικῆσθαι ed. Ven. & Baſ. ubi νενικῆσθαι aut νικᾶσθαι legendum monuit Wolf. Et νικᾶσθαι correctum in ed. Gen. Col. & ſqq. Sic vero & codex Vpt. & noſtri tres. De re conf. I. 19, 13 ſqq.

Verſ. 102. Οὐδένοτ' οὖν εἰς τοῦτον καταβαίνει τὸν ἀγῶνα. „Conf. Enchir. cap. 19. & ſupra III. 6, 5." VPTON.

Verſ. 103. ἵν' εἴπῃς. Perperam ἵν' εἴπῃ pab.

Verſ. 104. ἐπιβολὴ ἀτελής; Fortaſſe ἢ ἐπιβ. quemadmodum mox ταπείνωσις, ἢ Φθόνος. Facile abſorberi potuit particula ἢ a poſtrema litera vocis præced. περιπτωτική.

Ibid. ἡ προσοχὴ ἡ πολλή. ἡ πολλὴ προσοχὴ pc. quod nihilo deterius.

Ibid. σύνταξις. σύνεσις pc. minus commode.

Verſ. 105. ῥέγχει. Sic pc. ῥέγχει edd. cum pab. Sed in pb. pariter ῥέγχει inter lineas. Conf. ſupra viſ 30. & IV. 10, 29.

Ibid. λῃστὴς προαιρέσεως οὐ γίνεται. „Laudat hunc locum M. Antonin. lib. XI. ſect. 36. Vide autem I. 18, 12." VPTON.

Verſ. 106. κτησείδιον. Sic ſcripſi cum pab. In pc. hæc vox cum aliis nonnullis temere prætermiſſa. Vulgo

κτησιδίου edd. ne sic quidem male; sed constantiam volui tenere. Vide I. 1, 10. III. 18, 3. not. &c. Mox cap. 23, 32. in κτησείδιον omnes consentiunt.

Ibid. Ναί. καὶ ἀρχῶν καὶ τιμῶν. Vulgo interrogandi signum post τιμῶν ponebant. Vbi quaesivit VPTONVS: „An post τιμῶν; reponendum Ναί. An interpungendum: καὶ κτησειδίου δέ; Ναί, καὶ ἀρχῶν καὶ τιμῶν. *Reculam? sane, ut etiam magistratus & honores.*" — Posteriorem praetuli rationem; quam & Wolfius in versione secutus erat.

Ibid. ζήτει τὰ παιδία. „Vide II. 1, 15." VPTON.

Vers. 107. τὸν Θεόν σοι, ὑπέρθου. *Per Deum, differ.* In σοι hic recte consentiunt omnes, quod frequenter alias in σου corruptum vidimus: conf. III. 1, 35. not. Parum feliciter Wolfius verba ista, τὸν Θεόν σοι ὑπέρθου, interpretatus erat, *Deum tibi praesidem statuito; Deum tibi superpone*; i. e. submitte te Deo.

Vers. 108. ὁ Ἕκτωρ λέγει τῇ Ἀνδρομάχῃ. „Homer. Iliad. Ζ'. 490." VPTON.

CAPVT XXIII.

TIT. Πρὸς τοὺς ἀναγινώσκοντας καὶ διαλεγομένους ἐπιδεικτικῶς. „Sophistarum, Rhetorum, Scholasticorum, atque id genus hominum morem in hoc capite magna cum festivitate tangit Epictetus, qui ab orationibus merae pompae inservientibus laudem captabant. Pleni sunt veterum libri de hac recitandi consuetudine, quae consuetudo tam in soluta quam in vincta oratione obtinuit, praesertim Epicteti temporibus; uti videre est apud Plinium, Juvenalem, Martialem, & Scriptorem illum de Caussis corruptae eloquentiae. Has *Sophistarum recitationes*, Ἐπιδείξεις & Ἀκροάσεις ἐπιδεικτικὰς vocabant: de quibus monet Epictetus in Enchir. cap. 33, 11." VPTON.

Vers. 1. Τίς εἶναι θέλεις. „Confer Enchir. cap. 33. in initio. Cic. de Off. I. 32. *In primis autem constituendum est, quos nos, & quales esse velimus, & in quo genere vitae: quae deliberatio est omnium difficillima.*" VPTON.

Ibid. οὕτως ὁρῶμεν γινόμενα. γινόμενον correxerat Salmas. praeter necessitatem: intellige πάντα, ex πάντων quod modo praecessit.

Vers.

Verf. 4. Μὴ ὡς πρόβατον, *&c.* „Vide II. 9, 2 fqq. II. 10, 2.“ VPTON.

Ibid. εἰ καὶ ἐπιεικής. „Lego ἐπιεικὲς, ut referatur ad πρόβατον.“ WOLF. — „Editio Salmant. pro εἰ καὶ, in marg. habet εἶναι.“ VPTON. — Neutra vero mutatione opus.

Ibid. ἢ βλαπτικὸς. „Fortaffe βλαπτικῶς.“ WOLF. — Ad ἢ βλαπτικὸς e fuperioribus intellige negationem. De re vero confule loca paulo ante citata.

Verf. 6. ἂν εὕρῃς ὅτι ἀναφέρεις. Hæc eft conftans codicum noftrorum fcriptura, neque aliud quid ex Vptoni codice enotatum video. Dixerat modo, σκέψαι πρῶτον μὴ εἰκῇ αὐτὸ ποιεῖν. Eft autem εἰκῇ ποιεῖν idem ac ἐπὶ μηδὲν ἀναφέρειν. Nunc igitur ait; εἶτ' ἂν εὕρῃς ὅτι ἀναφέρεις fcil. αὐτὸ ἐπί τι. Cum in ed. Ven. & Baf. fic effet expreffum, ἂν εὕρῃς ὅ, τι ἀναφέρεις, monuit WOLFIVS: „Lego ἐφ' ὅ, τι.“ Idque ipfum, Wolfii auctoritate, in contextum recepit editor Cantabr. & tenuere Lond. anon. & Vpton. εἰς ὅ τι ἀναφέρεις fcriptum voluerat Salmafius.

Verf. 7. Ὠφελῆσαι θέλεις, *&c.* „Hic eft fenfus: *Si interrogas, prodeffe velit, an laudari; ftatim audias dicentem.*“ SALMASIVS.

Ibid. οὐδὲ γὰρ τῷ μουσικῷ. Sic recte nofter pb. Cæteri οὐδὲν γὰρ, quemadmodum vulgo edebatur.

Verf. 8. ὠφελῆσαι καὶ ἄλλους. Ignorant pbc. particulam καὶ, quæ nullo fane incommodo abeffe poterat.

Ibid. σκυτικὴν edidit Vpton e fuo cod. & ed. Salmant. adfentientibus tribus noftris codd. Corrupte συντικὴν ed. Ven. Inde σκυτευτικὴν ed. Baf. & feqq. Subit hic animum Polybii locus, VIII. 5, 2. ubi σκυτικὴ στοά, de quo multum ibi in varias partes difputavimus, plane fortaffe, prout nomen indicabat, *porticus coriarius* intelligi debebat, id eft, *porticus coriariorum, porticus ubi funt tabernæ coriariorum.* Nam σκυτικὴν στοὰν, non Σκυθικὴν, fcribitur apud Heronem, in cujus uno libello confervatum eft ad noftram ætatem illud Polybii fragmentum.

Verf. 9. Τίς ἐπαγγελία ὀρέξεως; *&c.* *Quænam eft profeffio adpetitionis? quid ea fe velle profitetur?* Conf. Enchir. cap. 2.

Ibid. ἐκκλίσεως recte ed. Col. & seqq. cum codd. pbc. Perperam ἐγκλίσεως vett. edd. cum pa.

Verf. 10. ψυχρότερόν σοι τῶν ἀκροατῶν συνελθόντων. Dativum σοι recepi ex nostro pc. Vulgo caeteri omnes σου.

Verf. 11. Τί σοι ἔδοξας; Θαυμαστός, &c. „Inducit Epictetus (idque festive) Sophistam atque unum ex auditoribus fermones inter se caedentes." VPTON. — Exspectabam Τίς σοι εἶ. Sed nil mutant libri; ac poterat etiam ferri vulgatum. vide ad III. 14, 2. & ad II. 24, 19.

Ibid. τὴν ἐμὴν σοι σωτηρίαν. „Supple ἐπόμνυμι. *Per* [*meam*] *salutem tibi* juro. Eadem ellipsis ac in τὸν Θεόν σοι, notissima jurandi formula in his Dissertationibus. Vide ad III. 1, 35." VPTON.

Ibid. "Οπου διέγραψα τὸν Πᾶνα καὶ τὰς Νύμφας. „Maxime in descriptionibus sese ostendebant Sophistae; idque agebant, ut florens, pictum & expolitum esset orationis genus, uti videas nunc apud Maximum Tyrium & Dionem. Vide II. 19, 10. & infra hoc cap. vs. 35." IDEM.

Verf. 12. Εἶτά μοι λέγεις, ἐν ὀρέξει — — ἀναστρέφῃ. „Fortasse, ὅτι ἐν ὀρέξει." WOLF. — Particulam ὅτι ignorant libri; & abesse potest. Sic post verbum δοκεῖς eadem non male omittitur, IV. 4, 21. Conf. IV. 1, 73 not.

Verf. 13. τὸν συγκλητικὸν *senatoris filium* verti; non *senatorem*, ut Vptonus cum Wolfio. Agitur enim de juvene, scholam frequentante: & est omnino συγκλητικὸς *senatorius*, *ad senatorium ordinem pertinens*.

Verf. 14. περιεῖπες. περίεπες pb. sed & idem in ora περιεῖπες.

Verf. 15. τί δοκεῖς ἄλλο. δοκεῖς ex ed. Ven. & Salmant. restituit Vpton, quemadmodum legendum Wolfius monuerat; neque aliud codices habent. Temere δοκεῖ ed. Bas. & seqq. De corrigendo errore monuerat Salmas.

Ibid. Οὗτός τινά μου ποτε; τινά ποτέ μου pc.

Verf. 16. Abest in pc. σου post διαλεγ. rursusque post ἀναγινώσκ. De τοσούτῳ χρόνῳ conf. Adnot. ad II. 22, 31.

Verf. 17. Δίωνος πολὺ κάλλιον. „Hic est ille *Dio Prusaeus*, ab urbe Prusa Bithyniae, ob eloquentiam

Chryso-

Chrysostomus appellatus: cujus scripta quam plurima nunc extant." VPTON.

Vers. 18. Ὅλον ἄλλο ἐστί. „*Totum aliud est*: ad verbum. *C'est toute autre chose.* Alia res est." SALMAS. — Angl. *Tis quite another thing.*" VPTON. Nempe longe aliud est, laudare aliquem ut oratorem, aliud ut philosophum. Toto genere ista differunt.

Ibid. ἀτάραχός ἐστιν. „Sic noster codex: alii οὗτος ἀτάραχός ἐστιν." VPTON. — Nempe sic vulgo ante Vptonum legebant distinguebantque, ὁ ἄνθρωπος αἰδήμων ἐστίν; οὗτος πιστός ἐστιν; οὗτος ἀτάραχός ἐστιν; Et sic nostri codd. pac. Vptonus vero, praeeunte ipsius codice, prius οὗτος cum αἰδήμων ἐστὶν conjunxit, alterum delevit; cui in utraque re noster suffragatur pb.

Ibid. οὗτος ὁ πιστὸς τί ἐστί; „Τί, Angl. *Wherein*: κατὰ τί." VPTON. — Immo recte Wolfius: *fidus iste quis est?* Proprie, *quid est?* Nempe, *quid tu dicis hominem fidelem?* Sic vs. 23. τί λέγεις τὸ ἐπαίνεσον; Non incommode Schegkius vertit: *Quid est, aliquem esse fidelem?*

Vers. 19. Πόθεν αὐτό; Suspicari possis πόθεν αὐτῷ; ut persaepe aliâs. *Vnde ille tot habuisset auditores?* Sed nil novandum. conf. vs. 14. & IV. 1, 152.

Ibid. καὶ κομψῶς αἰσθάνονται. καί, *etenim* vertunt, commode; ut significanter & cum emphasi positum sit pro καὶ γάρ.

Ibid. Τὸ καλὸν &c. „Proverbialis locutio: *Pulcrum vel lapidem movere possit.*" VPTON.

Vers. 20. Ἰδοὺ φωναὶ φιλοσόφου, &c. Adparet, ironice & per derisionem haec dici.

Ibid. Πολλάκις ἐθαύμασα &c. „Verba Xenophontis, in principio Memorabilium." COMES SHAFTESBVR. — „Sic ii qui in verborum constructione curiosiores versantur, inquirunt: anne scribendum τίσι λόγοις, vel τίνι λόγῳ. Vide quid de Platone dicit Dionysius Halic. de Structura orationis, p. 242, 244. edit. Lond. [cap. 25. Tom. V. ed. Reisk. p. 208 sq.] & Quinctil. Instit. lib. VIII. c. 6. [f. 64.]" VPTON. — Perperam editiones omnes ante Vptonum, consentientibus nostris mss. tis, verba ista πολλάκις ἐθαύμασα cum superioribus καὶ Ἰσοκράτους conjunxerant: eodemque modo Wolfius in versione. De Xenophontis stylo sic judicavit Dionysius Hal.

Hal. de Struct. Orat. f. de Compof. Verborum, c. 10. ἡ τοῦ Ξενοφῶντος λέξις ἡδέως μὲν σύγκειται, ὡς ἔνι μάλιστα, οὐ μὴν καλῶς γε, ἐφ' ὅσον ἔδει. *Xenophontis dictio quam maximam quidem jucunditatem habet; non tamen eam, quam oportebat, pulcritudinem.* T. V. p. 53. ed. Reisk.

Ibid. τοῦτ' ἐκείνου τελειότερον. „Ἴσως, εὐτελειότερον, nofter codex." VPTON. — Nifi commode ferri poffet vulgatum, fufpicari liceret, λειότερον fcripfiffe Arrianum, i. e. *lenius*, *mollius*. Sic ἡ λειότης τῶν Φθόγγων eft *lenitas pronunciationis* apud Dionyf. Halic. in Iudic. de Ifocrate, c. 2. Tom. V. p. 538. ed. Reisk. Et τὰ λεῖα ὀνόματα, i. e. *molliter fonantia vocabula*, apud Rhetores opponuntur ταῖς τραχέσι, ut monuit H. Steph. in Thef. ad voc. λεῖος.

Verf. 21. Ὡς εἴ γε ἀνεγινώσκετε. Pro ὡς Meibomius ὥστε vel οἱ legendum cenfuerat. Nil opus. Poteft ὡς idem ac ὥστε valere; poteft etiam, ut frequenter apud optimos fcriptores, *nam*, *quippe*, *quoniam*, verti. Sic mox hoc eodem verfu, Ὡς ἐγὼ ἀεὶ τοιοῦτος. ἀναγινώσκετε vero ex edit. Ven. reftitui, cui adfentiuntur tres noftri codices. Temere ἀναγινώσκετε in editionem Baf. irrepfit, quod tenuere fequentes editores.

Ibid. Ἐμὲ δ' Ἄνυτος &c. „Ex Critone Platonis. Vide Enchir. cap. 52." VPTON.

Ibid. οἷος μηδενὶ προσέχειν. Olim cum μηδὲν προσέχειν ederetur, monuerat Wolfius atque Salmafius, μηδενὶ legendum, quod adoptavit VPTONVS, hæc adnotans: „Verba funt apud Platonem in Critone: Ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν, ἀλλ' ἀεὶ, τοιοῦτος, οἷος τῶν ἐμῶν μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ, ὃς ἄν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνηται." — Platonis verba in Critone habes cap. 6. p. 131. ed. Forft. In mendofum μηδὲν apud noftrum confentiunt libri omnes. Articulum τῷ, ante λόγῳ, prætermifit pc. In Enchir. c. 51, 3. recte fcribitur μηδενὶ ἄλλῳ προσέχων ἢ τῷ λόγῳ.

Verf. 22. τίς ἤκουσε Σωκράτους ποτὲ λέγοντος &c. „Vide ad III. 5, 17. & infra IV. 8, 22. Et Enchir. cap. 46. Simplicius Comment. in Enchir. c. 69. de Socrate: Τοσοῦτον ὠφελοῦντα τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς τὸ ἐπιδεικτικὸν, ὥστε, τινῶν ἀνοήτων αὐτοῦ μὲν καταφρονούντων, δι' αὐτοῦ δὲ βουλομένων ἄλλοις συστῆναι πρὸς παίδευσιν, ἀπάγειν αὐτοὺς καὶ συνιστάνειν σοφισταῖς. ὥσπερ Ἱπποκράτη

κράτη τὸν Ἀπολλοδώρου, ἀπηθέντα αὐτοῦ, τῷ Πρωταγόρᾳ συνέσεσθαι. καὶ ἐν Θεαιτήτῳ δὲ ὁ αὐτὸς [αὐτὸς scribo cum ms. absque ὁ] λέγει, ὅτι πολλοὺς μὲν ἤδη ἐξέδωκα Προδίκῳ, πολλοὺς δὲ ἄλλοις σοφοῖς τε καὶ θείοις ἀνδράσι." VPTON. — Verba paulo aliter ordinat pc. τίς ἤκουσέ ποτε Σωκράτους.

Ibid. συσταθῆναι. Commodius hoc, quam quod apud Simplicium loco modo citato legitur, συστῆναι. Corrupte vero h. l. συγκαταθῆναι pc.

Verf. 23. Οὔ· ἀλλὰ προτέμπων. Vptonus οὐ; ediderat, cum interrogandi figno, & *Nonne?* interpretatus erat. Monuit vero in Notis, ironice hæc effe dicta, delendamque interrogationem. Neque eam fuperiores editiones agnofcunt, nec fcripti libri.

Ibid. ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κοδράτου. „Nomen habes Numidii *Quadrati* apud Plinium in Epift. XI. lib. VI. & alibi. An hic ille eft, quem memorat Epictetus nefcio. Certe Quadratus erat ex numero divitum illorum, qui ad recitationes & ἀκροάσεις ἐπιδεικτικὰς ædes fuas commodabant. Hunc ad morem alludit Plin. lib. VIII. epift. 12. *Domum fuam recitantibus præbet.* Et Juvenal. Sat. VII. 40.

— — — *Si dulcedine famæ*
fuccenfus recites, Maculonus commodat ædes.

Et Martial. lib. IV. Epig. 6.

In Stellæ recitat domo libellos."
VPTON.

Ibid. ὅτι κομψῶς συντιθεῖς τὰ ὀνόματα. „συντιθεῖς, a συντιθέω, vox infolentior., uti & mox." VPTON. — Conf. Not. ad III. 22, 76. Vertit Vptonus cum Wolfio, *quam belle orationem componas;* præferendum ego putavi, *quam belle verba conftruas.* De verborum ftructura folicite præcepta difcipulis fuis dabant rhetores, atque volumina etiam fcripta complebant; cujusmodi hodieque habemus Dionyfii Halic. opus, περὶ Συνθέσεως ὀνομάτων infcriptum; quem titulum alii, *de Collocatione Verborum*, interpretati funt; alii, *de Conftructione Verborum*, alii *de Structura Orationis.* Conf. vf. 26.

Verf. 24. Τί λέγεις τὸ ἐπαίνεσον; Temere olim τὸ ἐπαίνετον. Vbi WOLFIVS: ἐπαίνεσον lege." — „Recte ἐπαίνεσον habet nofter codex & editio Salmant. Vtitur enim Epictetus μιμητικῶς. *At me laudato? Quid dicis,* me

me laudato? *hoc non satis est, dic potius Vah! praeclare!*" VPTON. — In τὸ ἀπαίνετον, quod recte recepit Vptonus, consentiunt nostri pac. In pb. verba nonnulla in hac regione desiderantur.

Ibid. Οὐᾶ καὶ, Θαυμαστῶς. „Variae fuerunt faventium inter audiendum acclamationes. Supra III. 23, 11. ὑπερφυῶς, atque hic οὐὰ, καὶ θαυμαστῶς. Οὐὰ plane latinum est *Vah*, quod frequens occurrit apud Comicos, Dio Cassius de Nerone lib. LXIII. Πάντων δὲ τῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτῶν τῶν βουλευτῶν ὅτι μάλιστα συμβοώντων, Ὀλυμπιονίκα, οὐά! Πυθιονίκα, οὐά! *Viris omnibus & senatoribus inprimis acclamantibus, Vah! in Olympicis victor! Vah, in Pythicis victor!* Sic locus iste legendus atque interpretandus, monente etiam Salmasio in Hist. Aug. p. 345. Alias laudantium admirantiumque voces memorat Cic. lib. III. de Orat. [c. 26.] *bene, praeclare, belle, festive, non potest melius.* Martial. lib. II. Epig. 27.

Effecte, graviter, cito, nequiter, euge, beate.

Horat. in lib. de Arte Poët. vs. 428.

— *Clamabit enim, Pulchre, bene, recte.*"

VPTON. — In Adnot. hac Οὐὰ cum gravi accentu scripsit Vpton, secus ac in contextu, ubi Οὐᾶ cum edd. & msstis. Οὐᾶ cum circumfl. apud Dionem etiam scripsit Reimarus, T. II. p. 1041. ubi vide quae adnotavit Editor. Confer infra vs. 32. & III. 22, 34.

Ibid. εἰ δ' ἔστιν ἔπαινος ἐκεῖνο, ὅ τι ποτὲ λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι τῇ τοῦ ἀγαθοῦ κατηγορίᾳ. Sic ed. Bas. & sqq. Vbi: „ἐν τῇ lego." notavit WOLFIVS. — MEIBOMIVS vero: „Quid si legamus ἡ τοῦ ἀγαθοῦ κατηγορία, nominandi casu." — Editio vero Ven. cum Salmant., consentientibus msstis, sic habet: ὅ, τί ποτε (vel ὅ τί ποτε λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι τῶν τοῦ ἀγαθοῦ κατηγορίᾳ. Hinc VPTONVS: „Quid si legamus, τῶν ἐν τῇ τἀγαθοῦ κατηγορίᾳ. *Si laus est eorum aliquid quod philosophi in classe Boni ponunt.* Vide Diog. Laërt. in vita Zenonis lib. VII. 94. atque ibi Menagium." — Possis etiam τῶν, quod est in libris, ex τὸ ἐν corruptum suspicari ut sit: εἰ δ' ἔστιν — — οἱ φιλόσοφοι, τὸ ἐν τῇ τἀγαθοῦ κατηγορίᾳ. *Si laus est illud quod philosophi dicunt, quod boni denominatione comprehenditur;* &c. Nempe laudem vere nominatam in bonis ponunt philosophi; & nihil esse laude dignum docent,

docent, quod non sit bonum. cf. II. 11, 22. Apud Laërtium vero, aut apud Menagium, eo loco, ad quem Vptonus provocavit, nihil invenias, quod ad illuſtrandum hunc locum faciat. Vulgatam ſcripturam ſic interpretatus eſt Schegkius: *Quod ſi laus eſt id nimirum, quod philoſophi Boni vocabulo exprimunt.* Wolfius: *ſi laus illud eſt, quod philoſophi in claſſe boni recenſent.*

Ibid. τί σε ἔχω ἐπαινέσαι; „*Quid te laudare poſſum?* Lego ſine interrogatione. Eſt enim hypothetica oratio. Etſi dubito, an pro ἔπαινος ſit legendum λόγος: ac neutram lectionem ſatis probo." WOLFIVS. — „Male Wolfius. [Qui etiam ſic in verſione ſcripſit, absque interrogatione: *habeo in quo te laudem.*] Bonum trifariam dividitur. Vide quæ ex Sexto Empir. citat Menagius ad Laërt. VII. 94. & conſule Lipſium in lib. II. Disſert. 22. Manud. ad Stoicam Philoſophiam. Inquit Epictetus: *Si laus cadit ſub aliquam claſſem bonorum; quo modo te laudare poſſum? nam ſi quod bonum eſt, idem & utile; quæ tua utilitas?"* VPTON. — Neuter horum interpretum mihi videtur Philoſophi ſententiam rationemque recte adſecutus. Vide Adnot. proxime præcedentem.

Verſ. 25. Οὐδὲ γὰρ ἂν πρέποι &c. „Verba Socratis in Platonis Apol. p. 17. edit. Steph." VPTON. — πρέπει, non πρέποι, habet noſter pc.

Verſ. 26. ἐκλέξαι ὀνομάτια καὶ ταῦτα συνθεῖναι. „Extat Dionyſii liber περὶ Συνθέσεως ὀνομάτων, *de compoſitione verborum, de ſtructura orationis.* Quin & promittit ſe ſcripturum περὶ Ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων, *de verborum delectu."* VPTON. — Conf. ad vſ. 23.

Verſ. 27. Οὐχὶ δ', ὡς ὁ ἥλιος ἄγει αὐτὸς ἐφ' ἑαυτὸν, ἡ ἡ τροφὴ, οὕτω δὲ καὶ οὗτος ἄγει (ſcil. ἐφ' ἑαυτὸν) τοὺς ὠφεληθησομένους. Vulgo Οὐχὶ ὡς ὁ ἥλιος edd. absque δ', tum ἡ τροφὴ absque articulo edebatur, ſed ἡ τροφὴ absque ἡ ed. Vpt. Vbi poſt οὐχὶ interpoſito puncto diſtinguendam orationem cenſuerat Gatak. ad Anton. V. 9.: VPTONVS vero hæc adnotavit: „Edit. Salmant. οὐχὶ δ'. Recte. Mox pro ἡ τροφὴ lego τὴν τροφὴν, atque ita reponendum arbitror: Οὐχὶ δ' ὡς ὁ ἥλιος ἄγει αὐτὸς ἐφ' ἑαυτὸν τὴν τροφὴν, οὕτω κ. τ. λ. *Nonne vero, ut ipſe ſol ducit ad ſeſe nutrimentum, ſic & ipſe &c.* Nam flammæ ſolis nutriuntur ex vaporibus, quos ad ſeſe vi ſua ex terra & planetis ducit." — Sic ille. At ſol (e veterum opinione) attrahit ad ſe vapores,

pores, ut eos consumat, & eis nutriatur: auditores vero a philosopho non consumi debent, sed ab illo nutriri fructumque percipere. Particulam δὲ post οὐχὶ non sola editio Salmant. agnoscit, sed etiam Ven. & scripti libri omnes; quare eam restitui. Nec obstat quod deinde sequitur οὕτω δὲ, pro quo, si opus esset, suspicari posses οὕτω δὴ scribendum; sed ejusmodi repetitione illius particulae nihil frequentius. Vide I. 14, 10. II. 16, 4. In sequentibus verbis non erat, cur haereret Vptonus. Commode vero pro ἢ τροφὴ, quod cum codd. nostris pac. dabant editi omnes ante Vptonum, ἢ ἡ τροφὴ dedit codex pb. quod lubens amplexus sum. Structura verborum hoc modo intelligenda: ὡς ὁ ἥλιος ἄγει αὐτὸς ἐφ' ἑαυτὸν τοὺς ἀνθρώπους, vel τοὺς ὠφεληθησομένους, ἢ ὡς ἡ τροφὴ αὐτὴ ἐφ' ἑαυτὴν ἄγει τοὺς ὠφεληθησομένους. De τροφῇ, quatenus αὐτὴ ἐφ' ἑαυτὴν ἄγει, conf. II. 24, 16.

Ibid. Καί τοι νῦν &c. „Inclusive scribe: (καί τοι νῦν. — — παρακαλοῦντο.)“ VPTON.

Ibid. οἱ ἰατροὶ. Articulum non agnoscunt pac.

Vers. 28. ὅτι σοὶ κακῶς ἐστι. Sic ed. Basil. ex editoris emendatione, atque id tennere sequentes editores: recte. conf. IV. 4, 2. IV. 6, 21. Corrupte ὅτι οἳ ed. Ven. cum pa: ὅτι οἱ κακῶς ἐστι pc. Sed ὅτι κακῶς ἔχεις pb. percommode id quidem; sed emendationem sapit ex ingenio docti librarii natam.

Vers. 29. Εἴωθε λέγειν ὁ Ῥοῦφος· Εἰ εὐσχολεῖτε &c. „Vide A. Gellium lib. V. c. 1.“ COM. SHAFTESBVR. — „*Musonium philosophum solitum dicere accepimus: Cum philosophus, inquit, hortatur, monet, suadet, objurgat, aliudve quid disciplinarum disserit; tum qui audiunt, si de summo & soluto pectore obvias vulgatasque laudes effutiunt, si clamitant etiam, — — tum scias, & qui dicit, & qui audiunt, frustra esse: neque illic philosophum loqui, sed tibicinem canere. &c.* Haec A. Gellius. Et Seneca in Epist. 52. *Quid enim turpius philosophia captante clamores? Nunquid aeger laudat medicum secantem? Tacete, favete, & praebete vos curationi.*“ VPTON.

Vers. 30. ἰατρεῖον ἐστιν. Abest ἐστὶν a codd. nostris pab.

Ibid. ὁ δὲ εὐριγία ἔχων. Carent h. l. ἔχων pbc.

Vers.

Verf. 31. νοημάτια. „Schegk. *fententiolas*; Wolf. *noemata*. Vide Quinctil. lib. VIII. cap. 5. [fect. 12.] Dionyf. Halic. de Ifocr. & Lyf." VPTON. — Dionyf. T. V. edit. Reisk. p. 556. Adde eumdem de Demofthenis vi dicendi, cap. 9. Tom. VI. p. 977.

Ibid. ἐπιφωνημάτια. Vide Quinctil. VIII. 5, 11. & XI. 1, 52.

Ibid. ὁ δὲ τὴν σύριγγα. Verba hæc, temere omiffa in edit. Cant. Lond. & Vpt. reftituere juffit Vpton in Notis; & agnofcunt cum vett. edd. fcripti libri omnes.

Verf. 32. τούτου ἕνεκα ἀποδημήσουσιν &c. „Vide ad I. 4, 21. III. 16, 11. VPTON.

Ibid. τοὺς γονεῖς τοὺς αὐτῶν ἀπολείπουσι. „ἀπολιποῦσι legendum, ut monuit Salmafius." VPTON. — Commodum id fane foret; poterat vero & ἀπολείψουσι fufpicari, quod inter lineas notatum habet nofter codex pb. fed id ipfum fortaffe nonnifi ex librarii conjectura. Equidem ferri vulgatum poffe putavi, quamquam præceffit ἀποδημήσουσι in fut. temp.

Ibid. κτησείδιον. κτησίδιον pc.

Ibid. ἵνα σοι Οὐᾶ φῶσιν. Olim mendofe φασὶν edd. cum pac. Sed φῶσιν legendum monuit Wolf. idque receptum in edit. Cantab. & feqq. quibus adfentitur nofter cod. pb. & editio Salmant. De particula Οὐᾶ vide fupra vf. 24. Οὐὰ cum gravi h. l. fcribit folus nofter pc.

Verf. 33. Τίς οὖν πώποτε τέταρτον εἶπε μετὰ τούτων, τὸν ἐπιδεικτικόν; „*Quis unquam poft hæc* (nempe genus dicendi προτρεπτικὸν, ἐλεγκτικὸν, διδασκαλικὸν) *quartum genus adjunxit, Oftentatorium?* quales nempe ἐπιδείξεις, *fophifticæ recitationes, & orationes ad oftentationem comparatæ*. Paulo fupra adverfarius, Τί οὖν; οὐκ ἔστιν ὁ προτρ. Cui Epictetus, Τίς γὰρ οὐ λέγει; *Quis negat?* &c. *Quis igitur unquam poft hæc genera dicendi, quartum genus adjunxit*, ἐπιδεικτικόν?" VPTON. — μετὰ τούτων, non eft *poft hæc*, fed *cum his*, *præter hæc*. Sophiftæ in iis fermonibus, quibus præ fe ferebant, *ad virtutem fe velle cohortari auditores*, nihil minus curæ cordique habebant, quam utilitatem fructumque auditorum: ad oftentationem & ad captandam ingenii & eloquentiæ laudem omnia erant comparata. Quare frigidum adplaufum ciebant ejusmodi orationes, nullum in animis auditorum ftimulum ejusmodi

modi relinquebant, qualem Rufi fermones, de quibus vf. 29. & qualem Epicteti, de quibus Arrianus in Epistola dedicatoria ad L. Gellium dixit. conf. mox vf. 37.

Verf. 35. παρακληθῆναι τοὺς ἀκουσομένους. „Nota morem eorum qui recitaturi erant. Amicos, & notos, atque etiam ignotos advocabant: & id maxime agebant, ut quam plurimos ad diem prædictam convocarent auditores. Auctor de Cauffis corruptæ Eloq. *Tamen hic exitus eft, ut cum toto anno, per omnes dies, magna noctium parte unum librum extudit & elucubravit, rogare ultro & ambire cogatur, ut fint qui dignentur audire; & ne id quidem gratis: nam & domum mutuatur, & auditorium extruit, & fubfellia conducit, & libellos difpergit.* Formulam invitationis habes fupra, vf. 23. ἀκουσόν μου σήμερον διαλεγομένου. & paulo poft, vf. 28. παρακαλῶ σε ἐλθόν]α ἀκοῦσαι." VPTON.

Ibid. ἐν κομψῷ στολίῳ. „Recitaturi elegantiæ ftudebant; uti obfervabat Cafaubonus ad Perf. Sat. I, 15. qui hujus moris meminit, — *pexusque, togaque recenti.*" VPTON.

Ibid. ἀναβάν]α ἐπὶ πούλβινον. Nil mutant libri. — Fortaffe πούλπιτον." WOLFIVS. — „Cafaubonus ad Perf. Sat. I. 17. *Sede leges celfa.* Sedebant [ait] qui recitabant *fede celfa.* Arrianus, ἀναβάν]α ἐπὶ πούλβινον. *Pulvinum* appellat *cathedram cui impofitum pulvinum.* Apud Senecam Confolatione ad Marciam, *afcendere pulvinum*, de eo dicitur qui fella vehitur aut lectica. Sed πούλβινον apud Græcos alibi non memini legere: legi πούλβιτον, quam vocem Arriano fufpicabar reftituendam; nec male conveniat indignanti ex hiftrionica arte translata dictio; ejus enim eft propria. Gloffarium: *Pulpitum*, θυμέλη, σανίδωμα, ἐπίπεδον. Juvenalis:

Haud tamen invideas vati quem pulpita pafcunt.

Sed nihil affirmamus. [Hæc Cafaubonus.] Nihil muto. *Pulvinus*, πούλβινος, fic *thronus* ifte recitatorum vocabatur, ubi *pulvini* pofiti erant. Eodem modo Seneca Confol. c. 16. *Juvenibus noftris* pulvinum *afcendentibus*, i. e. lecticam, in qua pulvinus. Erotianus in Lexico Hippocratis: σκύτιον ὑποκεφάλαιον, δέρματινον προσκεφάλαιον, ὅπερ καὶ πούλβινον." VPTON. — Erotiani locum Vptono indicaverat Du Frefne in Gloffar.

Ibid. Πᾶς Ἀχιλλεὺς ἀπέθανε. „Argumenta præcipue ex Homero tractabant Sophiftæ. Vide etiam II. 19, 10.

10. ubi de Helena, de Priamo, de Insula Calypsus." VPTON.

Ibid. τοὺς Θεοὺς ὑμῶν. „Fortasse ὑμῶν." WOLF. — „Male. τοὺς Θεοὺς ὑμῶν, scil. ἐπόμνυμι. De hac jurandi formula saepius monui. Vide ad III. 1, 35." VPTON. — Hoc loco in veram scripturam consentiunt libri.

Vers. 36. οὐδὲν ἂν προτρεπτικώτερον, ἢ ὅταν &c. Mendose olim ᾗ ὅταν, consentientibus nostris msstis. Vbi WOLFIVS: „Lego ᾗ ἢ ὅταν. Est autem εἰρωνεία." — ἢ pro ᾗ recte edidit Londinensis anonymus, idque tenuit Vptonus, quamquam peccarunt operae ejus, ᾗ cum subscripto jota ponentes. Mox, pro ἐμφαίνῃ, perperam ἐμφαίνει ed. Gen. qui error inde in Col. Cant. & Lond. anon. propagatus est.

Vers. 37. ἀναγινώσκοντός σου. Sic ed. Col. & seqq. cum nostris msstis. ἀναγιγν. ed. Ven. Bas. Gen.

Ibid. περὶ αὐτοῦ ἠγωνίασεν. αὐτοῦ cum nostris libris scripsi, cum αὐτοῦ vulgo esset editum. Sic & mox ibidem εἰς αὐτὸν ex iisdem codd. adoptavi, pro vulgato εἰς αὐτόν. In pb. quidem uterque h. l. notatur spiritus, lenis & asper.

Vers. 38. τὰ περὶ τὸν Ξέρξην — — τὴν ἐπὶ Πόλαις μάχην. „Hic erat Rhetorum campus; hae erant celebres ἐπιδείξεων materiae, in quibus Sophistae versabantur. Cic. de Off. lib. I. [c. 18.] *Quae magno animo & fortiter excellenterque gesta sunt, ea nescio quomodo pleniore ore laudamus. Hinc Rhetorum campus, de Marathone, Salamine, Plataeis, &c.* VPTON.

CAPVT XXIV.

Vers. 1. Τὸ ἄλλου παρὰ φύσιν, σοὶ κακὸν μὴ γενέσθω. „*Quod est contra alterius naturam, tibi malum ne esto.* Hinc, ut obiter moneam, patet, cur Stoici sapientem misereri negarent. Misericordia est dolor ob aliena mala; talia autem mala οὐκ ἐφ' ἡμῖν: nihil ergo ad nos. Vide ad I. 18, 3." VPTON. Ad τὸ ἄλλου adnotaverat MEIBOMIVS: ἄλλῳ. Sequitur enim σοι. Posset etiam sic legi: τὸ ἄλλου παρὰ φύσιν κακόν, σοὶ κακὸν μὴ γεν. vel saltem prius κακὸν subintelligendum." — Equidem τὸ ἄλλου παρὰ φύσιν intellexi, *quod alius contra naturam sive facit sive patitur.* Wolfius & Vpt. in versione, *quod alterius naturae repugnat.*

Vers.

Verf. 2. ὅτι παρ' αὐτὸν ἀτυχεῖ. Pro ἀτυχῇ, quod erat editum, ἀτυχεῖ poſt Wolfium ſcribere juſſit Vpton. cum ſuo cod. & ed. Salmant. Sic vero & noſtri codices omnes. Pro αὐτὸν, præter rem αὑτὸν ſcripſit Vpt. cum anon. Lond. Vtrumque quidem ſpiritum notatum habet cod. pb. Cæteri lenem ſervant.

Verf. 3. καὶ ἀναγκαστὰ καὶ ἀφαίρετα. καὶ ἀφαιρ. καὶ ἀναγκ. pbc.

Ibid. ὥσπερ ἦν ἄξιον. „Abeſt ab omnibus, noſtro excepto codice, verbum ἦν." VPTON. — Opportune id verbum dedit Vptoni codex, quod noſtri pariter cum olim editis ignorant.

Verf. 4. ἐπελογίζετο. Temere ἐπιλογίζετο ed. Cant. qui error in editionem Lond. anon. & in Vptonianam eſt propagatus.

Ibid. ὅτι θνητὸς εἶ. „Reſpicere videtur ad nobile illud philoſophi dictum, qui, filii morte audita, dixit, Sciebam me mortalem genuiſſe. Vide ad vſ. 94." VPTON.

Ibid. τῆς αὐτοῦ μωρίας. αὑτοῦ anon. Lond. & Vpt. cum noſtro pb.

Verf. 5. Σὺ δ' ἀντὶ τίνος, ἐπὶ τί κλᾷς σεαυτόν; „Σὺ δ' ἀντιτίνεις· ἐπεὶ τί κλάεις σεαυτόν; Ita mihi legendum videtur." SALMASIVS. — „Ἀντιτίνεις, recte puto. Vide Indicem in voce." VPTON. — Quid ſpectans Salmaſius ἀντιτίνεις maluerit, quave ſpecie Vptono ſeſe adprobaverit iſta conjectura, equidem fateor me non pervidere. In Vptoni Indice nihil, quod ad hunc locum pertineat, reperitur. Neque vero, quænam vis ſit verborum ἀντὶ τίνος, ſatis mihi planum eſt, niſi intelligatur Σὺ δ' ἀντὶ τίνος τίνεις δίκας; Quod ſi ita eſt, probo alteram Salmaſii conjecturam, ἐπὶ in ἐπεὶ mutandum, atque adeo in hunc modum ſcribendum diſtinguendumque: Σὺ δ' ἀντὶ τίνος; ἐπεὶ τί κλᾷς σεαυτόν; *Tu vero pro quonam delicto das poenas? Etenim quid te deploras?* Verbum κλᾷς *maceras* vertit Vptonus cum Wolfio; nempe a κλάω, *frango*, derivantes, unde habemus κατακλᾶσθαι, *animo frangi*, infra vſ. 48. Sed κλᾷν ἑαυτὸν, *frangere ſe*, pro *macerare ſe*, vix usquam reperiri puto; nec hoc quidem loco commodum id viſum eſt. Probavi Schegkium, *defles te ipſum* vertentem; quod & Salmaſius voluit. Sic paulo poſt ait, καὶ νῦν κλαίων ἐκάθισε. cf. vſ. 8. Neque vero idcirco neceſſe

cesse videtur, ut cum eodem Salmasio κλάεις vel κλαίεις corrigamus. Sicut enim κλάω vel κλάω pro κλαίω apud nostrum frequentatum observavimus ad II. 16, 28. sic nihil impedire videtur, quo minus & nunc κλᾷς pro κλαίεις positum accipiamus. Iam quod si ἐπί τι κλᾷς commode dictum foret, pro *quamobrem te ipsum desles*, posset utcumque etiam ἀντί τίνος ad idem verbum κλᾷς referri; quamquam frigida & prorsus otiosa videri deberet illa repetitio ἀντί τίνος, ἐπί τι. At ἐπὶ τίνι oportebat, non ἐπί τι. Quare, ut dixi, Salmasio adsentior, ἐπί τι ex ἔπει τι esse corruptum.

Vers. 6. τούτου γὰρ ἄξιος εἶ. „τούτου lectio est nostri codicis: alii dant τοῦτο." VPTON. — In τούτου consentit noster pc.

Ibid. ἵτταοθαι. Operarum errore est ἥτταοθαι in ed. Bas.

Ibid. νεοττιάς. Hanc scripturam ex nostris pabc. adoptavi. Vulgo h. l. νεοσσίας edd. secus ac I. 28, 16 sqq.

Ibid. μὴ στένουσι. μὴ στένουσι δὲ pc. Ferri potuisset μηδὲ στένουσι, sed nec hoc necessarium.

Vers. 7. ἡμῖν οὖν ὁ λόγος. Articulum, quem ignorant vulgo omnes, ex nostra pb. recepi. Idem autem codex non οὖν, sed δὲ habet; ne id quidem male, immo vero percommode etiam, modo majorem distinctionem post αὐτὰ minori mutemus, ut continuo sermone jungantur ista, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἄλογα εἶναι πάσχει αὐτά, ἡμῖν δὲ ὁ λόγος ἐπὶ ἀτυχίᾳ &c. quae ironice intelligi debebunt, hoc modo: *At nempe illis hoc accidit quoniam ratione carent; nobis vero, ut miseri essemus, data ratio a Diis est!* Ad πάσχει αὐτά, notavit VPTONVS: „Fortasse ταῦτα, *haec eis accidunt.*" — At aegre equidem caream nominativo αὐτά, referendo ad nomen ζῶα, quod intelligi debet; quo etiam refertur verbum πάσχει in singulari numero, e graeci sermonis usu. Suspicatus equidem eram, sic fortasse scripsisse Arrianum, πάσχει τοῦτ' αὐτά, intercidisse autem vocem τοῦτ' incuria aut temeritate librarii alicujus, qui illam hoc ipso, quod sequeretur vox αὐτά, otiosam putaret. Sed & absque incommodo subintelligi pronomen τοῦτο potest.

Vers. 8. Ἢ πάντες ἔσωσαν ἀθάνατοι. „Fortasse ἦ, βεβαιωτικῶς. Quia non sequitur ἤ, διαζευκτικόν." WOLF. — Immo bene habet particula ἤ, neque vero illa disjunctive accipienda, neque βεβαιωτικῶς, sed vulgatissima

gratissima notione *aut*. Continuatur ironica oratio, versu superiori cœpta; ad quam indicandam ironiam, interrogandi signum in fine versus posui.

Ibid. καὶ πάλιν. Temere καὶ πόλιν ed. Bas. Corrigendum monuit Wolfius, & in veram scripturam consentiunt ceteri libri omnes.

Vers. 10. ὁ κόσμος μία πόλις. „Vide ad II. 5, 26." VPTON.

Ibid. περίοδόν τινα εἶναι. „Vide ad II. 1, 18." IDEM.

Ibid. παραχώρησιν ἄλλων ἄλλοις. Temere ἄλλον pro ἄλλων ed. Bas. quem errorem licet corrigere jusserit Wolfius, tenuere tamen editores Gen. & Col. ubi rursus corrigendum monuit Salmas.

Ibid. τὰ μὲν μένειν. Quod μὴν pro μὲν scribitur in ed. Vpt. id operarum errore factum.

Vers. 11. πάντα δὲ φίλων μεστὰ, πρῶτον μὲν θεῶν. „Vide ad III. 13, 15." VPTON.

Vers. 12. χρειῶν τινων ἐπειγουσῶν. Vulgo ἐπαγουσῶν cum pac. quod ferri utcumque potuerat. Sed quoniam ἐπειγουσῶν in suo cod. legi ait Vptonus, cum quo facit noster pb. haud cunctanter id a nobis recipi debuit.

Ibid. θέας ἕνεκα. „Vide ad II. 14, 23." VPTON.

Vers. 13. Πολλῶν δ' ἀνθρώπων &c. „Homer. Ὀδ'. α. 3. Mox Ἀνθρώπων ὕβριν. Hom. Ὀδ. ρ'. 487." VPTON.

Ibid. ἐφορῶντα. ἀφορῶντα pc.

Vers. 14. περιερχόμενος. Sic libri omnes. περιεχόμενος sola ed. Bas. operarum errore. Mox deinde, pro ἀπέλιπεν, temere ἀπέλιπον habet sola ed. Gen.

Ibid. οὐ στένων, οὐδὲ ποθῶν. „Supra vs. 6. de corvis, μὴ στένουσι, μηδὲ ποθοῦσι." VPTON.

Vers. 16. μέχρι λόγου. Vide Not. ad tit. cap. 19. lib. II. μέχρι λαλιᾶς ἐπιπολαίου ait Stobæus Ecl. Eth. p. 180. extr. ed. Canteri

Ibid. αὐτοῦ πατέρα. αὑτοῦ sua auctoritate edidit Vpt. Sic tamen habet etiam pb.

Vers. 17. ἀπέχειν δεῖ πάντα. „Eodem sensu ἀπέχειν ac apud Matthæum cap. 6. ἀπέχουσι τὸν μισθόν." VPTON. — Laudavit hunc Epicteti locum Raphelius ad Epist. ad Philipp. 4, 18. Confer Nostrum, III. 2, 13.

Vers.

Verſ. 18. ἐπεπόνθει πρὸς τὴν γυναῖκα. *affectus erat uxoris deſiderio.* πάσχειν πρός τι idem quod προσπάσχειν τινὶ, quod vide in Indice.

Ibid. ἔκλαιεν ἐπὶ πέτρας καθεζόμενος. „Vide Homer. Ὀδ. ἑ. 408.“ VPTON. — ἐπὶ πέτρας ſcripſi cum pbc. ἐπὶ πέτραις edd. cum pa.

Ibid. Σὺ δ' Ὁμήρῳ πάντα προσέχεις. Olim οὐδ' Ὁμήρῳ edebatur. Vbi: „Fortaſſe προσέχοις, ut ſit ἀποτρεπτικόν.“ WOLFIVS. Et: „forſan προσέξεις:“ MEIBOM. — Vptonus vero ſuo e codice Σὺ δ' Ὁμήρῳ correxit. cui adſentitur noſter pc. Eamdemque lect. in ora habet pb.

Verſ. 20. Ἀλλ' Ὀδυσσεὺς. Perperam ἀλλ' ὁ Ζεὺς pb.

Ibid. ἔκλαε. Sic h. l. omnes, excepto pa. qui ἔκλαιε habet, in quod conſentiebant omnes vſ. 18.

Ibid. οὐκ εἰδὼς. ὁ οὐκ εἰδὼς edd. Delevi articulum, ſuadente ratione, & ſic volentibus tribus noſtris codicibus.

Ibid. Verbum ἐπιλελησμένος perperam deeſt codd. noſtris pab.

Ibid. ὅτι φθαρτὰ. ὅτι τὰ φθαρτὰ τὰ γεν. pc. male.

Verſ. 21. Τὸ οὖν τῶν μὴ δυνατῶν ἐφίεσθαι. Perperam ἀφίεσθαι pc. Sed recte idem Τὸ οὖν, pro Τί οὖν, quod vulgo cum pab. hic legebatur, ubi alii poſt ἐφίεσθαι interrogandi ſignum ponebant, Vptonus vero poſt Τί οὖν; in quo ei præiverat Salmaſius, qui & ἠλίθιον, quod mox habent omnes, in ἠλιθίου mutandum cenſuerat, ut conveniret cum ξένου, quod ſequitur.

Ibid. ξένου, θεομαχοῦντος. Olim θεομαχοῦντες edebatur. Sed: „Lego ξένου θεομαχοῦντος (ὡς μόνον οἷόν τε) τοῖς δόγμασι.“ WOLFIVS. — „Noſter codex & Ms. Par. θεομαχοῦντος clare exhibent. Sed ſic potius lege, ξένου τε θεομαχοῦντος.“ VPTON. — In θεομαχοῦντες conſentiunt tres Pariſienſes codices;“ idque ante Vptonum in contextum jam receperant editores Cant. & anonymus Lond. Nihil vero opus eſt inſerta τε particula: ſed poſt ξένου reponendum fuit comma, quod habebant ſuperiores editores, omiſeratque Vptonus. Majorem vim habet aſyndeton: intellexiſſe etiam videtur SALMASIVS, qui, poſtquam ξένου καὶ θεομαχοῦντος ſcribere juſſiſſet, adjecit: „ſed hoc καὶ omitti poteſt.“ — ξένος opponitur τοῖς πολίταις, quos dixit vſ. 19. *Cupere ea quæ fieri non poſſunt, hominis eſt, qui hoſpes eſt in hoc mundo; immo vero hominis, qui Deo bellum infert.*

Verf. 23. οὐ τοῦτό φημι, ὅτι οὐκ ἐπιμελητέον &c. Vide quid περὶ τοῦ συμπεριφέρεσθαι tradit in Enchir. c. 16." VPTON.

Verf. 24. ἀντιδιατάξομαι αὐτῷ πρὸς τὰ ὅλα. Verbum ἀντιδιατάσσεσθαι vel cum dativo cafu conftruitur, vel cum πρὸς feq. accuf. ἀντιδιατάσσεσθαι τινὶ vel πρός τινα, *opponere fe alicui*. Conf. Lexic. Polyb. in Ἀντιτάττειν. Quare, cum h. l. habeamus ἀντιδιατάξομαι πρὸς τὰ ὅλα, alienum utique videtur αὐτῷ. Itaque vide, ne αὐτὸς fcripferit Arrianus. ἀντιδιατ. αὐτὸς πρὸς τὰ ὅλα, *ego, ego unus, opponam me univerfo*. Eft enim αὐτὸς idem ac ἐγὼ αὐτός, *ego unus, ego folus*; quod cum ignorarent librarii, αὐτὸς in αὐτῷ detorferunt.

Ibid. παῖδες παίδων ἐκτίσουσιν. „Non aliter Hom. Iliad. Δ'. 161.

— — Σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
σὺν σφῇσι κεφαλῇσι, γυναιξί τε, καὶ τεκέεσσιν.

Παῖδες παίδων autem Homerica eft locutio. Iliad. Υ'. 303.

Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.

Vnde Virgilius:

Et nati natorum, & qui nafcentur ab illis."

VPTON. — Simillime Polyb. IV. 35, 15. οὐ παῖδες παίδων, ἀλλ' αὐτοὶ πρῶτοι.

Ibid. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγώ, μεθ' ἡμέραν τε καὶ νυκτός. „Sic nofter codex. Cæteri minus recte, ἀλλὰ αὐτὸς ἐγὼ μεθ' ἡμέραν νυκτός. Sed potius mutato ordine verborum legerem: Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ μεθ' ἡμέραν τε ταρασσόμενος, καὶ νυκτὸς διὰ τῶν ἐνυπνίων ἐκπηδῶν, πρὸς κ. τ. λ." VPTON. — Codici Vptoni fuffragatur nofter pb.

Ibid. ἀπαγγελίαν. ἐπαγγελίαν idem pb. minus recte.

Ibid. ἐξ ἐπιστολῶν ἀλλοτρίων ἠρτημένην ἔχων τὴν ἐμαυτοῦ ἀπάθειαν. εὐπείθειαν vulgo edd. omnes. Vbi: „Si recte fcriptum eft, fignificat *obedientiam*. Sed malim εὐπάθειαν, *res fecundas, felicitatem*." WOLFIVS. — „Εὐπείθειαν opponitur τῇ ἀπειθείᾳ in fuperiori pagina." VPTON. — Immo vero vocab. illud ἀπειθείας, quod paulo ante eadem in fectione legitur, cum librarii animo adhuc inhæreret, induxit dormitantem, ut fimile vocabulum hic repeteret, quod non erat hujus loci. εὐπάθειαν, quod maluerat Wolfius, habet nofter

ſter codex pc. Et eſt quidem hoc vocabulum a Stoæ uſu minime alienum, ut docet Laërt. VII. 115 ſq. & ex eo Suidas. Conf. Daviſ. ad Cic. Tuſc. IV. 6 extr. Nec tamen usquam alibi apud Epictetum occurrit, nec huc pertinere videtur. Requiritur vocabulum, quod ſit oppoſitum τῇ ταραχῇ, τῷ τρέμειν, τῷ προσπάσχειν; quod idem fere valeat ac ἀταραξία, ἀφοβία, εὐστάθεια, & ſimilia. Atque tale eſt ἀπάθεια, (i. e. *perturbationum vacuitas*;) quod vocabulum conſtanter cum iſtis conjungere ſolet Epictetus, ut III. 15, 12. III. 26, 13. IV. 6, 34. IV. 10, 22. Ench. cap. 12. & cap. 29, 6. Et quidem in Ench. c. 12. pariter, ut hoc loco, ἀπάθεια, in quod recte ibi conſentiunt plerique codices, in aliis nonnullis codicibus in εὐπάθεια eſt corruptum. Sic & in his Diſſert. I. 4, 3. Quæ corruptela eo minus mira nobis accidet, ſi meminerimus, quam ſimile literæ α ſit compendium illud ſcripturæ, quo diphthongus ευ efferri in msstis frequenter ſolet. Prorſus vero, ut hoc loco, ſic IV. 3, 7. εὐπείθεια rurſus pro ἀπάθεια ſcripſerunt omnes.

Verſ. 25. δυστυχίας. Perperam & invitis noſtris codicibus εὐτυχίαν habent edd. vett.

Verſ. 26. ἀτυχεῖν. εὐτυχεῖν pb. inter lineas; male.

Ibid. Οὕτως ἀσφαλῶς *&c.* „Ironice. Sed potius erotematice." VPTON. — Nempe per ironiam ſic interrogat.

Verſ. 27. ἅμα δὲ μηδενός. Recte particulam δὲ, quam ignorabant ſuperiores editiones, inſeruit Vptonus; neſcio ſuo-ne e codice, nihil enim monuit in Notis. Noſtri quidem tres codices eamdem agnoſcunt.

Verſ. 29. τοιοῦτοι οἱ συνόντες, ψύχη, θάλπη *&c.* Perperam τοιοῦτον vett. edd. cum pab. τοιοῦτοι corrigere juſſit Wolf. quod primus recepit editor Cant. idque ipſum habet noſter pc. apud quem tamen pariter τοιοῦτον primum fuiſſe ſcriptum videtur. Poſt συνόντες puncto diſtinxerunt orationem ed. Cant. Lond. & Vpt. præeunte Wolfio, cujus verſionem etiam Vptonus tenuit, ſic ſonantem: *Talis enim mundi natura eſt, tales amici tui.* Ego, reſtituta e priſcis editionibus minori diſtinctione, hæc cum ſequentibus jungenda putavi.

Ibid. τροφαὶ ἀσύμμετροι. Vpt. cum Wolf. *victus ratio minus apta.* Neſcio vero, an ſit *immodicus cibus.*

Verf. 30. πρὸς πάντα ταῦτα. πρὸς ταῦτα πάντα pc.

Ibid. δυεῖν. Sic ed. Vpt. cum pc. Superiores edd. δυεῖν cum pab.

Verf. 31. οὐκ οἶσθ', ὅτι στρατεία τὸ χρῆμα ἐστί; Incommode & invitis libris omnibus, ὅ, τι pro ὅτι fcripfit VPTONVS. Eodem vero pertinet, quod in Addendis ad Notas idem Interpres commentatus eft in hunc locum: „Fortaffis, οὐκ οἶσθα οἷον χρῆμα ἡ στρατεία ἐστι; nefcis qualis res fit militia?" — At & violentior ifta mutatio eft, nec ea fententia huic loco apta. τὸ χρῆμα latiffime patens vocabulum eft, & ex vulgaris fermonis ufu haud incommode hic pofitum. Intelligitur autem *vita cujusque*, ut plane ait vf. 34.

Verf. 32. ὅταν τί σοι προσταχθῇ. προσαχθῇ pc. minus recte, quamquam per fe ferri potuerat.

Ibid. ἄν σε πάντες μίμησωνται. Sic tacite correxit Vpt. fuffragantibus noftris msstis. μίμησονται prius erat editum.

Verf. 33. καὶ ταύτην προσλιπάρει. „Lego καὶ ταύτῃ προσλιπάρει." WOLFIVS. — At fimplex certe verbum λιπαρεῖν eadem notione cum accuf. cafu conftructum habes apud Polyb. XXXII. 25, 7. Habet quidem hoc loco ταύτῃ nofter codex pb. fed primum ταύτην (ni fallor) ibidem erat fcriptum, dein erafa poftrema litera.

Ibid. ὡς σκεῦος ἄχρηστον. „Vide II. 4, 4. & III. 26, 25." VPTON.

Verf. 34. στρατεία τίς ἐστιν ὁ βίος ἑκάστου. „Job: *Militia eft vita hominis fuper terram.*" Schegkius. — „M. Anton. II. 17. Ὁ δὲ βίος, πόλεμος. Seneca Epift. 51. *Nobis quoque militandum eft; & quidem genere militiae, quo nunquam quies, nunquam otium detur.*" VPTON.

Ibid. τηρεῖν σε δεῖ τὸ τοῦ στρατιώτου, καὶ πρὸς νεῦμα τοῦ στρατηγοῦ πράσσειν ἕκαστα. Sic corrigendum monuerunt Wolfius & Vptonus. Mendofe edebatur τὸ τοῦ στρατιώτου πρόσνευμα, καὶ τοῦ στρατηγοῦ &c. quam in vitiofam fcripturam confentiunt fere codices. In pc. quidem infuper magis corrupte καὶ τοῦ στρατηγεῖν legitur. Sed in pb. poftquam ftatim eodem modo, quo olim edebatur, fcriptum fuiffet, erafa deinde eft particula καὶ, & πρὸς νεῦμα duabus vocibus fcriptum, & comma poft στρατιώτου repofitum. Neque vero

vero ego, si quis delendam καὶ particulam censeat, repugnem: percommode enim ἀσυνδέτως hæc ponentur, τηρεῖν σε δεῖ τὰ τοῦ στρατιώτου, πρὸς νεῦμα τοῦ στρατηγοῦ πράσσειν ἕκαστα. Salmasius, contentus πρὸς νεῦμα divisis vocibus scribere, & comma post στρατιώτου reponere, καὶ suo loco servari posse putaverat, πρὸς νεῦμα καὶ τοῦ στρατηγοῦ πράσσειν ἕκαστα. Quod mihi ferendum non videbatur. Sane si καὶ teneas, aut sic scribendum erit ut edidimus, aut καὶ τοῦ στρατηγοῦ πρὸς νεῦμα πράσσειν ἕκαστα.

Ibid. 35. κατὰ τὴν τοῦ ἤθους ὑπεροχήν. Articulum τοῦ, quem ignorabant superiores editiones, recte adjecit Vptonus, cui suffragantur nostri codices pbc.

Vers. 36. τέταξαι ἐν πολλῇ ἡγεμονίᾳ. *In amplo constitutus es imperio.* Vptonus cum Salmasio, *in magna præfectura.* Wolfius: *magnus tibi principatus attributus est.*

Ibid. ἀλλ' ἀεὶ βουλευτής. „Haud aliter Horat. lib. IV. Ode 9.

Consulque non unius anni;
sed quoties bonus atque fidus
judex honestum prætulit utili."

VPTON. — Equidem videndum puto, satis-ne emendata sit vulgata lectio. Nihil vero variant libri nostri.

Vers. 38. Ἐπικουρείων καὶ κιναίδων. „Diogenes Laërt. in vita Epicuri, X. 6. Ἐπίκτητός τε κιναιδολόγον αὐτὸν καλεῖ, καὶ τὰ μάλιστα λοιδορεῖ. Consule ibi Menagium." VPTON.

Ibid. τοὺς λόγους — — Σωκράτους. „Horat. lib. III. Ode 21.

Non ille quanquam Socraticis *madet*
sermonibus." IDEM.

Ibid. τοὺς Ζήνωνος. Sic edd. omnes; idque magis placet, quam quod dant codices nostri tres τοῦ Ζήνωνος. Nisi τοὺς τοῦ Ζήνωνος malis.

Ibid. οὐκ ἀποῤῥίψεις. οὐκ ἀποῤῥίψῃς pc. minus commode.

Ibid. οἷς κοσμῇ. οἷς κοσμεῖς σεαυτὸν pa.

Vers. 39. Ἢ τί ἄλλο. De particula ἢ in hujusmodi connexione, vide not. ad I. 6, 11.

 Ibid.

Ibid. καὶ ἀναναγκάστως. Sic recte pab. quemadmodum monente Wolfio jam pridem correctum est, cum καὶ ἀναγκάστως olim esset editum. Idem vero interpres intercidisse verbum ἀναστῆναι suspicatus est, ad ἀναναγκάστως adjiciendum; quod in versione etiam his verbis expressit, *& surgere cum libitum est.*

Ibid. χασμήσασθαι recte ed. Vpt. ut jam olim monuerant Wolf. & Salmas. Neque aliud habent nostri mssti. Corrupte χαμῆσασθαι edd. omnes ante Vpt.

Ibid. καὶ ὀλίγα περιπατήσαντες λούσασθαί, εἶτα φαγεῖν. „Ad morem: primo corporis exercitatio, deinde lavatio, postea prandium. Vide Horat. lib. I. Sat. VI. 125 sqq. ut a Bentleio emendantur." VPTON.

Ibid. τί ἂν τις λέγοι; Sic jam olim conjeceram, & sic tres nostri dederunt libri, pro vulgato τί ἂν τις λέγει; Simul vero distinctionem orationis in praecedentibus verbis mutavi, praeeuntibus fere eisdem nostris libris. Olim post κοιμηθῆναι interpungebatur oratio, post εἰκὸς vero nonnisi leviter incidebatur.

Vers. 40. ταῦτα αὐτά· μή τι ἕτερα; „ταῦτα αὐτὰ μήτε ἕτερα. Lego haec sine interrogatione, ut Epictetus adversarii loco sibi ipse respondeat. Quamquam & interrogatio locum habet." WOLFIVS. — „Recte Wolfius. Male codices, ταῦτα αὐτά. μή τι ἕτερα;" VPTON. — In graeco exemplo a superioribus edd. non discessit Vptonus; neque aliter mssti. In versione Wolfium tenuit: *Haec eadem. Non alia?* At μή τι ἕτερα; si quid video, verti debuit: *An alia?* quae interrogatio nempe idem valet ac si absque interrogatione, *non alia,* dixisset. Quare nil opus erat emendatione a Wolfio proposita.

Vers. 41. οἱ μὲν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας καταψευδόμενοι. „Qui falso Romanam civitatem sibi vindicabant, securi percuti jubebantur. Suetonius in vita Claud. c. 25. *Peregrinae conditionis homines vetuit usurpare Romana nomina, duntaxat gentilia: Civitatem Romanam usurpantes in campo Esquilino securi percussit.*" VPTON.

Vers. 42. ἢ τοῦτό γε οὐ δυνατὸν, — — — ἁμαρτανόντων. „Fortassis, ἦ τοῦτό γε οὐ δυνατόν; Οὐ· ἀλλ' νόμος θεῖος *&c.* sine interrogatione." VPTON. — Si initio orationis teneamus ἢ, cum gravi accentu, quemadmodum habent edd. & mssti, nihil est quod in se-

quenti-

quentibus mutemus, & recte interrogandi signum post *ἁμαρτανόντων* posuerunt editores qui Wolfium sunt secuti. Suspicari quis poterat, ἦ cum circumfl. scribendum, ut esset *profecto*, *certe*. Sed nihil necesse. Notio *certe*, *sane*, jam in particula γε inest, & tota dictio hanc vim habet: *Aut fatebimur-ne tandem, fieri illud non posse, sed divinam esse, firmamque hanc legem &c.?*

Ibid. ἀλλ' ὁ νόμος. Ex nostro pc. adoptandum hoc putavi. Caeteri quidem omnes ἀλλὰ νόμος, absque articulo.

Ibid. εἰσπρασσόμενος. εἰσπραττόμ. pc.

Vers. 43. ὁ ἀπειθῶν. Deest artic. pc.

Vers. 44. θέλεις με τὸν δεῖνα θεραπεύειν *&c.* Videtur is, cum quo prae ceteris hunc sermonem instituit Epictetus, in mandatis habuisse a suis, ut potentem aliquem Nicopoli virum, (fortasse Epiri procuratorem, qui ibi residebat, III. 4, 1.) coleret, ejusque domum frequentaret, & nescio quod beneficium ab eo peteret; quae res huic homini, qui paulo liberius antea Athenis vixerat, non placebat. conf. vs. 45 sqq. & 54.

Ibid. ἐπὶ θύραις αὐτοῦ πορεύεσθαι. „Malim ἐπὶ θύρας: etsi dativo saepe pro accusativo utuntur Graeci, cum motum ad locum significant, κατ' ἀντίπτωσιν ἢ ἐναλλαγὴν τῶν προθέσεων.“ WOLF. — Nil mutandum. Sic rursus vs. 49. habes ἐπὶ θύραις ἐλθεῖν. Conf. infra, IV. 7, 19. Pariter apud Simplic. in Comm. ad Enchir. cap. 32. p. 158. ed. Lugd. pro vulgato φοιτᾷν ἐπὶ θύρας, codex noster Argent. & Paris. ἐπὶ θύραις habent. Nihil h. l. variant libri, nisi quod temere θήραις expressum est in ed. Bas.

Ibid. εἰ τοῦτο αἱρεῖ λόγος. Olim ἐρεῖ λόγος, consentientibus fere manuscriptis, nisi quod in pb. αἱρεῖ inter lineas scriptum. Sic vero corrigendum jam pridem monuerat Wolfius; cui morem non gessisse Vptonum, merito mireris. Vide ad I. 29, 28. & ad II. 2, 20. Adde infra vs. 58.

Vers. 45. Μηδὲ τὸν πλούσιον. Intellige, θαύμαζε, vel θαύμασον. Et mox rursus, Μηδὲ τὸν πλούσιον. scil. κολάκευσον.

Vers. 46. ἵνα πράξῃς τὸ ἑαυτῷ πρέπον. „Lego ἀλλ' ἵνα πράξῃς καὶ τὸ σαυτῷ.“ WOLF. — „Ita quoque clare

 exhibet

exhibet noster codex: Ἐγὼ δὲ σοὶ λέγω, ὅτι ὡς τευξόμενος ἀπέρχου· οὐχὶ δὲ μόνον, ἀλλ' ἵνα πράξῃς τὸ σαυτῷ πρέπον. *Ego vero tibi dico, Abi tanquam adepturus: neque id solum, sed ut facias quod te decet.* Nota interim ὅτι ἀπέρχου, de qua constructione monui ad I. 2, 18. & ad I. 7, 6." VPTON. — In eamdem fere sententiam Wolfius hunc locum converterat: *Num vero ego te abire jubeo, tanquam voti tantum compotem futurum, non etiam eo animo ut dignitatem tuam tueare?* Quam versionem Vptonus sub contextu tenuit: bene vero & prudenter idem fecit, quod illam ἀλλὰ particulam in græcum contextum non recepit; quam suspicor non ex vetere msto libro ductam, sed ex Wolfii Notis in ora illius exempli editionis Venetæ, quem *suum codicem* Vptonus adpellare solet, fuisse notatam. Certe non modo ignorant eam nostri libri omnes, sed & ipsa ratio respuere videtur. Tota enim sermonis connexio ostendit, ita intelligenda græca verba, ut nos interpretati fumus: & sententiæ ei, quam in his verbis interpretes illi quæsivere, universa ratio philosophiæ Epicteteæ repugnat. Adire juvenem fores viri divitis, de quo agitur, jubet Philosophus, *non eo animo, ut spem certam habeat, se id quod ab eo petit impetraturum; aut ut male secum agi putet, si non sit impetraturus; sed unice hoc consilio, hac mente, ut suo fungatur officio:* cui nempe fecerit satis, si id fecerit quod in ipsius situm fuerit potestate.

Vers. 48. ἀφῖξαι circumflexo accentu scripsi cum pab. Cæteri vulgo ἀφίξαι.

Ibid. Verba οὕτω κέκλαυθα ad superiora retuli, a quibus vulgo, interposito post ἀπέρχῃ majori puncto, distinguebantur, & ad sequentia sic trahebantur: Οὕτω κέκλαυθα, τοῦ ἐπὶ θύραις ἐλθεῖν. Sed id quidem haud multum refert: eadem fere manet sententia.

Ibid. ἐβολοῦ γάρ εἶναι. Temere φῃσι pro εἶναι scriptum in pc.

Vers. 49. ἐπὶ θύραις ἐλθεῖν. Sic editi omnes, consentientibus nostris pab. & Vptoni codice. ἐπὶ θύρας solus pc. Conf. ad vs. 44.

Vers. 50. Ἀλλὰ δέξαις. Recte hoc ex ed. Ven. reposuit Vpt. & sic noster pa. Perperam δέξῃς reliquæ editiones, & codd. pbc. quod corrigendum monuit Salmas.

Ibid.

Ibid. οὐδὲν ποιεῖ τοῦ δόξαι ἕνεκα. Conf. ad IV. 1, 155.

Verf. 51. Τὸ γράψαι. Intellige e fuperioribus, ὡς χρή.

Ibid. Σὺ δὲ ζητεῖς ἔπαθλον ἀνδρὶ ἀγαθῷ μεῖζον, τοῦ καλὰ καὶ δίκαια πράττειν; „Seneca de Vita Beata. c. 9. *Interrogas quid petam ex virtute? Ipfam: nihil enim eft melius; ipfa pretium fui eft.* Conf. M. Antonin. IX. 42. in fine, ubi fic lege: Τί γὰρ πλέον θέλεις, εὖ ποιήσας ἄνθρωπον; οὐκ ἀρκεῖ σοι, κατὰ φύσιν τὴν σὴν ὅτι ἔπραξας; τούτου μισθὸν ζητεῖς; *Quid enim vis amplius, qui homini benefeceris? nonne tibi fatis eft, te feciffe fecundum naturam tuam? hujusce facti mercedem quaeris?*" VPTON.

Verf. 53. εἰς τὴν πόλιν ταύτην. „Vide ad II. 5, 26." VPTON.

Ibid. τῶν ἀνδρὸς ἔργων. Corrupte τῶν ἀνδρόεργον ed. Ven. τῶν ἀνδροέργων ed. Baf. & noftri mssti. Recte vero WOLFIVS: „Lego διαιρέτως, ἀνδρὸς ἔργων." — Idque recepere pofteriores editores.

Ibid. τίτθας ἐπιποθεῖς. „ἔτι ποθεῖς. Ita fcribendum." SALMASIVS. — „Confer II. 16, 28 & 39." VPTON. — Percommodum utique foret ἔτι ποθεῖς, quo mox utitur vf. 96. praefertim cum hic praecedat ἤδη, ad quod referatur ἔτι. Sed & vulgatum ferendum, in quod confentiunt libri. Idem valet ἐπιποθεῖν ac ποθεῖν. cf. infra, vf. 87.

Ibid. ἀποθηλύνει. ἀποθηλήνει ed. Ven. & Baf. corrupte & invitis noftris msstis.

Verf. 54. ἑώρακας. „Sic nofter codex: alii ἑώρας." VPTON. — Cum Vptoni codice confentit nofter pb. Et praeftat h. l. perfectum praeteritum imperfecto.

Ibid. εἰς οἶκον αὐτοῦ φοιτῶν; Ad praecedentia haec referunt fcripti libri & edd. omnes: unus Vptonus, interrogandi figno poft ἑώρακας pofito, ad fequentia traxit, hoc modo: Εἰς οἶκον αὐτοῦ φοιτῶν, ὃν ἐβουλόμην. *Domum ipfum vifens, quem volui.* Nempe fic praeceperat Salmafius; minus commode, ut mihi videtur. In eamdem vero fententiam idem VPTONVS, in *Addendis ad Notas*, Anglicam fuam interpretationem citavit, fic fonantem: *Did you vifit no one at Athens? Yes, whom I pleafed, going to his houfe.* Quod autem ibidem ait, αὐτοῦ hic intelligendum *domini*: id quidem prorfus, fi quid video, ab hoc loco alienum erat.

 Ibid.

Ibid. καὶ ἐνθάδε τοῦτον. „Quisnam hic? nempe dives ille, de quo quæstio a vſ. 44. τί οὖν; θέλεις με τὸν δεῖνα θεραπεύειν;" VPTON. — Confer notata ad vſ. 44.

Ibid. τοῦτον θέλε ὁρᾶν, καὶ ὃν βούλει ἄψει. Differunt nonnihil βούλομαι & θέλω. Sic I. 12, 13. βούλομαι γράφειν ὡς θέλω τὸ Δίωνος ὄνομα.

Verſ. 55. ἐπὶ θύραις στῆναι. Corrupte θήραις edd. vett. cum noſtris mstis. εἶναι vero pro στῆναι habet pb.

Verſ. 57. ἀγεννῶς. ἀγενῶς pac.

Ibid. στένε. στέναζε pc.

Verſ. 58. αἱρεῖ ὁ λόγος. Rurſus corrupte ἐρεῖ mss. & edd. omnes: quod cum h. l. in contextu corrigere oblitus eſſet VPTONVS, monuit in Notis: „Lege αἱρεῖ, ut ſupra, vſ. 44. Vide ad I. 29, 28."

Verſ. 59. διὰ τὴν φιλοστοργίαν ταύτην, ἥν τινα ποτὲ καλεῖς φιλοστ. Ante Vptonum corrupte edebatur, διὰ τὴν φιλοστοργίαν ταῦτα, τὴν τίνα ποτὲ καὶ καλεῖς φιλοστ. Vbi: „Videtur legendum ταῦτ᾽ ἀποβαλεῖς, τὴν τίνα &c." WOLFIVS. — „Optime noſter codex, uti excudendum curavimus." VPTONVS. — Conjecturam ſuam Wolfius in verſione ſic expreſſerat: *Sin pietatis titulo iſta objeceris; quam tandem pietatem dicis?* Vptoni codici ſuffragatur noſter pb. Sic vero etiam ex conject. correxerat Salmaſius; niſi quod vulgatum καὶ tenuit ante καλεῖς, ne id quidem male. Cum vett. edd. convenit pa. Ad verum, quod cum Vptono ex prædictis codicibus expreſſimus, propius accedit pc. in quo ſic ſcriptum διὰ τὴν φιλοστ. ταύτην, τὴν ἥν τινά ποτε καὶ καλεῖς &c.

Verſ. 60. φιλεῖν τινα ὡς θνητόν. „Vide Enchir. cap. 3." VPTON.

Ibid. Ἢ Σωκράτης οὐκ ἐφίλει τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτοῦ; ἀλλ᾽ ὡς ἐλεύθερος, &c. Quemadmodum ante particulam ἀλλ᾽ poſt præmiſſam interrogationem ſæpe vidimus intelligendam οὔ· negantem particulam; ſic pro ratione ſententiæ, quæ ineſt interrogationi, intelligi debet adfirmandi particula ναί. Veluti h. l. ναί· ἀλλ᾽ &c. *Vtique; ſed ut homo liber.* Vel ἐφίλει· ἀλλ᾽, &c. *Amavit; ſed ut homo liber.* Ad illa verba, Σωκράτης οὐκ ἐφίλει τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτοῦ; hæc notavit VPTONVS: „Vide Xenoph. p. 741. edit. Leuncl. Et Plat. in Apol. in fin. Τοσόνδε μέν τοι αὐτῶν δέομαι· τοὺς υἱούς μου, ἐπειδὰν

ἐπειδὰν ἡβήσωσι, τιμωρήσασθε, ὦ ἄνδρες, ταυτὰ ταῦτα λυποῦντας (omnino lege λυποῦντες cum ms. Oxon.) ἅπερ ἐγὼ ὑμᾶς ἐλύπουν, &c."

Verf. 61. οὐδ' ὑποτιμώμενος. Ante Vpt. mendofe ὑποτιμούμενος edebatur, ubi WOLFIVS: „ὑποτιμώμενος lege. Nota eft in Græcis oratoribus verfato confuetudo Athenienfium judiciorum. Sed de hoc loco Ciceronem confule lib. I. de Oratore." — VPTONVS: „Nofter codex & ms. Par. ὑποτιμώμενος. [Immo fic tres Parifini.] Recte. Xenoph. in Apol. fect. 23. Πρῶτον γὰρ κελευόμενος ὑποτιμᾶσθαι, οὔτ' αὐτὸν ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους εἴασεν· ἀλλὰ καὶ ἔλεγεν ὅτι τὸ ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογοῦντος εἴη ἀδικεῖν. Plato in Apol. f. 17. Εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι, τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Cicero de Orat. lib. I. [c. 54.] *Interrogatus Socrates, quam quafi æftimationem commeruiffe fe maxime confiteretur, refpondit, fefe meruiffe ut ampliffimis honoribus & præmiis decoraretur, & ut ei victus quotidianus in Prytaneo præberetur.*"

Ibid. βουλεύων, ἢ στρατευόμενος. „Vide ad IV. 1, 164. & 160." VPTON.

Verf. 62. πάσης προφάσεως πρὸς τὸ ἀγεννεῖς εἶναι εὐποροῦμεν. Cum ἀποροῦμεν vulgo ederetur, perfpecte Wolfius & Salmafius monuerunt, εὐποροῦμεν effe legendum; quem nemo ante nos editor fecutus eft, nifi quod dubitanter eis adfentitur VPTONVS, in Indice (fub verbo ἀπορέω) hæc notans ad hunc locum: „Lege οὐκ ἀποροῦμεν, vel εὐποροῦμεν, vel faltem ἐρωτηματικῶς." — Ego vero haud cunctanter εὐποροῦμεν in contextu jam repofueram, cum id ipfum in noftro pb. reperi. Ifta confufione litera α cum diphthongo ευ nil frequentius, in initio præfertim vocum. Vide fupra ad vf. 24. hujus cap. rurfusque ad vf. 25. Pro ἀγεννεῖς, eft ἀγενεῖς in pa.

Verf. 64. τοσούτους πόνους καὶ ταλαιπωρίας τοῦ σώματος. „Narrat Laërt. in vita Diog. fect. 23. eum *ferventibus arenis fefe æftate volutaffe, & in hyeme media ftatuas nive confperfas amplexum effe.* fect. 24. *nudis pedibus nivem calcaffe.*" — In ed. Baf. per typothetæ ofcitantiam vox κοινοῦ, quæ paulo ante fuo loco ftabat, ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ, repetita eft poft vocabulum ταλαιπωρίας, ut fit κοινοῦ τοῦ σώματος, quam vocem omnes editores usque ad Vptonum in contextu tenuerunt;

quam-

quamquam abundare eam, nec in ed. Ven. legi, monuerat Wolfius. Vptonus, eam delens, notavit neque in ed. Salmant. eam reperiri. Denique scripti libri omnes absurdum illud adsumentum ignorant.

Vers. 65. Ἀλλ' ἐφίλει πῶς; ὡς τοῦ Διὸς διάκονον ἔδει. Sic verba distinxi cum nostro pb. Ante Ἀλλ' intellige Ναί· vel Ἐφίλει, ut dixi ad vs. 60. Itaque Ἀλλ' ἐφίλει πῶς; idem valet, ac si dixisset: Ναί· ἐφίλει· ἀλλὰ πῶς;

Ibid. κηδόμενος. κειδόμενος ed. Ven. & Bas. corrupte, & invitis nostris libris.

Vers. 66. πᾶσα γῆ πατρὶς ἦν ἐκείνῳ.

„*Omne solum forti patria est, ut piscibus aequor, ut volucri vacuo quidquid in orbe patet.*

Ovid. Fast. lib. I. ex Euripide:

"Ἅπας μὲν ἀὴρ αἰετῷ περάσιμος·
ἅπασα δὲ χθὼν ἀνδρὶ γενναίῳ πατρίς.

Diogenes apud Laërt. lib. VI. sect. 63. Ἐρωτηθεὶς, πόθεν εἴη· Κοσμοπολίτης, ἔφη. Lucianus in Vitar. Auct. Ὦ βέλτιστε, ποδαπός; Παντοδαπός· τοῦ κόσμου πολίτην ὁρᾷς. Vide autem ad I. 9, 1." VPTON.

Ibid. ἐκείνῳ [μόνῳ] ἐκείνῳ μόνῳ habent edd. omnes, cum codice Vptoni, ut videtur, & nostris pab. Perspecte vero WOLFIVS: „Quid ad sententiam faciat μόνῳ, non video; cum & Socrates & alii se κοσμοπολίτας professi fuerint. Fortasse legendum μόνη δ' ἐξαίρετος οὐδεμία." — Poteram delere importunam vocem cum nostro pc. qui eam ignorat: sed consultius duxi, uncis includere, ut de qua dubitare liceat. Socrates quidem, quamquam *mundanum* se dicere consueverat, Attica tamen numquam, nisi militiae caussa, excesserat.

Ibid. ἀλοὺς. „Vide infra ad IV. 1, 115." VPTON.

Ibid. εἰς Περραιβοὺς δ' ἂν ἀπελθών. ἂν caret pb. ἐπελθὼν pro ἀπελθ. est in pc. Περραιβοὺς recte anon. Lond. & Vpt. cum pc. Caeteri vulgo Περαιβ.

Vers. 67. ὅτι, Ἐξ οὗ μ' Ἀντισθένης ἠλευθέρωσεν. „Vide IV. 1, 114." VPTON. Particula ὅτι abest pb. minus recte.

Vers. 68. καὶ τὰ οὐκ ἐμά. „Articulum τὰ inserui auctoritate nostri codicis." VPTON. — Nempe alii, καὶ οὐκ ἐμά. Et sic nostri pab. Sed pc. καὶ οὐ τὰ ἐμά. Nec male.

Vers.

Verſ. 69. ἀναναγκαστον. ἀνανάπειστου pc.

Verſ. 71. ἡδονὴ κρείτ?ων ἐστὶν. Mendoſe vulgo κρεῖττόν ἐστι edd. cum pa. Veram ſcripturam κρείτ?ων dedere pbc.

Ibid. τὸ σωμάτιον ὅλον προσπτύσας τινὶ ἀπελθεῖν. „τὸ τινὶ redundare videtur." WOLFIUS. — „Pro προσπτύσας quid ſi legas προσρίψας, uti I. 24, 13. quem locum omnino confer. Δύναται δ', ὅταν αὐτῷ δόξῃ, τὸ σωμάτιον ὅλον προσρίψας, ἀπελθεῖν. *Qui & poſſit, cum viſum fuerit, toto corpuſculo abjecto, abire.* ἀπελθεῖν, *abire*, ſcil. *e vita.* Sic Horat. Epiſt. lib. II. 2, 215. *Tempus abire tibi.* Vide ad I. 9, 20. Sed προσπτύσας fortaſſe retineatur; nam προσπτύειν eſt *conſpuere*, & metaph. *contemptim rejicere.*" VPTON. — Conſulto uſus videtur verbo προσπτύσας, Anaxarchi factum reſpiciens, cujus meminere Diog. Laërt. IX. 59. Valer. Max. III. 3. Plin. Hiſt. Nat. VII. 23.

Verſ. 73. πῶς ἂν δοκεῖς τοὺς πειρατὰς ἐκολάκευεν. Recte δοκεῖς dedit pb. ut corrigere juſſit Salmaſius. Perperam vulgo δοκῇς.

Ibid. τὸν Πειραιᾶ τὸν καλὸν, καὶ τὰ μακρὰ τείχη, καὶ τὴν ἀκρόπολιν. „*Piræus* [Piræeus] portus maxime apud Athenienſes celebris, diſtabat ab urbe intervallo quadraginta ſtadiorum; atque urbi jungebatur muro, qui ex re dicebatur *Murus longus*, Μακρὸς τεῖχος, ſeu plurali numero Μακρὰ τείχη. Ἀκρόπολις, arx erat Athenienſium, Minervæ ſacra, quæ hodie dicitur eſſe ſuperſtes." VPTON.

Verſ. 74. Τίς ὢν ἴδῃς; Sic recte ed. Vpt. Olim, Τίς ὢν; εἰ δ' ᾖς (Ven. vero εἰ δ' ᾖς) ἀνδράποδον *&c.* Perſpecte vero WOLFIUS: „Videtur legendum τίς ὢν ἴδῃς, vel εἰδῇς, ab εἰδέω." — VPTONUS: „Noſter codex τίς ὢν ἴδῃς. Recte: ſupra ἵν' ἴδῃ. ſic hoc loco mimice, τίς ὢν ἴδῃς." — τίς ὢν; εἰ δ' εἰς ἄνδραπ. pa. τίς ὢν; εἰ δ' ᾖς pc. Sed τίς ὢν ἴδῃς pb. ut Vptoni codex; idque ipſum Wolfius jam in verſione his verbis expreſſerat, *quomodo videres?* Sed propemodum nimis abrupta oratio. Equidem interpretatus ſum, tamquam in Græco eſſet, Σὺ δ' ἐὰν ἴδῃς, τίς ὢν ἴδῃς;

Verſ. 75. τὸ ἀνεῖναί σε. „Quid ſi τὸ ἀνιέναι, *demittere.*" VPTON. Videtur *dimittere* ſcribere voluiſſe. Cæterum parum intereſt inter ἀνεῖναι & ἀνιέναι. Illud aoriſtus; hoc præſens. Wolfii interpretatio eſt, *indulgentius*

tius habere; minime illa absurda: quam in partem post Budæum H. Stephanus etiam monuit usurpari hoc verbum de domino, qui servo *licentiam* aliquam *concedit*, & *servitutis vincula relaxat.* Possit vero etiam intelligi *relaxare animum*, ut idem fere valeat ac sequens εὐφραίνειν, & paulo magis proprie oppositum sit τῷ ταπεινοῦν.

Vers. 76. ποῖον αὐτῷ καρπιστὴν δίδως; „καρπιστὴν, *vindicem, liberatorem, assertorem.*" SALMASIUS. — Vide infra ad IV, 1, 113." UPTON.

Ibid. ἢ οὐδ' ὅλως ἀντιβλέπεις; „Dicunt Latini *tollere oculos contra*, eodem sensu. Lucret. I. 69.

Primus Graius homo mortales tollere contra
est oculos ausus, primusque obsistere contra.

Seneca Epist. 71. *Alius jam in tantum profecit, ut contra fortunam audeat attollere oculos.* Vide I. 26, 35." UPTON. — ἀντοφθαλμεῖν hoc dicere consuevit Polybius.

Vers. 77. μέλλεις ἡμῶν κατακλαίειν. „Fortasse ἡμῖν." UPTON. — Immo vero, κατακλαίειν τινὸς, veluti κλαίειν κατά τινος, *adversus aliquem plorare*, i. e. *auribus alicujus opplorare.* conf. I. 23, 4. II. 17, 26.

Vers. 78. Ἐπὶ τούτῳ ἀπεδήμησας; „Ἐπὶ τούτῳ habes ex nostro codice, cum alii dant ἐπὶ τοῦτο." UPTON. — Ferri hoc potuerat, in quod cum superioribus edd. consentiunt nostri codices; sed lubens illud tenui, quod paulo melius.

Ibid. καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. Deest καὶ pc. non male.

Ibid. ἐπανέλθῃς. ἀπέλθῃς pb.

Vers. 79. εὐσταθείας. εὐσταθμίας pc. in contextu. Sed idem in ora γρ'. εὐσταθείας. Mox pro ἀταραξίας idem pc. εὐταξίας habet; male.

Vers. 80. μεταπίπτοντας. Vide ad I. 7, 1. καὶ ante μεταπιπτ. deest pc.

Vers. 81. Οὐκ ἀρνήσῃ &c. „*Non vis negare te scire quæ didicisti, ne reapse* &c. Ita vertendum." SALMASIUS. — „Lege interrogative, *Nonne negabis* &c." UPTON. Nempe in contextu hic editor post ἄχρηστα nudum punctum posuerat, pro interrogandi signo, quod recte adposuerant superiores editores & Wolfius.

Ibid. διαβάλῃς. διαβάλλῃς pc.

Ibid. Χρύσιππος, ἵν' αὐτοῦ τοὺς πόνους &c. „Recte πόνους. Nam Chrysippus, ut scribit Laërt. VII. 180. πονικώτατος παρ' ὁντινοῦν γέγονεν, ὡς δῆλον ἐκ τῶν συγγραμμά-

γραμμάτων αὐτοῦ. Valerius Max. lib. VIII. c. 7. *Cujus* (Chrysippi) *studium in tradendis ingenii sui monumentis tantum operæ laborisque sustinuit, ut ad ea quæ scripsit, penitus cognoscenda, longa vita sit opus.* Vide ad I. 4, 6.* VPTON.

Ibid. αἴτια τοῦ λυπεῖσθαι. Articulum τοῦ, temere omissum in edit. Bas. & seqq. restituit Vpton ex ed. Ven. & Salm. consentientibus msstis.

Vers. 82. περιβάλλῃ. περιβάλῃ pc. non male.

Vers. 84. ὅταν τινὶ προσπάσχῃς, ὡς οὐδενὶ τῶν ἀναφαιρέτων, ἀλλά τινι τοιούτῳ γένει. Ad ὡς οὐδενὶ, intellige cum Wolfio πρόσπασχε vel ἵνα προσπάσχῃς. In sequentibus autem verbis perperam vulgo (inde ab ed. Bas.) sic distinguebatur oratio: ὡς οὐδενὶ τῶν ἀναφαιρέτων. ἀλλά τινι; τοιούτῳ γένει &c. Restituimus veram distinguendi rationem ex ed. Ven. & msstis, quam eamdem & Wolfius in versione secutus erat.

Ibid. οἷόν ἐστι χύτρα. Conf. Enchir. c. 3.

Ibid. μεμνημένος μὴ ταραχθῇς. Ante Vpt. edebatur μεμνημ. μὴν μὴ ταραχθῇς. Vbi μὴν ex τί ἦν corruptum suspicatus erat Wolf. in μὲν mutandum censuerat Meibom. Delevit autem μὴν Vptonus auctoritate sui codicis, cui adstipulantur nostri pbc.

Vers. 85. ἐπιδῷς. ἐπίδος pc. commode, nisi sequeretur ἐάσῃς. Sed vel sic ferri imperativus possit. Cæterum notandus rarior usus hujus verbi, *ἐπιδιδόναι τὴν φαντασίαν, licentiam dare phantasiæ;* si modo vera scriptura. Vsitatior locutio foret, ἐπιδῷς σεαυτὸν τῇ φαντασίᾳ, vel ἐπιδιδόναι ἐάσῃς τὴν φαντασίαν.

Ibid. εἰς ἅπαν. Variant libri h. l. & vs. sq. alii duabus vocibus scribentes, alii junctim εἰσάπαν. Nihil refert.

Ibid. ἐφόσον αὐτῇ θέλει. Perperam & invitis nostris libris αὐτῇ dabant edd. vett. ἐφόσον vulgo una voce efferebatur, consentientibus nostris msstis; quod in duas voces dirimere placuit.

Ibid. οἱ τοῖς θριαμβεύουσιν ἐφεστῶτες ὄπισθεν *&c.* „Triumphali curru, ut mos erat, una cum imperatore vehebatur servus, ne victor *sibi placeret;* ut ait Juvenal. Sat. X. 41.

— — — — *Et sibi consul*
ne placeat, curru servus portatur eodem.

Tertullia-

Tertullianus in Apol. c. 33. *Hominem se esse etiam triumphans in illo sublimissimo curru admonetur. Suggeritur enim a tergo, Respice post te, Hominem memento te etiam.* Milites quoque facetias suas & dicteria in duces, ad arcendam invidiam, jactabant. Vide Suetonium in vita Cæsaris cap. 49. Ad quem morem respexit Martialis, I. 5.

Consuevere jocos vestri quoque ferre triumphi;
materiam dictis nec pudet esse ducem."

VPTON.

Vers. 86. ἂν δὲ χειμῶνος ἐπιποθῇς, μωρὸς εἶ. „Hinc M. Antonin. XI. 33. Σῦκον χειμῶνος ζητεῖν, μαινομένου. τοιοῦτος ὁ παιδίον ζητῶν, ὅτε οὐκέτι δέδοται.

Vers. 87. τότε ποθῇς. ποτὲ ποθῇς pb.

Vers. 88. ἐν αὐτοῖς οἷς χαίρεις τινὶ, τὰς ἐναντίας *&c.* „Forsan ἐν αὐτοῖς οἷς τισι χαίρεις, *in iis quibus gaudeas.*" VPTON. — Operarum puto errore in ed. Cant. comma post χαίρεις, non post τινὶ, positum est, quod temere servarunt anon. Lond. & Vpt. ἐν αὐτοῖς, intellige τοῖς καιροῖς. Quæ ellipsis nominis in plurali numero paulo quidem rarior, nec vere sine exemplo. Sic ἐν οἷς pro ἐν ᾧ in Platonis Epistolis legi notavit H. Steph. & idem ipsum habes apud Herodian. V. 1, 4. Vnde fortasse defendi poterat illud apud Polyb. I. 13, 4. ἐν οἷς ἐγένετο. Quamquam enim ibi continuo adjicitur κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, non est tamen ab illius scriptoris stylo prorsus alienus ejusmodi pleonasmus.

Ibid. σαυτῷ πρόβαλλε. Perperam πρόσβαλλε editi omnes. Recte vero WOLFIVS: „Fortasse πρόβαλλε." — Idque ipsum dedit noster pc. Conf. II. 21, 19. not. & Enchir. c. 4. & cap. 33, 12.

Ibid. μεταξὺ καταφιλοῦντα τὸ παιδίον *&c.* τὸ παιδάριον pc. „Ad hunc locum plane respexit M. Anton. XI. 34. Καταφιλοῦντα τὸ παιδίον, ἔλεγεν ὁ Ἐπίκτητος, ἔνδον ἐπιφθέγγεσθαι, Αὔριον ἴσως ἀποθανῇ. Ἀλλὰ δύσφημά ἐστι ταῦτα. Οὐδὲν δύσφημον, ἔφη, φυσικοῦ τινος ἔργου σημαντικόν· ἢ καὶ τὸ στάχυας θερισθῆναι δύσφημον. Sic Marci locum ex Epicteto emendo." VPTON. — Nihil mutatu opus videtur in vulgata apud Marcum scriptura; nisi quod in fine, post δύσφημον, haud incommode fortasse interrogandi signum posueris; hac sententia: *aut, hoc-ne etiam mali ominis est, demens putas?*

Vers.

Verf. 89. δύσφημά ἐστι ταῦτα. „Religio quædam erat antiquis, male ominatis parcere verbis." VPTON.

Ibid. τὰ κακοῦ τινος. τὰ τοῦ κακοῦ τινος pc. minus commode.

Verf. 90. ἀγέννεια. ἀγένεια pa.

Verf. 91. Λέγε δύσφημον εἶναι καὶ τὸ θερισθῆναι τοὺς στάχυας. „Vide fupra, II. 6, 11." VPTON.

Ibid. ἀσταφίδας ἐκ τῆς σταφυλῆς. ἀσταφίδα in fing. volucrat Salmaf.

Verf. 92. εἰς ἕτερα μεταβολαί. μεταβολὰς ed. Ven. temere & invitis noftris msstis. Correxit ed. Baf.

Verf. 93. τοῦτ' ἔστιν ἀποδημία, καὶ μεταβολὴ μικρά. καὶ delendum fufpicatus eft Vpton. Fortaffe transponendum: τοῦτ' ἔστιν καὶ ἀποδημία, μεταβολὴ μικρά. *Hoc etiam peregrinatio eft; exigua quædam mutatio.*

Ibid. οὐκ ἐκ τοῦ νῦν ὄντος εἰς τὸ μὴ ὄν, ἀλλ' εἰς τὸ νῦν μὴ ὄν. „Et hunc locum laudat M. Anton. XI. 35. Ὄμφαξ, σταφυλή, σταφίς, πάντα μεταβολαί, οὐκ εἰς τὸ μὴ ὄν, ἀλλ' εἰς τὸ νῦν μὴ ὄν." VPTON.

Verf. 94. Οὐκέτι οὖν ἔσομαι; Οὐκ ἔσῃ· ἀλλ' ἄλλο τι, οὗ νῦν ὁ κόσμος χρείαν ἔχει. Hæc eft conftans codicum omnium & editionum, quæ Vptonianam præceffferunt, lectio; quam his verbis latinis recte Schegkius expreffit: *Amplius non ero? Non eris quidem, fed aliud quid eris, iftud nimirum quo nunc indiget mundus.* Quæ fententia convenit cum eo quod modo dixerat, *mortem effe mutationem ejus quod nunc eft, non in id quod non eft, fed in id quod nunc non eft.* Quam eamdem fententiam uberius paulo expofuit lib. III. c. 13, 15. ubi ftatuit, in morte totum hominem in ea elementa, unde natus ortusque eft, refolvi; corpus in terram & aquam abire; animum, utpote aëreæ igneæque naturæ, aëri ignique rurfus mifceri. Confer quæ ibi adnotavimus: adde IV. 7, 15. Vnum eft quod in verbis h. l. turbare nos aliquatenus poffit; nempe, quod ait, οὗ νῦν ὁ κόσμος χρείαν ἔχει. Sed facile intelligitur, hoc νῦν jam dici de eo ipfo tempore de quo nunc agitur, fcil. poft mortem; ut οὗ νῦν ὁ κόσμος χρείαν ἔχει, idem valeat ac οὗ τότε ὁ κόσμος χρείαν ἕξει. Quæ ratio fi non placet, in promtu eft alia, quæ, ut expeditior, fic & certior fortaffe videbitur: fcilicet, ut νῦν confueta maxime notione accipiatur, fed ut ἄλλο

τι οὐ dictum intelligatur pro ἄλλο τι τούτου οὗ νῦν &c. *diverſum aliquid ab eo quo nunc opus habet mundus.* Sic enim ἄλλος cum genitivo valet *diverſus ab illo;* cujus uſus exempla paſſim obſervaſſe mihi videor, ſed nunc non aliud occurrit, niſi illud apud Ariſtot. Magn. Moral. lib. I. cap. 34. T. II. p. 165. ed. Duval. ἄλλο τοῦ εἰρημένου, (vel, quod alii libri habent, τοῦ προκειμένου) *aliud quam de quo nunc agimus, diverſum ab hoc.* Quod vero ait, *quo nunc opus habet mundus*, id quale ſit intelligi videtur ex eodem, quem paulo ante citavimus, loco, collato cum M. Antonin. IV. 14 & 21. Scilicet, quemadmodum, quo nova idemtidem corpora hominum exiſtere poſſint, opus eſt ut in ſua elementa reſolvantur ea quæ adhuc fuerunt: ſic, ex horum philoſophorum ratione, ut novæ ſubinde animæ in vitam poſſint induci, opus eſt ut eæ, quæ adhuc in mundi theatro verſatæ ſunt, cedant his, & in magnum illum ſpiritum & in cœleſtem ignem, e quo decerpuntur delibanturque animæ hominum, rurſus infundantur eique miſceantur. Hujusmodi vero ſententiam quum in tali philoſopho, qualem ſe aliàs Epictetus noſter oſtendit, minime ferendam putaret VPTONVS, ſua auctoritate hic Editor verba ſupra ſcripta, particula οὐκ ſuo loco mota, & alio translata, in hunc modum mutavit: Οὐκέτι οὖν ἔσομαι; Ἔσῃ· ἀλλ' ἄλλο τι, οὗ νῦν ὁ κόσμος χρείαν οὐκ ἔχει. Quæ ſic vertit: *Non amplius igitur ero? Eris, ſed aliud quiddam, quo nunc mundus non indiget.* Ad eaque verba hæc adnotavit: „*Sic ſane reponendum etiam ſine codicum auctoritate cenſeo: nam ſenſus prorſus poſtulat.* Alii libri ſic habent: οὐκ ἔσῃ, *&c.* ubi plane particula οὐκ ex loco ſuo deturbatur. Cæterum ſupra ſæpe monui de voculis incuriâ librariorum transpoſitis. Nunc videamus Horatii locum, lib. II. Ode 19.

Te vidit inſons Cerberus aureo
cornu decorum, leniter atterens
caudam; ET *recedentis trilingui*
ore pedes tetigitque crura.

Quanto melius hóc modo?

Te vidit inſons Cerberus aureo
cornu decorum; ET *leniter atterens*
caudam, recedentis trilingui
ore pedes tetigitque crura."

Sic

Sic Vptonus; cui in legendo interpretandoque hoc loco ex parte quadam præiverat Wolfius, locum hunc fic convertens: *Ergo esse desinam? Non desines: sed aliud quiddam eris, quo nunc mundus indiget.* Neque debeo dissimulare, ante Wolfium jam eadem fere ratione legendum hunc locum cenfuiffe doctum librarium, qui codicem noftrum pb. confcripfit. Is enim, cum in contextu quidem ab aliorum librorum fcriptura non difcesfiffet, inter lineas deinde poft verba οὐκ ἔσῃ, οὐδὲν fcripfit, quafi fic dixiffet Epictetus, οὐκ ἔσῃ οὐδέν. *Non eris nihil.* Iftam vero vocem οὐδὲν, non ex antiquo exemplari duxiffe hunc librarium, haud temere pronunciare poffe mihi videor, fed eo confilio adjeciffe, ut mitigaretur aliquatenus id, quod durum habere videbatur Epicteti fententia. Sufpicari vero etiam licet; vocem illam οὐδὲν non ab ipfo librario, fed ab alio fortaffe viro docto, qui hoc codice ufus eft, effe adjectam. Idem vero librarius, nefcio quo cafu, verba proxime præcedentia, οὐκέτι οὖν ἔσομαι, prorfus prætermifit.

Verf. 95. τίς τ' ἐστί. τίς τέ ἐστι pa. τίς ἐστι pc.

Ibid. τὴν αὐτοῦ χώραν ἐκπληρώσῃ. αὐτοῦ temere & contra librorum fidem ed. Lond. anon. & Vpt. Pro ἐκπληρώσῃ vero dat ἐκπληρώσει pc. quod non deterius, ac fortaffe verius. De phrafi, τὴν χώραν ἐκπληροῦν, conferre jubet Vptonus II. 4, 5. & IV. 1, 109.

Ibid. εὐτάκτως καὶ εὐπειθῶς τῷ Θεῷ. „Translatio eft a re militari. Xenoph. Cyr. Inft. lib. I. εὐτακτοτέρους καὶ εὐπειθεστέρους ποιεῖ." VPTON.

Verf. 96. γεννaῖος. γενaῖος ed. Vpt. operarum errore.

Verf. 97. Καλῶς σοι γένοιτο. „Vide III. 20, 19." VPTON. — Formula familiaris, quæ & ironice accipitur, ut I. 35, 30. & absque ironia. Sententia eft, *gratias tibi habeo, amo te, laudo te.*

Verf. 99. στρατιώτην ἢ στρατηγόν. „Noftro codice excepto & msto Par. habent omnes στρατιώτην, στρατηγόν." VPTON. — Nempe temere in fuperioribus editt. omiffa erat particula ἢ, quam fcripti noftri libri omnes agnofcunt.

Ibid. ἐγχειρίσῃς. Perperam ἐγχειρήσῃς pac.

Ibid. μυριάκις ἀποθανοῦμαι. „Verba Socratis apud Platonem in Apol. p. 28 fq. edit. Steph." VPTON.

Verf. 101. οὐ σοὶ ἀπειθῶν ἔξειμι. Vulgo omnes ἀπελθὼν, edd. & msstt. Sed WOLFIVM probavi, mo-

nentem: „Fortaſſis ἀπειθῶν." — Cui ſuffragatus eſt VPTONVS in Notis. „Recte: (inquit.) ſic ſupra, νῦν σοὶ πειθόμενος ἀπέρχομαι." — Vide vſ. 97. & conſ. vſ. 95. Neque enim græce dici puto ἀπελθεῖν τινι de ſervo qui a domino profugit, aut de milite ſigna deſerente.

Ibid. σημαίνοντος τὸ ἀνακλητικόν. „Vide ad I. 29, 29." VPTON.

Verſ. 102. οὐ ζητήσω ἄλλον ἢ ἐν ᾧ εἰμί. Ad ἄλλον intelligendum adparet τόπον. Sed haud ſatis ſcio, ſatisne ſit intelligere, an adjici debuerit. Equidem ægre iſto nomine careo; præſertim cum mox aliud ſequatur nomen diſerte expreſſum, ἢ ἄλλους ἀνθρώπους. Idem vocab. τόπος paſſim apud Polybium prætermiſſum a librariis nonnullis obſervavimus, ubi probatiſſimi & vetuſtiſſimi codices id agnoſcebant, veluti II. 17, 8. III. 50, 3. ſed & alibi apud eumdem nullus codex, quoad nos quidem compertum habemus, illud, ubi deſiderari videbatur, agnoſcit: ſic III. 110, 2. & XVIII. 7, 3. ubi vide quæ adnotavimus.

Verſ. 103. αὐτὸν πρὸς αὐτόν, Sic nunc edd. omnes cum pb. Poteras vero & πρὸς αὑτὸν ſcribere cum pa. Vtrumque ſpiritum habet pc.

Ibid. μή τι ἔχῃς μοι. Perperam ἔχῃς pbc. Intellige: *Sic quisque ex amico ſuo quærere debet.*

Ibid. καὶ πάλιν ἄλλῳ ἐλθεῖν καὶ ἄλλῳ. „Fortaſſe προσελθεῖν." WOLFIVS. — Quod ſi hoc dicere voluit Epictetus, *alium atque alium accedere debet;* oportebat utique, puto, προσελθεῖν vel συνελθεῖν, nec enim ſimplex verbum ἔρχεσθαί τινι græce ita uſurpari videtur. Sed vide ne ſub iſtis verbis aliud quid lateat: vix enim credo, hoc præcipere voluiſſe philoſophum noſtrum, *ab alio homine ad alium eſſe diſcurrendum;* etenim, *cum omnibus deliberare*, in vitio ponit, cum alibi, tum III. 26, 20. Nihil juvat quod pc. habet καὶ πάλιν ἄλλως ἐλθεῖν καὶ ἄλλῳ, niſi in illo ἄλλως ἐλθεῖν latet ipſum ἄλλῳ συνελθεῖν. Polybio frequentata phraſis, συνελθεῖν τινι εἰς λόγον. Suſpicatus vero equidem eram ἄλλῳ ἐπελθεῖν καὶ ἄλλῳ, vel potius ἄλλο ἐπελθεῖν καὶ ἄλλο, quod idem valeret ac ἐπιέναι & διελθεῖν, *alia atque alia* (quæ ad hoc argumentum ſpectant) *percurrere, percenſere, animo repetere;* ſcilicet, ut mox ſit, *mori nos poſſe, peregrinari, patria ejici, in vincula conjici, & ſimilia.* cf. IV. 1, 128. Sed nihil definio.

Verſ.

Verf. 104. πρῶτον ἐπικουφίσει σε. „Notanda eſt diviſio. 1. ὅτι οὐκ ἀπροσδόκητον. 2. εἶτα ἂν ἐπιστρέψῃ. 3. εἶτα τὸ κυριώτατον. 4. εἶθ' ὅταν σε. 5. εἶτ' ἀντὶ τῶν ἄλλων." VPTON.

Ibid. ὅτι οὐκ ἀπροσδόκητον. „Aeneas apud Virgil.

— — — *Non ulla laborum,*

ô virgo, nova mihi facies inopinave ſurgit.

Omnia præcepi, atque animo mecum ante peregi.

Vide Cicer. Tuſc. Diſp. lib. III. c. 13 ſq. & lib. IV. c. 17." VPTON.

Ibid. Ἤδειν θνητὸν γεγεννηκώς. „Seneca de Conſol. ad Polyb. cap. 30. *Quanto ille juſtior, qui nuntiatâ filii morte, dignam magno viro vocem emiſit? Ego cum genui, tum moriturum ſcivi.* Vide Cicer. Tuſc. Diſp. III. 13. Diogen. Laërt. in vita Anaxag. ſect. 13. & in vita Xenoph. ſ. 55." VPTON.

Verſ. 105. εἰς φυλακὴν ἀπότακτος ὤν. Vide, ne ἀπακτὸς ſit legendum. Sane ἀπάγειν εἰς φυλακὴν dicunt græci, *ducere in vincula*, non ἀποτάσσειν.

Verſ. 106. ἂν ἐπιστραφῇς κατὰ σαυτόν. Prætuli hoc, quod dedit noſter cod. pb. ad quem accedit pa. in quo corrupte quidem ἐπιστρέφη ſcribitur. Vulgo ἐπιστρέψῃ edd. quod habet noſter pc. & ferri poterat, in aor. 1. med. ſed uſitatius in hoc verbo paſſivum aut etiam activum. Vertit autem Vpt. cum Wolf. *ſi ad te ipſum converſus fueris;* quod nolim damnare: placuit tamen, *ſi circa te circumſpexeris. Ad ſe ipſum* vel *in ſe ipſum ſe convertere*, eſt ἐπιστρέφεσθαι (vel ἐπιστρέφειν) εἰς ἑαυτόν.

Verſ. 107. ἡ πόλις. „Vide ad II. 5, 26." VPTON.

Ibid. Δὸς οὖν αὐτό· δεῖ γάρ με ἀεὶ τῷ νόμῳ πείθεσθαι. Quænam ſit h. l. vis illorum verborum, δὸς οὖν αὐτὸ, *da igitur illud*, haud ſatis equidem video. An αὐτῷ legendum? quod in pb. ſtatim ſcriptum fuerat, ac deinde in αὐτὸ mutatum; niſi, vice verſa, αὐτὸ primum fuit, (nec enim admodum diſcernere potui) idque in αὐτῷ dein mutatum. Sed nec hoc facit ſatis: manet enim ea difficultas, quod ad quæſtionem præcedentem, τίς δ' αὐτὸ ἐπικέπομφεν; *quis illud immiſit?* parum commode refertur hoc, δὸς οὖν αὐτὸ, *da igitur*, vel *concede illud;* quod bene haberet, ſi præceſſiſſet quæſtio, τίς δ' αὐτὸ ἀπῄτησεν; *quis illud a te repetiit?*

Verf. 108. τοῦτο γὰρ οὐκ ἐπὶ σοί. „Vide Arriani fragmentum apud A. Gellium, lib. XIX. c. 1." VPTON.

Ibid. ἀναμάχου τῷ λόγῳ. „ἀντιμάχου." MEIBOMIVS. — „Schegkius, *ratione eam* (phantafiam) *expugna*. Wolfius, *ratione pugnam redintegra*. Sed pro ἀναμάχου magis placet ἀντιμάχου, *oppugna vifum ratione*." VPTON. — At ἀντιμάχου τῷ λόγῳ fonaret *repugna rationi;* quemadmodum ἀντέχειν τῇ φαντασίᾳ III. 2, 8. eft *repugnare vifis*. Nec vero folicitandum videtur vulgatum: eft enim ἀναμάχεσθαι non folum *inftaurare pugnam*, fed & (adjecto aut etiam fubintellecto vocabulo ἧττα) *reparare cladem acceptam*.

Ibid. μηδὲ προάγειν ἐπὶ τὰ ἑξῆς. „Vide II. 18, 25." VPTON.

Verf. 109. ὅσαι διαχύσεις. Corrupte διχύσεις ed. Ven. & Baf. quod corrigendum monuit Wolf. & correxerunt pofteriores editores. Et verum habent ed. Salm. atque codices noftri cum cod. Vpt. Familiare Stoicis vocabulum διάχυσις, pro *voluptate*, *oblectatione*, *lætitia*.

Ibid. ἀλλ' ἐκεῖ τέτασο, ὅπως δεῖ τὸν ἐν Γυάροις διάγοντα, ἐν Γυάροις ἐῤῥωμένως διάγειν. Wolfius ita hæc converterat: *fed illic ita attentus atque affectus efto, ut eum decet qui in Gyaris vivit. Gyaris fortiter vivendum eft.* Quam verfionem Vptonus non modo retinuit, fed ad eam etiam in Græco diftinctionem orationis adcommodavit, poft διάγοντα punctum ponens, & ab Ἐν Γυάροις ἐῤῥωμ. novam fententiam incipiens. In Notis vero jungere hæc cum præcedentibus, ut erant juncta in fuperioribus editt. & msstis, juffit, hac adjecta verfione: *Sed illic animum intende, quomodo oporteat in Gyaris viventem, in Gyaris fortiter vivere.* Qua in verfione verbum διάγειν, quod in fine eft, a verbo δεῖ pendere facit interpres; quafi hæc effet conftructio, ἐκεῖ τέτασο, ὅπως δεῖ — — ἐῤῥωμένως διάγειν. Mihi vero naturalis ordo orationis hic effe videbatur, ἐκεῖ τέτασο, ἐῤῥωμένως διάγειν ἐν Γυάροις, ὅπως δεῖ τὸν ἐν Γυάροις διάγοντα, nempe διάγειν, vel τετάσθαι. Et adverbium quidem ἐκεῖ dupliciter intelligi poteft: five ut *ibi* fignificet, nempe *in Gyaris;* five ut pro ἐκεῖσε fit pofitum, quemadmodum vf. 113. ἐκεῖ πέμπει, *eo mittit*. III. 26, 5. οὐ θέλεις ἐκεῖ βλέπειν. Quæ pofterior ratio hic locum obtinere videtur, ut ἐκεῖ τέτασο valeat *eo fis intentus*, atque idem fonet ac ἐπὶ τοῦτο vel

vel πρὸς τοῦτο τέτασο, nempe τὸ ἐῤῥωμένως διάγειν. Cæterum parum ad rem facit, quod τέτασό σοι hoc loco pc. habet, pro nudo τέτασο, quod rectius dant alii omnes.

Ibid. κἂν. Perperam οὐκ ἂν pc.

Ibid. περὶ μόνης τῆς ἐκεῖ μελέτα. Sic jam correxeram, cum eodem modo scriptum in pc. inveni. Vulgo alii μονῆς, incommode atque frigide.

Vers. 110. διαχυθεὶς. Perperam διαχυθεὶς ed. Ven. Conf. vs. 108.

Ibid. ἐκείνην ἀνῆκας. „Vide II. 18, 25. III. 16, 13." VPTON.

Vers. 111. αὐτὸν αὐτῷ. Sic Lond. anon. & Vpt. cum nostro pb. αὐτῷ edd. vett. Vterque spiritus notatus in pac.

Ibid. Νῦν ἃ ἂν οἱ ἄλλοι. „Reposui ἃ ex nostro codice, ipso sensu postulante." VPTON. — Scilicet nudo vulgo νῦν ἂν legebatur. In ἃ ἂν consentit noster pb.

Ibid. σεμνολογοῦσι καὶ παραδοξολογεῖν δοκοῦσι. σεμνολογοῦσι καὶ παραδοξολογοῦσι pc. & in ora ejusdem cod. γρ. παραδοξολογεῖν δοκοῦσι.

Vers. 112. προάγειν με μάρτυρα. „Vide I. 29, 47. IV. 8, 32." VPTON. προάγειν ἀνθρώποις μάρτυρα pb. & caret με.

Ibid. τῶν ἀπροαιρέτων. Suspicatus eram τῶν προαιρέτων καὶ ἀπροαιρέτων. Sed tacent libri.

Vers. 113. εἰς Γύαρα πέμπει. ἀποστέλλει pc.

Ibid. ὅς γε οὐδὲ τῶν μικροτάτων τινὸς ἀμελεῖ. „Vide I. 12, 2. II. 14, 11. III. 26, 28." VPTON.

Ibid. μάρτυρι πρὸς τοὺς ἄλλους χρώμενος. μάρτυσι edd. vett. cum pa. μάρτυρι ex conject. correxit editor Cantab. idque tenuere sequentes: recte, & sic dant nostri codd. pbc. cf. vs. præc.

Vers. 115. τοῦ ἐπιῤῥωννύντος. „Nam per se rectum esse oportet, alienæ non indigum opis. Vide ad I. 18, 20." VPTON. ἐπιῤῥωννῦντος circumflexo accentu scribit noster pc.

Vers. 116. Φαγεῖν. In cod. pb. inter lineas notatur γρ. Φυγεῖν.

Ibid. πρὸς ἀλυπίαν. „Hæc verba, πρὸς ἀλυπίαν, in contextum recepi auctoritate nostri codicis." VPTON. — Adsumentum istud, quo carere poteramus, ignorant nostri libri cum superioribus editis.

 Vers.

Verf. 117. Καισαριανοί. „Vide ad I. 19, 19." VPTON.

Ibid. ἢ ὀρδινατίων δήξεταί σε. „Ὀρδινατίων, vox latina. Sueton. in Neronis vita c. 40. *Spoponderunt tamen quidam destituto ei* Ordinationem *Orientis.*" VPTON. — At apud Sueton. alii codices *dominationem* habent, quod placuit Casaubono, & in contextum receptum est ab Ernesto. Sin ibi vel maxime *Ordinationem* cum Gronovio tuearis, nihil tamen ea vox magnopere ad illustrandum hunc Epicteti locum, aut ad vindicandam scripturae integritatem conferre videtur. Non enim absolute ibi vocab. *ordinatio* ponitur, sed *ordinatio orientis* eodem modo dicitur, quo *ordinare provincias* dicimus. Ducangius in Gloffar. Graec. in voc. Ὀρδινατίων, postquam hunc Arriani locum citavit, alia duo ex Mauritio adjicit, Strat. I. 5. & XII. 9. ubi idem occurrit vocabulum; sed id ibi *centuriationem* militum & *distributionem per ordines*, i. e. per manipulos, significat, quod nihil huc facit. „Forte ὀρδιναρίων" — adnotavit Meibomius; quo sensu, nescio. Equidem ὀρδινάριος suspicatus eram; quo de vocab. vide quae collegit idem Du Cange. Possit fortasse etiam ὀρδινατίων, *ordinatio*, esse *nominatio ad officia quaedam aulica*. Sed nihil definire ausim. Nihil juvant libri. δήξεταί σε, *mordebit te*, i. e. invidiam tuam excitabit.

Ibid. ἢ οἱ ἐπιθύοντες ἐν τῷ Καπιτωλίῳ ἐπὶ τοῖς ὀπτικίοις. „Si ὀπτικίοις recte scriptum est, pro *auspiciis* poni videtur. Ego hanc vocem antehac nunquam legi, vel usquam reperire potui. Quid vero, si ἐπὶ τοῖς ὀφφικίοις, *propter officia*. Sic enim Graeci recentiores nomina Romana scribere solent. Extat libellus in Fuggerana Bibliotheca, cui titulus est, Ὀφφίκια τοῦ παλατίου." WOLFIVS. — „*Propter officia*. Sic ἐπὶ τοῖς ὀπτικίοις vel ὀφφικίοις reddendum. Inde *Officiorum Principes*, apud Jul. Capitolin. in Marco c. 8. *Et Verum quidem Marcus Capuam usque prosecutus*, — — — *additis* officiorum *omnium Principibus*. Singula officia Palatina suos principes habebant. Deferebant autem Imperatores officia, missis traditione codicillis, uti Arrianus supra, III. 7, 30. Καῖσάρ μοι κωδίκελλον ἔγραψε. Nisi tamen scribendum ἐπὶ τοῖς Ὀψικίοις. Carol. du Fresne Gloss. Ὀψίκιον, *Obsequium*. Constantinus in libello περὶ Θεμάτων· Ὀψίκιον ῥωμαϊστὶ λέγεται, ὅπερ σημαίνει τῶν Ἑλλήνων φωνῇ τοὺς προπορευομένους ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως ἐπὶ εὐταξίᾳ καὶ τιμῇ. Obsequium, *Romana vox*, *Graece*

Græce significat anteambulones Imperatoris, ordinis ac honoris ergo. Corippus lib. I.

— — *Itur in arcem*
obsequio *comitante patrum.*

Capitolinus p. 57. *Qui cum de castris ad* Obsequium *principis convenissent.* Vbi Casaubonus: Satellitium principis vocabant *obsequium;* quam vocem Græci quoque suam fecerunt: sic accipe τὰ ὀψίκια apud Arrianum." VPTON. — At non propter *obsequia* quis sacra facit; sed propter *officium* sibi delegatum; quo pertinet quod IV. 4, 46 sq. ait: *quod si quotidie in virtutis via proficere intelligis,* πόσῳ μείζων αἰτία θυσίας ἢ ὑπατεία ἢ ἐπαρχία. Quare præferenda videtur hæc interpretatio: &, sermonem esse de *muneribus* vel *honoribus* quibusdam, intelligitur ex eo quod his opponitur, τὴν τηλικαύτην ἀρχὴν παρὰ τοῦ Διὸς εἰληφότα. Poterat vero varie atque varie detorqueri latinum illud vocabulum a Græcis, ac deinde rursus a librariis. Libri vero nostri nihil mutant.

CAPVT XXV.

Vers. 1. τίνων δ' οὔ· καὶ πῶς ἐφ' οἷς μὲν *&c.* Sic utique distinguenda fuit oratio, quo modo etiam in pb. factum video. Perperam & importune vulgo, τίνων δ' οὐ, καὶ πῶς· ἐφ' οἷς μὲν &c. Pro τίνων μὲν ἐκράτησας, habet τίνος pc. sed idem mox deinde in τίνων consentit. De re, ad illud πῶς ἐφ' οἷς μὲν εὐφραίνῃ *&c.* conf. Enchir. c. 34.

Vers. 2. καὶ πληγὰς ληπτέον. „Vide ad III. 15, 4." VPTON.

Vers. 3. Οὐ γὰρ ὑπὲρ πάλης καὶ παγκρατίου *&c.* Ad hunc locum credo respexisse M. Anton. lib. XI. §. 38. Οὐ περὶ τοῦ τυχόντος οὖν, ἔφη, ἐστὶν ὁ ἀγών, ἀλλὰ περὶ τοῦ μαίνεσθαι ἢ μή. *Non est itaque de re vulgari, inquit* Epictetus, *certamen; sed de eo, utrum insaniamus, nec ne.* Conf. II. 18, 21." VPTON.

Ibid. ὀλίγου εἶναι. Temere ὀλίγα εἶναι ed. Gen. & Col.

Ibid. ὑπὲρ αὐτῆς εὐτυχίας. Nil variant libri; sed debebant, puto, ὑπὲρ αὐτῆς τῆς εὐτυχίας.

Vers. 4. Τί οὖν; *Quid igitur?* Idem valet ac Latinorum *Quidquod.*

Ibid. ἀπαυδήσωμεν. „Vide M. Anton. VI. 29. Theocrit. Idyll. 23. de Amyco a Polluce victo, νεῖκος ἀπαυδῶν." VPTON.

Ibid. οὐδὲ δεῖ περιμεῖναι τετραετίαν ἄλλην. „Singulis quadrienniis Olympia celebrabantur; uti ex hoc Arriani loco patet. Vide Joseph. Scal. de Emend. Temp. lib. I. p. 43. Et Pet. Fabr. Agonist. lib. III. c. 23." VPTON. — Vide Spicileg. nostrum Reliquiarum ex Polyb. lib. VI. Tom. V. p. 31. Et Polyb. IX. 1, 1.

Ibid. ὅμοιος εἶ. Sic recte mssti, ut correctum in posterioribus editionibus. Perperam ὅμοιοι. εἶ ed. Ven. puncto interposito. ὅμοιος εἰ ed. Bas.

Vers. 5. ὑπὸ ἔθους τοῦ αὐτοῦ, id est, ὑπὸ ἔθους τοῦ ποιεῖν τὸ αὐτό.

Ibid. ὡς κακὸς ἀθλητής. καλὸς scripti libri, & omnes ante nos editi. Sed κακὸς legendum jam olim monuerunt Wolf. & Meibom. Et: „Recte κακὸς, (inquit VPTONVS) nisi καλὸς ironice accipiendum." — Ego vero, ironiae non esse hic locum existimans, haud cunctanter κακὸς recipiendum putavi. Nimis saepe ista vocabula temere inter se permutata sunt a librariis, quam ut dubitare editor debeat, vel absque librorum auctoritate verum reponere. Vide ad I. 22, 7. I. 27, 7. III. 14, 1. IV. 1, 28.

Ibid. νικώμενος τὴν περίοδον. Temere νικόμενος ed. Ven. & Bas. quod corrigendum monuit Wolf. & in verum consentiunt nostri libri. conf. IV. 4, 30. — „Περίοδον νικᾷν quid sit, docet Festus. *In Gymnicis certaminibus* Perihodon vicisse *dicitur, qui Pythia, Isthmia, Nemea, Olympia vicit, a circuitu illorum spectaculorum.* Hinc Athleta ille, qui quatuor certaminum orbem implevit, & περίοδον fecit, appellabatur Περιοδονίκης, [Περιοδονίκης,] vel Περιοδευτής. Vide Gruteri Inscript. p. CCCXIII. Vtitur hac loquendi forma Athenaeus [lib. X. p. 415.] de Herodoro Megarensi: ἐνίκησε δὲ τὴν περίοδον δεκάκις, *decies omnia certamina obivit, & victor evasit.*" VPTON. — De eodem Herodoro Pollux, IV. 89. Ἑπτακαίδεκα περιόδους ἀνείλετο στεφανιτῶν ἀγώνων. De Theagene Thasio Plutarch. in Polit. Praecept. Οὐ μόνον περίοδον νενικηκώς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀγῶνας, οὐ παγκρατίῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ πυγμῇ καὶ δολίχῳ.

Ibid. ὅμοιος τοῖς ἀποφυγοῦσιν ὄρτυξιν. „*Similis effugientibus coturnicibus.* Ortygos seu coturnicis hanc naturam

turam scribunt esse, ut, dum se in speculo a venatore objecto spectare gestit, suique imaginem appetit, in prætensa incidat retia, capiaturque. Quod si effugiat, & non decipiatur hac imagine, extra periculum esse. Idem nobis, oblatis phantasiis, faciendum, ut ad se mens conversa, peccati occasionem & laqueum effugiat. Historiam hujus animalis reperies apud Athenæum lib. IX. Deipnosoph." SCHEGKIVS. — Vptonus, hanc Schegkii observationem adferens, nihil adnotationis adjecit. At eam sane nihil quidquam ad rem pertinere, quæ hic agitur, satis adparet. Immo vero ad illud coturnicum ludicrum atque certamen respici videtur, cujus Pollux meminit lib. IX. sect. 109. quo in certamine quæ coturnix patiens ferebat digito hominis percuti, & pennas nonnullas sibi e capite evelli, ea victrix habebatur; quæ vero id non pateretur, atque aufugeret, ea victa censebatur. Quemadmodum igitur coturnix, eo modo victa, læta est se evasisse, ac veluti sibi gratulans discurrit; sic facit homo levis, quem nunc Epictetus describit, qui, cum tentationibus succubuit, non solum innoxiam eam cladem reputat, sed etiam ea lætatur & subinde gloriatur.

Vers. 6. ἡττήθην. Sic primus recte edidit Cantabrigiensis, ut habent nostri mssti. Temere ἡττήσθην edd. vett.

Vers. 8. τὴν ἕξιν. τὴν ὄρεξιν codex Vpt. & noster pc. Minus recte. conf. II, 18, 5.

Ibid. τὰ οἰκεῖα ἔργα. Temere, & invitis nostris msstis, οἰκία ed. Ven. & Bas. quod corrigendum recte monuerat Wolfius.

Vers. 10 & 11. πότε γὰρ εἴθισθης φεύγειν τὸ κακῶς ἐνεργῆσαι. *Quando enim adsuevisti fugere male facta?* Nempe, si tu adsuevisses fugere atque horrere male facta, moerore te adfectum sentires tum, cum tibi accidit ut succumbas: nunc, quoniam id non adsuevisti, jucunda magis tibi, quam molesta, est peccatorum memoria. *Itaque* (sic pergit Philosophus vs. 11.) *dolores tentationum utiles sunt, sive volentibus nobis, sive nolentibus.* Id est: Quoniam, sicut tu, sic plerique homines, a veri boni sensu atque amore ita desciverant, ut ne doleant quidem cum peccasse se intelligunt, utile est & benigno fit consilio, ut alios subinde hominibus dolores infligat Deus, quibus doloribus a peccatis

peccatis eos retinere retrahereque ſtudet. Hos dolores Epictetus (ſi modo vera ſcriptura eſt, in qua quidem nil variant libri) vocat *τοὺς πόνους τῶν πειρατηρίων*, parum aliâs uſitato vocabulo; quod, videndum, ſitne e medicorum ſchola petitum, denotetque proprie *experimenta*, *tentamina*, quibus ægrum ſanare ſtudet medicus; nam, ſicut medicus, ſanandi ægroti conſilio, uſtiones, ſectiones, aliaque moleſta adhibet remedia, ſic Deus hominem, rerum externarum illecebris captum, & ad prava ruentem, non modo earumdem rerum quibus delectatur fruſtratione, ſed & variis caſtigationibus corporisque doloribus ad ſanam mentem reducere ſtudet, ut ait Simplicius in Enchir. c. 13. p. 86 ſqq. Quidquid ſit, quod iſto nomine maxime deſignatum voluit Epictetus, ſive quod in transſcribendis verbis ejus turbarunt librarii; ea fere, quam dixi, ſententia ineſſe viſa eſt huic loco, quem partim aliter tractarunt interpretes, partim leviter tetigerunt. Pro *εἰθίσθης*, quod *vſ.* 10. poſui, *ἠθίσθης* ante Vpt. editum erat, & ſic habet noſter codex pc. Id autem ex *εἰθίσθης* corruptum eſſe, facile adparebat. Sed *ἠθίσθην* eſt in pa. & *εἰθίσθην* in pb. quod ipſum & Vptoni codex dabat, & in contextum recepit Vptonus, & in verſione ſic expreſſit, *quando unquam aſſuevi male facta averſari?* Tum ad verba *τῶν πειρατηρίων verſ.* 11. notaverat SHAFTESBVRIENSIS: „Forte *τῶν ἁμαρτημάτων.*" — VPTONVS vero: „Verba iſta, [*verſ.* 10.] Ἀλλ' *οὐχ ὅμοιον* — — ad *ἐνεργῆσαι*, ſunt verba adverſarii, affirmantis ſe conſtantem eſſe in vitiis. Ecquis adeo ibi dolor, ecquæ poena? Agnoſcit Epictetus, Quanto conſtantiorem in vitiis, tanto levius miſerum eſſe; eaque de cauſſa *οἱ πόνοι* (inquit) *τῶν πειρατηρίων* (cave mutes *πειρατηρίων*) *ὠφέλιμοι.*" — Quosnam intellexerit *τοὺς πόνους τῶν πειρατηρίων*, non declaravit vir doctus. Suſpicari licebat, ſic dici fortaſſe *labores & moleſtias, quibus vires hominum veluti tentat & experitur Deus, eosque probat & exercet;* quo de genere idem Simplicius ibid. p. 89 ſqq. non minus præclare diſputavit. Sic videri poſſit ex Athletica Græcorum ductum vocabulum, *τὰ πειρατήρια*. Sed in hanc partem ſi accipias, alia quædam connexio, quam quæ ſupra a nobis explicata eſt, horum verborum cum proxime præcedentibus fuerit quærenda.

CAPVT

CAPVT XXVI.

Verſ. 1. ἀγεννέστερος. Sic ſcripſi cum noſtris pbc. quam ſcripturam aliâs & in hoc vocab. & in cognato ἀγέννεια ſequi conſueverunt editores. Vulgo h. l. ἀγεννεστ. cum pa.

Ibid. πεποιθότες. „Sic noſter cod. & editio Salmant. Male cod. Ven. & Baſ. πέπονθότες." VPTON. — πεποιθότες noſtri omnes, idque jam Wolfius expreſſerat, *quibus agris freti*. In græcum context. primus recepit editor Cantab.

Ibid. ἢ καὶ διὰ θαλάττης. Tenui ſcripturam, quam ſuo e codice VPTONVS edidit; quamquam idem editor in Notis monuerit: „Sed potius ſcribe, διὰ γῆς ἢ διὰ θαλ." — ἢ καὶ θαλάττης dabant ſuperiores edd. cum noſtro pa. Nude ἢ θαλάττης pbc.

Ibid. διατρέφεσθαι. Temere ab hoc aberrarunt Vptoni operæ, διατρέφασθαι ponentes; quod ne ex διατρέψασθαι corruptum ſuſpiceris. De errore monuit ipſe editor in Notis.

Verſ. 2. μή σοι λίπῃ. λείπῃ pc.

Verſ. 3. τοῦτο οὖν οὐ πολλάκις αὐτὸς εἶπες πρὸς τοὺς ἑταίρους. „Sic noſter codex. Alii hoc modo: τοῦτον οὖν οὐ πολλάκις δ' αὐτὸς εἶπες πρὸς τοὺς ἑτέρους; Eſt autem τοῦτο Meibomii lectio, atque ita Wolfius in verſione." VPTON. — In τοῦτον cum ſuperioribus edd. conſentiunt noſtri codices: quod ſi ab Arriani manu eſt, oportet in ſequentibus verbis nonnihil intercidiſſe. Particulam δ', ut Vptoni codex, ſic ignorat noſter pb. In ἑταίρους conſentiunt noſtri omnes.

Ibid. πολλὰ δ' ἀνέγνως. E ſuperioribus repete animo negantem particulam.

Ibid. πρὸς γε τὸ ἀποθανεῖν. Caret γε pb. πρός τε habet pa. quod ex πρὸς γε corruptum; quam particulam cum editis agnoſcit pc. atque, ut videtur, Vptoni etiam codex.

Verſ. 4. μή τι καὶ Exſpectaveram μή τι γάρ. Sed nil mutant libri.

Ibid. ἀλλαχοῦ που. Caret που pb.

Verſ. 6. ἐσχατόγηρων. ἐσχατόγηρον pa.

Ibid. ἐγγὺς ἤκουσι τοῦ. Sic ſcripſi cum pbc. Vulgo ἐγγ. ἠκ. τῷ edd. minus commode, quamquam ferri utcumque poterat: ſed fortaſſe hoc ex conjectura eſt primi

mi editoris, in cujus exemplari fortasse corrupte τὸ scriptum erat, ut in nostro pa. Conf. ad II. 17, 40.

Vers. 7. * οὐ γράφειν; „Verbum δύνασαι aut omissum, aut subintelligendum." WOLFIVS. — „Forsan addendum δύνασαι, & mox ἀλλὰ αἰσχρὸν &c. respondet auditor." MEIBOMIVS. — *Asteriscum* equidem, qui lacunam indicaret, adjeci. Fortasse propius etiam ad veterem scripturam fuissem accessurus, si ita edidissem: οὐ * δύνασαι; οὐ γράφειν; Nempe, ante οὐ γράφειν suspicor tria ad minimum verba excidisse, quorum medium infinitivus erat, sicut γράφειν, παιδαγωγεῖν, φυλάττειν; primam autem phrasin a festinante librario, ob similitudinem verborum δύνασθαι (in quod exit praecedens oratio) & δύνασαι, esse praetermissam. Supple, οὐ ἐργάζεσθαί τι δύνασαι; aut aliquid simile. conf. vs. 23. & vs. 25.

Ibid. Τὸ νῦν. Vna voce, τονῦν, pb. commode.

Vers. 8. οὐ σὺ αἴτιος. οὐ σὺ δὲ αἴτιος pc.

Ibid. ὃ ἄλλως ἀπήντησέ σοι. Perperam ὃ ἄλλος pab. In ἄλλως cum editis recte consentit pc. „ἄλλως, *fortuito.*" VPTON. — In versione, *temere*, posuerat idem editor cum Wolfio. Proprie vero est *alia ex caussa*, ut I. 8, 12 & 14. quod h. l. idem valet ac *extrinsecus*, *citra tuam culpam.* Schegkius, *alia ratione;* haud ita male. Conf. not. ad I. 8, 12. & consule Indicem.

Ibid. ἄλλους δὲ κληρονόμους ἀπέλιπον. Ante haec verba, vide, ne exciderint ista, ἢ πλούσιοι μὲν.

Ibid. οὐκ ἐπαρκοῦσιν οὐδὲν, σοὶ ταῦτα αἰσχρά ἐστι; Olim sic haec edebantur: οὐκ ἐπαρκῶσιν, οὐδὲν σοι ταῦτα αἰσχρά ἐστι. consentientibus quoad distinctionem quidem orationis nostris msstis. Vbi MEIBOMIVS: (nam Meibomii ea adnotatio est, quam Salmasio auctori Vptonus tribuit.) „Videtur hic abundare τὸ οὐδὲν, ut sit σοὶ ταῦτα αἰσχρά ἐστι, id est, φαίνεται αἰσχρά." — Perspecte vero COMES SHAFTESBVR. monuit, οὐδὲν ad superiora referendum, & totam phrasin interrogative accipiendam. Et recte interrogandi signum post αἰσχρά ἐστι posuit Vptonus; comma vero ante οὐδὲν reliquit, quod ego post hanc vocem rejeci, ut οὐδὲν cum superioribus jungeretur. Pari modo duplicem negationem pro simplici habes III. 24, 64. οὐκ ἐφίλει οὐδένα. Recte porro idem Vptonus, pro ἐπαρκῶσιν, suo e codice ἐπαρκοῦσιν recepit, cui adsentiuntur nostri pbc.

Vers.

Verf. 9. ὅτι τὸ αἰσχρὸν ψεκτὸν, τὸ δὲ ψεκτὸν ἄξιόν ἐστι τοῦ ψέγεσθαι. Sic ed. Ven. & Baf. confentientibus tribus noftris codicibus. Tria verba τὸ δὲ ψεκτὸν tenere omiffa funt in ed. Gen. Col. Cant. & Lond. anon. Quare SALMASIVS, cum editione Genev. uteretur, neque aliam confuleret, quatuor etiam fequentia verba, ἄξιόν ἐστι τοῦ ψέγεσθαι, delenda cenfuit. „Hæc enim ex gloffa funt, inquit; fcil. ψεκτὸν eft ἄξιον τοῦ ψέγεσθαι." — Vptonus, tria verba, in fuperioribus editionibus omiffa, reftituens, proxime ante illa verbum ἐστὶ fuo e codice inferuit, hoc modo ὅτι τὸ αἰσχρὸν ψεκτόν ἐστι, τὸ δὲ ψεκτὸν &c. Quo verbo equidem hoc loco melius carere nos poffe putavi cum noftris msstis.

Ibid. τίνα ἐπὶ τῷ &c. Sufpicari licebat, τίνα δ' ἐπὶ, vel τίνα οὖν ἐπί. Sed conjunctionem ignorant libri.

Verf. 10. τὰ μὴ διδόμενα. δεδομένα pb. fed id a recentiori manu; olim fic fuerat, διδομένα.

Verf. 12. μὴ κλέψῃ. Temere μὴ κλέψε fola ed. Gen.

Verf. 13. ὀνόματι μόνῳ. μόνον pbc. minime male; in pc. vero fuperne indicatur altera fcriptura μόνῳ.

Ibid. ἄχρηστα ἐπιδείξας τοῖς ἀναλαμβάνουσιν. „Vide III. 24. 81." VPTON. — τοῖς λαμβαν. pc. perperam.

Ibid. ἐθεράπευσας. Temere ἐθεράπευσα. ed. Gen. & Col.

Ibid. τινὰ τῶν Φαντασιῶν διεβασάνισας. „Vide II. 19, 6." VPTON.

Ibid. τί μοι τὸ λοιπόν ἐστι; Sufpicari λεῖπον poffis, ut IV. 6, 14. & II. 19, 30. ubi vide not. Sed commode ferri vulgatum poteft, *quid mihi fupereft*, fcil. *faciendum*. Sic III. 2, 16. τί μοι λοιπόν; ubi tamen hoc intereft, quod ibi absque articulo ponitur λοιπὸν, hoc loco cum articulo.

Verf. 14. περὶ τὸν τελευταῖον κατειγένου τόπον. „De tribus in Philofophia locis, vide fupra cap. 2. hujus libri." VPTON.

Ibid. ἵν' ἀμετάπτωτα σχῇς τίνα; Interpungunt vulgo orationem poft σχῇς edd. & mssti noftri. Parum intereft, fed paulo commodius fore mihi vifum erat, fi tollerem diftinctionem.

Ibid. ἀγένειαν. ἀγένειαν hoc loco pbc.

Verf.

Verſ. 15. Οὐκ ἔδει προσκτήσασθαι πρῶτον ἐκ τοῦ λόγου. „Aut τοῦτ' ἔδει, aut οὐκ ἔδει τοῦτο προσκτήσασθαι." WOLFIVS. — „Forte τί." COM. SHAFTESBVR. — „Quid ſi igitur, οὐκ ἔδει τὶ προσκτήσασθαι ἐκ τοῦ λόγου, εἶτα τούτῳ περιποιεῖν τὴν ἀσφάλειαν; *Non oportebat aliquid ex ratione comparare, deinde huic acquirere ſecuritatem?*" VPTON. — Nil opus eſſe putavi adjecto pronomine τι, quod ſatis fuerit mente intellexiſſe. Vide ſimillimæ ellipſeos exempla a Grouovio collecta ad Polyb. I. 42, 9.

Ibid. εἶτα τούτῳ περιποιεῖν τὴν ἀσφάλειαν. *Dein huic paranda erat firmitas.* Refertur τούτῳ ad pronomen τὶ, ſubintelligendum in ſuperioribus verbis. Pro τούτῳ eſt τούτων in pb.

Ibid. τίνα πώποτ' εἶδες θριγκὸν περιοικοδομοῦντα &c. „Anglice: *Whom didſt thou ever behold building round Battlements, without placing them upon ſome Wall?* Noſter codex pro πώποτ' habet ποτ'. Lege, τίνα ποτ' εἶδες &c." VPTON. — Etiam noſter pb. τίνα ποτ' præfert. Nec tamen idcirco ablegandam vulgatam putavi. De vocab. θριγκὸς Henr. Stephanum conſule in Theſauro. Rem quod adtinet; eadem ſimilitudine utens Plato, docet, poſtremam diſciplinarum dialecticam addiſci debere. de Repub. lib. VII. p. 134. ed. Cantab.

Ibid. ποῖος δὲ θυρωρός. Particulam δὲ, quam ignorabant ſuperiores editiones, tacite adjecit Vptonus, ab ipſius codice puto oblatam; eamdem quidem habet noſter pc.

Verſ. 16. μελετᾷς ἀποδεικνύειν δύνασθαι· τίνα; μελετᾷς μὴ ἀποσαλεύεσθαι διὰ σοφισμάτων· ἀπὸ τίνων; Sic diſtingui commodiſſime orationem putavi, præeuntibus fere noſtris mſstis, niſi quod illi δύνασθαί τινα jungunt, in quo & editionem Ven. conſentientem habent; neque id incommodum foret, ſi interrogative ſcripſiſſent, δύνασθαι τίνα; Contra Vptonus, fere cum ſuperioribus editionibus, μελετᾷς ἀποδεικνύειν δύνασθαι; Τίνα μελετᾷς; Μὴ ἀποσαλεύεσθαι &c. Longius abierat SALMASIVS, ita legere diſtinguereque jubens: ἀλλὰ σὺ μελετᾷς μελετᾷς; ἀποδεικνύειν δύνασαι τίνα μελετᾷς; μὴ ἀποσαλεύεσθαι &c. Illud μὴ ἀποσαλεύεσθαι Vptonus cum Wolfio, *ne impliceris*, verterat, cum debuerint *ne dimovearis;* quo dein refertur illud ἀπὸ τίνων; id eſt, *quænam ſunt illa, a quibus tu ne dimovearis, das operam?*

Verſ.

Verf. 17. Poft *μέδιμνον* Vptonus punctum pro commate, poft *στοδὸν* vero, pro nudo puncto quod pofuerat, fignum interrogandi reponere juffit in Notis. Recte: & fic jam fecerant primi editores. Cæterum confer I. 16, 6 fq.

Verf. 18. *προσθέσθαι τῇ διοικήσει τῶν ὅλων.* Perperam *προθέσθαι* edd. omnes. Sed: „Legit Gatakerus ad M. Anton. lib. XII. f. 12. *προσθέσθαι*, Wolfio in verfione præeunte. Eft autem *προσθέσθαι*, *aftipulari*, *affentiri*. Hoc eft quod dicit Seneca, *affentiri Deo.* Idem de Vita beata, cap. 3. *Interim, quod inter omnes Stoicos convenit, rerum naturæ affentior.*" VPTONVS. — Vel invitis libris recipi illud debuerat; dedit autem nofter cod. pb.

Verf. 20. *βεβουλεῦσθαι.* „Nofter codex *βουλεύσασθαι.*" VPTON. — Sic & nofter pb.

Verf. 22. *ἐκδυσάμενος.* Perperam *ἐνδυσαμ.* pb.

Ibid. *ὁ ἀλείπτης ἐπιστὰς &c.* Vide Senec. Ep. 56. fub initium.

Ibid. *δὸς πλευρόν.* Sic vett. edd. cum msstis; quod præter rem in *δὸς πλευρὰν* mutarunt pofteriores editores.

Verf. 23. *ἐπεί τοι τὸν τῶν ὑγιαινόντων μάθε πῶς οἱ δοῦλοι ζῶσι.* Vulgo comma poft *μάθε* ponebant cum pb. quod fuftuli cum pac. ut planius pateret conftructio grammatica orationis, quæ talis eft, *ἐπεί τοι μάθε πῶς οἱ δοῦλοι ζῶσι τὸν τῶν ὑγιαινόντων βίον.* Haud incommode vero, & fignificanter etiam, poft *ὑγιαινόντων* interferi comma poterat cum pac. quo indicaretur, fic accipienda ifta verba, ut in fubjecta lectione interpretatus fum, fcilicet: *nam recte valentium vitam fi quæris, vide quomodo eam* (nempe vitam hominum recte valentium) *agant fervi, quomodo operarii*, &c.

Ibid. *μετὰ γυναικὸς καὶ παίδων.* „Vide Xenoph. Memor. lib. II. c. 2." VPTON.

Ibid. Κλεάνθης, *ἅμα σχολάζων καὶ ἀντλῶν.* „Diogenes Laert. in vita Cleanthis, lib. VII. 168. *Καὶ νύκτωρ μὲν ἐν τοῖς κήποις ἤντλει, μεθ᾽ ἡμέραν δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἐγυμνάζετο· ὅθεν καὶ Φρεάντλης ἐκλήθη. Ac noctu quidem in hortis hauriebat aquas, interdiu autem operam ftudiis liberalibus dabat; unde & Φρεάντλης. hoc eft, exhauriens puteos, appellabatur.* Confule ibi Menagium." VPTON.

Verf. 25. ἀναφιλῆ σαυτόν. Corrupte ἀναφελήσχιτον ed. Ven. & Baf Corrigere juffit Wolf. cui obfecuti funt pofteriores editores. Et verum habent codices noftri cum Vptoni codice.

Ibid. ἐπιμεληθῆναι. Temere ἐπιμεληθῆσαι fola ed. Gen.

Ibid. σὲ δ' οὐδεὶς, ἀλλὰ πᾶς ζημίαν. Verfionem horum verborum poftquam fub contextu cum Wolfio præterierat. VPTONVS, adjecit in Notis: „*Te vero nemo tollet, fed damnum potius ducet.*" — Debebat, *te vero nemo lucrum, fed damnum potius ducet.*

Verf. 26. οὐδὲ κυνὸς — — οὐδ' ἀλεκτρυόνος. Nempe qui cuftodum & vigilum officio funguntur.

Verf. 27. μὴ λίπωσιν. μὴ λείπωσιν pc. fic & pa. fed in hoc prius λίπωσιν fuerat.

Ibid. στρατιώτῃ μὲν ἀγαθῷ οὐ λείπει — — τῷ δ' ἀγαθῷ λείψει. „στρατιώτῃ μὲν οὐ λείπει — — τῷ δ' ἀγαθῷ λείψει; fic lege, & dele prius illud ἀγαθῷ, nam fententiæ officit. Bis per incuriam eandem vocem fcripfiffe videtur librarius." VPTON. — Poffis etiam, tenendo στρατιώτῃ μὲν ἀγαθῷ, deinde τῷ δ' ἀνδρὶ λείψει fcribere, fubintelligendo ibi ἀγαθῷ e fuperiori phrafi, aut etiam τῷ δ' ἀνδρὶ ἀγαθῷ, ut eft verf. feq.

Verf. 28. ὁ Θεὸς ἀμελεῖ τῶν αὐτοῦ ἐπιτηδευμάτων. αὐτοῦ pb. Et ἐπιτευγμάτων olim edd. cum pa. Vbi: „Fortaffis ἐπιταγμάτων." WOLFIVS. Sed: „Nofter codex habet ἐπιτηδευμάτων, atque ita in contextum recepi." VPTON. — Eodem modo noftri codd. pbc.

Ibid. ἀνδρὶ ἀγαθῷ οὐδέν ἐστι κακόν. „Verba Socratis in Platonis Apologia. fect. 23." VPTON.

Verf. 29. τὸ ἀνακλητικόν μοι σεσήμαγκε. „Vide ad I. 29, 29." VPTON.

Ibid. ὑμνῶν. Perperam ὑμῶν ed. Gen. quod & in Col. propagatum.

Verf. 30. ὑμνεῖν τὸν Θεόν. „Conf. I. 16, 15 fqq." VPTON.

Ibid. καὶ πρὸς ἕνα. Particulam καὶ reftitui, quæ in ed. Vpt. h. l. omiffa erat operarum errore.

Verf. 31. ἐπετάσσετο. In hanc fcripturam confentiunt fcripti omnes libri & editi, nifi quod (referente Vptono) in ora ed. Salmant. ὑπετάσσετο adnotatur; quæ verior

verior scriptura videri poterat, nisi eodem modo verbum ἐπιτάσσεσθαι in passivo usurpatum haberemus IV. 1, 17. ἐπιτάγης ὑπ' αὐτῆς οὐδέν.

Vers. 33. ναύαγος. Sic non edd. solum, sed & codices nostri omnes; antepenacute scribunt hoc vocab. quod acute ναυαγὸς aliàs solet efferri.

Ibid. πῶς ἀπήει πρὸς τὰς παρθένους αἰτήσων τὰ ἀναγκαῖα. „Vide Homer. Odyss. Z'. 127. ubi Vlysses Nausicaam & puellas aggreditur. Cæterum locus hic in aliis libris miris modis confusus est atque turbatus. Quæ enim ad primum caput libri quarti pertinent, confuse cum hoc capite commiscebat librarius, hoc modo: πῶς ἀπήει πρὸς τὰς παρθένους, αἰτήσων τὰ ἀναγκαῖα. τί οὖν τοῦτο πρὸς τὸ δοῦλον εἶναι &c. quæ legas IV. 1, 16 sqq. Sed omnia hæc in suam sedem atque ordinem ope nostri codicis revocavimus. Nec prætereundum est, & Meibomium & Comitem Shaftesburiensem de hac transpositione monuisse." VPTON. — Nempe in scripto codice, quo usus est primus Editor Venetus perperam transposita erant folia nonnulla, ita ut omnis ea disputatio quæ lib. IV. cap. 1. excurrit ab illis verbis, τί οὖν τοῦτο πρὸς τὸ δοῦλον &c. vs. 16. usque ad illa verba vs. 163. ejusdem cap. ὅτι, Ἔξελθε διὰ τὰ παιδία, medio huic capiti 26. libri tertii (post verba αἰτήσων τὰ ἀναγκαῖα.) inserta esset. Eam transpositionem neuter latinorum interpretum, nec Schegkius, nec Wolfius perspexerat. Animadverterat vero eam, referente Meibomio, vetus interpres Gallus, & conjecturam suam firmaverat auctoritate codicum msstorum in Bibliotheca olim Regia. Ac sane tres nostri Parisienses Codices omnia justo ordine hic exhibent. De eadem transpositione, post Andream Schottum, monuit etiam Fabric. Bibl. Graec. T. III. p. 264. Conf. Adn. ad IV. 1, 163.

Ibid. αἴσχιστον. Corrupte ἔσχιστον edd. vett. quo vitio nullus nostrorum codicum est contaminatus. Mox vero pro δεῖσθαι habet θεῖναι pc. male.

Ibid. Ὥστε λέων &c. Odyss. Z'. 130.

Ibid. Desunt verba ἀλκὶ πεποιθὼς pc. non male.

Vers. 35. Quatuor verba, τὰ τοὺς ἐλευθ. ποιοῦντα, quæ libri agnoscunt omnes, typographi errore omissa erant in ed. Vpt. de quo errore monuit Editor in Notis.

Ibid. τὰ ἀντιβλέπειν ποιοῦντα ὀρθοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς. „Seneca de Constant. Sap. c. 5. *Adversus apparatus terribilium* rectos oculos *tenet sapiens.* Notissima phrasis *rectis oculis intueri;* quæque prædicetur de philosopho viroque imperturbato; improprie (ut videtur) de nautis, & id genus hominibus. Hinc male Bentleius pro imperio reposuit ad Horat. Carm. lib. I. 3. *qui* rectis *oculis monstra natantia,* pro, *siccis oculis.* Nam quanquam forsan in subita consternatione lacrymæ non oboriuntur oculis, nec mora tamen oboriuntur ob præsentis periculi recordationem." VPTON.

Vers. 36. ἐξελεύσῃ. „Vide ad I. 9, 20." VPTON.

Ibid. ἀργυρωματίοις. Sic recte tres nostri codices, ut analogia postulabat. Et sic ἀργυρωμάτια habes IV. 6, 4. Corrupte h. l. ἀργυρωματίδοις ed. Ven. & Bas. quod in ἀργυρωματιδίοις mutavit editor Genevensis, idque tenuere sequentes editores.

Vers. 37. Νοσήσεις καλῶς. „Quid hoc sit, vide III. 5, 9. & III. 10, 12 sq." VPTON.

Ibid. ἐν ἀνεπιτηδείῳ νοσήσεις. „Sic Wolfius in versione; at codices habent ἐν ἐπιτηδείῳ." VPTON. — Verterat nempe Wolfius, *in incommodo ægrotabis:* unde ἐν ἀνεπιτηδείῳ in Græcum contextum adoptavit editor Cantab. idque tenuere Lond. anon. & Vptonus. Et ego hunc locum, qui ei concessus est, obtinere passus sum, licet pulcre intellexerim defendi fortasse veterem scripturam posse, in quam consentiunt nostri codices. Nempe dicere Epictetus potuit, *in idoneo* (domicilio) *ægrotabis*, hac sententia, *satis idoneum erit tibi domicilium in quo ægrotes*, i. e. *quodvis domicilium idoneum erit ad honeste ibi, atque ita ut decet virum bonum, ægrotandum.*

Ibid. ὡς Μάνης νοσήσεις. Μάννης pc. „Ὡς Μάνης, *ut servus, ut famulus.* Verbo δοῦλος noluit uti Epictetus ob sensum ambiguum (præcipue hic ubi agitur de Libertate) quis δοῦλος, quis non." COM. SHAFTESBVR. — „Ingeniose vir nobilis. Si vero lector delere malit interrogationem, [nempe sua auctoritate interrogative scripserat Vptonus, Ὡς Μάνης νοσήσεις; *Tu ut Manes ægrotabis?*] per me licet. *Vt Manes ægrotabis*, id est, ægrotabis ut mancipia ægrotant. Nam *Manes* nomen est servi. Vide Suidam in voc. Μάνης. Et Strab. lib. XII. p. 553. & lib. VII. p. 304. Vide quoque Menag. ad Laërt.

Laërt. V. 55. Sic etiam vocabatur Diogenis servus. Laërt. VI. 55. Aelian. XIII. 28. Senec. de Tranq. [c. 8.] *Diogeni servus unicus fugit; nec eum reducere, cum monstraretur, tanti putavit. Turpe est, inquit, Manem sine Diogene posse vivere, Diogenem sine Mane non posse.*" VPTON.

Ibid. Τί δὲ καὶ τὸ πέρας. Deest καὶ pb.

Vers. 38. *μᾶλλον δ' ὁ τοῦ θανάτου φόβος.* „Vide I. 27, 10. II. 1, 13. II. 16, 19. & Enchir. c. 5." VPTON. — Paulo ante, pro *ἀγεννείας*, habet *ἀγενείας* pa. suo more.

Vers. 39. *ἐπὶ τούτου οὖν.* *ἐπὶ τοῦτο* pc.

Ibid. *μοι γυμνάζου.* „*μοὶ* redundat, ut alibi sæpissime." VPTON. — Nec tamen sine gratia aut emphasi quadam adjectus ille dativus pronominis personalis.

Ibid. *τὰ ἀτυχήματα.* Wolfius, *omnia quæ audis;* quasi *ἀκούσματα* scripsisset Arrianus, quod percommodum utique foret: sed nec aspernandum vulgatum, in quod consentiunt libri.

Ibid. *οὕτω μόνως.* *μόνως οὕτως* pa. *οὕτως μόνως* pc.

Ibid. *οἱ ἄνθρωποι.* „Habes articulum *οἱ* ex nostro codice." VPTON. — Consentit noster pb. Cæteri cum superioribus editt. ignorant articulum.

NOTAE AD EPICTETI DISSERTATIONES AB ARRIANO DIGESTAS.

LIB. IV. CAP. I.

Verf. 1. Ἐλεύθερός ἐστι ὁ ζῶν ὡς βούλεται. „Cicero Paradox. V. *Quid eſt enim Libertas? Poteſtas vivendi ut velis. Quis igitur vivit ut vult, niſi qui recta ſequitur, &c.* Vide & Cic. de Offic. I. 20. de Fin. III. 22. Horat. Sat. lib. II. 7. vf. 83. Perſ. Sat. V. 85.

An quisquam eſt alius liber, niſi ducere vitam
cui licet, ut voluit?

Stoici definiebant ἐλευθερίαν apud Laërt. VII. 121. ἐξουσίαν αὐτοπραγίας. Vide ſupra I. 12, 7. II. 1, 22 ſqq." VPTON.

Verſ. 2. Τίς θέλει ζῆν ἐξαπατώμενος, προπίπτων. — „Προπίπτων, *procidens, prolabens;* intelligi poteſt εἰς κακίαν. περιπίπτων poſtea ſequitur. Quid vero ſi pro προπετὴς ὢν ponatur?" WOLFIVS. — „Noſter codex, περιπίπτων. fortaſſe recte; vide Indicem in voce. Tamen defendi poſſet recepta lectio, & docte defendit Gatakerus ad M. Anton. III. 9. αὐτὴ δὲ ἐπαγγέλλεται ἀπροπτωσίαν. Confer & Laërt. VII. 46." VPTON. — Noſter etiam pc. cum Vptoni codice περιπίπτων habet; quod utique ſpecioſum erat, ita quidem ut etiam ex conjectura id repoſitum voluerit Salmaſius. Sed (ut taceam, quod Wolfius jam obſervavit, περιπίπτων mox ſuo loco ſequi vf. 4.) vel hoc ipſo nomine tenendum vulgatum putavi, quod, cum per ſe minime alienum abs hoc loco eſſet, tamen paulo inſolentius poſſet videri. Etiam unice hoc probavit Vptonus in Indice. Eſt autem προπίπτων, ut bene idem Wolfius conjectavit, idem quod προπετὴς ὤν. Eodem modo quo hic junguntur ἐξαπατώμενος & προπίπτειν, junguntur ἐξαπατηθῆναι ἢ προπεσεῖν, II. 1, 10.

Verſ.

Verſ. 4. Τίς δὲ θέλει λυπ. Caret δὲ pb.

Ibid. Φθονῶν, ἐλεῶν. „Vide ad I. 18, 3." VPTON.

Ibid. ὀρεγομ. καὶ ἀποτυγχ. Caret καὶ pc. male.

Verſ. 6. Ἀλλὰ σύ γε. Particulam ἀλλὰ, quam ignorant vulgo omnes, opportune dedit pc. unde recepi.

Verſ. 8. ὁ πατὴρ ἐλεύθερος, ἡ μήτηρ ἐλευθέρα, οὗ ὠνὴν οὐδεὶς ἔχει. — „Refer οὗ ad ἐλεύθερος, vel ὧν forſan legendum. Tamen mihi hæc verba, οὗ ὠνὴν οὐδεὶς ἔχει, gloſſema eſſe videntur." VPTON. — Immo conſulto & ſignanter multiplicat verba, ut contendat, ſe nullo modo nec eſſe ſervum, nec fuiſſe umquam. Intelligo ἐγὼ εἰμι ἄνθρωπος, οὗ ὠνὴν οὐδεὶς ἔχει. conf. vſ. 57. ὧν pro οὗ reponere juſſerat Salmaſ.

Ibid. ἀλλὰ καὶ συγκλητ. Caret καὶ pc.

Ibid. Καίσαρος Φίλος. „Vide ad III. 4, 2." VPTON.

Verſ. 10. καὶ τὰ μάλιστα. τὰ, quod olim deſiderabatur in editis, e ſuo cod. adjecit Vpt. recte; & eam voculam agnoſcunt pabc.

Ibid. εἰ ἐκεῖνοι. Particulam εἰ, cum deeſſet in vett. editionibus, adjiciendam monuit Wolfius, & primus adjecit editor Cantab. Exhibebat eamdem Vptoni codex, & noſter pb. Dubitanter MEIBOMIVS adnotaverat: „Videtur ἐλλείπειν τὸ εἰ, ut ſit τί γὰρ εἰ ἐκεῖνοι."

Ibid. ἀγεννής repoſui cum editis ante Vpt. & pbc. ἀγενής ed. Vpt. & pa.

Verſ. 11. Οὐδέν σοι φαίνεται εἶναι. Verbum εἶναι cum ignorarent ſuperiores editiones, tacite adjecit Vptonus, ſed ſuum puto codicem ſecutus; agnoſcit quidem id verbum etiam noſter pc. recte.

Ibid. τὸ στένουσα, πρὸς τὸ δοῦλον εἶναι. Turbæ ſunt h. l. in cod. pc. ſimiles eis, quæ editiones veteres omnes paulo inferius occupaverant. Poſt τὸ στένουσα, loco verborum illorum πρὸς τὸ δοῦλον εἶναι &c. ſequuntur continuo iſta, δ' ὑγιαίνειν; Οὐδὲ τοῦτο. Ὅταν δὲ καλὸν, &c. quæ infra habes vſ. 66 ſeqq. Deinde vero hæc, πρὸς τὸ δοῦλον εἶναι & quæ ſequuntur, infra ponit poſt illa, διὰ τοῦτο οὐκ ἔξεστιν, quæ habes vſ. 119. Denique illa, οὐδενὶ δ' ἀξήμιον &c. (quæ ſequuntur eodem verſ. 119.) prorſus alieno loco inferit, poſt verba ὁρμῇ καὶ ἀφορμῇ, quæ leguntur cap. 4. hujus libri IV. vſ. 28. Facile intelligitur, inde ortas eſſe has turbas, quod in

 antiquo

antiquo exemplari folia nonnulla, cum luxata olim fuissent, alieno dein loco fuerint reposita atque adglutinata.

Verf. 13. *καὶ σὺ αὐτός.* Ante Vptonum *καὶ σαυτὸς* edebatur; ubi WOLFIVS: „Fortasse *καὶ αὐτός.* Nam *σαυτὸς*, pro *σὺ αὐτὸς*, haud temere invenias." — „Ego vero reposui *σὺ αὐτὸς*, pro *σαυτὸς*, nostri codicis auctoritate." VPTON. — Cum Vpt. consentit noster pc. Nec vero spreverim equidem *καὶ αὐτὸς*, quod Wolfius conjectaverat, & habet noster cod. pb. *σαυτὸς* cum olim editis habet pa.

Verf. 14. *ἐπιβοᾷν.* Exspectaveram *ἀναβοᾷν*, sed nil mutant libri; & poterit *ἐπιβοᾷν*, absolute positum, idem valere ac *ἀναβοᾷν*, *exclamare.* Monuit etiam post Budæum H. Stephanus, *ἐπιβοᾷν* interdum usurpari pro *celebrare*, *in ore habere*, idemque fere valere ac *ὑμνεῖν.*

Ibid. Νὴ τὴν Καίσαρος τύχην. „Sic supra, II. 20, 29. *νὴ τὴν σὴν τύχην*, *per Genium tuum.* Senec. Epist. 12. p. 405.: *Jurat per Genium meum*, *se omnia facere.* Horat. lib. I. Ep. 7. vſ. 94.

Quod te per Genium, *dextramque*, *Deosque Penates*,
obsecro & obtestor.

Tibull. lib. IV. Eleg. 5. vſ. 8.

Perque tuos oculos, per Geniumque *rogo.*

Maximum autem, *per Genium Principis*, apud veteres erat juramentum. Tertull. Apol. c. 28. *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unicum* Genium *Cæsaris pejeratur.* Sueton. in Vita Calig. c. 27. *Nec omnes gravibus de caussis*, *verum male de munere suo opinatos*, *quod vel nunquam* per Genium suum *dejerassent.* Inter alios honores a senatu Julio Cæsari decretos, hoc etiam decretum, ut *per Salutem ejus Geniumque* jusjurandum conciperetur, *τήν τε ὑγείαν καὶ τὴν Τύχην.* Verba sunt Dionis Cassii lib. XLIV. p. 302. Vide Macrob. Saturn. lib. II. c. 5. Joseph. Antiq. Jud. lib. XVI. c. 10. ſ. 8." VPTON.

Verf. 15. *ἄν σοι δοκῇ.* *ἐάν σοι* pab.

Verf. 16. Τί οὖν τοῦτο πρὸς τὸ δοῦλον εἶναι, *&c.* „Hæc omnia, usque ad vſ. 164. *ἔξελθε διὰ τὰ παιδία*, in hunc locum inserui, sensu prorsus postulante, & nostro optimo codice astipulante, cum antea locata fuerant in ultimo capite libri tertii: de qua transpositione monui

monui ſupra ad III. 26, 33." VPTON. Confer quæ & a nobis ibi monita ſunt.

Verſ. 17. *καί τοι τοῦ Καίσαρος ἄν σε τις ἀναγκάσῃ.* „Fortaſſe *τῶν τοῦ Καίσαρος.*" WOLFIVS. — „Cur non ſubaudiendum, *καταφιλῆσαι τοὺς τοῦ Καίσαρος πόδας?* Tum ſic reddendum: *At vero ſi quis te Cæſaris pedes deoſculari cogeret, &c.*" VPTON. — Nempe ſub contextu Wolfianam hujus loci verſionem retinuerat Vptonus, *ſi quis Cæſarianus te cogeret.*

Ibid. *ὕβριν αὐτὸ ἡγῇ.* „*ὕβρις* eſt verbum juridicum, & peculiariter dicitur de *injuria & vi quæ corpori infertur.*" VPTON.

Verſ. 18. *ἀνάλωσας.* Olim *ἀναλώσας* (in participio) legebant edd. cum pc. et nudo commate ſeparabatur hoc verbum a ſuperioribus. *ἀνάλωσας* (in indicat.) primus edidit Cantabr. Wolfii verſionem ſecutus, tum Lond. anon. & Vptonus, & ſic dant noſtri codd. pab. Monent Grammatici, a verbo *ἀναλίσκω* aoriſtum primum æque bene *ἀνάλωσα* absque augmento dici, & *ἀνήλωσα.*

Ibid. *ἀποκλειόμενος.* „De excluſis amatoribus, & cautiunculis ante fores nocturnis, multa occurrunt apud veteres. Lucret. IV. 1172.

> *At lacrymans* excluſus *amator limina ſæpe*
> *floribus & ſertis operit.*

Excluſus amator apud Horat. lib. I. Od. 25. conqueritur,

> *Me tuo longas pereunte noctes,*
> *Lydia, dormis?*"

VPTON.

Verſ. 19. *ὅρα ἃ λέγει καὶ ποιεῖ ὁ Θρασωνίδης.* „Reſpexit Epictetus ad Menandri fabulam, quæ inſcripta erat *Μισούμενος.* Ad hanc ipſam fabulam reſpexit & Laërt. in vita Zenonis, VII. 130. ubi perperam agunt interpretes. Clericus, qui nuper in lucem Menandri fragmenta edidit, hunc Arriani locum notare omiſit." VPTON.

Ibid. *πολλ' ἂν ἐπικραυγάσας.* *πολλὰ ἂν* pc. Corrupte *ἐπικραγάσας* ed. Ven. & Baſ. invitis noſtris libris. Correxerunt poſteriores editores, monente Wolfio.

Verſ. 20. *Παιδισκάριον* — — *εὐτελὲς.* Ante Vptonum *ἀτελὲς* edebatur. — „Si de puero caſtrato loquitur, recte. Sed exiſtimo, *εὐτελὲς*, ut paulum infra ſcribitur, recte legi; *vilis ancillula*, vel *puſio.*" WOLFIVS. —

 „Εὐτελὲς

„Εὐτελὲς noster codex, & edit. Salmant. in marg. Ecce integrum Menandri senarium:

Παιδισκάριόν με καταδεδούλωκ᾽ εὐτελές.

Mox vero, ὃν οὐδεὶς τῶν πολεμίων πώ ποτε, habes disjecti membra poëtæ. Forsan hoc modo versus apud Menandrum scribebantur:

Παιδισκάριόν με καταδεδούλωκ᾽ εὐτελὲς,
ὃν πώ ποτ᾽ οὐδεὶς τῶν πολεμίων — —.“

VPTON. — εὐτελὲς habent pabc. Moxque in εὐτελοῦς consentiebant edd. cum msstis. Menandri versum, Παιδισκάριον &c. sic constituendum, ut retulit Vptonus, jam olim adnotaverat Salmasius.

Vers. 21. Τάλας, ὅς γε καὶ παιδισκαρίου δοῦλος εἶ. „Scribe ista omnia, Τάλας, usque ad στρατείας; inclusive. Sed ὅστε καὶ lectio est edit. Salmant. Alii dant ὥστε καὶ, non ita recte.“ VPTON. — Nempe ὥστε edd. ante Vpt. & sic pabc. ὅστε ex ora ed. Salmant. in contextum adscivit Vptonus, admonitus etiam a Salmasio. Ego vero omnino ὅς γε corrigendum putavi. Permutatione particularum τε & Γε nihil frequentius. Poteras & ὅστις conjicere; sed magis placuit alterum.

Vers. 23. πλὴν καὶ τότε πῶς; * μηδ᾽ ἐπιθυμεῖν, ἢ φοβεῖσθαι, οὕτως ἐλευθερίας εἶχε. Vulgo sic edebant omnes, πλὴν καὶ τότε πῶς; μηδ᾽ ἐπιθυμεῖν, ἢ φοβεῖσθαι; & nihil amplius. Vbi: „Fortassis, ὥστε μὴ ἐπιθυμεῖν.“ WOLFIVS. — „Noster codex, μηδ᾽ ἐπιθυμεῖν ἢ φοβεῖσθαι οὕτως ἐλευθερίαν εἶχε. Sed adhuc desunt quædam, non restituenda sine ope meliorum codicum: futilibus conjecturis itaque supersedendum est.“ VPTON. — Et ego non modo definire nihil audeo, sed ne probabilem quidem conjecturam me habere profiteor. Itaque codicum nostrorum protulisse scripturam contentus esse debeo. Pb. πλὴν καὶ τότε πῶς· μηδ᾽ ἐπιθυμεῖν ἢ φοβεῖσθαι· σκέψαι δ᾽ ἐπὶ &c. Nec aliter pa. nisi quod post πῶς; *interrogandi signum* ponit. Tria verba, eadem fere quæ Vptoni codex, adjicit pc. sed ἐλευθερίας scribit, rectius fortasse quam ἐλευθερίαν, quod ille habet; id vero pejus, quod εἰ pro ἢ. Habet ergo hic codex pc. sic: πλὴν καὶ τότε· πῶς; μηδ᾽ ἐπιθυμεῖν εἰ φοβεῖσθαι· οὕτως ἐλευθερίας εἶχε. Quibus e ruderibus videat doctior ingeniosiorque Lector, certam ne aliquam aut probabilem veræ scripturæ structuram effingere possit.

Ego,

Ego, ut lacunam indicarem aut quamcumque corruptelam, qua laborat hic locus, *asterisco* eum initio notavi, in fine vero verba illa adjeci, quæ codices offerebant. Latinam versionem Wolfii cum Vptono tenui, duobus adjectis asteriscis, in dubitationis significationem.

Vers. 25. λέοντας τρέφουσιν ἡμέρους. „Vide Senecæ Epist. 41." COMES SHAFTESBVR. — „Verba Senecæ sunt: *Non faciunt meliorem equum aurei freni. Aliter leo aurata juba demittitur, dum contractatur, & ad patientiam recipiendi ornamenta cogitur fatigatus: aliter incultus, & integri spiritus. Hic scilicet impetu acer, qualem illum esse natura voluit, speciosus ex horrido, cujus hic decor est, non sine timore adspici, præfertur illi languido & bracteato.*" VPTON.

Ibid. μεθ' αὐτῶν. Sic pb. cum edd. μεθ' ἑαυτῶν pc. μετ' αὐτῶν pa. in contextu; sed inter lineas indicatur altera lectio, μεθ' αὐτῶν.

Ibid. Τίς δ' ἄν. Intellige, τίς λέων, vel τίς τῶν λεόντων.

Vers. 28. Καὶ τί σοι κακόν ἐστιν ἐνταῦθα; Cum καλόν ἐστιν darent editi omnes, recte monuit VPTONVS in Notis: „Omnino lege cum Wolfio in versione κακόν. Sequentia plane demonstrant." — Monuerat etiam Salmasius; quibus obsecutus sum, præeunte etiam nostro cod. pc. Atque etiam pb. καλόν ἐστι in contextu quidem habet, sed κακόν inter lineas, eadem manu.

Ibid. πέτεσθαι πέφυκα ὅπου θέλω. πέτεσθαι ὅπου θέλω πέφυκα pb.

Ibid. πάντων τούτων ἀφαιρῇ. Caret τούτων pb.

Vers. 31. Ἂν λάβῃς, φησίν. Perperam & invitis nostris msstis ἀναλάβῃς ed. Ven.

Ibid. τί σοι ἐστι. τί γάρ ἐστι pc. male.

Vers. 33. ὅτι τοῖς εἰκοστώναις ἐπιθυμεῖ δοῦναι ἀργύριον. „*Quod Vicesimariis cupiat argentum numerare?* Erant *Vicesimarii*, qui aurum vicesimarium exigerent, nempe vectigal quod solvebatur ex manumissione servorum. Vide supra ad II. 1, 26. Sed hoc in loco pro εἰκοστώναις malim cum Lipsio in Excursu ad Taciti Annal. XIII. 31. legere εἰκοστώναις. Sic Gloss. Vet. εἰκοστώνης, ὁ τὰς εἰκοστὰς ἀπαιτῶν." VPTON. — Non solicitandum equidem vulgatum putem. Fuerint εἰκοστῶναι *publicani ii, οἱ ἐώνηντο τὴν εἰκοστὴν, qui definito quodam pretio vecti*gal

gal illud vicesimarum, quod e servorum manumissione redibat, redemerant. Sic τελώνης, *qui vectigalia quævis redemit;* δεκατώνης, *qui decimas redemit.*

Ibid. μέχρι τοῦ νῦν. „Ex nostro codice habes articulum τοῦ, quem alii libri non agnoscunt." VPTON. — Nostri eum ignorant cum edd.

Ibid. τετυχηκέναι. τετυχένα pb. Forsan τετευχέναι debuit. vide ad vs. 45.

Vers. 34. ἀφεθῶ, φησίν. Corrupte ἀφεθῶσιν pb.

Ibid. λαλῶ. Temere καλῶ pc. Idemque mox ὅπου θέλω καὶ ὅπου, pro ὅθεν καὶ ὅπου.

Vers. 35. ποῖ φάγῃ. πῆ φάγῃ, pc.

Ibid. εἶτα ἢ ἐργάζεται τῷ σώματι. „Noster codex pro ἐργάζεται, habet ἔρχεται. Quæ lectio si placet, quid si hoc modo scribas, εἶτα ἔρχεται, καὶ τῷ σώματι πάσχων τὰ δεινότατα, (κἂν σχῇ τινα φάτνην) ἐμπέπτωκεν &c. *deinde venit, & corpore nequissima perpessus, (si modo quod præsepe invenerit) incidit &c.* Vel forsan τῷ σώματι ἐργάζεσθαι accipiendum pro *nequiorem quæstum corpore facere.* Totam itaque sententiam sic constitue: Εἶτα ἀπηλευθέρωται· καὶ εὐθὺς μὲν οὐκ ἔχων ποῖ φάγῃ, ζητεῖ τίνα κολακεύσει, παρὰ τίνι δειπνήσει· εἶτα ἢ ἐργάζεται τῷ σώματι, καὶ πάσχων τὰ δεινότατα, (κἂν σχῇ τινα φάτνην) ἐμπέπτωκεν εἰς δουλείαν πολὺ τῆς προτέρας χαλεπωτέραν· ἢ καὶ εὐπορήσας &c. *Postea libertus factus est; & statim, cum non habeat ubi edat, quærit cui aduletur, apud quem coenet: deinde vel nequiorem quæstum corpore facit, & gravissima perpessus (si forte aliquod præsepe,* id est, mensam, *invenerit) incidit in servitutem priore longe deteriorem; vel si opes nactus fuerit, &c.*" VPTON. — Etiam noster cod. pb. ἔρχεται habet, ut Vptoni codex, quod non probo. πάσχων, quod suadet Vptonus, lubens acciperem, si darent libri; qui cum nil mutent, in vulgata scriptura adquiescendum putavi. ἐργάζεσθαι τῷ σώματι, *quæstum meretricium facere*, habes apud Demosth. adv. Neæram p. 1351 sq. ed. Reisk.

Ibid. φάτνην. „Φάτνη, *præsepe*, id est, *mensa*. Hesychius: Φάτνη, καὶ ἡ τράπεζα. Sic & Suidas. Nec aliter Horatius, Epist. I. 15. vs. 28.

Scurra vagus, non qui certum præsepe *teneret.*"

VPTON.

Ibid.

Ibid. εἰς δουλείαν. Perperam εἰς δουλίαν h. l. dabant edd. vett. Recte δουλείαν libri nostri.

Vers. 36. ἀνακλαίεται. „Forsan ἀποκλαίεται." MEIBOMIUS. — Verbum ἀποκλαίεσθαι infra habes vs. 57. sed h. l. nil variant libri; nec solicitandum vulgatum equidem putem.

Vers. 37. ἄλλος μ' ὑπέδει. ἄλλος δ' ὑπέδει pc. male; nam ἄλλος hic non diversus est ab eo, de quo dixit ἄλλος μ' ἐνέδυεν.

Ibid. ὀλίγα αὐτῷ ὑπηρέτουν. „Αὐτῷ, *ipsi*, id est, *Domino.* Monui supra, & ad I. 19, 21." VPTON. — At nihil hoc quidem loco peculiare habet usus istius pronominis; αὐτῷ intellige *ei, qui mihi vestes, qui cibum præbebat.*

Vers. 38. ἐὰν δακτυλίους, φησὶ, λάβω. „*Annulus aureus* peculiare fuit ornamentum, quo a Plebe Equites distinguebantur. Postea liberti etiam donati sunt *annulo aureo;* uti videre est apud Plinium, Tacitum, & Suetonium. Hic Arriani locus ostendit, quantum circa ista tempora aureorum annulorum usus invaluit: nam servus noster, simul ac manumissus, haud mora de jure aureorum annulorum impetrando curam cogitationemque suscipit." VPTON.

Ibid. τότε γ' εὐροουν. Caret γ' pc.

Ibid. ταῦτα. τὰ αὐτά. pb.

Vers. 39. Ἂν μὲν στρατεύσωμαι. Caret μὲν pb.

Ibid. δευτέραν αἰτεῖ στρατείαν, καὶ τρίτην. „Ad Senatoriam dignitatem per militares honores progrediebantur: id quod patet ex hoc Arriani loco, (vide etiam II. 14, 17.) & ex Seneca, Epist. 47. *Mariana clade quam multos splendidissime natos, senatorium per militiam auspicantes gradum, fortuna depressit.* Vbi Lipsius: *Disce, tres militias sic militasse, id est, ter Tribunos, sive per tres annos, aut semestria, fuisse. & tum Senatores habitos, ex instituto Augusti.* Consule etiam Lipsium de Militia Romana, lib. II. c. 9. atque etiam c. 2. ubi quina stipendia (ut ex Polybio [VI. 19, 1.] patet) Equiti necessaria fuerunt, ut ad Tribunatum perveniret. Sed hoc in loco Arrianus [pariterque II. 14, 17.] de tribus militiæ tantum stipendiis meminit. Tamen Augustus (ut scribit Sueton. cap. 38.) *Senatorum liberis protinus a virili toga latum clavum induere permisit, militiamque auspican-*

auspicantibus non Tribunatum modo legionum, sed & praefecturas alarum dedit." VPTON. — Quae Polybius scribit, ad superiora tempora spectant. Tria stipendia commemorans Epictetus, suae aetatis significat usum & morem legitimum. Augusto multa contra legem pro arbitrio agere licuit.

Vers. 40. τὸν κολοφῶνα ἐπιθῇ. „Vide ad II. 14, 19." VPTON.

Ibid. τότε γίνεται. Temere τό γε γίνεται sola ed. Ven.

Ibid. δοῦλος εἰς σύλλογον ἐρχόμενος. Vocabulum δοῦλος, interserto puncto, sive majori, sive minori saltem, a sequentibus verbis separabant vulgo omnes edd. ac mssti. Tum ad ista verba, εἰς σύλλογον ἐρχόμενος, haec adnotavit WOLFIVS: „Potest de *conventu Senatorum intelligi.* Sed tum ea quae sequuntur non cohaerent, ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ. Quid vero si legatur, εἰς σχολὴν δ' ἐρχόμενος. Neque enim in curia, sed in schola discuntur Socratica decreta. Quare si placet, pro iis quae convertimus ex loco sive corrupto sive mutilato, haec reponito: *Fit Servus. Sed scholam ingrediens, tum demum honestissimam & splendidissimam servitutem servit, ne stultus sit: utique Socraticam doctrinam cognoscat.*" Haec ille: qui vereor ne ab Epicteti mente toto coelo aberraverit. Vt taceam, nullo modo probabile esse, tritissimum vocabulum σχολὴν in illud minus frequentatum, σύλλογον, fuisse a librariis detortum; recte haud dubie VPTONVS monuit, τὴν καλλίω καὶ λιπαρ. δουλείαν ironice esse accipiendam de *servitute senatoria*, de qua conf. supra, I. 2, 23 sq. Quare nec caussa ulla fuit solicitandi vocabulum σύλλογον, quod nihil impedit quo minus usitata notione, qua *conventum*, *concilium* denotat, accipiat. Sed distinctionem, quae post δοῦλος importune ponebatur, tollendam censui. Nihil tam a servili conditione abhorrebat, quam conciliorum & conventuum publicorum participatio. Igitur de inepto homine loquens Philosophus noster, qui e servo Senator factus est, salse dicit, nihil aliud esse, nisi *servum cui potestas data sit concilium publicum ingrediendi.*

Ibid. τὴν καλλίω καὶ λιπαρωτάτην δουλείαν. Exspectasses καλλίστην, praesertim quum sequatur superlativus λιπαρωτάτην. Sed nil variant libri: & fit fortasse adlusio ad verba nescio cujus auctoris, quae in istum fere modum erant composita.

Vers.

Verf. 41. Ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ *&c.* Continua linea cum superioribus hæc vulgo fcripta funt. Ad quæ VPTONVS adnotavit hæc: „δουλείαν δουλεύει. * * * Ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ. Hoc modo excudendum oportebat. Defunt enim nonnulla. De *Senatoria fervitute* cum locutus effet Epictetus; forfan Auditor rogat: *Quo pacto libertas comparanda eft; unde quis fui juris effe dicatur?* Refpondet Epictetus: *Sapientia prima eft, ftultitia caruiffe:* ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ. optime enim hæc Horatii verbis exprimuntur. *Ne ftultus fit, fed potius ut disputationes* &c: Sed quid ego conjecturis indulgeo? Codicum opem potius exfpectandum eft." — Nihil hic in noftris codicibus præfidii eft: Vereor vero, ne plura quædam interciderint. Shaftesburienfis vero Comes, nullam defectus fufpicionem fignificans, ironice accipienda effe illa verba, ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ *&c.* cenfuit, ficut ifta ἵνα μηδὲν ἧττον &c. vf. 83. cum quibus tamen hæc nihil commune habere mihi vifa erant.

Verf. 42. ἐφαρμόζειν τοῖς ἐπὶ μέρους. Ante Vptonum, ταῖς ἐπὶ μέρους dabant edd. & mssti; ubi WOLFIVS monuit, aut τοῖς ἐπὶ μέρους fcribendum, aut ταῖς ἐπὶ μέρους οὐσίαις, ut paulo ante. Et bene τοῖς correxit VPTONVS, conferre jubens I. 2, 6. I. 22, 2 & 9. ubi eft ἐφαρμόζειν τὰς προλήψεις ταῖς ἐπὶ μέρους οὐσίαις, tum II. 11, 10. & II. 17, 9. ubi τοῖς ἐπὶ μέρους. Hoc loco in cod. pc. poft μὴ δύνασθαι ἐφαρμόζειν, temere prætermiffa funt omnia, usque illa verba τὰς προλήψεις οὐκ ἐφαρμόζει.

Verf. 43. Ἡμεῖς δ' ἄλλοι ἄλλα οἰόμεθα. ὁ μὲν, ὅτι νοσεῖ. *&c.* „Videntur quædam deeffe. Quid fi fic? καὶ ἄλλον δὲ ἄλλα οἰόμεθα δυστυχεῖν, ὁ μὲν *&c.*" WOLFIVS. — „Scribe, ἀλλὰ κακὰ οἰόμεθα." MEIBOMIVS. — „Ἡμεῖς δ' ἄλλοι ἄλλα (αἴτια τῶν κακῶν) οἰόμεθα. Sic omnia plana. Sed mox dele interrogationes; & pro τῷ δ', lege, ὁ δ', ὅτι ὁ Καῖσαρ οὐχ ἵλεως ἐστίν." VPTON. — Nempe verba illa, αἴτια τῶν κακῶν nil opus eft diferte adjicere; fufficit e fuperioribus ea intelligere: multoque minus opus eft, ut cum Wolfio verbum δυστυχεῖν adjiciamus. Interrogandi fignum poft νοσεῖ pofuerant editt. vett. quod fuftulit anonymus editor Londinenfis, Vptonus vero non ibi folum repofuit, fed & poft πτωχός ἐστιν, & poft μητέρα, & poft ἵλεώς ἐστι. Ea interrogandi figna rurfus tollere jubet in Notis; recte. Quod vero deinde vulgo fic fcribitur, τῷ δ' ὅτι

ὅτι ὁ Καῖσαρ &c. id ἀνακολουθία quidem utique est, sed quae ferenda videatur; praesertim quoniam ad illa verba, Τῷ δ' ὅτι ὁ Καῖσαρ οὐχ ἵλεώς ἐστι, nullo incommodo haec fere intelligi possunt, τοῦτο οὗτος αἴτιον ἑαυτῷ τῶν κακῶν οἴεται. Quo & pertinet quod mox addit, Τοῦτο (scil. τὸ αἴτιον) δ' ἐστὶν ἓν καὶ μόνον, ubi WOLFIVS quidem ait: „Mallim τούτων δ' ἐστὶν ἓν καὶ μόνον αἴτιον." — Ego vero, deesse aliquid, non ausim contendere: quod si utique intercidit nonnihil, interciderint post ἵλεώς ἐστιν verba quaedam similia eis quae ibi intelligenda esse monui.

Vers. 44. ἀποικονόμητον. Quemadmodum hoc vocabulum hic sociatur τῷ Φευκτῷ, sic apud Alexandrum Aphrod. libro II. περὶ ψυχῆς (cujus verba citavit H. Steph. in Thes.) junguntur ἀποικονομία καὶ ἔκκλισις, opponunturque τῇ ἐκλογῇ. *Minime eligendum* interpretatus est Vptonus in Indice; *propulsandum*, Wolfius.

Ibid. Πρόληψις προλήψει οὐ μάχεται. „Conf. lib. I. c. 22. in initio." VPTON.

Vers. 45. τὸ Καίσαρος μὴ εἶναι φίλον. „Editio Salmant. in ora habet τοῦ Καισ. Sed nihil muto." VPTON. — In vulgatum recte consentiunt Libri nostri.

Ibid. ἐφαρμογῆς. Praetuli hoc, quod dedit pc. Caeteri vulgo ἁρμογῆς. Composito vocabulo usus & Plutarchus est aliique, & Noster I. 22, 2. & II. 11, 8.

Ibid. φίλος εἶναι Καίσαρος. „Vide ad III. 4, 2." VPTON.

Ibid. τοῦ ζητουμένου οὐ τέτευχε. *Id quod quaerebat, non est adeptus.* Vulgo τέτυχε edd. omnes. Ego τέτευχε scripsi cum tribus nostris codd. pabc. In eamdem verbi formam consentiunt edd. cum msstis infra vs. 174. τοῖς μηδέποτε τετευχόσι. Eadem Plato usus est in Timaeo, ut monuit H. Stephanus. Pariter in Epist. ad Hebr. 8, 6. habes, διαφορωτέρας τετευχὼς λειτουργίας. Et apud Dioscor. lib. I. cap. λβ'. εἰ μὲν (τὸ ἔλαιον) εἴη τοῦ τέλους τετευχός. Quare immerito damnavit istam formam Vptonus in Not. ad vs. 174.

Vers. 46. Εὐσταθῆσαι, εὐδαιμονῆσαι. „πρόληψις τοῦ ἀγαθοῦ. Vide III. 22, 39." VPTON. — εὐσταθῆναι, pro εὐσταθῆσαι, habet pc. male.

Vers. 47. ὅτι, Παῦσαι. Caret ὅτι pb.

Ibid.

Ibid. τοὺς Θεούς σοι. „Vide ad III. 1, 36." VPTON. — Corrupte pc. τοὺς Θεούς, σὺ ἐμπαίζων. Sic tamen & ex conject. fcribere Salmafius jufferat.

Ibid. ἐμπαίζων μοῦ τῇ τύχῃ. Temperare mihi non potui, quin vel invitis libris omnibus fic fcriberem, pro vulgato τῇ ψυχῇ. Quam frigidum atque infolens hoc dictum eft, *define infultare animo meo;* tam aptum atque ufui adcommodatum illud, *define fortunae meae illudere.* De permutatione vocabulorum ψυχή & τύχη, haud infrequenti librariis, dixi ad Polyb. III. 9, 7.

Ibid. ὕπνος ἐπέρχεταί μοι. ὑπέρχεταί μοι pc.

Ibid. ἤδη ἐγρηγορεῖ. „*Jam vigilat;* & ita Suetonius." SALMASIVS. — Nempe *evigilavit* fcripferat Schegkius, cujus verfionem ob oculos Salmafius habuit. In ἐγρεγορεῖ recte confentiunt pabc. cum vett. editt. Temere ἐγρηγόρει ed. Cant. & inde Lond. anon. & ed. Vpton.

Ibid. ἤδη πρόσεισιν. Perperam h. l. ἤδει habent ed. Ven. & Baf. Videtur autem ante hæc verba nonnihil intercidiffe, legendumque, ἄλλος, ὅτι, "Ηδη πρόσεισιν. Nempe hoc fuadet id quod modo præceffit, ἄλλος ἐλθὼν λέγει. Sed & nullo incommodo id h. l. intelligi poterat.

Verf. 48. Καὶ τί δοκεῖς Φοβεῖται; μὴ μαστιγ. Sic hæc diftinguere placuit. Vulgo edd. cum msstis, Καὶ τί δοκεῖς; Φοβεῖται μὴ μαστιγ.

Ibid. Πόθεν αὐτῷ οὕτω καλῶς; „Vide Enchir. cap. 13. fect. 2.

Verf. 50. ἀναλγηθής. „Schegkius, *a vero alienus;* nec aliter Wolfius. Sed Lexica vocem non agnofcunt: & vox recta fit, necne, equidem dubito. Editio Salmant. habet ἀναλυθείς, corrupte. Quid vero fi pro ἀναλγηθὴς legas ἀνάλγητος? Sæpe hæc duo verba junguntur, ἀναίσθητος καὶ ἀνάλγητος, & ἀναλγησία καὶ ἀναισθησία. Eft autem ἀνάλγητος, *ftupidus, torpens, nullum miferationis affectum habens.* Recte itaque ἀνάλγητος reponendum arbitror." VPTON. — Perperam ab Vptono follicitatum hunc locum monuit TOVPIVS ad Longini cap. 3. p. 161 fq. ubi ufum vocabuli ἀναλήθης (fic enim ille fcribit penacute, non ἀναληθής, ut habent h. l. codices noftri pabc. cum editis) plurium fcriptorum auctoritate, Longini, Dionyfii Halicarnaffenfis, Plutarchi, defendit.

ſendit. Adverbio quoque *ἀναλήθως*, ut idem obſervavit Vir doctus, M. Antoninus uſus eſt, II. 16. ita ſcribens: *ὑβρίζει ἑαυτὴν ἡ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ, ὅταν ὑποκρίνηται, καὶ ἐπιπλάστως καὶ ἀναλήθως τι ποιῇ ἢ λέγῃ.*

Ibid. *ὡς μὴ ἀποδύρεσθαι.* Cum ignorarent vulgo omnes *ὡς* particulam, obſecutus ſum SALMASIO, adjiciendam monenti; neque enim commode careri ea poſſe putavi, quamquam erunt fortaſſe qui ferendam ellipſin cenſeant.

Ibid. *ὅσῳ ἂν.* *ὅσον ἂν* pc. minus commode. Ante iſta verba intellige *μᾶλλον*, aut *τοσούτῳ μᾶλλον.*

Verſ. 51. *οἱ βασιλεῖς λεγόμενοι.* Perperam *οἱ βασιλευόμενοι* pc. Immo vero commode VPTONVS monuit: „Addit *λεγόμενοι*, quoniam, ſi Stoicos audiamus, *ſolus Sapiens revera rex.* Vide Cic. de Fin. III. 22. *Rectius enim adpellabitur Rex, quam Tarquinius, qui nec ſe nec ſuos regere potuit.*"

Verſ. 51 & 52. *ἄκουσον παρὰ τῶν ἐζητηκότων.* *Τί λέγουσιν;* „Fortaſſis legendum, *ἄκουσον παρὰ τῶν ἐζητηκότων τί λέγουσι.* *Τί λέγουσιν;* *Audi ab iis qui ea perveſtigarunt quid dicunt.* [quid dicant, voluerat ſcribere.] *Quid dicunt? &c.* Propter repetitionem omiſerunt *τί λέγουσι* librarii: qui error frequens eſt in his libris." VPTON. — Repetitione iſta nil opus eſſe hoc loco videtur. Cæterum haud multum intereſt, utrum verba iſta, *Τί λέγουσιν*, interpoſito puncto, a præcedentibus ſeparemus, quod faciunt codd. pbc. cum editis, an nudo interſerto commate, ad ſuperiora referamus, quod facit pa. Priori modo dicit, *quære ex illis. Quid dicunt?* Altero modo, *quære ex illis, quid dicant.* Poſteriorem rationem prætulerat Salmaſius.

Verſ. 53. *ἀπὸ — — τῆς τοιαύτης ἐν κτήσει κατατάξεως.* *ab hujusmodi conſtitutione in poſſeſſione alterius.* Ad hunc locum VPTONVS in Indice hæc notavit: „*Κατάταξις*, *decuriatio.* Mancipia nempe per decurias veniebant. [venibant.] Seneca, Epiſt. 47. *Retulit illi gratiam ſervus ille in primam decuriam conjectus, in qua vocem præco experitur.* Plautus, Aulul. Sc. 3. Act. III. *gregem venalium* vocat." — At *κατάταξις* generatim eſt *ordinatio, collocatio, conſtitutio, cum quis hac vel illa parte locatur, hoc vel illo loco conſtituitur:* neque aliud quid ad hujus loci ſententiam declarandam deſiderari

rari videtur. In noſtro cod. pc. pro κατατάξεως, eſt καταστάσεως, quod eamdem vim habet.

Ibid. ἄν τε μέγας βασιλεύς. „Rex Perſarum. Facete addit Epictetus, ἄν τε μικρός." VPTON.

Ibid. οὐκ ἂν ἐλεύθερος. „οὐκ ἂν εἴη ἐλεύθερος legit Salmaſius; neque aliter Wolfius in verſione." VPTON. — Haud incommode vero ſubintelligi poſſe id verbum videtur. Cæterum Meibomii illa conjectura erat, quam Salmaſio Vptonus tribuit.

Ibid. διεύπατος. Perperam δυσύπατος ed. Ven. & Baſ.

Verſ. 54. Ἔτι οὖν. Perperam τί οὖν pc.

Ibid. γενναῖον & γενναίου. Sic recte mssti noſtri omnes & editi ante Vptonum. γεναῖον & γεναίου ſola editio Vpt.

Verſ. 55. λέγε καὶ τοῦτον. Temere λέγει ſola ed. Baſ. Tum, αὐτὸ ποιεῖν pb. mendoſe, pro αὐτὸ ποιῇ. Dein, ἐκείνους μὴν ed. Vpt. operarum errore, pro μὲν.

Ibid. ἔστω καὶ ταῦτα. Caret καὶ pb.

Verſ. 57. μὴ — — ὠνὴν ζήτει καὶ πρᾶσιν. Parum feliciter Vptonus cum Wolfio vertit, *nec quæres quid emerit, quid vendiderit.* Forte operarum culpa hoc peccatum olim erat in ipſius Wolfii editione, pro *quis emerit, quis vendiderit.* Sententia eſt: *ne quære, ubi, quando, aut a quo emtus ſit, et venditus.*

Ibid. ἔπαθεν καὶ ἐκ πάθους. Cf. vſ. 115. & Ench. c. 16.

Ibid. δώδεκα ῥάβδοι. „*Faſces* conſularis poteſtatis inſignia erant." VPTON.

Ibid. κἂν ἀκούσῃς. ἂν h. l. pro κἂν habet pc. parum recte.

Ibid. λέγε δοῦλον. περιπόρφυρον ἔχοντα. „λέγε δοῦλον· περιπόρφυρον ἔχοντα; ἂν οὖν μηδὲν τούτων &c. Sic infra, ἀνοχὰς ἔχοντα ἐν Σατορναλίοις; λέγε &c." SALMASIVS. — „Si quid mutarem, ſic legerem: δυστροῦντα· [ſic mendoſe & hic, & in contextu Vpt. pro εὐροῦντα, & ſupra vſ. 52. δυσροῦντας, pro δυσροοῦντας.] λέγε δοῦλον. Περιπόρφυρον ἔχοντα; Λέγε δοῦλον. ut verba iſta Περιπόρφυρον ἔχοντα, ſint verba adverſarii; cui Epictetus, Λέγε δοῦλον. quæ quidem omitti poſſent a librariis propter repetitionem." VPTON. — Nec, quid

Salmasius ſpectarit, video equidem; &, nulla prorſus mutatione hic opus eſſe, perſuaſum habeo.

Verſ. 58. Ἂν οὖν μηδὲν τούτων μὴ ποιῇ. Ferri poteſt repetita negatio, μὴ, præcedente μηδέν. Sed vide, ne μὲν ποιῇ ſcripſerit Arrianus. At in vulgatum conſentiunt libri, quos novimus, omnes.

Ibid. μή τι ἀναγκαστὰ, μή τι κωλυτικὰ, μή τι δυσροητικά. „Lego κωλυτά." WOLFIVS. — Sic & Salmaſius; idque ipſum in ed. Salmant. legi adnotavit Vpton. Ac ſic ſane alibi quoque junguntur ἀναγκαστὸς & κωλυτὸς, I. 17, 27. II. 5, 8. II. 15, 1. & hoc ipſo cap. vſ. 78. At hoc loco quemadmodum ſequitur δυσροητικὰ, ſic percommode κωλυτικὰ legitur. δόγματα κωλυτικὰ, *decreta quæ vim habent prohibendi & impediendi, quæ valent ad prohibendum & impediendum;* eam enim vim poteſtatemque habent nomina adjectiva in ικος deſinentia. Itaque, ſi quid hic mutandum, non κωλυτὰ pro κωλυτικὰ fuerit ponendum, ſed ἀναγκαστικὰ, pro ἀναγκαστά. Quamquam nec hæc mutatio admodum neceſſaria.

Ibid. δοῦλον ἀνοχὰς ἔχοντα ἐν Σατορναλίοις. „Feſtis Saturni diebus æqua ſervis libertas erat & ludendi & comedendi cum dominis. Saturnus apud Lucianum: [in Saturnal. c. 7. T. III. ed. Wetſt. p. 390.] καὶ διὰ τοῦτο ἁπανταχοῦ κρότος καὶ ᾠδὴ καὶ παιδιὰ καὶ ἰσοτιμία πᾶσι καὶ δούλοις καὶ ἐλευθέροις. οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦλος ἦν. Vide Juſtin. XLIII. 1. & Attii veteris poëtæ verſus apud Macrob. Saturnal. lib. I. c. 7. Horat. lib. II. Sat. 7.

— — *Age, libertate Decembri*
(quando ita majores voluerunt) utere. —"

VPTON.

Ibid. γνώσῃ. γνώσεται pc. minus commode.

Verſ. 59. ὃς ἂν ἐξουσίαν ἔχῃ. Carent ἂν edd. omnes; adjiciendam vero fuiſſe eam particulam ſatis indicabat ſequens conjunctivus ἔχῃ, & offerebant eamdem noſtri libri omnes pabc.

Ibid. πρὸς τὸ περιποιῆσαι ταῦτα. Commodius videri poterat αὐτὸ vel τοῦτο, pro ταῦτα, ſed in vulgatum conſentiunt libri.

Ibid. Οὕτως οὖν πολλοὺς κυρίους ἔχομεν; Οὕτω. „Noſter codex: Οὕτως πολλοὺς κυρίους ἔχομεν. [ſcil. abſque

que interrogandi figno.} Iftud οὕτω non agnofcit. Et recte abeffe videtur. Edit. Salm. * οὕτω. & in marg. * δοκεῖ περιττεύειν." VPTON. — In noftro pc. quidem, per librarii negligentiam, poft κυρίους ἔχομεν deeft οὕτω & quae fequuntur usque τούτων κυρίως ἔχομεν. Sed pab. & Οὕτω illud agnofcunt, (pa. quidem οὕτως fcribit, pro fuo more quem conftantiffime fervat) & poft πολλοὺς κυρίους ἔχομεν interrogandi fignum ponunt, prorfus ut editi.

Ibid. τὰ γὰρ πράγματα προτέρους τούτων κυρίους ἔχομεν. „Confer I. 29, 60. III. 20, 8. IV. 1, 85." VPT.

Ibid. καὶ τοὺς τούτων τινὸς ἔχοντας ἐξουσίαν. Olim corrupte τοὺς τούτων τινὲς ed. Ven. & Baf. ubi WOLFIVS: „Fortaffe τινὰ ἐξουσίαν ἔχοντες." — τινὰς pofuit editor Genev. & cum eo Col. Feliciori conjectura Cantabrigienfis τινὸς, quod tenuere Lond. anon. & Vpt. Monuit vero etiam VPTONVS: „Nofter codex & edit. Salmant. τινὸς, recte." — Sic vero & noftri pabc. Pro ἐξουσίαν, perperam ἀξίαν fcripfit pb.

Verf. 60. Ἐπεί τοι οὐδεὶς αὐτόν. Corruptiffime μετά τοι οὐδεὶς edebatur. Vbi Οὐδεὶς μέν τοι αὐτὸν conjectaverat WOLFIVS. SHAFTESBVRIENSIS: „Fortaffis καίτοι, ut fupra IV. 1, 17. vel ἐπεί τοι, quod frequens Epicteto. Vide fupra IV. 1, 60. III. 22, 86." — „Nofter codex ἐπεί τοι uti conjecit vir nobilis. Caeterum confer I. 29, 60." VPTON. Et noftri pabc. in ἐπεί τοι confentiunt.

Ibid. τὸν θάνατον. Deeft τὸν in pc. non male, ac fortaffe rectius.

Ibid. ἂν μή τι ᾖ πολλοῦ ἄξιος. „κἂν μέν τοι. Raro Caefar aliusve potens dominus ob virtutes amatur; plerumque ob potentiam largiendi cui libeat." MEIBOMIVS. — „Vertit Schegkius, *nifi maximi fit pretii;* atque ita Wolfius: *nemo amat Caefarem, nifi magni fuerit pretii;* nifi virtute fuerit praeditus. Quatenus eft Caefar, non amatur; ob potentiam timetur." VPTON. — Nihil difficultatis, nec in fententia, nec in verbis; & Meibomii correctione haud aegre fuperfedebimus.

Ibid. στρατηγίαν. στρατηγείαν edd. omnes, temere & refragantibus noftris libris.

Verf. 61. εἶθ' ὑποτάσσομεν κακῶς &c. „Infigne hoc exemplum eft τοῦ εἰκῇ τὰς προλήψεις ἐφαρμόζειν ταῖς ἐπὶ μέρους οὐσίαις. De quo vide I. 22, 9 fqq. II. 11, 3 fqq. II. 17, 7 fqq." VPTON.

 Ibid.

Ibid. Οὗτος δ' ἔχει. In pa. fcribitur τὸ οὕτος δ' ἔχειν, & illud τὸ inter lineas quidem, fed a prima ftatim manu: non incommode fane; fed nec ita neceffarius videtur h. l. fuiffe articulus, ficut mox deinde, ubi hoc repetitur, εἰ γὰρ ὑποτάσσομεν κακῶς τὸ οὕτως *&c.* & ibi quidem recte articulum agnofcunt omnes, hic eum ignorat pb. cum editis. In pc. quæ verba leguntur poft μεγίστης ὠφελείας, usque eo ubi eadem verba repetuntur, omiffa funt. Contra in pb. defunt quæ leguntur poft ὠφελείας ἐξουσίαν, usque eo ubi hæc eadem repetuntur.

Ibid. Θεῖον ἄρα ἐστίν. Hæc verba cum fequentibus defunt, ut modo dixi, in pb. Omiffa media particula, dant θεῖόν ἐστιν edd. & pa. VPTONVS autem in Notis monuit: „Repone cum noftro codice θεῖον οὖν ἐστίν." — Ego vero ἄρα particulam prætuli, quam dedit nofter pc. In argumentatione, οὖν (ficut δὲ) fubfumtioni magis infervit, ἄρα vel οὐκοῦν conclufioni. Vide hoc eodem cap. vf. 2—5. vf. 63 fqq. vf. 71. &c. Eamdem particulam ex conject. h. l. adjecerat Meibomius.

Verf. 63. ἡ ἐπιστήμη τοῦ βιοῦν, *vivendi ars*, i. e. Philofophia. cf. ad I. 15, 2.

Verf. 64. Ὡς μὲν οὖν ἁπλῶς, ἀκήκοας· σκέψαι δ' αὐτὸ *&c.* Particulam δὲ poft σκέψαι ignorabant olim edd. Quare verba ifta fic vertit Wolfius: *Sicut autem hæc in genere audivifti, ita etiam particulatim confidera.* At ὡς hic non *ficut* fignificat, fed per familiarem Græcis pleonafmum adverbio ἁπλῶς junctum cenferi debet: itaque neceffaria deinde poft σκέψαι fuit particula δ', quam tacite adjecit Vptonus, præeunte (puto) codice ipfius; nofter quidem pc. eamdem agnofcit.

Verf. 65. τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν *&c.* „Vide Enchir. c. 1." VPTON.

Verf. 66. Ζῆν δὲ, ἢ ἀποθανεῖν; Οὐδὲ τοῦτο. *Vivere, aut mori? Ne hoc quidem penes me eft.* Atqui, mori quidem, noftra eft in poteftate fitum; quod vel maxime Stoici urgebant. Et quam fæpe ipfe Epictetus nofter inculcat illud, ἡ θύρα ἤνοικται! Itaque vide, fatisne bene hic habeat vulgata fcriptura. Parum promovet pc. καὶ ἀποθανεῖν fcribens pro ἢ ἀποθ. Sed vide, ne καὶ οὐκ ἀποθανεῖν debuerit.

Verf. 67. Τὸν ἀγρὸν. „Τὸν lectio eft noftri codicis & edit. Salmant. Alii libri τὸ ἀγρὸν habent." VPTON. — Nempe

Nempe editiones aliæ omnes *τὸ ἀγρὸν* habebant; at in *τὸν* consentiunt pabc.

Ibid. *τὰ δ᾽ οἰκίδιον.* Olim *τὸ δὲ οὐκ ἴδιον* edd. Vbi WOLFIVS: „Id quod proprium non eſt. Ferri poteſt: ſed quia verſatur in catalogo certarum rerum, *τὸ δὲ οἰκίδιον*, *domunculam*, lego." — Idque ipſum, *domunculam*, in verſione poſuit idem doctus perſpicaxque interpres. Græcum vero *οἰκίδιον* ab VPTONO demum receptum, obſervante: „Clare exhibet noſter codex *τὸ δὲ οἰκίδιον.*" — Nec vero aliud dant noſtri tres pabc.

Ibid. *ἢ τὸν ἀδελφὸν.* *ἢ τὴν ἀδελφὴν* pc. temere.

Ibid. *ἢ τοὺς φίλους, ἐπὶ σοί ἐστιν;* „Hæc verba, *ἐπὶ σοί ἐστιν;* addidi, ductus auctoritate noſtri codicis." VPTON. — Ignorant ea verba pab. cum olim editis; ſed exhibet eadem (nonnihil quidem corrupta) noſter pc. in quo *εἴ τι* (pro *ἐπὶ*) *σοι ἐστὶν;*

Verſ. 68. *καὶ ἀναφαίρετον; ἢ ἔχεις τι τοιοῦτον; Οὐκ οἶδα. Ὅρα οὖν &c.* Sex verba, *ἢ ἔχεις — — — οἶδα.* deerant in edd. Ad verba vero, *Ὅρα οὖν οὕτω καὶ σκέψαι αὐτὸ*, hæc notavit VPTONVS: „Hæc mutila eſſe oſtendit noſter codex, qui poſt *ὅρα οὖν* addit, *εἰ ἔχεις τὶ τοιοῦτον. οὐκ οἶδα. ὅρα οὖν εἰ.* quæ verba corrupta ſunt. Quid ſi legas? *ὅρα οὖν εἰ ἔχεις τι τοιοῦτον. Οὐκ οἶδα. Ἀλλ᾽ οὕτω σκέψαι αὐτό.*" — Leviter utique corrupta erant ea quæ ex ſuo codice ad oram ſui libri notata invenerat Vptonus, nempe *εἰ ἔχεις*, pro *ἢ ἔχεις*, perperam ſcriptum. Cæterum, quo loco illa verba, quæ deerant vulgo, inſerenda fuerint, parum acceperat idem doctus Editor; nempe ante *ὅρα οὖν*, non poſt hæc verba, interſeri iſta debebant. Facile patebat res; ſed extra dubium eam ponunt noſtri libri. Ab editis quidem nihil abit pa. Sed pb. ſic habet *καὶ ἀναφαίρετον; οὐκ οἶδα. ὅρα οὖν* &c. In pc. omiſſa quidem illa, *καὶ ἀναφαίρετον*; ſed reliqua integra & ſine menda leguntur, nonniſi diſtinctione haud ſatis commoda laborantia: *ὃ ἐπὶ μόνῳ ἐστι σοι, ἢ ἔχεις τι τοιοῦτον, οὐκ οἶδα. ὅρα οὖν οὕτω καὶ σκέψαι αὐτῷ.*

Verſ. 69. *συγκαταθέσθαι τῷ ψεύδει.* Nempe *τῷ ψευδεῖ φαινομένῳ*, ut ait III. 22, 42.

Ibid. *ἐν τῷ συγκαταθετικῷ τόπῳ.* „Qui eſt tertius in philoſophia locus. Vide ſupra ad lib. III. c. 2. in initio." VPTON.

Ibid. ἀκώλυτος εἶ καὶ ἀνεμπόδιστος. Ἔστω. Corrupte olim in ed. Ven. & Baſ. ſic legebatur, ἀκώλυτος εἶναι ἀνεμπόδιστος ἔστω. Vbi WOLFIVS: „Lego ἀκώλυτος εἶ καί." — Quam emendationem adoptans VPTONVS, adnotavit: „Noſter codex confirmat Wolfii conjecturam. Editio quoque Salmant. ἀκώλυτος * εἶναι, & in marg. * εἶ καί." — Et hoc ipſum, εἶ καὶ dant noſtri quoque pabc. Genevenſis editor pro mendoſo εἶναι nudum καὶ poſuit, hoc modo, ἀκώλυτος καὶ ἀνεμπόδιστος ἔστω. Sic & Colon. Cantabrigienſis vero & anonymus Lond. in hunc modum, ἀκώλυτος καὶ ἀνεμπόδιστος. ἔστω. ante ἔστω interpungentes orationem; recte; quod & noſtri codices pbc. fecere, neque Vptonus neglexit.

Verſ. 70. ἐφ' ὃ μὴ θέλεις. Sic ſcripſi cum noſtro pb. Vulgo θέλῃς.

Ibid. τίς δύναται ἀναγκάσαι. Vulgo omnes τίς δύναται, i. e. *quis poteſt?* quam ad quæſtionem non poterat reſponderi, δύναται. Itaque τὶς ſcripſi cum pc. ut ſit: *Poteſt-ne aliquis?, Poteſt.* In eam tamen ſententiam uſitatius futurum erat δύναταί τις; aut μή τις δύναται; Sed τὶς, cum ante verbum ponitur, majorem quamdam vim habet, & non modo *aliquis* ſignificat, ſed *quisquam.*

Ibid. ἀναγκάζει με ὁρμῆσαι. Placuit plene ſic ſcribere cum pc. Alii per apoſtrophum, μ' ὁρμῆσαι.

Verſ. 71. ἢ οὐ σόν; Ἐμόν. Sic recte diſtinxerunt ed. Gen. & ſqq. cum msstis. Perperam ed. Ven. & Baſ. ἢ οὔ; σὸν, ἐμόν.

Ibid. Σὸν ἄρα ἐστὶ καὶ τὸ ὁρμῆσαι. ἢ οὔ; Ἔστω ἐμόν. Olim poſt ὁρμῆσαι ſolum comma ponebant, vertebantque, *tuum igitur eſt impetu uti vel non uti?* Minus commode. Prioribus enim verbis continetur concluſio argumentationis, quæ efficitur per particulam ἄρα, (conf. ad vſ. 61.) neque interrogationem habet. Tum vero ſeorſim additur interrogatio, ἢ οὔ; id eſt, *aut nonne ita ſe res habet? Nonne recte concluſum eſt, eſſe illud noſtrum opus?* Cui reſpondet alter, conſentiens, Ἔστω ἐμόν. Mendoſe vero olim edebatur, Ἔστω τὸ ἐμόν. Articulum τὸ delendum vidit Wolfius, & delevit Vptonus, ſuum ſequens codicem, cui ſuffragantur noſtri pbc.

Ibid. τὸ δ' ἀφορμῆσαι, τίνος; (ſcilicet ἔργον ἐστί;) Sic ſcripſi eum noſtris tribus codd. pabc. Vulgo τὸ δ' ἀφορ-

ἀφορμῆσαί τινος; edd. Mox ipse pro auditore respondet, σὸν καὶ τοῦτο.

Vers. 72. Τί σου κωλύει; κωλύσει pc.

Ibid. ὡς λίθον. „Vide III. 7, 32." VPTON.

Vers. 73. Τίς δέ σοι εἶπε, τὸ περιπατῆσαι σὸν ἔργον ἐστὶν ἀκώλυτον; „Lego, ὅτι τὸ περιπατῆσαι σὸν ἔργον ἐστὶ καὶ ἀκώλυτον." WOLFIVS. — „Editio Salmant. non agnoscit τὸ σόν. Repone itaque: ὅτι τὸ περιπατῆσαι ἔργον ἐστὶν ἀκώλυτον; *Quis vero tibi dixit, deambulare opus esse impedimento non obnoxium.*" VPTON. — Particulam ὅτι, quam cum Wolfio Meibomius etiam & Vptonus adjectam voluerunt, utique & ego desideraveram; (cf. vs. 75.) sed omnes, quotquot novimus, libri eam ignorant; nec adjicere sum ausus, ob similem ellipsin quam habes III. 23, 12. & IV. 4, 21. Pronomen σόν nolim solicitatum, & agnoscunt libri nostri omnes. Commoda foret καὶ particula ante ἀκώλυτον, sed & abesse potest.

Ibid. Ἔστω καὶ ταῦτα. Caret καὶ pb.

Vers. 74. προθέσθαι δ'. ἢ ἐπιβαλέσθαι τίς. Olim ἀποβαλέσθαι edd. cum pab. Sed WOLFIVS: „ἐπιβαλέσθαι fortasse, unde ἐπιβολή." — Tum adnotavit VPTONVS: „Mox pro χρῆσθαι legit *Comes Shaftesburiensis* οὐ χρῆσθαι. Nota interea, προσπίπτουσα Φανἰασία — — χρῆσις Φανἰασιῶν προσπιπτόνἰων — — πρόθεσις — — ἐπιβολή." — Et ἐπιβαλέσθαι in contextu posuit hic Editor, sui quidem codicis auctoritatem non testatus; habet autem hoc ipsum noster pc. Conf. Ind. in hoc verbo. Ad χρῆσθαι ταῖς Φανἰ. non particula οὐ adjicienda cum Shaftesb. sed ad προθέσθαι & ad ἐπιβαλέσθαι e superioribus intellige ἢ οὐ θέλεις, similiterque ad ἢ ἁπλῶς χρῆσθαι &c. intellige ὅπως οὐ θέλεις, *quo pacto tu non vis.* Rursus vero τὶς post ἐπιβαλέσθαι cum gravi accentu scripsi, quemadmodum vs. 70. ut sit, *an quisquam?* Cui dein respondet alter, Οὐδὲ τοῦτο. *Ne hoc quidem quisquam potest.* Paulo ante, utrum τίς ἀναγκ. scribere malis, an τὶς, perinde est. Ad utramvis quaestionem commode respondebatur, Οὐδείς. Nihil vero caussae h. l. erat, cur pro ἐπιβαλέσθαι τις, ἐπιβαλ. τι maluerit Meibom.

Vers. 75. Οὐδὲ τοῦτο. Intellige e superioribus, οὐδὲ τοῦτο οὐδείς; scil. δύναται.

Ibid. Τίς οὖν σοι λέγει. Sic recte pabc. Perperam λέγῃ edd. omnes.

Ibid. ὅτι ὁ τῶν ἀλλοτρ. Caret ὁ pb. male.

Verf. 76. Ὑγείας οὖν μὴ ὀρέγωμαι; Editiones fere omnes ὀρέγομαι, cum noftris pabc. Recte vero Wolfius monuit, ὀρέγωμαι in fubj. effe fcribendum; pariterque Meibom. Et fic eft in ed. Salmant. unde iu fuam recepit Vptonus.

Ibid. μηδαμῶς. οὐδαμῶς pc.

Verf. 77. ἀλλὰ πολὺ πρότερον. „πολὺ habes ex noftro codice; fed alii non agnofcunt." VPTON. — Carent noftri cum olim editis.

Verf. 78. μέρος ἐστὶ σόν. Exfpectaffes μέλος, fed non folicitandum vulgatum. Nota vero, non dicere eum *manum*, μέρος σοῦ, *partem tui*; (nam ne univerfum quidem corpus eft *pars hominis*, fed inftrumentum quo utitur homo) fed μέρος σόν, *partem tuam*, nempe partem corporis hujus quod *tuum* eft, nempe quod eft *inftrumentum tuum*; (conf. Simplic. in Proœm. ad Enchir. fub fin. & in Commentar. paffim.) alio quidem refpectu ne ipfum quidem corpus *tuum* eft, ut mox verf. feq. fignificat, & clare dicit I. 1, 11. Cæterum conf. vf. 87.

Verf. 79. ὅλον τὸ σῶμα οὕτως ἔχειν σε δεῖ, *totum corpus ita habere te oportet*. Non fperno hoc, in quod cum editis confentiunt noftri codd. pab. Nec me turbat, quod mox vf. fq. ait ὅταν δὲ πρὸς τὸ σῶμα οὕτως ἔχειν δέῃ. Vide tamen, ne veri aliquid lateat fub fcriptura noftri cod. pc. ὅλον τὸ σῶμα οὕτως ἔχειν σοῦ δοκεῖ. An ἔχειν σου δόκει, ut σου ad corpus referatur; aut, quod perinde eft, ἔχειν σοι δόκει? *Puta, te corpus tuum ita habere, ita poffidere.*

Ibid. ἐφ' ὅσον ἂν διδῶται. διδῶται penultima circumflexa fcripfi, ex Grammaticæ analogiæ præfcripto. Vulgo hic omnes δίδωται fcribebant edd. & mssti. Sed vide ad IV. 10, 29.

Ibid. ἂν δ' ἀγγαρεία ᾖ, καὶ στρατιώτης &c. Sic rectius edd. cum pbc. quam quod eft in pa. ἂν δ' ἀγγαρεία, ᾗ καὶ στρατιώτης. Ad rem quod fpectat, fic WOLFIVS: „De bellico tumultu hic intelligo, ubi propter neceffitatem urgentis periculi militibus rapere licet quicquid ad belli ufum pertinet: ut fit apud nos, cum bom-

bardæ

bardæ aliquo vehendæ ſunt." — VPTONVS, *in Indice:* „Ἀγγαρεία, vocab. Perſicum. Fas erat Perſarum curſoribus, cujusvis equos, ſervos, naves &c. ad præſentem uſum rapere. Hinc *ἀγγαρεύειν*, *angariare, cogere ad currendum, vel ferendum aliquid.* Vide Matth. 5, 41. Marc. 15, 21. Et Ἀγγαρεία eſt officii illius præſtatio. Dicimus Anglice *a Preſs:* ubi in itineribus militibus licet rapere ad præſentem uſum equos, plauſtra, &c. Sed aliter ſe res habet apud nos, ubi leges & jura valent; aliter apud exteras regiones, ubi ſilent leges inter arma & regiam potentiam."

Verſ. 81. *διακρίνειν.* *διακρίνων* volebat Wolfius, præter rem. Nempe hæc eſt *ἄσκησις*, *exercitatio*, quam nobis commendat philoſophus, *διακρίνειν*, tum *πρὸς ἑαυτὸν ἡγεῖσθαι*, *ἐπιστρόφως ἔχειν*, *ut discernamus*; &c. cf. vſ. 83.

Ibid. *ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἔκκλισιν.* Vulgo *ἐνταῦθα τὴν ἔκκλισιν* edd. omnes, cum pabc. Monuit vero VPTONVS in Notis: „Noſter codex *κατὰ τὴν ἔκκλισιν.* Sed lego *τῆς ἐκκλίσεως*, ſcilicet *ἐπιστρόφως ἔχειν τῆς ἐκκλίσεως.*" — Iam in promtu quidem utique erat *τῆς ἐκκλίσεως* corrigere, ſi opus eſſet; ſed nihil cauſſæ vidi, cur non adoptarem ſcripturam quam ſuo e codice Vptonus protulit.

Verſ. 82. *περὶ τῶν σεαυτοῦ, ὅπου ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ.* „Sic interpunge. Alii libri *ὅπου σου ἡ οὐσία*, at non ita noſter codex." VPTON. — Poſt *περὶ τῶν σεαυτοῦ* interrogandi ſignum poſuerant editores omnes, quod recte cum nudo commate permutare juſſit Vptonus, monente ſententia, & ſuffragantibus noſtris codicibus pabc. Pronomen *σου* (quod poſt *ὅπου* habebant edd. cum noſtris pac.) ignorat pb. cum Vptoni codice. Quod ſi omnino pronomini locus hic fuiſſet, *σου* ex *σοι* ortum ſuſpicari licuerat, *ὅπου σοι ἡ οὐσία.*

Ibid. *τίς ἀφελέσθαι.* Cum *τί ἀφελ.* dediſſent editiones veteres, *τίς* ſcribere juſſit Wolfius; cui paruit editor Cantabr. & ſeqq. Id ipſum vero *τίς* noſtri quoque dant codices pabc. quemadmodum mox in *τίς ἐμποδίσαι* conſentiebant edd. & mssti.

Ibid. *οὐ μᾶλλον ἢ τὸν Θεόν.* Ante hæc verba intellige pronomen *οὐδείς*· quod reſpondeat interrogationi *τίς*: *quis? Nemo.* Conf. vſ. 90.

Verſ.

Verſ. 83. Ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ σώματος; *&c.* Intellige φοβῇσῃ; ex initio verſ. ſuperioris. Nam perinde & περί τινος & ὑπέρ τινος φοβεῖσθαι dicitur. Neglecta hic vulgo in editis interrogandi ſigna fraudi fuerunt doctiſſimo Wolfio ut in alienam ſententiam detorqueret hujus loci verſionem, quam & Vptonus imprudens tenuit: *At in corporis & facultatum rebus, in alienis, in iis quæ nihil ad te adtinent, poteſt.* (ſcil. *te impedire.*) Rectius Schegkius: *An vero de corpore, de fortunis, de rebus alienis, & nihil ad te pertinentibus, ſolicitus eris?* Interrogationem poſt κτήσεως; indicavit noſter pa. poſt πρὸς σέ; pb. Et indicare poſt πρὸς σέ; juſſit Vptonus quoque in Notis. Ego commodum duxi, ubique indicare. Mox pro κτήσεως, male κτίσεως habebant editt. vett. cum pbc. Monuit Wolf. & Salmaſ. & correxit editor Cant. Veram ſcripturam dabat Vptoni codex & noſter pa.

Ibid. οὐδὲν πρὸς σέ; μηδὲν pb. commode.

Ibid. ἐμελέτησας. „Habes hoc ex noſtro codice; alii ἐμμελέτας." VPTON. — Nempe mendoſe quidem ἐμμελέτας ſcribebant editt. Ven. Baſ. Gen. ſed id jam olim, a Wolfio admonitus, correxit editor Colonienſis, ἐμελέτας ſcribens, quod & Cantab. & anon. Lond. tenuere: idque ipſum & noſtri exhibent codices omnes, rectius fortaſſe quam quod ſuo e cod. adſcivit Vptonus.

Ibid. τὰ ἐπὶ σοὶ καὶ οὐκ ἐπὶ σοί. καὶ τὰ οὐκ ἐπὶ σοὶ pb.

Ibid. ἵνα μηδὲν ἧττον *&c.* „*Ironice.* Sic ſupra IV. 1, 41." COMES SHAFTESBVR.

Verſ. 84. Οὐκοῦν. Sic ſcripſi cum vett. edd. & msstis. Temere Οὔκουν, penacute, ed. Vpt. cum anon. Lond.

Ibid. ὧν γὰρ προσδοκωμένων φόβος γίνεται, καὶ λύπη παρόντων. Exſpectabam, ταύτων λύπη παρόντων. Et ſcripſit fortaſſe Arrianus, τούτων γίνεται καὶ λύπη παρόντων. Sed nil variant libri; & ferendum vulgatum. Ad rem commode Vptonus Ciceronis verba citavit, Tuſc. Diſp. IV. 6. *Quæ enim venientia metuuntur, eadem adficiunt ægritudine inſtantia.* Præter rem vero totam iſtam ῥῆσιν e gloſſa natam ſuſpicatus erat Meibom.

Ibid. Ἐπιθυμήσεις δὲ τίνος ἔτι; Nempe omnem ἐπιθυμίαν in vitio ponebant Stoici, quam definiebant ἄλογον

γου ὄρεξιν, vel ὄρεξιν ἀπειθῆ λόγῳ. Vide Laërt. VII. 113. & quæ ibi adnotavit Menagius.

Ibid. Τῶν μὲν γὰρ προαιρετικῶν, ἅτε καλῶν ὄντων καὶ παρόντων *&c.* Conferenda hæc cum Enchir. c. 2, 2. Hic agitur de eo qui profectum jam fecit in Sapientia; ibi de tirone.

Ibid. καθισταμένην τὴν ὄρεξιν, *adpetitionem stabilem, constantem, compositam.* Adde III. 13, 21. „Schegkius, *accommodatam.* Wolfius, *tranquillam;* nimis laxe. Potius *compositam.* Persius: *compositum jus fasque animi.* Seneca, *mens composita.* Παιδεία, apud Cebetem, est γυνὴ καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον, *vultu composito & constanti:* & paulo post, Εὐδαιμονία dicitur γυνὴ καθεστηκυῖα, *matrona decens & composita;* sive ad vultum, sive ætatem, sive mores referas.“ VPTON, *in Ind. v.* καθίσταμαι. — Tropice hæc dicta: proprie de Mari, θάλασσα γαλήνη καὶ καθεστηκυῖα, Polyb. XXII. 14, 10. Tropice etiam simplex verbum usurpatur; v. c. λόγος ἑστώς, *ratio sibi constans, firmum judicium,* Polyb. III. 109, 5.

Ibid. ἵνα καὶ τόπον σχῇ τὸ ἄλογον. „οὐ σχῇ edit. Bas. in marg. male. *Ita ut locum habeat.* Sic in versione lege, & dele *non.*“ VPTON. — Nempe, *ut locum non habeat,* scripserat in versione. Wolfius, perspicuitatis caussa, ab illis verbis novam phrasin inceperat: *Ubi porro locum habebit brutum illud & impetuosum? &c.*

Ibid. ὠστικόν. „Vide II. 9, 5. ὠστικῶς, *impulsorum modo, impellendo, more eorum qui se proterve intrudunt:* vide Suidam. M. Anton. IX. 3. μὴ ὁλοσχερῶς, μηδὲ ὠστικῶς, *nec temerarie, nec impetuose;* ubi consule Gatakerum. Hoc in loco recte vertitur, *brutum illud & impetuosum,* τὸ ἄλογον ἐκεῖνο καὶ ὠστικόν.“ VPTON.

Vers. 85. Ὅταν οὖν — — οὕτως ἔχῃς. Perperam ἔχεις edd. omnes. ἔχῃς jam scripseram, cum idem ipsum in nostris pabc. inveni.

Ibid. τὰ πράγματα ἑκάστῳ φοβερά ἐστι. Ante Vpt. ἑκάστου edebatur; ubi notavit SHAFTESBVR. „Fortassis ἑκάστῳ.“ — Tum VPTONVS: „Atque ita noster codex.“ — Sic vero & noster pc.

Vers. 86. Πῶς οὖν ἀκρόπολις καταλύεται; „Noster codex interpretationis loco habet, ἀκρόπολις τῶν πραγμάτων δηλονότι.“ VPTON. — Videtur ad Poëtæ alicujus verba adludi, aut ad aliquod proverbium.

Ibid.

Ibid. τὴν ἐν ἡμῖν ἀκρόπολιν. Corrupte τὴν ἐμὴν ἀκρόπολιν pc.

Ibid. ἀποβεβλήκαμεν. Immo καταβεβλήκαμεν, *evertimus*. Mirari subit, nemini ex interpretibus dubitationem obortam esse de veritate lectionis vulgatae, in quam quidem libri nostri consentiunt omnes.

Ibid. οὓς ἐφ' ἑκάστοις καθ' ἡμέραν ἔχομεν. ἐφ' ἑκάστοις interpretatus sum *unicuique (nostrûm) imminentes*. conf. Adn. ad I. 9, 15. Vptonus cum Wolfio, *omnibus in rebus*; at id est ἐφ' ἑκάστων, nisi ita acceperunt ut Schegkius, qui vertit *singulis negotiis imminentes*. ἐπὶ, *contra*, *adversus*, & cum dativo construitur, ut I. 9, 15. & cum accusat. ut mox vs. 88. ἐπ' ἄλλους. In cod. pc. desunt ista verba ἐφ' ἑκάστοις cum nonnullis praecedentibus sequentibusque.

Ibid. ποτὲ μὲν τοὺς αὐτοὺς. Caret τοὺς pb.

Vers. 87. ἄρξασθαι δεῖ. Caret δεῖ pc.

Vers. 88. τί ἔτι ἀποτειχίζω τὴν ἀκρόπολιν. Ἀποτειχίζειν πόλιν vel ἀκρόπολιν, ex Graeci sermonis usu, dicitur hostis, qui obsessam urbem vel arcem circumducto muro aut vallo secludit ab exteriori regione, quo eos, qui intus sunt, commeatu & auxiliis extrinsecus exspectatis privet, eoque ad deditionem compellat; estque adeo proprie quod latine *circumvallare* dicimus. Atque eodem modo fortasse hic verti debuerat id verbum. Ferendam tamen Wolfii interpretationem putavi, *Cur arcem adhuc destruam?* quia pro synonymo hic usurpari hoc verbum videri poterat verborum καθαιρεῖν & καταλύειν, quae praecesserunt, & hoc ipso loco mox opponitur ἑστῶσα ἀκρόπολις, *stans*. Ac fortasse locum hunc respexerunt Lexicographi illi, qui ἀποτειχίζω, nullo quidem citato auctore, *murum diruo*, interpretati sunt; quam in sententiam apud Suidam quoque habes, Ἀποτείχισις, ἡ τῶν τειχῶν ἀφαίρεσις. Cum Schegkius sic vertisset verba supra scripta, *Quid praeterea opus erit cingere moenibus arcem?* adnotavit SALMASIVS: „ἀποτειχίζειν non est *moenibus cingere*, sed contra *discingere* & *demoliri*."

Vers. 89. Ἐγὼ δ' οὐ πώποτε θέλων ἐκωλύθην, οὔτ' ἠναγκάσθην μὴ θέλων. Ante nos sic omnes edebant, ἐγὼ δὲ πώποτ' οὐ θέλων ἐκωλύθην. Vbi: „Fortassis ἐγὼ δ' οὔτε πώποτ' ἐθέλων ἐκωλύθην." WOLFIVS. — „Ἐγὼ δὲ οὐδέποτε θέλων, aut πώποτε οὔτε θέλων."

MEIBO-

MEIBOMIUS. — „Fortassis hoc modo, Ἐγὼ δὲ πώποτ' οὐ θέλων ἐκωλύθην, ἢ μὲν ἠναγκάσθην μὴ θέλων; *Ego-ne vero unquam contra voluntatem prohibitus sum, aut quidem contra voluntatem coactus?*" VPTON. —. Litem praecidit noster codex pc. qui nobis, inter plurima summae librariorum negligentiae monumenta, complura verae & genuinae scripturae vestigia illustrissima conservavit. In eo ita hic scriptum, ut nos edidimus.

Ibid. Θέλει ὁρμᾶν ἐπί τι; κἀγὼ θέλω. Θέλει ὀρέγεσθαι; κἀγὼ θέλω. Haec omnia omissa in cod. pa.

Ibid. Οὐ θέλει; οὐ βούλομαι. In pc. οὐ θέλεις, h. l. scribitur.

Vers. 90. Olim post ista, Οὐ θέλει; οὐ βούλομαι. nil aliud hic legebatur, nisi haec verba: Ἀποθανεῖν οὖν θέλω. Τίς ἔτι με κωλῦσαι δύναται &c. Vbi haec adnotarunt Interpretes: „Videtur prius membrum omissum, Ἀποθανεῖν με βούλεται." WOLFIUS. — „Auctior noster codex: Ἀποθανεῖν οὖν θέλω, στρεβλωθῆναι οὖν θέλω. Totam sententiam sic legendam arbitror: Οὐ θέλει; Οὐ βούλομαι. Θέλει με στρεβλωθῆναι; Στρεβλωθῆναι οὖν θέλω. Θέλει με ἀποθανεῖν; Ἀποθανεῖν οὖν θέλω; Τίς ἔτι &c. Propter earundem vocum repetitionem multa passim omittunt librarii." VPTON. — Ego, quoniam verba στρεβλωθῆναι οὖν θέλω post ista ἀποθανεῖν οὖν θέλω in suo codice posita ait Vptonus, eumdem ordinem servavi, & reliqua ita supplevi, ut his adaptata essent; quae autem ex conjectura suppleta sunt, uncis inclusi. Caeterum acu me tetigisse veram scripturam, non gloriabor. Nostri libri pabc. nil amplius, quam quod olim vulgatum erat, hic agnoscunt.

Ibid. Ante verba, Οὐ μᾶλλον ἢ τὸν Δία, intellige Οὐδείς· prorsus ut supra, vs. 82.

Vers. 91. τῶν ὁδοιπόρων οἱ ἀσφαλέστεροι. ἀκήκοεν ὅτι λῃστεύεται &c. — „Ἀκήκοεν, scil. ὁ ἀσφαλέστερος τῶν ὁδοιπ. [vel τὶς τῶν ἀσφαλεστέρων τῶν ὁδοιπ.] Nota transitionem a plurali ad singularem. Sic Terent. Eun. Act. II. Sc. I. *Dii boni! quid hoc morbi est? adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse?* Vbi Donatus: *More suo a plurali numero ad singularem se convertit.* Fit quoque transitio a singulari ad pluralem. Lucret. lib. III. vs. 55.

Quo magis in dubiis hominem spectare periclis
convenit, adversisque in rebus noscere qui sint.

Haec

Hæc est vera & vetus lectio; sed vulgo aliter se libri habent. Vide ad I. 4, 32." VPTON.

Verſ. 92. χειμῶνες. Perperam & invitis noſtris msstis χειμόνες editt. vett. Primus correxit Cantab. Notaverat vero Salmaſ.

Verſ. 93. Ποῦ τις καταφύγῃ; Sic ed. Ven. & Baſ. cum pa. niſi quod hi jota non ſubſcripſerint, quod & aliâs paſſim (& pa. quidem pæne conſtanter) negligere ſolent. ποῦ τις καταφύγοι; pc. quod perinde eſt. ποῦ τις καταφυγή; pb. & ſic ed. Lond. anon. ποῦ τίς καταφυγή; ed. Gen. Col. Cant. Denique ποῦ τίς καταφύγῃ; ed. Vpt.

Verſ. 94. τῷ δεινῷ, τῷ πλουσίῳ. Olim τῷ δεινὶ πλουσίῳ edd. cum pab. Articulum τῷ ad πλουσίῳ tacite adjecit Vpton, præeunte puto ipſius codice; ſic ſane & noſter pc.

Verſ. 96. ἔκ τινος περιστάσεως. „Sic codex noſter; alii παραστάσεως." VPTON. Nempe corrupte παραστ. olim edd. ſed in περιστασ. conſentiunt pabc.

Verſ. 98. Οὕτως ἐφίστησι. Οὕτως ex conject. ſcripſi; vulgo omnes οὗτος edd. & mssti; quod ferendum non putavi. Dubitanter eamdem emendationem a MEIBOMIO adnotatam video: „οὕτως forſan."

Ibid. ὅτι ἐὰν τῷ Θεῷ. Corrupte ὅτι αὐτῷ θεῷ pc.

Verſ. 99. Πῶς λέγεις προσκατατάξαι; Putabam προσκατατάξῃ, eadem forma repetito verbo, qua paullo ante poſitum erat. Sed nil mutant libri.

Verſ. 100. τὰς ὁρμὰς τοῦ Θεοῦ. Miratus ſum vocabulum ὁρμή de Deo uſurpatum. *Dei appetitionem* vertit Wolfius: *impetum* Vptonus: equidem *conſilium* interpretatus ſum.

Ibid. τί αὐτῷ κατέλιπε. Sic edd. ante Vpt. cum pa. αὐτῷ ed. Vpt. cum pb. In ambiguo hærens pc. utrumque ſpiritum adpinxit.

Ibid. ὑπέταξε τῇ τῶν Ὅλων περιόδῳ. „Vide ad II. 1, 18." VPTON.

Ibid. τὴν κτῆσιν. Exſpectabam τὸ σῶμα, τὴν κτῆσιν, &c. At id ignorant libri.

Ibid. 101. τὰ μὴ δοθέντα. Repetita malim e ſuperioribus verba, Τί θέλω τὰ μὴ δοθ. Poſſunt autem verba, ἐξ ἅπαντος ἔχειν, vel ad τὰ δοθέντα μοι referri,

quæ

quæ mihi non data sunt ut quovis modo & sine exceptione habeam; vel ad θέλω, *cur ea, quæ mihi non data sunt, quovis modo cupio habere?* Quæ sequuntur, videntur posteriorem postulare rationem. Ἀλλὰ πῶς; *At quomodo?* scil. *velle res debeo?* Respondet: *(Non, quovis modo; sed) prout illæ datæ fuerint*, vel, *prout mihi datum & a Deo concessum est illas habere; & quatenus*, vel, *in quantum temporis placuerit Deo.*

Ibid. ἐφ' ὅσον δέδοται. Corrupte olim ἐφ' ὅσον δύναται edd. cum pac. Vbi: „Fortassis δέδοται. Sic enim supra, vs. 79." COMES SHAFTESBVR. — „Optime vir nobilis; atque ita noster codex." VPTON. Sic & e nostris pb.

Ibid. ἀντιτείνω. Perperam ἀνατείνω pc.

Vers. 102. Ὁ πατήρ μοι αὐτὰ ἔδωκεν. ὅτι πατήρ μου αὐτὰ ἔδωκεν pc.

Ibid. τὰς δ' ὥρας τίς: Horat. lib. I. Od. 12.

— — — *Variisque mundum*
temperat horis."

VPTON.

Vers. 103. Εἶτα σὺ, πάντα εἰληφώς. Sic scripsi cum pb. Vulgo Εἶτα σύμπαντα εἰληφὼς edd. cum pac.

Vers. 104. καὶ θεασάμενον τὴν διοίκησιν. Ante Vpt. corrupte καὶ θελησόμενον τὴν διοικ edd. Vbi WOLFIVS notavit: „Non placet. Quid si θεωρήσοντα, ac potius θεασόμενον. Sequitur enim θεασάμενος τὴν πομπήν." — „Noster codex θεασόμενον, optime. Vide supra ad I. 6, 19. & ad II. 14, 23." VPTON. — Et recte θεασόμενον quoque pab. quemadmodum etiam Meibomius correxerat. θεασάμενον vero pc.

Ibid. συνεορτάσοντα. Temere συνεορτάζοντα ed. Gen. Col. Cant.

Vers. 105. θεασάμενος. θεασόμενος pa. minus commode.

Vers. 106. Καὶ γὰρ οἱ μύσται, μυεῖσθαι. „*Diutius immorari volunt mystæ*, propter spectandi novitatem & pompam istam, quam describit Dio Prus. Orat. XII. p. 202. Σχεδὸν οὖν ὅμοιον ὥσπερ εἴ τις ἄνδρα Ἕλληνα ἢ βάρβαρον μυεῖσθαι παραδοὺς εἰς μυστικόν τινα μυχὸν ὑπερφυῆ (legendum μυχὸν ὑπερφυῆ, & sic interpres legisse videtur) κάλλει καὶ μεγέθει, πολλὰ μὲν ὁρῶντα μυστικὰ θεάματα, πολλῶν δὲ ἀκούοντα τοιούτων φωνῶν,

σκότους τε καὶ φωτὸς ἐναλλὰξ αὐτῷ φαινομένων, ἄλλων τε μυρίων γενομένων. ἔτι δὲ εἰ (καθάπερ εἰώθασιν) ἐν τῷ καλουμένῳ θρονισμῷ καθίσαντες τοὺς μυουμένους οἱ τελοῦντες κύκλῳ περιχορεύειν, (lege περιχορεύσειαν,) ἆρά γε τὸν ἄνδρα τοῦτον μηδὲν παθεῖν εἰκὸς τῇ ψυχῇ. *Resque fere similiter habet, ut si quis homo Græcus aut barbarus traderetur ad initiandum in mysticum quoddam templum pulchritudine & magnitudine præstantissimum, atque illic multa videret arcana spectacula, multasque audiret tales voces, vicissimque apparerent illi lux & tenebræ, cæteraque plurima fierent; præterea si (quemadmodum solent) initiantes initiandum in throno collocatum circumsaltarent; anne hunc hominem nihil animo affici verisimile esset.*" VPTON.

Ibid. ἀλλὰ ἡ. ἀλλ' ἡ πανήγυρις pb.

Ibid. τί ἀνίκανος. Corrupte ἀνήκανος ed. Ven. & Baf. ubi WOLFIVS: „Ab ἱκανὸς videtur compofuisse ἀνίκανος." — „Nofter codex & ed. Salmant. ἀνίκανος." VPTON. — Sic vero & pabc. & jam olim correxit editor Genev.

Ibid. τί στενοχωρεῖς τὸν κόσμον; „Confer I. 25, 26 fqq. & IV. 7, 27." VPTON.

Verf. 107. τέκνια. τεκνίδια pc.

Ibid. οὐχὶ καὶ τοῦ σὲ πεποιηκότος; Quidni οὐχὶ τοῦ καὶ σὲ πεποιηκ.? Certe ita interpretandum, ut bene Wolfius, *annon ejus qui te quoque fecit.*

Ibid. οὐ παραχωρήσεις τῷ Κρείσσονι; *Non cedes Meliori?* κρείττονι pb. Majufcula litera initiali fcripfi hoc nomen; eft enim ὁ Κρείσσων, quem dicit, five *Meliorem* interpreteris, five *Superiorem* malis, five *Præstantiorem*, *five Potentiorem*, Deus, rerum omnium & tui ipfius procreator ac Dominus. I, 12, 24. fic habes; οὐκ ἀποστήσῃ; οὐ χαίρων παραχωρήσεις τῷ δεδωκότι; Alias in plurali maxime numero τοὺς Κρείττονας, notum eft, eminenti notione, de *Naturis humana natura fuperioribus*, de *Heroibus* atque *Diis* ufurpari a Philofophis.

Verf. 108. εἰ μὴ ποιεῖ σοι. „ποιεῖ fupra etiam, pro δοκεῖ, aut fcriptum aut pofitum videri monui." WOLF. — „εἰ μὴ ποιεῖ σοι. *Si tibi non facit*, id eft, *fi tibi non aptum eft, fi tibi non convenit.*" SALMASIVS. — „Vide ad II. 6, 22. & III. 8, 6." VPTON.

Ibid.

Ibid. συγχορευόνἶων. Sic pb. ut edd. inde a Genev: Perperam συγχωρευόνἶων ed. Ven. & Bas. cum pc. συγχορευτῶν pa. non male.

Ibid. ἐπιθειάζωσιν. Suidas: Ἐπιθειάτων· ἑορτάσων. Ἐπεθείαζον· ἐχόρευον. Hesychius: Ἐπεθείαζεν· ἐχόρευεν· ἐθαύμαζεν ὡς θεόν.

Ibid. ὑμνῶσι δὲ τὴν πανήγυριν. Vereor ne alieno loco hic stet δὲ particula. Fortasse ὑμνῶσί τε fuerit corrigendum; & totus locus sic scribendus, ἵν' ἐπικροτῶσι, μᾶλλον δ' ἐπιθειάζωσιν, ὑμνῶσί τε τὴν πανήγυριν.

Verf. 109. Τοὺς ἀταλαιπώρους δὲ καὶ δειλούς. *Morofos vero & ignavos.* Vulgo omnes τοὺς ταλαιπώρους δὲ edd. & mssti. Neque vero dubitandum duxi ἀταλαιπώρους corrigere. Sic sane & II. 16, 18. junguntur δειλοὶ & ἀταλαίπωροι, communi librorum consensu. Sic porro I. 12, 20. ait, σὺ δ' ἀταλαίπωρος εἶ καὶ δυσάρεστος, ubi perperam unus codex pb. ταλαίπωρος habet. Rursusque II. 17, 26. ubi pariter ut hoc loco de eo agitur, qui de sua sorte conqueritur & Deos incusat, recte codices nostri pab. cum Vptoni codice ἀταλαίπωρα dederunt pro olim vulgato ταλαίπωρα.

Ibid. ἀπολελειμμένους τῆς πανηγύρεως. Mirari licet, nihil ad hunc locum ab Vptono adnotatum. ἀπολελυμένους is in contextu habet cum plerisque e superioribus editionibus; quod percommodum utique per se videri poterat. conf. I. 9, 16. At hoc nonnisi ingenio & conjecturæ debetur editoris Basileensis, qui mendosum esse viderat id quod ed. Ven. habebat, παραλελημμένους. Hoc vero cum majore veri specie suspicari licebat ex παραλελειμμένους esse corruptum; atque id ipsum perspicue exhibent codices nostri pabc. Rectissime; estque vulgatissimus hic usus verbi ἀπολείπεσθαι, ἀπολελεῖφθαι, cum genit. casu, pro *abesse*, atque etiam pro *discedere*: cujus usus si exempla desideras, abunde Henr. Stephanus in Thes. dabit.

Ibid. ὡς εἰλήφασι πρὸς τὰ ἐναντία. „Confer I. 6, 28.“ VPTON.

Ibid. ἀνδρείας. ἀνδρίας pb. minus recte.

Verf. 110. Ἐπὶ τί οὖν εἴληφα ταῦτα; „εἴληφα optime Ms. Paris. Hæc enim sunt adversarii verba. Male, εἴληφε.“ VPTON. — εἴληφε edd. omnes ante Vpt. εἴληφα recte pabc.

 Ibid.

Ibid. Ἂν οὖν ἀναγκαῖά μοι ᾖ; Μὴ πρόσπασχε αὐτοῖς *&c.* Vulgo hæc ita fcribebant connectebantque omnes: ἂν οὖν ἀναγκαῖα μὴ ᾖ, μὴ πρόσπασχε αὐτοῖς *&c.* quæ acceperunt tamquam ab eodem philofopho dicta, qui fuperiora dixerat, μέχρις ἂν ὁ χρήσας θέλῃ, & fic verterunt: *Si ergo neceſſaria non erunt, noli illis affici, & non erunt.* Quæ tenens VPTONVS, in Notis hæc adpofuit: „μὴ πρόσπασχε αὐτοῖς, *noli illis affici*, tanquam effent neceffaria, *ita non erunt neceſſaria.*" — At, quam parum fic cohæreret oratio, facile adparebat. Schegkius, diffimulans difficultatem, fic interpretatus erat hunc locum: *Itaque ſi neceſſario ad te non pertinebunt, noli his affici, & profecto non tamquam neceſſariis cogêre.* A vulgata fcriptura non difcedunt codices pab. Sed pc. μοι pro μὴ fcribens, omnes levavit difficultatem. Objectio eft auditoris: Ἂν οὖν ἀναγκαῖά μοι ᾖ; Cui refpondet Philofophus: Μὴ πρόσπασχε, (fc. αὐτοῖς,) καὶ οὐκ ἔσται, nempe ἀναγκαῖα.

Ibid. σὺ αὐτὰ αὑτῷ μὴ εἴπῃς ἀναγκαῖα. Sic edd. ante Vptonum, cum pab. αὐτῷ ed. Vpt, σαυτῷ pc. Conf. Adn. ad I. 6, 35. & ad II. 26, 7. & III. 1, 15.

Ibid. καὶ οὐκ ἔστι. Etiam hic, ut fupra, καὶ οὐκ ἔσται dat pc.

Verſ. 111. ἀπὸ τῶν μικροτάτων — — ἀρξάμενος. Vide fupra, I. 18, 18. & Enchir. c. 13, 2.

Ibid. εὐεπηρεαστοτάτων. εὐεπηρεάστων pc.

Ibid. ἀπὸ ποτηρίου. Corrupte ποτηρίας edd. ante Vptonum. Corrigere jufferat Wolfius; & verum dedit Vptoni codex, cum quo confentiunt noftri pabc.

Ibid. πρόσελθε. „Forſan πρόελθε." MEIBOMIVS. — Nil opus. Conf. ad I. 29, 45.

Verſ. 112. κάθηρον τὰ δόγματα. κάθηρον fubfcripto jota ediderunt inde a Colon. Antea κάθηρον, cum pac. Nihil intereft. κάθαρον pb. μή τι προσήρτηταί σοι τῶν οὐ σῶν, μή τι συμπέφυκε. Nihil in his variant libri; fic certe edd. omnes; nec e fcriptis noftris codicibus (quos, dum hoc fcribo, non amplius ad manum habeo) diffenfum ullum a vulgata fcriptura notavi. At, fi quid video, in fubjunctivo modo efferri debebant duo ifta verba, προσηρτῆταί σοι, & συμπεφύκῃ. Si vera vulgata, μὴ non *ne* erit interpretandum, fed *an, num;* & poft κάθηρον intelligendum fuerit verbum, καὶ ὅρα,

ὄρα, aut aliquod ſimile: *vide, diſpice, an tibi adhæreat aliquid.*

Ibid. μή τι ὀδυνήσῃ σε ἀποσπώμενον. Vulgo μή τι ὀδυνήσῃς ἀποσπ. edd. omnes. VBI: „Legendum videtur κατ' ἀπόστροφον, μή τι ὀδυνήσῃ σ' ἀποσπώμενον, ut τὸ ὀδυνᾷν active capiatur." WOLFIVS. — „Nihil adjuvant codices. Quid ſi legas, μή τι συμπέφυκεν, ὅ τι ἂν ὀδυνήσῃς ἀποσπώμενον. *Ne quid adnaſcatur, quo detracto doleas.*" VPTON. — Ego vero, quod ὅ τι, pro poſteriori μή τι, maluit vir doctus, lubens acciperem, ſi vel libri darent, vel res poſceret: cæterum de verbo ὀδυνήσῃς in ὀδυνήσῃ σ' mutando cur non adſenſus fuerit perſpectiſſimo Wolfii monito, non video. Sane non aliter, quam active, verbum ὀδυνάω uſurpatur; & lenior medicina laboranti loco adferri non poterat, quam adjectus apoſtrophus, quem facile utique omittere potuerat librariorum negligentia. In ὀδυνήσῃς cum olim vulgatis convenit pb. ὀδυνήσεις habet pa. in indicativo; (quemadmodum προσήρτηται & συμπέφυκε in indicativo poſita ſunt;) quod pari ratione ex ὀδυνήσει σε decurtatum videri poteſt. Sed in pc. ὀδύνῃ σε (id eſt, ſubſcripto jota, ὀδύνῃ σε) ſcribitur; quod vel ex ὀδυνήσῃ σε decurtatum, vel ipſum etiam per ſe probum, ſi modo verum eſt, quod Lexicographi nonnulli referente H. Stephano ſtatuerunt, pro ὀδυνάω etiam ὀδύνω dixiſſe Græcos; de quo quidem dubitavit idem Stephanus; ad eamdem vero formam codex noſter pa. ὀδυνομένους habet infra vſ. 124. & in titulo cap. 6. lib. IV. pro ὀδυνωμένους.

Verſ. 113. ὡς ἐκεῖ, *ut illic,* ſcil. *in ſchola.* Hæc vero verba non cum Wolfio ad verbum λέγω retuli; (ſic enim oportebat μὴ ὡς ἐκεῖ, non ὡς ἐκεῖ, μὴ &c.) ſed ad id quod proxime præcedit, γυμναζόμενος καθ' ἡμέραν.

Ibid. ἀλλ' ὅτι καρπιστὴν δίδως. „*Te dare fructuarium,* ſi dicere liceat. Eadem formula ſupra etiam eſt uſus, alibi nusquam mihi lecta. Infra quoque ſequitur, μὴ τόλμα καρπιστὴν διδόναι, τοσούτους ἔχων τῆς δουλείας ἐλέγχους. Videtur certa quædam fuiſſe cærimonia eorum qui ſe ingenuos profiterentur, ut ſupra τὸ στρέφειν ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ in manumiſſione. Ego καρπιστὴν verti poſſe cenſeo *vindicem,* aut *aſſertorem.* Cicero in Topicis: *Si neque cenſu, neque vindicta, neque teſtamento liber factus eſt, liber non eſt.*" WOLFIVS.

 „Καρπι-

„Καρπιστὴν ἀδεῶς. Saepius hac loquendi formula utitur Epictetus; III. 24, 76. IV. 1, 146. 7, 17. In quibus omnibus locis καρπιστὴς est *adsertor*, *vindex*. Sic glossarium Graecum. Nam *Festuca*, κάρφος, seu *virgula* illa, quae in libertatum vindicationibus adhiberi solebat, *Vindicta* vocabatur. Vocat Persius *vindictam*, Sat. V. 88. & *Festucam*, Sat. V. 175. atque ita Plautus, Mil. Act. IV. Sc. 1.

Quid? ea an ingenua, an festuca *facta e serva libera est?*

A' Graecis autem *festuca*, *virgula*, κάρφος dicitur. Inde καρφιστής, *adsertor in libertatem*; καρφισμὸς, καρφιστία, *assertio*: & ex mutatione spiritus asperi in tenuem, καρπιστής, καρπισμὸς, καρπιστία. Vide Salmas. de Vsur. p. 880. Caeterum de ritu Manumissionis dixi supra ad II. 1, 26. Munus autem erat Praetoris, *virgulam*, seu *festucam*, servi manumittendi capiti imponere; praetor autem tum dicebat, *Dico eum liberum esse*, *more Quiritium*. Atque ideo festuca seu virgula *Vindicta* vocabatur." VPTON. — Docte haec ac vere disputata: e quibus tamen (ne quid dissimulem) nondum satis intelligitur, quo pacto διδόναι καρπιστήν, *dare vindicem* vel *adsertorem*, Epictetus dixerit pro *vindicare sese in libertatem*.

Vers. 114. Ταύτην ἠλευθερώθη Διογένης παρ' Ἀντισθένους. „Antisthenes erat Diogenis praeceptor. Vide Aelian. lib. X. c. 16. Laërt. VI. 21. & supra, II. 24, 67." VPTON.

Ibid. ὑπ' οὐδενός. „Sic ed. Salmant. Alii codices, quos videre contigit, ἀπ' οὐδενός." VPTON. — ἀπ' οὐδ'. cum pa. dabant editt. omnes ante Vpt. excepta Salmant. ὑπ' οὐδ. recte pbc. Sic & correxerat Meibom.

Vers. 115. ὅτε ἑάλω, πῶς τοῖς πειραταῖς ἐχρῆτο; „Captus erat a piratis Diogenes, cum in Aeginam navigaret. Meminit Laërtius in ejus vita, VI. 74. Confer supra, II. 13, 24. III. 24, 66. Habes autem ὅτε ἑάλω, pro πῶς ἑάλω, ex nostro codice." VPTON. — Scilicet olim sic edebatur, πῶς ἑάλω; πῶς τοῖς πειρ. &c. Recte vero & noster pc. cum Vptoni codice, ὅτε ἑάλω, πῶς &c.

Ibid. ἀλλὰ τὸ πάθος. Vide ad vs. 57.

Ibid. πῶς ἐπιτιμᾷ αὐτοῖς. Corrupte olim, ἢ ὡς ἐπιτιμᾷν αὐτοῖς ed. Ven. & Bas. nec aliter nostri codd. pabc. In ora vero ed. Bas. ex conjectura editoris adnotatur,

tatur, πῶς ἐπιτιμᾷ. Inde ἢ πῶς ἐπιτιμᾷ αὐτοῖς edidit Genevensis, idque tenuere posteriores omnes editores. WOLFIVS vero conjectaverat: „Fortassis ὁ καὶ ἐπιτιμῶν αὐτοῖς.“ — Tum VPTONVS.: „Noster codex, ait, ἢ πῶς ἐπιτιμῶν αὐτοῖς. Lego autem, ἢ πῶς ἐπετίμα, aut quomodo objurgabat. Totamque adeo sententiam sic constitue: Διὰ τοῦτο ὅτε ἐκλω, πῶς τοῖς πειραταῖς ἐχρῆτο; μή τι κύριον εἶπέ τινα αὐτῶν; (καὶ οὐ λέγω τὸ ὄνομα, οὐ γὰρ τὴν φωνὴν φοβοῦμαι, ἀλλὰ τὸ πάθος, ἀφ᾽ οὗ ἡ φωνὴ ἐκπέμπεται·) ἢ πῶς ἐπετίμα αὐτοῖς, &c.“ — In Vptoni codice, id est, in exemplo editionis Venetæ cum codicibus msstis collato, quo usus est hic Editor, videtur nihil aliud hoc loco ad marginem fuisse notatum, nisi partic. πῶς, sive e msto codice, sive etiam e conjectura, aut ex ora ed. Bas. Sed in eadem ora editionis Basileensis simul, pro infin. ἐπιτιμᾶν, recte ἐπιτιμᾷ scribitur, quod lubens accepi, neque necesse duxi in ἐπετίμα mutare, quod Vptonus volebat; quamquam alia verba partim in imperfecto præterito, partim in aoristo, in eadem oratione præcedunt atque sequuntur. Ego vero præterea particulam ἢ, qua percommode carere poteramus, delendam putavi; persuasum habens, Η ΩΣ ex ΠΩΣ fuisse ortum; quæ menda postquam semel occupaverat libros, alteri ortum dedit, ut ἐπιτιμᾷ in ἐπιτιμᾶν mutaretur. Quod si quis tamen tenendum ἢ πῶς contenderit, non pertinaciter repugnabo: habebit vero tunc particula ἢ hujusmodi aliquam vim, *aut potius*, *immo vero*.

Vers. 116. μή τι κύριον ἐζήτει; ἀλλὰ δοῦλον. „Fortassis, οὔκ, ἀλλὰ δοῦλον. Cum sub corona veniret, proclamavit: Si cui domino esset opus, se ut emeret.“ WOLFIVS. — „Sæplus in his Dissertationibus omittitur οὐ ante ἀλλά. Repone itaque cum Wolfio: μή τι κύριον ἐζήτει; Οὔ· ἀλλὰ δοῦλον. Rem narrat Laërtius in vita Diogenis, VI. 30. 36. 74.“ VPTON. — Non librariorum culpa, sed ex Epicteti usu & conciso loquendi genere, sæpenumero omissa est ante ἀλλὰ negatio, quæ facile per se, & ex tono quo pronunciabantur verba, intelligebatur. Quare nil opus est, ut particulam negativam adjiciat editor. Exemplorum omnia plena; vide infra vs. 162. I. 29, 66. & ibi notata. II. 24, 17. not. &c.

Ibid. πῶς δὲ πραθεὶς ἀνεστρέφετο πρὸς τὸν δεσπότην; „Nempe Xeniadem Corinthium, qui Diogenem domui præse-

præfecit, atque liberos ei educandos tradidit; de quorum institutione vide Laërtium in vita Diogenis, VI. 30. 31. 74. A. Gell. lib. II. c. 18. *Diogenes etiam Cynicus servitutem servivit: sed is ex libertate in servitutem venum ierat. Quem quum emere vellet Xeniades Corinthius, & quid is artificii novisset percunctatus; Novi, inquit Diogenes, hominibus liberis imperare. Tum Xeniades, responsum ejus demiratus, emit & manumisit; filiosque suos ei tradens, Accipe, inquit, liberos meos, quibus imperes.*" VPTON.

Ibid. ὅτι οὐχ οὕτως ἀπολλύσθαι δεῖ. „Negativam partic. οὐχ habes ex nostro codice." VPTON. — Habet eamdem particulam noster pc. Carent h. l. cæteri.

Verf. 117. εἰ γὰρ παιδοτρίβην ἐώνητο, ἐν τοῖς παλαιστρικοῖς ὑπηρέτῃ ἂν &c. Verba ἐν τοῖς παλαιστρικοῖς, quæ cum præcedentibus παιδοτρίβην ἐώνητο conjungebant edd. omnes & scripti nostri libri, equidem cum sequentibus conjunxi, præeunte Wolfio in versione.

Ibid. εἰ δ' ἰατρὸν, ὡσαύτως· εἰ δ' ἀρχιτέκτονα. Καὶ οὕτως ἀφ' ἑκάστης ὕλης &c. „Transpone hoc modo: εἰ δ' ἰατρὸν, εἰ δ' ἀρχιτέκτονα, ὡσαύτως." VPTON. — Nisi forte bis olim posita fuit vox ὡσαύτως, primo post ἰατρὸν, rursusque post ἀρχιτέκτονα. At semel tantum agnoscunt eam libri: poteratque etiam posteriori loco subintelligi. Differunt autem libri in distinguenda oratione. Editio Ven. sic habet: εἰ δ' ἀρχιτέκτονα, καὶ οὕτως ἀφ' ἑκάστης ὕλης, τὸν ἔμπειρον &c. Eodem modo codd. nostri pab. Pc. vero sic: εἰ δ' ἀρχιτέκτονα, καὶ οὕτως ἀφ' ἑκάστης ὕλης· τὸν ἔμπειρον &c. leviter interpungens post ὕλης. Aliter ed. Bas. & reliquæ ante Vptonum omnes: εἰ δ' ἀρχιτέκτονα, καὶ οὕτως. ἀφ' ἑκάστης ὕλης, τὸν ἔμπειρον &c. Tum Vptonus rursus, præeunte Wolfio in versione, posito puncto post ἀρχιτέκτονα, verba καὶ οὕτως cum sequentibus connexuit: cujus rationem nos tenuimus.

Ibid. τὸν ἔμπειρον τοῦ ἀπείρου κρατεῖν. „Vide III. 17, 6." VPTON.

Verf. 118. τὴν περὶ βίον ἐπιστήμην. Exspectaveram τὴν περὶ τὸν βίον ἐπιστ. Sed ignorant articulum omnes. In pc. vero est περὶ βίων.

Verf. 119. ἀλλὰ δῆρα΄ με δύναται. „Legendum δῆλ... Patet ex sequentibus." VPTON. — In δῆρα cum edd. consentiunt pab. Eodemque pertinet quod pc. habet

bet δεῖραι, a δέρω, ficut δῆραι a δαίρω. conf. ad vf. 127. & ad III. 10, 7. III. 22, 52. &c. Forte duo verba δῆραι ἢ δῆσαί με conjunxit, ficut δαιρόμενος ἢ δεσμευόμενος, vf. 127.

Ibid. οὐδενὶ δ' ἀζήμιόν ἐστι. Caret δ' pc. De confufione autem & turbis, quæ funt h. l. in pc. in alienum prorfus locum rejecta ea parte disputationis, quæ ab iftis verbis incipit, fupra jam dixi ad vf. 11.

Verf. 120. τὸν αὑτοῦ δοῦλον. Sic mssti omnes cum editt. vett. Temere αὐτοῦ anon. Lond. quod tenuit Vpton.

Ibid. Ἣν δοκεῖς &c. Olim fic diftinguebatur oratio: ἣν δοκεῖς, τὸ δῆσαι τοῦτο. ὃ καὶ σὺ ὁμολογήσεις *&c.* Vbi WOLFIVS: „Perplexiora, ait, verba; non fine mendi fufpicione. Fortaffis οἷον δοκεῖς." VPTONVS vero: „Nihil mihi videtur difficile, modo locum recte interpungas: Τίς ἡ ζημία τῷ δήσαντι τὸν αὑτοῦ δοῦλον; *Quod vero damnum ei qui fervum fuum in vincula conjicit?* Verba funt auditoris. Cui Epictetus: Ἣν δοκεῖς; τὸ δῆσαι τοῦτο. ὃ καὶ σὺ ὁμολογήσεις, ἂν θέλῃς σώζειν, ὅτι *&c.* Vide verfionem noftram: male enim Wolfius." — Scilicet Wolfius οἷον illud, quod conjectaverat, in verfione expreffit: *Cujusmodi effe illud in vincula conjicere cenfes?* Ego vero, & in Græcis & in Latina verfione, Vptoni rationem, cum certius nihil haberem, tenui. Neque vero diffiteor, primum infolentius dictum videri ἣν δοκεῖς; pro τίνα δοκεῖς; deinde ad exprimendum id, quod in verfione fic pofuit Vptonus, *ipfum illud in vincula conjicere*, Græce oportuiffe αὐτὸ τὸ δῆσαι τοῦτο. Meibomius (five ea Salmafii adnotatio erat) fic omnino fcribendum cenfuerat, τὸ δῆσαι· τοῦτο καὶ σὺ ὁμολογ.

Verf. 121. πότε ἄμπελος πράσσει κακῶς; Corrupte ἄμελος legebatur in ed. Ven. & Baf. Vbi WOLFIVS: „Quid hoc fit, non reperio. Fortaffis ἄμπελος. ἀμελὴς enim non fatis placet, neque κάμηλος." — „Nofter codex habet ἄμπελος. Recte. Vide fupra, II. 20, 18. & eandem vide allufionem apud M. Anton. VIII. 19. & 46." VPTON. — Ἀμελὴς ex conject. expreflerat in fua verfione Schegkius, *fui negligens*. ἄμπελος expreffit Wolfius, idque in Græcum contextum primus recepit editor Genev. Sic vero noftri codd. pabc. ac videtur non nifi operarum fuiffe error in edit. Ven. Plenam fcripturam πότε ex noftro pc. adfcivi, pro ποτ' ἀμπ. quod dabant alii.

Verf. 123. Ἑλουΐδιος. „De Prifco Helvidio vide ad I. 2, 19." VPTON.

Verf. 124. Πῶς λέγεις; Ὡς καὶ σὺ &c. „Sic interpunge & verte: Πῶς λέγεις; Ὡς καὶ σὺ ἀλεκτρυόνα οὐ λέγεις κακῶς πρᾶξαι &c. *Quomodo dicis? Quemadmodum & tu dicis non male actum esse cum gallo gallinaceo, qui vicit & vulneratus est: sed cum eo qui vincatur, licet non vapulet.*" VPTON. — Scilicet in contextu Vptonus poft ifta verba, Ὡς καὶ σὺ ἀλεκτρυόνα, punctum pofuerat, quod jam fecerant fuperiores editores inde a Colonienfi, praeeunte Wolfio in verfione, quae fic habebat: *Quo pacto iftud dicis? Quo & tu de gallo gallinacco. Non dicis male actum effe cum victore* &c. Quam verfionem & Vptonus tenuerat. Poft ἀλεκτρυόνα comma habebat ed. Ven. cum pab. Poft σὺ comma pofuit pc. Diftinctionem prorfus fuftulerunt ed. Baf. & Gen. commodiffime.

Ibid. ὀδυνώμενον. ὀδυνώμενον pc.

Verf. 125. Minutum eft, fed quod notetur tamen. Superiores editores omnes poft παραδοξολογοῦμεν interrogationem indicabant; tum praeterea Ven. Baf. Gen. Col. rurfus & poft φύσιν; & poft παράδοξόν ἐστι; interrogandi fignum pofuerunt; pofteriores vero editiones nonnifi in fine, ut verba illa εἰ λέγομεν &c. ad ifta τοῦτο παράδοξόν ἐστι; tamquam protafis ad apodofin referrentur. Ego paullo commodiorem duxi eam diftinctionem, qua in contextu ufus fum. Poterat etiam poft Τί ftatim indicari interrogatio: Τί; παραδοξολογοῦμεν, εἰ λέγομεν &c. At fic defiderabatur pronomen ἡμεῖς, quod fignanter opponeretur pronomini σὺ, quod praeceffit: Τί; ἡμεῖς παραδοξολογοῦμεν, εἰ λέγομεν &c.

Ibid. σὺ γὰρ αὐτὸ ἐπὶ πάντων. „Inferui γὰρ, doctus auctoritate noftri codicis." VPTON. — Eamdem particulam, quam ignorabant editi omnes, exhibent noftri tres codd. pabc.

Ibid. διὰ τί οὖν ἐπὶ μόνου. „Eadem auctoritate hoc habes, pro διὰ τί ἐπὶ μόνου οὖν." VPTON. — Nempe διὰ τί ἐπὶ μόνου οὖν dabant edd. cum pac. Cum Vpt. facit pb.

Ibid. ἐπὶ μόνου τοῦ ἀνθρώπου ἄλλως φέρῃ. „Senfus patet. Sed nonne legendum ἐπιφέρῃ? ab ἐπιφέρομαι, unde ἐπιφορὰ, *illatio, quae in* argumentis affumptionem fequi-

sequitur. Reddidi Anglice: *Where therefore in the case of man alone wouldst thou infer otherwise?"* VPTON. — Immo recte Wolfius: *cur vero in solo homine aliter sentis?* quod & Vptonus tenuit. Neque solicitandum fuit Graecum verbum. Pari modo II. 19, 2. ait, *καθάπερ οἱ περὶ Κλεάνθην φέρεσθαι δοκοῦσι, quae Cleanthis sententia fuisse videtur*. Et prorsus, ut hic, cum praepos. *ἐπὶ* constructum id verbum habes apud Sext. Empir. Pyrrh. II. 160. *ὁμοίως δὲ φερόμεθα καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου*, ubi interpretantur, *eamdem viam tenemus;* poterant vertere, *idem sentimus, idem judicamus:* sic enim mox ipse ibid. sect. 162. *τὰ παραπλήσια λέγομεν ἐπὶ τοῦ τετάρτου*, quemadmodum h. l. praecessit, *αὐτὸ ἐπὶ πάντων τῶν ἄλλων οὐ λέγεις*. Apud Polyb. XXXVI. 3, 6. habes, *πάντων φερομένων ἐπὶ τὸ πειθαρχεῖν τοῖς παραγγελλομένοις, cum omnes eo inclinarent, in hanc sententiam irent, existimarent, parendum esse postulatis*. Atque eo minus mirari debemus istum usum hujus verbi *φέρεσθαι*, quod ipsum verbum *οἴομαι*, quod ex vulgatissimo sermonis usu nil aliud nisi *puto, sentio, existimo* significat, proprie ac sua origine idem quod *φέρομαι* valet.

Vers. 126. *τοῦτο παράδοξον οὐκ ἔστιν;* Sic ante Vptonum edd. omnes, consentientibus manuscriptis, cum interrogandi signo; ut sententia esse hujusmodi videri potuerit, *annon hoc praeter opinionem est?* Quam interrogandi rationem cum haud sane commodam h. l. esse intelligeret Vptonus, sustulit interrogationem, & in versione etiam positive verba ista in hunc modum expressit, *id non praeter opinionem est*. At quae sequuntur verba, *Οὐδὲ τοῦτο*, satis indicabant, praecessisse interrogationem. Quare alia ratione difficultatem illam levaturus Wolfius, interrogationem quidem expresserat, sed ita, ut importunam omitteret particulam negantem: *An, cum mansuetam esse dicimus hominis naturam, — — id admirabile est?* Cui adsentiens ego, alienam h. l. esse negationem, *οὐκ* ex *οὖν* esse detortum suspicatus eram; quae ipsa particula *οὖν* commodissime hic steterit, *idne igitur mirabile? idne igitur contra hominum fuerit opinionem?* Neque vero, in re non satis liquida, invitis libris, novare quidquam sum ausus; videndumque putavi, ne interrogatio illa, *τοῦτο παράδοξον οὐκ ἔστιν;* in hunc fortasse sensum accipi possit: *hoc sane, hoc saltem tu non dices contra opinionem esse?*

Vers.

Verf. 127. Πῶς οὖν. „Fortaffis, Οὐδὲ τοῦτο. Τοῦτο πῶς οὖν, (fcil. παράδοξόν ἐστιν) ὅτι &c." VPTON. — Nil opus videtur repetito iſto pronomine.

Ibid. ἐκυρόμενος. ἐρόμενος pc. Vide ad vf. 119.

Ibid. ἐσμευόμενος. ἐσμώμενος pa. Forſan ἐσμούμενος debebat.

Ibid. οὐχὶ οὗτος, εἰ μὲν γενναίως πάσχει. „Sic optime noſter codex: fed cum defit particula εἰ in aliis libris, fententia turbatur." VPTON. — Opportune Vptoni codex: noſtri nihil præſtabant præſidii.

Verf. 128. ἐπέλθωμεν τὰ ὡμολογημένα. „Vide initium hujus capitis." VPTON.

Verf. 129. οὔτε ποιὰ ἔχειν, ἢ πῶς ἔχοντα. „Decem fuerunt prædicamenta fecundum Peripateticos: at fecundum Stoicos quatuor, fcil. ὑποκείμενα, ποιὰ, πῶς ἔχοντα, καὶ πρός τι πῶς ἔχοντα. Simplic. in Categ. Ariſtotelis." VPTON. — Vide Stanleii Hiſt. Philoſ. in Doctrina Stoicorum cap. 13 fqq. p. 572 fqq.

Verf. 130. ἡ κτῆσις ἀλλοτρία. ἂν οὖν τινι &c. Verba iſta, ἡ κτῆσις ἀλλοτρία, quæ ignorabant olim editi, fuo e cod. adjecit Vpt. cum quo facit noſter pc. Mox οὖν pariter ex Vptoni codice eſt; quæ particula deeſt in noſtris codd. et in fuperioribus editt.

Verf. 131. τὸ δυνηθῆναι. Perperam olim vox μόνη hic repetebatur, fic, μόνη τὸ δυνηθῆναι. Delevit importunum adſumentum Vptonus, fui codicis auctoritate, cui fuffragatur noſter pb. Quodſi quis omnino fervatam ibi vocem μόνη cupiat, ea ratio ineunda erit, quæ eſt a SALMASIO commendata, ut, transpoſitis paulo ante verbis αὕτη μόνη, fic diſtinguatur oratio: αὕτη ἡ ὁδὸς ἐπ' ἐλευθερίαν ἄγει μόνη, αὕτη ἀπαλλαγὴ δουλείας μόνη, τὸ δυνηθῆναι &c.

Ibid. Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ. „Vide Enchir. c. 52." VPTON. — Pro Ἄγου, quod penacute vulgo fcribebant editores inde a Genevenſi, Ἀγοῦ reſtitui ex ed. Ven. et Baſ. conſentientibus pabc. Conf. ad II. 23, 42.

Verf. 132. εἰπέ μοι. Perperam εἶπέ μοι ed. Gen. & Col.

Ibid. ἄφες, σκέψωμαι. „Confer I. 2, 14." VPTON. — σκέψομαι legendum cenſuerat Salmaſ. præter rem.

Verf. 133. Τίνα οὖν ἤρεσκεν ἡμῖν; „Legendum ὑμῖν. Verba funt Epicteti, Τίνα οὖν ἤρεσκεν ὑμῖν;" VPTON. — Et ὑμῖν habet noſter codex pc. & fic rurfus

fus idem in fine hujus verfus, *τί ὑμῖν ἐφαίνετο*, pro vulgato *ἡμῖν*. Neque tamen vulgatæ pœnituit fcripturæ: nam & aliâs in hujusmodi quæftionibus prima perfona plurali utitur Epictetus; fignificans, fe cum Auditoribus quafi fociat: opera philofophari folitum. Nifi *ἡμῖν* placuiffet, non *ὑμῖν* erat dicturus, fed *σοὶ* in fingulari.

Ibid. Poft *τὰ ἄδικα καὶ αἰσχρὰ, κακά·* videtur omiffum tertium membrum, *τὰ δ' ἄλλα οὐδέτερα.* Suadet cum id quod præcedit vf. 132. tum quod fequitur vf. 135.

Ibid. *ἀγεννῆς.* Sic fcripfi, ut aliâs, cum editis ante Vptonum, & cum noftro cod. pb. *ἀγενῆς* Vpt. cum quo nunc quidem faciunt pab.

Ibid. *κολακεία τυράννου.* *τοῦ τυράννου* pb. adjecto articulo; commode, quia de tyranno paullo ante jam fermo fuerat.

Verf. 134. *Τί οὖν; οὐχὶ σκέπτῃ, οὐδ' ἔσκεψαι καὶ βεβούλευσαι.* Olim verba hæc fic diftinguebant, *Τί οὖν; οὐχὶ σκέπτῃ; οὐδ' ἔσκεψαι, καὶ βεβούλευσαι;* ed. Ven. Baf. Gen. & Col. Et fic fere codd. noftri pab. nifi quod poft *τί οὖν* nudum punctum minus ponunt, non interrogandi fignum. Pofteriores vero editores, & in his Vptonus, poft *Τί οὖν* nullam prorfus diftinctionem adhibentes, fic legebant: *Τί οὖν οὐχὶ σκέπτῃ, οὐδ' ἔσκεψαι καὶ βεβούλευσαι;* At Wolfius, omiffa initio dictionis negatione, fic vertit: *Quid ergo deliberas, ac non potius deliberafti & confideraſti?* Quam verfionem tenens VPTONVS, hæc adnotavit: „Lego, *Τί οὖν ἔτι σκέπτῃ*, &c. Sic Anglice totam hanc fententiam vertendam duxi: *Why therefore are you ftill inquiring, and have not already inquired, and come to fome refolution? For, what fort of inquiry fhall I call it, to enquire, Whether it be fitting for a man, not to procure himfelf the greateft evils, when 'tis in his power to procure the greateft goods? A fine inquiry truly, very neceffary, and deferving the higheft deliberation! Why doft thou delude us? Know, Man, that fuch inquiries, as thefe, are never made. Nor if you really imagined what was fair and honeft to be Good, what was bafe and difhoneft to be Ill, and all other things to be indifferent, would you ever be at fuch a ftand, fuch a puzzle as this? No, not near it: but by your inward and moral fenfe you would be able to diftinguifh*

guish what was Good and Ill, as well as with your eye you distinguish colours. For when &c." — Ego, in eamdem cum Vptono Wolfioque sententiam, sic constituendum hunc locum suspicatus eram, Τί οὖν ἔτι σκέπτῃ, οὐχὶ δ' ἔσκεψαι. vestigia codicis pc. respiciens, in quo, omissis quidem duobus verbis, ita scribitur Τί οὖν οὐχὶ δ' ἔσκεψαι καὶ βεβούλευσαι. Sed re iterum iterumque expensa, intellexisse mihi visus sum, nihil esse in verbis mutandum, distinctionem modo commodam adhibendam. Scripsi igitur: Τί οὖν; οὐχὶ σκέπτῃ, οὐδ' ἔσκεψαι καὶ βεβούλευσαι. Postrema hæc absque interrogatione. Ad quæstionem auditori propositam, dicturusne esset in gratiam tyranni ea quæ ipsum dedecerant? responderat, *se deliberaturum;* ἄφες σκέψωμαι. (vs. 132.) Ad quæstionem, considerarit-ne, quænam sint bona, quæ mala, quæ indifferentia? responderat, *se considerasse;* ἐσκεπτόμην. (ibid.) Ad hæc nunc regerit Philosophus; primum, *falsum esse, quod ille dixit, se deliberaturum;* talis enim deliberatio (si modo recte consideravit cognovitque, quid sit bonum, quid malum, quid indifferens) institui prorsus non potest, ut mox diserte docet: alterum, *falsum esse quod dixit ille, se considerasse quid sit bonum &c.* nam, (ut vs. sq. docet) si illud perspectum haberet, jam non deliberatione opus ei foret, primo intuitu rem esset judicaturus.

Vers. 135. εἰ ταῖς ἀληθείαις κακὰ μὲν ἐφαντάζου τὰ αἰσχρὰ, ἀγαθὰ δὲ τὰ καλὰ, τὰ δ' ἄλλα οὐδέτερα. Corrupte & defecte locum hunc exhibent edd. omnes & mssti. hoc modo: εἰ ταῖς ἀληθείαις καλὰ μὲν ἐφαντάζου τὰ αἰσχρὰ, τὰ δ' ἄλλα οὐδέτερα. Vbi VPTONVS: „Ex ipso loci sensu legendum patet, Οὐδ' εἰ ταῖς ἀληθείαις τὰ καλὰ μὲν ἐφαντάζου ἀγαθὰ, τὰ δ' αἰσχρὰ, κακὰ, τὰ δ' ἄλλα, οὐδέτερα· ἦλθες ἂν &c." — Ego in eamdem sententiam ita concinnavi verba, ut indicare visa sunt veteris scripturæ vestigia, quæ in libris supersunt. Voces κακὸς & καλὸς, earumque conjugata, jam persæpe confusas inter se a librariis vidimus. De re conf. vs. 132 sq. tum notata ad vs. 134.

Vers. 136. τοῖς ἐναργῶς φαινομένοις παρακολουθεῖς. ἐπακολουθεῖς pc.

Ibid. εἰ τὰ οὐδέτερα. Particulam εἰ inserui, Wolfio parens. Vulgo omnes, πῶς οὖν νῦν σκέπτεσθαι λέγεις τὰ οὐδέτερα &c. Nec aliter mssti, nisi quod νῦν caret

pc.

pc. WOLFIVS vero: „Lego εἰ vel πότερον τὰ οὐδέτερα."

Verf. 137. οὐδὲ ταῦτα. Nempe τὸ ζῆν, τὸ ἀποθανεῖν, ἡ φυλακή. de quibus fupra dictum, vf. 133.

Ibid. οὐδ' ἐκεῖνα κακά. ἐκεῖνα, nempe λόγος ἀγεννὴς καὶ ἄπιστος, φίλου προδοσία, κολακεία τυράννου. Vocem κακά, qua carent editi omnes fcriptique libri, ex conjectura adjeci, flagitante re ipfa & monente VPTONO: „Lego, οὔτ' ἐκεῖνα κακά. *Immo vero nequaquam habes hæc decreta: fed neque hæc tibi neutra videntur, at mala maxima; neque illa* (fcil. λόγος ἀγεννὴς &c.) *mala, fed nihil ad nos attinere.*

Verf. 138. τὰ τῶν σχολαστικῶν καὶ τῶν μωρῶν. „Vide ad l. 11, 39." VPTON. — Articulum τῶν ad μωρῶν non habet pc.

Verf. 139. Οὕτως καταμαρτυρεῖται φίλος ὑπὸ φιλοσόφου. Vulgo Οὗτος edd. & mssti. Eft autem ad h. l. VPTONI hæc Adnotatio: „Omnino probo noftri codicis lectionem, φιλόσοφος ὑπὸ φιλοσόφου. Et quid fi pro οὗτος legas οὕτως, & fic in fequentibus? Hæc nempe fpectare videntur, uti illa vf. 133. φίλου προδοσία, ad quandam fui temporis hiftoriam. Vide Tacit. Annal. lib. XVI. 32. & Hiftor. lib. IV. 10. de Egnatio Celere, a quo Bareas Soranus falfo crimine circumventus erat. *Philofophus circumventus eft a Philofopho:* ambo enim Stoicam difciplinam profitebantur. Juvenal. III. 116.

Stoicus occidit Baream, delator amicum,
difcipulumque fenex.

Eundem Egnatium innuit, Sat. I. 33.

— — *Poft hunc magni delator amici.*"

— Hæc peropportune vir doctus. Sane dubitare vix licet, quin illud Egnatii flagitium hic refpexerit Epictetus: & conveniunt fere verba Hiftorici Romani ac noftri Philofophi. καταμαρτυρεῖται, *falfo teftimonio circumventus*, Tacit. Hiftor. IV. 10. φίλου προδοσία, φίλος καταμαρτυρεῖται, *Egnatius proditor amici;* ibidem. ἐκμισθοῖ ἑαυτὸν, *emptus ad opprimendum amicum.* Tac. Annal. XVI. 32. Quod vulgatum οὗτος in οὕτως mutare Vptonus fuafit, lubens & hic & in fequentibus, ubi ter οὗτος communi confenfu legebant omnes, parui. Nam οὗτος hic quidem nullo modo, deinde vero ægre ferri poterat: optime vero οὕτως quadrabat: *hoc modo*, fcilicet, dum

faciunt

faciunt ut tu facis; dum scholæ limen egressi, obliviscuntur eorum, atque etiam rident ea, quæ ibi audiverunt aut etiam ipsi disputarunt. Quod vero suo e codice *φιλόσοφος* scribendum putavit idem interpres, pro *φίλος*, non probavi, quamquam cum Vptoni codice in hoc consentit noster pb. Non enim hoc tam mirum aut indignum, quod *philosophus*, quam quod *amicus*, falso testimonio sit ab homine *Sapientiam professo* circumventus.

Ibid. *οὕτως παρασιτεῖ φιλόσοφος· οὕτως ἐπ' ἀργυρίῳ ἐκμισθοῖ ἑαυτόν. &c.* Vtrobique *οὗτος*, pro *οὕτως*, dabant edd. & mssti omnes, ut modo monui. Præterea vero hoc modo distinguebant orationem: *οὗτος παρασιτεῖ φιλόσοφος, οὗτος ἐπ' ἀργυρίῳ ἐκμισθοῖ ἑαυτὸν, οὗτος ἐν συγκλήτῳ. Τίς σὺ λέγει* (*Τίς οὐ θέλει* Vpt.) *τὰ φαινόμενα; ἔνδοθεν τὰ δόγματα αὐτοῦ βοᾷ.* Quæ sic converterunt Wolfius Vptonusque: *Hic, quamvis philosophus, parasitum agit: hic mercede locat suam operam: hic in curia versatur. Quis non ea dicit quæ sentit?* (Vpt. *Quis non vult ea quæ sibi videntur?*) *intrinsecus decreta ejus clamant.* Ad eadem verba, hæc notavit VPTONVS: „Dele illud alterum *οὗτος* [nempe, quod est ante *ἐν συγκλήτῳ*]; bis enim per incuriam scripsisse videtur librarius; & sic conjunge: *Οὗτος ἐπ' ἀργυρίῳ ἐκμισθοῖ ἑαυτὸν ἐν συγκλήτῳ.* *Ille mercede sese elocat in Senatu.* Sic Romæ, eversæ jam libertate, fieri solebat. Dii meliora piis!" — Tum vero monuit idem Interpres, *Τίς οὐ θέλει*; suo e codice se edidisse, pro eo quod alii habebant, *Τίς οὐ λέγει*; — Nostri libri a vett. editt. nil hic discedunt, neque variant quidquam, nisi quod pro *Τίς*, quod acute & interrogative alii scribunt, *τὶς* cum gravi accentu scribit codex pc. qui tamen & ipse nihilo minus, quam cæteri, ante illa verba *Τίς οὐ λέγει* interpungit orationem post *ἐν συγκλήτῳ*. Ego hoc loco rursus, sicuti supra, vulgatum *οὗτος* in *οὕτως* mutavi; tum deleto post *συγκλήτῳ* puncto, & indefinito pronomine *τις* posito pro interrogativo *τίς*, interrogandi signum post *φαινόμενα* commate permutavi. Pro *θέλει* vero, quod e suo cod. Vptonus adsciverat, *λέγει* restitui e superioribus editionibus, cum quibus nostri codices consentiunt omnes. De verbis confer Adnot. proxime sequentem. De re consuluisse juvabit I. 2, 19 sqq.

Vers. 140. *Σὺ ψυχρὸν — — ὑπολῃψείδιον, ἐκ λόγων εἰκαίων ὡς ἐκ τριχὸς ἠρτημένον.* *Tu frigida & misera*

misera opiniuncula es, e vanis disputationibus velut e pilo suspensa. Superiores omnes editiones sic habebant: σὺ ψυχρὸν — — ὑποληψείδιον ἐκ λόγων εἶ, καὶ ὧν ὡς ἐκ τριχ. ἠρτημ. Vbi WOLFIVS adnotavit: „καὶ ὃν, genere neutro." — Et hoc ipsum καὶ ὃν habet noster codex pc. Reliqui duo cum editis consentiunt. Vberius ad h. l. commentatus VPTONVS est: „Hic locus, inquit, si quis alius, male se habet. Ipsum videamus: τίς οὐ θέλει (λέγει) τὰ φαινόμενα; ἔνδοθεν τὰ δόγματα αὐτοῦ βοᾷ. Σὺ ψυχρὸν καὶ ταλαίπωρον ὑποληψείδιον ἐκ λόγων εἶ, καὶ ὧν (ὢν) [ὃν, puto, hic scribere voluerat] ὡς ἐκ τριχὸς ἠρτημένον. ἀλλὰ ἰσχυρὸν καὶ χρηστικὸν, καὶ ὑπὸ τοῦ διὰ τῶν ἔργων γεγυμνάσθαι μεμνημένον (μεμυημένον) παραφύλαξον σαυτόν. Sic sese habet cum variis lectionibus. Τίς οὐ λέγει τὰ φαινόμενα, vertit Wolfius; *Quis non ea dicit quæ sentit?* Vix vixque sane invenitur qui dicit quæ sentit. Malim itaque legere cum nostro codice, Τίς οὐ θέλει τὰ φαινόμενα; *Quis non vult ea quæ sibi videntur?* i. e. voluntas dirigitur secundum visa speciesque rerum. Deinde dele periodum post βοᾷ. Ἔνδοθεν τὰ δόγματα αὐτοῦ βοᾷ, Σὺ ψυχρὸν *&c.* Corrupta quæ sequuntur. Pro καὶ ὧν, quid si ἐξ ὧν, & pro ἠρτημένον, ἠρτημένος, nisi referatur ad ὑποληψείδιον. *ex quibus tanquam de pilo suspensus es;* uti nervis alienis mobile lignum. Paulo post desunt nonnulla, non supplenda nisi ope codicum meliorum; forsan tamen legendum χρηστικὸν τῶν φαντασιῶν, vel ταῖς φαντασίαις; nam utroque modo legitur; vide Indicem in Φαντασία. Totus adeo hic locus sic mihi constituendus videtur: Τίς οὐ θέλει τὰ φαινόμενα; ἔνδοθεν τὰ δόγματα αὐτοῦ βοᾷ. Σὺ ψυχρὸν καὶ ταλαίπωρον ὑποληψείδιον ἐκ λόγων εἶ, ἐξ ὧν ὡς ἐκ τριχὸς ἠρτημένος. * * * ἀλλὰ ἰσχυρὸν καὶ χρηστικὸν ταῖς φαντασίαις, καὶ ὑπὸ τοῦ διὰ τῶν ἔργων γεγυμνάσθαι μεμνημένον, παραφύλαξον σαυτόν. *Quis non velit quæ apparent? intus decreta ejus clamant, Tu frigida & misella es opinio ex verbis conflatus, ex quibus tanquam de pilo suspensus.* * * * *sed firmum, & tanquam qui visis utaris, quique memineris in rebus exerceri, serva te ipsum.* Vbi plane ἐκ λόγων & διὰ τῶν ἔργων opponuntur. μεμνημένον magis placet legere cum cod. Basil. quam μεμυημένον cum cod. Ven. Omnino probo χρηστικὸν ταῖς φαντασίαις, vide II. 23, 42." —

Hæc Vptonus: quibus pro suo judicio utatur doctus æquusque lector. Mihi multa aliter hic accipienda curandaque visa erant. De prioribus verbis dixi superiori Adnotatione; neque dubitandum mihi videtur, illa verba, *τίς σύ λέγει τὰ φασιν.* cum superioribus esse connectenda; neque video cur *θέλει*, quam *λέγει*, maluerit Vptonus. Adverbium *ἔνδοθεν*, pro *ἔνδον*, *intus* accipio, ut ille; sed ego *de schola* interpretor, (coll. vſ. 142.) Vptonus *de pectore;* quo pertinet, quod idem verba ista, *Σὺ ψυχρὸν &c.* ad præcedens verbum *βοᾷ* refert, utique non sine specie veri: ac fateor equidem, non satis certum me esse, quam in partem ista, abrupte sic dicta, *Σὺ ψυχρὸν &c.* accipiam. Fuit quum cogitarem, interrogative fortasse accipienda: *Tune frigida opiniuncula es — —? Immo vero, ἀλλὰ ἰσχυρὸν* &c. Suspicabar quoque, pro Σὺ fortasse Οὐ legendum, Οὐ ψυχρὸν καὶ τλλ. ὑπολήψ. ad quam negationem referretur deinde *ἀλλὰ*, adversativa particula, *ἀλλὰ ἰσχυρὸν καὶ χρηστ.* Sed cum tali initio orationis, *Οὐ ψυχρὸν — — ὑποληψείδιον*, non bene convenire videbatur finis, qui ad illud referretur, *παραφύλαξον σαυτόν.* Quidquid fit, accipienda esse ista verba tamquam ab Epicteto ad auditorem dicta, intelligi videtur ex eis quæ statim sequuntur proximo versu, Πῶς *ἀκούεις &c.* Tres vero voces *εἶ καὶ ὢν* non dubitavi in unum vocabulum *εἰκαίων* contrahere. *λόγοι εἰκαῖοι*, opponuntur *τοῖς ἔργοις* *suntque vana verba, vani sermones, vanæ disputationes, vanæ ratiunculæ.* Verbo *εἶ, es*, non opus est adjecto; facile illud subintelligitur. Quod autem ait, *opiniuncula velut e filo suspensa*, potest utique ad *mobilitatem* pertinere; quoniam, quod e pilo suspensum est, ad levissimam auram movetur: potest vero etiam *infirmitatem* significare, quia facillime rumpitur pilus, & corruit quod ab eo suspensum erat; quo pertinere videtur, quod e contrario commendat, ut *firmi* studeamus esse, *ἰσχυρὸν παραφύλαξον σεαυτόν.* Eodem pertinet adjectum vocabulum *ψυχρὸν*, quod idem valet ac *ἀσθενὲς* & *ἀνισχυρὸν*, ut observatum est ad III. 15, 7. Pro *ταλαίπωρον* utique *ἀταλαίπωρον* videtur legendum, ut sæpe alias; (vide supra ad vſ. 108. & conf. ad III. 22, 51. & IV. 4, 4.) i. e. *ignava* opinio, *laboris impatiens, laboribus non exercitata;* cui opponitur ipsum illud *διὰ τῶν ἔργων γεγυμνάσθαι.* Quam in sententiam II. 16, 18. ait: *Τί οὖν ἔτι θαυμάζομεν, εἰ περὶ*

περὶ τὰς ὕλας τετρίμμεθα, (scil. μέχρι λόγων, ut ibi monuimus;) ἐν δὲ ταῖς ἐνεργείαις ταπεινοὶ, — — δειλοὶ, ἀταλαίπωροι; Οὐ γὰρ μεμέληκεν ἡμῖν, οὐδὲ μελετῶμεν. Ad χρηστικὸν cave cum Vptono ταῖς φαντασίαις adjicias. Nihil enim in hoc laudis ineſt, χρηστικὸν εἶναι ταῖς φαντασίαις, quod hominibus omnibus commune eſt, peſſimis juxta cum optimis: omnes enim utuntur viſis, ſed alii recte, alii prave, alii ſecundum naturam, alii contra naturam. (Quod enim ad II. 23, 42. provocavit vir doctus, non ibi hoc in laude ponitur, χρηστικὸν eſſe ταῖς φαντασίαις, ſed χρηστικὸν κατὰ φύσιν.) Denique mireris, verbum μεμυημένον reſpuiſſe eumdem Interpretem, quod & peraptum huic loco eſt, & quod unice agnoſcunt cum principe editione Veneta ſcripti libri omnes. μεμυημένον, quod probavit ille, ſive temere prorſus & operarum errore, ſive parum felici editoris conſilio, editionem Baſileenſem occupavit, indeque in reliquas eſt propagatum. Cæterum de verbo παραφυλάττειν non debeo præterire, nusquam illud alias, ſi bene memini, apud Epictetum *ſervandi*, *tuendi* notione, qua illud h. l. cum aliis interpretibus accepimus, occurrere; ſed conſtanter *obſervandi* notione, velut III. 22, 97. Enchir. c. 38. & 48, 2. Quare ſuſpicari licebat, verba iſta παραφύλαξον σαυτὸν ad ſequentia fortaſſe ſpectare: *obſerva te ipſum, quo pacto audias, &c.* At ſic quidem præcedens tota oratio, inde a Σὺ ψυχρὸν, in ſuſpenſo fuerit, nihilque quo nitatur habebit. Itaque hac in parte nihil auſus ſum novare: & omnino, quamquam remedii nonnihil loco olim prorſus deſperato adtuliſſe mihi videor, tamen, perſanatum eum a me eſſe, minime mihi perſuaſi.

Verſ. 141. ὅτι σοῦ τὸ ἔλαιον *&c.* „Vide ſupra, vſ. III." VPTON. — Et confer Enchiridii locum ibi citatum.

Verſ. 142. ἵνα τις ἐπιστὰς διατεινομένῳ σοι. „Vtitur Dio Pruſ. Orat. XIII. p. 222. de Socrate, διατεινόμενος ἐν ταῖς παλαίστραις· ubi interpres, *clamans atque contendens*. M. Anton. IV. 48. πόσοι δὲ φιλόσοφοι, περὶ θανάτου ἢ ἀθανασίας μυρία διατεινάμενοι. *Quot philoſophi, poſtquam de morte &. immortalitate tam multa disſeruiſſent.* Heſychius: Διατείνεσθαι· διαβεβαιοῦσθαι, φιλονεικεῖσθαι. Διατείνεται· ἀπολογεῖται. Διατείνομαι, ὁμοίως. Sic ibi locus iſte legendus. Vnde ὑπερδιατείνεσθαι, *vehementer dicendo contendere*, utitur Lucianus in vita

 Demo-

Demonactis p. 457. [c. 7. Tom. II. ed. Wetsten. p. 378.] Οὐδέποτε γὰρ ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερδιατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν· οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾷν τῷ δέοι, ἀλλὰ (lego, οὐδ', εἰ ἐπιτιμᾷν τῷ δέοι, ἀλλ' ἢ) τῶν μὲν ἁμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνουσι συνεγίνωσκε. *Neque unquam visus est* (Demonax) *vociferari, aut pervicacius contendere, aut indignari: nec, si quis esset reprehendendus, præterquam ipsa vitia reprehendebat, peccantibus vero ignoscebat.*" VPTON. — „Hanc vocem (διατείνεσθαι) Cicero videtur in animo habuisse Tusc. Disp. III. 17. p. 198. *Zeno contendere & magna voce dicere solebat.*" IDEM *in Indice.* — Διατεινομένῳ σοι cum Wolfio vertit Vptonus, *tibi acriter disserenti.* Rectius putavi, *acrem clamorem tollenti*, scil. præ ira.

Vers. 143. Ἤθελον ἐπιστῆναί τινι αὐτῶν συνουσιάζοντι. „Confer II. 8, 12 & 15." VPTON.

Ibid. πῶς τείνεται. „Lego πῶς διατείνεται, *quomodo disserit.*" IDEM. — Wolfius vertit, *quomodo se extenderet.* Satis esse existimavi, *quomodo contenderet.* Si mavis, pone, *quomodo in hoc intentus esset; quomodo totus in hoc esset:* nempe voluptate ut bruta bestia utitur, non ut hominem decet. conf. IV. 9, 5.

Ibid. ἵνα ἴδω. ἵνα εἴδω pc.

Vers. 144. μὲν οὖν ἢ ταῦτα. Plene ταῦτα scribere malui cum pb. quam ταῦτ', cum apostropho, ut vulgo scribebatur cum pac.

Vers. 145. Τίς γὰρ ἄλλος. „Sic noster codex: & sic scribitur in ora edit. Basil. Alii libri [scil. edd.] τί γὰρ ἄλλο." VPTON. — Recte τίς γὰρ ἄλλος codices etiam nostri pbc.

Ibid. αὐτοὶ ὑμεῖς. ὑμεῖς αὐτοὶ pc.

Ibid. οἱ τὸν κύριον τὸν μέγαν ἔχοντες. Cæsarem dicit. conf. vs. 12 sq.

Ibid. συνεστραμμένῳ βλέμματι. „Pro βλεμμ. habet noster codex νεύματι." VPTON. Sic & noster pc.

Ibid. οἱ τὰς γραίας θεραπεύοντες καὶ τοὺς γέροντας. „De Hæredipetis vide Horat. lib. II. Sat. 5. Cicer. Parad. 5. *Hæreditatis spes quid iniquitatis in serviendo non suscepit? quem nutum locupletis senis non observat? Loquitur ad voluntatem; quidquid denunciatum est, facit; assentatur, assidet; munerat, miratur. Quid horum est liberi? quid non denique servi, non inertis?* uti legit

legit Gatakerus ad M. Anton. lib. VI. f. 59." VPTON. — Vulgo verba ista τὰς γραίας &c. cum superioribus sic conjungebant editi & mssti, ἀποψυχόμενοι, τὰς γραίας θεραπεύοντες. Mihi haud dubie intercidisse visus est articulus οἱ, interceptus a præcedentis vocis terminatione: quem adjeci, paullo majori distinctione interposita post ἀποψυχόμενοι.

Verf. 146. Ἄπρυλλά με κεκώλυκε. „Nomen occurrit apud Gruterum in Inscript. p. CCCXXIII. 2.

CAECILIAE. D. F. APRVLAE.
FLAM. DESIGNATAE.

Et p. DCCCCLV. 14.

D. M.
TVRRANNIAE APRVLLAE
TVRRAN. DRACO. PATRO
NAE OPTIMAE
B. M.

VPTON. — Ἀπρύλλα με penacute edebatur cum pc. Sic & pa. in quo pro υ primum jota fuerat, in ypsilon dein mutatum. Antepenacute scripsi Ἄπρυλλα cum pc.

Ibid. χαριστήν διδόναι. Vide supra ad vf. 113.

Verf. 147. ἅμα μὲν ὁρῶντα τὸ ἄμεινον, ἅμα δ᾽ οὐκ ἐξευτονοῦντα ἀκολουθῆσαι αὐτῷ. „Testis Medea. Vide I. 28, 7.

— — *Video meliora proboque;*
deteriora sequor.

Vide II. 17, 21. II. 15, 2 sqq. II. 18, 26." VPTON. — Loca citata valent ad declarandam vim verbi ἐξευτονεῖν. Pro οὐκ ἐξευτον. vero, habet οὐκ εὐτονοῦντα pc.

Ibid. συγγνώμης ἄξιον. Conf. I. 22, 21. II. 21, 7.

Ibid. ὑπό τινος βιαίου καὶ τρόπον τινὰ θείου. „Haud aliter Diotima, ubi sermo περὶ τῶν ἀφροδισίων, apud Platonem in Sympos. p. 206. edit. Steph. ἔστι δὲ τοῦτο θεῖον τὸ πρᾶγμα." VPTON.

Verf. 148. ἐκείνας ἀπομύσσοντος. *Quis te feret, illas emungentem?* Salse dictum; ac fortasse rectius hoc, quam quod pc. habet, ἀπομάσσοντος, quod ipsum tamen & Wolfius in animo habuisse videtur, *extergentem* vertens.

Ibid. τοὺς ἰατροὺς διακρίνοντος. „Lego ἀνακρίνοντος." WOLFIVS. — Forte διανακρίνοντος scripsit, ficut διερευνᾷν & διερευτᾷν usurpavit Polybius.

Ibid. τὰς χεῖρας τῶν ἀλλοτρίων δούλων καταφιλῆς. „Spectant hæc ad Imperatorum libertos, per quos omnia fiebant in aula Romana." VPTON. Pro καταφιλῆς miro errore κατὰ κεφαλῆς habet pb.

Vers. 149. στρατηγῶν. „*Prætor.*" VPTON. — Recte; nempe in contextu versionis *Imperator* posuerat cum Wolfio.

Vers. 150. διὰ Φηλικίωνα. „Vide ad I. 19, 17." VPTON. — Perperam Φιληκίωνα editt. vett. cum pabc. Correxit editor anon. Lond.

Ibid. ἀνασχόμενον. ἀνασχόμενος scribere jusserat Wolfius, nescio quid spectans. Sane verbum ἰδεῖ accusativum postulabat, quem dant libri omnes.

Ibid. καὶ τετυφωμένος, *& fastu tumidus.* καὶ τεφυφλωμένος edebant omnes, id est, *occæcatus.* Vbi: „Fortasse τετυφωμένος." WOLFIVS. — „Atque ita mallt Gatakerus, ad M. Anton. X. 19." VPTON. — Et ego jam τετυφωμ. correxeram, cum hoc ipsum in nostro pc. scriptum inveni: sane multo credibilius est, hoc in illud esse a librariis nonnullis detortum, quam vicissim. Dixi de hoc verbo ad Polyb. III. 81, 1.

Vers. 151. Σὺ οὖν, φησίν. *Tu ergo,* Epictete, *dicet aliquis.* „Φησίν, opponendi formula: vide ad I. 4, 9. Respondet Epictetus, Θέλω &c.

Ibid. καί τοι μηδ' ὁλόκληρον ἔχων. „Claudicationem suam innuit; uti l. 8. 14. l. 16, 20. & alibi." VPTON.

Vers. 152. οὐ γὰρ ἦν. *Non enim erat,* scil. ex ingenuis natus. Vide, ne ab imperito homine temere sint hæc adsuta. Numularius fuit Diogenis pater: ac sunt quidem, qui ob adulteratæ monetæ crimen in vinculis mortuum tradant: (vide Laërt. VI. 21.) at, servitutem serviisse eum, nemo commemorat; & ipse Epictetus mox vs. 157. significare videtur, *ex ingenuis natum esse Diogenem.*

Vers. 153. πάντα εὔλυτα εἶχε, πάντα μόνον προσηρτημένα. „*Omnia habebat tantum appensa, non adstricta.* Vide Gatak. ad M. Anton. III. 5." VPTON.

Ibid. εἰ τοῦ σκέλους, τὸ σκέλος· εἰ ὅλου τοῦ σωμ. Ante Vptonum corrupte sic edebatur: εἰ τοῦ σκέλους· ὡς ὅλου

ὅλου τοῦ σωμ. Vbi: „Videtur legendum, ἢ ὅλου τοῦ σωματίου· τὸ σκέλος, ὅλον τὸ σωμάτιον." WOLFIVS. — „At melius restituit locum noster codex, inserendo τὸ σκέλος, εἰ." VPTON. — Eodem modo noster pb. atque ita ex conjectura jam corrigendum hunc locum viderat Salmasius. Eamdem lacunam cum vulgatis habent pac. Et praeterea pc. pro εἰ τοῦ σκέλους, scribit καὶ τοῦ σκέλους.

Ibid. οἰκείους, φίλους, πατρίδα, ὡσαύτως. ᾔδει γὰρ πόθεν ἔχει &c. Perperam olim, omissa particula γὰρ, sic distinguebant verba: οἰκείους, φίλους, πατρίδα. ὡσαύτως ᾔδει, πόθεν ἔχει &c. ed. Ven. Bas. Gen. Col. οἰκ. φιλ. πατρίδα, ὡσαύτως. ᾔδει, πόθεν ἔχει &c. ed. Cant. & Lond. Pro ὡσαύτως Wolfius ὁ αὐτὸς fortassis legendum existimaverat. Vptonus, suum codicem sequens, cui noster pb. adsentitur, ὡσαύτως ad superiora retulit, & γὰρ conjunctionem post ᾔδει inseruit.

Vers. 154. τοὺς μέν γ' ἀληθ. Restitui particulam μὲν, temere omissam primum in ed. Gen. & inde in posterioribus omnibus.

Ibid. οὐδέποτ' ἄν. Sic edidit Vpt. suo e cod. cum quo facit pb. Caeteri omnes οὐδὲ πώποτ' ἄν.

Vers. 155. Οὐ γὰρ ἐζήτει, πότε δόξει τι ποιεῖν ὑπὲρ τῶν ὅλων. „Corruptus haud dubie locus. Vertit Wolfius: *Neque enim quaerebat, quando aliquid pro universitate rerum faciendum esset.* Sed hoc est contra mentem Epicteti. Vertit Schegkius: *Non enim solitus fuit aucupari famam, qua plerisque pro republica fecisse aliquid videretur opinionis potius caussa quam virtutis.* Plane existimabat Schegkius, locum esse corruptum; qui sic ex Marco Anton. VII. 73. emendari possit. Stultorum est, inquit ille, τὸ δόξαι εὖ πεποιηκέναι, *existimationem quaerere benefaciendi.* Idem, VIII. 1, τὸ μὲν, τί δόξεις, ἄφες. *Mitte istud, quid videaris.* In hoc Epicteti loco lego itaque: Οὐ γὰρ ἐζήτει πότε [ποτὰ voluerat scribere] τὸ δόξαι τὶ ποιεῖν ὑπὲρ τῶν ὅλων. *Non enim quaerebat unquam existimationem quaerere, se facere aliquid pro universitate.* Esse, quam videri, bonus malebat; ut Salustius de Catone. Aeschylus:

Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει.

Sic & Epictetus supra, III. 24, 50. Καλὸς καὶ ἀγαθὸς οὐδὲν ποιεῖ τοῦ δόξαι ἕνεκα, ἀλλὰ τοῦ πέπραχθαι καλῶς.

λῶς. Noſter autem codex, pro ὑπὲρ τῶν ὅλων, habet ὑπὲρ τῶν ἄλλων: ſed non placet." VPTON. — ὑπὲρ τῶν ἄλλων, pro ὑπὲρ τῶν ὅλων, habet cum Vptoni codice noſter etiam pb. quam ſcripturam præciſe damnare equidem non auſim. Cæterum in illis verbis, ἐζήτει, πότε δόξει τι &c. quæ tenent mſsti omnes cum editis, (nam in ſola ed. Baſ. ποτὲ, pro πότε, ſcribitur operarum errore) eadem ſententia ineſſe videtur quam Vptonus volebat; quamquam πῶς δόξει τι fortaſſe malles quam πότε. Meibomius quidem δόξει in δόξαι mutandum cenſuerat; ſed nulla urgente neceſſitate. Ad rem quod ſpectat, confer IV. 8, 23. Quod ſequitur, πᾶν τὸ γενόμενον ἐκεῖθέν ἐστι, id quo pertineat, haud ſatis liquido patet. Putares, ἐκεῖθεν idem valere ac παρὰ τῶν Θεῶν, ut IV. 3, 12. & paſſim alibi. At nunc non tam loquitur de his quæ a Deo, quam quæ ab homine geruntur, & a Deo præcipiuntur, ut cum ex præcedentibus, tum e ſequentibus ſatis patet; quod ipſum paulo obſcuriorem reddit horum verborum ſententiam, quæ talis fere videtur eſſe, *omnia ad Deum & ad ejus voluntatem eſſe referenda:* quo & pertinet quod deinde vſ. 158. ait, ὁ νόμος μοι πάντα ἐστί. Tum vulgo ſequebantur hæc verba, καὶ ὑπ' ἐκείνης πράττεται, quæ haud dubie corrupta erant. Quid enim eſt hoc, *quidquid fieret, ab illa patria geri?* Vel invitis libris noſtris omnibus, ὑπὲρ ἐκείνης correxi, *pro illa* (vera ac cœleſti) *patria geri*, de qua paulo ante dictum. Refertur hoc ad id quod modo dixerat, ὑπεραπέθανεν ἂν τῆς πατρίδος.

Verſ. 156. καὶ τῷ Περσῶν βασιλεῖ. καὶ τῶν Περσ. βασ. pc. minus recte.

Ibid. τῷ Λακεδαιμονίων. Sic edd. cum pa, rectius quam quod pc. habet, τῶν Λακεδαιμονίων. Ferri poterat quod eſt in pb. τῷ Λακεδαιμονίῳ.

Ibid. διὰ τὸ ἐκ δούλων εἶναι. Corrupte καὶ τὸ ἐκ δούλων εἶναι dabant editt. vett. cum noſtris mſstis. Vbi cum WOLFIVS monuiſſet: „Lego διὰ τὸ." — in contextum hoc, abjecta καὶ particula, primus recepit editor Cantabrigienſis. — „Recte; (inquit VPTONVS) & ſic noſter codex. Sed lege interrogative, & verte: *Num omnes Athenienſes, omnes Lacedæmonii, & Corinthii, idcirco non potuerunt cum illis colloqui ut vellent, ſed timebant eos, qui ipſi* (nempe Athenienſes &c.) *e ſervis*

servis erant oriundi." — Puto *quia ipsi* scribere voluerat vir doctus, non *qui ipsi*. Cæterum paulo clarius patebit sententia ex nostra versione. Posui autem in fine periodi post verbum ἐθεράπευον, ut voluit Vptonus, *interrogationis signum*, pro *nudo puncto* quod ibi erat. Poterat vero & hoc ipsum nudum punctum teneri, aut cum *exclamandi signo* permutari, si in Græco scripturæ mos obtineret eo utendi; ut nempe eo tono hæc dicta intelligerentur, qui ironiam deceat: nam ironice hæc dici patet, in hanc sententiam, *Quippe Lacedæmonii puto* &c.! vel *Nempe Lacedæmonii* &c.!

Vers. 158. ὅτι ὁ νόμος μοι πάντα ἐστί. Vulgo ταῦτά ἐστι editi omnes; de quo miror nihil monuisse interpretes. Sane difficile fuerit dictu, quænam sint hæc ταῦτα. Vertebant: *quod hæc mihi lex est, præterque nihil.* Opportunissime tres nostri codices pabc. πάντα, pro ταῦτα, dabant quod sine cunctatione recipiendum duxi.

Vers. 159. ἵνα παράδειγμα δείκνυμι. Intellige μόνου. Vide Adn. ad I. 4, 25.

Ibid. ἀνδρὸς ἀπεριστάτου. Vertit Vptonus, *hominis quem nulla circumstant pericula;* rursusque in Indice, hunc locum respiciens, ἀπερίστατος interpretatur, *quem nulla circumstant pericula & difficultates.* Et vidimus quidem eodem modo illud vocab. a Polybio usurpatum VI. 44, 8. Sed ea notio nunc non erat hujus loci. Rectius, me judice, Wolfius: *ne me putes proferre exemplum hominis solitarii.* Res ipsa docebat, & ea quæ proxime sequuntur: tum, si contuleris quæ deinde vs. 162. leguntur, videbis, eodem modo ibi μόνον dici, quo hic ἀπερίστατον. Nempe nunc notio hujus vocis ab illo usu vocabuli περίστασις petenda, qua usurpatur de *hominibus qui aliquem circumstant* vel *circumdant;* ut ἀπερίστατος sit *homo desertus, solitarius, cui nemo adsistit, qui nullos habet vitæ comites sociosque.* Sic accipitur in illo Phocylidis loco, quem ad hanc vocem H. Stephanus citavit, vs. 24.

Χεῖρα πεσόντι δίδου, σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα.

Ibid. περισπᾶσθαι ἠδύνατο. Posterius verbum perperam omissum in pb.

Ibid. ἀλλ' ὡς ἀλλοτρία· πατρίδα, ἐφ' ὅσον *&c.* ἀλλ' ὡς cum apostropho scripsi, præeuntibus nostris codd. pbc. Vulgo ἀλλὰ ὡς. Deinde vero corrupte editi

 omnes

omnes fcriptique ἀλλοτρίαν πατρίδα habebant: ego vero SALMASIO obfecutus fum, monenti ἀλλότρια effe fcribendum, & ad fuperiora hoc referendum.

Verf. 160. στρατεύεσθαι ὁπότ' ἔδει. „Militavit Socrates ad Amphipolim, Potidæam, ac Delium. Vide Plat. in Apol. Ἐγὼ οὖν δεινὰ ἂν εἴην εἰργασμένος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ, ὅτε μέν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἵλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ &c. Simplic. in Ench. c. 31. Σωκράτης ἐν τῇ ἐπὶ Δηλίῳ μάχῃ τὰ ἀριστεῖα ἔλαβε. De militia ad Potidæam vide Plat. in Sympof. Aelian. III. 17. Meminit militiæ ad Amphipolim Lucianus, in Parafito: [c. 43. T. II. p. 867.] Μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει (lege Ἀμφιπόλει, excidit dimidium vocis) μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης." VPTON.

Ibid. ἐκινδύνευσεν. Reftitui hoc ex ed. Ven. & Baf. cum quibus confentiunt codd. pab. Cafu potius, quam certo confilio, ἐκινδύνευσεν intravit in edit. Gen. indeque in reliquas eft propagatum; quod ipfum tamen agnofcit & nofter cod. pc. Præferendum vero putavi imperfectum quod vocant prætoritum, quia non agitur de eo quod femel factum eft, fed repetitis vicibus, quoties res poftulabat.

Ibid. ἐπὶ Λέοντα δ' ὑπὸ τῶν τυράννων πεμφθεὶς &c. „Critias & XXX tyranni Socrati in mandatis dabant, ut Salaminiam proficifceretur, ad Leontem Athenas deducendum: non tamen imperio tyrannorum paruit Socrates, fed Athenis remanfit. Rem narrat Plato in Apol. & Laërt. lib. II. 24. Meminit M. Anton. VII. 66. Πόθεν ἴσμεν, εἰ Τηλαυγὴς (Τηλαυγοῦς, vide Menag. ad Laërt. II. 61.) Σωκράτης καὶ (lego κατὰ) διάθεσιν κρείσσων ἦν; οὐ γὰρ ἀρκεῖ, εἰ Σωκράτης ἐνδοξότερον ἀπέθανεν, — — καὶ τὸν Σαλαμίνιον κελευσθεὶς ἄγειν, γενναιότερον ἔδοξεν ἀντιβῆναι. *Vnde fcimus, an Socrates, quod ad animi difpofitionem attinet, Telauge melior fuerit? neque enim fatis eft, Socratem morte gloriofiore occubuiffe, — — & Salaminium illum adducere juffum, malle generofius repugnaffe.*" VPTON.

Ibid. οὐδ' ἐπεβουλεύσατο. Sic edd. vett. confentientibus msstis; tum ἐπιβουλεύσατο ed. Cantab. errore operarum, in editionem Lond. anon. & Vpt. propagato. VPTONVS vero in Notis, verba contextus fic repetens, ὅτι

ὅτι αἰσχρὸν ἡγεῖτο, οὐδ' ἐπεβουλεύσατο, hæc adſcripſit: „*Quia id turpe ducebat, ne quidem deliberavit.* Recte, & ut philoſophum decebat. Vide I. 2, 14." Miratus ego inſolitum verbum ἐπεβουλεύσατο, iſta notione, *deliberavit*, ſuſpicabar ἔτι ἐβουλεύσατο legendum, quum facillime fieri potuerit, ut ETI in EΠ permutaretur. conf. Adn. ad II. 17, 26. Sed quandoquidem & apud Thucyd. III. 20. (quod etiam H. Stephanus in Theſ. adnotavit) ἐπιβουλεύουσι pro ſimplici verbo βουλεύουσι uſurpatum videtur, & apud Xenophontem in Cyropæd. I. 4, 13. haud dubie ἐπιβουλεύσας idem valet ac βουλεύσας vel βουλευσάμενος, *re deliberata, inito conſilio*; (quibus alia ſimilia addi poſſunt exempla;) pari ratione & ab Epicteto verbum ἐπεβουλεύσατο pro ſimplici ἐβουλεύσατο uſurpari potuiſſe judicavi, adeoque mutare vulgatum non ſum auſus.

Verſ. 162. ὅτ' ἀπολογεῖσθαι ἔδει. „Cic. Tuſc. Disp. I. 29. *His & talibus rationibus adductus Socrates nec patronum quæſivit ad judicium capitis, nec judicibus ſupplex fuit; adhibuitque liberam contumaciam, a magnitudine animi ductam, non a ſuperbia; & ſupremo vitæ die de hoc ipſo multa disſeruit; & paucis ante diebus, cum facile poſſet educi e cuſtodia, noluit; & cum pæne in manu jam mortiferum illud teneret poculum, locutus ita eſt, ut non ad mortem tradi, verum in cœlum videretur aſcendere.*" VPTON.

Ibid. ἀλλ' ὡς μόνος. Verba hæc ignorant edd. omnes. Notavit vero ad verba μή τι ὡς γυναῖκα; VPTONVS: „Addit noſter codex ἀλλ' ὡς μόνος. Lege itaque, μή τι ὡς γυναῖκα; Οὔ· ἀλλ' ὡς μόνος." — Et noſter pc. eadem verba habet quæ Vptoni codex, quæ haud dubie adjicere debui. Negativa autem particula in ſimili connexione nil opus eſſe diſerte expreſſa, cum aliàs monui, tum ſupra ad vſ. 116. Quod ὡς μόνος nunc dicit, ſupra ἄνδρα ἀπερίστατον dixerat, vſ. 159.

Verſ. 163. ὅτι, Ἔξελθε διὰ τὰ παιδία· τί λέγει; ἕρμαιον ἡγεῖτο αὐτό; „Sic optime noſter codex. In cæteris libris [nonniſi in editis] locus mire turbatur. Sed monui ſupra ad IV. 1, 16. Reſpicit autem ad Platonis Critonem Epictetus, ubi Crito variis argumentis agit, ut ſe e carcere eripi patiatur Socrates." VPTON. — De perturbatione, quæ olim in edd. hic obtinebat, adde quæ dicta ſunt ad III. 26, 33. Hoc loco corrupte διὰ τοῦ

τοῦ παιδία legebatur in ed. Ven. Baf. Gon. Col. quod in *διὰ τὰ παιδία* recte mutavit editor Cant. neque aliter dant pabc. cum Vptoni codice. Cæterum continuo tenore recte omnia dehinc fluunt in codicibus nostris, ut in Vptoni libro. In superioribus vero editionibus, postquam tota præcedens oratio perperam ex hoc capite primo libri quarti, in medium caput 26. libri tertii esse translocata, nunc sic legebatur: *διὰ τοῦ* (alii *τὰ*) *παιδία, ἀναγκαῖα, ὧν ἔσχιστον* (alii *αἴσχιστον*) *εἶναι δοκεῖ* &c. quorum verborum primum illud, *αἴσχιστα*, repetitum est ex eodem loco, III. 26, 33. ubi hæc inseri cœperunt; reliqua sunt ea ipsa, quæ eodem loco continuo sequi debebant, quæque in nostra editione atque in Vptoniana ibi continuo sequuntur. WOLFIVS, male hæc cohærere intelligens, *διὰ τοῦ παιδίου ἀναγκαῖα*, adnotaverat ad hæc verba: „Mutilus locus, sic fortasse restituendus: *διὰ τὸ παιδία ἔχειν τἀναγκαῖα.*" — Tum vero in eisdem veteribus editionibus verba ista, *τί λέγει; ἔρημον ἡγεῖτο* &c. proxime sequebantur post illa, *οὐ δούλου; οὐκ ἐλευθέρου;* quæ habemus vs. 16. hujus capitis; ubi rursus sentiens eas turbas idem WOLFIVS, parum utique aberat ut & caussam & remedium earum turbarum intelligeret. Ad illa enim verba, *τί λέγει; ἔρημον ἡγεῖτο αὐτό*; hæc adnotavit: „Apparet complura deesse. Nec enim hæc cum iis consentiunt, quæ præcedunt. Apparet de Socratis constantia & voluntaria morte aliquid fuisse dictum, cum fugere liceret. Supra etiam idem de Socrate locus mutilus fuit, *ὅτι ἐξελθε διὰ τοῦ παιδία ἀναγκαῖα ὧν αἴσχιστον*, &c. Sententia ex Critone Platonis utcunque restitui potest." —

Ibid. *τὰ δ' ἀλλὰ οὐδ' ὁρᾷ.* Sic scripsi cum nostro pc. *τἄλλα δ' οὐχ ὁρᾷ* edd. cum pab.

Ibid. *οὐ γὰρ ἤθελε, φησί.* „Malim *ἤθελον*. Verba sunt Socratis in Critone Platonis: *ᾧ εἰ μὴ ἀκολουθήσομαι, διαφθεροῦμεν ἐκεῖνο καὶ λωβησόμεθα, ὃ τῷ μὲν δικαίῳ βέλτιον ἐγίγνετο, τῷ δὲ ἀδίκῳ ἀπώλλυτο.* Et paulo post: *ἀλλὰ μετ' ἐκείνου ἄρα ἐστὶν ἡμῖν βιωτὸν διεφθαρμένου, ᾧ* [ὃ lege] *τὸ ἄδικον μὲν λωβᾶται, τὸ δὲ δίκαιον ὀνίνησιν;*" VPTON. —. Plat. Criton. c. 7 sq. p. 135. ed. Forst. Quod *ἤθελον* maluit Vptonus, speciem habet; & majorem etiam veri speciem nanciscebatur eo, quod *ἤθελεν*, cum *ν* in fine, quamquam ante consonantem, scribebatur vulgo in editis: sed in *ἤθελε* absque *ν* con-

ν consentiunt tres nostri Parisini codices, & id ipsum facile ferendum.

Vers. 164. ὁ μὴ ἐπιψηφίσας, Ἀθηναίων κελευόντων. „*Socrates non calculum fert, jubentibus Atheniensibus.* Xenophon libro primo Ἑλληνικῶν scribit, duces Atheniensium, quum prælio navali commisso cæsos atque interfectos non collegissent propter fluctus & tempestatem, adeoque solenni sepultura non humassent, factum fuisse decretum, ut omnes supremo afficerentur supplicio. Id iniquum visum Socrati quum fuisset, solus calculum, quo damnaret eos suffragatione sua, ferre noluit. Sic enim Xenophon scribit: *Οἱ δὲ πρυτάνεις φοβηθέντες, ὡμολόγουν πάντες προσθήσειν,* [immo *προθήσειν* recte edd. scil. *τὴν διαψήφισιν τῷ δήμῳ*] *πλὴν Σωκράτους, τοῦ Σωφρονίσκου. οὗτος δ᾽ οὐκ, ἔφη· ἀλλ᾽ ἢ κατὰ νόμον ποιήσειν.* Istud in præsentia vult intelligi Arrianus." SCHEGKIUS.

„De hac re vide Xenoph. lib. I. Histor. Græc. in extremo, & Plat. in Apologia. Eandem historiam tangit Xenoph. in lib. I. Ἀπομνημ. [c. 1, s. 18.] sed locus mihi a glossemate laborare videtur. *Βουλεύσας γάρ ποτε, καὶ τὸν βουλευτικὸν ὅρκον ὀμώσας, ἐν ᾧ ἦν κατὰ τοὺς νόμους βουλεύσειν, ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ γενόμενος, ἐπιθυμήσαντος τοῦ δήμου παρὰ τοὺς νόμου ἐννέα στρατηγοὺς μιᾷ ψήφῳ (τοὺς ἀμφὶ Θράσυλον καὶ Ἐρασινίδην) ἀποκτεῖναι πάντας, οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι. ὀργιζομένου μὲν αὐτῷ τοῦ δήμου, πολλῶν δὲ καὶ δυνατῶν ἀπειλούντων· ἀλλὰ περὶ μὲν πλείονος ἐποιήσατο εὐορκεῖν, ἢ χαρίσασθαι τῷ δήμῳ παρὰ τὸ δίκαιον, καὶ φυλάξασθαι τοὺς ἀπειλοῦντας. Nam cum olim esset Senator, & se sacramento senatorio obligasset, in quo sacramento hoc inserebatur, nempe ut secundum leges suffragium ferret, præses populi factus, populo petente contra leges novem prætores* (nempe Thrasullum & Erasinidem &c.) *omnes uno calculo morte multari, calculum suum noluit adjungere; quumque populus ei succenseret, multique potentes minarentur; nihilominus pluris fecit sancte jurare, quam gratificari populo contra jus & fas, aliorumque minas evitare.* Verba, quæ uncinis inclusi, ex margine desumpta sunt: duo tantum e novem ducibus ad oram annotavit interpres aliquis, quorum ducum nomina refert Xenoph. in Græc. Histor. lib. I. c. 7. Postea librarius pro oscitatione sua in contextum recepit." UPTON. — Verbum ἐπιψηφίζειν in hac historia non (ut

Vptonus cum Wolfio Schegkioque accepit) esse *sententias populi comprobare*, *calculum suum adjungere*, sed *rogare sententias*, *in suffragia mittere populum*, jam pridem ad Xenoph. Memorab. l. c. monuerunt interpretes; ibidemque verba ab Vptono damnata. quæ & Valkenario suspecta fuerant, defenderunt Ernestus atque Zeunius. In Indice notionem istam verbi ἐπιψηφίζω ipse etiam Vptonus agnovit, quæ pariter obtinet II. 12, 5. & II. 26, 6.

Ibid. ὁ τοὺς τυράννους ὑπεριδών. „Vide ad II. 13, 24." VPTON.

Vers. 166. εἰ μὲν εἰς Θετ]αλίαν ἀπῇειν. Socrates apud Plat. in Crit. c. 15. p. 152. edit. Forsteri.

Vers. 167. κατεπεφιλοσοφήσαμεν. κατεπεφιλοσοφίσαμεν pa.

Ibid. ὅτι τοὺς ἀδικοῦν]ας δεῖ τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι. „Respicit ad Critonem Platonis p. 49. edit. Steph. ubi probat Socrates, malum malo non licere rependere. Idem in Gorgia ait: Εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν." VPTON.

Ibid. πολλοῖς ἀνθρώποις. πᾶσιν ἀνθρώποις pc.

Ibid. εἰ γὰρ ἔδει διὰ τρώγλης ἐκδύν]ας, ἐξήλθομεν ἄν. „Istud γὰρ plane otiosum est: scribe itaque, εἴ γ' ἔδει. Et forsan ἐκδύν]ες. Vel ita verba disponas, ἐξέλθωμεν ἄν, εἰ γ' ἔδει ἐξελθεῖν ἐκδύν]ας διὰ τρώγλης." VPTON. Commodum utique foret εἰ γ' ἔδει, pro εἰ γὰρ ἔδει, ut talis intelligeretur orationis connexio: εὐθὺς ἂν κατεφιλοσοφήσαμεν — — καὶ (προσθέν]ες ὅτι — — οὐδενί·) εἰ γ' ἔδει διὰ τρώγλης ἐκδύντας, ἐξήλθομεν ἄν. Quo pertinet quod post οὐδενί· pro majori puncto, quod ibi superiores editiones ponunt, minus punctum Vptonus habet, præeunte anonymo Londinensi. Sed possunt fortasse etiam verba ista καὶ προσθέν]ες absque sequenti verbo finito stare, & cum initio hujus versus ita cohærere, ut, quoniam ibi post κατεφιλοσοφήσαμεν intelligitur λέγον]ες ὅτι τοὺς ἀδικ. nunc sequatur καὶ προσθέν]ες, *atque etiam adjicientes*. Quo posito, non male forsan habebit, εἰ γὰρ ἔδει &c. Accusativum vero ἐκδύν]ας nullo modo solicitare Vptonus debebat. Nihil frequentius isto genere constructionis, quod ellipticum esse adparet, & tali modo intelligendum, εἰ γὰρ ἔδει διὰ τρώγλης ἐκδύν]ας ἐξελθεῖν, διὰ τρώγλης ἐξήλθομεν ἄν.

ἄν. Cæterum pro hoc ipſo ἐξήλθομεν, quod recte dederunt codices noſtri tres, male ἐξέλθωμεν cum in contextu ſcripſit Vptonus, tum in Notis repetiit. Scilicet corrupte in ed. Ven. & Baſ. ἐξέλθομεν erat ſcriptum: id quum in ἐξήλθομεν, unde corruptum erat, mutari debuiſſet, in ἐξέλθωμεν parum feliciter mutavit editor Genevenſis; inde in reliquas editiones propagata iſta ſcriptura.

Verſ. 168. Καὶ πῶς ἂν ὠφελήσαμέν τινα; ποῦ γὰρ ἂν ἔτι ἔμενον ἐκεῖνοι; ἢ εἰ ὄντες ἦμεν ὠφέλιμοι, *&c.* Nihil in his verbis variant libri; niſi quod εἰ οἱ ὄντες (absque ἢ) dant vett. edd. cum pac. pro quo Vptonus, deleto articulo, εἰ ὄντες edidit, ſuum codicem ſecutus, cui noſter pb. ſuffragatur. Ego vero SALMASIVM probavi, pro olim vulgato εἰ οἱ ὄντες ſcribendum ἢ εἰ ὄντες monentem: ſic enim perſæpe η & ει, rurſusque ει & οι, inter ſe permutare ſolent noſtri librarii; & per iſtam particulam ἢ commodiſſime, & ex conſueta Epicteti more, connectitur oratio. *Et quo pacto*, ait, (ſi turpi fuga ſalutem quæſiſſemus) *juviſſemus aliquem? Vbi enim manſiſſent illi?* (ſcilicet *multi illi*, quibus profuturos nos dicebamus.) *Aut, ſi vivi fuiſſemus utiles, nonne multo magis* &c. Cæterum in his eisdem verbis, εἰ ὄντες & quæ ſequuntur, nihil difficultatis ineſt. Opponuntur ὄντες & ἀποθανόντες; & ſunt ὄντες *vivi, ſuperſtites*, quemadmodum apud Polyb. II. 43, 9. μέχρι μὲν οὖν ἦν Ἀντίγονος, *quam diu vixit, quoad ſuperſtes fuit.* Neque vero ea quæ præcedunt, Καὶ πῶς — — ἐκεῖνοι; admodum morabuntur lectorem, qui quidem animo non præoccupato ad ea acceſſerit: quamquam & Wolfius nonnihil in eis hæſit; & Vptonus præſertim, poſtquam in verſione quidem Græcis ſubjecta Wolfium non deſeruiſſet, (cujus verſionem & nos fere ad verbum tenuimus) in Notis in alia omnia diſcedens, longiſſime, ut mihi quidem videtur, a plana verborum ſententia aberravit. En quæ uterque illorum interpretum ad hunc locum adnotavit: „Ποῦ γὰρ ἂν ἔτι ἔμενον ἐκεῖνοι; Obſcurus locus: ſed innuere videtur, nos e carcere elapſos, illis nihil fuiſſe profuturos, non ſecuturis nos ſcilicet in exilium abeuntes. Quid vero ſi legas? ποῦ γὰρ ἂν ἔτι σοι ἔμελον ἐκεῖνοι; ut ſententia ſit, Hominem vitæ adeo cupidum, non magnopere curare alios, cum ſibi ſit proximus.“ WOLFIVS. — „Εἰ ὄντες ἦμεν. Sic noſter codex; alii εἰ οἱ ὄντες. Totus autem hic locus hoc modo

modo conſtituendus eſt atque interpretandus: Εἰ δ' ἐγὼ καὶ σὺ ἦμεν, εὐθὺς ἂν κατεπεφιλοσοφήσαμεν, Ὅτι τοὺς ἀδικοῦντας δεῖ τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι· καὶ προσθέντες, Ὅτι ὄφελος ἔσομαι πολλοῖς ἀνθρώποις σωθεὶς, ἀποθανὼν δ' οὐδενὶ, εἴ γ' ἔδει διὰ τρώγλης ἐκδύντας, ἐξέλθωμεν ἄν· καὶ, Πῶς ἂν ὠφελήσαμέν τινα; ποῦ γὰρ ἂν ἔτι ἔμενον ἐκεῖνοι; Εἰ ὄντες &c. *Si vero ego & tu loco illius fuiſſemus, ſtatim contra disputaſſemus, Nempe oportere injurias eodem modo ulciſci; illo inſuper addito, Si incolumis evaſero, multos juvabo, mortuus vero neminem; ſi per foramen utique evadere liceret, erepſiſſemus; illoque addito, Quo pacto aliquem juviſſemus? Vbinam illi* (ſcil. liberi mei) *adhuc manſiſſent? Quod ſi ſuperſtites &c.* Plane reſpicit ad Platonis Critonem, ubi Socrates, poſthabita cura vitæ, liberorum &c. quod rectum ſolum ſequendum ducit: τοῦτο σκεπτέον πότερον δίκαιον, ἐμὲ ἐνθένδε πειρᾶσθαι ἐξιέναι, ἢ οὐ δίκαιον." VPTON.

Verſ. 169. ὠφέλιμός ἐστιν ἀνθρώποις ἡ μνήμη ὢν ἔτι ζῶν &c. „Optime noſter codex ἡ μνήμη ὤν, cum alii perperam ἢ μνῆμ' ὤν. Sic autem Xenoph. Ἀπομνημ. lib. IV. c. 1. Ἐπεὶ καὶ τὸ ἐκείνου μεμνῆσθαι μὴ παρόντος, οὐ μικρὰ ὠφέλει τοὺς εἰωθότας τε αὐτῷ συνεῖναι, καὶ ἀποδεχομένους ἐκεῖνον. Vide Xenoph. Apol. in extremo." VPTON. — ἡ μνήμη corrigere jam juſſerat Salmaſ. & ſic habent etiam noſtri pbc, ut Vptoni codex. Et ἡ, pro mendoſo ἢ, quod habebant veteres editiones, jam ante Vptonum correxit editor Cantab.

Verſ. 171. κατακρημνίζουσιν ἑαυτούς. αὑτοὺς pc. non male.

Ibid. καὶ πόλεις ὅλαι ἀπώλοντο. Libertatis defendendæ cauſſa integræ periere urbes. Sic Saguntus, Abydus, aliæ. De Abydo vide Polyb. XVI. 31 ſqq.

Verſ. 172. ὑπὲρ τῆς ἀληθινῆς — — οὐκ ἀποδώσεις. Olim, pro οὐκ ἀποδώσεις, editi omnes ante Vptonum οὐκ αἰσθήσῃ legebant. Vbi: „Mutilus & hic locus eſt, ſic fortaſſe reſarciendus: ὑπὲρ δὲ τῆς ἀληθινῆς καὶ ἀνεπιβουλεύτου καὶ ἀσφαλοῦς ἐλευθερίας οὐκ ἀπάγξῃ, οὐ κατακρημνίσεις σεαυτόν; ἀπαιτοῦντι τῷ θεῷ ἃ δέδωκεν, ἑκὼν οὐκ ἀποδώσεις, οὐκ αἰσθήσῃ; οὐχ (ὡς Πλάτων λέγει) μελετήσεις &c." WOLFIVS. — „Male. Noſter codex, quem ſequor, ἀπαιτοῦντι τῷ θεῷ ἃ δέδωκεν, οὐκ ἀποδώσεις; Alii, ἀπαιτοῦντι — — οὐκ αἰσθήσῃ; Cætera recte ſe habent. Gatakerus vero ad M. Anton. X. 14. pro

pro οὐκ αἰσθήσῃ, legit οὐχ ἥσθησῃ: *non Deo, qui dederat, repetente oblectaris?* Probo οὐκ ἀποδώσεις. Vide I. 1, 32. Enchir. cap. XI. & sic paulo post." VPTON. — Conjunctio δὲ, quam initio dictionis ad ὑπὲρ τῆς ἀληθινῆς adjectam Wolfius voluerat, commoda quidem, sed non necessaria: nec eam ullus liber agnoscit. Pro αἰσθήσῃ, quod habet pa. cum olim editis, αἰσθήσει habet pc. sed ἀποδώσεις pb. sicut Vptoni codex, commodissime. Inde conjectare licebat, sic fortasse scriptum reliquisse Arrianum, οὐχ ἥσθεὶς ἀποδώσεις; Salmasius vero οὐ προσθήσῃ scriptum voluerat.

Ibid. οὐχ, ὡς Πλάτων λέγει, μελετήσεις, οὐχὶ ἀποθνήσκειν μόνον. οὐκ ἀποθνήσκειν μόνον pb. „Plato in Phædone: [cap. 9. ed. Forst.] Κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι τυγχάνουσιν ὀρθῶς ἁπτόμενοι φιλοσοφίας, λεληθέναι τοὺς ἄλλους ὅτι οὐδὲν ἄλλο αὐτοὶ ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἀποθνήσκειν τε καὶ τεθνάναι. Et paulo post: [cap. 12.] τὸ μελέτημα αὐτὸ τοῦτό ἐστι τῶν φιλοσόφων, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος. Et postea: [cap. 29.] Τοῦτο δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ὀρθῶς φιλοσοφοῦσα, καὶ τῷ ὄντι τεθνάναι μελετῶσα ῥᾳδίως. ἢ οὐ τοῦτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου; Cic. Tusc. Disp. I. 30. *Tota enim philosophorum vita, ut ait idem, commentatio mortis est.* Vide II. 1, 38." VPTON.

Ibid. πάνθ' ἁπλῶς. Corrupte πάνθ' ἅπερ pc.

Ibid. τἀλλότρια. τὰ ἀλλότρια pb.

Vers. 173. ὁ Κλεάνθης. „Sic noster codex; at ed. Ven. & Bas. ὁ καθάνθης. Editio Salmant. * καθάνθης, & in marg. * Κλεάνθης, & sic Schegkius & Wolfius." VPTON. — In Κλέανθης consentiunt pabc. Et in græcum contextum hoc jam receperat editor Genev. & sequentes.

Vers. 174. τοῖς δὲ μηδέπω τετευχόσι. „Editio Salmant. τετυχόσι. Recte." VPTON. — Immo minime sollicitanda vulgata, in quam cum editis consentiunt scripti libri omnes. Vide supra ad vs. 45.

Ibid. τὸ καῦμα ἴσον. „Καῦμα idem quod Latinis *æstus*, quum de animo dicitur." SALMASIUS.

Ibid. ῥιπτασμός. ῥιπασμὸς pab.

Ibid. ἡ ἄση, ἡ τῶν οὐ παρόντων ἐπιθυμία. Post ἄση deerat artic. in edd. & msstis. Vbi: „Legendum ἡ ἄση, ἡ τῶν οὐ παρόντων, vel potius τῶν παρόντων. Avati enim

enim & cupidi ea desiderant, quibus jam ante abundant." WOLFIVS. — „Deest tantum articulus ἡ absorptus ab ultima litera in vocula præcedente. Repone itaque, ἡ ἴση, ἡ τῶν οὐ παρ." VPTON. — Cujus monito morem gerere haud dubitavi.

Verf. 175. ἐκπληρώσει. Perperam ἐκπληρώσῃ pa.

Ibid. ἀλλὰ ἀνασκευῇ. ἀλλὰ καὶ ἀνασκευῇ pc. quod minus placet.

Verf. 176. ἕνεκα τοῦ δόγμα περιποιήσασθαι. ἕνεκα τοῦ δόγματος περιπ. pc. male.

Verf. 177. περὶ θύρας ὄφθητι τὰς τούτου. „Fortassis τοιούτου. Confer II. 16, 34." VPTON. — Nullam video caussam, cur solicitetur vulgata & consentiens librorum scriptura: nec placeret τοιούτου, si vel libri darent. Recte ὄφθητι ed. Genev. & seqq. cum pc. Perperam ὤφθητι ed. Ven. & Bas. cum pab.

Ibid. πείρασόν γε· οὐκ ἔστιν αἰσχρὰ ἡ πεῖρα. „Confer III. 14, 9 sq." VPTON. — Plene scripsi πείρασόν γε cum pb. Vulgo πείρασόν γ'. cum apostropho, edd. cum pa. Particulam γε prorsus omisit pc.

CAPVT II.

TIT. Περὶ Συμπεριφορᾶς. Mendose olim, Περὶ Συμφορᾶς. ed. Ven. & Bas. Vbi: „In Titulo, περὶ Συμπεριφορᾶς lege." WOLFIVS. „Recte noster codex, περὶ Συμπεριφορᾶς. Vide III. 14, 7. & lib. III. c. 16." VPTON. Verum tenent nostri etiam codd. pbc. cum hoc ipso loco, tum in Capitum Indice, huic libro præfixo; & in eodem Indice pariter codex pa. qui hoc loco mendosum συμφορᾶς habet. In impressis exemplis correxit editor Genevensis; & recte dehinc omnes, περὶ συμπεριφορᾶς. Verterunt autem, Schegkius, *de Conversatione*, Wolfius, de *Obsequio & Comitate:* neuter male; nam utrumque significat; primo generatim, *conversationem, consuetudinem & familiaritatem cum hominibus;* tum sigillatim, *obsequium in amicitia, & adcommodationem ad voluntatem aliorum.* Vide III. 14, 7. & ibi not. tum III. 16, 5. & conf. Lexicon Polyb. At hic rectius generali notione accipi putavi hoc nomen, quod in ipso disputationis initio ait, *Huic loco esse animum advertendum*, vel, *in hoc loco* (nempe ἐν τῇ συμπεριφορᾷ) *esse cavendum, ne pristinis sodalibus obsequamur, & ad eorum voluntatem nos adcommodemus.*

Verf.

Verf. 1. Τούτῳ τῷ τόπῳ πρὸ πάντων σε δεῖ προσέχειν. *Huic loco præ ceteris animum debes advertere; in hoc genere id præsertim cavere te oportet.* Fuit cum fuspicarer, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ effe legendum, ficut I. 7, 21. II. 1, 3. IV. 12, 13. Sed nec incommode pendere dativus ille, τούτῳ τῷ τόπῳ, a verbo προσέχειν poterit. Pro τόπῳ, habent τρόπῳ h. l. codices noftri pab. frequenti librariorum confufione.

Ibid. ἀνακραθῇς τινι. *mifcearis alicui.* Editi omnes ἀνακριθῇς dabant. Vbi: „ἀνακραθῇς lege, ab ἀνακεράννυμι." WOLFIVS. — „Vertit Schegkius, *ita te accommodes;* Wolfius, *ita fis addictus.* Probo lectionem Wolfii, ἀνακραθῇς. Silent noftri libri." VPTON. — At loquebatur nofter pb. ipfum ἀνακραθῇς offerens; unde recepi.

Verf. 2. Ἂν δέ σ' ὑποτρέχῃ. *Sed fi tibi in mentem venerit; fi animum tuum fubierit illa cogitatio.* Ante Vptonum editi omnes mendofe ἂν δέ σ' ὑπερέχῃ dabant. Ibi tum: „Fortaffis, ἂν δέ σοι ἐπέλθοι." WOLFIVS. — „Perperam hæc interpres; [fcil. Schegkius; qui vertit, *fiquidem te eminentior factus fit amicus.*] quæ nos alibi exponimus. Legendum ἐὰν δὲ σ' ὑπέρχῃ. Vide infra." SALMASIVS. — „Legitur IV. 13, 4. ὑπέρχεται γάρ, *animo fubit.* Sic hoc in loco, ἂν δέ σ' ὑπέρχῃ legi poteft. Sophocles, [Electr. vf. 928. ed. Brunck.] θαῦμα μ' ὑπέρχεται, *fubit me admiratio.* Sed nofter codex, quem fequor, ἂν δέ σ' ὑποστρέφῃ, *fi illud te deflectat.* Interea fuo lector fruatur judicio." VPTON. — Quod fi ea fcripfit Salmafius, quæ ex ejus fchedis Relandus edidit, humani aliquid hic paffus erat vir doctrina præftantiffimus; quod ipfum & Vptono accidit, παραδιόρθωσιν illam, ὑπέρχῃ, ferri poffe pronuncianti. A verbo ὑπέρχεσθαι, oportebat ὑπέρχηται, vel ὑπέλθῃ. ὑποστρέφῃ, quod Vptonus recepit, vertitque *fi illud te a propofito deflectat*, exhibet etiam nofter pb. Sed veram lectionem, ὑποτρέχῃ, dederunt pac. Parcius de ifto ufu verbi ὑποτρέχω H. Stephanus egit in Thefauro: plura exempla Lexicon noftrum Polybianum dabit e fcriptore illo, in cujus ftilo tam multa cum Epicteti noftri ufu convenientia jam obfervavimus.

Ibid. ἀδέξιος αὐτῷ φανοῦμαι. Perperam ἄξιος pro ἀδεξ. pb.

Ibid. προῖκα οὐδὲν γίνεται. „Vide IV. 10, 19. Enchir. c. 12, 2." VPTON. — Conf. varietatem Lectionis ad Enchir. l. c.

Ibid. οὐδ' ἔστι δυνατὸν, μὴ τὰ αὐτὰ ποιοῦντα, τὸν αὐτὸν εἶναι τῷ ποτέ. Vulgo omnes, repetita negatione, μὴ τὸν αὐτὸν, contra manifestam (si quid video) auctoris sententiam: quo magis miror, absque adnotatione praetermissum hunc locum ab interpretibus. At in versione quidem prius μὴ praetermisit Schegkius, posterius Wolfius. Et hoc ipsum posterius μὴ, quod ante τὸν αὐτὸν insertum erat, delere equidem non dubitavi, praeeunte cod. nostro pc. qui illud non agnoscit.

Vers. 3. Φιλεῖσθαι ὑφ' ὧν πρότερον. Ante Vpt. perperam ἐφ' ὧν edebatur. ὑφ' ὧν scribendum monuerat Wolfius, itemque Salmasius; quod Vptonus tacite recepit. Id ipsum vero recte exhibent nostri tres codd. pabc.

Ibid. τῷ πρότερον σεαυτῷ. „Fortassis ἑταίρῳ, pro σεαυτῷ." WOLFIVS. — „Male. Anglice, *thy former Self.*" VPTON.

Vers. 4. αὐτόθεν ἀπόνευσον. Magis sic placuit, ut dedit pc. quam inverso ordine ἀπόνευσον αὐτόθεν, ut edebatur cum pab. De re conferre Vptonus jussit M. Anton. III. 6.

Vers. 7. πότερον μεθυστὴς εἶναι θέλεις. „Non agnoscit μεθυστὴς H. Steph. in Lexico; sed μεθύσης, vel μέθυσος. Vide autem Glossar. ad Script. Med. Graec." VPTON. — Vocab. μεθυστὴς, ut probum, defendit Pauw ad Phrynich. p. 60.

Vers. 9. ἀρέσει ταῦτα. ἀρέσῃ ταῦτα pb. male, quoniam praecedit εἰ. Sed placeret utique, ἂν δὲ μὴ ἀρέσῃ ταῦτα.

Ibid. ἀναπηδῶν ἐπικραύγαζε τῷ ὀρχηστῇ. „Conf. III. 4, 4." VPTON. — Adde Enchir. c. 33, 10.

Vers. 10. Οὐ δύνασαι καὶ Θερσίτην ὑποκρίνασθαι καὶ Ἀγαμέμνονα. „Haud aliter Demades Philippum Macedonum regem affatus est: Βασιλεῦ, τῆς τύχης σοι περιτεθείσης [immo περιθείσης] πρόσωπον Ἀγαμέμνονος, αὐτὸς οὐκ αἰσχύνῃ πράττων ἔργα Θερσίτου; Diodor. lib. XVI. [c. 87.] p. 555. edit. Steph." VPTON.

Ibid. κυρτόν σε εἶναι δεῖ καὶ φαλακρόν. „Vide Homer. Iliad. Β'. 216. Arrianus κυρτὸν, Homerus

— — — τὰ

— — — τὰ δέ οἱ ὦμω
κυρτώ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. — —

Arrianus φαλακρὸν, Homerus

— — ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

rarum supra sparsum erat capillamentum. Hesychius: Ψεδνή, ἡ ἀραιὰ θρίξ. ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε· μακρὰ ἐπήνθει. Sic Hesychii locus iste legendus." VPTON. — Copulam καὶ ante φαλακρὸν ignorant pabc. male; nisi intercidit aliquod epitheton, inter κυρτὸν & φαλακρὸν inserendum, v. c. φοξὸν ex eodem Homeri loco. Sic ἀσυνδέτως poni hæc potuerant, κυρτόν σε εἶναι δεῖ, φοξὸν, φαλακρόν.

Ibid. μέγαν καὶ καλόν. „Homer. Iliad. Γ. 167.

Ὅστις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε.

Et mox,

καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε."

VPTON.

CAPVT III.

Verf. 1. ὅταν. „Edit. Salmant. ὅτ' ἄν." VPTON. — Sic & ed. Ven. Sed ὅταν pabc. cum cæteris editt.

Ibid. τί ἀντ' αὐτοῦ περιποιῇ. Confer cap. 9. init.

Verf. 2. οὐδ' ἀντὶ ὄνου ἵππον, οὐδ' ἀντὶ προβάτου βοῦν. „Hæc omnia addit noster codex; quæ vulgo desunt." VPTON. — Ignorant ista nostri cum editis. Sed vel sic etiamnum defecta oratio est: quod adjecto *asterisco* indicavi. WOLFIVS, ad verba οὐδ' ἀντὶ αἰσχρολογίας αἰδῶ, ait: „Videtur deesse participium, ἀντικαταλλαξάμενος scilicet, εἴπῃς ὅτι ἐζημίωμαι." — Suspicatus equidem eram, sic fere scripsisse Arrianum μηδέποτ' εἴπῃς ὅτι ἐζημίωμαι. οὐδὲ γὰρ ἐζημίωσαι ἀντικαταλλαξάμενος (vel περιποιήσαμενος) οὐδ' ἀντὶ ὄνου ἵππον &c. Vide vero, ne satis integra oratio foret interserta post οὐδ' particula ἐὰν vel ἄν, hoc modo, οὐδ' ἐὰν ἀντὶ ὄνου ἵππον &c.

Ibid. ἀντὶ ψυχρολογίας ἡσυχίαν οἵαν δεῖ. Opponuntur ψυχρολογία & ἡσυχία οἵαν δεῖ, scil. ἔχειν. Vnde intelligitur, ψυχρολογίαν etiam ad genus aliquod ἡσυχίας i. e. *otii & tranquillitatis* pertinere, sed ad otium indignum forti viro, ad tranquillitatem quæ non deceat

 hominem.

hominem. Sunt scilicet *disputationes vanae*, *inutiles*, *otiosae*, ad vitae actionem parum valentes, jactatae in scholae otio & umbra ab hominibus qui vitae labores & negotia fugiunt. conf. III. 15, 7. *not.* IV. 4, 4. III. 22, 51. I. 29, 25. II. 20, 20, *not.*

Verf. 3. διασώσεις τὸ σεαυτοῦ πρόσωπον. „Vide lib. II. c. 1. I. 26, 14. IV. 2, 10." VPTON.

Ibid. ὅσα νῦν προσέχεις σεαυτῷ. „Editio Salamant. * προσέχεις, & in marg. * προσχεῖς. Fortassis recte: nam mox ἐκχεῖν." IDEM. — Mihi lusus iste verborum non probatur. Caeterum verba illa, ὅσα νῦν προσέχεις σεαυτῷ, minus recte Vptonus cum Wolfio latine sic reddiderat, *ea quae nunc tibi curae sunt.* Oportebat, *omnis attentio quam nunc in te ipsum convertis; omnis opera quam nunc in te* (in animum tuum) *curandum impendis.*

Verf. 4. τὴν ἀπώλειαν τὴν πάντων καὶ ἀνατροπήν. „τὴν τῶν πάντων, vel τῶν πάντων." WOLFIVS. — Bene habet τὴν πάντων, nec solicitari hoc debuit. Post πάντων autem, temere particulam καὶ omiserunt editt. Gen. Col. Cant. Lond. Eam recte Vptonus in suum locum, ubi eamdem editiones veteres cum msstis agnoscunt, restituit.

Verf. 5. μικρὸν πρὸς τὸν ἄνεμον ἂν ἐπιστρέψῃ. „Fortassis ἐπιτρέψῃ, *permiserit;* non *obverterit*, ut Wolfius." GATAKERVS *ad M. Anton.* III. 6. — Scilicet verterat Wolfius, (cujus versionem cum Vptono tenui) *si id* (navigium) *paulisper vento obverterit;* satis commode, ut mihi videbatur. εἰς τὸν ἄνεμον, pro πρὸς, scribit pc. Caeterum nil variant libri: nec solicitare ego verbum ἐπιστρέψῃ ausim.

Ibid. ὑποπαρενθυμηθῇ. „*Si vel parum neglexerit, animum non adverterit.* Vide M. Anton. V. 5. & ibi Gatak." VPTON. — „Obiter notanda est vis praepositionum: ὑπὸ diminuit, παρὰ in deteriorem fert partem. cf. M. Anton. VI. 20." IDEM *in Indice.*

Verf. 6. μικρὸν ἂν ἀπονυστάξῃς. ὑπονυστάξῃς pb. quod verbum, quamvis desideretur in Lexicis, nihil habet quod analogiae repugnet, sed alterum est vulgatius, eadem notione qua latine *dormitare* dicimus.

Verf. 7. εὐσταθεια, ἀπάθεια, ἀλυπία, ἀφοβία, ἀταραξία. Pro εὐστάθεια habet εὐλάβεια pa. in cont.

sed

ſed in marg. *εὐστάθεια* ab eadem manu, quod cæteri omnes recte in contextu habent. *ἀπάθεια* vero, pro *εὐπείθεια*, quod habebant h. l. edd. ac mssti omnes, ex conjectura corrigere non dubitavi. Vide Not. ad III. 24, 24. & conf. IV. 10, 22.

Verſ. 8. Ἀλλ' *οὐ τεύξομαι τοιούτου τινὸς ἀντ' αὐτοῦ; Βλέπε καὶ τυγχάνων πάλιν ἐκείνου, τί ἀντ' αὐτοῦ λαμβάνεις.* Conciſa, & vereor ne defecta, oratio; cujus ſententiam, quamcumque in partem verba vertam, non expedio. In Græcis libris nulla varietas: &, quod magis mireris, nullus ex interpretibus adnotationem aliquam adjecit, qua vel dubitationem ſuam ſignificaret, vel ſententiam verborum declararet. Ego, quum nulla ſive certa ſive ſatis probabilis occurreret ratio, qua mederer ulceri, quod verbis iſtis ſubeſſe videbatur, non modo Græca intacta reliqui, ſed & ſub contextu tenui cum Vptono Wolſii verſionem, licet non magis mihi perſpicua viſa eſſet quam Græca verba. Hac parte Wolfius a Græco exemplo diſceſſit, quod illa verba, Ἀλλ' *οὐ τεύξομαι — — ἀντ' αὐτοῦ*, interrogative accepit, cum absque interrogatione efferantur in Græcis libris: cui Vptonus non ſtatim quidem eſt obſecutus, qui non in Græco contextu ſolum interrogationem non indicavit, ſed in verſione etiam interrogandi ſignum (præeunte anonymo editore Lond.) omiſit; at in Notis deinde monuit, interrogative efferenda fuiſſe illa verba. Equidem pariter interrogative ea accipiens, pro Ἀλλ' *οὐ τεύξομαι*, *Ἄλλου τεύξομαι* tentaveram, videndumque putavi, in talem ne fere ſententiam interpretandus ſit hic locus: *(Vide, & ſic cogita tecum:) An aliud aliquid ſimile nanciſcar pro hoc?* Id eſt: Id quod nanciſcar pro eo, quod ex harum rerum genere profundam atque abjiciam, comparari ne poteſt cum hoc quod pro illo projicere oportet? Verbi cauſſa: tribunatus, prætura, (vide vſ. 9.) & ſimilia, comparari ne hæc poſſunt cum fide, cum verecundia, & reliquo animi habitu ſtatuque, quo vir bonus utitur? *Tum ſi illud ipſum*, quod alter tibi magno pretio vendit, *vel maxime nacturus eſſes, cogita, quid pro hoc eſſes accepturus*, quod illi projiciendum eſt; qualia futurus eſſet animi tui habitus ſtatusque, pro illo quem perditurus fuiſſes. *Ego morum modeſtiam habeo*, (*Verſ.* 9.) quam illi projiciam; *ille tribunatum* habet, quem mihi vendat: *ille præturam* habet, quam mihi offert; ego *verecundiam*, quam in ejus gratiam abjecero.

 Sed

Sed hæc ſi teneo (conf. vſ. 7.) atque conſervo; *non oportet me adplaudere, non adſurgere, ubi non decet:* contra, ſi hæc projicio, & quæ alter mihi offert accipio, multa indecore, multa inhoneſte mihi facienda ſunt; & habebo quidem, pro conditione privata & obſcura, qua fueram antea, honores; ſed ſimul pro libertate, qua uſus eram, habebo ſervitutem, &, pro omnibus virtutibus, quas antea habueram, contrarius erit mihi animi habitus ſtatusque. — Cæterum fuit etiam, cum pro λαμβάνεις ſuſpicarer λαμβάνει in tertia perſona legendum: rurſusque tenendo λαμβάνεις, cogitaveram ἀποτυγχάνων fortaſſe pro τυγχάνων ſcriptum oportuiſſe. Sed cumulare conjecturas ſuperſedeo: ſuo fruatur lector judicio.

Verſ. 9. στρατηγίαν, *præturam* verti. Wolfius *imperium*, Vptonus *præfecturam;* minus commode.

Ibid. οὐ κραυγάζω. „Reſpicit ad factiones in theatris. Vide III. 4, 4. IV. 2, 9." VPTON.

Verſ. 10. οὐδὲν δύναμαι παραβῆναι τῶν ἐντολῶν. „Vide I. 25, 3. IV. 7, 17." VPTON.

Verſ. 11. Τήρει τὸ ἀγαθὸν τὸ ἑαυτοῦ ἐν παντί· τῶν δ' ἄλλων τι, κατὰ τὸ διδόμενον *&c.* Sic recte ed. Vpt. Olim, Τήρει δὲ ἀγαθὸν τὸ ἑαυτοῦ &c. Adnotavit vero ad h. l. VPTONVS hæc: „Pro τήρει δὲ, noſter codex τήρει τὸ. Sed ſic ſcribe: Τήρει τὸ ἀγαθὸν τὸ ἑαυτοῦ ἐν παντί. Τῶν δ' ἄλλων τί; Κατὰ τὸ διδόμενον, μέχρι τοῦ εὐλογιστεῖν ἐν αὐτοῖς. *Conſervato tuum proprium bonum in omni re. Quid cætera vero? Quatenus data ſint; quamdiu rectam rationem & delectum in iis habeas.* Verbum Stoicorum εὐλογιστεῖν. Laërtius in vita Zenonis, VII. 88. Ὁ μὲν οὖν Διογένης τέλος φησὶ ῥητῶς, τὸ εὐλογιστεῖν ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ. *Diogenes Babylonius diſerte finem eſſe ait, in earum rerum, quæ ſecundum naturam ſunt, ſelectione rationem adhibere.* Vbi conſule Menagium. Cic. de Fin. II. 11. *Stoicis* (finis bonorum eſt) *conſentire Naturæ; quod eſſe volunt e virtute, id eſt, honeſtate vivere: quod ita interpretantur, vivere cum intelligentia earum rerum, quæ natura evenirent, eligentem ea quæ eſſent ſecundum naturam, rejicientemque contraria.* Et lib. III. [c. 4.] *Cum enim virtutis hoc proprium ſit, earum rerum, quæ ſecundum naturam ſint, habere delectum.*" — In iſtam ſcripturam, τήρει τὸ ἀγαθὸν, cum Vptoni codice conſentiunt

sentiunt nostri tres. Quod vero deinde sic scribi vult vir doctus, Τῶν δ' ἄλλων τί; idque interpretatur, *Quid cætera vero?* valde equidem dubito, illamne loquendi formulam agnoscat Græci sermonis usus: eique rationi adeo non favet nostrorum librorum scriptura, ut post ἄλλων τι ne ulla quidem in his distinctio, ne comma quidem, ponatur. Mihi τὶ in ista dictione idem videbatur valere, ac ἕκαστον, πᾶν τι, *unumquodque*, vel ὅ τι ἂν εἴη, *quidquid sit*; quæ acceptio pronominis τὶς minime infrequens. Sic apud Polyb. III. 71, 4. καί τι γένος ἀκανθῶν, *& quodlibet spinarum genus*.

Ibid. εὐλογιστεῖν ἐν αὐτοῖς. ἐν deest pb. absorptum a litera finali verbi præcedentis.

Ibid. κωλυθήσῃ. Sic recte nostri libri omnes. Mendose καλυσθήσῃ ed. Ven. qui error in reliquas omnes editiones est propagatus.

Vers. 12. ἐξηγητὴν δεῖ γενέσθαι. Nescio qui factum ut ἐξηγητὰ excuderetur in ed. Ven. quod cæteræ omnes ante Vptonum tenuerunt; quamquam ἐξηγητὴν aut ἐξηγητὰς corrigendum jam olim monuerat Wolfius. Verum e suo codice restituit Vpt. cum quo faciunt nostri pabc.

Ibid. οὐ τοῖς Μασουρίου καὶ Κασσίου. Κασίου pe. *Non Massurii aut Cassii legibus*. Celeberrimi isti fuerunt Jurisconsulti, quorum de priore sic scribit Athenæus lib. XIV. Deipnosoph. Μασούριος ὁ πάντα ἄριστος καὶ σοφὸς, καὶ γὰρ νόμων ἐξηγητὴς οὐδενὸς δεύτερος. De *Cassio* apud Corn. Tacitum lib. XII. Historiæ Augustæ [Annal. XII. 12.] ita scriptum reperies: *Ea tempestate Cassius cæteros præeminebat peritia legum.* "Fuit sub Claudio & Nerone Imperatoribus." SCHEGKIVS.

Masurius Sabinus, Jurisconsultus & eques Romanus, primum ab Augusto, deinde a Tiberio, ut sibi de jure respondendi [respondere] liceret, obtinuit. Ejus meminit Persius, Sat. V. 90.

Excepto si quid Masuri rubrica notavit.

Meminit quoque A. Gellius lib. IV. c. 20. Item Plinius in Nat. historia, Athenæus lib. XIV, aliique. Scripsit libros Fastorum, Memorabilium, de Indigenis, de Furtis, de Jure Civili. *C. Cassius Longinus*, Jurisconsultus, ex illo inclyto C. Cassio Cæsaris interfectore ortus, Consul erat imperante Tiberio, Syriæ præfecturam a Claudio accepit, a Nerone in exilium actus est; tandem a

Vespasiano revocatus diem obiit in Vrbe supremam. Vide Taciti Annal. lib. XII. s. 12. Interea notandum est, Jurisconsultos in duas sectas divisas fuisse; altera secta dicebatur *Sabiniana* & *Cassiana*, a Masurio Sabino & C. Cassio; altera *Proculeiana* & *Pegasiana*, a Proculo & Pegaso. *Proculeiani* a partibus erant Stoicorum; non ita *Sabiniani* & *Cassiani*: unde ista forsan Epicteti sugillatio, οὐ τοῖς Μασουρίου καὶ Κασσίου. Facta autem a Jurisconsultis divortia temporibus Augusti; namque illa aetas duo pacis decora tulit, Antistium Labeonem, & Atteium Capitonem. Vide Tacit. Annal. III. 75. Labeo erat incorrupta mente, Stoicae disciplinae & libertatis amantissimus: ei successerunt Nerva, Proculus, Pegasus. Capito morum erat ab antiquis traditorum studiosus, temporibus atque aulae servientior: hujus itaque doctrinam complexi sunt Masurius Sabinus & C. Cassius Longinus.

CAPVT IV.

Vers. 1. οἷον ἂν ᾖ. Ante Vpt. οἷον ἐὰν ᾖ edebatur. Vbi SHAFTESBVR. adnotavit, forte οἷον ἂν ᾖ scribendum; & sic edidit Vptonus, praeeunte ipsius codice. Nostri pabc. cum olim vulgatis faciunt: & parum refert.

Vers. 2. Τί οὖν διαφέρει, ἀρχῆς ἐπιθυμεῖν, ἢ ἀναρχίας; Corrupte, ἄρχειν ἐπιθυμίας, ἢ ἀνχρχίας; ed. Ven. & Bas. Vbi WOLFIVS: „Lego ἀρχῶν ἐπιθυμίας ἢ ἀναρχίας, scil. ἐπιθυμίας." — Genevensis autem sic edidit: ἄρχειν ἐπιθυμία ἢ ἀναρχίας; quod tenuere Col. Cant. Lond. — „Rectius vero noster codex, ἀρχῆς ἐπιθυμεῖν ἢ ἀναρχίας." VPTON. — Et perspecte hoc recepit hic editor; neque aliter dant pabc. Et sic ex conject. legendum viderat Meibomius. τοῦ ἄρχειν ἐπιθυμία, correxerat Salmas. Nota vero particulam οὖν, eamdem fere vim habentem ac γοῦν, *sane*, *certe quidem*, vel idem fere valentem ac γάρ, *nam*, *enim*. conf. cap. 11, 2.

Vers. 3. ἀσπασμοί. Conf. vs. 37.

Vers. 4. εἰ μὲν γὰρ ἐπ᾽ αὐτὸ καταστρέφεις τὸ ψυχαγωγηθῆναι ἢ μαθεῖν τι, ψυχρὸς εἶ καὶ ταλαίπωρος. Sententia minime obscura, sed in verbis turbas nonnullas civerat librariorum negligentia. Ante nos editi omnes sic dabant: εἰ μὲν γὰρ ἐπ᾽ αὐτοῦ καταστρέφεις, ἐπ᾽ αὐτὸ τὸ ψυχαγωγῆσαι ἢ μαθεῖν, τί ψυχρὸς

χρὸς εἶ, καὶ ταλαίπωρος; Vbi hæc adnotarunt Interpretes: „Fortaſſis εἰ μὲν γὰρ ἐπ᾽ αὐτοῦ καταστρέφεις, ἢ ἐπὶ τοῦ ψυχαγωγηθῆναι καὶ μαθεῖν. *Si tantum legis ut legas*, hoc eſt, *fallas tempus*, *aut delectationis & cognitionis gratia*, non actionis & emendationis ergo." WOLFIVS. — „Sed nil mutandum præter interpunctionem. Lego μαθεῖν τι, ψυχρὸς εἶ *&c.* ſine interrogatione. Sic ſtatim infra, πράξων τι, & rurſus infra, (vſ. 14.) μαθεῖν τί λέγεται." COM. SHAFTESBVR. — „εἰ μὲν γὰρ αὐτοῦ καταστρέφει, ἐπ᾽ αὐτὸ ἢ μαθεῖν τι, ψυχρὸς εἶ καὶ ταλαίπωρος. (Sic quidem Salmaſii adnotationem retulit Relandus; verum haud dubie non ex Salmaſii mente, ſed amanuenſis errore, qui illam adnotationem de Salmaſii exemplo deſcripſit, καταστρέφει ſcriptum pro καταστρέφεις, & omiſſa poſt ἐπ᾽ αὐτὸ duo verba τὸ ψυχαγωγηθῆναι. Ipſe vir doctus in lectione olim vulgata nil aliud mutatum voluit, niſi ut in ἐπ᾽ αὐτοῦ καταστ. deleretur præpoſitio ἐπ᾽, & ut τί interrogativum, in indefinitum τι converteretur, ac cum μαθεῖν jungeretur.) — „ἐπ᾽ αὐτοῦ τοῦ ψυχαγωγηθῆναι." MEIBOMIVS. — „ἐπ᾽ αὐτοῦ — — ἐπ᾽ αὐτὸ. Horum alterum eſt delendum. Dele itaque ἐπ᾽ αὐτοῦ. Nam librarius in contextum recepit & voces corruptas & correctionem iſtarum vocum. Sic itaque lege: Εἰ μὲν γὰρ καταστρέφεις ἐπ᾽ αὐτὸ τὸ ψυχαγωγηθῆναι, ἢ μαθεῖν τι, ψυχρὸς εἶ καὶ ταλαίπωρος. omiſſa interrogatione." VPTON.

Noſtri codices nihil a ſcriptura olim vulgata recedunt, niſi quod pro ἐπ᾽ αὐτὸ τὸ ψυχαγ. in pc. ἐπ᾽ αὐτῷ τῷ ψυχ. ſcribitur. Cæterum non una parte corruptum eſſe id quod vulgo hic legebatur, ſatis adparet; quænam in quaque parte ſit veriſſima emendandi ratio, dubitari nonnihil poteſt. Corruptum ſtatim haud dubie illud erat, εἰ μὲν ἐπ᾽ αὐτοῦ καταστρέφεις ἐπ᾽ αὐτὸ τὸ ψυχ. Sonat verbum καταστρέφειν *terminare, finire;* (quem uſum hujus verbi obiter tetigimus in Not. ad Il. 2, 17.) & conſtruitur cum accuſativo rei quæ terminatur, & cum ἐπὶ ſequente accuſativo ejus rei in quam illa exit, in qua illa finitur. Sic habes καταστρέφειν τὴν διήγησιν ἐπὶ τὰς ῥηθείσας πράξεις, *narrandi finem facere in prædictis rebus;* apud Polyb. III. 4, 1. (Pro ἐπὶ cum accuſ. poteſt etiam εἰς præpoſitio poni, cujus uſus apud H. Stephanum exempla invenies, quæ nunc non moramur.) Poteſt vero eadem præpoſitio ἐπὶ,

eadem

eadem fere notione, cum genitivo etiam construi, ut apud eumdem Polyb. III. 118, 10. *ταύτην τὴν βίβλον ἐπὶ τούτων τῶν ἔργων καταστρέψομεν, librum hunc in his rebus claudemus.* Constructionis cum dativo, qua noster codex pc. utitur, nullum aliud exemplum compertum habeo: possit tamen fortasse etiam hæc ratio defendi ex verbi *καταλήγω* (quod eamdem vim habet) simili constructione apud M. Antonin. IV. 20. *τὸ καλὸν, ἐξ ἑαυτοῦ καλόν ἐστι, καὶ ἐφ' ἑαυτῷ καταλῆγον.* Porro vero etiam cum adverbio *ὧδε* (*hic, hoc loco*,) construxit idem Polyb. VI. 57, 10. *τὸν περὶ Πολιτείας λόγον ὧδέ πη καταστρέφομεν, sermoni de Republica finem hic facimus.* Jam hic apud Epictetum diversa quidem nonnihil notione usurpatur hoc verbum, *de fine quem spectamus, quo tendimus, ultra quem nihil amplius quærimus;* (prorsus ut cognatum verbum *καταλήγω*, infra, vs. 14. *αὐτοῦ καταλήγομεν, μαθεῖν τί λέγεται, in hoc subsistimus; hunc finem statuimus nostræ lectionis, ut discamus quid dicatur; nihil amplius quærimus:*) sed id non obstat quo minus, quemadmodum idem verbum *καταλήγω*, sic & hoc *καταστρέφω* in utroque significatu eadem ratione construatur. Itaque poterat quidem Epictetus id, quod hoc loco dicere voluit, vel sic efferre, *εἰ μὲν γὰρ καταστρέφεις* (nempe *τὸ ἀναγνῶναι*) *ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ψυχαγ.* vel *ἐπ' αὐτὸ τὸ ψυχαγωγ.* ac fortasse etiam *ἐπ' αὐτῷ τῷ ψυχ.* dicere potuerat. Sed illud fieri non poterat, ut simul *ἐπ' αὐτοῦ* & *ἐπ' αὐτὸ τὸ* (vel *ἐπ' αὐτῷ τῷ*) jungerentur. Quare, quum in *ἐπ' αὐτὸ τὸ* libri consentirent pæne omnes, idque ipsum per se commodissimum videretur; (conf. M. Antonin. IX. 31.) adsensus hactenus Vptono sum, ut tenendum hoc, & abjicienda verba *ἐπ' αὐτοῦ* judicarem; sed ita, ut in locum horum verborum illa *ἐπ' αὐτὸ*, quæ vulgo post *καταστρέφεις* ponebantur, reponerentur. Amat enim illam verborum trajectionem Epictetus noster; eaque ratione facilius etiam intelligi videbatur erroris origo. Potuerat etiam, quemadmodum vs. 14. *αὐτοῦ καταλήγομεν* ait, (& quemadmodum Polybius *ὧδε καταστρέφομεν* dixit) sic hoc loco *εἰ μὲν αὐτοῦ καταστρέφομεν* dicere, quæ Salmasii fuit conjectura; sed si *αὐτοῦ* hic dixisset, videtur deinde non *ἐπ' αὐτὸ τὸ*, sed *ἐπ' αὐτοῦ τοῦ* fuisse subjecturus. Jam quod *τί ψυχρὸς εἶ* vulgo scriptum erat, id rursus haud dubie perperam factum; & in promtu erat emendatio post Shaftesburium & Salmasium ab Vptono commendata,

μαθεῖν

μαθεῖν τι, quam in contextum recepi. Quod si tamen conferas quod infra ait, αὐτοῦ καταλήγομεν; μαθεῖν τί λέγεται, suspicari licebit, hic etiam, quoniam in τί interrogative expressum libri consentiunt omnes, sic fortasse scriptum olim fuisse, μαθεῖν τί λέγεται, & librarii alicujus negligentia, cujus de exemplo nostra fluxere, intercidisse verbum λέγεται. Quod porro ait, ψυχρὸς εἶ, *frigidus es*, hoc dicit, *frivolus es*, *levis*, *vanus*, *inutilis*, *frigi otio indulgens*. Denique quod vulgo καὶ ταλαίπωρος addiderunt, jam aliquoties duo ista vocabula, ψυχρὸς & ταλαίπωρος, juncta vidimus in his Disfert. III. 22, 51. IV. 1, 14. quibus locis ἀταλαίπωρος utique corrigendum videri monui. Hoc loco temperare mihi non potui, quin hoc ipsum ἀταλαίπωρος in contextum reciperem, i. e. *delicatulus*, *mollis*, *molestiam fugiens*, *laboris impatiens*. Vide Notas ad loca modo citata, & conf. I. 29, 55.

Vers. 6. Νῦν καλοῦμαι, πράξων τι· *&c.* Sapienter de duabus rebus admonet librorum heluones. Primo: ubi tempus postulat ut agamus, ibi officiis vitæ servandis ostendere debemus, quid lectionibus nostris profecerimus. Deinde, (vers. sq.) si augendæ frugiferæ scientiæ desiderio vere capimur, cogitemus, eam non ex libris tantum hauriri, sed & ex propria observatione parari earum rerum, quæ nos ambiunt & circumcirca nos geruntur, & ex hac quidem multo certius rectiusque.

Ibid. προσέξων τοῖς μέτροις ἃ δεῖ τηρεῖν. „Vide IV. 6, 26. Ita Horatius lib. II. Epist. 2. vs. 143.

Et veræ numerosque modosque ediscere vitæ.

M. Anton. III. 1. τοὺς τοῦ καθήκοντος ἀριθμοὺς ἀκριβοῦν. ubi vide Gatakerum." VPTON.

Vers. 7. προσέχω τοῖς ἀνθρώποις — — ἐπ' ἐμαυτὸν ἐπιστρέφω. „Optime noster codex ἐπ' ἐμαυτόν, cum alii legunt ἐπ' αὐτόν. Non aliter autem Horat. lib. I. Sat. 4.

— Neque enim, cum lectulus, aut me
porticus excepit, desum mihi. Rectius hoc est:
hoc faciens vivam melius: sic dulcis amicis
occurram. Hoc quidem non belle: numquid ego illi
imprudens olim faciam simile? Hæc ego mecum
compressis agito labris."

VPTON. — ἐπ' ἐμαυτόν, ut Vptoni codex, sic & nostri dabant pabc. & sic ex conj. correxerat Meibom. Est autem

autem *ἐπ' ἐμαυτὸν ἐπιστρέφω*, ſcil. *τὸν νοῦν*, *in me ipſum convertor*, *me ipſum animadverto & obſervo*. Sic III. 22, 39. & Enchir. c. 10. Pro *ἐπιστρέφω* vero h. l. commode *ἐπιστρέφων* in participio ſcriberetur.

Ibid. Pro *οὐ κακοήθως*, perperam *οὐκ ἀήθως* habet pc.

Ibid. *εἰ ταῦτα κἀγώ.* Sic pac. recte cum edd. Sed *εἶτα κἀγὼ* pb.

Ibid. *πῶς οὖν παύσομαι;* „Forſan legendum, inquit Gatakerus, ad M. Anton. lib. X. ſ. 30. *ἁμαρτάνω, ὅπως οὖν παύσομαι.* *quo modo*, ſive *ut*, *id ulterius facere deſiſtam*. Sed emendatione non opus eſt.“ VPTON. — Meibomius ſic interpungendum ſcribendumque cenſuerat, *Πῶς; οὐ παύσομαι;*

Verſ. 8. *οὐκ ἀρκῇ.* *οὐκ ἀρκεῖ* pb. quod ferri poterat, intelligendo *σοί*. Sed præſtat vulgatum, quod & habent pac.

Ibid. *καθ' ἃ ἀνέγνωκας ἐσθίειν.* „De hac re vide lib. I. cap. 13.“ VPTON.

Verſ. 10. *τὰ γινόμενα.* *γενόμενα* pa. ſed eadem manu ſuperne adnotata altera lectio.

Verſ. 11. *οὐχὶ γὰρ ἐπὶ τὸ βιοῦν παρασκευή τις ἐστιν αὕτη;* Perperam olim *παρασκευῇ* & *αὐτῇ* ed. Ven. & Baſ. Vbi: „Lego *παρασκευή τις ἐστιν αὕτη.*“ WOLFIVS. — „Atque ita noſter codex & editio Salmant.“ VPTON. — Et ſic fere jam edebatur inde ab edit. Genev. Et in *παρασκευή τις* conſentiunt noſtri pabc. *αὐτῇ* vero cum ed. Ven. & Baſ. habent codd. pac. ſed *αὐτά* pb. quod fortaſſe verum eſt, intelligendo *βιβλία*. Pro *ἐπὶ τὸ βιοῦν*, perperam *τὸ ἐπιβιοῦν* pc.

Verſ. 12. *τούτου ἕνεκα ἐγυμνάζου.* *τούτου ἕνεκα μὴ γυμνάζου;* pc. Debebat *μὴ ἐγυμνάζου;* quod non abſurdum. Eodem pertinet, quod & deinde poſt *ἁλτῆρες;* poſt *ἁφή;* & poſt *νεανίσκοι;* interrogandi ſigna ponit, ubi e ſuperiori dictione particula negativa ex communi repetita intelligi debet; quod tamen nonnihil incommodi habere videtur.

Ibid. *ἐπὶ τούτῳ.* „Sic noſter codex; alii *ἐπὶ τοῦτο.*“ VPTON. In *ἐπὶ τοῦτο* cum olim editis conſentiunt noſtri codd. pabc. non male.

Ibid. *οἱ ἁλτῆρες, ἡ ἁφή.* „Vide ad I. 4, 13. & ad III. 15, 4.“ VPTON.

Ibid.

Ibid. οἱ νεανίσκοι. Vide I. 24. 1. I. 29. 34.

Verſ. 13. Οἷον αἱ ἐπὶ τοῦ. Particulam αἱ, quam ignorant vulgo omnes, ex conjectura in contextu jam poſueram, cum eamdem in cod. noſtro pc. diſerte expreſſam inveni. Adjiciendam eam monitum etiam olim a Meibomio video.

Ibid. συγκαταθετικοῦ τόπου. „Tertius hic in philoſophia locus. Vide ad lib. III. cap. 2." VPTON.

Ibid. τῶν μὲν καταληπτῶν, τῶν δ' ἀκαταλήπτων. „M. Antonin. V. 10. Τὰ μὲν πράγματα ἐν τοιαύτῃ τρόπον τινὰ ἐγκαλύψει ἐστὶν, ὥστε Φιλοσόφοις οὐκ ὀλίγοις, οὐδὲ τοῖς τυχοῦσιν, ἔδοξε ἢ (dele ἢ, [niſi aliud membrum orationis intercidit] παντάπασιν ἀκατάληπτα εἶναι. πλὴν αὐτοῖς γε τοῖς Στωικοῖς δυσκατάληπτα δοκεῖ. Vbi vide Gatakerum." VPTON.

Ibid. θέλοιμεν. „Sic noſter codex; alii ἔχοιμεν." VPTON. — ἔχοιμεν debebat etiam noſter pc. in quo mendoſe quidem ἔχομεν ſcriptum.

Verſ. 14. αὐτοῦ καταλήγομεν, μαθεῖν τί λέγεται. Perperam καταλέγομεν ed. Cantab. operarum errore, in ed. Lond. anon. & Vpt. propagato, de quo monuit Vpt. in Notis. De dictione conf. dicta ad vſ. 4. Habes ſimiliter apud M. Antonin. V. 34. ἐνταῦθα τὴν ὄρεξιν καταλήγειν, *hic terminare adpetitionem, nihil ultra hoc adpetere.* Et apud eumdem IX. 31. ὁρμὴ καὶ πρᾶξις καταλήγουσα ἐπ' αὐτὸ τὸ κοινωνικῶς πρᾶξαι.

Verſ. 15. Θέλεις τὰ μὴ ἐπί σοι. Ante Vpt. corrupte τοὺς μὴ edebatur. Sed: „Fortaſſe, τὰ μή." WOLF. — „Atque ita noſter codex." VPTON. — Nec aliter noſtri tres. τὸ μὴ in ſuo exemplo correxerat Meibom.

Verſ. 16. Εἰ δὲ τὰ περὶ ὁρμῆς &c. „Reſpicit ad tres in Philoſophia locos." VPTON. — Vide lib. III. cap. 2.

Ibid. παρ' αὐτά. „Forſan παρ' αὐτάς, id eſt, σχέσεις. Sed altera lectio defendi poteſt." VPTON. — Vulgatam pertinaciter tenent libri omnes. Intellige παρὰ τὰ περὶ τῶν σχέσεων (vel περὶ καθηκόντων) λεγόμενα vel παραγγελλόμενα ἐν τοῖς βιβλίοις.

Verſ. 17. τὰ ἔργα ἀποδιδόναι τὰ κατάλληλα. Corrupte ante Vpt. τὰ κατ' ἄλλα edd. WOLFIVS vero: „Lego τὰ κατάλληλα." — Eodem modo Salmaſius correxerat. Atque: „Ita noſter codex; recte. Vide Indicem in

voce

voce κατάλληλος." VPTON. — τὰ κατ' ἄλλα pa. τὰ κατ' ἄλλων pc. sed recte τὰ κατάλληλα pb.

Vers. 18. ὁρμῇ ἐχρησάμην ὡς παραγγέλλεται ὑπὸ τῶν Φιλοσόφων, ὀρέξει οὐκ ἐχρησάμην. „Vide quæ notavimus ad lib. III. c. 2. in initio, & ad III. 12, 8. Adde III. 13, 21. Enchir. c. 2. M. Anton. XI. 37." VPTON.

Ibid. ὀρέξει οὐκ ἐχρησάμην. „Aut negatio redundare videtur, ut ἀπὸ κοινοῦ intelligatur, ὡς παραγγέλλεται ὑπὸ τῶν Φιλοσόφων, aut addendum πρὸς τὰ ἀπροαίρετα." WOLFIVS. — „Male Wolf. Vide quæ supra notavi." VPTON.

Ibid. τὸ ἀΦεκτικόν. Mendose τὸ ἀΦετικὸν ed. Ven. Baf. Gen. Col. Cant. Vbi WOLFIVS: „ἀΦετικὸν, ab ἀΦίημι. Fortaffis τὸ ἀΦεκτικὸν, ab ἀπέχομαι."

Ibid. τὸ ἀνεκτικὸν ἐγύμνασα, τὸ ἀΦεκτικόν. Sic noster codex, & editio Salmant. Sic III. 20, 9. τὸ ἀνεκτικόν μου γυμνάζει. & II. 22, 20. τηρεῖν τὸν ἀνεκτικὸν, τὸν ἀΦεκτικόν. & IV. 8, 20. πῶς ἀνέχομαι, πῶς ἀπέχομαι. A. Gellius lib. XVII. cap. 19. *Præterea idem ille Epictetus, quod ex eodem Favorino audivimus, solitus dicere est, duo esse vitia multo omnium gravissima ac teterrima*, Intolerantiam, & Incontinentiam; *quum aut injurias, quæ sunt ferendæ, non toleramus neque ferimus, aut a quibus rebus voluptatibusque nos tenere debemus, non tenemus. Itaque, inquit, si quis hæc duo verba cordi habeat, eaque sibi imperando atque observando curet; is erit pleraque impeccabilis, vitamque vivet tranquillissimam. Verba duo hæc dicebat*, Ἀνέχου καὶ Ἀπέχου. M. Anton. V. 33. Ἀνθρώπους δὲ εὖ ποιεῖν, καὶ ἀνέχεσθαι αὐτῶν καὶ ἀπέχεσθαι. Notandum est in pulcherrima Cebetis Tabula, quod sorores esse dicuntur Ἐγκράτεια, & Καρτερία." VPTON. — Ἀφεκτικὸν, pro mendoso ἀΦετικὸν, ante Vpt. in contextu reposuit anon. Lond. Et sic dant codd. nostri pac.

Vers. 19. ὅτι καὶ αὐτοὶ ἄλλον τρόπον ὅμοιοι τοῖς πολλοῖς γινόμεθα. *nos ipsos etiam* (nempe qui nos putamus multum differre a vulgo, & longe antecellere vulgares homines rebus externis cupide studentes) *alio modo similes esse vulgo.* Nempe, dum viam oppositam sequimur, dum ab altera parte aberramus, non minus rectæ rationi adversamur, non minus fine excidimus, non minus contra rationem agimus, quam vulgus hominum.

minum. conf. vſ. 1 ſq. Pronomen *αὐτοὶ*, *nos ipſos*, quod ignorabant vulgo omnes, opportune dedit noſter codex pc. unde illud adſcivi.

Ibid. & vſ. 20. *Ἄλλος φοβεῖται μὴ οὐκ ἄρξῃ· σὺ μὴ ἄρξῃς. Μηδαμῶς, ἄνθρωπε· ἀλλ' ὡς καταγελᾷς τοῦ φοβουμένου μὴ οὐκ ἄρξαι, οὕτω καὶ σαυτοῦ καταγέλα.* Corrupte admodum hic locus legebatur in editis & manuſcriptis. Ante Vptonum editi omnes, conſentientibus tribus noſtris codicibus, ſic legebant diſtinguebantque: *ἄλλος φοβεῖται μὴ οὐκ ἄρξῃ· μὴ συνάρξῃς μηδαμῶς ἄνθρωπε, ἀλλ' ὡς καταγελᾷς τοῦ φοβουμένου μὴ ἄρξαι, &c.* Ibi WOLFIVS adnotaverat: „Sententia poſtulat *σὺ μὴ ἄρξῃς.*" — & in eam ſententiam in verſione interpretatus erat hunc locum. VPTONVS vero: „Recte, inquit, noſter codex, *μὴ σύ γ' ἄρξῃς, μηδαμῶς ἄνθρωπε.*" — In contextu vero idem Vptonus ſic poſuit: *ἄλλος φοβεῖται μὴ οὐκ ἄρξῃ· μὴ σὺ ἄρξῃς μηδαμῶς ἄνθρωπε. ἀλλ' ὡς καταγελᾷς τοῦ φοβουμένου μὴ ἄρξαι &c.* hac ſubjecta verſione: *Alius timet ne careat magiſtratu, tu vero ne ſit unquam gerendus tibi magiſtratus, homo. Sed quemadmodum derides metuentem ne magiſtratu careat*, &c. Mihi vero viſum erat, & antecedentia (vſ. 1 ſq.) & ſequentia (vſ. 23 ſqq.) deſiderare utique emendationem a Wolfio propoſitam, *σὺ* (ſcil. *φοβῇ*) *μὴ ἄρξῃς*, quam in contextum recepi, & hæc verba a ſequentibus, *μηδαμῶς ἄνθρωπε*, interpoſito puncto ſeparavi. (Eandem emendationem a Salmaſio quoque video commendatam, ac fere etiam a Meibomio, niſi quod Meibomius verbum *συνάρξῃς* teneri poſſe putavit, hoc modo, *σὺ δὲ μὴ συνάρξῃς.*) Denique toto hoc loco verſionem Wolfii ad verbum tenui. Quo pertineat illud *Μηδαμῶς*, (*nequaquam, minime vero!*) abſolute ſic poſitum, facile intelligitur: nempe, *Nequaquam hoc præclare factum putato! Nequaquam tibi perſuade, ſic te diſſimilem eſſe vulgo, ſic te vulgo præſtare!* Suſpicari tamen licet, unum fortaſſe aut alterum verbum hic in Græcis exemplis intercidiſſe. Deinde vero, quod Wolfius in verſione poſuit, quemadmodum derides *metuentem ne magiſtratu careat*, quod ipſum & Vptonus tenuit; rectiſſime quidem his verbis ſententiam Epicteti expreſſam putavi, ſed ea ſententia in Græcis verbis, qualia vulgo exhibebant libri omnes, non contineri mihi viſa erant:

itaque pro μὴ ἄρξαι, quod vulgo legebatur, omnino μὴ οὐκ ἄρξαι scribendum putavi.

Verf. 20. ὑδροφόβον. Sic fcripfi cum noftro cod. pc. Cæteri vulgo omnes ὑδροφόβαν, cui formæ nec ufus fermonis, quod quidem noverim, nec analogia favet. De aliis ad hunc verf. pertinentibus vide Notam proxime præcedentem.

Verf. 21. Εἰ ταύτῃ φίλον τῷ Θεῷ &c. „Vide Enchir. c. 52, 3." VPTON.

Ibid. Δοκεῖς, Σωκράτης — — εὐκόλως ἂν ἐστρατεύσατο. Nota ellipfin particulæ ὅτι. Conf. ad III. 23, 12.

Ibid. ὁσάκις ἐστρατεύσατο. „Socrates apud Platonem meminit militiæ fuæ ad Amphipolim, Potidæam ac Delium. Vide ad IV. 1, 160." VPTON.

Ibid. νῦν δ' ἐνθάδ' ἀτυχῶ. Deeft particula δὲ pc.

Verf. 22. ἐν τῇ φυλακῇ παιᾶνας ἔγραφεν. „Vide Laërt. in vita Socratis, lib. II. f. 42. Plato in Phædone p. 60. [c. 4. p. 163. ed. Forft.] vocat hunc hymnum in Apollinem, τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον: Laërtius vero, παιᾶνα; cujus hæc funt verba: Ἀλλὰ καὶ παιᾶνα κατά τινας ἐποίησεν, οὗ ἡ ἀρχή·

Δήλι' Ἄπολλον, χαῖρε, καὶ Ἄρτεμι, παῖδε κλεεινώ.

Themift. Orat. II. p. 27. edit. Par. Καὶ ἔστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τόνῳ ἐξαμέτρῳ πρὸς τὸν Θεόν. *Et extat heroicis numeris a Socrate conditum prooemium in laudem Apollinis.* Verumenimvero nullus dubito, quin carmen iftud, quod, fub nomine Socratis, temporibus Laërtii & Themiftii divulgabatur, fophiftæ nefcio cujus figmentum fuerit." VPTON.

Verf. 23. ὅτι πᾶν ὃ ἔξω &c. Nil opus eft, ut Gatak. ad Anton. III. 6. corrigendum fufpicemur ὅτι εἰ πᾶν ὁτιοῦν &c. Abfolute pofitum πᾶν intelligi debet, *Quidquid fit quod magni feceris.* De re conf. Enchir. c. 23.

Verf. 24. δόξον ἐν Ὀλυμπίᾳ εἶναι, *finge, Olympiæ te effe.* Vulgo omnes, δόξον Ὀλύμπια εἶναι. Quod non diffiteor ferri potuiffe, hac fententia, *finge Olympia hæc effe.* Sed probabilius vifum eft alterum, quod dedit nofter cod. pc. In vulgata fcriptura, abforpta erat particula ἐν a litera ν, in quam definit verbum præcedens.

Ibid.

Ibid. πανήγυριν αὐτὸν (fcil. τὸν θόρυβον, *de quo conquereris*) ἥγησαι. „Vide ad II. 14, 23." VPTON.

Ibid. ἄλλος ἄλλο τι κέκραγεν. Quatuor ifta verba ignorant edd. omnes. Sed agnofcunt ea tres noftri pabc. cum Vptoni codice; itaque in contextum recipere non dubitavi.

Ibid. καὶ τίς ἡμῶν οὐ χαίρει &c. Sunt tamen nonnulli haud ita faciles, fed jufto morofiores; ad quos pertinet illud præceptum, quod habes in Enchir. c. 4.

Ibid. αὐτῆς ἀπαλλάσσεται. Nullam cauffam video, cur cum Meibomio αὖθις pro αὐτῆς fcribendum fufpicemur.

Verf. 25. τὸ μέλι σαπρὸν, ἀνατρέπει γάρ μου τὴν ἕξιν. „Schegkius, *Mel vitiofum, facit enim naufeam.* Wolfius: *Mel moleftum, evertit enim habitum meum.* Mihi in his verbis deeffe nonnulla videntur: τὸ μέλι σαπρὸν, ἀνατρέπει γάρ μου τὴν ἕξιν· λάχανα οὐ θέλω. Nihil adjuvant codices; neque meæ conjecturæ mihi ipfi placent." VPTON. — Ego in prædictis verbis nihil magnopere defideraveram. Fieri quidem poteft, ut poft illa, λάχανα οὐ θέλω, alia nonnulla fuerint olim pofita, quæ interciderint: fed nihil urget, ut id nobis perfuadeamus. Pro ἀνατρέπει, mendofe ἀνατρέπει habet fola ed. Baf. Ad τὴν ἕξιν notavit MEIBOMIVS: „Quid fi legamus τὴν ὄρεξιν."

Ibid. οὕτω καὶ, σχολὴν οὐ θέλω. *Ita etiam: Otium nolo, &c.* Id eft; *fimiliter faciunt ii, quorum alius clamat, Otium nolo; folitudo eft: alius, Turbam nolo, &c.*

Ibid. ἐρημία ἐστί. „Vide I. 12, 20. & lib. III. cap. 13." VPTON.

Verf. 26. Ἀλλ' ἂν μὲν. Pro μὲν eft μὴν in ed. Vpt. operarum errore.

Ibid. μετ' ὀλίγων. „Sic nofter codex & edit. Salmant." VPTON. — Eodem modo noftri codd. pabc. Perperam olim μετ' ὀλίγον ed. Ven. Baf. Gen. Col. Vbi jam WOLFIVS monuerat: ὀλίγων lege." — Eodem modo Meibom. Et fic correxit editor Cantabr.

Ibid. λάλει σεαυτῷ. „Vide ad III. 13, 7." VPTON.

Ibid. ἐξεργάζου τὰς προλήψεις. „Vide lib. I. cap. 22." IDEM.

Verf. 27. βλέπων. ἀνθρώπους πολλοὺς ὅταν βλέπων pa. male.

Verſ. 28. Ἀλλὰ κατακραυγάζουσί μου. „*At clamores contra tollunt.* Opponitur ἐπικραύγαζε, IV. 2, 9.“ VPTON.

Ibid. δύναμις ἡ ταῖς Φαντασίαις χρηστική; „Vide I. 1, 5.“ IDEM.

Ibid. καὶ τίς σε κωλύει. Placuit hoc, quod dedit noſter pc. Cæteri cum editis, κωλύσει.

Verſ. 29. Σὺ μόνον μέμνησο. Sic recte editur inde a Genev. & ſic codices noſtri pab. Corrupte μέμνησε ed. Ven. & Baſ. μέμνησαι pc.

Verſ. 30. ἀναγινώσκειν, ἀκούειν, παρασκευάζεσθαι. „Deeſt vox ἀκούειν in aliis codicibus, noſtro excepto. Sed vide infra, vſ. 40.“ VPTON. — Ignorabant id verbum editi; ſed agnoſcunt ſcripti noſtri libri omnes.

Ibid. μέχρι τίνος γυμνασθήσῃ μόνος; Suſpicari licebat μόνον. *Quousque ſolummodo exercitaberis?* Sed & μόνος ferri poteſt, *Quousque exercitaberis ſolus?* nempe in *ſcholæ ſolitudine;* ut reſpiciat id quod vſ. 26. dixit, ὥστε μόνον ἢ μετ' ὀλίγων διεξάγειν. Sed non diffiteor, μόνον me maluiſſe.

Ibid. πότερον τῶν ἀξιονίκων, ἢ τις τῶν ἀθλητῶν εἶ ἐκείνων, &c. Vulgo eamdem fere ſententiam verbis aliter nonnihil digeſtis expreſſerunt, in hunc modum: ἤδη καιρὸς γνῶναί σε, πότερον τῶν ἀξιονίκων εἶ τις ἀθλητῶν, ἢ ἐκείνων &c. Sic quidem editi omnes, & noſtri codices pab. Ad quæ verba VPTONVS hæc adnotavit: „Noſter codex, τί οἶδας ἢ τῶν ἀθλητῶν ἐκείνων. Corrupte. Quid ſi reponas, ἤδη καιρὸς γνῶναί σε πότερον τῶν ἀξιονίκων εἶ ἢ τῶν ἀθλητῶν ἐκείνων, οἱ &c. *Jam tempus eſt te cognoviſſe, an ſis ex eorum numero, qui victoriam emeruere; an ex iſtorum pugilum numero, qui &c.*“ — Ego ſcripturam expreſſi, quam ad verbum præivit noſter codex pc.

Ibid. οἱ τὴν οἰκουμένην περιέρχονται νικώμενοι. „Vide ad III. 25, 6.“ VPTON. — *Qui omnes terras peragrantur,* (ſcilicet in omnibus Græciæ ludis vires & artem ſuam oſtentaturi) *& ubique victi diſcedunt.* Nota τὴν οἰκουμένην, *omnes terras, totam regionem;* quo nomine nunc non *totus terrarum orbis,* & ne *orbis* quidem *Romanus* vel *Romanum imperium* intelligitur; ſed *tota Græcia, omnes Græciæ regiones,* in quibus ludorum celebritates ſunt inſtitutæ.

Verſ.

Verſ. 31. οὐδεὶς ἀγὼν δίχα θορύβου γίνεται. Ante Vpt. edd. omnes διὰ θορύβου dabant; nec aliter noſtri codices. Sed: „Sententia poſtulare videtur δίχα θορύβου." WOLFIVS. Eodemque modo SALMASIVS. — „Ita noſter codex, & in ora edit. Salmant." VPTON. Et recte ſane hoc in contextum ille recepit. Eumdem librariorum errorem correximus apud Polyb. XXX. 5, 5. ac fortaſſe eodem modo corrigi debuit apud eumdem VIII. 19, 10.

Verſ. 32. μείζων ταύτης ζημία. Deeſt μείζων pb.

Verſ. 33. ὅπου γὰρ ἂν κλίνῃς. „Noſter codex ἐκκλίνῃς, minus recte." VPTON. — Cum Vpt. cod. facit noſter pb.

Ibid. ὅλος ἐπ' ἄλλοις. *totus in aliorum poteſtate.* „Editio Salmant. in ora, ἐπ' ἄλλοις." VPTON. — ἄλλος ἐπ' ἄλλοις pb. male.

Ibid. Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ. „Vide Enchir. cap. 52." VPTON. — Rurſus ἄγου ſcripſi, cum ed. Ven. & Baſ. Et ſic pabc. ἄγου ed. Gen. Col. & ſeqq. Vide ad II. 23, 42.

Verſ. 35. πότε τις εἰς Ἀθήνας ἀπέλθῃ; Pronomen indefinitum, pro pronomine primæ perſonæ. Vide ad II. 18, 15.

Ibid. Ἀνάγκη γε. Ante Vptonum ἀνάγκη σε edd. cum pac. VPTONVS, cum conſentiente noſtro cod. pb. γε, pro σε, edidiſſet, hæc adnotavit: „Sic noſter codex: & ſic repoſui; non quia pleonaſmus pronominis diſplicet, ἀνάγκη σε — — ἀτυχῇ σε ποιεῖν. Neque enim politiſſimis diſplicet ſcriptoribus. Menander:

> Δέσποτ' ἐγώ σε φημὶ δεῖν, ὅσον χρόνον
> εἶ κύριος, χρῆσθαί σε γενναίως πάτερ.

Perperam locus hic Menandri pro ſuſpecto habetur: ſic vero in initio ſcribe:

> Περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίου πράγματος·
> εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι
> ἅπαντα τὸν χρόνον, φύλαττε, μηδενὶ
> ἄλλῳ μεταδιδούς, αὐτὸς ὢν ὁ κύριος.

De divitiis loqueris, re parum firma: nam ſi noſti haſce tibi per omne tempus permanſuras, cuſtodi eas, nemini alii impertiens, cum ipſe ſolus ſis poſſeſſor. Sic locus iſte Menandri legendus. Quin & locus eſt apud Xenoph.

noph. in Oeconom. quem perperam sollicitat Leunclavius: *οὐ γὰρ ἂν ἔγωγέ σε δυναίμην, εἰ τοιοῦτος εἴης, ἀσπάσασθαί σε ἐκ τῆς ψυχῆς.* Eundem pleonasmum vide apud Arrianum nostrum, II. 22, 31. & quae ibi notavimus. Et III. 1, 9. *αἰσχρὸν Σ' εἶναι ἀνάγκη, κἂν πάντα μηχανᾷ ὑπὲρ τοῦ Φαίνεσθαί ΣΕ καλόν.* Eodem modo *τὸ μοὶ πλεονάζει* apud Aeschinem Socraticum, Dial. III. *Ἐξιόντι μοι ἐς Κυνόσαργες, καὶ γενομένῳ μοι κατὰ τὸν Ἔλισσον*, *&c.* Sic apud Paulum Apost. Epist. ad Roman. VII. 12. & apud Matth. VIII. 1. & alibi. Nec aliter Plautus, in Aulular.

Qui mihi *angulos furum implevisti in aedibus misero* mihi. "

— Quam similia vel dissimilia huic loco sint pleraque ex exemplis ab Vptono relatis, longum est nunc quaerere. Illud adnoto, pro *ἀτυχῆ σε ποιεῖν*, in pa. esse *ἀτυχῆσαι ποιεῖν*, quod speciem habebat, cum paulo ante *ἀνάγκη σε* legeretur; sed minus convenit cum adjectivis & participiis quae sequuntur, *κενὸν*, *ἐκπυρόμενον*, *δυστυχῆ*, *περιπίπτοντα*. Pro *σε*, post *ἀνάγκη*, *δὲ* vel *τε* legendum conjectaverat Meibom. In *ἀτελῆ μὲν οὖσαν* consentiunt nostri libri, nec id improbo: sed videndum tamen, ne *ἀτελῆ μένουσαν* vel *ἀτελῆ μὲν μένουσαν* scripserit Arrianus. Eamdem video Meibomio occurrisse conjecturam.

Vers. 37. *Θόρυβος ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἀσπασμοί.* „Supra de *Salutationibus*, vs. 3. Notissimus vero *salutandi* ritus apud Romanos. Potentiorum limina obire solebant, & matutinum *Ave* portare. Meminit passim Martialis & Juvenalis. Virgilius quoque, Georgicor. lib. II. vs. 461.

— *Ingentem foribus domus alta superbis*
mane salutantum *totis vomit aedibus undam.*"

VPTON.

Ibid. *τὸ εὐροεῖν.* Perperam *τὸ εὐρεῖν* pc. quae verba saepius inter se confusa observavimus.

Ibid. *διὰ τί οὐκ αἶρεις αὐτῶν τὴν ἔκκλισιν;* Ante Vptonum corrupte edebatur, *διατί οὐκ αἶρει καὶ τῶν τὴν ἔκκλισιν.* Vbi: „Fortassis *οὐκ αἶρεις καὶ τούτων.*" WOLFIVS. — „At noster codex, quem sequor, *διὰ τί οὐκ αἶρεις αὐτῶν τὴν ἔκκλισιν.*" VPTON. — Neque sane aliter nostri legunt codices tres.

Vers.

Verf. 38. ὅρα ὅτι δεῖ σε. Sic recte ed. Vpt. Olim ὅρα τί δεῖ σε δουλεύειν edd. Vbi notavit WOLFIVS: „ὅρα ὅτι δεῖ." Tum VPTONVS: „Atque ita nofter codex." — Anonymus Londinenfis, mederi nonnihil vulgatæ fcripturæ volens, fic ediderat: ὅρα τι. δεῖ σε &c. Potuerat commodius hoc modo fcribere: ὅρα τί. δεῖ σε &c. Scilicet ὅρα τί συμβαίνει. δεῖ σε &c. Sic Meibomius correxerat, ὅρα τί; δεῖ &c. A fcriptura olim vulgata nil discedunt noftri mssti.

Ibid. διαπράξασθαι τὴν ἔξοδον. Huic oppofitum eft τὸ ἐμποδίσαι.

Ibid. τῷ [πᾶν] ἐμποδίσαι δυναμένῳ. „Fortaffe πάντι τῷ ἐμποδίσαι δυναμ." WOLF. — Vtique haud paulo commodius hoc erat futurum. Sed in τῷ πᾶν ἐμποδ. confentiunt libri omnes, quod etiam ex τῷ ἀεὶ ἐμπ. detortum effe poteft. Certe vocem πᾶν, ut fufpectam, uncinis includendam judicavi.

Ibid. θεραπεύειν ὡς Κακοδαίμονα. „Vide I. 19, 6." VPTON.

Verf. 39. οὓς καὶ ὁ Ζεὺς πεποίηκεν. „Idem dicit de Aeolo fupra, I. 1, 16." VPTON.

Verf. 42. οὐ τοίνυν οὐδ' ἐγώ. „Videtur omiffum, τὸν ἀναγινώσκοντα πολλά." WOLFIVS. — Generatim facile intelligi poterat five ἀναγινώσκοντα five ἀγρυπνοῦντα.

Ibid. ἂν δὲ δι' ἐπιθυμίαν λόγου, Φιλολόγον. „Hæc omnia addidi, ductus auctoritate noftri codicis." VPTON. — Opportune hæc Vptoni codex, quæ ignorant cum olim editis noftri omnes. Sed Φιλόλογον antepenacute h. l. editor hic fcripfit, pro quo Φιλολόγον penacute pofui, quemadmodum confentientibus libris omnibus editum erat II. 8, 11. & III. 2, 13.

Verf. 44. Μηδέποτε γὰρ ἀπὸ τῶν κοινῶν μήτ' ἐπαινεῖτε, &c. „Vide infra cap. 8. initio." VPTON. — Conf. ibid. vf. 15. κοινὰ adpellat, quæ bono viro & malo communia effe poffunt; quæ in utramque partem valent, & per fe funt indifferentia.

Verf. 45. χαῖρε τοῖς παροῦσι. „Refpicit ad proverbium, τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, *quod in præfentia occurrit, bene agere.* Vide Laërt. I. 77. Plat. in Gorg. p. 340. F. & Gatak. ad M. Anton. VI. 2. Idem quoque lib. IX. 6. Ἀρκεῖ ἡ παροῦσα ὑπόληψις καταληπτική, καὶ ἡ παροῦσα πρᾶξις κοινωνική, καὶ ἡ παροῦσα διάθεσις

*εὐαρεστικὴ πρὸς πᾶν τὸ * παρὰ τὸ ἐκ τῆς αἰτίας συμβαῖνον.* Lego, *πρὸς πᾶν τὸ ἀπὸ τῆς ἐκτὸς αἰτίας συμβαῖνον.* Patet ex sect. 31 ejusdem libri." VPTON.

Vers. 46. *εἴ τινα ὁρᾷς, ὧν ἔμαθες καὶ διεσκέψω, ἀπαντῶντά σοι εἰς τὰ ἔργα.* Bene Wolfius: *Si qua vides eorum, quæ didicisti ac meditatus es, ad rem abs te conferri.* Possis etiam dicere, *opportuno tempore in actum abs te deduci.* Corrupte vero ante Vpt. sic edebatur, *καὶ διεσκέψω ἀπ' αὐτῶν τά σοι εἰς τὰ ἔργα.* Vbi WOLFIVS: „Diu me torsit, inquit, hic locus. Sed legendum haud dubie, pro *ἀπ' αὐτῶν τὰ*, una voce *ἀπαντῶντά σοι*, ab *ἀπαντάω.*" — „Ingeniose, & recte: vide infra, cap. 6, 14." COM. SHAFTESBVR. — „Noster codex clare exhibet *ἀπαντῶντά σοι.*" VPTON. — Nec aliter nostri tres pabc.

Ibid. εἰ τὸ κακόηθες καὶ λοίδορον ἀποτέθεισαι· ἢ μεμείωκας, εἰ τὸ προπετὲς, εἰ τὸ αἰσχρολ. &c. Prave olim sic: *εἰ τὸ κακόηθες καὶ λοίδορον ἀποτίθεσθαι, μεμείωκας· εἰ τὸ προπετὲς*, &c. Vbi sagacissime WOLF.: „Fortasse *ἀποτέθεισαι*, *ἢ μεμείωκας.*" — „At noster codex: *εἰ τὸ κακόηθες καὶ λοίδορον ἀποτέθεισαι, εἰ μεμείωκας, τὸ προπετὲς, &c.*" VPTON. — Et sic edidit idem Vpt. cum quo consentit noster codex pb, nisi quod mendose hic *ἀποτίθεσαι* habet, pro *ἀποτέθεισαι*. In pa sic scribitur: *εἰ τὸ κακ. καὶ λοιδ. ἀποτίθεσαι, μεμείωκας· εἰ τὸ προπ. &c.* Veræ scripturæ, quam perspecte Wolfius viderat, proximus est noster pc. sic scribens: *εἰς* (sic quidem perperam hic, pro *εἰ*) *τὸ κακόηθες καὶ λοίδορον ἀποτέθεισαι εἰ μεμείωκας· εἰ τὸ προπετὲς &c.* ubi haud obscure intelligitur, *εἰ μεμείωκας*, ex *ἢ μεμείωκας* esse corruptum; atque sic edendum curavi.

Ibid. τὸ ἐπισεσυρμένον. „Cod. Ven. [i. e. editio Ven.] & Bas. *ἐπισεσυρόμενον.* Corrupte. Editio Salmant. *ἐπισεσυρμένον.* recte. [Atque ita edidit Genevensis & seqq.] Vide supra, II. 5, 2. *μὴ εἰκαῖον, μηδ' ἐπισεσυρμένον.* M. Anton. VIII. 51. *Μήτε ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπισύρειν. nec in actionibus languidus.* Vbi Gatakerus: „*ἐπισύρειν*, *languide agere*: tractum ab equis, qui apud medicos veterinarios *ἐπισύρειν* dicuntur, cum illa trahentes languide incedunt." VPTON. — Vide notata ad II. 5, 2.

Vers. 48. *ἔτι διαφέρῃ.* „Habes *ἔτι* ex nostro codice. Totam sententiam sic verte: *Hisce cogitationibus innutritus, adhuc interesse putas quo in loco sis Deo placiturus?*

Nonne

Nonne undique Dii aequo intervallo distant? Nonne undique similiter quaecunque fiunt intuentur? Nota interea numerorum mutationem: τῷ Θεῷ — — ἀπέχουσιν — — ὁρῶσι.] Monui ad I. 4, 32. Cic. de Nat. Deor. p. 93. [lib. I. c. 38.] *Hoc idem fieri in Deo; — — ex quo esse beati atque aeterni intelligantur.*" VPTON. — Particulam ἔτι, quam ignorabant olim editi, cum Vptoni codice agnoscit noster pc. Recte vero Vptonus ἔτι διαφέρῃ hic interpretatur, *adhuc interesse putas?* (Conf. IV. 7, 27. IV. 13, 24.) In versione posuerat, *dubitas adhuc.* Wolfius, *de eone moves controversiam?*

Ibid. τοῦ ἂν εὐδαιμονήσεις, *ubinam locorum*, vel *quo in loco versans, beatus sis futurus.* Temere tria ista verba omiserat editor Genevensis; inde eadem desiderabantur in posterioribus omnibus editionibus, Col. Cant. Lond. anon. & Vpt.

CAPVT V.

Vers. 3. Ὅρα παρὰ Ξενοφῶντι. „Vide supra ad II. 12, 15." VPTON.

Ibid. ἠνέσχετο Θρασυμάχου. ἠνείχετο pc. ut paulo inferius habent omnes.

Ibid. Πώλου. „Sic scribe. Vide Plat. de Rep. lib. I. & in Gorgia." VPTON. — Nempe Πόλου habebant superiores editt. Sed Πώλου nostri libri pabc.

Ibid. πᾶς τοῦ υἱοῦ. „Vide Xenoph. Ἀπομνημ. lib. II. cap. 2." VPTON.

Vers. 5. Οὐχ ἵνα κινῇ οὗτός τι κατὰ φύσιν. „Fortasse πῶς οὗτος τὸ κατὰ φύσιν." WOLFIVS. — „Hoc modo se locus habet in editis libris, Οὐχ ἵνα κινῇ οὗτός τι κατὰ φύσιν. Vbi οὗτος usurpari possit δεικτικῶς. *Non ut iste* (scil. Thrasymachus &c. filius suus, vel quispiam alius) *sese moveat aliquo modo secundum naturam.* Recte τι. Angl. *at all.* Et recte κινῇ. Diog. Laërt. VII. 104. ὠφελεῖν δέ ἐστι κινεῖν ἢ ἴσχειν κατ' ἀρετήν. *Prodesse est movere aut habere secundum virtutem.* Cic. de Fin. lib. III. 10. *Illud enim quod prodesset,* (ὠφέλημα *enim sic adpellemus*) *motum aut statum esse dixit e natura absoluta.* Infra quoque, IV. 8, 34. κινηθέντες πρὸς φιλοσοφίαν. Tamen noster codex pro τι dat τοὺς, unde fortasse aliquis legat hoc modo, οὐχ ἵνα κινῇ τούτους κατὰ φύσιν, *non ut hos* (scil. Thrasymachum, Polum, uxorem, filium) *moveat secundum naturam.* Sed

lector suo fruatur judicio." VPTON. — Ego, nonnihil quidem addubitans, vulgatam tenui scripturam, in quam tres nostri codices consentiunt; & Wolfii versionem, quam Vptonus etiam tenuit, intactam h. l. reliqui. Videri quidem poterat, ad illam efficiendam sententiam, scriptum oportuisse κινῆται vel κινηθῇ in passivo; quo pertinet & ipse ille locus ab Vptono citatus, IV. 8, 34. & IV. 4, 46. Sed fortasse activum κινῇ, sequente præsertim pronomine τι, ex Stoicorum sermone idem significabat, aut hoc saltem, *ut in hac vel illa re secundum Naturam ageret;* quod etiam ex Laërtii loco, ab Vptono laudato, fit probabile. Neque vero, quod nunc οὗτος in singulari ait, & mox ἐκείνων in plurali, turbare nos debet subitus ille ab uno numero ad alterum transitus, cujus jam frequentia exempla in his Dissertationibus vidimus. Nihil promovet MEIBOMII conjectura, a Relando h. l. relata: „Κατὰ Φύσιν. παρὰ; vel τι τῶν κατὰ Φύσιν, *quæ naturæ consentanea.*" — Sub scriptura codicis Vptoni, νικῇ οὗτος τοὺς κατὰ Φύσιν, quid lateat, aut probanda-ne sit emendatio, ab Interprete hoc in Notis proposita, doctioribus sagacioribusque dispiciendum relinquo.

Ibid. ὅπως — — — αὐτὸς μηδὲν ἧττον κατὰ Φύσιν ἕξει καὶ διεξάξει. Ante Vpt. editi omnes, consentientibus msstis, sic legebant, κατὰ Φύσιν ἕξει, καὶ ἐξάξει μόνον τὰ αὐτοῦ ποιῶν. WOLFIVS vero in Notis ad suam Latinam versionem, verbum illud Græcum, de quo dubium merito oboriri poterat, ita repetiit, quasi καὶ ἐξάξῃ editum fuisset. „Καὶ ἐξάξῃ. (ait) Ab ἐξάγω. Fortasse διάξῃ. Nam ἐξήξῃ, ab ἐξήκω, non placet." — Tum COMES SHAFTESBVR. „διάξῃ Wolfius recte. Sic infra, IV. 6, 11. & supra, IV. 4, 43. & IV. 12, 2. & lib. III. c. 10." — „διεξάξει." SALMASIVS. — Has omnes aliorum Interpretum Notas referens VPTONVS nihil de suo adjecit; sed, quum in contextu ἐξάξει posuisset, in Indice probavit Salmasianam emendationem, quam nos adoptavimus: quod recte a nobis factum nemo dubitaverit, qui loca modo a Shaftesburio citata consuluerit; quibus in omnibus junguntur hæc verba, κατὰ Φύσιν ἔχειν καὶ διεξάγειν. Quod particula ὅπως cum futuro indicativi modi hic construatur, neminem turbet: vide Adn. ad I. 15, 7. & ad I. 16, 3.

Ibid. τὰ αὐτοῦ ποιῶν. Sic vett. edd. consentientibus msstis. τὰ αὑτοῦ ed. Vpt. cum anon. Lond.

Vers. 6. Olim sic edebatur: Στρατηγῆσαι; ἀλλ' ἂν δίδωται. Vbi: „Ante στρατηγῆσαι videtur deesse verbum βούλεται, aut simile. Posteaque legendum, οὐκ, ἀλλ' ἂν διδῶται." WOLFIVS. — „Supple πρόκειται. Optimè noster codex: Στρατηγῆσαι; Οὔ· ἀλλ' ἂν διδ." VPTON. — οὔ· habent & nostri pbc. quod & Meibomius adjectum voluerat. Sed caret pa. cum olim editis. Sive δίδωται scribas, sive διδῶται, nihil interest.

Ibid. κατὰ φύσιν ἔχοντα αὐτὸν τηρῆσαι. Sic pb. cum olim editis; sic & pc. primum habuerat, deinde asperum spiritum cum leni conjunxit. αὐτὴν mendose pa. αὑτὸν ed. Vpt.

Vers. 7. καὶ τὸ παιδεύεσθαι τοῦτ' ἔστι, μανθάνειν τὰ ἴδια *&c.* Divisis vocibus τοῦτ' ἔστι scribere malui cum pbc. quam τουτέστι, quod vulgo dabant cum pa. Olim comma non post τοῦτ' ἔστι, sed post παιδεύεσθαι ponebatur, quod recte mutavit editor Cantabrigiensis; & sic satis bene constitutus hic locus videtur, quamquam adnotavit VPTONVS: „Hæret sententia: & quædam deesse arbitror." — Comma nusquam agnoscunt pac. Et post παιδεύεσθαι & post τοῦτ' ἔστιν comma posuit pb. non male.

Vers. 8. μὴ γὰρ θαυμάζει τι τῶν γινομένων. „Horat. *Nil admirari.* Vide supra, ad IV. 1, 77." VPTON. — Pro μὴ γὰρ θαυμάζει, habet μὴ θαυμάζῃ pc. absque γὰρ, male.

Ibid. μὴ γὰρ καινὸν αὐτῷ φαίνεται. „Vide supra, ad III. 24, 104. Sic Aeneas apud Virgil.

— — — *Non ulla laborum,*
o virgo, nova *mihi facies inopinave surgit:*
omnia præcepi, atque animo mecum ante peregi.

Cicero, Tusc. Disp. IV. 17. *Qui semper animo sic excubat, ut ei nihil improvisum accidere possit, nihil inopinatum, nihil omnino* novum. Terent. Phorm. Act. II. Sc. 1. *Quamobrem omnes, cum secundæ res sunt maxime, tum maxime meditari secum oportet, quo pacto advorsam ærumnam ferant; — — ne quid horum unquam accidat animo* novum." VPTON.

Ibid. μὴ γὰρ οὐ κέρδος λογίζεται *&c.* „Terent. Phorm. Act. II. Sc. 1.

Quicquid

Quicquid præter spem eveniat, omne id deputare esse in lucro."

VPTON.

Ibid. ὅ τι ἂν ἀπολίπωσι. ἀπολείπωσι pc.

Vers. 9. Πολλὴ χάρις αὐτῷ. *Magnam ei gratiam habe.* Vptonus cum Wolfio, *habeo*, in prima persona; quod commodum foret, si μὲ, non σὲ, præcederet; sed ita ferri potest, ut intelligatur, *Dic, magnam ei gratiam habeo.*

Vers. 10. ἢ παρὰ τίνι; Vide ad I. 29. 52. Paulo ante, pro πότε, perperam ποτὲ expressum est in ed. Gen. Col. & Cant.

Ibid. ὅτι ἥμερόν ἐστι ζῶον. „Vide II. 10, 14. IV. 1, 120. Plato de Legib. lib. VI. Ὁ ἄνθρωπος παιδείας μὲν ὀρθῆς τυχὼν, θειότατον ἡμερώτατόν τε ζῶον γίγνεσθαι φιλεῖ. Seneca, Epist. 95. *Homines mitissimum genus.* Aristot. Top. lib. V. c. 2. εἴη ἂν καλῶς κείμενον κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ζῶον ἥμερον φύσει." VPTON.

Ibid. ὅτι μεγάλη βλάβη τῷ ἀδικοῦντι αὐτὴ ἡ ἀδικία. „Vide ad IV. 1, 167. ubi quæ Socrates hac de re in Critone Platonis. Plato in Gorg. p. 469. edit. Steph. Π. Σὺ ἄρα βούλοιο ἂν ἀδικεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀδικεῖν; Σ. Βουλοίμην μὲν ἂν ἔγωγε οὐδέτερα· εἰ δ' ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. Et de Repub. lib. I. p. 28. edit. Cantab. Εἰ ἄρα τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδιδόναι φησί τις δίκαιον εἶναι· τοῦτο δὲ δὴ νοεῖ (scribe ex Ms. Oxon. δεῖ νοεῖν) αὐτῷ, (leg. αὐτὸν,) τοῖς μὲν ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλεσθαι παρὰ τοῦ δικαίου ἀνδρὸς, τοῖς δὲ φίλοις ὠφέλειαν· οὐκ ἦν σοφὸς ὁ τοῦτο εἰπών· οὐ γὰρ ἀληθῆ ἔλεγεν· οὐδαμοῦ γὰρ δίκαιον οὐδένα ἡμῖν ἐφάνη ὂν βλάπτειν. Cic. Tusc. Disp. V. 19. *Accipere, quam facere, præstat injuriam.*" VPTON. — Nihil utique ad Epictetum nostrum pertinet, sed notemus in transitu, parum feliciter ab Vptono curatum esse Platonis locum, quem modo citavit. Cave sollicites verba ista δὴ νοεῖ, quæ rectissime habent; sed, pro αὐτῷ, αὐτὸ scribe, quod & a Cantabrigiensi editore jam monitum video. τοῦτο δὲ δὴ νοεῖ αὐτὸ, *Et quod si id*, (scil. quod dicit) *ita intelligit.*

Vers. 11. Οὔ· ἀλλὰ προαίρεσις. „Vide III. 1, 40." VPTON. — Particulam negativam ignorat hoc loco pa. non male, vide ad IV. 1, 116 & 162. Sed agnoscunt eamdem cum editis codices pbc.

Vers.

Verf. 12. ἀνθρώπῳ δ' ἐὰν ζητῇς. δ' ἐὰν fcripfi cum pabc. Vulgo δ' ἂν edebatur. Vbi: „Fortaffis ὡς ἀνθρώπῳ." WOLFIVS. Sic & MEIBOM.: „Puto fcrib. ὡς ἀνθρ." — Sed particulam ignorant h. l. libri omnes; nec fortaffe admodum fuerit neceffaria.

Verf. 13. κοκκύζειν. Corrupte κολάζειν pc.

Verf. 14. λέοντας πνίγειν, ἢ ἀνδριάντας περιλαμβάνειν. „*Leones ftrangulare*, ut Hercules; *aut ftatuas amplecti*, ut Diogenes. Vide ad III. 12, 2." VPTON.

Ibid. ὁ τὸ πιστόν; „Inferui articulum ὁ auctoritate noftri codicis. [Cum eo facit nofter pc.] Sed confer [nempe de re, quæ hic agitur] I. 28, 23. II. 4, 1." VPTON.

Verf. 15. Τοῦτον ἔδει συνελθόντας θρηνεῖν, εἰς ὅσα κακὰ ἐλήλυθεν &c. „Deeft ἔδει in aliis, noftro codice excepto; unde conftructio depravatur. Cæterum plane refpexit ad fententiam illam, quæ ufus eft in Crefphonte Euripides:

Ἔδει γὰρ ἡμᾶς σύλλογον ποιουμένους
τὸν φύντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά.
τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον
χαίροντας, εὐφημοῦντας, ἐκπέμπειν δόμων.
Nam nos decebat coetus celebrantes, domum
lugere, ubi effet aliquis in lucem editus,
humanæ vitæ varia reputantes mala:
At, qui labores morte finiffet graves,
hunc omni amicos laude & lætitia exfequi.

Cicero, Tufc. Disp. I. 48. Hos ipfos verfus præ oculis habuit Dio, Orat. XXIII. p. 276. Ἕτερος δὲ ποιητὴς οὐκ ἰδίᾳ οὕτως, ἀλλὰ κοινῇ πρὸς θέατρον ἀγωνιζόμενος, εἰσηγεῖται:

τὸν φύντα θρηνεῖν, εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά·
τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον,

χαίροντας καὶ συνηδομένους οἴεται δεῖν ἐκπέμπειν. Ἔστι ταῦτα. Οὔκουν (non Οὐκοῦν) ὀρθῶς παραινεσαν. εἰ γὰρ ἅπαξ ἔδει κλαίειν τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν ἀτυχίαν· καὶ γενομένους προσήκει θρηνεῖν, τῶν ἐσομένων αὐτοῖς κακῶν ἕνεκεν· καὶ τελευτήσαντας, ὅτι πολλὰ καὶ δεινὰ πεπόνθασι· καὶ ζῶντας, (male πάντας, ut monuit Cafaub.) ὅτι εἰσὶν ἐν κακοῖς. ὥστε ὥρα (non ὧρα) ἂν εἴη, κατὰ τὸν ποιητὴν, μηδέποτε παύεσθαι ὀδυρομένους πολὺ μᾶλλον

τῶν

τῶν ἀηδόνων. *Alius quoque poëta non ita privatim, sed publice in theatro certans, persuadet*

Lugere, ubi esset aliquis in lucem editus,
humanæ vitæ varia reputantes mala:
At, qui labores morte finisset graves,

hunc cum gaudio & exultatione existimat efferri oportere. Ita est. Nullo certe modo recte admonuere: nam, si semel deflendi homines fuissent propter miseriam, æquum esset & natos lugere, propter mala iis adventura; & mortuos, quod multa & atrocia jam passi sint; & vivos, quod sint in malis. Adeo ut nobis curandum, juxta poëtam, nunquam a luctu cessare, multo magis quam luscinias, &c. Huc respexit Aeschines Socraticus, p. 86. edit. Cleric. "Οτι, τὸ κοινὸν δήπου τοῦτο καὶ πρὸς ἁπάντων θρυλλούμενον, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος· καὶ ὅτι δεῖ ἐπιεικῶς διαγαγόντας εὐθύμως μονονουχὶ παιανίζοντας. (male Ms. Med. παίζοντας) εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι." VPTON. — Opportune verbum ἔδει obtulit Vptoni codex, quod ignorabant tres nostri mssti cum olim editis. Cæterum quid expedierit, Dionis & Aeschinis loca ista hic proferre, nolo quærere. Illud adparet, Euripidis verba, quæ vir doctus citavit, animo obversata esse Epicteti, cum ista diceret, ad quæ adnotata hæc sunt: sed videtur simul utique respexisse Philosophus noster morem illum, quo Pythagoreos olim usos Jamblichus scribit, (in Vita Pythag. cap. 17. sect. 73 sq. & cap. 34. s. 246.) ut eos, quos ob ingenii morumque pravitatem schola excludere oportuisset, pro mortuis haberent, & sepulcrale monumentum eis erigerent.

Ibid. συμβεβήκει. „Displicet Davisio ad Cic. Tusc. Disp. I. 48. [qui συμβέβηκεν legi voluit.] Sed vide ad I. 6, 3. Infra, IV. 11, 17. πεπιστεύκει. Arrian. de Exped. Alex. lib. IV. p. 180. edit. Gron. ἐς τοσόνδε τόλμης καὶ εὐτυχίας προκεχωρήκει." VPTON.

Ibid. τὸ πανδοκεῖον non video quo pacto in numero possessionum hominis nominetur, ac vereor ne corruptum sit vocabulum; nisi intelligendum sit diversorium in quo habitat is qui propriam domum non habet.

Vers. 16. τοὺς χαρακτῆρας οὓς ἔχων. Corrupte τοὺς χαρακτῆρας ἂν ἔχων editt. vett. Vbi: „οὓς ἔχω lego." WOLFIVS. — Et οὓς in contextum primus recepit editor Cantab. quam lectionem confirmari a suo codice docuit Vptonus; neque vero aliud habent nostri tres pabc.

Vers.

Verſ. 17. τὸ τετράσσαρον. „A *quatuor aſſibus* videtur compoſitum. *Quadraſſem* non auſus ſum dicere: *nummum* aut *quadrantem* vertere licet καταχρηστικῶς." WOLFIVS. — De eodem vocabulo Vir ille doctus, cujus Adnotationem de Nummis Neronianis mox exhibebimus, in fine ejus adnotationis hæc monuit: „Τετράσσαρον. Quære, annon legi debeat τετρασσάριον. Quippe Ἀσσάριον eſt *Aes minutulum*, quod hodierni antiquarii non inepte vocant *Aes tertii* ſeu *infimi moduli*; *Aes ſecundi moduli* duplo majus eſt; *Aes* autem *primi moduli*, qualis eſt nummus ille Stuckleianus, [vide Adnotationem proxime ſequentem] quadruplo; ſcilicet τετρασσάριον." — Et ego ſuſpicatus eram, τετρασσάριον fortaſſe ſcriptum oportuiſſe, quandoquidem ἀσσάριον & ἡμιασσάριον eadem forma uſurparunt Græci. Atque eadem ratione ipſum nomen τετρασσάριον Du Cange in Gloſſ. ad Scriptores mediæ Græcit. ſub voc. Ἀσσάριον, ex Cleopatra de Ponderibus citavit. Quod vero ad vim valoremque hujus vocabuli ſpectat; cum Viro rei Nummariæ peritiſſimo (quod elogium Vptonus tribuit illi Viro, cujus verba modo retuli) contendere equidem non auſim; pariterque non diffiteor, nec liquere mihi, nec nunc vacare disquirere, quid ſit id quod ex Cleopatra Du Cangius l. c. retulit, cum ait, Καλεῖται δὲ οὐγκία τετρασσάριον Ἰταλικόν. Meam vero ſententiam præficisne dicere liceat. Quemadmodum ἀσσάριον Græci *aſſem Romanum*, & ἡμιασσάριον *ſemiſſem* dicebant; (vide Polyb. II. 15, 6. & quæ ibi notavimus;) ſic τετρασσάριον putavi eſſe *nummum quatuor aſſes valentem*, id eſt, *Seſtertium nummum*; quandoquidem Seſtertius quarta pars erat denarii, denarius autem inde a ſecundi belli Punici temporibus (ut Plinius docet XXXIII. 3, 13.) ſedecim aſſes valebat.

Ibid. Νέρωνος. Ψῆφον ἔξω, ἀδόκιμόν ἐστι. Ad iſta verba, hæc adnotavit VPTONVS: „Hic unicus Arriani locus Numiſmatum antiquorum ſtudioſos edoceat, Neronis nummos (utpote qui hoſtis judicatus fuerit Romani nominis) ſub Trajano non probos fuiſſe. Vidi nummum Neronianum penes celeberrimum Antiquarium Gulielmum Stuckleium, ſigno transverſo notatum, in quo ſigno hæc erat inſcriptio, SPQR. Scilicet ut nummus Neronis ſigno novo notatus, pecuniæ præſentis & legitimæ vicem ſuppleret. Cæterum hac de re in literis ad me datis, Ecce lector benevole, quæ mecum communicavit huma-

humanissimus itemque rei nummariæ peritissimus FRANCISCVS WISE, Collegii S. Trinitatis apud Oxonienses Socius.

„Ex hoc loco non obscure constat, Neronis num„mos temporibus Antonini Pii, quibus vixit Arrianus, „omnis juris & valoris expertes esse; adeo ut in com„mercio cuilibet eos recusandi facultas esset: non iisdem „de caussis, quibus falsi & adulterini vulgo repudiari so„lent. Plurimi enim Neronis nummi etiamnum super„sunt, quique, si fabricæ tantum & metalli puritatis „rationem habeamus, optimæ sunt notæ. Nec sane „ulla ratio dari potest, cur nummi ejus imagine signati „abrogarentur, quam quod ipse *a Senatu hostis judicatus* „*esset*, juxta Suetonium. Neron. c. 49. Pœnas solitas „itidem decrevit Senatus, *Nudi hominis cervicem inseri* „*furcæ, corpus virgis ad necem cædi.* Ibid. Quum ve„ro mortem sibi consciscendo, pœnas hasce evitasset „Nero, mortuus tamen scelera luit, secundum LE„GEM IVLIAM MAIESTATIS, *quæ in eos qui* „*contra Imperatorem vel Rempublicam aliquid moliti sunt,* „*suum vigorem extendit: cujus pœna animæ amissionem* „*sustinet, & memoria rei post mortem damnatur.* Instit. „lib. IV. Tit. XVIII. §. 3. Hinc pœnæ irrogatæ sunt „delinquentium Statuis & Inscriptionibus, vel quæ alia „eorum nomina & memorias servarunt: inter ista au„tem præcipue recensendi sunt nummi. *Senatus*, in„quit Suetonius, de Domitiano locutus, *scalas etiam* „*inferri clypeosque & imagines ejus coram detrahi, &* „*ibidem solo affligi juberet: novissime eradendos ubique* „*titulos, abolendamque omnem memoriam decerneret.* Do„mit. c. 23. Occiso etiam Caligula, ejus monetam con„flavisse Senatum, ad quem scilicet pertinebat æreæ „monetæ jus, diserte memorat Dio. Τῇ δὲ δὴ τοῦ Γαΐου „μνήμῃ ἀχθόμενοι, τὸ νόμισμα τὸ χαλκοῦν πᾶν, ὅσον „τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐντετυπωμένην εἶχε, συγχωνευθῆναι „ἔγνωσαν. *Contra Caii memoriam ægre ferentes, omne* „*æreum Numisma, quod ejus imaginem haberet, conflari* „*jusserunt.* Lib. LX. Diversæ semper steterunt caussæ, „ex quibus Nummi usus publici esse desierint. Nummi „nusquam apud exteros idem jus, quod apud suos, ob„tinuerunt: quin etiam in regione, qua cusi sunt, ali„quando ex nimia vetustate exoluerunt. Apud Roma„nos quid in Imperatorum, quos hostes judicaverat Se„natus, nummos actum sit, ex supra dictis patet. At „nonnun-

„nonnunquam Imperatorum proborum, & de Republica „bene merentium, monetæ uſus poſt mortem interdi„ctus eſt: *Recte profecto fecerunt veteres, dum omne „genus numiſmatis, etſi ad veteres & priſcos principes „referretur, ſimiliter valere voluerunt. Verum hoc egre„gium inſtitutum, haud ſcio qua de cauſſa poſteriores „principes in eadem forma conſiſtere non permiſerint; ac „tanquam ſubditorum opulentiæ inviderent, quia nu„miſmata ſuperiorum Principum effigiem ferrent, iis pu„blico uſu interdixerint; ſua vero ſola in communi com„mercio eſſe voluerint.* Leon. Novell. 52. Quomodocun„que autem exoleverint nummi, ſemper penes Princi„pes & Magiſtratus erat, eos in priſtinum ſtatum & „valorem reſtituere. Hoc autem antiquitus fieri ſolebat „per vocem Præconis in publico, uti conjicere licet ex „Ariſtophanis Concion. vſ. 816. Poſtea per Literulas „quasdam novo ſigillo ipſi pecuniæ impreſſas; cujusmo„di piurimæ, quas etiam ad libitum interpretati ſunt „antiquarii, cernuntur in nummis argenteis & æreis, „tum Græcis, cum Romanis, redintegratum eorum uſum „indigitantes. NCAPR. *Nota cuſa a Populo Romano;* „ni forte ſit, *Nota Communis Aeris Probi*, vel *Probati.* „NPROB. *Nummus Probus.* A. P. *Aes Publicum*, vel „*Probum.* RM. *Reſtitutio Monetæ.* CAR. *Cuſa a Ro„manis.* In gaza ornatiſſima Domini Hans Sloane extat „nummus Lyſimachi Thraciæ Regis argenteus tetradrach„malis, literas habens CL. CAES. ſcilicet a Claudio Cæ„ſare jure Latii donatus. In nummis Auguſti aliquando „inveniuntur literæ TI. AV. quaſi iſti auctoritatem no„vam a Tiberio derivaſſent. Penes celeberrimum Anti„quarium Guilielmum Stukely, M. D. eſt nummus æreus „Neronianus primi moduli, characteribus SPQR ſigna„tus, ſenatus nempe auctoritatem præ ſe ferens. Simi„lis etiam extat in nobiliſſimo D. Pembrockiæ Comitis „armario. Huic lucem addit alius ex eodem ditiſſimo „theſauro, redintegrationis æram demonſtrans per lite„ras IMP. OTHO. Hisce concinit Hiſtoricus: *Primis „epiſtolis ſuis,* (Otho) *Neronis cognomen adſecit. Certe „& imagines ſtatuasque ejus reponi paſſus eſt.* Sueton. „in Othon. c. 7. Senatui igitur, quod veriſimile eſt, ſua„dente Othone, nummorum aliquot Neronianorum uſum „renovare placuit; qui tamen, ſublato de medio Otho„ne, iterum in deſuetudinem abierunt, & usque ad Ar„riani tempora neglecti jacuerunt."

„P. S. Τετράτταρον. Quære annon legi debeat τε„τρασσάριον." &c. — Vide Adnot. proxime præced.

Verf. 18. ὅρα μόνον, μὴ Νερωνιανὸν ἔχῃ χαρακτῆρα. Νερωνικὸν pb. non male. ἔχει habent edd. omnes; fed fubjunctivum modum defiderabat particula μὴ, in ifta connexione pofita: & ex conjectura jam correxeram ἔχῃ, cum fic fcriptum in tribus noftris codd. pabc. inveni. Viciffim, quod paulo poft dabant cæteri omnes πατάσσῃ in fubjunctivo, in indicativum πατάσσει fuit mutandum cum cod. noftro pb. Sed perperam idem pb. ἀπάντων fcribit pro ἀπαντώντων, quod habent cæteri cum editis.

Ibid. μηνίτης. Temere olim μηνίτε ed. Ven. & feqq. Vbi: „Fortaffe μηνίτης, παρὰ τὴν μῆνιν, τὴν ἐπίμονον καὶ μανιώδη ὀργήν." WOLF. — „Nofter codex μηνίτης, & in ora edit. Salmant." VPTON. — Corruptum μηνίτε tenuerunt omnes ante anonymum Lond. qui fua auctoritate μηνίει edidit. μηνίτης tandem Vptonus recepit; quod vocabulum in Lexicis quidem fruftra quæras, fed tuetur analogia, & trium noftrorum librorum cum Vptoni codice confentientium auctoritas: quod ni ita effet, μηνυτὴς eram fufpicatus, i. e. *delator*, *calumniator*.

Verf. 19. μὴ γὰρ — — — κρίνεται τῶν ὄντων ἕκαστον; Olim absque interrogatione hæc efferebant edd. cum pa. Commode. Interrogationem indicavit Vpt. cum pbc. ut voluerat Salmafius. Ne fic quidem male; ubi, ut perfæpe aliàs, ipfa interrogatio eo vocis tono pronuncianda, ut adpareat æquivalere negationi, vel in fine intelligenda particula negativa οὔ.

Ibid. λέγε καί. Perperam λέγεται καὶ pc.

Ibid. ὀδμὴν ἔχειν αὐτὸ, καὶ γεῦσιν. Ante Vpton. omnes ἔχειν αὐτὸ δὲ, καὶ γεῦσιν. Importunam particulam δὲ delevit Vpton, fuum fequens codicem: & nofter pb. eamdem ignorat.

Verf. 20. Οὐκ ἀρκεῖ δὲ ἡ ἐκτὸς. Caret h. l. δὲ codex pc. qui paulo ante iniquo loco eamdem particulam pofuerat.

Verf. 21. τούτου τὸ αἰδῆμον ἀπονενέκρωται. „Conf. I. 5, 5." VPTON. — αἴδημον antepenacute h. l. fcripferant edd. & mssti, atque etiam αἴδιμον pc. Ego, ut aliàs, αἰδῆμον refcripfi. Vide ad I. 25, 4. & ad I. 5, 5.

Ibid. πάντα μᾶλλον. πρόβατον pro πάντων voluit Salmaf. quia nempe mox fequitur οὐδὲ πρόβατον. Nec tamen

men ideo opus erat solicitare vulgatum, quod libri omnes tuentur.

Ibid. ἀλλὰ τί ποτε ἄγριον θηρίον. Sic refcripfi cum vett. editt. & noftris codicibus: & fic oportebat, *fed qualibet fera beftia.* Vide Ind. in Τὶς. Wolfius latine fic reddiderat: *Sed quid tandem? Fera beftia.* Cujus auctoritate in Græco etiam exemplo poft τί ποτε interrogandi fignum pofuit editor Cantabr. idque tenuere anon. Lond. & Vpt.

Verf. 22. οἱ εἰδότες. Caret οἱ pc. male.

Verf. 23. πολὺ μᾶλλον. πολλοὶ μᾶλλον pa.

Ibid. ταῖς προσπιπτούσαις φαντασίαις. Sic correxi, præeunte noftro pb. Perperam vulgo cæteri omnes ταῖς περιπιπτούσαις. Errorem notavit Vpt. in Indice.

Verf. 24. κηρύσσεις. „*Proclamas.* Attamen hæc omnia tacite & compreffis labris." COM. SHAFTESBVRIENSIS.

Ibid. ὅσοι σε βλάπτειν δοκοῦσιν. Olim mendofe βλέπειν edd. cum pac. Vbi WOLFIVS: „Fortaffis alludit ad Platonicum illud, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος τὸ ὁρώμενον. Sed quid fi βλάπτειν?" — „Optime βλάπτειν nofter codex, fententia poftulante." VPTON. — Et fic recte edidit Vpt. confentiente noftro pb. Id etiam ex conject. commendaverat Salmaf.

Verf. 25. ἰσχυρὰν. ὀχυρὰν pb. & fic mox iterum iterumque idem vf. 26 & 28.

Ibid. Νῦν δ' οὗτοι τί πρᾶγμα ἔχουσι. Placuit inferere cum noftro cod. pc. particulam δὲ, quam ignorant alii.

Verf. 26. ἢ ποία κτῆσις ἀναφαίρετος. „οὕτως ἀναφαίρετος." COM. SHAFTESBVR. Sic & SALMAS. — Et commode utique adjiceretur ea particula; fed ignorant eam hoc loco libri omnes.

Verf. 27. Πάντα πανταχοῦ &c. Videtur Τἄλλα πάντα fcriptum oportuiffe, aut aliquid in eam fententiam.

Ibid. ὁπωσοῦν. Perperam ὁποσοῦν ed. Gen. & Col.

Ibid. φοβεῖσθαι. Perperam φοβῆσθαι ed. Ven. & Baf. Eædemque mox ἐκκλήσεις, pro ἐκκλίσεις. Vtrobique verum tenent noftri codices.

Verf. 28. τὴν μόνην δεδομένην ἡμῖν ἀσφάλειαν. Placuit hic verborum ordo, quem dedit pc. Cæteri τὴν μον. ἀσφ. δεδομ. ἡμῖν.

Ibid. ἐκπονεῖν. Perperam ἐκποιεῖν pc.

Ibid. ἀλλὰ τὸ περὶ ἑκάστου τούτων δόγμα, τοῦτό ἐστι τὸ βλάπτον. Sic, post δόγμα, non aliter nisi commate orationem distinguunt veteres editiones cum msstis; ut verba illa, τοῦτό ἐστι τὸ βλ. & quæ sequuntur, cum superioribus connectantur, & pendeant a conjunctione ὅτι, e præcedenti oratione supplenda; utque pronomen τοῦτο, quod nomen δόγμα proxime sequitur, pleonastica illa vel potius emphatica ratione sit positum, quam persæpe apud Polybium observavimus, (vide Lexic. Polyb. in οὗτος.) cujus rationis paulo post apud Nostrum vs. 30. simillimum exemplum in illis verbis habes, τὸν ἀφαιρούμενον θατέρου — — τοῦτον ἡγεῖσθαι πολέμιον. conf. IV. 6, 16. &c. Eamdem orationis constructionem tenoremque in latina versione exprimere studui. Vptonus, cum auonymo editore Londinensi, *post* δόγμα *interrogandi signum* posuit; quasi per se starent sequentia τοῦτο ἐστι τὸ βλ. &c. & novus inde verborum ordo inciperet. In quo Wolfii versionem secuti sunt hi editores, quam eamdem verbotenus etiam Vptonus tenuit, sic sonantem: *neque cogitamus, neminem ab alio juvari, vel lædi, sed a decreto de singulis istis rebus? Hoc est quod noceat, hoc est quod evertat; hæc pugna, hæc seditio, hoc bellum.* Quod ad sententiam quidem nihil interest: sed gressum nexumque Græcæ orationis haud inobservatum a nobis præteriri debere putavi.

Vers. 29. Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην τὸ πεποιηκός. „Forsan τὸ μονομαχῆσαι πεποιηκός." WOLF. — „Supple ex Enchir. c. 31. sect. 4. πολεμίους ἀλλήλοις, quæ verba omiserunt librarii. Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην τὸ πεποιηκὸς πολεμίους ἀλλήλοις. οὐκ ἄλλο, &c." VPTON. — Immo vero, vide Lectionis varietatem in isto Enchiridii loco, & intelliges multo probabilius esse, duo verba πολεμίους ἀλλήλοις ibi a male sedulo aliquo librario adsuta esse, quam hic librariorum negligentia omissa. Intellige τὸ πεποιηκὸς Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην τοιούτους οἷοι ἦσαν, *id quod Eteoclem & Polynicem tales fecit, quales fuerunt.* Pari modo in eodem Enchir. c. 51, 3. (c. 50. 3. ed. Vpt. & Heyn.) habes, Σωκράτης οὕτως ἀπετελέσθη. quod vulgo quidem vertunt, *Ita Socrates perfectus evasit;* rectius vero, ni fallor, convertetur, *Ita Socrates effectus est*, scil. *talis qualis fuit; hac ratione evasit is qui fuit;* οἷος ἦν. Eodem modo, Dissert. II. 20, 26. Λακεδαίμων διὰ τούτους τοὺς λόγους ἐγένετο, intellige

tellige οἷα ἦν. Si cui ista ratio minus probatur; in promtu fuerit, cum SALMASIO statuere, verba τοῦτο πόλεμος, in quæ exit præcedens oratio, ex τοῦτο πολεμίους esse corrupta, ut sic legendus sit hic locus: τοῦτο μάχη, τοῦτο στάσις. Τοῦτο πολεμίους Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην τὸ πεποιηκός· οὐκ ἄλλο, ἢ τοῦτο τὸ δόγμα &c. aut, quod magis placet, & expeditius est, τοῦτο μάχη, τοῦτο στάσις, τοῦτο πόλεμος. Πολεμίους Ἐτεοκ. καὶ Πολ. τὸ ποιῶν, οὐκ ἄλλο.

Vers. 30. καὶ ἐπίβουλον. „Addidi particulam καὶ ex nostro codice." VPTON. — Eamdem offerebat noster pb.

Vers. 31. μεστὰ πολεμίων. Ante Vpt. perperam μετὰ πολεμίων edd. omnes. Ibi: „Lego μεστὰ." WOLF. — Eodemque modo MEIBOM. — „Editio Salmant. * μετὰ, in marg. * μεστά." VPTON. — Sic sane codd. nostri omnes, μεστὰ πολεμίων.

Vers. 33. τὴν οἰκίαν τὴν αὐτοῦ ᾤκει. Olim τὴν οἰκείαν edd. male. Vbi τὴν οἰκίαν legendum monuerunt Wolf. & Meibom. quod primus recepit editor Cantab. Sic & dare editionem Salmant. adnotavit Vpton. Nec vero aliter nostri tres pabc. Pro αὐτοῦ, quod consentientibus pac. restitui ex editt. vett. dant αὐτοῦ ed. Lond. anon. & Vpt. cum pb.

Ibid. γυναικὸς ἀνεχόμενος τραχυτάτης. „Antisthenes in Xenoph. Sympos. Xanthippam vocat γυναικῶν χαλεπωτάτην. Et in Memor. lib. II. c. 2. Socratis filius ad patrem ait, οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα. Vide A. Gell. lib. I. c. 17." VPTON.

Ibid. υἱοῦ ἀγνώμονος. „Respicit ad sermones Socratis cum Lamprocle filio suo natu maximo, apud Xenoph. Memor. lib. II, c. 2." IDEM. — ἀγνώμονα *ingratum* interpretatus est Wolfius; possis etiam *improbum* intelligere. Cæterum conf. supra, vs. 3.

Ibid. ἵν' ὕδωρ καταχέῃ τῆς κεφαλῆς. „Laërtius in vita Socratis, II. 36. Πρὸς Ξανθίππην, πρότερον μὲν λοιδοροῦσαν, ὕστερον δὲ καὶ περιχέασαν αὐτῷ, Οὐκ ἔλεγεν, εἶπεν, ὅτι Ξανθίππη βροντῶσα καὶ ὕδωρ ποιήσει; *Xanthippe cum in eum prius convicia & maledicta ingessisset, post vero & sordidis aquis perfudisset, Nonne, inquit, dicebam, Xanthippen tonantem quandoque pluituram?* Seneca de Constant. c. 18. *Risitque non minus, quam cum ab uxore Xanthippe immunda aqua perfunderetur.*"

retur." VPTON. — Pro κατεχέῃ postquam temere κατεχέῃ irrepsit in edit. Cantabrigiensem, eamdem mendam repetiit Lond. atque etiam Vptonus, non in contextu solum, sed & in Notis. Monere hoc debui, ne forte ex κατεχέῃ corruptum fuisse κατεχέῃ suspicareris. In καταχέῃ cum vett. edd. consentiunt mssti omnes. Caeterum nota dictionem, ἵνα καταχέῃ, ἵνα καταπατήσῃ, *effundat! proculcet!*

Ibid. ἵνα καταπατήσῃ τὸν πλακοῦντα. Rem narrat Aelianus, lib. XI. c. 12. Πλακοῦντα ὁ Ἀλκιβιάδης μέγαν, καὶ ἐσκευασμένον κάλλιστα, διέπεμψε Σωκράτει. Ὡς οὖν ὑπὸ ἐρωμένου ἐραστῇ πεμφθὲν τὸ δῶρον ἐκκαυστικὸν τὸν πλακοῦντα, διαγανακτήσασα κατὰ τὸν αὐτῆς τρόπον ἡ Ξανθίππη, ῥίψασα ἐκ τοῦ κανοῦ, κατεπάτησε. Γελάσας δὲ ὁ Σωκράτης, Οὐκοῦν, ἔφη, οὐδὲ σὺ μεθέξεις αὐτοῦ. *Placentam magnam, pulcherrimeque confectam, Socrati misit Alcibiades. Tanquam igitur ab amasio placentam hanc munus amatori missam, ut ejus amorem accenderet, graviter suo more ferens Xanthippe, eam de canistro ejectam conculcavit pedibus. Ridens vero Socrates, Non ergo,* [*Nunc ergo,*] *inquit, neque tu quicquam ex ea habebis.* Vnde Athenaeus emendandus, lib. XIV. c. 13. uti Kühnius monuit, ὃν Ξανθίππης καταπατούσης (non καταγελασάσης) γελάσας ὁ Σωκράτης, Οὐκοῦν, ἔφη, οὐδὲ σὺ μεθέξεις τούτου. *Quam placentam conculcante Xanthippe, ridens Socrates, Non tu ergo, inquit, quicquam ex ea habebis.*" VPTON.

Ibid. ταῦτα οὐδὲν πρὸς ἐμέ. „Sic dedi, nostri codicis auctoritate ductus. Vulgo ταῦτα οὐκ ἔστι πρὸς ἐμέ." VPTON. — Cum Vpt. consentit noster cod. pb. In pc. omissa sunt haec verba, inde ab istis ἂν ὑπολάβω.

Vers. 36. πεισθῆναι δ' οὐδ' ἐγγύς. οὐκ' ἐγγύς edd. omnes, cum pac. Vbi: „Malim οὐδ' ἐγγύς." WOLF. Sic & SALMAS. Et sic sane constanter alibi. Quare cum hoc ipsum, οὐδ' ἐγγύς, dedisset codex noster pb. non aspernandum duxi.

Vers. 37. Οἴκοι λέοντες &c. „Proverbium in Lacedaemonios jactatum, domi pugnaces, non foris. Aristoph. in Pace, vs. 1188.

Πολλὰ γὰρ δή μ' ἠδίκησαν,
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες,
ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες. „

Saepe

Saepe enim me vexarunt, dum domi quidem leones, in praelio autem vulpes. Vbi Scholiastes: Παροιμία παρὰ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Λάκωνας ἀτυχήσαντας.

Οἴκοι λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ δ' ἀλώπεκες.

Sic recte legit Fl. Christianus. Vulgo δὲ Λάκωνες, pro δ' ἀλώπεκες. Vide Plutarch. in Compar. Syllae & Lysandri. Petron. c. 44. *Nunc populus est, domi leones, foras vulpes.*" VPTON.

CAPVT VI.

TIT. τοὺς ἐπὶ τῷ ἐλεεῖσθαι ὀδυνωμένους. Perperam ἐπὶ τὸ ἐλ. pabc. ὀδυνωμένους pa. conf. ad IV. 1, 112. Sed idem pa. deinde vf. 19. consentit cum caeteris in ὀδυνᾷ & in ὀδυνώμενος.

Verf. 1. οὖν σόν. οὖν ἴσον pc. Vide Not. ad II, 16, 42.

Ibid. τί δέ; Plene scripsi δέ; cum interrogandi signo, ut jussit Vpt. in Notis. Vulgo τί δ' ἐπὶ edd. cum msstis nostris; ubi τί δὲ, sequente commate, scribendum notaverat Meibom.

Ibid. Ἐπ' ἐμοὶ, ἂν δεικνύω. „Sic codex Ven. & Salmant. At Basil. quem Wolfius sequitur, εἰπέ μοι, *dic mihi.*" VPTON. — Scilicet in ed. Ven. neglecto apostropho & spiritu, ἐπε μοί. scriptum erat. Id Basileensis editor in εἰπέ μοι mutavit, quod tenuere reliqui ante Vptonum omnes. In ἐπ' ἐμοί vero recte consentiunt mssti nostri. Perperam autem pb, deinde ἂν δὲ δεικνύω scribit, importune inserta conjunctione.

Verf. 2. Δοκῶ ἔγωγε, ὅτι οὐχ ὑπάρχει. Vulgo omnes, ὅτι ὑπάρχει, *ita mecum agi*. Male. Opportune negativam particulam addit pb. ex quo eam recepi: *Puto equidem, non ita mecum agi; non eum perfectionis gradum me attigisse.* Eamdem particulam rursus librariorum temeritate omissam videbimus IV. 7, 9.

Ibid. οὔτοί γε οὐκ. Sic scripsi cum pbc. Vulgo οὔτοί γ' οὐκ.

Ibid. εἴπερ ἄρα. Quum absque distinctione vulgo haec ita scriberentur, ἐφ' οἷς εἴπερ ἄρα ἦν ἄξιον, monuit VPTONVS: „εἴπερ ἄρα. Scribe inclusive. Vide ad I, 28, 9." — Cui morem gerens, parentheseos signis inclusi ista verba.

Vers. 3. καὶ ἀνάρχοντι. „Sic noster codex. At ed. Ven. & Salmant. καὶ ἄρχοντι. Basil. καὶ οὐκ ἄρχοντι." VPTON. — Vtique ferri non poterat editionis Venetae scriptura, quam quidem nostri codices tenent omnes. Editoris Basileensis ingenio debetur οὐκ ἄρχοντι, quod tenuere reliqui ante Vpt. editores. Recte utique Vptonus fecit, quod ἀνάρχοντι recepit, quod offerebat ipsius codex; quamquam analogiae minus consentaneum videri poterat illud vocabulum, pro quo ἀνάρχῳ malueram; ut sicut μόναρχος est, *qui solus imperium obtinet*, sic ἄναρχος, *qui nullum habet imperium.* Sed duriorem istam formam, ἀνάρχων, tulit fortasse Stoicorum sermo paulo asperior. Vide tamen, ne ἀνάρχῳ ὄντι scripserit Arrianus, quod mihi quidem probabilissimum videtur.

Vers. 4. ἡ προσποίησις ὅρα δι' οἵων ἂν γένοιτο. „Noster codex γένοιτο. Alii γένηται. Sed conf. Xenoph. Ἀπομν. lib. I. cap. ult. Namque Epictetus in animo habuisse videtur illum Socraticum sermonem." VPTON. — In γένοιτο consentiunt nostri pabc. Mendose γένητο erat in ed. Ven. & Bas. Id in γένηται mutavit editor Genevensis; quod tenuere posteriores, donec verum ab Vptono restitutum est.

Ibid. ὀλίγα κεκτῆσθαι. Suspicari cum Meibomio potueras οὐκ ὀλίγα. Sed bene habet vulgatum, quod tenent libri omnes. Eo pertinet, quod mox ait, ταὐτὰ πολλάκις, καὶ λανθάνειν ὅτι ταὐτά ἐστι.

Ibid. ταὐτὰ πολλάκις — — ὅτι ταὐτά ἐστι. Recte utrobique ταὐτὰ ed. Ven. cum pa. & clarius etiam τὰ αὐτὰ codex pb. Priori loco in ταὐτὰ consentit etiam pc. posteriori ταῦτα ἐστὶ habet. Perperam utrobique ταῦτα ed. Bas. quod tenuere sequentes editores. Sed WOLFIVS, posteriori saltem loco: „Malim ὅτι ταὐτά ἐστι. *dissimulandum, esse eadem.*" — „Et sic noster codex." ait VPTONVS; atque sic ille utrobique reposuit. Porro vero, pro ταὐτά ἐστι, habet ταὐτά εἰσι pb. Paulo ante, pro πολλάκις, est πολλοῖς in contextu pa. sed punctis inferne notatum ut suspectum, & in ora πολλάκις.

Ibid. καὶ τὸν τιμώμενον ἐπιφαίνειν. „Fortasse καὶ τῶν τιμωμένων ἀποφαίνειν." WOLFIVS. — „Videtur abundare articulus τόν." MEIBOMIVS. — „Malim, pro καὶ τὸν τιμώμενον, καὶ σαυτὸν τιμώμενον. Supple autem δεήσει. *Et opus erit ut prae te feras te ipsum honore affici* ab

ab illustribus istis." VPTON. — Temere solicitatur vulgata scriptura, quæ percommode habet. Pari modo dicitur *ἐπιφαίνειν τὸν τιμώμενον*, quo illud apud Polyb. XV. 26, 2. *ὑπεκρίνετο τὸν οὐ δυνάμενον*, *simulavit se non posse*, & similia alia.

Ibid. *ὑπὸ τῶν ἐπιφανῶν τούτων.* Recte sic ed. Vpt. quemadmodum & scribendum monuerant Wolf. & Meibomius: neque aliter codices nostri pabc. Ante Vpt. perperam edd. omnes *ὑπὸ τῶν ὑπεφανῶν*.

Ibid. *ὡς εὐμορφότερον φαίνεσθαι &c.* „Sic ἡ Κακία Prodici apud Xenoph. in Memorab. lib. II. c. 1. §. 22. *Κεκαλλωπισμένη δὲ τὸ μὲν χρῶμα, ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι· τὸ δὲ σχῆμα, ὥστε δοκεῖν ὀρθοτέραν τῆς φύσεως.*" VPTON.

Vers. 5. *ὁ ὁ Ζεὺς οὐκ ἠδυνήθη ποιῆσαι.* „Vide I. 1, 8 & 12." VPTON.

Vers. 6. *μὴ γὰρ δέδοταί σοι τοῦτο;* Interrogationem indicavit Vpt. cum ed. Ven. & msstis. Interrogandi signum quum temere omissum esset in editione Basileensi, nudum punctum hic posuere posteriores editores.

Vers. 7. *τοσούτῳ χρόνῳ σύνεστιν.* *τοσοῦτον χρόνον* pb. Conf. ad II. 22, 31.

Ibid. *τίς δὲ οὕτω πιθανός ἐστί σοι.* „Vide infra, IV. 9, 13." VPTON.

Vers. 8. *πῶς οὖν οὔπω πέπεικας σαυτὸν μαθεῖν; νῦν οὐχὶ ἄνω κάτω; τοῦτ᾽ ἔστι περὶ ὃ ἐσπούδακας, καὶ μανθάνειν ὥστε ἄλυπος εἶναι &c.* „Ad *νῦν οὐχὶ ἄνω κάτω*, videtur deesse, *τρέχεις τούτου ἕνεκα; οὐχὶ τουτέστιν περὶ ὃ ἐσπούδακας καὶ μανθάνεις, ὥστε ἄλυπος εἶναι.*" WOLFIVS. — „In nostro codice desunt hæc omnia inclusive: (*νῦν οὐχὶ ἄνω κάτω; τουτέστι περὶ ὃ ἐσπούδακας, καὶ μανθάνειν.*) nec dubium est, quin, si ista verba deleas, melius processerit oratio. *Πῶς οὖν οὔπω πέπεικας σαυτὸν μαθεῖν, ὥστε ἄλυπος εἶναι* &c. *Qui fit ergo, ut nondum tibi ipsi persuaseris, quo pacto sis expers doloris, &c.*" VPTON. — Eadem verba, quæ Vptoni codex, prætermisit noster pb. At equidem ægre illis caream, *νῦν οὐχὶ ἄνω κάτω;* nec minus ægre istis, *τοῦτ᾽ ἔστι περὶ ὃ ἐσπούδακας;* Itaque suspicatus sum, in eis quæ sequuntur nonnihil fortasse vel intercidisse, vel leviter esse corruptum, quam suspicionem adjecta stellula indicavi. Satis foret *μανθάνειν* absque *καί*; fortasse vero ante *καὶ μανθάνειν* aliud intercidit verbum in infinitivo positum.

Verf. 9. ἐκστῆναι αὐτῶν. „Confer IV. 4, 39." VPT.

Verf. 11. ἐμοὶ δ' οὐδείς ἐστιν ἐγγίων ἐμοῦ. „*Proximus egomet ſum mihi.*" VPTON.

Verf. 12. τί οὖν τοῦτό ἐστιν, ὅτι — — — οὐδὲν γέγονα κουφότερος; Vulgo in editt. omnibus poſt τοῦτό ἐστιν indicabatur interrogatio, poſt κουφότερος autem nudum punctum ponebatur. Ego ibi comma, hic interrogationis poſui ſignum, & in eam ſententiam interpretatus ſum hunc locum. Pro ἀκήκοα habet ἀκήκοας pa. ſed idem mox, cum aliis, συγκατατίθεμαι & γέγονα, in prima perſona. Pro ἔργῳ, perperam ἐγὼ ſcripſit pc. Quod κουφότερος ait, adparet nunc in bonam partem eſſe accipiendum, ut κοῦφος ſit *qui non gravatur rerum externarum cura.* Pari ratione cap. 7, 12. ait κούφως ζῆν, pro quo eadem fere notione alibi εὐλύτως dicit.

Ibid. ἠβουλήθην. Perperam ἠβουλεύθην pc.

Verf. 13. εὑρήκαμεν. „Fortaſſis εὕρηκα. Sed omnino non opus eſt." VPTON.

Verf. 14. λειπόν μοι. Perperam λοῖπον μοι pc. Alibi λοιπὸν pro λεῖπον ſcriptum vidimus.

Ibid. ὡς ὀπλάρια ἀποκείμενα. Vulgo omnes ἐπικείμενα, edd. & mssti. Vbi: „Non placet hoc participium, nec occurrit aliud melius: niſi forte εἰκῇ κείμενα, *temere projecta.*" WOLFIVS. — „Forſan ἀποκείμενα, *quæ ſepoſita ſunt nulla cura adhibita.*" VPTON. κατακείμενα conjectaverat Meibom. — Ego & mendoſum eſſe vulgatum non dubitandum duxi, & ἀποκείμενα unice probandum, ſive intelligas *in deorum templis ſuspenſa*, pro ſatis noto more veterum, ſive generatim (ut Vptonus interpretatus eſt) *ſepoſita & ab uſu remota, neglectimque habita.*

Verf. 15. τοὺς προτεινομένους. „Videtur addendum συλλογισμούς." WOLFIVS. — Niſi ante iſta verba intercidit, οὐδ' ἐπὶ τῶν συλλογισμῶν, quod mihi ſit probabile.

Ibid. καὶ μεταπίπτοντας ὡσαύτως. „Deeſſe nonnulla videntur, nempe τοὺς ὑποθετικούς, &c." WOLFIVS. — Aliàs quidem alia jungit; ſed nil opus erat ut & hic. Suſpicor tamen, καὶ τἄλλα ὡσαύτως, aut aliquid ſimile ſcripſiſſe Arrianum.

Verf. 17. ὅ τι οἱ ἄλλοι. Sic Vptonus edidit, qui quidem pro more ſuo ὅ, τι interſerto commate ſcribit. Et

Et in ὅ τι οἱ ἄλλοι consentit noster pb. Olim τί οἱ ἄλλοι edebatur, quod habent pac. ne id quidem male.

Vers. 18. μέλει σοι. Perperam μέλλει edd. vett. Corrigendum μέλει monuerunt Wolf. & Meibom. idque recepit editor Cantabr. Sic tamen jam olim dabat editio Salmant. referente Vptono; nec aliter nostri codd. pabc.

Vers. 19. ὁ δέ γ' ὀδυνώμενος. „Videtur deesse ναί. Sic: Ναί. 'Ο δέ γ' ὀδ." VPTON.

Ibid. Ναί. Πῶς οὖν ἔτι. Caret h. l. Ναί. pb.

Ibid. αὐτοῖς γὰρ οἷς περὶ τὸν ἔλεον πάσχεις. Corrupte olim πρὸ τὸν ἔλεον ed. Ven. & Bas. Vbi πρὸς corrigere jussit Wolfius; idque recepit editor Genevensis, & tenuere posteriores, atque etiam Vpton, qui & editionem Salmant. hoc dare refert. Illud πρὸς in παρὰ mutandum censuit Meibom. Sed veram scripturam περὶ τὸν ἔλεον, dederunt nostri codd. pabc. quos secutus sum.

Vers. 20. Βασιλικὸν, ὦ Κῦρε, πράττειν μὲν εὖ, κακῶς δ' ἀκούειν. „*Regium est, o Cyre, bene rem gerere, male vero audire.* Sic cum Horat. lib. I. Epist. 8. exprimere εὖ πράττειν existimo.

Celso gaudere & bene rem gerere Albinovano.

Id est, χαίρειν καὶ εὖ πράττειν. Huc autem respexit M. Anton. VII. 36. qui emendandus est ex hoc Arriani loco: 'Αντισθενικόν· Βασιλικὸν, πράττειν μὲν εὖ, κακῶς δ' ἀκούειν. Diogenes Laërtius in vita Antisthenis, VI. 3. 'Ακούσας ποτὲ ὅτι Πλάτων αὐτὸν κακῶς λέγει· Βασιλικὸν, ἔφη, καλῶς ποιοῦντα κακῶς ἀκούειν. *Cum audisset aliquando Platonem sibi maledicere,* [*male de se loqui;*] *Regium, inquit, est, male audire, cum bene feceris.* Dio Chrysost. Orat. XLVII. "Εφη δ' οὖν τις, ὅτι καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν καλῶς ποιοῦντας, (lego ποιοῦντα) καὶ τοῦτο βασιλικόν ἐστι." VPTON. — Conf. Menag. ad Laërt. l. c. & Gatak. ad Antonin. De duobus Antisthenis libris, quibus *Cyri* nomen inscripserat, vide Laërt. VI. 16. & ibi Casaub. & Menag. In nostro cod. pb. bis habes μὲν particulam: Βασιλικὸν μὲν, ὦ Κῦρε, πράττειν μὲν εὖ.

Vers. 21. ὅτι κεφαλαλγῶ. „Sic noster codex & edit. Salmant. At editio Ven. & Bas. ἔτι." VPTON. — ὅτι corrigere jusserat Wolf. idque receperunt Genev. & seqq. Neque aliter nostri codd. pabc.

Ibid.

Ibid. τί μοι μέλει; Rursus mendose μέλλει edd. vett. & nunc etiam cod. pa. Rursus vero vſ. seq. recte μέλει pabc. ubi eodem errore μέλλει dabant edd. vett.

Ibid. οὐ διάλιπες πυρέσσων. Inscite olim οὐ δι' ἔλιπες ed. Ven. Inde οὐδ' ἔλιπες ed. Baſ. quod tenuere ante Vptonum omnes. Monuerat autem WOLFIVS: „Fortasse οὐ διάλιπες, non *destitisti.*" — Et sic edidit Vpton. cum ed. Salmant. Id vero ipsum habent pab. οὐ διέλειπες pc.

Ibid. ὑποκαταγελῶ. καταγελῶ pc.

Verſ. 22. καὶ ἐνταῦθα ὁμοίως. Intellige ποιεῖν.

Verſ. 23. ἀφ' ὧν αὐτοὶ πεινῶσιν. Caret αὐτοὶ pc. male.

Ibid. Περιερχόμενος. „Sic edit. Ven. & Salmant. Male Basil. περιεχόμενος." VPTON. — Mendosum περιεχομ. tenuere ed. Gen. & Col. Verum restituit editor Cant. idque ipsum habent nostri codices.

Verſ. 25. 'Αλλ' ἄλλοι. „Recte noster codex, 'Αλλ' ἄλλοι. At editio Ven. & Salmant. ἀλλά μοι. Basil. ἀλλά μου." VPTON. — Ex ed. Baſ. ἀλλά μου propagatum erat in reliquas ante Vptonum editiones; & sic habet pc. sed ἀλλά μοι pab. Sic & saepe aliàs μ & λλ perperam permutarunt librarii, v. c. ἅμα pro ἀλλὰ scribentes, aut vice versa. Suspicari vero licebat, ita fortasse scriptum reliquisse Arrianum, 'Αλλ' ἄλλοι μου πλεόνων τεύξονται. Meibomius ἀλλά μου, quod olim editum erat, in ἄλλοι μου mutandum censuerat: sed sic desiderabatur particula ἀλλά, qua aegre equidem eram cariturus.

Verſ. 26. εἰ συγκατατίθενται μᾶλλον περὶ τὰ φυσικὰ μέτρα. Dubito, satisne sana haec sint: si sunt, fateor me vim horum verborum non percipere. Vertit Vptonus cum Wolfio, *an rectius sentiant de naturae modo.* At συγκατατίθεσθαι non est *sentire*, sed *adsentiri*; & quid est hoc, *recte sentire de naturae modo?* Multo rectius haud dubie h. l. sententiam Epicteti Schegkius expressit, sic convertens: *utrum magis adhibeant indicando* (puto, *in judicando*, scripserat, vel scribere voluerat) *naturales regulas.* Quam in sententiam ego in Graeco exemplo, ni aliud quid h. l. turbatum fuerit, legendum putavi κατὰ τὰ φυσικὰ μέτρα, id est, *secundum regulas a natura constitutas;* quod ipsum alibi brevioribus verbis, κατὰ φύσιν συγκατατίθεσθαι dicit.

II. 24.

II. 24, 19. id eſt ſcilicet, οὐ συγκατατίθεσθαι ἄλλα, ἢ οὐ φαντασία καταληπτικὴ γίνεται, ut ait III. 8, 4.

Ibid. ἀναποτευκτότερον. Corrupte ἀναπευκτότερον pa.

Ibid. ἀπεριπτωτότερον. Corrupte ἀπεριπτότερον ed. Ven. Baſ. Gen. Col. cum pa. Vbi: „ἀπεριπτότερον, compoſitum a πέριπτος. Sed ſententia poſtulat ἀπεριπτώτερον." — „Recte noſter ἀπεριπτώτερον, ab ἀπερίπτωτος. Vide I. 4, 11. II. 23, 42. & alibi." VPTON. — Et ἀπεριπτώτερον habet noſter cod. pc. At mendoſum eſſe hoc adparet, & una ſyllaba brevius. Oportebat ἀπεριπτωτότερον, quod ipſum exhibet pb. & recte jam ſic dederant ed. Cant. & Lond. Rurſus vero ab alia parte mendoſe in exemplo Vptoniano ἀπεριπτότερον expreſſum eſt; in quo Salmaſii notam a Relando relatam, parum felici conſilio ſecutus Vptonus erat. Errorem retractavit idem Editor in Addendis ad Notas; ſignificavitque, ἀπεριπτωτότερον, non ἀπεριπτώτερον, ſcribi in ſuo codice.

Ibid. εἰ ἐν προθέσει. Particulam εἰ ſuo e cod. adjecit Vpt. cum quo convenit noſter pb. Ab aliis aberat hoc loco.

Ibid. εἰ ἐν ὁρμῇ. ἢ ἐν ὁρμῇ pc.

Ibid. εὐστοχοῦσιν. Ex ed. Ven. & msstis hoc reſtituit Vptonus. Operarum errore εὐστυχοῦσιν irrepſerat in ed. Baſ. quod quum in εὐστοχοῦσιν mutandum Wolfius monuiſſet, hujus monitum ignorans editor Genevenſis εὐτυχοῦσιν ex conject. poſuit, idque tenuere Col. Cant. & anon. Lond.

Ibid. κατὰ τὰ ἄλλα τῶν σχέσεων ὀνόματα. „Vide IV. 4, 9. & Enchir. c. 30." VPTON. — Articulum τὰ, temere omiſſum in ed. Genev. & in poſterioribus omnibus, reſtitui ex editt. vett. & msstis.

Verſ. 27. Εἰ δ' ἄρχουσιν ἐκεῖνοι, σὺ δ' οὔ· οὐ θέλεις σαυτῷ τὰς ἀληθείας εἰπεῖν &c. Editi omnes, conſentientibus msstis, ſic ſcribebant: Εἰ δ' ἄρχουσιν ἐκεῖνοι, σὺ δ' οὐ θέλεις σαυτῷ &c. Ibi VPTONVS hæc adnotavit: „Εἰ δ' ἄρχουσιν ἐκεῖνοι· σὺ δ' * * οὐ θέλεις. Sic excudendum oportebat. Aliquid excidiſſe videtur. Quid ſi, Εἰ δ' ἄρχουσιν ἐκεῖνοι, σὺ δ' ἀνιᾷ. *Si illi imperant, tu vero ægre fers.* Vide initium hujus capitis, Ἀνιῶμαι, φησὶν, ἐλεούμενος." — Et mihi aliquid excidiſſe viſum erat; ſed nil niſi negans particula, quæ bis poni debebat. conf. vſ. 22. Satis obvia, & ſæpe a nobis obſervata erroris cauſſa.

Ibid.

Ibid. ὅτι σὺ μὲν. Caret σὺ pc. male.

Ibid. οὐδὲν τούτου ἕνεκα. τούτου ἕνεκα οὐδὲν pb.

Ibid. & *vf.* 28. ἢ τὸν ἀμελοῦντα. Οὔ· ἀλλ' ἐπειδὴ *&c.* Ante Vpt. fic edebatur cum pa. οὔ· ἢ τὸν (alii, οὐ ἢ τὸν) ἀμελοῦντα. ἀλλ' ἐπειδὴ *&c.* Ibi WOLFIVS: „Negatio redundat." — „Editio Salmant. * οὔ, & in marg. * οὔ, δοκεῖ παρέλκειν. Immo transponitur incuria librariorum; fed ope noftri codicis in fuam fedem revocavi." VPTON. — Nempe poft ἀμελοῦντα particulam illam repofuit hic editor; quo eam rejicere jufferat etiam Salmafius; & ibidem eam habent noftri codd. pbc.

Verf. 28. μᾶλλον ἐπιτυγχάνειν. Placuit fic, ut habet pc. Alii ἐπιτυγχάνειν μᾶλλον.

Verf. 29. ἃ κτήσασθαι θέλεις. Ad θέλεις adnotatur in ora pc. γρ'. λέγεις. Sed videtur hoc verbum λέγεις a feftinante aliquo homine perperam huc relatum e verfu proxime fequenti.

Ibid. κλαίειν γάρ. καὶ κλαίειν γὰρ pc.

Verf. 30. καὶ οἱ πολλοὶ δὲ. Vulgo omnes edd. & mssti, καὶ πολλοὶ δὲ. Vbi VPTONVS monuit: „Legendum οἱ πολλοὶ δὲ, *vulgo dici folet.* Vide infra, IV. 10, 24." — Ego & οἱ adjeci, & καὶ retinui. Libri quidem nihil a vulgata fcriptura discedunt.

Ibid. ἔργον ἔργῳ οὐ κοινωνεῖ. Perperam & invitis msstis ἔργων ἔργῳ ed. Baf. & Gen. Cæterum quænam potiffimum vis fit hujus proverbii, (nemini alii, quod fciam, fcriptori memorati) non fatis mihi perfpectum; nifi forte ea fit fententia, quam IV. 10, 24. his verbis expreffi, *alterum opus cum altero nihil commune habet.*

Verf. 31. Ὁ μὲν ἐξ ὄρθρου ἀναστὰς ζητεῖ τίν' ἂν ἐξ οἴκου ἀσπάσηται. Vulgo omnes edd. & mssti, Ὁ μὲν ἐξ οἴκου ἀναστὰς *&c.* Vbi ad illa verba, Ὁ μὲν ἐξ οἴκου, hæc adnotavit WOLFIVS: „τὸ ἐξ οἴκου, nihil ad fententiam cum faciat, aliunde videtur irrepfiffe." — Tum ad illa, τίν' ἂν ἐξ οἴκου, rurfus IDEM: „Aut aliquid deeffe, τοῦ Καίσαρος fortaffis, aut hic etiam τὸ ἐξ οἴκου redundare videtur." — Dein VPTONVS: „Videamus totum locum: Ὁ μὲν ἐξ οἴκου ἀναστὰς, ζητεῖ τίν' ἂν ἐξ οἴκου ἀσπάσηται. Dele iftud alterum ἐξ οἴκου. Nihil ufitatius, quam, cum feftinantius paulo quid exfcribas, eadem verba repetere. Lego itaque: Ὁ μὲν ἐξ οἴκου ἀναστὰς, ζητεῖ τίν' ἂν ἀσπάσηται. *Ille quidem furgens,*

gens, & domo profectus, quærit quemnam salutet. De Salutationibus vide supra ad IV. 4, 37." — Ego posterius illud ἐκ οἴκου facile patiar abesse: sed quoniam libri omnes tenaciter tenent, loco movere non ausim; & videndum puto, utrum fortasse ex alia nescio qua dictione corruptum sit, an vel interciderit aliquid, (v. c. προελθόντα) vel nulla etiam voce adjecta οἶκος de *domo* aut *familia principis* vel *potentis viri* dici potuerit. Prius istud οἴκου non modo suspicatus, sed pro certo sumere posse mihi visus eram, ex voce ὄρθρου esse corruptum. ἐξ ὄρθρου idem est ac ἕωθεν *vs.* 34. qui locus huic respondet. Notum est, salutatores *primo mane* fores principum obsidere solitos. τοὺς πυλῶνας ἕωθεν ἐμπλήθουσι, ait Lucian. in Nigr. c. 23. T. I. p. 61.

Ibid. πῶς τῷ ὀρχηστῇ ἀρέσῃ. „Vide IV. 1, 9. III. 4, 4. ubi etiam de favore & studio histrionali." VPTON. — At ibi de favore agitur, quo histrionibus & id genus hominibus studemus; hic ait, *quomodo saltatori placeat;* quod quo pacto dicat, fateor mihi non liquere, nisi intelligi debet histrio qui præcipuo favore principis fruitur, per quem adeo ipsi principi commendari cupit hic homo. Mendose ὀρχιστῇ scribit pa. idemque ἀρέσει, quod ferri posset, ni mox sequeretur subjunctivus χαρίσηται, in quem consentiunt omnes.

Ibid. κακοηθισάμενος. κακοηθισμένος pc.

Vers. 32. περὶ τούτων εὔχεται· — — ἐπὶ τούτοις θύει. Perperam εὔχηται & θύῃ edd. omnes; quæ correxi, monente Wolfio atque etiam Vptono in Notis. Recte vero & noster codex pc. εὔχεται & θύει exhibet. In pab. omissa sunt omnia, ab ὅταν εὔχηται usque τοῦ Πυθαγόρου.

Ibid. Μὴ δ' ὕπνον &c. „Vide supra, lib. III. c. 10. init." VPTON.

Ibid. παρατέθεικε. Perperam παρατέθηκε pb.

Vers. 33. κολακείαν. κολακίαν pa.

Ibid. Τί ἔρεξα. In editt. omnibus, excepta Salmant. & Vptoniana, Τί ἔψεξα legitur, consentientibus pac. & Vptoni codice. Et τίν' ἔψεξα pb. Perspecte vero SHAFTESBVRIENSIS adnotavit: „Ἔρεξα. Nam sic supra, lib. III. c. 10. in Carminibus; & sic statim infra. [vs. 35.] Omnino contra præcepta, τὸ ψέγειν. vide III. 25, 6. & Enchir. c. 33, 2. & c. 48, 2." — „Τί ἔρεξα; Sic

Sic optime edit. Salm. Perperam alii libri, Τί ἔψεξα;" VPTON. — ἔρεξα scribendum monuerat etiam Salmasius.

Ibid. Λέγουσι καὶ οἱ φιλόσοφοι, ὅτι οὐδὲν κωλύει ψεῦδος εἰπεῖν. „Vide Sext. Empir. adverſ. Logicos p. 378. edit. Lipſ. οὔποτε ψεύδεται, κἂν ψεῦδος λέγῃ. Et Quinctil. Inſtit. lib. XII. c. 1. p. 724. edit. Capper. Item lib. II. c. 14. p. 130." VPTON.

Verſ. 34. λογικόν εἰμι ζῶον. λογικὸν ζῶόν εἰμι pa.

Verſ. 35. Inter ἀκοινώνητον; & τί μοι δέον *&c.* in pc. eſt ſpatium vacuum dimidiæ lineæ & paulo majus; atque in ora adnotatur, λείπει. Neque tamen mihi quidquam deeſſe videtur.

Verſ. 36. Τοσαύτης οὖν τῆς διαφορᾶς. Articulum τῆς, quo carent alii omnes, recepi ex noſtro cod. pc.

Ibid. τῶν ἐπιθυμουμένων. Corrupte τῶν ἐπιθυμένων ed. Ven. Baſ. & Gen. cum noſtro cod. pa. Vbi: „Vel ἐπιθυομένων, vel, quod magis placet, τῶν ἐπιθυμουμένων." WOLFIVS. — „Fortaſſe ἐνθυμουμένων, quia ſupra ἐνθυμοῦ, & rurſus infra ἐνεθύμου." COM. SHAFTESB. — „τῶν ἐπιθυμιῶν. Ita ſcrib." SALMASIVS. — „Noſter codex cum Wolfio legit, τῶν ἐπιθυμουμένων, id eſt, *rerum quæ deſiderantur.*" VPTON. — Eodem modo noſtri pbc.

Ibid. τὸ ἴσον ἔχειν ἐν ἐκείνοις. Ignorabant omnes præpoſitionem ἐν, tam edd. quam mssti. Et bene per ſe haberet ἐκείνοις, *paria habere cum illis*, vel *atque illi;* ſed id non quadrat cum eo quod ſequitur περὶ ἃ *&c.* — Itaque, quod perſæpe factum obſervavimus, hic quoque obtinuit, ut occaſione literæ ν, in quam deſinit verbum ἔχειν, interciderit vocula ἐν, quam ex conject. adjicere non dubitavi. Pari enim modo vſ. 25. habes ἐν ἐκείνῳ τὸ πλέον ἔχειν, & vſ. 26. ἐν τούτῳ σου πλέον ἔχουσι.

Ibid. περὶ ἃ σὺ μὲν. περὶ ἃ μὲν σὺ pc.

Verſ. 38. ἀφίεσαι τῶν ἐκείνων. „ἃ ἐστιν ἐκείνων ſcribe." SALMASIVS.

CAPVT VII.

Verſ. 1. Τί ποιεῖ φοβερὸν τὸν τύραννον; „Confer I. 29, 60 ſq. IV. 1, 60. & 82." VPTON.

Ibid. οἱ δορυφόροι. οὐ δορυφόροι pa. male. Idemque mox perperam αἱ μάχαι, pro αἱ μάχαιραι.

Verſ.

Verf. 3. αἰσθάνηται. Perperam αἰσθάνησαι ed. Ven. & Baf. Corrigere juffit Wolfius, & correxerunt pofteriores editores. Et recte αἰσθάνηται habet ed. Salmant. & Vptoni codex, noftrique tres.

Ibid. Ante verbum Θέλει intelligitur, ut perfæpe aliàs, negans particula οὔ· quæ refpondeat interrogationi μή τι.

Ibid. δι' ἃ φοβεροί εἰσιν. „Sic nofter codex: alii φοβερόν εἰσιν." VPT. Nempe mendofum φοβερόν habebant ed. Ven. & Baf. invitis msstis; jam pridem vero correxerant pofteriores editores, a Wolfio admoniti.

Verf. 4. ὡς ἂν ἀιδῶται. Caret ἂν pa. male. Tum δίδωται fcribebant edd. ut IV. 1, 79. cum pac. Sed δίδῶται pc. cum utroque accentu. Nos veram fcripturam reftituimus, in quam fere confentinnt omnes IV, 10, 29.

Verf. 5. ᾗ διακείμενος. Male εἰ pa. pro ᾗ.

Ibid. ὀστρακίοις τὰ παιδία παίζοντα. „Vide Meurf. de Ludis Græcorum in voce Ὀστρακίνδα." VPTON.

Ibid. διαφέρεται. Sic vel invitis libris omnibus fuit corrigendum, qui perperam διαφέρηται dabant. Mox tamen in indicativum πεφρόντικεν confentiebant omnes.

Ibid. τῶν δ' ὀστρακίων οὐ. τῶν ὀστρακίων δ' οὐ pc.

Verf. 6. Εἶτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναταί τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι. „Locum præteriiffe indictum religio eft. Sic vertit Schegkius: *Affici porro fic animo poffunt per infaniam quamdam, & propter confuetudinem Galilæi.* Wolfius: *Ergo furore quidem fic aliquis affici poteft adverfus illa, & confuetudine, ut Galilæi.* Hunc Arriani locum laudat Mericus Cafaubonus ad Antonin. lib. XI. f. 3. μὴ κατὰ ψιλὴν παράταξιν, ὡς Χριστιανοί. *non ab obftinatione mera, pro Chriftianorum more.* Vbi ait: „Arrianus autem & ipfe „Chriftianorum (quos *Galilæos* ille vocat) exemplum in „eundem plane quem Antoninus hîc adducit finem: fed „quod Antoninus *obftinationi*, ille *confuetudini* tribuit." Verumenimvero hæc verba, ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι, fufpecta habeo. Chriftianos fefe cruciatibus & morti fortiffime obtuliffe, res notiffima eft. Sed quid, ὑπὸ ἔθους? Paulo fupra habes ὑπό τινος μανίας καὶ ἀπονοίας. Vnde hoc mihi perfuafiffimum eft, fcripfiffe Arrianum Εἶτα ὑπὸ μανίας — — καὶ ὑπὸ ἀπονοίας, ὡς οἱ Γαλιλαῖοι. *Ergo aliquis fic poffit affici adverfus ifta furore & defpe-*

ratione (seu *dementiâ*) *ut Galilaei*. Quin etiam falsa crimina ἀπονοίας Christianis objectare solebant tum Graeci, tum Romani. Julianus Epist. LII. ad Bostren. de Christianis & eorum praesulibus, εἰς τοσοῦτον λυσσομανίας ἥκουσι καὶ ἀπονοίας. Et Epist. XXXI. εἴνεκεν τῆς τῶν Γαλιλαίων ἀπονοίας. & alibi, Plinius in Epist. 97. lib. X. meminit de *obstinatione* & *amentia* Christianorum. Vide & Tertull. Apolog. c. 2. Ad haec & talia Graecorum opprobria respiciens forsan Paulus Apost. I. Corinth. 1, 23. ait: ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον — — Ἕλλησι δὲ μωρίαν. Vide quoque Minuc. Fel. c. XI. Christiani autem per contemptum *Galilaei* vocabantur. Sic passim Julianus. Sed quaerat aliquis, unde nam verba ista ὑπὸ ἔθους, quae sensum quendam prae se ferunt? Credo equidem ex margine in contextum irrepsisse, cum ita emendasset sciolus aliquis Christianus, offensus his verbis ὑπὸ ἀπονοίας, in quorum verborum locum substituere voluit ista, ὑπὸ ἔθους. Considera itaque, Lector, & quae supra sunt perpensus lege: Εἶτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναταί τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἀπονοίας, ὡς οἱ Γαλιλαῖοι, &c. *Ergone aliquis ita affici possit adversus illa furore & amentia, ut Galilaei, &c.*" VPTON. — Ego vero, ut dicam quod sentio, nec cur suspectum hoc loco habeamus vocabulum ἔθους, nec cur in ejus locum ἀπονοίας scriptum ab Arriano fuisse credamus, satis caussae video. Quodsi omnino mendosum esset ἔθους, poteras de ἤθους cogitare, quod cum ἔθους saltem similitudinem aliquam habet; aut poterat ἔθους ex ἐνθουσιασμοῦ decurtatum & detortum quodammodo videri. Nam quod ἀπόνοιαν Christianis subinde objectam a Graecis Vptonus ait, non inde efficitur, eodem vocabulo nunc Epictetum uti debuisse, praesertim quum μανίαν nominet, cujus species quaedam ἀπόνοια est. Et quod paulo ante conjunxit utramque nomen, μανίαν & ἀπόνοιαν, non inde sequitur, etiam hic rursus eadem duo conjungi debuisse. Porro quod si quis, (ut Vptonus fingit) offensus vocabulo ἀπόνοια, de Christianis usurpato, aliud in ejus locum posuit, eadem ratione ac fortasse magis offendi idem homo vocabulo μανία debuerat. At post vocem ἔθους intercidisse particulam ὡς, ad οἱ Γαλιλαῖοι referendam, facile credo, atque ipse etiam in eamdem cogitationem incideram. Sed quum etiam absque illa ferri scriptura vulgata possit, in quam libri consentiunt omnes, in contextum eam ingerere non sum ausus.

aufus. Cæterum si quid hoc loco e margine in contextum irrepsit, videndum est, ne ipsa ista verba οἱ Γαλιλαῖοι, cum pro scholio ad oram a nonnemine fuissent adscripta, ab alio deinde ipsi contextui sint inserta.

Ibid. καὶ ἀποδείξεως. ὑπὸ λόγου δὲ καὶ μαθήσεως pa. in contextu; sed idem in ora, γρ'. ἀποδείξεως.

Ibid. τὸν κόσμον ὅλον μὲν ἀκώλυτον. „Confer infra, vs. 27. & M. Anton. VII. 9." VPTON.

Ibid. τῶν ὅλων. In pc. primum τῶν ἄλλων fuerat, sed correctum ὅλων.

Vers. 7. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα πάντα. Possis e superioribus μέρη intelligere; sed rectius ex eis, quæ mox sequuntur, ζῶα intelliges.

Ibid. τούτων ἁπάντων. τοῦτον ἁπάντων pc.

Ibid. ὅτι τε μέρος ἐστὶ. Caret τε pc. „Confer II. 5, 13 & 25. II. 10, 3. Sic M. Anton. II. 3 sq. X. 6. Persius, III. 71.

— — — *Quem te Deus esse*
jussit, & humanâ qua parte locatus es in re."

VPTON.

Ibid. τὰ μέρη τοῖς ὅλοις εἴκειν. Perperam ἥκειν pbc. sed in pb. εἴκειν superne scriptum. In pa. etiam εἴκειν, quod hodie ibi legitur, ex ἥκειν refictum videtur. De re — „Vide ad I. 12, 16. & ad I. 14, 2. Nota interea, 1. ὅτι μέρος. 2. ποῖόν τι μέρος. 3. ὅτι τὰ μέρη τοῖς ὅλοις εἴκειν ἔχει καλῶς." VPTON

Vers. 8. ὁρᾷ, διότι τῶν περὶ αὐτό. Restitui διότι e superioribus editt. quibuscum consentiunt codd. pac. Tacite illud in ὅτι mutaverat Vptonus, suum fortasse codicem secutus; certe sic & habet noster pb. Conf. ad I. 7, 6. & loca ibi citata.

Ibid. ἐπ' ἄλλοις. Perperam ἐπ' ἄλλα pa.

Vers. 9. τὸ ἀγαθὸν τὸ αὐτοῦ. Sic edd. vett. cum pa. τὸ αὐτοῦ ed. Vpt. cum anon. Lond. τὸ ἀγαθὸν ἑαυτοῦ pb.

Ibid. καὶ τὸ συμφέρον. Articulum τὸ, qui aberat vulgo, tacite hic adjecit Vptonus, commode vero, & e suo puto codice, cum quo convenit noster pb.

Ibid. καὶ ἐφ' ἑαυτῷ. Sic pac. cum editis. ἐφ' αὐτῷ pb.

Ibid. ἐλεύθερον ἔσται. ἐλεύθερόν ἐστι pa. in contextu, sed ἔσται in ora, quod cæteri in contextu habent.

Ibid. εὐδαίμον. Sic tres nostri codices cum editis, quod mutare non ausus sum; quamquam εὔδαιμον in neutro genere scribere jubeant Grammatici, ut Clenardus p. 118. Weller. p. m. 92. quemadmodum etiam editum video apud Lucian. T. I. p. 460. & apud Herodian. I. 6, 2.

Ibid. μηδαμοῦ μεμφόμενον μηδενὶ τῶν οὐκ ἐφ' ἑαυτῷ γενομένων. Vulgo ἐφ' αὐτῷ edd. sed ἐφ' ἑαυτῷ ex pc. adoptavi. *Negantem* vero *particulam* editi pariter ac mssti ignorabant omnes. Quem locum miratus sum silentio præteritum ab interpretibus. Quem vulgo sic legerent, μηδαμοῦ μεμφόμενον μηδενὶ τῶν ἐφ' αὐτῷ γενομένων, μηδὲν ἐγκαλοῦν, vertit Schegkius: *pro re nulla cuiquam irascentem, nihil accusantem eorum quæ sibi evenerint.* Uptonus cum Wolfio: *nusquam quicquam ab illo factum reprehendens, de nullo conquerens.* At nec, *quæ sibi evenerint*, nec, *quicquam ab illo factum*, respondet Græcis verbis τῶν ἐφ' αὐτῷ γενομένων. Illud Græce si sonare debebat, τῶν αὐτῷ (absque præpositione) γενομένων. Hoc, τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενομένων. Ac nisi in ἐφ' αὐτῷ vel ἐφ' ἑαυτῷ pertinaciter consentirent libri, suspicari poteras, ὑπ' αὐτοῦ scriptum oportuisse; quam fere in sententiam I. 14, 16. ait, μήτε μέμψασθαί τι τῶν ὑπ' ἐκείνου διδομένων. & IV. 10, 15. μή ποτέ σε ἐμεμψάμην; μή τι τῶν γενομένων τινὶ δυσηρέστησα, ἢ ἄλλως γίνεσθαι ἠθέλησα; Neque ego, si cui ita h. l. legere placuerit, μηδενὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενομένων, magnopere cum eo contendam. Sed, ut jam significavi, mirus ille codicum in difficiliorem scripturam consensus, indicare utique mihi visus erat, aliud quid hic latere: & diu quidem addubitans, ad extremum mihi persuasi, τῶν οὐκ ἐφ' ἑαυτῷ γενομένων scripsisse Arrianum, particulam vero negativam, sive negligentia librariorum, sive (quod vero propius mihi visum est) imperito consilio, fuisse prætermissam. Scilicet ex Epicteti & omnino ex Stoicorum ratione, homo nihil accusare, de nulla re, de nullo homine conqueri debet, nisi de se ipso, & de rebus quæ ab ipso, cum in ipsius fuerint potestate, male gestæ, male administratæ sunt. Vide Enchir. c. 5 extr. Dissert. II. 26, 7. IV. 10, 32. &c. Quam eamdem sententiam hic verbis illis exprimit, μηδαμοῦ μεμφόμενον μηδενὶ τῶν οὐκ ἐφ' ἑαυτῷ γενομένων, *nusquam*

&

& nunquam accusat quidquam eorum quæ in ipsius non sunt potestate; scilicet neque Deum, neque fortunam, neque alios homines, ut ait IV. 1, 109. Particulam negativam etiam aliis librariorum temeritate omissam vidimus, veluti IV. 6, 2.

Ibid. μηδενὶ ἐγκαλοῦν. μηδενὶ, in dativo, ex conjectura scripsi. Vulgo h. l. μηδὲν omnes edd. & mssti, contra constantem & aliorum scriptorum & Epicteti nostri usum. Vide I. 16, 6. I. 17, 28. II. 26, 7. &c. Persæpe factum videmus, ut ultima litera vocalis, quæ superne adpingi solebat, a festinantibus librariis fuerit prætermissa. Quod si quis pertinacius defendendum suscipiat vulgatum μηδὲν, subintelligere is dativum personæ debebit, μηδὲν (μηδενὶ) ἐγκαλοῦν.

Vers. 11. ὡς ἀεὶ αὐτῷ τοῦ πλείονος περιποιητικόν, αὐτῷ ed. Lond. & Vpt. cum nostro pb.

Vers. 13. Θέλεις πενίαν; scilicet Φέρειν vel ἐπιΦέρειν μοι.

Ibid. πενίᾳ τυχοῦσα καλοῦ ὑποκριτοῦ. „Vide Enchir. c. 17." VPTON.

Ibid. Θέλεις ἀρχάς; Φέρε, καὶ πόνους. „Pauca quædam excidisse arbitror. Sensus facile suppleri potest; verba non item, donec nacti fuerimus meliores codices." VPTON. — Post Φέρε comma posui, quod ignorant vulgo omnes; quo interserto, ferri posse videtur oratio, nec deesse quidquam.

Vers. 14. ὅπου ἂν ἀπέλθω, ἐκεῖ μοι καλῶς ἔσται. „Seneca ad Helvid. c. 5. *Adversus ipsam mutationem locorum, satis hoc remedii putat Varro, quod, quocunque venimus, eadem rerum natura utendum est: M. Brutus, quod licet in exilium euntibus virtutes suas ferre secum. Vtraque in unum collata plurimum possunt. Quantulum enim est, quod perdidimus? Duo, quæ pulcherrima sunt, quocunque nos moverimus, sequentur: Natura communis, & propria virtus.* Vide supra, ad III. 22, 22." VPTON.

Ibid. ἀΦελέσθαι αὐτά. Olim perperam αὐτοῦ edd. Vbi: „Fortassis αὐτά." WOLF. — „Sic noster codex." VPTON. — Nec aliter nostri tres; & αὐτὰ, Wolfii monitu, jam receperat editor Cantab.

Vers. 15. Ἀλλ' ἤδη καιρὸς ἀποθανεῖν. Τί λέγεις, ἀποθανεῖν; μὴ τραγῴδει τὰ πρᾶγμα. Verba ista Τί λέγεις, ἀποθανεῖν; ignorant edd. omnes cum pac. VPTO-

nus vero in Notis ait: „Post ἀποθανεῖν, supplet noster codex, Τί λέγω ἀποθανεῖν; Sic itaque lege: Ἀλλ' ἤδη καιρὸς ἀποθανεῖν. Τί λέγεις, Ἀποθανεῖν; μὴ τραγῴδει τὸ πρᾶγμα. Cæterum, μὴ τραγῴδει τὸ πρᾶγμα, est, *Noli tragice exaggerare. Noli verborum granditate tragica rem efferre.* Amat enim tragœdia ampullas & sesquipedalia verba. Forsan ad hunc locum Arriani respexit M. Anton. III. 7. τραγῳδίαν οὐ ποιεῖ, οὐ στενάζει. Idem IX. 29. εἰ δὲ ἐτραγῴδησαν. *sin tragice semel ostentarint.*" VPTON. — Id ipsum, quod voluerat Vptonus, Τί λέγεις ἀποθανεῖν; dedit cum ipsius codice noster pb. unde recepi. Verbum τραγῳδεῖν & ἐκτραγῳδεῖν eodem modo, quo Epictetus, & alii scriptores & Polybius usurpavit.

Ibid. εἰς ἐκεῖνα πάλιν ἀναλυθῆναι. „Vide ad III. 13, 14." VPTON. — Pro ἀναλυθῆναι, est ἀποκαταστῆναι in pc. quod non spernendum. Fortasse tamen ἀποκατασταθῆναι debuerat.

Ibid. τί γενέσθαι καινόν; „Sic M. Anton. VII. 1. οὐδὲν καινόν. Idem VIII. 6. Salomon, Ecclef. c. 1, vs. 9. *Neque est novi quidquam sub sole.*" VPTON.

Vers. 17. καρτιστὴν ἔχω. „Vide ad IV. 1, 113." VPTON.

Vers. 18. Οὐχὶ τοῦ σώματός μου κύριος εἶ; id est, ad verbum, *Nonne corporis mei dominus es?* Vptonus vero cum Wolfio in versione sic posuit: *Nonne corporis tui sum dominus?* quasi tyrannus loquens induceretur: percommode id quidem; at in eam sententiam græce sic scriptum oportebat, Οὐχὶ τοῦ σώματός σου κύριός εἰμι; Quod si alter loquitur, (is qui liberum se profitetur,) commodius quidem ille videtur dicturus fuisse, absque interrogatione & absque particula negativa, Τοῦ σώματός μου κύριος εἶ. Sed eamdem particulam οὐχὶ, cum interrogatione, non hic solum habes, sed mox iterum iterumque. Quare sollicitari ista non debet; &, quoniam nil variant Græci libri, ferenda erit vulgata scriptura, & verba illa, *Nonne corporis mei dominus es?* ita accipi debebunt, ac si dixisset, *Utique corporis mei dominus es? fateor equidem, te corporis mei esse dominum.*

Ibid. Οὐχὶ τοῦ κτησειδίου; Τί οὖν πρὸς ἐμέ; „Hæc omnia supplet noster codex; sed alii non agnoscunt." VPTON. — Opportune Vptoni codex: nostri enim non magis, quam olim editi, ista verba norunt.

Ibid.

Ibid. τοῦ σωματίου ὅλου σοι αὐτοῦ ἐξίσταμαι. „Malim αὐτός." WOLF. — „Fortassis αὐτοῦ τοῦ σωματίου &c." COM. SHAFTESBVR. „Quid si αὐτόθεν ἐξίσταμαι, *nec mora cedo:* vel αὐτοῦ adverb. *hic tibi cedo.*" VPTON. praeeunte MEIBOMIO. — Ego in Shaftesburii ratione adquiescendum putavi, & αὐτοῦ ad σώματος referendum.

Ibid. ὅταν θέλῃς. Verba haec, quae (sicut nos fecimus) cum praecedentibus jungunt editiones veteres & mssti, ad sequentia retulit Wolfius in versione: *Cum libet, fac periculum imperii tui.* Cujus rationem Vptonus non modo in sua versione tenuit, sed & in Graecum exemplum (praeeunte anonymo editore Lond.) transtulit, punctum ponens post ἐξίσταμαι, & verba ὅταν θέλῃς cum sequentibus jungens.

Ibid. πεῖρασαί σου τῆς ἀρχῆς. Corrupte πάρασαί σου τὴν ἀρχὴν editt. vett. Vbi: „Fortasse πεῖρασαί σου τῆς ἀρχῆς." WOLF. — „Codex noster πεῖρασαι. Editio Salmant. * πάρασαι, & in marg. * πεῖρασαι." VPTON. — In τὴν ἀρχὴν nil mutasse videtur Vptoni codex; & sic ille edidit, πεῖρασαί σου τὴν ἀρχὴν, in quo jam praeeuntem habuerat anonymum editorem Londinensem. Eodem modo scriptum est in nostro cod. pc. Sed in pa. πειράσομαί σου τὴν ἀρχὴν. In pb. vero, πειράσομαί σου τῆς ἀρχῆς. Ego πεῖρασαι teneus, quod unice verum putavi, genitivum τῆς ἀρχῆς, quem desiderabat verbum πειρᾶσθαι, ex pb. adscivi.

Vers. 19. φοβηθῆναι δύναμαι. δύνασαι pc. male.

Ibid. Τοὺς ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος; „Vide ad I. 19, 17." VPTON.

Ibid. Τί οὖν ἔρχῃ ἐπὶ θύραις; Praetuli hoc, quod dedit noster codex pb. Alii vulgo ἐπὶ θύρας; quod per se quidem minime erat aspernandum: sed vide notata ad III. 24, 44.

Vers. 20. ἂν μή τις με. Sic scripsi cum pabc. Superiores edd. ἂν μή τίς με, vel ἂν μή τίς με.

Ibid. ἐκεῖνο θέλω, τὸ γινόμενον. „Vide Enchir. c. 8." VPTON.

Ibid. ὃ ὁ Θεὸς θέλει, ἢ ἐγώ. „Lege cum Meibomio, ἢ ὁ ἐγώ." VPTON. — Et ego utique sic malim; nec tamen invitis libris omnibus adjicere ὁ volui, quoniam & subintelligi absque magno incommodo poterat. Articulum ὁ ante Θεὸς omisit pa. minus commode.

Ibid. προσκείσομαι. „Malim πρόσκειμαι." WOLF. — Ferendum fuerit istud, in quod consentiunt libri. Est autem πρόσκειμαι αὐτῷ idem quod alibi dicit. προσκατατάσσω ἐμαυτὸν αὐτῷ. IV. 1, 89 sqq.

Ibid. συνορμῶ, συνορέγομαι, ἁπλῶς συνθέλω. Ante Vptonum ὀρέγομαι dabant edd. omnes; nec aliter manuscripti libri. Vbi WOLFIVS monuerat: „συνορέγομαι malim." — Eodemque modo in suo exemplo correxerat Salmas. Id in contextum recipiens VPTONVS, hæc adnotavit: „Recte Wolfius pro ὀρέγομαι legit συνορέγομαι. Sic supra, II. 17, 23. Ὅταν τοιούτου ἔχῃς ἡγεμόνα, καὶ τοιούτῳ συνθέλῃς καὶ συνορέγῃ &c. Ita quoque malit Gatakerus ad M. Anton. X. 21. [ad illa verba:] Λέγω οὖν τῷ Κόσμῳ, ὅτι σοὶ συνερῶ. *Dico itaque Mundo, Ecquid tu amas? idem ipse amo.*"

Ibid. ἀποκλεισμός. Temere ἀποκλησμὸς ed. Ven.

Verf. 21. Vulgo sic legebatur in editt. omnibus: Τί αὐτῷ συμβαίνει; μή τι οὖν καὶ δόγμα οἷον δεῖ; Ἐπαρχίαν. Μή τι οὖν καὶ τὸ χρῆσθαι ἐπιτροπῇ; Neque variant codices, nisi quod καὶ ante δόγμα omittit pa. tum pro ἐπαρχίαν, ἐπαρχία habet pb. denique in sequentibus verbis signa distinctionis hæc ponit pc. μή τι οὖν καὶ τὸ χρῆσθαι; ἐπιτροπῇ· τί ἔτι διωθοῦμαι· &c. Ad verba igitur, quæ supra retuli, hæc adnotavit WOLFIVS: „Ἐπαρχία, vel ἐπαρχίαι. Videtur autem nomen ἐπαρχία transpositum, & ἐπιτροπή omissum, & sic legendus hic locus: Τί αὐτῷ συμβαίνει; Ἐπαρχία. Μή τι οὖν καὶ δόγμα οἷον δεῖ; Ἐπιτροπή. Μή τι οὖν καὶ τὸ χρῆσθαι ἐπιτροπῇ; *Quid ei contingit? Provincia. Num etiam decretum quale oportet? Procuratio. Num etiam illius procuratione ut recte uti possit?*" — Quam Wolfii adnotationem Vptonus nullo adjecto sive comprobationis sive improbationis indicio adposuit; nec in græco exemplo quidquam mutavit; sub contextu vero Wolfii versionem, quæ ad istam sententiam adcommodata erat, ad verbum tenuit. Mihi vero adeo manifeste & corrupta visa erat scriptura vulgata, & vera Wolfii emendatio, ut eam in Græco exemplo adoptare non dubitaverim. In versione paululum a Wolfio discessi. ἐπαρχίαν, quam illi *provinciam* interpretati sunt, ego *præfecturam*; ἐπιτροπὴν, quam illi *præturam*, ego *munus procuratoris*. Ἔπαρχον Græci, qui res Romanas sub Imperatoribus gestas scripsere, eum vocant, quem Romani *Præfectum*; & quidem

dem tam Præfectum Prætorii, quam Præfectum provinciæ qui provinciæ cum imperio militari præerat: ἐπίτροπον *Procuratorem* vocant *provinciæ*, cujus administratio ad fiscum pertinebat, & cum ad colligendos reditus publicos, tum ad impensas faciendas. Vide Dionem lib. LIII. cap. 15.

Vers. 22. ἰσχαδοκάρυα. Conf. III. 9, 22.

Ibid. τὰ παιδία ἁρπάζει. τὰ παιδάρια hoc loco pc. sed mox deinde in παιδία consentit.

Vers. 23. ὄψεται τὰ παιδία. Priori loco ὄψονται habet pc. sed mox dein ὄψεται cum aliis.

Ibid. ἐμοὶ δ' ἰσχάδας. Perperam ἐμοὶ δὲ ἰσχαδ. edd. Ven. Baf. Gen. Col.

Vers. 24. ῥιπτοῦνται αὐτοῦ. Caret αὐτοῦ pc.

Ibid. εἰ δὲ κύψω. κρύψω habent edd. vett. consentientibus msstis. Sed WOLFIUS: „Lego κύψω; non a κρύπτω, sed a κύπτω.“ — Atque id ante Vptonum jam receperat anonymus Londinensis. Recte; nam opponitur hoc verbum ei, quod modo ante dictum est, ἂν σου ἔλθῃ εἰς τὸν κόλπον.

Vers. 25. ἀποκτιννύουσι recte editur inde a Genev. Mendose ἀποκτινύουσι ed. Ven. & Baf. ἀποκτεννύουσι pab. ἀποκτυννύουσι pc.

Vers. 26. Θέλεις οὖν. Sic recte ed. Genev. & seqq. cum Vptoni cod. & pabc. Et sic Wolfius scribendum monuerat, pro corrupto Θέλει σὺν, quod erat in Ven. & Baf.

Ibid. περιέρχωμαι. Et hoc reponere Wolfius & Salmasius jusserant, pro περιέρχομαι, quod perperam dabant ed. Ven. Baf. & seqq. cum pbc. & Vptoni codice. At Wolfio recte obsecutus est editor anon. Lond. & Vptonus; & conjunctivum jam dabat editio Salmant. eumdemque habet noster codex pa. Sic ἐγώ σοι θέλεις παρακαταθῶμαι; III. 13, 14. omissa per ellipsin conjunctione ἵνα.

Vers. 27. ἵνα ὁ κόσμος μὴ ἵστηται μηδ' ἐμποδίζηται. „Supra vs. 6. ait κόσμον εἶναι ἀκώλυτον καὶ αὐτοτελῆ.“ VPTON.

Ibid. ἀλλ' εἰ δεῖ συγκρῖναι, *&c.* „Confer II, 6, 18.“ IDEM.

Verſ. 28. διαθεῖναι. Perperam διαθῆναι pc. atque ſic etiam in pa. primum fuiſſe videtur, ſed dein correctum.

Ibid. τί ἔτι θαυμάζω αὐτόν; „Αὐτὸν, id eſt, Cæſarem. Nota, αὐτὸς, *Dominus*, de qua ſignificatione ſupra monui." VPTON.

Ibid. ἄν μοι Φιλανθρ. ἄν με Φιλανθρ. pc.

Ibid. λαλῆσῃ. „Scilicet Cæſar." VPTON.

Ibid. καὶ ἄλλοις διηγοῦμαι. Temere & invitis msstis καὶ ἀλλήλοις ed. Gen. indeque Col. Cant. & anon. Lond.

Verſ. 30. Ἀλλὰ τὴν παιδιὰν σώζων. Niſi perſæpe ante ἀλλὰ per ellipſin intelligendam, non librariorum incuria omiſſam, vidiſſemus particulam negantem, (vide IV. 1, 116. & 162. II. 24, 17. & ibi notata.) jurares hoc loco abſorptam fuiſſe a terminatione vocis præcedentis αὐτοῦ.

Ibid. ἔρχομαι. Sic recte ed. Genev. & ſeqq. cum pabc. Perperam ἔρχωμαι ed. Ven. & Baſ.

Ibid. πρὸς αὐτόν. Perperam ante Vptonum πρὸς ἑαυτὸν edebatur cum pa. Sed perſpecte WOLFIVS: „Lego πρὸς αὐτὸν, ſcilicet τὸν τύραννον, ἢ τὸν Καίσαρα." — Et VPTON: „Noſter codex αὐτὸν, recte." — Sic & Salmaſ. & noſtri codd. pbc.

Ibid. ἄῤῥυθμον. Sic ed. Baſ. & ſeqq. ἄρυθμον ed. Ven. cum pab. non male. ἀριθμὸν pc.

Ibid. ἐπὶ Λέοντα. „De Leonte Salaminio, vide ſupra ad IV. 1, 160." VPTON.

Verſ. 31. Ἄπαγε αὐτόν. (*Si dicit lictori vel ſatelliti,*) *Abduc hunc in carcerem.*

Ibid. ἀεὶ ἐπιμένει. „Iſtud ἀεὶ addidi ex noſtro codice, ſententia poſtulante." VPTON. — Habet & noſter pc. Ignorant cæteri cum olim editis. Pro ἐπιμένει, quod habent omnes, poſſis cum Salmaſio ἐπιμενεῖ in fut. ſcribere; nec tamen neceſſaria eſt iſta novatio.

Ibid. ἀλλ' ἄταφος ῥιφήσῃ. Temere ῥιφίσῃ ſola ed. Baſ.

Ibid. Εἰ ἐγὼ εἰμι ὁ νεκρός. „Ad Diogenis dictum reſpicere videtur. Cic. Tuſc. Diſp. I. 43. *Durior Diogenes, & is idem ſentiens, ſed ut Cynicus aſperius, projici ſe juſſit inhumatum: tum amici, Volucribusne & feris? Minime vero, inquit; ſed bacillum propter me, quo abigam, ponitote. Qui poteris? illi; non enim ſenties. Quid igitur mihi ferarum laniatus oberit, nihil ſentienti?*

sentienti? Laërtius in vita Diogenis, VI. 79. "Ἔνιοι δὲ φασι τελευτῶντα αὐτὸν καὶ ἐντείλασθαι ἄταφον ῥίψαι, *&c.*" VPTON.

Verſ. 32. κολακεύειν οὓς ὕστερον ἐκολάκευεν. Sic corrigendum putavi. Vulgo omnes ὃ ὕστερον edd. & mssti noſtri; quod mireris ſine ſuſpicionis ſignificatione relictum eſſe ab interpretibus. In verſione pæne prorſus prætermiſit Wolfius, *& aduletur aliis*, ſcribens. Vptonus: *& aduletur cui noviſſime adulatus eſt.* At ſic οὓς, non ὃ, requirebatur. Nihil vero facilius fieri potuit, quam ut ex ΟΥΣΥΣΤΕΡΟΥ ſemel exciderint literæ bis deinceps poſitæ ΥΣ. Fuit quidem quum ſuſpicarer, quoniam ἐκολάκευεν in præterito tempore ponitur, οὓς πρότερον ἐκολάκευεν ſcriptum oportuiſſe; quam in ſententiam video a Schegkio converſum hunc locum, *& ei aduletur, cui fuit antea adulatus.* Sed in faciliori illa emendandi ratione, quam ſecutus ſum, adquieſcendum duxi.

Ibid. καὶ διοικοῦν. Ignorant καὶ edd. cum pac. Sed monuit VPTONVS: „Lege cum noſtro codice, τὸ τούτοις χρώμενον, καὶ διοικοῦν." — Et conjunctionem καὶ dedit etiam noſter codex pb. quam non aſpernandam judicavi.

Verſ. 33. οἱ λόγοι οὗτοι καταφρονητὰς ποιοῦσι τῶν νόμων. „Vide I. 29, 9." VPTON.

Ibid. Νόμος δ' οὐκ ἔστιν τὰ ἐπὶ μωρῷ. „An *Lex non ſunt quæ ad ſtultum attinent?* Fortaſſe τὰ ἀπὸ μωρῶν, *decreta ſtultorum:* vel τὰ ἐπὶ μωρῷ, pro μωρίᾳ, quæ ſtultum habent finem." WOLFIVS. — „Placet Wolfii interpretatio, *Lex non eſt, quæ fertur a ſtultis.* Νόμος δ' οὐκ ἔστι τὰ ἀπὸ μωρῶν. Lex ſtultorum, non eſt lex. Audi Cicer. de Leg. I. 15. *Jam vero illud ſtultiſſimum, exiſtimare omnia juſta eſſe, quæ ſita ſunt in populorum inſtitutis, aut legibus etiam (ſi quæ leges ſint) tyrannorum.* (Sic lego, & diſtinguo.) *Si triginta illi Athenis leges interponere voluiſſent; aut ſi omnes Athenienſes delectarentur tyrannicis legibus; num idcirco hæ leges juſtæ haberentur? — — Eſt enim unum jus, quo devincta eſt hominum ſocietas, & quod lex conſtituit una; quæ Lex eſt recta ratio imperandi & prohibendi: quam qui ignorat, is eſt injuſtus, ſive eſt illa ſcripta uspiam, ſive nusquam.*" VPTON. — Cave quidquam mutes. Νόμος οὐκ ἔστι τὰ ἐπὶ μωρῷ. *Quæ ſunt in poteſtate ſtulti,*

non

non sunt lex; i. e. Voluntas ſtulti non eſt lex vere nominata, non eſt lex ſapienti. τὰ ἐκ τῶν μωρῶν forſan legendum adnotavit Salmaſius; qua novatione quid promoturi eſſemus non video.

Verſ. 34. πρὸς τούτους. Intellige, πρὸς τοὺς μωροὺς, *adverſus ſtultos*, qui leges nobis ſe ferre poſſe putant.

Ibid. μηδενὸς ἀντιποιεῖσθαι πρὸς αὐτούς. Vide I. 29, 9. n. & II. 10, 8. n.

Ibid. ἐν οἷς ἂν ἡμᾶς νικῆσαι δύνανται. δύνωνται, puto, ſcriptum oportebat; ſed nil varii libri, quod quidem notaverim.

Verſ. 35. περὶ τὴν κτῆσιν ἐξίστασθαι. „Has voces addidi ex noſtro codice.“ VPTON. — Ignorant eas noſtri tres cum editis.

Ibid. μόνα τὰ δόγματα ὑπεξαιροῦνται. „ὑπεξαιροῦνται, ſcil. οἱ λόγοι οὗτοι. Male editio Baſ. ὑπεξαιροῦντα.“ VPTON. — Error propagatus erat in edit. Gen. Col. Cant. Lond. Veram ſcripturam tenet Ven. cum msstis omnibus.

Verſ. 36. ἀβελτερία. ἀβελτηρία pbc. Et ſic probati utuntur auctores. Vide Suidam in h. v. & H. Steph. in Theſ.

Verſ. 37. πῶς ἂν ἐν λιθοστρώτοις οἰκήσητε. „Λιθόστρωτα erant pavimenta ſaxis discoloribus ſtrata. Vide Plin. lib. XXXVI. c. 28. Johann. c. 19. vſ. 15. ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ βήματος εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον. Conſule Salmaſ. ad Solin. p. 1214.“ VPTON. — In οἰκήσετε (in fut. indic.) conſentiunt edd. omnes. Notavit vero WOLFIVS: „οἰκήσῃς malim.“ — At turbare quidem nos non debet ſubitus tranſitus a ſing. num. ad pluralem, quem ſatis familiarem Epicteto vidimus; nec futurum indicativi pro ſubjunctivo, cum πῶς, ἵνα, ὅπως & ſimilibus; malim tamen οἰκήσητε, in primo aoriſto, præſertim ob adjectam ἂν particulam. Hæc ſcripſeram, cum hoc ipſum, οἰκήσητε, in pab. ſcriptum inveni, unde recepi. Perperam οἰκήσεται pc.

Ibid. πῶς παῖδές σοι καὶ πελάται. „*Quomodo ſervi & clientes.* Πελάται, *clientes.* Vide Plutarch. in vita Romuli. Heſychius: Πελάται, οἱ διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν μισθῷ δουλεύοντες, λατρεῖς, μίσθαρνοι, ἀπὸ τοῦ πέλας· ἢ θρέμματα. Sic locus iſte ſcribendus.“ VPTON. — Vide quæ ad Heſychium notarunt Interpretes. Hoc loco

πελᾶται

πιλᾶται penultima circumflexa scripserant editt. omnes. Acutum posui cum nostro pc. & sic Vptonus in Notis. Corrupte πιλλᾶται pa. πιλάτοι pb.

Vers. 38. Pro ἐκ τίνων μορίων, habet ἐκ ποίων μορίων pc.

Ibid. πῶς συνάγεται, scil. ὁ λόγος. „Vocat λόγον, I. 20, 5. σύστημα ἐκ ποιῶν Φαντασιῶν. Vnde patet, λόγον, si Stoicos audiamus, ἐκ ποιῶν Φαντασιῶν συνάγεσθαι.“ VPTON. — Conf. IV. 8, 12. Pro πῶς συνάγεται, habet πῶς συνέστηκε pc. verbo e superioribus temere, ut videtur, repetito. τῷ συνεστηκέναι & τῷ συνάγεσθαι opponitur ea, quam mox dicit, διάρθρωσις. Vide ad I. 17, 1.

Ibid. ἡ διάρθρωσις. ἡ ἄρθρωσις pc.

Ibid. καὶ ποίας τινάς; Sic pac. cum edd. καὶ ποιότητας habet Vptoni codex. Verba ista prorsus præteriit pb.

Vers. 39. Ἀλλὰ ταῦτ' ἐστὶ τὰ μέγιστα. Verba hæc sintne ejusdem, cujus sunt superiora & sequentia, an alterius, haud satis adparet. Alteri, cum quo disputat philosophus, tribuisse Vptonus videtur cum Wolfio, sic vertens: *Atqui hæc maxima sunt.* tum rursus a litera majuscula incipiens, Καὶ τίς σε &c. *Quis vero ea le tractare prohibet?* quasi his verbis ad ista responderet rursus philosophus.

Vers. 41. ἐκεῖνα ἕξεις οἷα οὐδείς. „οἷα οἶδας.“ MEIBOMIVS. — Equidem cur solicitemus vulgatum, aut cur hoc malimus, nullam caussam video.

CAPVT VIII.

Vers. 1. ἀπὸ τῶν κοινῶν. „Vide supra, IV. 4, 44. [& ibi not.] & infra, hoc cap. vs. 15.“ VPTON.

Vers. 2. Οὗτος ταχέως λοῦται. „Vide Enchir. c. 45.“ VPTON. — Et ibi consule quæ monuit Heynius.

Vers. 3. Πάντα οὖν καλῶς γίνεται. Temere πῶς pro καλῶς habent ed. Gen. & Col. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ &c. οὔ, ἀλλὰ pc.

Ibid. μέχρις ἂν καταμάθῃς. „Sic noster codex: alii μάθῃς.“ VPTON. — Sic & dare debebat noster pc. in quo est καταμάθοις.

Vers.

Verſ. 4. Δόγμα δ' ἐκ τῶν ἐκτός. „Ex eodem noſtro codice δόγμα habes, pro δόγματα." VPTON. — In δόγμα conſentiunt noſtri tres. Mendoſe δόγμαα (ſic) expreſſum erat in ed. Ven. Id ſequentes editores in δόγματα mutarunt.

Ibid. Χρῆται γὰρ σκεπάρνῳ. γὰρ, quod ignorabant hic ſuperiores editiones, ſuo e codice recepit Vptonus, cui adſentitur noſter pb.

Ibid. Τρίβωνα γὰρ ἔχει καὶ κόμην. „Pallium & coma, inſignia erant Cynicorum. [Et omnino Philoſophorum.] De *Pallio* dixi ſupra. De *Coma* Lucianus in Cynico: *Quid tu tandem barbam quidem habes & comam, tunicam non habes? &c.* De Cynicis ſui temporis ſic Martialis IV. 52. [53.]

Hunc, quem ſæpe vides inter penetralia noſtræ
Pallados, & templi limina, Cosme novi,
cum baculo peraque ſenem: cui cana putrisque
ſtat coma, *& in pectus ſordida* barba *cadit:*
cerea quem nudi tegit uxor abolla *grabati,*
cui dat latratos obvia turba cibos:
eſſe putas Cynicum, *deceptus imagine falſa.*
Non eſt hic Cynicus, Cosme. Quid ergo? Canis."

VPTON.

Verſ. 5. διὰ τοῦτο, ἂν ἀσχημον. διὰ τοῦτ' ἄρα ἀσχημ. pc.

Ibid. ἰδοὺ ὁ Φιλόσοφος ποιεῖ. *vide philoſophus quid facit; vide hoc quod facit philoſophus.* Recte ὁ ed. Ven. Baſ. & Gen. cum pab. Temere ὁ absque accentu expreſſit editor Colon. idque tenuere poſteriores, atque etiam VPTONVS, qui in Notis quoque ſic ſcripſit: „Ἰδοὺ ὁ Φιλόσοφος ποιεῖ. Angl. *See, the Philoſopher does it.*" — Oportebat, *See what the Philoſopher does.* Sic vſ. 7. ἰδοὺ οἱ τέκτονες οἷα ποιοῦσι κακά. Habet tamen h. l. ἰδοὺ ὁ Φιλοσ. etiam noſter codex pc.

Verſ. 6. καλῶς ἂν ἔλεγον. Placuit ſic ſcribere cum pc. Cæteri vulgo καλῶς ἔλεγον ἄν.

Ibid. εἰ δ' ἐκείνη μᾶλλον. εἰ δ' ἐκείνην editt. vett. cum pab. Vbi monuit WOLFIVS: „ἐκείνη, ſcilicet ἐπαγγελία." — Sic & Salmaſius. — „Nec aliter codex noſter." VPTON. — Sic & pc. Et id recte, Wolfii monitu, receptum jam ante Vptonum eſt ab editore Cantab.

Verſ.

Verʃ. 7. ὅταν τις ἴδῃ τινά. Sic edidit Vpt. ex ſuo cod. cum quo facit noſter pb. Cæteri ὅταν ἴδῃ τις, absque τινά.

Ibid. τί ὄφελος τεκτονικῆς. Perperam ὅτι ὄφελος pc.

Verʃ. 8. οὐ λέγει. οὐ λέγοι pb.

Ibid. ὅτι, Οὗτος οὐκ ἔστι μουσικός. Sic tacite correxit Vptonus, "Ὅτι οὗτος οὐκ ſcribens, cum pbc. Olim οὗτος ὅτι οὐκ edd. cum pa.

Verʃ. 9. οὐχὶ τῆς προσηγορίας. οὐ τῆς προσηγ. pb.

Ibid. ἀπ' αὐτοῦ τοῦ γινομένου. Temere ἀπ' αὐτοῦ τοῦ φιλοσόφου λαβόντες pc. Moxque idem, ἀσχημονεῖς, pro ἀσχημονεῖ.

Verʃ. 10. τὴν μὲν τοῦ τέκτονος πρόληψιν πρεσβεύομεν. „Schegkius, *quod nimirum curæ nobis eſſe patimur notitiam fabri.* Wolfii, *quod fabri notionem curamus.* Πρεσβεύομεν, *honore proſequimur,* Anglice ſic reddidi: *Becauſe we pay ſome regard and esteem to the Idea we form of a Workman and Muſician, and of other Artiſts; but not ſo to the Idea we have of a Philoſopher; which Idea being confuſed and perplex'd, we judge of it only from external appearances.* Vide H. Steph. [Tom. III. col. 542 bis.] ubi πρεσβεύειν non ſolum eſt *honore proſequi, ſed aſſerere aliquid & conſtituere.* Vtitur Laërt. I. 18." VPTONVS *in Notis, & in Indice.* — Laërt. l. c. διαλεκτικὸν φιλοσοφίας μέρος, τὰ ἀμφοτέρων (nempe τοῦ φυσικοῦ μέρους, καὶ τοῦ ἠθικοῦ) τοὺς λόγους πρεσβεῦον, *rationes tractans, curans.* Lucian. in Piſcat. c. 23. T. I. p. 593. μέμνησο μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν, *ne tuas ſolum res cures.* Plato in Crit. c. 6. τοὺς λόγους τοὺς αὐτοὺς πρεσβεύω καὶ τιμῶ, οὕσπερ καὶ πρότερον.

Ibid. καὶ τῶν ἄλλων ὡσαύτως τεχνιτῶν. Placuit hæc compoſitio verborum, qua uſus eſt codex pb. Alii vulgo καὶ ὡσαύτως τῶν ἄλλων τεχνιτῶν.

Verʃ. 12. Τίς οὖν ὕλη τοῦ φιλοσόφου; „Vide lib. III. cap. 3. in initio." VPTON.

Ibid. κόμη βαθεῖα; Οὔ, ἀλλὰ μᾶλλον. „Sic recte noſter codex; in aliis deeſt οὔ· perperam." VPTON. — Ignorant h. l. negantem particulam codices noſtri omnes: & poterat ea nullo incommodo abeſſe, (ut ſæpe abeſſe vidimus) niſi paulo ante bis adjecta fuiſſet.

Ibid.

Ibid. τοῦ λόγου στοιχεῖα. Sic recte ed. Cant. & seqq. cum pabc. & Vptoni cod. Perperam τοιχεῖα ed. Ven. Bas. Gen. Col.

Vers. 13. τῷ ἐπιτηδεύματι ἐγκαλεῖν. τὸ ἐπιτήδευμα ἐγκαλεῖν pb. male; non, quod non sic dici possit, intelligendo dativo personae αὐτῷ; sed quod tunc sententia esset minus commoda huic loco. τὸ ἐπιτήδευμα ἐγκαλεῖν αὐτῷ, est, *accusare eum instituti sui caussa.* At hoc loco dicere voluit Epictetus, *accusare institutum ipsum;* id vero Graece est, τῷ ἐπιτηδεύματι ἐγκαλεῖν.

Ibid. ὡς πρέποντος λέγειν τὸν ταῦτα ποιοῦντα φιλόσοφον. „*Quasi viri esset, cui τὸ πρέπον curae est, dicere &c.* Noster codex πρεπόντως. Sic vero totum hunc locum reddas: *Quasi esset viri, cui quod rectum & decorum curae est, dicere istum, qui talia facit, Philosophum: & rursus dicere, Hoccine Philosophicum est? Non autem dicis, cum aliquem moechari noveris, vel gulae indulgere videris, ecce fabrum! ecce musicum!*" VPTON. — In πρέποντος (non πρεπόντως) recte consentiunt codices nostri cum editis. Est autem πρέποντος non in masculino intelligendum, ut nescio quo modo Vptonus accepisse videtur, sed a nominativo τὸ πρέπον. Et poterat ex Graeci sermonis usu etiam in nominativo poni, absolute (ut aiunt) stante, ὡς πρέπον, *quasi deceret, quasi aequum esset.* Verbis illis tamquam in parenthesi acceptis, cujus signa etiam adjicere commodum duxi, perspicue ac limpide fluere mihi visa erat oratio.

Vers. 14. Οὕτως ἐπὶ ποσὸν αἰσθάνῃ καὶ αὐτὸς τῆς ἐπαγγελίας τοῦ φιλοσόφου Minus recte ἐπὶ πόσον (penacute) scribebant edd. & mssti, sicque etiam VPTONVS; qui & in versione eamdem scripturam his verbis exprimere conatus est: *Sic & ipse in quantum percipis professionem philosophi, labascis, &c.* Melius vero idem in Notis: „Ἐπὶ ποσὸν, *aliquantulum, leviter.* Verte: *Sic & tu ipse aliquantulum percipis philosophi professionem; labascis autem & confunderis ex mera negligentia.*" — In eam sententiam jam Wolfius interpretatus erat, *animadvertis aliquo modo.* Articulum τῆς ad ἐπαγγελίας omisit cod. pc.

Verf. 15. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ καλούμενοι φιλόσοφοι. „Horat. lib. I. Epist. 19. vs. 12 sqq.

Quid?

Quid? si quis vultu torvo ferus, & pede nudo,
exiguæque togæ simulet textore Catonem;
virtutemne repræsentet moresque Catonis?"
VPTON.

Vers. 17. Εὐφράτης. „De eo vide supra, ad III. 15, 8." VPTON.

Ibid. ἥσθιον ἐμαυτῷ καλῶς. „Vide lib. I. c. 13." IDEM.

Ibid. κατεσταλμένον εἶχον τὸ βλέμμα, τὸν περίπατον. „Contra prorsus Catilina. Sallust. in Bell. Catil. *Color ejus exsanguis; foedi oculi; citus modo, modo tardus incessus: prorsus in facie vultuque vecordia inerat.* Horat. de Tigellio: lib. I. Sat. 3, 9.

Nil æquale homini fuit illi: sæpe velut qui
currebat fugiens hostem; persæpe velut qui
Junonis sacra ferret.

Audiamus Ciceronem de Offic. I. 36. *Cavendum est autem, ne aut tarditatibus utamur in gressu mollioribus, ut pomparum ferculis similes esse videamur; aut in festinationibus suscipiamus nimias celeritates: quæ cum fiunt, anhelitus movetur, vultus mutantur, ora torquentur: ex quibus magna significatio fit, non adesse constantiam.*" VPTON.

Vers. 18. ἐμοὶ δράσαντι τὸ αἰσχρὸν ἢ ἀπρεπὲς. Ferri utcumque hoc potest: sed ægre mihi temperavi quin δράσαντί τι αἰσχρὸν, vel invitis libris omnibus, scriberem, quod a Salmasio etiam video commendatum. Videndum tamen ne id ipsum lateat sub monstrosa codicis pc. scriptura, quæ hujusmodi est, ἐμοὶ δράσαντά τι τὸ αἰσχρὸν.

Ibid. τὸ τῆς φιλοσοφίας ἐκινδυνεύετο. Vulgo omnes edd. & mssti, τὸ φιλοσοφίας ἐκινδυνεύετο, quod ferri nullo modo posse putavi. Genitivum τῆς ex conjectura adjeci; sed ne sic quidem persuasum habeo persanatum esse locum. Nusquam istam dicendi formulam, τὸ cum genitivo, Polybio & aliis scriptoribus frequentatam, (quorum ex usu τὸ τῆς φιλοσοφίας idem valet ac ἡ φιλοσοφία) in Epicteti Dissertationibus observare me memini: &, ut dicam quod sentio, nomen aliquod substantivum requiro, τὸ τῆς φιλοσ. ὄνομα, ἀξίωμα, aut id genus aliud. At hic quidem non Epictetus loquitur; sed Euphratis citantur verba, cui illa forma potuit esse familiaris.

Verf. 20. πῶς ἀνέχομαι, πῶς ἀπέχομαι. „Vide supra ad IV. 4, 18." VPTON.

Ibid. πῶς τηρῶ τὰς σχέσεις. „Vide II. 14, 8. III. 2, 4." IDEM.

Ibid. τὰς φυσικὰς ἢ ἐπιθέτους. Sic bene hic habet ἢ particula, in qua quidem nil variant libri, intelligenda erit ut Latinorum repetitum *fiues relationes fiue naturales, fiue adfcititias*, pro &. Sed utique καὶ malim, qua copula in eadem re utitur duobus locis modo citatis.

Ibid. ἀσυγχύτως καὶ ἀπαραποδίστως. Conf. III. 24, 79.

Ibid. ἐκεῖθέν με κρῖνον. Ante Vptonum κρῖνε, non male, edebatur, quod & habent pac. Ego κρῖνον fcripfi cum pb. idque ipfum vel dedit, vel dare debuit Vptoni codex, in quo ille κρίνου fcriptum ait, atque fic edendum curavit, parum felici confilio.

Verf. 21. τὸν Ἥφαιστον. „Vide Vulcani ftatuas in Montefalc. Antiq. Vol. I. lib. III. c. 1." VPTON. — Conf. fupra vf. 16.

Ibid. ἀγνοεῖσθαι. Perperam ἀγνοεῖται pa.

Verf. 22. ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν ἀξιοῦντες φιλοσόφοις συστάθηναι. „Vide ad III. 23, 22." VPTON.

Verf. 23. μή τι οὖν ἠγανάκτει. μή τι γοῦν pb.

Ibid. ἐνὶ ἀρκούμενος, τῷ εἶναι φιλόσοφος. Hinc ductum præceptum illud Ench. cap. 23. ἀρκοῦ οὖν, ἐν παντὶ, τῷ εἶναι φιλόσοφος.

Ibid. χαίρων δὲ καὶ ὅτι μὴ δοκεῖ, οὐκ ἐδάκνετο. *gaudens vero etiam quod non videretur, non mordebatur.* Vulgo fic fcribebant editi, cum noftris codicibus, χαίρων δὲ, καὶ ὅτι μὴ δοκῶν οὐκ ἐδάκνετο. Quæ verba tenens VPTONVS, cum Wolfio fic vertit: *gaudebatque, fc, quod talis non videretur, non morderi.* Ad ifta autem verba hæc adnotavit: „Nofter codex δοκεῖ. Plato in Gorgia: Παντὸς μᾶλλον ἀνδρὶ μελετέον, οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸν, ἀλλὰ τὸ εἶναι καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. Salluftius, de Catone: *effe, quam videri bonus, malebat.* Sed & Latini fimpliciter dicunt *mordere*, uti Græci δάκνειν. Horat. lib. I. Epift. 16.

Mordear opprobriis falfis?

Hefych. Δάκνει· λυπεῖ. Et fupra, Δάηε· ἐλύπησε. Scribe Δάκνε, pro ἔδακνε. vel Δάκε, *momordit*, pro ἔδακε." — Ego codicis Vptoniani fcripturam, δοκεῖ, pro vulgato

vulgato δοκῶν, haud cunctanter in contextum recipiendam putavi, eâ sententiâ quam in versione expressi.

Vers. 24. Τί ἔργον καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ; Sic olim edd. omnes cum msstis. Vptonus vero in contextu verba in hunc modum distinxerat: Τί ἔργον; Καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ; Sed retractavit in Notis, veteremque scripturam revocandam monuit.

Vers. 25. Ποῦ οὖν αὐτός; „Confer supra, II. 22, 19. & infra, IV. 10, 5.“ VPTON.

Ibid. Εἰ μέ τις, φησὶ, βλάψαι δύναται. „Socrates, de Anyto & Melito, ἀποκτεῖναι μὲν δύνανται, βλάψαι δ' οὔ.“ VPTON. — Vide Enchir. c. ult.

Ibid. ἐγὼ οὐδέν εἰμι. οὐδείς εἰμι voluerat Salmas. Sed sicut εἶναί τι, & εἶναί τις, sic & οὐδείς εἰμι, & οὐδέν εἰμι, utrumque recte dicitur. Sic III. 9, 14. habes οὐδὲν ἦν ὁ Ἐπίκτητος.

Vers. 26. Εἰς τοσοῦτον τὸ σκάμμα προεκαλεῖτο ὁντιναοῦν. Hoc Εἰς τοσοῦτον τὸ recipiendum putavi ex nostro pb. Vulgo alii Εἰς τοσοῦτο σκᾶμμα. Vbi: „Σκάμμα, a σκάπτω. Fortassis ad saltationem alludit, unde τὸ, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷν. Sed quid si σκέμμα? a σκέπτομαι.“ WOLFIVS. — Meibomius etiam σκέμμα probaverat. Sed — „*Scamma*, locus ubi non saltu tantum, sed & ubi disco, cursu, lucta, vel alio quolibet agone decertaretur: inde significat *stadium*, ipsumque *certamen*. Vnde dictum, εἰς τὸ σκάμμα προκαλεῖσθαι, *ad scamma provocari.* [*ad certamen provocare.*] Hesychius: Σκάμματα· ἀγῶνες, στάδια. Vide H. Steph. in Lexico, qui citat ex Chrysost. εἰς μείζονα σκάμματα καλεῖν, *ad majores agones & certamina vocare.*“ VPTON. — Latine *cavea* dicitur σκάμμα. Conf. notata ad illa verba, ἐν τῷ ἀγῶνι παρορύσσεσθαι, III. 15, 4.

Ibid. οὐκ ἄν μοι δοκῇ ἐκστῆναι. Sic ed. Vpt. cum Ven. & pabc. Temere οὐκ ἄν μοι δοκεῖ ed. Bas. & seqq.

Ibid. τί δοκεῖτε; καταγγέλλων καὶ λέγων &c. „τί δοκεῖτε, *quid putatis?* recte: non τί δοκεῖ τε, ut in edit. Bas. & Gen. Sic supra, lib. II. c. 4. in fine, τί δοκεῖτε; ὀφρῦν; &c.“ COMES SHAFTESBVR. „Καὶ οὐκ ἄν μοι δοκῇ ἐκστῆναι οὐδενί· τί δοκεῖτε; καταγγέλλων καὶ λέγων, Ἐγὼ τοιοῦτός εἰμι; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ ὢν τοιοῦτος. *Neque mihi videtur cuipiam in aliqua re cessisse: quid putatis? annunciando & dicendo, Ego talis sum? absit:*

sit; sed qui talis fuerit." VPTON. δοκεῖτε, non δοκεῖ τε, scribendum monuerat etiam Salmas.

Vers. 27. ὑμῶν κυκωμένων καὶ θορυβουμένων. Corrupte κοιμωμένων ed. Ven. cum msstis; quod temere in κυμωμένων mutavit editor Bas. idque tenuere posteriores omnes. Sed: „Legendum videtur κυμαινομένων." WOLFIVS. — „Recte; & sic vetus interpres, [Schegkius,] *vobis fluctuantibus*." COM. SHAFTESBVR. — Mihi probabilius visum erat κυκωμένων. Suidas: Κυκάω· ταράττω, Κυκήσω· ταράξω, θορυβήσω. Κυκώμενος· ταραττόμενος.

Vers. 29. εἰ μή τι, ὡς ὁ Ἀσκληπιὸς, εὐθὺς ὑποδεῖξαι δύνασαι. Perperam vulgo εἰ μή τις ὡς ὁ Ἀσκλ. edd. omnes cum pa. Recte εἰ μή τι ὡς ὁ Ἀσκλ. pb. Et sic videtur etiam scribere debuisse pc. in quo est εἰ μή τις ὁ Ἀσκλ. absque ὡς. Nempe illud scripturæ compendium, quo particula ὡς designatur, quod literæ ς similem fere figuram habet, pro ipsa litera ς acceperat ille librarius, a quo hic error ortum cepit, & pro τι ὡς scripserat. In δύνασαι consentiunt omnes, quemadmodum in Φέρεις, quod mox sequitur, & pariter in secunda positum est. Vnus pc. δύναται in contextu habet, sed superne adscripta syllaba σαι. δύνηται scribendum censuerat Meibom. quod scilicet responderet pronomini τις, quod olim præcedebat: at ne sic quidem conjunctivo erat opus, sed δύναται in indicativo oportuerat.

Ibid. πῶς θεραπεύοντες εὐθὺς ἔσονται ἄνοσοι κἀκεῖνοι. Sic scripti omnes editique. Sed θεραπευθέντες legi voluit WOLFIVS: nisi (ait) θεραπεύοντος, scil. αὐτοῦ, magis placeat. „Editio Salmant. θεραπεύοντος, sed magis placet θεραπευθέντες." VPTON. — Et hoc ipsum θεραπευθέντες unice commendaverat Salmasius. — At vide, ne ferri possit debeatque θεραπεύοντες absolute positum, intelligendo sive ἑαυτοὺς, sive τὴν νόσον, aut τὸ πάθος; nam non solum θεραπεύειν τὸν νοσοῦντα dicunt Græci, sed & τὴν νόσον, ut ex Isocratis Orat. Aeginetica p. m. 669 sqq. docuit H. Stephanus. Denique, quemadmodum θεραπεύω cum infinitivo construi potest, hac notione, *operam do, studeo, curo;* (v. c. θεραπεύουσι κόμην φαίνεσθαι λιπαρὰν, quod e Plutarcho Stephanus citat;) sic nihil impedire videtur, quo minus absolute etiam dici potuerit, πῶς θεραπεύοντες, *qua cura adhibita.*

Vers.

Verf. 30. τοῦ σκήπτρου καὶ διαδήματος ἠξιωμένος. „Vide III. 22, 57.“ VPTON.

Verf. 31. πειράσθητέ μου. Sic pc. cum edd. πειράσθητέ μου pab. Neutrum male; illud a πειράω, hoc a πειράζω.

Verf. 32. τὴν αὑτοῦ. Sic h. l. edd. omnes, cum pbc. αὐτοῦ pa.

Ibid. Οὔτ' ὠχρήσαντα &c. Homer. Odyff. λ'. 528. Perperam ὠχρίσαντα edd. omnes ante Vpt. cum pab. οὔτε χωρίσαντα pc.

Verf. 33. οὐ μόνον τοῦτο. οὐ μόνον ταῦτα pc.

Ibid. αἰδοῖ πανταχοῦ κεκοσμημένον, ὡς οἱ ἄλλοι τοίχοις καὶ θύραις καὶ θυρωροῖς. „Refpicere videtur ad dictum Antifthenis; vide fupra, III. 22, 14. Laërt. VI. 13. τεῖχος ἀσφαλέστατον φρόνησιν· μήτε γὰρ καταῤῥεῖν, μήτε προδίδοσθαι. Τείχη κατασκευαστέον ἐν τοῖς αὐτῶν ἀναλώτοις λογισμοῖς. *Murum tutiffimum prudentiam effe; neque enim decidere, neque prodi. Moenia ftruenda in noftris animis, quæ capi non poffunt.* Horat. lib. I. Epift. I, 60.

> — — — — *Hic murus aëneus efto,*
> *nil confcire fibi, nulla pallefcere culpa.*“

VPTON. — Perbene quadrat verbum κεκοσμημένος αἰδοῖ, *verecundia ornatus*; fed non ita convenire videtur cum τοίχοις, θύραις, & θυρωροῖς; nifi vertas *armatus, munitus, tectus*, quam in fententiam fupra III. 22, 14. τοὺς τοίχους προβέβληνται dixit, & τὴν αἰδῶ προβεβλῆσθαι. Et ufurpatur quidem verbum κοσμεῖσθαι de *armis quibus quis ornatus vel inftructus eft*, fed de *munimentis*, quibus *tutus* vel *tectus* eft, vix dici poffe videtur. Quare videndum, ne alio quodam verbo hic ufus fit Arrianus. Sed nil variant libri.

Verf. 34. Νῦν δ' αὐτὸ μόνον, κινηθέντες πρὸς φιλοσοφίαν. „Vide ad IV. 5, 5. Cæterum νῦν δ' αὐτὸ μόνον, ut fupra καὶ οὐ μόνον τοῦτο.“ VPTON.

Ibid. πρός τι τῶν βρωμάτων. Placuit hoc adfcifcere ex codice noftro pc. Alii vulgo πρός τι βρωμάτιον.

Ibid. εὐθὺς ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, ἐπὶ τὴν βασιλείαν. Intellige ὁρμῶντες, aut aliquod fimile verbum. „Vide fupra vf. 30. & III. 22, 57.“ VPTON.

Ibid. καθεῖκε τὴν κόμην. Commodius hic stare præteritum perfectum putavi, quemadmodum & continuo sequitur ἀνεῖληφε in eodem tempore positum. Quare καθεῖκε scripsi cum pa. Cæteri vulgo καθῆκε. Neque vero turbare nos debet subitus a plurali numero, κινηθέντες, transitus ad singularem; de quo genere jam sæpe monuimus. Vide ad I. 6, 43. ad II. 14, 8. &c.

Ibid. γυμνὸν δεικνύει τὸν ὦμον. „Vide supra ad III. 22, 50." UPTON.

Ibid. ἐν Φαινόλῃ. *si quem in penula viderit*, hunc ut delicatum & mollem objurgat, ut qui penula opus habeat quo frigus arceat vel imbres.

Vers. 35. Ἄνθρωπε. Deest hoc vocab. pb.

Ibid. χειμάσκησον πρῶτον. Vide ad I. 2, 32.

Ibid. Ἰδοῦ σοῦ τὴν ὁρμὴν, μὴ κακοστομάχου — — ἐστίν. Ἴδε σοῦ pb. cf. cap. 9, 1. Idemque μή ποτε, pro μή. Pro μὴ ἐστίν vero, commodum foret μὴ ᾖ, *vide ne sit.* Sed & istud ferri potest, μὴ ἐστίν, *nonne est?* in quam quidem sententiam cum interrogandi signo scribi debebat, μὴ ἐστίν; Verum & absque interrogatione, ἰδοῦ μὴ ἐστίν, *vide an sit*, vel *annon sit*.

Ibid. ἀγνοεῖσθαι μελέτησον. πρῶτον τίς εἶ. „Constructio hujus sententiæ mihi non placet. Videntur quædam excidisse. Distinguendum post ἀγνοεῖσθαι. Tum incipit nova sententia, Μελέτησον πρῶτον τίς εἶ. *Meditare primum qui sis.* Vide Enchir. c. 46." UPTON. — Equidem in verbis qualia vulgo leguntur nihil incommodi video. Et nihil dissentiunt libri; nisi quod verbum ἀγνοεῖσθαι deest in pb. sed id quidem male, ut mihi videtur: nam illud hic consilium erat Epicteti, commendare, *operam det* juvenis philosophus, *ut lateat qui sit; ut ignorent homines, esse eum philosophum;* prorsus ut de se Euphrates ait, vs. 17. ἐπὶ πολὺ ἐπειρώμην λανθάνειν φιλοσοφῶν.

Vers. 36. κατορυγῆναι δεῖ ἐπί τινα χρόνον τὸ σπέρμα, κρυφθῆναι. Vulgo sic legebant distinguebantque, κατορυγῆναι δεῖ, χρόνῳ τὸ σπέρμα, κρυφθῆναι, edd. & pab. Quod ferri non posse putavi; cum ob pravam distinctionem, tum quod χρόνῳ absolute positum (quamquam τοσούτῳ χρόνῳ sit *tamdiu*, II. 22, 31 sq. III. 23, 16. IV. 6, 7.) nihil aliud significet nisi *post aliquod tempus, tandem, ad extremum;* (Confer. IV. 11, 27.) non

per

per aliquod tempus, aliquamdiu, quæ notio hic requirebatur. Itaque, quum ἐπί τινα χρόνον, id est, *in aliquod tempus, per aliquod tempus*, dederit ille noster codex pc. in quo quæ bonæ & probabiles insunt lectiones in locis cæteroquin corruptis, non ex periti alicujus librarii ingenio & emendatione, sed ex vetusti alicujus & probati exempli fonte fluxerunt; adoptandum hoc judicavi. Sed vulgatæ lectionis (χρόνῳ) originem circumspiciens, suspicatus sum, sic olim scriptum reliquisse Arrianum, κατορυγῆναι δεῖ ἐπί τινα χρόνον τὸ σπέρμα, χώρῳ κρυφθῆναι &c. id est, *oportet ut semen per aliquod tempus defodiatur, ut in terra occultetur*, &c. Est enim χῶρος, *ager, solum, terra*, apud Xenoph. Cyropæd. VII, 4, 6. Lucian. Nigrin. c. 16, T. I. p. 55. &c.

Ibid. ἐκ κήπου Ἀδωνιακοῦ. „*Horti Adonidis*, ut vocantur, in vasis fictilibus circumferri solebant: ex lactucis & fœniculo constabant. Inde proverbium, de rebus meræ pompæ, nulli usui inservientibus: item, περὶ τῶν ἀκάρπων καὶ ὠκυμόρων. Vide Eusth. ad Homer. Odyss. λ'. [p. 459. ed. Bas.] Suid. & Hesych. in Ἀδώνιδος κῆποι. Erasmi Adag. *Adonidis horti*." VPTON. — Plures auctores nominarunt viri docti ad Hesych. l. c. Spectat vero huc præsertim quod Suidas ait, usos esse hoc proverbio Græcos ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων καὶ κούφων, *de rebus levibus, & quibus nihil solidi subest*; tum ἐπὶ τῶν ἀώρων, καὶ ὀλιγοχρονίων, καὶ μὴ ἐῤῥιζωμένων, *de rebus immaturis, & exigui temporis, & quæ non egerunt altas radices*. ἀδωνιακοῦ scribunt nostri codices pbc. ἀδωνιακοῦ pa. cum edd. Alia forma, ἀδωναϊκός, apud Stobæum occurrit, Eclog. Eth. cap. 1 extr. p. 158. ed. Cant. Πλάτων τὰ πολλὰ ὧν τινας συγγράφουσι, τοῖς ἀδωναϊκοῖς (fortasse Ἀδωνιακοῖς scribi debebat) κήποις εἴκαζεν, οἳ τὴν ἀρχὴν ἐφήμερον ἔχοντες, ῥᾳδίως μαραίνονται. Aliàs Ἀδώνιδος κῆποι, & Ἀδώνειοι κῆποι dicuntur.

Vers. 38. εἶτα αὐτὰ πάγος εἷς λαβὼν ἐξελέγξῃ. „*Deinde gelu unius noctis segetes arripit, convincitque non esse eas quas præ se esse ferunt*. Sed quid si εἰλαβὼν, vel ἐπιλαβὼν? nisi prior interpretatio magis placet." VPTON. — Vtique in priore interpretatione adquiescendum.

Vers. 39. δοκεῖς τις εἶναι, μωρὸς παρὰ μωροῖς. Suspicatus eram, σοφὸς παρὰ μωροῖς, *sapiens apud stultos*.

Sed nil mutatu opus: *stultus cum sis, apud stultos videris esse aliquis.*

Ibid. θάλλειν. Imperite θανεῖν pa.

Vers. 40. τί ἡμᾶς ἀποδύεις; *quid nos exuis? quid nos nudas?* Perperam ἀποδύῃς; pa. Mox idem caret articulo τὸν ante ἀέρα, male.

Ibid. εἶτα γόνυ λαβεῖν τὸ πρῶτον, εἶτα τὸ δεύτερον, *&c.* „Allusio ad tres locos, supra lib. III. c. 2." COMES SHAFTESBVRIENSIS.

Ibid. ὁ καρπὸς ἐκβιάσεται τὴν φύσιν. „Videtur esse hypallage, pro ἡ φύσις ἐκβιάσεται τὸν καρπόν. Non fructus naturam, sed *natura fructum extrudet.* Nisi forte τὸν στάχυν pro τὴν φύσιν legendum sit." WOLFIVS. — „Τὸν στάχυν, recte, opinor. Vide supra, vs. 36." VPTON. — Nisi τὴν φύσιν idem valet ac κατὰ φύσιν, *fructus sua natura erumpet:* quo pertinet quod paulo ante dixit, ἄφες ἡμᾶς γε κατὰ φύσιν πεπανθῆναι.

Vers. 41. Τίς γὰρ ἐγκύμων γενόμενος *&c.* „Vide ad I. 22, 17." VPTON.

Ibid. καὶ αἰσθάνεταί τε. Ignorant h. l. καὶ nostri codices pabc.

Ibid. τῆς αὑτοῦ παρασκευῆς. αὐτοῦ ed. Vpt. cum Lond. anon. & pb. Sic & mox *vs. seq.* iidem τὴν αὑτοῦ φύσιν pro vulgato αὐτοῦ.

Vers. 42. Ἀλλὰ ταῦρος *&c.* „Vide ad I. 2, 30." VPT.

Vers. 43. ἐγὼ δ' ἂν ἴσχω. „Sic noster codex; alii ἀνίσχω." VPTON. — Cum Vptoni codice facit noster pc. Caeteri, qui cum editis perperam ἀνίσχω habent, interrogandi punctum cum eisdem ponunt post παρασκευήν. Sunt autem ista verba intelligenda ex juvenis philosophiae studiosi persona. Nempe sic hunc respondere jubet Epictetus ambitioso & vano magistro vel commilitoni, qui excitare juvenem studet, ut jam nunc, priusquam animum sapientibus praeceptis bene imbutum firmatumque habeat, Philosophi personam habitumque, & Cynici praesertim Philosophi, publice & ex professo suscipiat ostentetque.

CAPVT IX.

Vers. 1. Ἰδοῦ τί ἀνθ' τούτων ἔχεις. *&c.* Confer init. cap. 3. hujus libri, & IV. 10, 22 sqq. Adde Enchir. c. 25. Pro ἰδοῦ, ἴδε scribit pb. ut cap. 8, 35. non male.

male. In impressis vero omnibus ἰδοῦ scribebatur, & sic in pa. cum gravi in ultima; qua forma effertur adverbium, *ecce!* ut vs. 11. At hoc loco imperativus est, *vide;* ex Grammaticorum præscripto accentu circumflexo notandus, quemadmodum hic scripsit pc. & omnes supra, cap. 8, 35.

Vers. 2. ὅτι πλεῖον τούτου ἔχεις. „τούτου habes ex nostro codice." VPTON. — Commode. Ignorant vero eam vocem nostri libri cum superioribus editionibus.

Vers. 3. δίψος πυρέσσοντος. Sic recte scripti omnes libri & edd. excepta edit. Bas. in qua perperam πυρέσσοντες.

Vers. 4. ἐκεῖνος πιὼν ἀποπέπαυται, scil. τοῦ δίψους, pro quo apud Xenoph. Cyrop. I. 3, 11. habes διψῶν παύεται. Nota vero pronomen ἐκεῖνος, ut sæpe alias, non ad remotius nomen relatum, sed ad proximum; *iste*, vel *hic*, nempe homo sanus.

Ibid. ὁ δὲ πρὸς ὀλίγον ἡσθεὶς, εἶτα ναυτιᾷ. Corrupte ὁ δὲ πρὸς ὀλίγον ἥσθετο vel ἥσθετο edd. cum pa. Vbi: „Fortassis ἥδετο. Sed & illud ferri potest." WOLFIVS. — Ego vero, quo pacto ferri ἥσθετο possit, fateor me non pervidere: & minus etiam perspicio, Vptonus quid voluerit, cum anonymo Londinensi ἥσθετο edens. Neque melius est ἥσθετο, quod habent pab. Haud dubie propior vero Wolfius fuit, ἥδετο suspicans; quod ipsum & in versione expressit: *ille parumper delectatus, nauseat.* Mihi vero in eamdem sententiam omnino partim Grammatica ratio, partim Epicteti usus ἡσθεὶς εἶτα ναυτιᾷ desiderare visus est; quod & in contextum recipere non dubitavi.

Vers. 6. Ἀριστείδην ἀναγνώσεις καὶ Εὐηνόν. „*Aristides* Milesius, condidit *Milesiaca*, res amatorias & lascivas. Plutarchus in Crasso, p. 564. Ἀσέλγαστα βιβλία τῶν Μιλησιακῶν. Lucian. Amor. p. 558. edit. fol. [c. 1. T. II. p. m. 397.] ὥστ' ὀλίγου δεῖν Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερηδόμενος. Ovid. Trist. lib. II. [413.]

Junxit Aristides Milesia crimina secum;
pulsus Aristides nec tamen urbe sua est.

Aristides secum junxit Milesia crimina, id est, sibi habuit conjuncta: fecit mala vita, malis moribus, ut Milesiorum crimina, sua ipsius recte dicerentur: nota ei

 infamiæ

infamiæ inusta est, non ob versus tantum spurcidicos, sed vitæ obscœnitatem. Hoc sensu intelligendum, *secum junxit*. Atque hoc monui, quippe hærent, non modo Tanaquillus Faber, sed alii interpretes. *Evenus*, poëta elegiacus, Philisti historici præceptor; diversus ab isto, cujus Plato meminit in Socratis Apolog. & Phædone. Citatur autem ab Artemidoro lib. I. c. 5. *ἐν τοῖς εἰς Εὔνομον Ἐρωτικοῖς.*" VPTON. — Ad nomen Ἀριστείδην, notatur in ora cod. pa. *τὸν Μιλήσιον λέγει.* Conjunctionem *καὶ* inter Ἀριστ. & Εὐηνὸν non habet pc.

Ibid. *πλείστας διαφθεῖραι.* *πλείστους* pc.

Vers. 7. *κἂν που μυραλειφίου ἐπιτύχῃς.* Editi ac scripti libri omnes, quos novimus, *μυραφίου* habent; quod Wolfius, cæterum nihil admonens, *pastillos* vertit, ex illo nimirum Horatiano lib. II. Sat. 2, 29. *Pastillos Rufillus olet.* Eamdem versionem tenens VPTONVS, hæc adnotavit: „Vocem non agnoscunt Lexicographi. Quid si *μυριδίου*, dimin. a *μύρον*, *unguentum?* Amat autem diminutivis uti Epictetus. Vel legi possit *μυροποιοῦ.*" — Rursus idem in Indice: „*Μυράφιον*, *unguentum:* forsan *μυρίδιον.*" — Et ad rem quidem unguentariam pertinere eam vocem, de qua quærimus, cum ipsa per se loquitur, tum suspicari licebat ex vs. 12. cum hoc versu collato. Ego, cum certius nihil haberem, *μυραλειφίου* ex conjectura scripsi: quod vocabulum ipsum nusquam quidem in Lexicis adnotatum reperio, sed analogiæ consentaneum esse putavi. Habes nudum nomen *ἀλείφιον* apud Hesychium, quod exponitur *ᾧ χρῶνται ἀλεῖπται*, sive sit diminutivum, aut nomen diversæ formæ, sed ejusdem significationis, cum *ἀλοιφὴ* aut *ἄλειφαρ*, quod non solum de quoque *oleo* vel *unguento* usurpatur, sed & sigillatim de *oleo* vel *unguento cosmetico*, *ἐπὶ καλλοποιοῦ χρίσματος*, ut Eustathius notavit ad Odyss. Σ'. 172. p. 664, 11. ed. Bas. sive sit *vas unguentarium*, quod per metonymiam pro *oleo* vel *unguento* dici potuit. Habes autem & verba vel nomina simillimo modo composita, *μυραλοιφεῖν*, & *μυραλείφειν* vel *μυραλειφεῖν*, ἡ *μυραλοιφία*, & ἡ *μυρολοιφὴ*, apud Pollucem VI. 105. & VII. 177. Sententia est: *Vbi pretiosum aliquod oleum cosmeticum* (quod adhuc tibi incognitum fuerit, vel quod frustra adhuc quæsiveris) *nactus es, beatum te judicas.*

Vers. 8. *ἐνθυμοῦ τούτων τι.* *ἐνθυμοῦ τι τούτων* pc.

Ibid.

Ibid. ἀλλὰ ποῦ εὐσχήμων λόγος. ἀλλὰ τὶ εὐσχήμων λόγος pc. quod ferri utcumque posset, si cum interrogatione sic scriptum esset, ἀλλὰ τί; εὐσχήμων λόγος, *&c.*

Vers. 9. οὐδὲν ἄλλο, ἢ κέρμα, ἀπολλύουσιν ἄνθρωποι; „Confer II. 4, 2 sq. II. 10, 18. III. 7, 36." VPT.

Ibid. τὸν ταῦτα ἀπολέσαντα. Articulum τὸν, quam ignorabant vulgo, tacite adjecit Vptonus; recte vero, & puto suo e codice; eumdem artic. habet noster pb.

Vers. 10. εἶναι ζημία. εἶναι ζημίαν pb. minus recte.

Ibid. ὅτε μόνην αὐτήν. Exspectabam μόνην ταύτην, sed & istud ferendum, in quod consentiunt libri.

Vers. 11. ἀφελοῦ σαυτὸν εἰς εὐσχημοσύνην. „Quid si, ἄναγε, *reduc te.*" VPTON. — Violenta ista foret mutatio. Suspicatus eram ὠφελοῦ, *adjuva te;* quemadmodum fere mox ait, οὐ θέλεις σαυτῷ βοηθῆσαι. Sed cave quidquam mutes. Familiaris Græcis dictio, ἀφαιρεῖσθαί τινα εἰς ἐλευθερίαν, *adserere, vindicare aliquem in libertatem.* In eamdem sententiam dicit ἀφελοῦ σαυτὸν εἰς εὐσχημοσύνην, *&c.* quasi dicat, *eripe te libidini, & vindica honestati.*

Vers. 12. μυρίζεσθαι. Corrupte olim μωρίζεσθαι edebatur. Vbi WOLFIVS monuit, μυρίζεσθαι esse legendum; „ut habet (inquit) Veneta editio." — Tum VPTONVS: „Atque etiam editio Salmant." — Atqui in exemplo quidem Venetæ editionis, quo utor, quod est ex Bibliotheca nostratis Vniversitatis, μωρίζεσθαι scribitur; quod e suo exemplo ejusdem editionis repetiit editor Basileensis, & ab hoc accepere plerique alii editores; atque ita habet etiam noster codex pa. Veram scripturam μυρίζεσθαι Londinensis anonymus demum recepit, & post hunc Vptonus: id ipsum vero dabant nostri cod. pbc.

Ibid. τούτου τοῦ ἀνθρώπου. τούτου, quod ignorabant vulgo omnes, recepi ex pc. Vptoni codex non istam modo vocem ignorabat, sed & duo proxime sequentia, τοῦ ἀνθρώπου. „Non agnoscit hæc verba noster codex: & salvo sensu deesse possunt." VPTON.

Vers. 13. αὐτὸν αὐτῷ λαλῆσαι. αὐτῷ ed. Vpt. & sic noster cod. pb.

Ibid. πρὸς ὃν οὐδείς ἐστί σου πιθανώτερος. „Vide IV, 6, 7." VPTON.

Vers.

Vers. 14. τῶν γινομένων. τῶν γιγνομένων pbc.

Ibid. ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρεσύρησαν. „Vide Virg. Georg. lib. I. vs. 201 sqq.“ VPTON.

Vers. 15. τῶν παιδοτριβῶν. τῶν παιδοτρίβων pc. non male; nam in sing. perinde ὁ παιδότριψ dicitur, & ὁ παιδοτρίβης. Sed in accus. sing. παιδοτρίβην habes supra, IV. 1, 117.

Ibid. Ἀνάστας, φησί, πάλιν πάλαιε. „De Athlothetarum exhortatione ad Athletas, vide Pet. Fabr. Agonist. lib. II. c. 31. qui hunc Arriani locum laudat.“ VPTON.

Vers. 16. Θελῆσαι δεῖ. „Seneca Epist. 80. *Quid tibi opus est ut sis bonus? Velle.* Vide M. Anton. lib. VIII. sect. 55.“ VPTON.

Ibid. καὶ βοήθεια. „Sic noster codex, & [edit.] Basil. in margine. At [ed.] Venet. & Salmant. ἢ βοήθεια.“ VPTON. καὶ βοηθ. ante Vptonum jam in contextum receperant editor Cant. & anon. Lond. Bene. In ἢ vero cum vett. edd. consentiunt nostri codd. pabc. quod commodum foret, si esset ἢ ἀπολ. ἢ βοηθ. Sed nec in καὶ ἀπολ. variant iidem nostri libri.

Vers. 18. οὐδὲ Θεῶν σέ τις ἔτι σῶσαι δύναται. „Habes ἔτι ex nostro codice. Non aliter autem Horat. lib. I. Od. 27.

Quae saga, quis te solvere Thessalis
magus venenis? quis poterit Deus?“

VPTON. — Ignorabant ἔτι superiores edd. cum pa. Eodem loco, quo Vptoni codex, hanc particulam exhibet pb. Sed pc. οὐδὲ Θεῶν ἔτι σέ τις.

CAPVT X.

Vers. 1. Ἀπορία πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις. Suspicabar πᾶσα, sed nil mutant libri.

Vers. 3. Ἐὰν οὕτως ᾖ εὐφυής. Intellige τις, *aliquis;* ut I. 25, 8. I. 19, 24. & aliâs.

Vers. 4. Πάλιν ἂν περὶ ὀρέξεως ἀγωνιᾷ. Corrupte vulgo omnes: Πάλιν ἂν περὶ ὀρέξεως, μὴ ἀγωνίᾳ. Vbi VPTONVS adnotavit: „Πάλιν ἂν περὶ ὀρέξεως ἀγωνίᾳ. [ἀγωνιᾷ haud dubie scribere voluit, quam eamdem emendationem jam occupaverat Meibomius.] *Rursus si de appetitione angatur.* Sic Wolfius in versione. Nihil adjuvant codices. Pendet autem oratio usque ad vs. 6.

τῶν

τῶν μὴ ἐπὶ σοί." — Neque noſtri codices hic juvabant quidquam. Sed ſententia plana, & emendatio in promtu. Aut *ἀγωνιᾷ* ſcribendum, quemadmodum feci, deleta *μὴ* particula; aut *ἂν περὶ ὀρέξεως ᾖ ἀγωνία* ſc. *αὐτῷ*, *ſi ſit ei anxietas, ſi ſit ei ſolicitudo adpetitionis cauſſa.*

Verſ. 5. *ὅπου αὐτός ἐστιν.* „Quid ſi ὧν αὐτὸς κύριός ἐστι. *de ſuis factis eſt ſolicitus, quæ in ipſius poteſtate ſita ſunt.*" WOLFIVS. — „Nihil mutandum. Sic II. 22, 19. *ὅπου γὰρ ἂν τὸ ἐγὼ, καὶ τὸ ἐμὸν* &c. Et IV. 7, 31. *εἰ ἐγώ εἰμι ὁ νεκρὸς,* &c. & alibi." COMES SHAFTESBVRIENSIS.

Verſ. 6. *μηδενὸς ὀρέγου τῶν ἀλλοτρίων ἔτι, μηδὲν ἔκκλινε τῶν μὴ ἐπὶ σοί.* Vulgo omnes edd. & mssti, ignorantes particulam *ἔτι*, poſito poſt *ἀλλοτρίων* commate, ſic pergunt, *ἐπὶ μηδὲν ἔκκλινε* &c. Corrupte haud dubie. Perſpecte vero HEYNIVS ad Enchir. c. 2, 2. delere juſſit importunam præpoſitionem; cui lubens ſum obſecutus. Sed quoniam pertinaciter eo loco mendoſam vocem tuentur libri omnes, ſimilem aliquam olim ibi ſcriptam fuiſſe ſuſpicatus eram, e qua illa fuerit detorta. Itaque quum ſæpe permutari inter ſe a librariis voces *ἐπὶ* & *ἔτι* ſoleant; (ut II. 17, 26. IV. 10, 6. conf. Lexic. noſtrum Polyb. in *ἔτι*) idem hoc loco factum eſſe mihi perſuaſi, & *ἔτι* pro *ἐπὶ* ſcripſi, eamque particulam cum præcedentibus verbis conjunxi; *μηδενὸς ὀρέγου τῶν ἀλλοτρίων ἔτι, nihil amplius, nihil dehinc rerum alienarum adpete.* In eamdem fere cogitationem incidiſſe olim MEIBOMIVM video, qui ad verba, *ἐπὶ μηδὲν*, adnotavit: „*ἔτι* vel *εἶτα* legendum videtur." — De particula *ἔτι* vero ad præcedentia verba referenda nihil ille monuit.

Ibid. *καὶ ἀποτυχεῖν.* „Inſerui *καὶ*, noſtri codicis auctoritate." VPTON. — Eamdem particulam, quam ignorabant hic editi, agnoſcunt noſtri codices tres.

Verſ. 7. *ποῦ τόπον ἔχει, πῶς γένηται;* &c. Olim & poſt *τόπον ἔχει.* & poſt *τόδε ἢ τόδε* interrogandi ſigna poſuere ed. Ven. Baſ. Gen. Ibi MEIBOMIVS adnotavit: (Nam Meibomii ea Adnotatio eſt, quam Salmaſio tribuit Vptonus.) „Diſtinguo ita, *ποία ἐνθάδε ἀπορία; ποῦ τόπον ἔχει;* nimirum *πῶς γένηται, καὶ πῶς ἀποβῇ, καὶ ἀπαντήσῃ τόδε ἢ τόδε*, ut ponantur hæc poſtrema materialiter." — In qua adnotatione particula *μὴ* ante *ἀπαντήσῃ* invito Meibomio, puto, omiſſa eſt. Vtique vero iſta verba *πῶς γένηται;* & quæ ſequuntur, materialiter,

ut

ut aiunt, ponuntur; & referuntur ad id quod supra vs. 1. dictum est. Commodius vero editor Coloniensis, & post hunc Cant. Lond. anon. & Vptonus, praeeunte Wolfio in versione, post ποῦ τόπον ἔχει nudo commate posito, interrogandi signum post γένηται & post ἀποβῇ tenuerunt; minus recte vero interrogandi signum etiam post τόδε καὶ τόδε tenuerunt, ubi ego delevi. Caeterum sic malueram, ποῦ τόπον ἔχει τὸ, Πῶς γένηται; Sed articulum nullus ex nostris libris agnoscit.

Vers. 8. Ἔξεστιν οὖν σοι — — — κατὰ φύσιν; Interrogative haec scripsi; quae vulgo omnes positive, ut aiunt, expresserunt, interrogationem non nisi post κωλῦσαι δύναται indicantes. Post φύσιν vero intercidisse videtur responsio, Ναί.

Vers. 4. σὺ αὐτὸ θήσεις καλῶς. „Nam vita est quasi cum ludas tesseris. Vide supra, ad II. 5, 2. Plutarch. de Tranq. ex Euripide:

Τοῖς πράγμασι γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών·
Μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδέν. ἀλλ' ὁ τυγχάνων,
τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἂν τιθῇ, πράσσει καλῶς.

Idem ad Apoll. p. 112. E. Πάνυ καλῶς ὁ Πλάτων ἔοικε παραινεῖν ἐν ταῖς τοιαύταις συμφοραῖς ἡσυχίαν ἔχειν, καὶ ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ ἑαυτοῦ πράγματα, ὅπῃ ὁ λόγος ἐρεῖ (lege ὁ λόγος αἱρῇ, *ubi ratio exegerit*) βέλτιστ' ἔχειν." VPTON. — αἱρεῖ, non αἱρῇ apud Plutarchum leges.

Vers. 10. Ἢ τίς ἂν ἦν ὁ Ἡρακλῆς. „Vide I. 6, 32." VPTON. — De vi particulae ἢ in hujusmodi connexione vide not. ad I. 6, 11. Sic rursus infra, vs. 21. hujus capitis.

Ibid. τί σοι μέλει. Rursus perperam, & invitis nostris libris, μέλλει habent editt. vett.

Vers. 11. Ἂν οὖν οὕτως ἀποθάνῃς; Sic recte ed. Ven. & Bas. cum pac. Perperam ἂν οὕτως ἀποθάνῃς; pb. absque οὖν. Tum vitiose ἀποθανῶ, pro ἀποθάνω, ed. Vpt. & superiores inde ab ed. Genev.

Ibid. ἀπεπτοῦντα. Perperam ἀπαιτοῦντα pa. in contextu; sed vera lectio in marg.

Vers. 13. ἐξεργαζόμενος τὴν δυν. &c. ἐξεταζόμενος pc. male.

Ibid. ἀπάθειαν ἐκπονῶν, ταῖς σχέσεσι τὰ ἴδια ἀποδιδόναι. ἐκπονῶν recepi ex po. Alii vulgo ἐκπονεῖν, quod

quod quo pacto ferri potuerit, non video. Requirebatur nominativus participii, referendus ad θέλω εὑρεθῆναι, sicut ποιῶν, ἐπανορθῶν, ἐξεργαζόμενος, παραπτόμενος. Mox vero infinitivus, ἀποδιδόναι, si vera est scriptura, pendebit puto ab hoc ipso participio ἐκπονῶν, ut intelligatur ἐκπονῶν ἀπάθειαν, καὶ ἐκπονῶν ἀποδιδόναι ταῖς σχέσεσι τὰ ἴδια. Sed videndum, ne ἀποδιδοὺς scripserit Arrianus. Notum est, in vocum terminationibus præsertim persæpe a vero aberrasse librarios.

Ibid. καὶ τοῦ τρίτου τόπου παραπτόμενος, scil. θέλω εὑρεθῆναι. De re vide lib. III. c. 2.

Vers. 15. ἢ ἄλλως γενέσθαι. καὶ ἄλλως pc.

Ibid. μή τι τὰς σχέσεις παραβῆναι; Intellige ἐθέλησα. Exspectabam vero παρέβην; sed nil variant libri. Vide, an legi possit: μήτι τὰς σχέσεις παρέβην; Ναί. ὅτι με σὺ ἐγέννησας, &c. *An relationes violavi? Immo vero, quod tu me generaveris, gratias tibi habeo.* Vbi post παρέβην; ex frequentissimo Epicteti usu intelligendum foret, οὔ· tum vero Ναί ad sequentia referendum. Sed fortasse aliud quid h. l. turbatum aut omissum est. Conf. Adnot. seq.

Vers. 16. Ὅτι με σὺ ἐγέννησας, χάριν ἔχω ὧν ἔδωκας· ἐφ' ὅσον ἐχρησάμην τοῖς σοῖς, ἀρκεῖ μοι. In verbis nihil quidquam mutant libri: in distinctione orationis nonnihil variant. Post ἐγέννησας interrogandi signum ponunt editiones veteres cum tribus nostris mstis; & verba illa ὅτι μὲ σὺ ἐγεν. nudo interjecto commate vel nulla intercedente distinctione cum superioribus connectunt; quasi dixisset, *an relationes* (id est, *officia erga alios*) *violavi, quia tu me genuisti?* Bono vero consilio editor Cantabrigiensis, præeunte Wolfio in versione, interrogandi signo post παραβῆναι posito, verba ὅτι με σὺ ἐγέννησας ad sequentia traxit; quam rationem cum editore Lond. & Vptono nos quoque tenuimus. At ne sic quidem prorsus expeditus locus videtur. Satis quidem commode limpideque fluit oratio in Wolfii versione: *Num affectiones violavi? Quia me genuisti, gratiam tibi habeo: iis rebus, quas dedisti mihi, usus sum quoad voluisti. Hoc mihi satis est.* Sed alia est Græcorum verborum ratio. Verba ὧν ἔδωκας cum sequentibus non cohærent. Per se stant ista: ἐφ' ὅσον (scil. καιρὸν) ἐχρησάμην τοῖς σοῖς, ἀρκεῖ μοι scil. οὗτος ὁ καιρός. id est, *Satis mihi est illud tempus,* (*contentus sum hoc temporis spatio*)

spatio) in quod (vel *per quod, quo) usus sum tuis; quo licuit mihi uti his rebus, quae* (verum si quaero) *tua sunt*. Illa, ὧν ἔδωκας, nihil habent quo referantur, nisi ea quae proxime praecedunt, χάριν ἔχω, quibuscum in omnibus etiam, tum editis, quam scriptis libris, junguntur. Ita exiſtit ea, quam in versione expressimus, sententia: *Quoniam tu me genuisti, gratiam tibi habeo eorum quae mihi dedisti*. Quae sententia, & omnino quae oratio, (Ὅτι μὲ ἐγέννησας, χάριν ἔχω ὧν ἔδωκας) sicut ferri utcumque potest, sic mihi, ut jam significavi, scabri aliquid & impediti utique habere videtur. Itaque, ut dicam tandem quod sentio, suspicor prorsus, in hunc modum scripsisse Arrianum: Ὅτι με σὺ ἐγέννησας, χάριν ἔχω. χάριν ἔχω ὧν ἔδωκας. *Quod tu me genueris, habeo gratias. Gratis habeo eorum, quae mihi dedisti*. Istius generis omissionum, librariorum culpa admissarum, quibus turbatur oratio, obscuraturque sententia, in his praesertim Epicteti Dissertationibus jam nimis frequentia exempla observavimus. Vide Adnot. ad I. 18, 8.

Ibid. καὶ κατάταξον εἰς ἣν ἂν θέλῃς χώραν. VPTONVS sic edens, εἰς ἣν ἂν θέλεις, monuit in Notis: „Habes particulam ἂν ex nostro codice; nisi malis ἂν θέλῃς." — Nempe ἂν ignorabant superiores editiones: at recepta hac particula, necessario etiam θέλῃς in conjunctivo erat scribendum. Et sic recte dedit noster pb. ἣν ἂν θέλῃς, sed in eodem codice perperam omissa est praepositio εἰς, quae praecedit.

Vers. 17. Οὐκ ἀρκεῖ οὕτως ἔχοντα ἐξελθεῖν. οὕτως ἔχων pc. non male, si praecederet ἀρκῇ in secunda pers. pass. pro ἀρκεῖ.

Vers. 18. οὐ μικρὰ δέξασθαι. Vptonus cum Wolfio, *neque parva accipere*. Ego pro ὑποδέξασθαι accepi, *neque parva suscipere, in se recipere, tolerare*.

Vers. 19. προῦκα οὐδὲν γίνεται. „Vide IV. 2, 2." VPTON.

Vers. 20. πρὸς ταῖς ἀλλοτρίαις θύραις κατασαπῆναι. *ad alienas fores computrescendum, marcescendum*; quia scilicet omnes aëris intemperiem pati coguntur, qui magnatum fores obsident. Eodem verbo supra usus est, II. 23, 41. — „Angl. *To grow quite weary and tired with waiting and attendance*." VPTON.

Vers. 21. Κιρκήσια δοῦναι. „*Circenses ludos exhibere*. De Circo, de pompa, ludisque Circensibus, vide Dionys. Halic.

Halic. lib. VIII. Ludos ediderunt primo Reges, dein Confules: inprimis vero, Aedilibus creatis, horum id munus fuit." VPTON.

Ibid. *καὶ σπυρίσι δειπνίσαι.* *In ſportulis epulum dare.* Perperam *δειπνῆσαι* vulgo dabant omnes edd. ſcriptique; quod in *δειπνίσαι*, ut par erat, mutavi. — „De *Sportulis* Romanis, quæ pro ſalutationis officio dari ſolebant, paſſim Juvenalis & Martialis. Athenæus in Deipnoſ. lib. VIII. c. 17. p. 365. *Οἴδασι δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰ νῦν καλούμενα ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνα. ἐμφανίζει δὲ Φερεκράτης περὶ τούτων ἐν Ἐπιλήσμονι ἢ Θαλάσσῃ. οὕτως,*

Συσκευασάμενος δεῖπνον ἐν τῇ σπυρίδι,
ἐβάδιζεν ὡς πρὸς Ὀφέλην.

(lege *Ὀφέλαν.*) *Τοῦτο δὲ σαφῶς δηλεῖ τὸ ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον, ὅταν τις αὐτὸς αὑτῷ σκευάσας δεῖπνον, καὶ συνθεὶς εἰς σπυρίδα, παρά τινα δειπνήσων ἴῃ.* *Veteribus quoque notæ fuerunt* e ſportulis cœnæ; *quas Pherecrates, in Mari ſeu Oblivioſo, his verbis ſignificat:*

Cœnam *cum* in ſportula *præparaſſet,*
ad Ofellam (vide Bentl. ad Hor. lib. II. Sat. 2. vſ. 2.) *ibat.*

Hinc liquet, e ſporta cœnam *vocari*, *cum coena paratâ ſibi quiſpiam*, *& in ſporta reconditâ, ad alium proficiſcitur, cum eo coenaturus.* Heſychius: *Ἀπὸ σπυρίδος δειπνεῖν ἢ δειπνίζειν, τὸ ἀντὶ δείπνου ἀργύριον καὶ μέρη ἐν σπυρίδι λαβεῖν ἢ δοῦναι.* Vbi Palmerius: „Pro *ἀργύριον καὶ μέρη*, lege *ἢ μέρη*. Tangit enim hoc loco „*ſportulas Romanorum*, quas qui accipiebant eduliis ple„nas; argentum non accipiebant: alterutrum enim da„batur; vel recta ſcilicet, vel centum quadrantes." VPTON. — Vide Caſaub. ad Athenæum l. c. & Juvenalis interpretes ad Sat. I. 95. &c.

Verſ. 22. *ὑπὲρ ἀπαθείας οὖν — — οὐδὲν ἀναλῶσαι θέλεις, οὐδὲν πονῆσαι.* „Horat. Epiſt. lib. I. 1, 42 ſqq.

— — — Vides, quæ maxima credis
eſſe mala, exiguum cenſum, turpemque repulſam,
quanto devites animi capitisque labore.
Impiger extremos curris mercator ad Indos,
per mare pauperiem fugiens, per ſaxa, per ignes.
Ne cures ea, quæ ſtulte miraris & optas,
diſcere & audire & meliori credere non vis?"

VPTON.

Verf. 23. ἄν τι ἀπόλλυται. ἄν τι ἀπόλληται pc. qui ἀπόληται haud dubie debuerat, quæ fuisse videtur Arriani fcriptura.

Ibid. ἢ ἀναλωθῇ κακῶς. Hæc verba in ista connexione quamnam vim habeant, non fatis video. Tenui cum Vptono Wolfii verfionem, *fi quid male collocatum fuerit.* κακῶς faltem non ea notione, qua Stoici aliàs folent, hic fuerit accipiendum.

Ibid. ἢ ἄλλος τύχῃ ὧν ἔδει σὲ τυχεῖν. Corrupte olim ἢ ἄλλως τύχῃ edd. cum noftris msstis, excepto pc. in quo eft ἢ ἄλλως τύχῃς. Sed ἄλλος τύχῃ corrigere perfpecte juffit Wolfius, cui paruit editor Cantabr. & fequentes. Et fic fcriptum in fuo codice fuiffe teftatur Vptonus. Sic etiam Meibomius correxerat.

Ibid. εὐθὺς δηχθήσῃ. Perperam εὐθὺς μὴ δηχθήσῃ edd. omnes ante Vpt. cum pa. Negationem delere jufferunt Wolf. & Meibom. & delevit Vptonus, fui etiam codicis auctoritate fretus. In noftro pb. ftatim quidem fcriptum fuerat μὴ, fed rurfus deletum. In pc. eft εὐθὺς δειχθήσῃ, absque μή.

Ibid. ἐπὶ τῷ γενομένῳ. ἐπὶ τῶν γενομένων pc. minus recte.

Verf. 24. τί ἀντὶ τίνος λαμβάνεις. Conf. IV. 3. init. & cap. 9. init.

Ibid. ἔργον ἔργῳ οὐ κοινωνεῖ. *Altera res cum altera nihil commune habet. Non coëunt res contrariæ.* „Vide fupra, IV. 6, 30." VPTON.

Verf. 25. περισπώμενος ἐπ' ἀμφότερα. „Vide IV. 2, 5." VPTON.

Ibid. εἰ τοῦτο θέλεις. εἰ δὲ τοῦτο θέλεις pc. Cæteri ignorant h. l. conjunctionem, quæ nullo incommodo abeffe poteft.

Verf. 26. ἐκχεθήσεται. Repofui hoc ex vett. editt. quibus adfentiuntur fcripti libri omnes. Id præter neceffitatem in ἐκχυθήσεται mutavit anonymus Londinenfis, quod tenuit Vptonus.

Verf. 27. λιμὴν τὸ ἀποθανεῖν. „Cicero Tufc. Disp. lib. I. in fine. *Portum potius paratum nobis & perfugium putemus.* Idem de Senectute, cap. 19. *Quo propius ad mortem accedam, quafi terram videre videar, aliquandoque in portum ex longa navigatione effe venturus.* Longi-

Longinus, cap. 9. 'Ἀλλ' ἡμῖν μὲν δυσδαιμονοῦσιν ἀπόκειται λιμὴν κακῶν, ὁ θάνατος." VPTON.

Ibid. τῶν ἐν τῷ βίῳ. τῶν ἐν βίῳ pb.

Ibid. ὅταν θέλῃς, ἐξῆλθες. *Quum volueris, exiveris.* Quaſi dicat, *ſimul atque volueris, jam exieris, jam egreſſus eris.*

Ibid. οὐ καπνίζῃ. „Vide ad I. 25, 18. & ad I. 9, 20." VPTON.

Verſ. 28. οὔτ' ἐκείνῳ ἄκοντα περιβαλεῖν. Omnes vulgo οὔτ' ἐκεῖνα edd. & mssti; haud dubie corrupte: conſtruitur etiam περιβάλλω cum accuſativo perſonæ & dativo rei, ut IV. 5, 30. IV. 12, 8. &c. Polyb. I. 52, 2. Itaque: Fortaſſe οὔτ' ἐκείνοις." WOLF. — „Malim ἐκείνῳ, ſcil. κακῷ, ut [paucis ante verbis] τούτου, ſcil. ἀγαθοῦ." VPTON. — Et hoc, ἐκείνῳ, haud cunctanter recipiendum putavi. Cum aliàs ſubinde, conſueverunt librarii literas α & ω inter ſe perperam permutare, (quo de errore ſupra dixi ad II. 12, 9 ſqq.) tum hic inſuper decepit imperitum ſive dormitantem librarium, e cujus exemplo noſtri derivati ſunt codices, vicinum vocabulum ἄκοντα in α exiens & in accuſativo poſitum. Pro περιβαλεῖν, perperam περιλαβεῖν habet pc. in contextu; ſed vera ſcriptura ſuperne inter lineas indicatur.

Verſ. 29. ῥέγχω βαλών. Ante Vptonum ῥέγκω hic dabant edd. ut ſubinde aliàs. Vptonus neſcio caſu-ne, an conſilio, χ pro κ poſuerit; ſed conſulto tenui hanc formam, quam & aliàs prætuli, I. 24, 15. II. 20, 10. *&c.* & in quam hic conſentiunt tres noſtri codices. De verbo βαλών, abſolute ſic poſito, conf. ad II. 20, 10.

Ibid. τὰ γὰρ ἐμά. Ignorant vulgo conjunctionem γὰρ edd. & mssti, excepto noſtro pc. e quo eam recipiendam putavi: quamquam per ſe non magnopere deſiderabatur.

Ibid. τὰ ἀλλότρια, ὄψεται αὐτὰ ὃς ἂν φέρῃ, ὡς ἂν διδῶται παρὰ τοῦ ἔχοντος ἐξουσίαν. „Fortaſſis ᾧ ἂν διδῶται, & ἐξουσία. Vel ὃς ἂν διδῶται παρὰ τοῦ ἔχοντος ἐξουσίαν. ut ſit Græca conſtructio, δίδωμι καὶ δίδομαι ἐξουσίαν." WOLFIVS. — „Τὰ ἀλλότρια, ὡς ἂν διδῶται παρὰ τοῦ ἔχοντος ἐξουσίαν, ὄψεται αὐτὰ ὃς ἂν φέρῃ. Ita mox infra, τὰ δ' ἄλλα, ὡς ἂν θέλῃ ὁ ἐκείνων κύριος. Anglicana mea interpretatio ſic ſe habet: *But as to things foreign and out of my power, let them go*

on in the manner as they are given by Him, who has the management of them; let Him look to them, who has the conducting of them. Who am I, to will they should be So and So?" VPTON. — Pro διδῶται, quod habent editiones Ven. Cant. Lond. & Vpt. cum pac. est δίδωται in editt. Bas. Gen. & Col. & in nostro cod. pb. Cæterum nihil quidquam variant libri; neque ego quidquam in Græcis vel desiderandum vel sollicitandum puto. Quamvis vero in illis nonnihil præter necessitatem mutare Wolfius tentarit, quæ Vptonus immutata reliquit, multo tamen propius ad verum accedere ejusdem Wolfii versio videtur, quam Vptoni Anglicana interpretatio. Sic Wolfius, cujus verba idem Vptonus in Latina versione contextui subjecta tenuit: *Res meæ in tuto sunt; alienas vero viderit is qui abstulerit, prout ab eo concessum fuerit, cujus est auctoritas.* Quam eamdem fere sententiam ego in nostra versione paulo clarioribus verbis exprimere studui; in istorum verborum maxime interpretatione, ὅς ἂν φέρῃ, ab Anglico interprete differens; quæ hic ad Deum retulit, intellexitque, *qui illa gubernat*, ego cum Wolfio ad hominem, *qui eas res abstulerit*, id est, *obtinuerit, nactus, consecutus fuerit;* quam in partem III. 9, 22. dicit, μὴ πολλῶν ἐπιθύμει, καὶ οἴσεις. Ad verba ὄψεται αὐτὰ, *de eis viderit*, intelligo, ἵνα αὐτοῖς χρήσηται, ὡς ἂν διδῶται &c. *ut illis ita utatur, ea lege, ea conditione, qua ei a Deo, in cujus sunt potestate, data fuerint.*

Vers. 30. μὴ γὰρ ἐμέ τις. μή γάρ τις ἐμὲ pc. quod minus placet.

Vers. 31. ἀγρυπνεῖ καὶ στρέφεται ἔνθα καὶ ἔνθα. &c. „Homer. Iliad. Ω'. vs. 5 sqq.

— — — — Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
κλαῖε, φίλου ἑτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
ᾕρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ."

VPTON.

Ibid. Ἀντίλοχον. Imperite Ἀντίοχον pc.

Ibid. πότε γὰρ οὐκ εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν &c. „Vide quæ Thetis dicit Achilli apud Homer. Iliad. Α'. 415. & Il. Σ'. 95." VPTON.

Vers. 32. ἀλλ' ᾤμην, ὅτι ἐκεῖνος ἐπιβιώσεταί μοι, καὶ αὐξήσει μου τὸν υἱόν. „Filium suum Neoptolemum innuit. Vide Homer. Iliad. Τ'. 326 sqq." VPTON.

Ibid.

Ibid. ἄδηλα ᾤου. „Schegk. *incerta opinatus es.* Wolf. *incerta pro certis habuisti;* tamquam aliquid exciderit, τὰ ἄδηλα δῆλα ᾤου. Inquit, Ἀλλ' ᾤμην. Respondet Epictetus, Ἄδηλα ᾤου, ubi ᾤου est μιμητικῶς. Magis placet itaque hac in parte Schegkii interpretatio." IDEM.

Ibid. ἐγκαλεῖς σεαυτῷ. ἑαυτῷ pc. quæ fortasse vera scriptura. Vide I. 6, 35. & ibi not. II. 26, 7. III. 1, 15. IV. 3, 11.

Vers. 33. Ἀλλ' ἀπελθέ μοι φαγεῖν παρετίθεσα. „Vide Iliad. T. 315 sq." VPTON.

Ibid. Αὐτομ. σοι παραθήσει. Perperam παρετίθει pb. ut supra. De re vide Iliad. lib. IX. vs. 209.

Vers. 35. Οὐ μὲν γάρ τι. &c. „Homer. Iliad. T. 321." VPTON.

Ibid. ἐξελεῖν. Perperam ἐξελθεῖν pa.

Vers. 36. μὴ ἐπίτηδες &c. Intellige, μὴ δοκεῖτε ἐπίτηδες ταῦτα &c.

Ibid. εὐμορφότατοι. Recte sic scripsit Vptonus cum pab. Superiores editiones εὐμορφώτατοι cum pc.

Ibid. οὐδὲν κωλύονται. οὐδὲ κωλύονται pc.

CAPVT. XI.

TIT. Περὶ Καθαριότητος. Sic bene dant codices nostri pabc. cum editionibus omnibus, quæ ante Vptonum prodierunt. Περὶ Καθαρότητος hic scripsit Vptonus, quemadmodum ab omnibus editum erat in Capitum indice, qui huic libro præfixus est, ubi eodem modo pab. habent. Sed & ibi Καθαριότητος recte scripsit noster pc. Differunt nonnihil καθαρότης & καθαριότης, itemque καθαρὸς & καθάριος, ut alterum *munditiem* significet; alterum *munditiei studium;* alterum *statum* aliquem vel *qualitatem præsentem;* alterum *habitum constantem.* Conf. ad vs. 3.

Vers. 1. τὸ κοινωνικόν. „Vide I. 23, 1. II. 10, 14. II, 20, 6." VPTON.

Ibid. ὅτι τό γε καθάριον πάντως περιέχεται. Editi omnes, consentientibus msstis, ὅτι ποτε vel ὅτι ποτὲ dabant, corrupte utique. Perspecte vero WOLFIVS notavit: „Lego ὅτι τό γε." — Quod nil cunctatus adoptavi.

Ibid. καὶ τούτῳ. Perperam καὶ τοῦτο ed. Ven. & Baſ. Recte τούτῳ corrigere juſſit Wolf. idque recepit jam editor Genev. & tenuere poſteriores; idque ipſum habent Vptoni codex & noſtri pabc.

Verſ. 2. Ὅταν οὖν. Putabam γοῦν, *certe quidem, ſane;* vel γάρ, *nam, enim.* Sed eodem modo accipi οὖν poterit. Sic habes eamdem particulam IV. 4, 2. & paſſim alibi.

Ibid. ὅτι ὡς ἄνθρωπος. „Seneca, Epiſt. 92. *Natura homo mundum & elegans animal.*" VPTON.

Verſ. 3. οἰόμεθα. „Sic noſter codex & Ms. Par. Vulgo οἰώμεθα." VPTON. In οἰόμεθα recte conſentiunt pabc.

Ibid. καὶ τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ καθαρίου εἰσὶν ἀνθεκτικοί. „Lego τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ ἀκηράτου: patet ex ſuperioribus, Ἐπεὶ γὰρ ἐκεῖνοι φύσει καθαροὶ καὶ ἀκήρατοι." VPTON. — Nil opus eſt, ut hæc ſuperioribus ad verbum reſpondeant. Quid quod ἀκήρατος eſſe homo non poteſt, qui per ſuam naturam habet certum quoddam σύγκραμα, ut ait vſ. 9. conf. mox vſ. 4. Mihi ſatis placuit vulgata ſcriptura, in qua nil variant libri. τοῦ καθαροῦ ἀνθεκτικοὶ intelligo *munditiem amant, munditiei ſtudent in rebus omnibus;* τοῦ καθαρίου, *munditiem amant in ſe ipſis, ipſi ſe puros mundosque præſtare & conſervare ſtudent.* Vide vſ. 4. & confer notata ad Titulum hujus capitis.

Verſ. 5. Ἡ πρώτη οὖν καὶ ἀνωτάτω καθαρότης. Articulum ἡ ignorant editi omnes ſcriptique libri. Adſenſus vero ſum VPTONO, notanti: „Deeſt articulus ἡ." — Intercidit ob ſimilitudinem literæ ſequentis, ΗΠΡΩΤΗ. Bene vero h. l. καθαρότης habent omnes; nec deſiderabatur nunc alterum vocabulum καθαριότης.

Ibid. ἡ ἐν ψυχῇ γινομένη. Placuit adoptare hoc ex pb. Alii vulgo γενομένη.

Ibid. ψυχῆς δ' ὡς σώματος μὲν ἀκαθαρσίαν οὐχ εὕρης· ὡς ψυχῆς δὲ &c. Vptonus cum Wolfio: *Animi autem ſordes, tanquam corporis non deprehendes. Quatenus vero animi* &c. Fateor equidem, nec Latina hæc verba, nec iſta Græca, ſatis me percipere: videndumque, ſatisne ſana & integra Græca ſint. Nil variant libri, niſi quod εὕροις pro εὕρῃς habebat Vptoni codex. Sententia haud ita obſcura, ſi modo recte percepi: *Corporis*

poris immunditics per se in sensus hominum cadit; animi spurcities e factis arguitur.

Ibid. πρὸς τὰ ἔργα τὰ αὐτῆς. Vulgo omnes πρὸς τὰ ἔργα αὐτῆς, cum pab. Vnus anonymus Londinensis sua auctoritate πρὸς τὰ ἔργα αὐτῆς edidit. πρὸς τὰ ἔργα τὰ αὐτῆς vel τὰ αὐτῆς (nec enim satis clare adparet, volueritne lenem spiritum, an asperum) dedit codex pc. Et videtur signanter atque cum emphasi repetitus articulus, sicut mox rursus vs. 8. ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς αὐτῆς.

Vers. 8. ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς αὐτῆς. Sic editiones veteres; atque ita dare debebat pc. in quo corrupte ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς αὐτοῖς. τοῖς αὐτῆς ed. Vpt. cum anon. Lond. Sic vero nunc etiam pa. At ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῆς pb. non repetito articulo.

Vers. 9. διὰ τοῦτο χεῖρας ἐποίησεν ἡ Φύσις. „Vide I. 6, 30.“ VPTON.

Ibid. ἂν οὖν ἀναῤῥοφῇ τις αὐτάς. Intellige τὰς αὔξας e superioribus. Habet autem αὐτὰς ed. Ven. consentientibus msstis omnibus; idque tacite restituit Vptonus, postquam a superioribus editoribus, inde a Basileensi in αὐτὰ fuisset mutatum. Nempe ad ὑγρὰ, quod proxime præcedit, referendum hoc pronomen putaverant.

Vers. 10. πηλοῦσθαι. Perperam & invitis nostris codicibus πιλοῦσθαι dabant ed. Venet. & Bas.

Vers. 11. Ἀμήχανον ἦν. Caret ἦν pb. Et postquam vs. 10. dixerat, ἀμήχανον ἦν, poterat h. l. verbum abesse, quemadmodum deest vs. 12. in libris omnibus.

Vers. 12. ξύστρα, νίτρον. „Ξύστρα, *Strigilis*, instrumentum quo se in balneis distringebant. Pers. Sat. V. 126. *Nitri* usus erat frequens in lotione veterum. Vide Cicer. lib. VIII. Epist. 14. ad Famil.“ VPTON.

Ibid. ἡ ἄλλη πᾶσα. Deest ἡ pb. male. Mox idem perperam καθάραι (sic) scripsit, pro καθῆραι, in quod consentiunt cæteri.

Vers. 13. Οὔ· ἀλλ' ὁ μὲν χαλκεὺς ἐξιώσει τὸ σιδήριον. Temere VPTONVS in contextu post Οὔ interrogandi signum posuerat, Οὔ; ἀλλ' ὁ μὲν, & *Nonne?* interpretatus erat. Eam vero rationem retractans in Notis: „Sic scribe, ait, Οὔ· ἀλλὰ, usitata formula, qua objectio cum ironia quadam proponitur. *Nil autem ut videtur ejusmodi: sed faber quidem* &c.“ — Nec vero aliter scribunt edd. superiores cum codd. omnibus: & perſæpe

perſæpe iſtam vidimus formulam, quæ commode ſic vertetur: *At tu non ita: verum* &c. Deinde vero ſic ante Vptonum edebatur, conſentientibus noſtris codd. pac. ὁ μὲν χαλκεὺς, ὡς χαλκεὺς, ἐξιώσει τὸ σιδήριον. Vbi ad iſta verba, ὡς χαλκεὺς, hæc notavit WOLFIVS: „Non video quem uſum hæc verba habeant.“ — Quare illa nec in verſione expreſſit. SHAFTESBVRIENSIS vero hoc Scholion adjecit: „Ὡς χαλκεύς: eo magis ὡς ἄνθρωπος. An ſi faber hoc facit quatenus faber; tute non, quatenus homo?“ — Tum VPTONVS, poſtquam in Græco contextu verba iſta omiſiſſet: „Deſunt quidem, inquit, hæc verba ὡς χαλκεὺς in noſtro codice, quem ſequor; ſed adeo ingenioſe explicantur a viro nobili, ut jam admittenda cenſeam.“ — Ego vero, ſæpe aliâs acute a Shafteſburio monita & inventa miratus, in iſta quidem interpretatione nihil magnopere ingenioſi me vidiſſe fateor. Quare poſtquam ſemel illa verba ab Vptono, auctoritate veteris codicis, extruſa erant, quæ e margine fortaſſe olim irrepſerant, eo lubentior exſulare eadem paſſus ſum, quoniam nec noſter codex pb. ea agnoſcit. Vbi ſimilitudine quadam uſus eſt ſcriptor, librarii nonnumquam nota ad marginem adſcripta oculos & animum lectoris ad iſtam comparationem attentos reddere voluerunt.

Ibid. ἐὰν μὴ ἦς παντελῶς. Olim ἐὰν μὴ ᾖ edd. cum pac. Vbi WOLFIVS notavit: „ἦς lego.“ — Sic & Meibomius. VPTONVS vero: „Sic noſter codex, & edit. Salmant.“ — Et ἦς recte jam in contextum receperat editor Cantab. Idque ipſum dat noſter etiam cod. pb.

Verſ. 14. εἶτα ἵνα μὴ ἀνιᾷς τοὺς ἐντυγχάνοντας. „ἵνα repoſui noſtri codicis auctoritate.“ VPTON. Ignorant ἵνα h. l. cæteri omnes, excepto noſtro pc. qui ἵνα μὴ ἀνιᾷς habet, ſed perperam caret εἶτα. οἱ ἐντυγχάνοντες idem valet ac οἱ συνόντες, vſ. 32.

Verſ. 15. Τοιοῦτόν τι καὶ ἐνθάδε ποιεῖς. Non video quænam hic vis ſit illius καὶ particulæ, *tale quid etiam hic facis.* Putabam γὰρ, *tale quid enim hic facis,* ſcil. ἀνιᾷς τοὺς ἐντυγχάνοντας, *moleſtus es eis qui tecum ſunt.*

Ibid. καὶ οὐκ αἰσθάνῃ. σαυτὸν ἄξιον ἡγῇ τοῦ ὄζειν. Olim poſt αἰσθάνῃ non punctum, ſed nudum comma ponebant editt. Ven. Baſ. Gen. Col. Ibi MEIBOMIVS (non,

(non, ut Vptonus refert, Salmasius) monuit: „Deest ὅτι, ut sit οὐκ αἰσθάνῃ ὅτι σαυτὸν &c." — Commodius vero Wolfius in versione verba illa, καὶ οὐκ αἰσθάνῃ, a sequentibus interposito puncto separavit: *Tale quid etiam hic facis, nec tamen animadvertis.* Cujus rationem secuti editores Cantab. & anon. Lond. in Græco etiam exemplo punctum post αἰσθάνῃ posuerunt. Illud punctum VPTONVS rursus cum commate mutavit, hac subjecta versione: *nec tamen animadvertis, ipsum dignum te censere qui foeteas.* At in Notis vicissim, postquam Meibomii Adnotationem, quam supra posui, retulit, suo nomine hæc subjungit: „Vel forsan distinguendum cum Wolfio: τοιοῦτόν τι καὶ ἐνθάδε ποιεῖς, καὶ οὐκ αἰσθάνῃ. σαυτὸν ἄξιου ἡγῇ τοῦ ὄζειν; *Tale quid hic etiam facis, nec tamen animadvertis. Censesne te dignum esse qui foeteas.*" — Codices nostri pab. post αἰσθάνῃ comma habent, ut veteres editi: ego confidenter punctum posui. Poterat etiam interrogandi signum poni cum pb. Fuit cum οὐκ αἰσχύνῃ, pro οὐκ αἰσθάνῃ, scribendum suspicarer *nec te pudet?* sed ferendum vulgatum putavi, in quo nil variant libri. Post ὄζειν interrogandi signum posuere editores omnes: mihi satis fuit punctum, & quidem punctum minus (quod vocatur) vel superius, quo usi sunt codices nostri.

Ibid. μή τι καὶ τοὺς παρακαθίζοντας; Ex orationis connexione intelligi debet, ἀξίους ἡγῇ τοῦ ὄζειν. Exspectasses, τοῦ ὀσφραίνειν vel τοῦ ἀπολαύειν τῆς σῆς δυσωδίας; aut aliquid simile. Sed fortasse etiam id, quod vulgatum est, tali quodam modo intelligi poterit. Pro μή τι καὶ h. l. μὴ καὶ absque τι est in ed. Genev. errore operarum, propagato in Col. Cant. Lond.

Vers. 16. ἄπελθ' εἰς ἐρημίαν. Sic pbc. cum edd. ἄπελθε εἰς ἐρ. pa.

Ibid. ἧς ἄξιος. Perperam ᾗς cum subscripto iota ed. Vpt. errore ex ed. Colon. per Cant. & Lond. propagato.

Vers. 17. περιεώρας αὐτὸν ἀτημέλητον; Ante Vpt. editiones omnes, περιεώρας (perperam περιεόρας sola edit. Bas.) αὐτὸν καὶ ἀτημέλητον, & pro interrogandi signo nudum comma erat in ed. Ven. & Bas. Ibi MEIBOMIVS: (cujus Scholion rursus perperam ad Salmasium auctorem retulit Vptonus:) „Legendum videtur οὐ περιεώρας, vel ponenda interrogationis nota post ἀτημέλητον, & καὶ vel abundat vel elegantiæ gratia ponitur." —

Recte particulam istam ejecit VPTONVS, auctoritate sui codicis, cum quo faciunt nostri pbc. Interrogandi signum, quod inde a Genevensi editione adponebatur, expressit etiam codex pb.

Ibid. οἷόν σου τὸ σῶμα ὡς ἵππον ἐγκεχειρίσθαι. Licebat οἷόν σοι suspicari pro σου. Sed in σου consentiunt omnes: quae si vera est scriptura, naturalis ordo verborum hic erit intelligendus, οἷόν. ἐγκεχειρίσθαι (nempe σὲ ἐγκεχειρίσθαι) τὸ σῶμά σου, ὡς ἵππον, & interpretanda haec verba ex illius constructionis ratione, ἐγὼ ἐγκεχείρισμαι τοῦτο, *ego hoc mihi traditum habeo*, id est, *hoc mihi traditum est*.

Vers. 18. κεκοπρωμένον. „Sic noster codex, a κοπρόω. At editio Ven. κεκροπριωμένον. Basil. κεκοπριωμένον." — Scripturam editionis Bas. tenuere reliqui ante Vpt. editores. Cum Vptoni vero codice recte consentiunt pabc. Conf. vs. 29. & 34.

Ibid. ἢ δ' ἐξ ἀθεραπευσίας. Conjunctionem δὲ ignorabant vulgo omnes. Notaverat autem WOLFIVS: „Lego ἢ δὲ ἐξ ἀθερ." — Cujus unius auctoritati nunc equidem non eram obsecuturus, quia pulcre intellexeram, percommode potuisse haec ἀσυνδέτως poni. Sed quoniam eamdem conjunctionem dedit noster codex pc. in quo vix quidquam ex ingenio adjectum invenias, non aspernandam putavi.

Vers. 19. Ἀλλὰ Σωκράτης ὀλιγάκις ἐλούετο. „Plane respicit ad locum, qui est in Platonis Symposio, in initio. Ἔφη γάρ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον, ἃ ἐκεῖνος ὀλιγάκις ἐποίει." VPTON.

Ibid. Ἀλλὰ ἔστιλβεν αὐτοῦ τὸ σῶμα. Ante Vptonum corrupte omnes Ἀλλὰ ἔστι μὲν αὐτοῦ dabant. Vbi: „Nescio quid haec verba sibi velint, *sed est quidem ejus corpus*. Quid est? Quid si legas? ἀλλ' οὐδεὶς ἐστύγει αὐτοῦ τὸ σῶμα. *Nemo ejus corpus oderat.*" WOLFIVS. — „Ἀλλ' ἴσθι μὲν αὐτοῦ τὸ σῶμα ἀλλ' οὕτως ἦν. Sed haec alias." SALMASIVS. — „Locus esset sane immedicabilis, nisi conjecturis subveniret noster optimus codex: ἀλλὰ ἔστιλβε, pro ἀλλὰ ἔστι μὲν, habet. Repone itaque: Ἀλλὰ Σωκράτης ὀλιγάκις ἐλούετο. Ναί· ἀλλὰ ἔστιλβεν αὐτοῦ τὸ σῶμα. Vrget adversarius: *At Socrates raro lavabat*. Cui Epictetus: *Sane; sed emicuit ejus corpus*. Sic supra de Diogene, L. 24, 8. τὸ σωμάτιον στίλβον.

βον." VPTON. — In corruptum ἔστι μὲν cum editis consentiunt pac. Recte vero ἀλλὰ ἔστιλβεν pb. ut Vptoni codex. Quo recepto, persanatum puto locum: nec particulam καὶ equidem desideravi.

Ibid. ὥστ' ἤρων αὐτοῦ οἱ ὡραιότατοι καὶ οἱ εὐγενέστατοι. „Quorum in numero Alcibiades. Vide Platonis Sympos. quæque ibi narrat ipse Alcibiades, ebrius, & in dicendo liberior." VPTON. — Articulum οἱ ante εὐγενέστατοι, quem ignorant alii, repetere placuit cum pc.

Ibid. εὐμορφοτάτοις. Perperam εὐμορφωτάτοις pc. Vide ad cap. 10, 36.

Ibid. καί τοι καὶ τὸ ὀλιγάκις ἰσχὺν εἶχε. *&c.* καί τι pro καί τοι habet pb. minus recte. Repetitum καὶ, post καί τοι, quod ignorant alii, opportune dedit pc, ex quo adscivi. In ἰσχὺν nil vidi quod suspectum haberem, aut cur cum Meibomio αἰσχύνην mallem. Ante istam autem dictionem, καί τοι *&c.* pro majori puncto, quod erat in editis, minus punctum posui cum nostris codicibus. Quod vero sequitur κἂν θερμῷ μὴ θέλῃς ψυχρῷ, si vera hæc scriptura, ita abrupte dicitur, ut verear, ne ante hæc & superiora verba interciderit non-nihil. Si cætera bene habent, suspicor θέλῃ, pro θέλῃς, scriptum oportuisse, ut ad Socratem referatur. Si θέλῃς verum est, subierat suspicari, loco mota esse ista verba, quæ haud incommode starent post ista, quæ vs. 32. leguntur, οὐ λούσῃ ποῦ ποτε ὡς θέλεις;

Vers. 20. Τοὺς ὠχριῶντας *&c.* „Aristoph. in Nub. Act. 1. [vs. 102. sqq.]

> Αἰβοῖ. πονηροί γ', οἶδα· τοὺς ἀλαζόνας,
> τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις·
> ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν."

VPTON.

Ibid. τοὺς ἀνυποδήτους λέγω. Deest verbum λέγω pb.

Ibid. Λέγει γὰρ καὶ ἀεροβατεῖν αὐτὸν, καὶ ἐκ τῆς παλαίστρας κλέπτειν τὰ ἱμάτια. Aristoph. [Nub.] Act. I. Sc. III. [vs. 225.]

> Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

Et Act. I. Sc. II. [vs. 179.]

> Ἐκ τῆς παλαίστρας θοιμάτιον ὑφείλετο."

VPTON.

Vers.

Verf. 21. *πάντες οἱ γεγραφότες περὶ Σωκράτους.* „De Socrate Xenoph. Memorab. I. 1. Ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦ σώματος αὐτός τε οὐκ ἠμέλει, τούς τε ἀμελοῦντας οὐκ ἐπῄνει. Laërt. in Vita Socratis, fect. 22. Ἐπεμελεῖτο δὲ καὶ σωμασκίας, καὶ ἦν εὐέκτης. Vide hac de re colloquium Socratis cum Epigene, apud Xenoph. Ἀπομ. lib. III. c. 12. ubi in fine ait: Αἰσχρὸν δὲ καὶ τὸ διὰ τὴν ἀμέλειαν γηράσαι πρὶν ἰδεῖν ἑαυτὸν (l. αὐτὸν) ποῖος ἂν κάλλιστος καὶ κράτιστος τῷ σώματι γένοιτο. ταῦτα δὲ οὐκ ἔστιν ἰδεῖν ἀμελοῦντα· οὐ γὰρ ἐθέλει αὐτόματα γίγνεσθαι. *Turpe vero est negligentia senescere, priusquam ipse videat, quo pacto evaserit pulcherrimus & robustissimus corpore: hæc autem videre non potest, qui nullam adhibeat curam: neque enim hæc sponte fieri solent.*" VPTON.

Ibid. *περὶ Διογένους ταὐτὰ γράφουσι.* τὰ αὐτὰ ph. De re — „Vide III. 22, 88. & quæ ibi ex Laërtio citantur." VPTON.

Verf. 22. *ἐπιδεικνύειν αὐτόν.* Sic edd. omnes ante Vpt. cum pac. αὐτὸν ed. Vpt. Vtrumque spiritum notavit codex noster pb. in ambiguo hærens.

Verf. 23. *ὅτι οὐδενὸς δέομαι.* Deest h. l. ὅτι pb.

Ibid. *ἴδετε, πῶς ἄοικος ὢν καὶ ἄπολις.* „Vide ad III. 22, 47." VPTON.

Ibid. *καὶ φυγάς.* „A patria Sinopensi pulsus erat Diogenes; (vide Laërt. lib. VI. fect. 20 sq. & Julian. Orat. VI.) cum accusaretur nummos adulterasse." VPTON.

Ibid. *ἀνέστιος, πάντων &c.* Imperite ἀναίτιος πάντων pc.

Ibid. *ἀλλὰ καὶ τὸ σωμάτιον ὁρᾶτε.* Editi omnes consentientibus scriptis libris, quotquot novimus, τὸ ἱμάτιον dabant. Vbi: „Sententia σωμάτιον postulat." WOLF. — „Optime Wolfius; nisi τὸ ἱμάτιον metaphorice usurpatur pro σωμάτιον. Vide ad I. 25, vf. 15. & vf. 30." VPTON. — At nunc sane metaphoræ ejusmodi minime erat locus: & absurdum librariorum sphalma, de pallio Diogenis hîc nescio quid somniantium, nullo modo ferendum putavi. Ejusdem Diogenis, ut jam paulo ante vidimus, τὸ σωμάτιον στίλβον laudaverat I. 24, 8. Confer III. 22, 8. & hoc cap. vf. 19.

Verf. 24. *τίς με πείσει προσελθεῖν φιλοσοφίᾳ, ὥστε τοιούτους ποιεῖ;* Pro ὥστε, ἥτε scribere jussit SALMAS. — „Wolfius in versione, *Quae tales efficiat?* ἥτις τοιούτους

τοὺς ποιεῖ; Recte fortassis." VPTON. — Sane, quid hic agat illa particula ὥστε, non magis ego adsequor, quam superiores interpretes. Nec vero quidquam juvant codices. Suspicabar προσελθεῖν φιλοσόφῳ, ὅς γε τοιούτους ποιεῖ; Sed certi nihil habeo. Supra, pro πείσει, dat πείθει pc.

Vers. 25. τὸν νέον τὸν πρώτως κινούμενον *&c.* „Polemonem innuere videtur. Vide ad III. 1, 14. & infra. [vs. 30.]" VPTON. — In animo utique habuit Polemonem; sed nunc non magis eum dicit, quam quemcumque alium.

Ibid. τὴν κόμην κατεφθινηκότα, *qui sordidum alit capillum.* Insolita verbi forma κατεφθινηκότα, in qua tamen nihil (quod quidem observaverim) variant codices. καταφθινέω & φθινέω ignorant Lexica. Vide ne κατεφθινυκότα scriptum debuerit, a καταφθινύθω vel καταφθινύω. Alioquin κατεφθικότα oportebat.

Ibid. ὅπου δ' αὐτὸ εἶναι φυλάζεται. Ante Vptonum ὅπου δ' αὐτὸν legebatur cum pac. Monuerat vero WOLFIVS: „αὐτὸ lego, quia refertur πρὸς τὸ καλόν." — Et VPTON: „Αὐτὸ noster codex." — Sic vero & noster pb.

Vers. 27. τὸ σωμάτιον δὲ φύσει πηλός ἐστι. „Vide I. 1, 11.

Vers. 30. Πολέμωνος ἥψαντο οἱ Ξενοκράτους λόγοι. „Vide ad III. 1, 14." VPTON. — οἱ λόγοι Ξενοκρ. pb. minus commode.

Vers. 31. σύντροφα. Temere σύντροπα ed. Gen. & Col.

Ibid. μή τι ἵππος κυλίεται ἐν βορβόρῳ. μή τοι ἵππος pa minus recte. Deinde postquam per operarum errorem λίεται, pro κυλίεται, expressum fuerat in Ven. illud Basileensis imperite in λύεται mutavit, quod tenuere ante Vptonum omnes. λούεται corrigendum censuerat Salmas. κυλίεται denique Vptonus suo e codice restituit, cui adsentiuntur pabc. Eademque scriptura ad oram editionis Salmant. erat adnotata.

Ibid. τῆς ἀνθρωπίνης συναναστροφῆς. Cum συστροφῆς esset editum consentientibus pab. perspecte WOLFIVS monuerat: „Sententia postulat συναναστροφῆς." — Id ipsum commode obtulit noster cod. pc. unde recepi. conf. I. 9, 5. II. 16, 24. Longe aliud est συστροφή de cujus vi vocabuli vide Lexicon Polyb.

Ibid.

Ibid. ἀπεληλαμένα. ἀπεληλασμένα pc.

Verf. 32. οὐ λούσῃ ποῦ ποτε, ὡς θέλεις; „Schegkius, *Non pro libitu lavabis aliquando?* — *Vel hoc vel illo modo*, *pro libitu:* quia dixit fupra, κᾂν θερμῷ μὴ θέλῃς, ψυχρῷ." COMES SHAFTESBVRIENSIS. — Vide quæ fupra notavi ad vf. 19. extr.

Ibid. ἵνα σοι χαίρωσιν οἱ συνόντες. „Refpicit ad falutandi ritum de quo fupra." VPTON. — Non modo ad falutantes hoc pertinet, fed omnino ad quoscumque cum quibus una fuerit ille juvenis. conf. vf. 14 fq.

Ibid. ὅπου πτῦσαι οὐ νενόμισται. „Nefas olim in templis excreare aut emungere. Vide ad II. 8, 14. Eamdem præftare folebant reverentiam hiftriones in theatro. Sueton. de Nerone: *Ita legi obediebat, ut nunquam excreare aufus.*" VPTON.

Verf. 33. Καλλωπίζεσθαί τις ἀξιοῖ; „Vide lib. III. c. 1." VPTON. — τὶς ἀξιοῖ; *vultne aliquis*, pro *egone volo;* vide ad II. 18, 15.

Ibid. ἐκεῖνο ὃ πεφύκαμεν. Poteft intelligi, ὃ πεφύκαμεν καλλωπίζεσθαι, *ad quod ornandum nati fumus.* Poterit vero etiam abfolute accipi, *id quod fumus nos ipfi;* fcil. animum, five ut ftatim ipfe ait, τὸν λόγον, τὰ δόγματα, τὰς ἐνεργείας. cf. III. 1, 24 fq. IV. 12, 16. IV. 10, 5. II. 22, 19.

Verf. 34. κόπρωσον. κόπρασον fola editio Vpt. operarum errore.

Ibid. πόθεν ἔχω. Caret ἔχω pc.

Verf. 35. ἀντερᾶσθαι. ἐρᾶσθαι pb.

Ibid. υἱὸν αὐτοῦ. Sic veteres edd. confentientibus msstis omnibus. Sua auctoritate αὑτοῦ pofuit editor anon. Londinenfis, quod tenuit Vptonus.

Ibid. λέγῃ τὰς σχολάς. „Verte, *fcholas haberet;* id eft, philofophicas disputationes. Cicero Tufc. Disp. I. 4. *In quam exercitationem ita nos ftudiofe operam dedimus, ut jam etiam* Scholas *Græcorum more* habere *auderemus.* Et mox: *Itaque dierum quinque* Scholas, *ut Græci appellant, in totidem libros contuli.* Et lib. IV. 34. *Separatim certæ* Scholæ *funt de exilio*, — — *hæc Græci* in fingulas Scholas *& in fingulos libros difpertiunt.* Et de Finib. lib. II. in initio: *Ne me, tanquam philofophum, putetis* Scholam *vobis aliquam* explicaturum." VPTON.

Verf.

Verf. 36. πᾶσα ἐκτροπὴ ἀπό τινος ἀνθρωπικοῦ γίνεται. „*Omnis exorbitatio*, vel *depravatio*, *corruptio*; (mallem tamen *exorbitatio*; fed in Lexicis non invenio;) *recedit ab humanitate*; vel potius, *provenit ab humano aliquo*; ἀπό τινος ἀνθρωπικοῦ, vel φυσικοῦ, ut fupra, III. 13, 5." COMES SHAFTESBVRIENSIS. — Haud incommode *omnis deflexio* vertes.

Ibid. ἐγγύς ἐστι τοῦ μὴ &c. Recte τοῦ dedit nofter pc. unde adfcivi. Alii vulgo τῷ μὴ, minus commode. Conf. ad II. 17, 40.

CAPVT XII.

Verf. 1. Ὅταν ἀφῇς σὺ πρὸς ὀλίγον τὴν προσοχήν. Ante Vpt. ἀφῇς σοι legebatur cum pab. Vbi: „Fortaffis Ὅταν ἀφῇς κἂν πρὸς ὀλίγον." WOLF. — „At cum noftro codice & edit. Salmant. repofui ὅταν ἀφῇς σύ. Confer autem lib. II. c. 18. in initio." VPTON. — In σὺ confentit nofter cod. pc. Poteras σοῦ fufpicari cum Meibomio; fed fignificanter σὺ ait, *tu*, *tu ipfe*, *tua culpa*. ἀφιέναι hîc & rurfus vf. 6. eadem notione ufurpatur, qua frequentius alias ἀνιέναι, quod vf. 19. habet. Cæterum ad rem confer Enchir. c. 50, 2.

Verf. 2. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πάντων χαλεπώτατον. „Inferui πάντων, ductus autoritate noftri codicis." VPTON. — Eamdem vocem, qua carent cæteri, offerebat nofter codex pc. infuperque voculam γὰρ, quam ignorant reliqui omnes, ego vero non afpernandam duxi.

Ibid. αἰεὶ δ' εἰς ἄλλον καὶ ἄλλον χρόνον &c. Vexatus locus ac fane difficilis. Vulgo fic editur: αἰεὶ δ' εἰς ἄλλ. καὶ ἄλλ. χρόνον εἰώθει ὑπερτιθέμενον τὸ εὐροεῖν. Eodem modo fcribitur in noftro cod. pc. Quæ verba latine fic vertit Vptonus cum Wolfio, *Et fubinde in aliud atque aliud tempus differetur profperitas*, &c. Ibi vero hæc notarunt Interpretes: „Aut aliquid deeft, aut pro εἴωθεν ὑπερτίθεσθαι pofitum videtur: nifi ὑπερτιθέμενον pro ἐὰν ὑπερτεθῇ ponatur, & εἰώθει abfolute capiatur, *in morem abit.*" WOLFIVS. — „Cafaubonus in Comment. ad Perfium p. 395. [Sat. V. 66.] pro εἰώθει legit ἀπωθεῖν, ingeniofe. εἶτα ἔθος τοῦ ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχήν, ἀεὶ δ' εἰς ἄλλον καὶ ἄλλον χρόνον ἀπωθεῖν, ὑπερτιθέμενον τὸ εὐροεῖν. *Deinde confuetudo differendæ attentionis*, *Et fubinde propulfandæ in aliud atque aliud tempus*, *procraftinando profperum vitæ fluxum*.

fluxum. Noster autem codex, haud negligendus, pro ὑπερτιθέμενον habet ὑπερτιθέμενος. Quid igitur si hoc modo? εἶτα ἔθος τοῦ ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχήν. ἀεὶ δ' εἰς ἄλλον καὶ ἄλλον χρόνον εἰώθει ὑπερτιθέμενος τὸ εὐροεῖν. *deinde consuetudo differendæ attentionis. Subinde vero in aliud atque aliud tempus procrastinare consuevit prosperum vitæ fluxum.*" VPTON. — In ὑπερτιθέμενος cum Vptoni codice consentiunt nostri pab. Quam scripturam probans Vptonus in Notis, quo pacto simul tueri verbum εἰώθει potuerit, aut quænam omnino sententia insit interpretationi illi, quam in eadem Adnotatione proposuit hic interpres, fateor me minime perspicere. Sane, si verum est εἰώθει, (quod tamen per se frigidum h. l. videtur,) oportebat vel ὑπερτίθεσθαι in infinitivo, vel aliud desiderabatur verbum in infinitivo positum, &, uti nunc est oratio, defecta fuerit ac mutila. Ego sumens ὑπερτιθέμενος, quod tres codices in nominativo dabant, εἰώθει ex ἐξωθῇ corruptum suspicatus sum: *semper in aliud atque aliud tempus rejiciendo propellis a te vitam beatam* &c. Eamdem vim habet verbum ἐξωθέω cum ἀπωθέω, de quo jam Casaubonus huc reponendo perspecte cogitaverat; propius autem illud ad vestigia, quæ supersunt, veteris scripturæ accedit. Simillima ratione eodem verbo usus est Polybius, lib. XL. 5, 8. ἡ τύχη ἐξωθουμένη ὑπὸ τῆς ἀνοίας τῶν προεστότων, *fortuna propulsata furore ducum.* Poteras apud Nostrum h. l. etiam ἐξωθεῖς in activo cogitare; sed præstat ἐξωθῇ in pass. vel medio, *propellis a te;* & error magis in promtu erat: nihil in his libris frequentius ista permutatione vocalium ει & η. Eam conjecturam unice in contextum recipere non ausus, temperare tamen mihi non potui, quo minus vulgatæ olim scripturæ, uncinis inclusam, ad latus ponerem. De verbis ἀναβάλλεσθαι & ὑπερτίθεσθαι confer dicta ad II. 11, 5. De *Procrastinatione* juvabit memoria repetere Persianum illud, Sat. V. 66 sqq. & Martial. V. 59. Casauboni emendationem hujus loci probaverat adoptaveratque Gatak. ad Anton. VIII. 22.

Ibid. τὸ κατὰ φύσιν ἔχειν καὶ διεξάγειν. „Quid si legamus, καὶ τὸ κατὰ φύσιν ἔχον διεξάγειν, ut sit ἔχον, ἀντὶ τοῦ ἔχειν, & copula καὶ transponatur." MEIBOMIVS. — Nil mutandum; nec solicitandum vulgatum: vide III. 10, 10. IV. 4, 43. IV. 5, 5. IV. 6, 11.

Vers.

Verf. 3. ἡ ὑπέρθεσις. Intell. τῆς προσοχῆς, quo dein refertur pronomen αὐτῆς, in ἀπόστασιν αὐτῆς.

Verf. 5. Olim omiffis verbis nonnullis, fic edebatur: Ὁ τέκτων μὴ προσέχων κυβερνᾷ ἀσφαλέστερον. Vbi WOLFIVS: „Omiffa quædam verba videntur: Ὁ τέκτων μὴ προσέχων οἰκοδομεῖ κάλλιον; ὁ κυβερνήτης ἀσφαλέστερον κυβερνᾷ." — „Melius reftituit nofter optimus codex, omiffa erant verba τεκταίνει ἀκριβέστερον; ὁ κυβερνήτης μὴ προσέχων." VPTON. — Eodem, quo olim editi, defectu laborant noftri codd. pab. Et in ora pb. notatur, λείπει. In pc. vero, pro ὁ τέκτων, eft ὁ κυβερνήτης, & deeft tota illa phrafis, ὁ τέκτων — — ἀκριβέστερον.

Ibid. ἐπιτελεῖται. Perperam ἐπιτελεῖ καὶ pc.

Ibid. κρεῖσσον. κρεῖττον pb.

Verf. 6. τὸ αἴδημον. Sic pb. Alii h. l. αἴδημον fcribebant. Conf. ad I. 25, 4.

Ibid. τῶν τὸ ἐπελθὸν ποιεῖς. „Vide I. 5, 10." VPTON.

Ibid. ἐπακολουθεῖς. „ἐπακολουθῶν, vel ἐπακολουθήσας." WOLF. — „Omittitur copula καὶ, quod frequens." VPTON. — Turbaverat Wolfium, quod perperam in ed. Ven. & Baf. fic fcriptum erat, ἐπακολουθεὶς vel ἐπακολουθείς, cum gravi accentu, vel acuto, pro circumflexo.

Verf. 7. Πρῶτον μὲν. „Vide longius infra, vf. 16. ἐπὶ τούτοις δὲ, quæ refpondent his vocibus, Πρῶτον μὲν." VPTON.

Ibid. κύριος οὐδεὶς, ἐν ταύτῃ δὲ μόνῃ &c. Parum commode Vptonus, Wolfii verfionem fecutus, pofito poft οὐδεὶς puncto, novam dehinc phrafin incepit, Ἐν ταύτῃ δὲ μόνῃ. In quo tamen jam præeuntem habuit anonymum editorem Londinenfem. Rectius fuperiores vel punctum minus, vel nudum comma poft οὐδεὶς pofuerunt, quod reftitui.

Ibid. τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν. Deeft pofteriore loco articulus τὸ in pc.

Verf. 8. κακῷ με περιβαλεῖν. Perperam περιβαλλεῖν (fic) pa. με deeft pbc.

Verf. 10. ἐμόν ἐστιν ἔργον. ἐμὸν ἔργον ἐστίν; pc.

Ibid. Ἀλλὰ δοκεῖ τις εἶναι. „*Sed videtur effe aliquis*, id eft, *alicujus nominis.* Act. Apoft. c. 5. de Theuda,

λέγων εἶναι τινὰ ἑαυτόν. Sic *aliquis* apud Latinos, pro μέγας τις, εὖ τῶν τυχόντων. Cicero: *Meque, ut facis, velis esse* aliquem." VPTON. — Satis in vulgus notus iste usus. Conf. II. 24, 19.

Ibid. Ὄψεται αὐτός, καὶ οἷς δοκεῖ. Olim, cum αὐτῷ vulgo legeretur, monuerat WOLFIVS: „Lego αὐτός." — Eodem modo Meibom. Idque VPTONVS demum recepit, monens: „Ὄψεται αὐτός, sic noster codex: *viderit ipse.* Vide Indicem in voce ὄπτομαι." — Consentit noster pe. Cæteri male αὐτῷ cum vett. editt.

Verf. 11. τίνι με δεῖ. Perperam τίνι μὴ δεῖ pa.

Ibid. τίνι ὑποτετάχθαι. Repetit verba με δεῖ pb. τίνι με δεῖ ὑποτετάχθαι, non male.

Ibid. τῷ Θεῷ καὶ τοῖς μετ' ἐκεῖνον. „Qui sunt illi, [οἱ μετὰ τὸν Θεὸν] vide supra, IV. 4, 39. I. 14, 12." VPTON. — Οἱ μετ' ἐκεῖνον, (scil. τεταγμένοι. cf. Simplic. ad Enchir. c. 32. p. 156. edit. Lugd. Bat.) *qui post Illum & sub Illo rebus humanis præsunt; qui proximum ab Illo locum tenent.* Perperam μετ' ἐκείνων pa.

Verf. 12. ἐκὼς κανόνας. ἐκδοὺς κανόνας pc.

Ibid. οὐκ ἐπιστρέφομαι. οὐκ ἐπιστρέψομαι pc. minus commode.

Verf. 14. πᾶσα ἐπιστήμη καταφρονητική ἐστι τῆς ἀγνοίας. „Confer II. 13, 15 & 20. Vide M. Anton. VI. 35." VPTON.

Ibid. αἱ ἐπιστῆμαι — — αἱ τέχναι. Caret utrobique αἱ pb.

Verf. 15. ἔχειν δεῖ πρόχειρα. „Restitui δεῖ, nostri codicis auctoritatem secutus." VPTON. — Deest in aliis; & poterat abesse. Sed commode habet id verbum noster etiam codex pb.

Ibid. τετάσθαι. Recte sic scripsit Vpt. cum anonymo Lond. & cum nostris codd. Olim τετᾶσθαι ediderant.

Ibid. μηδὲν τῶν ἔξω. „Sic noster codex: alii μηδὲ τῶν ἔξω." VPTON. — Perperam μηδὲ superiores editt. In μηδὲν consentiunt pabc.

Ibid. ὡς διέταξεν ὁ δυνάμενος. Vertit Vptonus cum Wolfio, *quemadmodum is, qui potest, constituit.* Est vero ὁ δυνάμενος, absolute sic positum, idem quod, ὁ ἐκείνων κύριος, IV. 10, 30. aut ὁ ἔχων ἐξουσίαν, ibid. vs. 29. Simili ratione, pro μέγα δυνάμενον, quod est in Enchir.

Enchir. c. 19, 2. Paraphrastes nude δυνάμενον habet, nisi ibi μέγα librariorum culpa omissum.

Vers. 16. Ἐπὶ τούτοις δὲ. „Vide supra, vs. 7. Πρῶτον μὲν *&c.* quibus longo intervallo respondent hæ voces, Ἐπὶ τούτοις δὲ." VPTON.

Ibid. τίνες ἐσμὲν. „Persius: [III. 67.] *Quid sumus, & quorsum victuri gignimur.*" IDEM.

Ibid. τί ἡμῖν ὄνομα. „Vide lib. II. c. 10. Horat. lib. I. Epist. 16.

Cum pateris sapiens emendatusque vocari,
respondesne tuo, dic sodes, nomine?" —
IDEM.

Vers. 17. τίς καιρὸς παιδιᾶς. Ante Vpt. παιδείας edebatur. Vbi: „Fortasse παιδιᾶς." WOLFIVS. — „παιδιᾶς Wolf. recte. Sic supra, IV. 12, 4. & in Enchir. c. 33, 15." COMES SHAFTESBVR. — „Optime noster codex, παιδιᾶς." VPTON. Recte utique; nostri vero codices mendosum παιδείας tenent: & id Wolfius secutus est, *quod tempus doctrinæ.*

Ibid. τί ἔσται ἀπὸ τοῦ πράγματος. „Scribe, retracto accentu, ἄπο. Namque ἀπὸ πράγματος, vel potius ἄπο, Latinis est ad verbum, inquit H. Stephanus, *abs re.* Ἄπο πράγματος, *hors de propos.* Τί ἔσται ἄπο τοῦ πράγματος, *quid abs re fuerit.*" VPTON. — ἀπὸ, non ἄπο, scribunt libri nostri omnes. Wolfius (cujus versionem Vptonus etiam sub Græco contextu tenuit) latine sic reddidit: *Quid negotium consecuturum sit;* i. e. *quid ex eo, quod agimus, consecuturum sit.* Quam interpretationem non minus admittebant Græca verba; sed aptior utique huic loco illa videtur expositio, quam in Notis Vptonus proposuit, ut ἀπὸ τοῦ πράγματος eadem fere notione accipiamus atque ἀπὸ τοῦ καιροῦ.

Ibid. μήτι καταφρονήσωσιν ἡμῶν οἱ συνόντες, μή τι ἡμεῖς αὐτῶν. Si vera ista scriptura est, in quam quidem consentinnt libri, sententia erit, *ne nos contemnant ii qui nobiscum sunt, ne nos illos.* At potior mihi videtur Wolfii interpretatio, *num contemturi nos sint convictores, num nos illos.* Sed hæc sententia in Græco verbum in Indicativo positum desiderat, μή τι καταφρονήσουσιν, atque sic scriptum oportuisse mihi videtur. Sic & præcedit indicativus, τί ἔσται, & sequitur, πῶς χρή.

 Ibid.

Ibid. τότε σκῶψαι, intellige χρή, quod paulo post expressum adest.

Ibid. ἐπὶ τίνι συμπεριενεχθῆναί ποτε. „Vide III. 14, 7. I. 29, 64." VPTON. — ἐπὶ τίνι ποτὲ συμπεριενεχθ. pc.

Ibid. τηρῆσαι τὸ αὐτοῦ. In αὐτοῦ consentiunt libri omnes, editi scriptique. VPTONVS vero in Notis sic scribit: „*τηρῆσαι τὸ αὑτοῦ, tueri quod nostrum est, quod proprium est.*" — At idem valebat τὸ αὐτοῦ, ut saepe vidimus.

Vers. 20. ἀπ' αὔριον προσέξω. Sic, divisis vocibus, commode editur inde ab edit. Genev. Vbi: „Dele ἀπ', vel lege ἐπ' αὔριον." SALMASIVS. — „Editio Veneta & Salmant. [atque etiam Bas.] ἀπαύριον, conjunctim. Nisi malis ἐπαύριον, vel ἐσαύριον, uti mox." VPTON. — Etiam codices nostri cum vett. edd. ἀπαύριον una voce scribunt; sed probavi equidem divisam scripturam, ἀπ' αὔριον προσέξω, *a crastino die animum advertam; scilicet, a crastino die incipiam, & sic deinde pergam.*

Vers. 21. Ἀλλ' εἰ αὔριον καλῶς ἔχει, πόσῳ κρεῖττον σήμερον; Olim sic edebant: ἀλλ' εἰς αὔριον καλῶς ἔχει· πόσῳ &c. Et Vptonus majorem etiam post ἔχει distinctionem posuit, ἀλλ' εἰς αὔριον καλῶς ἔχει. Πόσῳ κρεῖττον σήμερον. Quae cum Wolfio ita vertit: *At cras bene erit. Quanto praestantius est hodie.* Haud multum quidem interest; sed commodior haud dubie ea scriptura quam secutus sum, praeeunte nostro pb. εἰ αὔριον καλῶς ἔχει, scil. προσέχειν, πόσῳ κρεῖττον σήμερον; *si cras bonum est advertere animum, quanto melius hodie?* Quo tenore continuo pergit, εἰ αὔριον συμφέρει, ubi in εἰ consentiunt omnes. Superiori loco, Ἀλλ' εἰς αὔριον habet pa. cum edd. Sed pc. ἀλλ' αὔριον, absque εἰ vel εἰς.

Ibid. εἰ αὔριον συμφέρει. εἰ δ' αὔριον συμφέρει pc.

Ibid. ἵνα καὶ αὔριον δυνηθῇς. Supple καλῶς ἔχειν. M. Anton. VIII. 22. Δικαίως ταῦτα πάσχεις· μᾶλλον δὲ θέλεις ἀγαθὸς αὔριον γενέσθαι, ἢ σήμερον εἶναι. *Merito ista pateris; nam mavis cras fieri bonus, quam esse hodie.* Vbi nihil muta. δὲ pro γάρ, quod usitatissimum." VPTON. — Ad δυνηθῇς non καλῶς ἔχειν supplendum, ut Vptonus ait, sed προσέχειν, ex illis verbis, quae sunt initio superioris versus, ἀπ' αὔριον προσέξω.

CAPVT

CAPVT XIII.

TIT. Πρὸς τοὺς εὐκόλως &c. Perperam Περὶ τοὺς ed. Vpt. & superiores inde ab edit. Genev. Et sic in Capitum Indice habent edd. omnes; sed recte h. l. Πρὸς ed. Ven. & Bas. quemadmodum utrobique dant codices nostri pabo.

Ibid. τὰ αὐτῶν. Sic Ven. & Bas. cum h. l. tum in Capitum Indice, cum pac. τὰ αὐτῶν posteriores editt. utrobique cum pb.

Vers. 1. πῶς ποτε, *quodammodo, nescio quo modo.* πώς ποτε scribunt ed. Ven. & Bas. non male. Sed πῶς ποτε ed. Genev. & sequentes; & sic pabc.

Vers. 2. ὅτι ἄνισον εἶναι δοκεῖ. „Habes ὅτι ex nostro codice." VPTON. — Eamdem particulam, quam temere prætermiserant editi, tres nostri libri pabc agnoscunt.

Ibid. αὐτὸν μὲν ἀρνηθεῖναι. αὐτοὺς pro αὐτὸν voluit Salmas. puto quoniam sequitur τῶν ἡμετέρων in plur. Sed nil mutant libri; neque turbare nos debet illa variatio numeri, familiaris Nostro.

Ibid. παρέξειν αὐτοῖς Φαντασίαν. *speciem illis nos præbituros.* Præcedebat singularis ἐκείνῳ, a quo (ut sæpe aliàs) subito ad pluralem αὐτοῖς transit, quemadmodum & mox εἰώθασι λέγειν in plurali dicit. Nisi forte αὐτοῖς pro ἑαυτοῖς ponitur, quod & ipsum sæpissime factum observavimus; ut sit *speciem nobis conciliaturos.*

Vers. 3. ποῦ γίνεται τοῦτο; „Fortassis πῶς, ut infra vs. 14." COMES SHAFTESBVRIENSIS. — Immo & ibi & hic perbene ποῦ habet. Et ibi quidem (vs. 14.) idem valet ac πῶς, quod habes vs. 13. Sic I. 29, 11. II. 7, 3. &c. Hoc vero loco etiam suo nomine commode ponitur: ποῦ γίνεται τοῦτο; *Vbi hoc fit?* nempe sane non inter æquos homines.

Vers. 4. Προσέτι δὲ. „Malim πρόσεστι." WOLFIVS. — Et ego sic malim, & pæne persuasum habeo, sic legendum. Quod si προσέτι teneas, suspensa erit oratio, & opus saltem videtur inserta διὰ particula, Προσέτι δὲ καὶ διὰ τὸ οἴεσθαι, aut Προσέτι δὲ καὶ τῷ οἴεσθαι, quod idem valeat ac διὰ τὸ οἴεσθαι.

Ibid. τῷ ἤδη. Temere τὸ ἤδη ed. Gen. & Col.

Ibid. τὰ αὑτοῦ, τὰ αὐτοῦ ed. Vpt. cum Lond. & pb.

Ibid. ὑπέρχεται γάρ ἡμᾶς. ἐπέρχεται aliâs ista notione frequentatur; sed & hoc probum. conf. ad IV. 2, 2.

Vers. 5. Οὕτω καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐν Ῥώμῃ οἱ προπετεῖς λαμβάνονται. „Milites isti vocabantur *Frumentarii.* Vide Ael. Spartian. in vita Adriani, & Annot. Is. Casaub. (qui hujus loci meminit) & Salmasii." COMES SHAFTESBVRIENSIS. — „Milites isti Frumentarii spargebantur per domos, privatorum habitu, ut res novas explorarent, & Cæsari nunciarent. Ael. Spartian. in Hadrian. *Erat curiosus non solum domus suæ, sed etiam amicorum, ita ut per* Frumentarios *occulta omnia exploraret, nec adverterent amici, sciri ab Imperatore suam vitam, priusquam ipse hoc Imperator ostenderet.* Ammian. Marcell. lib. XIV. c. 1. *Excogitatum est super his, ut homines quidam ignoti, vilitate ipsa parum cavendi, ad colligendos rumores per Antiochiæ latera cuncta destinarentur, relaturi quæ audirent. Hi peragranter & dissimulanter honoratorum circulis adsistendo, pervadendoque divitum domus egentium habitu, quicquid noscere poterant vel audire, latenter intromissi per posticas in regiam, nuntiabant: id observantes conspiratione concordi, ut fingerent quædam, & cognita duplicarent in pejus.* Hinc explicandum illud Christi [Johannis Baptistæ] ad milites monitum, qui delationibus iniquis tum temporis dediti esse videbantur: Luc. III. 14. μηδὲ συκοφαντήσητε, *ne accusetis falso per calumniam, ne deferatis spe præmii.*" VPTON.

Ibid. παρακεκάθικε. Bene sic edd. cum pa. παρακεκάθηκε pb. παρεκάθικε pc.

Ibid. καὶ ἀρξάμενος. Abundare videtur καὶ conjunctio; nisi potius est ἀνακολουθία sermonis facile ferenda, nec ab usu optimorum etiam scriptorum abhorrens; nominativus participii absolute positus: καὶ ἀρξάμενος — —, εἶτα σὺ, pro καὶ ἀρξαμένου αὐτοῦ, εἶτα σὺ &c.

Ibid. πάσχομεν. Corrupte ὑπάρχομεν pc.

Vers. 6. τῷ ἐπιτυχόντι. „Pro ἐπιτυχόντι lego ἐντυχόντι. Quamquam hæ voces nonnunquam promiscue usurpantur, & ἐπιτυχὼν de quolibet dicatur, in quem primum incidimus. Vtatur itaque lector suo judicio."

VPTON

VPTON *in Notis.* — Nihil mutant veteres libri: quare nihil novandum putavi, quamquam verbum *ἐπιτυγχάνειν* diversa aliàs notione frequentant Stoici & noster præfertim Epictetus.

Verf. 7. *ἄν γε ὦ τοιοῦτος.* „Fortasse *πιστὸς*, aut *σιωπηλὸς*, aut est *ἐλλειπτικὸν*, ut subintelligatur *οἷος σιωπᾷν*, vel *οἷον εἶναί με ἐκεῖνος ὑπολαμβάνει.*" WOLFIVS. — „Nihil muto, distinguo autem: *τοιοῦτόν τι καὶ ἐν τῷ καθόλου πάσχομεν· αὐτὰρ, ὡς ἐμοὶ ἐκεῖνος ἀσφαλῶς πεπίστευκε τὰ ἑαυτοῦ, οὕτως κἀγὼ τῷ ἐπιτυχόντι· ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀκούσας σιωπῶ, (ἄν γε ὦ τοιοῦτος) ὁ δ' ἐξελθὼν ἐκφέρει πρὸς πάντας. Tale quiddam nobis in universum accidit: verbi gratia, ut mihi ille tuto sua credidit, sic & ego cuivis obvio: at ego quæ audivi taceo, (si talis sum qui tacere possim) ille vero egressus vulgat apud omnes.*" VPTON. — Ego, *ἄν γε ὦ τοιοῦτος* intelligo cum Wolfio & Vptono, *οἷος σιωπᾷν, qui tacere possit.* Cæterum & illum usum particulæ *αὐτὰρ*, quem hîc Vptonus statuit, *verbi caussa* vertens, ignorare me fateor; & omnino connexionem orationis in interpretatione ea, quam in Nota proposuit idem Interpres, non perspicio. Multo rectius distincta ab eodem Vptono Græca verba in contextu videntur; ubi cum anonymo editore Londinensi post *ἐπιτυχόντι*, pro nudo puncto quod superiores editores cum msstis ibi ponebant, *interrogandi signum* posuit, præeunte Wolfio in versione. Eamdem rationem & ego tenendam putavi; atque in ejusdem Wolfii versione, quam Vptonus etiam sub contextu retinuerat, adquievi.

Ibid. καὶ Φύρω, καὶ Φύρομαι. „Vide II. 12, 13." VPTON. — Vertit Vptonus cum Wolfio: *maculo*, & *maculor.* Commodius putavi, *premo*, & *premor.*

Verf. 8. *τὰ αὐτοῦ ἔργα. αὑτοῦ* ed. Vpt. cum anon. Lond. & pb.

Ibid. τούτου μὲν κρατῶ. „*Hoc mordicus teneo, & firmiter statuo.*" VPTON. Wolfius: *in hoc quidem mihi tempero.* Vterque interpres majorem vim atque emphasin in illo verbo quæsisse videtur, quam quæ hoc quidem loco inest. Latine recte diceres, *hoc quidem teneo*, vel, *hoc quidem ero consecutus.*

Ibid. πέπονθα ἃ πέπονθα. „Hæc verba, *ἃ πέπονθα*, vulgo desunt, sed noster optimus codex agnoscit." VPTON. — Eadem agnoscunt nostri tres pabc.

Verf. 10. Μὴ γάρ σε παρακάλουν. Sic recte fcripti libri & editiones omnes, excepta Bafileenfi, in qua παρακάλου expreffum operarum errore.

Verf. 12. στεγνόν. In pb. fuperne inter lineas fcribitur στεγανόν.

Ibid. τὸν σαυτοῦ οἶνον. Articulum, qui perperam deerat in fuperioribus editionibus, recte adjecit Vptonus. Eumdem agnofcunt libri noftri tres.

Verf. 13. μόνας βλαβεράς. μόνον βλαβεράς pa. non male. Sed in μόνας confentiunt pbc.

Verf. 14. ὡς ἡ Μήδεια. „Vide I. 28, 7. II. 17, 19." VPTON.

Ibid. Ποῦ τοῦτο ἴσον ἐστίν; „Fortaffis πῶς, ut fupra (vf. 3.) ποῦ pro πῶς." COM. SHAFTESBVR. — Vide ad vf. 3.

Verf. 15. αὐτὸς ἐλθὼν πρὸς σὲ, παρακαλῶ &c. Sic pc. Cæteri, ut vulgo edebatur, αὐτὸς ἐλθὼν σε παρακαλῶ, abeque πρὸς, ne id quidem male.

Verf. 16. σύμβουλον εὖνουν, σύμβουλον καλὸν pa. fed καλὸν punctis inferne notatum, & in ora εὖνουν.

Ibid. καὶ αὐτῷ τούτῳ. καὶ τοσούτῳ pc. quod non fpernam.

Ibid. κουφιοῦνται. „Sic nofter codex. Editio Salmant. * κοφιοῦνται, & in marg. * κοφιοῦνται. Alii codices κοφιοῦνται." VPTON. — Nempe perperam κουφιοῦνται editt. vett. cum pa. Sed κουφιοῦνται ante Vpt. jam ex conject. correxerat anonymus Londinenfis: fic vero cum Vptoni codice habent noftri pbc. De corrigenda menda monuerat etiam Meibom.

Verf. 17. ἐγὼ σοὶ πιστεύω· σὺ ἐμοὶ οὐ πιστεύεις; Interrogative hæc fcripfi, ut monuit Vptonus in Notis. Alii vulgo nudum punctum ponebant. Parum intereft.

Verf. 18. παρακαθίσας. Sic recte editur inde ab ed. Cantabr. confentientibus noftris libris pabc. Perperam fuperiores editiones παρακαθήσας. conf. vf. 5.

Ibid. ἐγνωρισμένους. Recepi hoc ex Vptoni codice & noftro pc. Alii vulgo ἐγνωσμένους.

Verf. 20. τὰ αὐτοῦ. τὰ αὐτοῦ ed. Vpt. cum Lond. anon. & pb.

Ibid.

Ibid. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον. „Fortaffis τοῦτο δ' ἔστιν οὐ τοιοῦτον." VPTON. — Mihi fatis placet vulgata fcriptura; eft enim ufitata philofophis ea formula. Sic habes τὸ δ' οὐκ ἀληθές· fcil. ἐστί. apud Ariftot. in Magn. Moral. lib. I. c. 9. p. 154. A. edit. Du Val., ubi quidem optimus codex Parif. τοῦτο pro τὸ habet. Sed ibid. lib. II. c. 10. p. 186. E. in hoc ipfum τὸ δέ ἐστιν οὐ τοιοῦτον. confentiunt libri. Pariter, τὸ δ' οὐ δυνατόν. ibid. lib. II. c. 11. p. 189. A.

Verf. 21. τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν. Sic fcripfi cum pc. τὴν αὐτοῦ προαιρ. editt. vett. cum pa. τὴν αὑτοῦ προαιρ. ed. Vpt. cum Lond. & pb.

Verf. 22. οὐκ ἔστιν αὐτῷ χρεία πίσσης ἢ τροχοῦ πρὸς τὸ ἐξετάσαι. „*Pix* & *rota*, cruciatuum genera. Lucret. lib. III. 1030.

Verbera, carnifices, robur, Pix, lamina, tædæ.

Plautus in Captiv. *Atra pix agitet te apud carnificem, tuoque capiti illuceat.* Τροχὸς, *Rota;* aliud apud veteres fupplicii genus. &c." VPTON. — Vide Not. ad II. 6, 18.

Ibid. ἃ οἶδεν. Sic Vptonus fuo e codice correxit, cum ἃ εἶδεν expreffum effet in edd. omnibus. In οἶδεν vero confentiunt noftri codd. pabc.

Ibid. ἄλλα recte Vpt. cum Lond. anon. & pabc. Perperam ἀλλὰ fcriptum erat in fuperioribus editt.

Ibid. Καισαριανοῦ. „De *Cæfarianis*, vide fupra ad I, 19, 19." VPTON.

Verf. 23. μεμνῆσθαι οὖν δεῖ. „Vocem ultimam δεῖ non agnofcunt libri editi; fupra autem vulgo ἃ εἶδεν, non ἃ οἶδεν, uti edendum curavi. Sed has emendationes nofter optimus codex fuppeditavit." VPTON. — Verbum δεῖ cum Vptoni codice agnofcit h. l. etiam nofter pb.

Finis Notarum & Emendationum ad Epicteti Differtationes ab Arriano digeftas.

CORRIGENDA ET ADDENDA

IN TOMO II. P. II.

Pag. 467. l. 5 fin. *cujus* fcribe *ocyus*
p. 470. l. 11. *ἐλλεβόρου fcr. ἐλλεβόρου*
p. 474. l. 25. *fed &* *fcr. fedet*
p. 476. penult. Poteft *fcr.* „Poteft
p. 477. l. 6. *οὐχ fcr. οὐκ*
— — antepen. *μηθ' fcr. μηδ'*.
p. 479. l. 7 fin. &, *σταίδα fcr.* &, pro *σταίδα*
p. 480. l. 18. Recte *κίνων dele* Recte
p. 481. l. 12. & ms. *fcr.* & mssti
p. 483 med. poft *operam dare. adde: συναγωγὰς πάσας διελθεῖν* dicit Il. 17, 40. Apud Suidam in Ἀριστοφάνης, quid fit *ἃ πεπράχαμεν δράματα*, nefcire fe faffus eft Küfterus. Eft autem, *quas tractavimus, quas legimus, fabulæ.*
p. 484. l. 9 fin. cœperit, *fcr.* cœperit effe,
p. 486. l. 15. *poft* frigidior; *adde:* nifi intercidiffe aliquid ftatuas, quod ego quidem hic factum fufpicor.
p 487. l. 12 fin. pro *te deus fcr.* tu deus
— — ult. creandi *fcr.* errandi
p 488 med. *conditionem* fcr. *conditionem,*
p. 491. l. 7. agnofcunt ea mssti *fcr.* agnofcunt mssti
— — l. 13 fin. illud. *fcr.* illud:
— — l. 12 fin. *poffum:* fcr. *poffum.*
p. 495. l. 7. hic eft, *fcr.* hic error eft,
p. 497. l. 6. *poft* cod. Vpt. *adde:* & noftri tres.
p 499 ult. *fcribe:* librarii aut editores.
p. 501. l. 10. *pro* a quo *fcr.* e quo
p. 505. l. 18. *poft* habet pc. *adde:* Pro ἔθισον, εἴθισο maluerам in paffivo; fed nil hic variant libri. Itaque in hoc loco præfidium invenerit fcriptura illa, in Enchir. (cap. 30. extr. noftræ ed.) olim vulgata, ἐθίζῃς: ubi tamen fpernere non debui meliorem lectionem a probatioribus libris oblatam. Ac fane in hac ipfa etiam disputatione vf. 26. κἂν ἐθισθῇς in paffivo habes, confentientibus libris.
p. 506. l. 18. *pro ἀξεῶν fcr. ἀξιῶν*
— — l. 24. vero h. l. non *fcr.* vero nunc non
— — l. 12 fin. *fic fcribe:* In ταῦτα quidem confentiunt pabc. Recte vero ταὐτὰ recepit Vpton. Vertit autem, *ad fefe revertetur;* cum debuiffet, *ad priftinum ftatum revertetur:* quam in fententiam, paulo ante, *εἰς τὸ ἐξαρχῆς* dixit Epictetus; & paulo poft, *οὐχ ὁμοίως ἔχει τῷ πρὸ τοῦ κυρῆξαι.*

Pag. 507.

Pag. 507. l. 5. scribe: *primum;* aut τὴν πρώτην ἀρχὴν, *primo initio.* conf. Bosii Ellipses Græc. in vocab. Ἀρχή.
p. 511. l. 1. εἰσπέμπεσθαι, *scr.* εἰσπέμπεσθαι)
p. 512. l. 10. tales *scr.* tali
p 513. l. 7 fin. Sic Ill. *scr.* „Sic Ill.
p. 514. l. 20. *in Notis* scr. *in Indice,*
p. 518. l. 2. potuerunt; *scr.* potuerunt,
— — l. 20. οὐτ' *scr.* οὔτ'
— — l. 21. omnem eventum *scr.* omne eventum
p. 521. antep. Chysippum *scr.* Chrysippum
p. 534. l. 6 fin. σῷ *scr.* τῷ
p. 536 med. quod ποτὲ *scr.* τοτὲ
— — l. 7 fin. *post* δεῖ πιστεύειν. *adde:* Nisi plane ita scripsit Arrianus: συγκατατίθεσθε, ὅτι οὐ δεῖ συγκατατίθεσθαι· πιστεύσατε ἡμῖν, ὅτι οὐ δεῖ πιστεύειν οὐδενί.
p. 537. l. 5 fin. In ων *scr.* In ὧν
p. 538. ult. *post* habent. *adde:* ἐκείνους adparet hic dici τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. conf. vs. 7, 8 & 11.
p. 539. *post med.* pro *Vers.* ὑμῶν *scr. Ibid.* ὑμῶν
p. 540. l. 14. κοινού τινος *scr.* κοινοῦ τινος
p. 544. l. 4. cod. pabc. *scr.* codd. pabc.
p. 546. l. 7. illud τίνος *scr.* illud τινὰς
— — l. 17. interseruit eam *dele* eam
p. 548. l. 11. *sic scribe:* patet ex sententia: „ἀγαθὸν ἢ κακὸν, αἰσχρὸν ἢ καλόν;“ — Ego nostrum &c.
p. 552. l. 2 sq. *Dele ista:* Hujus loci — — — profiteor.
— — l. 10—16. *Dele ista omnia:* Quod si ita est — — — ἐρωτῶ.
p. 554. l. 5. Scriba illius *scr.* Scriba ejusdem
p. 555. penult. COL. *scr.* COM.
p. 556 med. ante *Vers.* 22. *hæc adjice: Ibid.* ἀλλὰ καθόλου; Interrogandi signum Vptonus adjecit, quo carere poteramus cum aliis edd. & msstis, particulam μὴ negative accipiendo, non interrogative.
p. 559. l. 9 fin. *sic scribe:* ' βούλει (βούλῃ voluit) ἰδεῖν
— — penult. *post* τοῦ παιδίου, *adde:* (quæ verborum series magis, quam vulgata placet.)
p. 560. penult. *pro* Φιλεῖτο *scr:* Φιλείτω
p. 562. l. 1. Ποῦ ποτε *scr.* Ποῦ ποτε
— — l. 7. Vpt. κτενών σε *scr.* Vpt. pro κτενῶν σε
p. 563. l. 15 sq. *Ibid.* ἐκεῖνο εἶναι &c. *Loco istorum, hæc pone: Ibid.* εἰ ἐν προαιρέσει, ἐκεῖ εἶναι· εἰ ἐν τοῖς ἐκτὸς, ἐκεῖ. Pro ἐκεῖ utrobique ἐκεῖνο erat in edd. & mss. quod quo pacto defendi posset, (posteriori præsertim loco) non vidi. Vertit quidem Wolfius: *si in consilio, illud esse: si in rebus externis, illud esse quod ponderis plus habeat.* Mihi vero verissima visa est Vptoni conjectura, utrobique ἐκεῖ scribere suadentis, quod & in versione ille expresserat.
p. 566. l. 10, Nisi satis fuerit &c. *Horum loco, ista pone:* Immo vero, illud ταῖς ἀληθείαις ad verbum οἴονται referendum. οὗτοι οἱ ἄνθρωποι sunt illi de quibus dicere cœpit vs. 24. Mox vero post οἴονται τὸ ἀγαθὸν desideraveram infinitivum εἶναι, sed eum libri omnes ignorant.
p. 567. l. 6 fin. *post* tenent libri. *adde:* Sequentia si conferas, suspicari licet, oportuisse hic αὐτὸς ἑαυτῷ εἶναι φίλος, tum vs. sq.

vſ. ſq. poſt αὐτὰς ἑαυτῷ *comma* ponendum, ſubintellecto ibi ex hoc loco nomine Φίλος. conf. Not. ad vſ. 36.

Pag. 576. l. 10. *poſt* noſter pb. *adde:* Quod ſi quis vero tenendam καὶ, intenſiva notione (ut ſæpe alias) acceptam, contenderit, non repugnabo.

— — l. 17. *poſt* non neceſſe. *adde:* κυνὸς cum accentu in ultima ſcripſera omnes.

p. 578. l. 18. *pro* cum acuto *ſcr.* cum acuto

p. 580. l. 26. doctos." *ſcr.* doctos.

p. 582. l. 2. ἀλλήλους *ſcr.* ἀλλήλους pabc.

p. 584. l. 5. *poſt* pbc. *adde:* licet & altera lectio defendi poſſit.

p. 585. l. 5. *poſt* ΥΡΤΟΝ. *adde:* Noſtri quidem msſti cum edd. ignorant hoc verbum.

p. 586. l. 8 fin. poſt *habentia.* adde: Niſi potius (quod ex totius disputationis connexione ſit probabile) οὐκ οὐδενὸς ἄξια ſcripſit, id eſt, non, *quæ nullius ſint pretii;* non, *quæ nihil æſtimabile habeant.*

p. 587. l. 21 ſq. *pro* non incommoda quidem &c. *ſic ſcribe:* nec ſatis commode, & invitis &c.

p. 588. l. 19. *poſt* monuit Wolfius. *adde:* Cæterum parum intereſt, ſive ab auditore hoc dictum intelligas, ſive ab Epicteto nomine auditoris.

p. 590 med. *pro* præcedens mox *ſcr.* præcedens vox

p. 594. l. 13. notamus *ſcr.* notavimus

p. 595. l. 8. editiones *ſcr.* editores

p. 598. l. 9 fin. an ſic *ſcr.* ne ſic

p. 599. *poſt* lin 6. *hæc inſere:* *Verſ.* 2. ἕκαστα τούτων ἐν τῷ αὐτῷ γένει. *ſingula horum in* eodem *genere.* An ἐν τῷ αὐτῶν γένει? *in* ſuo *genere.* Sic ſane interpretes in verſione poſuerunt, quod & nos tenuimus. Sic vſ. 6. τῷ γένει idem valet ac τῷ γένει αὐτῶν vel ἐν τῷ γένει αὐτῶν, nempe τῶν κυνῶν καὶ ἵππων.

— — l. 11. *pro* κρατιστ' *ſcr.* κράτιστ'

p. 600. l. 4. ἢ *ſcr.* ἤ

p. 602. l. 14 fin. Dion. *ſcr.* Dion

p. 603. l. 3 fin. ὡς Φήσιν *ſcr.* ὥς Φησιν

p. 608 penult. reſpicit *ſcr.* reſpuit

p. 609. l. 4 fin. *poſt* ΥΡΤΟΝ. *adde:* ἐπεί οἱ πρῶτ. habent msſti noſtri cum vett. edd.

p. 616. l. 7 fin. ἢ ὡς *ſcr.* ἢ ὡς

p. 617. l. 14 fin. fore ratione *ſcr.* qua fere ratione

p. 624. l. 4. *adde:* De re conf. Enchir. c. 16.

— — l. 25. ſcr. *res illius* (ſcilicet externæ) *habeant.*"

— — l. 6 fin. *pro* delineatum *ſcr.* delineatam

p. 625. l. 13 fin. *veluti ceræ* ſc. *veluti ceræ,*

p. 627. l. 8. *poſt* pb. *adde:* quod commodius videtur.

p. 628. l. 24. Dialecticis *ſcr.* Dialectis

p. 630. l. 23. locum & *ſcr.* locum lego &

— — l. 7 fin. expreſſit *ſcr.* expreſſerunt

p. 632. l. 17. pab. *ſcr.* pab. absque ἀληθῆ.

p. 634. l. 5 fin. βάλης *ſcr.* βάλῃς

p. 636. l. 10. *poſt* τρία ἐστί. *adde:* Putaveras is nempe, ſuperiora verba Epicurei fuiſſe, non Epicteti.

p. 637. l. 8. *poſt* pabc. *adde:* Sed ne nunc quidem fortaſſe ſatis emendata aut integra fuerit oratio; videndumque ne ſic oportuerit,

tuerit, *εἰ γὰρ ἐπὶ τοῖς ψυχικοῖς, ἐν τοῖς ψυχικοῖς εὕρηται ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ.* conf. vſ. 9.
Pag. 637. l. 17. *pro τὸ προηγούμενον.] ſcr. τὸ ἐπιγέννημα.]*
p. 638. l. 2. videatur *ſcr.* videntur
p. 640. l. 25. *πόλιν. ſcr. πόλιν;*
p. 642. l. 6 fin. *αυ ſcr. αὖ*
p. 643. l. 22. congruit quod *ſcr.* congruit id quod
p. 644. l. 25 fin. *παραικαρτερεῖν ſcr. παρακαρτερῇ*
— — l. 11 fin. *Keep* ſcr. *keep*
p. 645. l. 5. ſic *ut ſcr.* ſed *ut*
— — l. 24. *Symphori* ſcr. „*Symphori*
— — l. 27. neſcio. *ſcr.* neſcio." VPTON.
p. 647. ult. *poſt* VPTON. — *adde:* Verba iſta cum præcedentibus junxit in verſione, cum in græco exemplo editor Lond. & Vptonus. Poſſis vero eadem non minus commode ad ſequentia trahere, hoc modo: *ὅτι σοι τὴν θύραν ἤνοιξεν; ὅταν σοι μὴ ποιῇ, ἄνθρωπε,* &c. Quæ fere ratio in mſstis obtinet & in vett. edd.
p. 648. l. 24. *pro* quod *ſcr.* quid
p. 650. l. 2. antecedenti, *ſcr.* antecedentis
p. 653. l. 12 fin. vaſa & *ſcr.* vaſa, &
p. 656. l. 27. *poſt* libri omnes. *adde:* cf. III. 16, 10.
p. 658. l. 15. *pro* pro *φιλόσοφος ſcr.* pro quo *φιλόσοφος*
— — l. 10 fin. *φιλόλογον ſcr. φιλολόγον*
p. 659. l. 16. *poſt ἀγαθόν. adde:* Quin potius *ἔργον.* conf. vſ. 16.
p. 663. l. 15. *poëta.* ſcr. *poëta."* VPTON.
p. 664. l. 9. *dνon.* *ſcr. duen.*
p. 666. l. antepen. *γάρ ἐπὶ ſcr. γάρ περὶ*
p. 668. l. 11 fin. *poſt* IDEM. *adde:* Conf. Enchir. c. 34.
p. 669. l. 10 fin. *pro* Vum *ſcr.* Tum
p. 672. l. 15 fin. *occurrum ſcr.* occurram
p. 673. l. 5 fin. *poſt* precedunt. *adde:* Pro *πᾶσα σύνοδος,* miror ni *πᾶς σύνοδος* debuerint librarii. cf. II. 14, 8. III. 21, 5. IV. 1, 97.
p. 675 med. Vide III. 24, *ſcr.* „Vide III. 24,
— — l. 21 fin. *φυλάσσουσί τε ſcr. φυλάσσουσί τε*
— — l. 8. fin. *tho* ſcr. *tho'*
— — l. 5 fin, *unſeen* ſcr. *unſeen*
p. 676. l. 17. erat interpr. *ſcr.* erant interpr.
p. 680. l. 2. *τούτοις ſcr. τούτοις*
p. 682. l. 4. Legendum *ſcr.* „Legendum
p. 685. l. 1. cum *ἀναγκοτροφεῖν ſcr.* cum *ἀναγκοφαγεῖν*
p. 686. l. 7. *poſt* quidem. *adde:* Sane ſcripti libri omnes cum vett. edd. vocem *ἁπλῶς* ad præcedentia verba referunt, & dein *ἰατρῷ γάρ* habent.
p. 690. l. 17. temere, ut libri — — — temere. *Pro iſtis omnibus, nil aliud ponendum, niſi:* temere, ut videtur.
p. 692. l. 14. *poſt* putavi. *adde:* conf. Ind. in *Ψυχρός.*
p. 693. l. 14 fin. *pro* quo & *ſcr.* ubi &
— — l. 10 fin. præiverat, *ſcr.* præiverat.
p. 699. l. 16 fin. *ἢ αὐτὸν ſcr. ἢ αὐτὸς*
— — l. 13 fin. *ἀποσβέσαι. ſcr. ἀποσβέσει.*
p. 701. l. 5. *poſt* analogia. *adde:* (Confer tamen ſupra II. 18, 4)
p. 707. l. 11. *pro ἀλλὰ θέλει ſcr. ἀλλὰ θέλε*

Pag. 708.

CORRIGENDA

Pag. 708. l. 13. *pro* δικαίως." VPTON. *scr.* δικαίως: *Te injuste est condemnaturus. Miser, malles juste?*" VPTON.

p. 712. l. 8. Polyb. I. 1. *scr.* Polyb. I. 1, 1.

p. 715. l. 25. *post* oratio. *adde:* Forsan ἵνα δείξῃς ἔργῳ aut δείξῃς σὺ ἔργῳ.

p. 717. l. 15 fin. *sic scribe:* Caret οὐ· pc. male. Sententia hæc est: *At tu id non curas: id unum curas, ut frequentes auditores te admirentur philosophorum libros interpretantem.*

— — ult. editions. *scr.* editiones.

p. 720. l. 5. ὁ μυστικὸς, σηκὸς, *scr.* ὁ μυστικὸς σηκὸς.

— — l. 19 sqq. *sic scribe:* editiones omnes sic distinxissent, αἱ φωναὶ αὐταὶ, τὰ γινόμενα. τί διαφέρει &c. *& dele quæ sunt interjecta,* pravam superiorum — — — φωναὶ.

p. 722. l. 12. *pro* Sacerdotum *scr.* sacerdotem

p. 723. l. 18. *post* putavi. *adde:* Commodior tamen fortasse ista fuerit: Ἰδοὺ ἐκεῖνος ταῦτα κολλύρια· κἀγὼ ἔχω.

p. 724. l. 14 fin. *cadere locis* scr. *cadere loris*

— — l. 11 fin. *pro* quam ἀτίμα. *scr.* quam ἠτίμα. (nam sic, non ἀτίμα, voluerat puto Vptonus.)

p. 726. l. 6. *post* ratio. *adde:* De re conf. infra vs. 89. ubi vocabulum ἐπαίτης habes.

— — l. 5 fin. ἑστακέναι τινα, *scr.* ἑστακέναι τινά.

p. 729. l. 7. *you' bide.* scr. *you 'bide.*

p. 730. l. 4. *post* legitur. *adde:* Vide tamen Varietatem Lect. in Cebetis Tab, cap. 40. nostræ ed. p. 394.

p. 737. l. 4 fin. *post* 7 sq. *adde:* Post ἀπογράφεσθαι interrogandi signum habent edd. & mssti nostri, quod tollendum putavi.

p. 738. l. 16 fin. *post* foret, *adde:* (*Cynico quid rei est cum Cæsare?*)

p. 740. l. 25. *sic scribe:* ad τὸν μέγαν βασιλέα referri: aut ex pervulgato sermonis usu in neutro genere positum intelligi debebit, pro συγκριτόν τι vel πρᾶγμα συγκριτόν.

p. 742. l. 7 fin. III. 15 sq. *scr.* III. 15 sq.)

p. 743. l. 10. *post* VPTON. *adde:* — Verba ista, quæ cum edd. & msstis ad superiora retulimus, commodius fortasse ad sequentia relata intelligentur, ut sententia sit, *Cynicum, veluti militem in acie stantem, non debere aliarum rerum cura distrahi.*

p. 751. antepen. *pro* οὐχ *scr.* οὐκ

— — penult. recipit *scr.* recepit

p. 756. l. 6 fin. monuerat Salmas. *scr.* monuerat etiam Salmas.

p. 757. l. 16. κατά τί. *scr.* κατὰ τί.

p. 759. l. 2. συνίστε. *scr.* συνίστησι.

— — l. 3. cum ms. *scr.* cum mss.

p. 763. l. 15. poterat vero *scr.* poteras vero

p. 764. l. 22. Fortasse *scr.* „ Fortasse.

p. 769. l. 12 fin. In θεομαχοῦντες *scr.* In θεομαχοῦντας

p. 770. l. 6 fin. τῇ ἀπειθεία *scr.* τῇ ἀπειθείᾳ

p. 771. l. 22. εὐτυχίαν *scr.* δυστυχίαις

p. 773. l. 25. *post* libri nostri. *adde:* Vide Ind. in βουλευτής.

p. 775. l. 25. *pro* πρωθέσεων *scr.* προθέσεων

p. 776. l. 14 fin. *post* ἀφῖξαι. *adde:* πρὸς σκυτέα idem valet ac ὡς πρὸς σκυτέα, nisi particula ὡς librariorum incuria intercidit.

p. 778. l. 23. pro *objeceris* scr. abjeceris

Pag. 779.